

Giới thiệu Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần

Truyện: Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần

Tác giả mat_cha

Thể loại: truyện tình tuổi teen

Giới thiệu nhân vật truyện: Kiwasato Trúc Thiên (18t): Anh trai nó, là người vô cùng đẹp trai với mái tóc màu hạt dẻ và khuôn mặt lãng tử, một người khá dịu dàng và ấm áp. Rất thương nó và nó cũng vậy nhưng anh nó thường xuyên không cho nó đi chơi nhiều vì sợ nguy hiểm (không biết ai bị nguy hiểm à! Ác... ác...). Rất giỏi võ nhưng không tham gia bất cứ bang nhóm nào vì không thích, tuy nhiên cũng là một người có máu mặt và được gọi với cái tên “Kiwasato killer”.

Chiều cao: 1m88, chỉ số IQ: 300/300.

Trần Ngọc Hải Nam (18t): Anh trai của Thanh, có thể ví như một chàng hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, sở hữu một nụ cười rất đẹp làm nhiều em điêu đứng. Phò bang Monster, thành thạo rất nhiều thể võ, là một người tài giỏi, thường được gọi với cái tên “David monster”.

Chiều cao: 1m89, chỉ số IQ: 299/300

Còn nhiều nhân vật khác sẽ được bật mí sau nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ngoại ô thành phố Tokyo, Nhật Bản Trong một căn biệt thự tựa toà lâu đài mang phong cách châu Âu, hai cô gái mang vẻ đẹp của những thiên sứ đang ngồi đối diện với hai cặp vợ chồng trung niên mang phong thái sang trọng, nũng nịu nói:

– Papa...con muốn về Việt Nam! – Nó làm nũng.

– Tại sao? – Ba nó nhũn mày hỏi.

– Con muốn về đó thử một lần, dù sao đó cũng là quê hương của con. Con muốn về thăm một lần cho biết. – Nó cố gắng thuyết phục.

– Đúng đấy ạ. Pama cho tụi con đi nha! Con người ta dù sao cũng phải biết mặt mũi quê hương của mình thế nào chứ? – Trúc Thanh ngồi cạnh nó cũng ra sức nài nỉ.

– Nhưng như vậy sẽ nguy hiểm lắm! – Ba Thanh nói

– Tụi con sẽ không sao đâu mà...Pama đừng lo. – Nó trả lời.

– Haizz...ta không nói về vấn đề an toàn của hai đứa. Ý ta là những người gặp hai đứa sẽ nguy hiểm mất. – Ba Thanh nói bằng giọng lo lắng.

– Papa... – Nó và Thanh đồng thanh.

– Haha... – Bốn người lớn cùng cười.

– Thôi...tụi bây muốn làm gì thì làm. Lớn hết rồi, ta cũng không muốn ngăn cản hai đứa làm chi, chỉ sợ hai đứa quậy phá làm xấu mặt ta thôi. – Ba nó nói.

– Con hứa không quậy phá gì mà! – Nó nhìn ba nó bằng đôi mắt long lanh.

– Papa... – Thanh làm theo nó.

– Rồi rồi...ta bỏ tay. Muốn đi thì lên soạn đồ đi. Sáng mai 7g hai đứa có thể bay sang đó. – Ba Thanh chịu thua hai cô con gái.

– Yeahh... – Hai đứa nhảy cẫng lên vui mừng.

– Nhưng ta sẽ tìm trường để các con học. – Mẹ nó nói.

– Hà? Con có nghe nhầm không vậy? Mama đang nói gì thế? – Nó mặt mày méo xệch.

– Hai đứa phải đi học. Chứ ngồi không quây phá thì chắc chết ta! – Mẹ Thanh nói.

– Mama... – Hai đứa nó nhìn hai người mẹ bằng ánh mắt tội nghiệp.

– Không bàn cãi. Nếu không thì khỏi đi! – Ba Thanh chen vào.

– Cũng được... Vậy tụi con ở đâu? – Nó hỏi.

– Tùy hai đứa thôi. Hai đứa sao không đi kiếm hai thằng anh trai của tụi bây mà ở chung, không muốn thì ta sẽ cho hai đứa sống riêng. – Ba nó nói.

– Thật ă? Vậy thì thôi...con muốn ở riêng cơ! – Thanh nói.

Trong đầu hai đứa đang cùng chung một suy nghĩ:

“Ồ chung với hai ông có nước mà ở nhà chết già chứ đâu được đi chơi. Thôi...ở riêng cho sướng cái thân!”

– Ok...Hai đứa cứ ở căn biệt thự 68 đường xx đi. Mở cửa bằng hai cái thẻ từ này. Ta sẽ cài dấu vân tay cả hai vào để chống trộm. – Ba nó nói rồi chìa ra hai cái thẻ.

– Ôi...yêu papa nhất cơ! – Cả hai nhận lấy cái thẻ rồi nhảy nhồm lên ôm hôn ông.

– Được rồi...hai cô tiểu quý của tôi ơi. Lên chuẩn bị đồ rồi ngủ sớm đi. Kẻo không sáng mai dậy không nổi thì đừng có nghĩ tới chuyện đi đâu nữa. – Mẹ nó nói.

– Haizz...16 tuổi đầu rồi mà cứ thế... – Mẹ Thanh lắc đầu chán nản với hai đứa.

– Thôi...pama ngủ ngon...tụi con lên phòng! – Nó với Thanh chạy vọt lên lầu.

Tối đó, cả hai hí hửng đến mức ngủ muộn luôn.

6g, phòng nó

“Cạch”

Cửa phòng nó mở ra và Thanh bước vào, cô nàng nhìn nó khẽ lắc đầu ngán ngẩm. Ngủ gì mà say tới mức đồng hồ reo ồm ồm này giờ không hay biết chứ? Nhỏ nhẹ nhàng tắt cái đồng hồ rồi quay sang nó, cổ găng đánh thức:

– Dậy...dậy...trễ rồi...không dậy là khỏi về Việt Nam đó!

– ... – Không thấy nó trả lời.

– Kiwasato...Lâm Lâm...Trúc Lâm... – Nhỏ cố gắng gọi nó mặc dù kêu tên nào nó cũng chẳng thèm trả lời chứ đừng nói là ngóc đầu dậy.

– Haizz...Amen...cái này là mày bắt tao đấy! – Nhỏ thờ dãi nhìn nó đầy nham hiểm.

– Áaaaaaaaa...ui...cái gì vậy? – Nó giật mình bật dậy nhảy tung tung khi thấy dọc sống lưng lạnh toát đến mức kinh hãi.

Từ trong áo nó, vài viên nước đá rơi xuống sàn nhà. Nó cảm thấy ớn hơn thì dừng nhảy rồi liếc nhìn xung quanh phòng. Nó tròn mắt lên nhìn Thanh khi nhỏ đứng cười như điên:

– Hahaha...vui...vui quá...Hahaha...

– Mày...mày dám... – Nó trừng trừng mắt.

– Sao nào? Ai biểu không chịu dậy? Trễ rồi. Hay là mày muốn ở Nhật, không về Việt Nam nữa? – Nhỏ nhìn nó.

– Về chứ...chờ tao 5 phút! – Nó phóng vào nhà vệ sinh làm VSCN và thay đồ.

Thanh khi thấy nó chịu dậy rồi thì cũng xuống nhà ngồi xem...tom and jerry để chờ nó.

Lát sau, nó xách cái vali đi xuống nhà và bắt gặp cảnh tượng con bạn ngồi ung dung xem TV. Nó nhăn mặt tỏ rõ vẻ khó chịu nhưng cũng chẳng thể làm được gì Thanh bởi ai biểu nó dậy muộn làm gì? Nó kéo Thanh tới sân bay làm thủ tục và nhanh chóng lên máy bay ổn định chỗ ngồi vì nếu tiếp tục đứng thì chắc nó “chết cháy” mất. Với cái ánh nhìn hình trái tim của mấy chàng trai cộng thêm mấy cái tia lửa điện của tụi con gái chiếu vào thì cỡ nào lại chẳng cháy? Cho dù nó có cao tay hay học kinh công cũng chưa chắc toàn mạng.

Nó mặc áo lệch vai lưng màu đen làm lộ ra nguyên vòng hai thon gọn cùng nước da trắng như sữa của mình cùng với quần soóc ngắn khoe đôi chân dài thẳng tắp như người mẫu. Chân mang đôi boot da gót cao 1 tấc ngắn tới ngang cổ chân màu đen, tóc để buông xoã tự nhiên trong vô cùng cá tính. Cộng thêm cái mắt kính to bản màu đen khiến nó càng thêm sức hút. Đúng là hotgirl.

Thanh thì khác. Nhỏ mặc một cái áo màu tím, quần soóc đen luôn cộng thêm đôi giày cao gót màu đen bóng làm chiều cao nhỏ được nâng lên rõ ràng. Gương mặt Thanh cũng bị che đi hơn nửa bởi cái kính mát to bụi.

Cả hai cùng nhau kéo vali vào sân bay...

Suốt chuyến bay, nó và Thanh ngủ chẳng biết trời trăng gì hết. Mãi tới lúc hạ cánh thì hai cô nàng mới mơ màng tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Xuống máy bay, tụi nó bắt taxi về căn biệt thự của ba nó cho rồi cất hành lý và ra khỏi nhà. Nó hỏi Thanh:

– Muốn đi đâu nào?

– Ừm...tôi trung tâm thương mại hưởng máy lạnh đi?

– Ừ...được đó. Trời nóng quá à! – Nó nhăn mặt.

Nó lấy từ trong gara của biệt thự một chiếc mui trần màu đen mới tinh để dạo phố cùng nhỏ. Chiếc xe dừng lại khi tới trung tâm thương mại bậc nhất – Style – thuộc gia đình của Thanh.

Kiwasato Trúc Thiên (18t): Anh trai nó, là người vô cùng đẹp trai với mái tóc màu hạt dẻ và khuôn mặt lãng tử, một người khá dịu dàng và ấm áp. Rất thương nó và nó cũng vậy nhưng anh nó thường xuyên không cho nó đi chơi nhiều vì sợ nguy hiểm (không biết ai bị nguy hiểm à! Ặc...ặc...). Rất giỏi võ nhưng không tham gia bất cứ bang nhóm nào vì không thích, tuy nhiên cũng là một người có máu mặt và được gọi với cái tên “Kiwasato killer”.

Chiều cao: 1m88, chỉ số IQ: 300/300.

Trần Ngọc Hải Nam (18t): Anh trai của Thanh, có thể ví như một chàng hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, sở hữu một nụ cười rất đẹp làm nhiều em điêu đứng. Phó bang Monster, thành thạo rất nhiều thể võ, là một người tài giỏi, thường được gọi với cái tên “David monster”.

Chiều cao: 1m89, chỉ số IQ: 299/300

Vũ Gia Phong (18t): Bạn của 2 anh trên, hần là tên thay bồ như thay áo, cứ thấy em nào ngon ngon là quen, được vài hôm thì bỏ. Chỉ xem con gái như một trò chơi tiêu khiển nhưng chưa bao giờ điều đứng trước nhan sắc của em nào (để rồi coi khi gặp nó có đơ không thì biết!!!). Là thiếu gia tập đoàn chứng khoán bậc nhất thế giới. Bang chủ Monster, vô cùng giỏi võ, nghe đến cái tên “Crayon evil” là ai cũng sợ chết khiếp.

Chiều cao: 1m87, chỉ số IQ: 299/300.

Nguyễn Khánh Duy (18t): Là “Dark of Kun” – Phó ban Monster cũng như là bạn của ba người kia. Là người đào hoa, thích lăng nhăng và chưa bao giờ phải lòng ai (kaka...cái tính này để rồi coi chị Thanh nhà ta xử anh thế nào!!! :D). Gia thế là con của một tập đoàn viễn thông thứ 5 thế giới.

Chiều cao: 1m88, chỉ số IQ: 298/300.

Lúc bước vào, cả hai nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý và được bàn tán sôi nổi. Nó chẳng để tâm tới những lời nói xung quanh mà vẫn thản nhiên như không trong khi Thanh thì liên tục đáp trả bằng những nụ cười đẹp mê hồn. Đối với nó, cảnh tượng này quá quen rồi. (kiêu!!!)

Nó với Thanh đi tới lầu hai thì hai đứa bắt đầu có chiều hướng cãi nhau:

– Đi mua sắm trước cái đã! – Nó nói.

– Không... ăn trước cơ! – Thanh không chịu thua.

– Mua sắm!

– Ăn!

– Mua sắm!

– Ăn!

– Hừ... thế thì đi ăn đi. Tao đi mua sắm. Lát gặp ở đây! – Nó không muốn tranh cãi nữa nên cả hai chia nhau đi hai hướng.

Nó lướt hết shop này đến shop khác, mua không biết bao nhiêu là đồ. Bất chợt, nó dừng lại trước shop trang sức. Nó chăm chú nhìn cái nhẫn có hoa văn tinh xảo bên trong lớp kính. Trên chiếc nhẫn có đính vài viên ruby và vài viên kim cương đen nên cái giá cũng chẳng phải rẻ. Nó nhìn chị bán hàng rồi yêu cầu:

– Chị cho tôi xem cái nhẫn kia được không? – Một giọng nam khác vang lên cùng nó.

– Ồ... – Nó và hắn quay sang nhìn nhau.

– ... – Hắn chết đứng trước nhan sắc của nó. (Chuyện! Đẹp khỏi chê mà)

– Anh đẹp trai gì ơi? Anh có thể nhường em cái nhẫn ấy không? – Nó biết là hắn đã chết mê chết mệt một cái sắc đẹp của mình nên được nước sử dụng mỹ nhân kế luôn.

– À... ờ... em cứ lấy đi! – Hắn chấp nhận ngay để lấy điểm trong mắt nó.

– Cảm ơn! Chị ơi... lấy em cái nhẫn ấy. – Nó nói với chị nhân viên.

– Ừ. – Chị nhân viên gật đầu mỉm cười rồi lấy chiếc nhẫn bỏ vào hộp cho nó.

– Của quý khách. – Chị nhân viên đưa cho nó cái túi sau khi thanh toán xong.

Đang hả hê vì đã dành được chiếc nhẫn một cách ngoạn mục mà không cần tốn một chút sức lực nào thì hắn lên tiếng cắt ngang dòng cảm hứng của nó:

– Người đẹp cho anh một cơ hội để đi chơi cùng được chứ? – Hắn bắt đầu sử dụng nhan sắc đối với nó nhưng trái với những gì hắn mong đợi, nó từ nhỏ đã miễn nhiễm với trai đẹp vì các vệ tinh xung quanh nó đầu ít những người đẹp trai.

– Không! – Mặt nó lạnh tanh như tiền rồi bước đi luôn để cho hắn một bộ mặt không thể nào què hơn được nữa với thái độ thay đổi tới 360° của nó.

Còn về phía Trúc Thanh thì nhỏ sau khi sử lý xong một phần gà rán muốn gấp ba bốn lần người thường thì bước vào một quán cà phê.

– Lấy tôi một ly cà phê đen nguyên chất ít đường. – Nhỏ nhẹ nhàng nói với người đang pha cà phê.

– Vâng... cô đứng chờ tôi một chút. – Tên nhân viên đó đáp.

– Ừm... – Nhỏ ậm ừ đứng chờ.

– Của cô đây. – Tên nhân viên đưa nhỏ tận tay ly cà phê.

– Cảm ơn... – Nhỏ mỉm cười quay lưng lại bước đi nhưng vừa được vài bước thì...

“Bịch”

– Oái... – Một tiếng hét phát ra.

Trúc Thanh do mới quay người lại dậm bước được đôi ba bước thì đụng phải một người khác. Kết quả là hai người cùng té và trên áo tên đó hường luôn nguyên ly cà phê mới mua của nhỏ. Tên đó sau khi bị đổ cà phê lên người thì hét lên làm nhỏ giật mình nhìn lại. Với cái chỉ số IQ ngất ngưỡng như nhỏ cũng đủ hiểu chuyện gì vừa xảy ra là sắp tới sẽ có chuyện gì. Thanh loay hoay rồi rít không biết làm thế nào:

– Tôi... tôi xin lỗi... tôi không cố ý... anh có sao không? Tôi thành thật xin lỗi. Anh có ổn không? – Nhỏ loạn xì ngầu.

– Haiz... cô đi đứng cái kiểu gì thế hả? Mắt cô để ở đâu vậy? Đui à? – Tên đó càu nhàu gất lên.

– Anh... – Nhỏ tròn mắt nhìn.

– Tôi sao? Giờ cô tính thế nào? – Tên đó tỏ vẻ bức bối.

– Thế anh muốn thế nào? – Nhỏ cố gắng bình tĩnh.

– Bồi thường! – Tên đó dừng dung đáp.

– Cái gì á? Anh mơ à? Nào có vấn đề hay thần kinh bị chập mạch thế hả? Không đời nào tôi lại đi bồi thường cho anh. Còn vấn đề mất của tôi thì cho anh xem lại! Anh cũng bị đui à mà còn hỏi mất tôi để đâu? Bộ không thấy sao còn hỏi? Anh đi cũng không thèm tránh đường cho tôi ở đó mà quát mắng này nọ! Anh tưởng mình là ai? – Trúc Thanh bực tức xả một tràng làm tên đó ngơ người.

– Cô... – Tên đó cứng họng.

Từ xa xa có hai người bước tới. Một nam một nữ. Đứa con gái đi cạnh tên con trai phải nói là chỗ cần che không che, hở không hở. Nói chung ăn mặc cực kì thiếu vải trăm trọng.

Trúc Thanh liếc xéo nhỏ đó một cái với ý nghĩ trong đầu: “Churóng cả mắt!” Còn quay sang tên con trai thì...nhỏ đơ luôn! Nhận thấy hai người đó đi về phía mình...nhỏ quay mặt đi, cốt là để tên con trai đang bước tới không thấy mình. Hai người đó dừng lại bên cạnh tên vừa gây sự với nhỏ, tên con trai hỏi:

– Chuyện gì vậy?

– Hừ...cái con nhỏ thối tha này làm đổ cà phê lên người tao rồi không chịu bồi thường...đúng là cái đồ thiếu tự trọng! – Tên đó nói làm nhỏ Thanh trừng trừng mắt quay lại nhìn, quên luôn mình đang trốn ai.

– Anh vừa phải thôi nhá! Bỏ tiểu thư đây hạ mình xin lỗi anh là phước đức mười hai đời nhà anh rồi đó! Đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu như thế! Tôi không nhận anh đâu! – Trúc Thanh tức tối quát.

– Thanh??- Tên kia chứng kiến này giờ thì neho mắt hỏi.

– Á...chết mẹ rồi... – Thanh đưa mắt sang người vừa gọi mình thì mới phát hiện mình bị hớ rồi.

Ôi trời ơi! Công sức lặn lội chuồn qua đây không để hai ông anh biết thế công toi!

– Thanh...sao lại ở đây? – Tên con trai đó hỏi tiếp.

– Á...à...anh Nam yêu quý của em... – Nhỏ nói với giọng ngọt ngào kinh khủng làm tên kia giật cả mình với thái độ quay ngoắt 360° của nhỏ.

– Ô hô...anh đâu đề cập tới vấn đề yêu hay ghét? Anh chỉ muốn hỏi sao em lại ở đây? – Nam cười giả lả rồi nhìn cô em mình.

– À...thật ra thì... – Nhỏ ấp a ấp úng vì nếu nói ra thì về nhà sẽ bị nó chém chết còn giờ mà không khai thì bị anh phanh thây ngay tại chỗ. Đường nào cũng gặp Diêm Vương sớm.

– Trúc Thanh... – Nam nghiêm giọng lại.

– Thật ra...pama cho em sang đây! – Nhỏ nói lí nhí.

– Cái gì? Pama cho mày sang đây à? Có nhầm không? – Nam nhàu mày nghi ngờ.

– Anh không tin thì gọi về hỏi pama mà kiểm chứng. Em tuyệt đối không nói sai sự thật! – Nhỏ hung hờn.

– Hừ...thôi bỏ đi! Cứ coi anh mày tin mày một lần. Mấy qua đây thì chắc con tiểu quỷ kia cũng sang đúng chứ? – Nam nhàu mày nghi ngại.

– Vâng! – Nhỏ gật đầu lia lịa.

– Ôi...cái tháng năm huy hoàng của tôi ơi! – Nam ôm đầu kêu than.

– Hừ...than với chả vãn suốt ngày! – Nhỏ hừ mạnh một tiếng.

– Con kia! Mày cầm miếng lại giùm anh mày một cái! Mày có tin tao gọi điện kêu pama vác mày về ngay không? – Nam trừng trừng mắt.

– Anh dám? Em chưa mếc pama anh sang đây cặp với mấy con nhỏ chân dài là may phước lắm rồi. Còn hù em hả? – Nhỏ vận ngược lại.

– Thôi thôi cô ơi...cho tôi xin! Tôi không dám! – Nam vác cái bộ mặt thất bại.

– Hừ...may cho anh đó. Còn tên này là bạn anh hả? – Nhỏ hất mặt sang tên kia.

– Phải! Nó là Duy. Bạn anh! – Nam trả lời.

– Thế hai người tự giải quyết nhá. Em đi. – Nhỏ đứng dậy, phui quần áo rồi quay lưng đi.

– Này...giải quyết chuyện gì thế? – Anh nhỏ hỏi với theo.

– À...chuyện cà phê trên áo hán ta ấy mà. Em xin lỗi rồi nhưng hán không chịu. Anh giải quyết đi. Em về nhà! – Nhỏ quay lại trả lời rồi chạy biến đi.

Nó và Thanh gặp lại nhau tại chỗ cả hai hẹn lúc đầu rồi cùng nhau quay trở về căn biệt thự. Buổi chiều hôm nay thế là đủ. Nó về phòng rồi đi tắm một cái cho mát mẻ. Nó ngâm mình trong bồn nước hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mới chịu bước ra.

Quanh người quần một cái khăn bông lớn, dài tới ngang đùi, nó bước về phía giường và cầm lấy chiếc điện thoại đang reo inh ỏi mà nghe máy:

“Dạ...”

“An đó hả con? Mama nè! Ăn uống gì hết chưa?”- Là giọng mẹ nó.

“Dạ rồi ạ! Mẹ gọi kiểm con có chi không?” – Nói trả lời.

“Ta nhớ hai đứa nên mới gọi hỏi thăm thôi. Trúc Thanh thế nào? Khỏe cả chứ?”

“Vâng! Vẫn khỏe ạ...” – Nó trả lời mà lưỡi lè ra.

“Hừ...nói chuyện với con mất cả hứng.” – Mẹ nó nói với giọng hờn dỗi.

“Thế thôi ạ. Mama không có hứng nữa thì con cúp đây!”

“Áy khoan...hừ...cô đấy nhá! Chỉ có biết chộc tức tôi là giỏi thôi.” – Mẹ nó trách móc.

“Hi...con mà lại...” – Nó nhăn răng cười.

“Mệt cô quá. Tôi gọi điện để nói với hai cô là hai đứa sẽ học chung với hai thằng anh kia. Mai tới trường rồi lên phòng hiệu trưởng nhận lớp tiện thể chào hỏi luôn thế hộ ta. Lâu rồi không gặp ông ấy!” – Mẹ nói nói.

“Vâng...con biết rồi!” – Nó chán nản.

“Ngủ sớm đi. Mai đi học.” – Mẹ nó dặn dò.

“Vâng...mẹ ngủ ngon, con cúp đây!” – Nó nói rồi cúp máy cái “rụp”.

Nó không khỏi nén tiếng thở dài. Nhắc đến hai tiếng đi học, thực sự đối với nó quả là kinh khủng. Nó còn nhớ gần 15 năm cấp sách tới trường đều cùng là một thảm họa. Con trai xếp hàng dài theo nó với Thanh thật sự khiến người ta đau đầu. Chưa kể còn gặp mấy vụ đánh ghen lùm xùm của mấy đứa con gái ghen ghét hai đứa nó nữa chứ.

Đáng nói hơn nữa là nó đã cố gắng để trở thành một đứa con gái quậy phá kinh khủng để mấy đứa khác tránh xa ra nhưng không ngờ phản tác dụng. Số fans theo đuổi nó tăng gấp 3, 4 lần làm nó thấy nản. Đây là lí do tại sao nó cố gắng nhảy cóc ra trường nhanh chứ không chết sớm.

Hiện tại trong tay nó nắm 4 cái bằng đại học của 4 trường nổi tiếng trên thế giới về: thiết kế thời trang, luật sư, kinh doanh và bác sĩ.

Mai đi học rồi, nó ngẫm mà thấy chán ngán. Một suy nghĩ loé lên trong đầu nó:

“Hay là đi chơi?”

Nó nhanh chóng chạy cái vèo sang phòng Thanh thì thấy nhỏ đang ung dung nằm trên giường lướt web với cái laptop trước mặt. Nó nhảy cái phót lên giường khều nhẹ tay Thanh hỏi:

– Ê...tao chán quá à!

– Rồi...mày muốn đi đâu? – Thanh nhìn nó bằng đôi mắt gian gian.

– Hi...có mày hiểu tao nhất! Tao tính tới bar xem hai ông anh mình làm ăn ra sao. Tao muốn biết ai sẽ nắm chức danh chị dâu tương lai của mình! – Nó hứng khởi.

– Nghe cũng vui đó! Tao duyệt! Haha... – Nhỏ cười rồi nhìn nó, nói tiếp:

– Thế nhưng biết hai ông ở đâu mà tìm?

– Keke...tao đã liệu trước chuyện này rồi. Gọi điện hỏi thằng Zun là biết ngay ấy mà! – Nó cười nham hiểm.

– Đúng là bạn tao có khác! Gọi ẹ đi!! – Thanh thúc nó. Nó cầm cái điện thoại rồi gọi cho Zun – một tên đàn em hai đứa nó rất quí:

“Alo...thằng nào đấy?” – Đầu dây bên kia giọng khó chịu.

“Cái gì á? Thăng nào sao? Mất mỳ đùi hả? Nghe điện thoại mà cũng chẳng biết nhìn xem là ai sao?” – Nó lớn giọng.

“Hừ...mẹ nó...thằng nào nói lạ! Tao đang bận!” – Zun gắt.

“Bà nội mày! Tao rửa bát đòi dòng họ nhà mày sống gấp ma, chết gấp quỷ, ở nhà thì bị điện giật tung tung, ra đường thì xe tông thân kinh từng từng, xuống biển gặp cá mập nó xoi, lên núi thì một chết hết hơi để thờ! Tao cho mày 3s để biết tao là ai!!!” – Nó chửi xối xả làm thằng nhóc tròn tròn mắt, mồ hôi ướt đầm lưng áo, mặt mũi trắng bệch đầy sợ hãi còn nhỏ Thanh bên cạnh thì nằm cười lăn cười bò.

“Không lẽ...chị...” – Thăng Zun áp ứng.

“Phải...tao là chị mày đây chứ thằng nào! Ngon quá nhỉ? Dám nạt tao à?” – Nó hét vào cái điện thoại làm Zun phải để xa gần cả mét để bảo toàn cái tai.

“Em...em xin lỗi chị yêu quý mà! Tại không ngờ hôm nay...chị chiều cổ gọi cho thằng em này nên em hơi...bất ngờ mới không kịp nhận ra thôi! Chị làm ơn bỏ qua cho em!” – Zun nuốt nước bọt cái “ực” đầy khó khăn.

“Hừ...chị mày đang có chuyện gấp cần hỏi nên bỏ qua nhưng nên nhớ là không có lần sau đâu!” – Nó hăm dọa.

“Vâng...mà chị có chuyện gì cần hỏi ạ?” – Zun hỏi.

“Anh hai đang ở đâu vậy?”

“Ý chị là Anh Nam với anh Thiên ý ả?” – Zun hỏi lại.

“Ừ”

“Hai anh ấy đang ở trường đua Từ Thần. Chị tới đó là gặp ngay. Ngồi ngay đây víp đó!” – Zun nói.

“Thế hai ông có tham gia không?” – Nó hỏi.

“Theo em biết là không. Hai anh ấy hôm nay chỉ đến xem thôi.” – Zun thành thật trả lời.

“Thế thôi nha nhóc. Mà chị mới về Việt Nam đây. Nghe nhóc nhắc tới trường đua Từ Thần làm chị nóng máu thật đấy! Tối nay chị muốn quây một bữa ra trò ở đó. Nếu thích thì tới xem!” – Nó cười.

“Thật ả? Thế thì em sẽ tới. Khoảng 10g là bắt đầu đấy. Em tới đó chờ chị!”

“Thật sao? Thế thì lát chị tới!” – Nó nói rồi cúp máy.

– Sao rồi? Hai ông đang ở trường đua Từ Thần hả? – Trúc Thanh nhìn nó đầy thích thú.

– Ừ...tối nay nóng máu thật! Hay là tham gia? – Nó hỏi.

– Thôi nha...mày đua thì tao ngồi xem! Đua với mày tao nhục chết. – Thanh lắc lắc cái đầu.

– Haha...biết không thắng nổi tao nên mới ngồi xem chứ gì? Biết thế là tốt đó! Tao không ngờ mày lại biết dừng lại đúng lúc như vậy! – Nó được thể tự sướng một tràng.

– Khùng à? Tao còn khuya mới sợ mày. Chỉ là đêm nay không có hứng. Để bữa khác đi. – Nhỏ bĩu môi trả lời.

– Ờ...thì thôi. Chuẩn bị đi rồi đi. 8g30 rồi. 10g là đua nên tao không muốn tới trễ. – Nó nói rồi chạy tót về phòng sửa soạn.

Nó về tới phòng là mở tung cái tủ quần áo chọn một bộ đồ thật phù hợp cho đêm nay. Nó chọn một cái áo da đen ôm sát người, cộc tay làm tôn lên vóc dáng của mình cùng với cái quần dài cũng màu đen nốt. Thêm một cái dây chuyền có mặt hình đầu lâu trước ngực, tai đeo khuyên hình chữ thập bằng pha lê đen đầy bí ẩn kết hợp với vài cái vòng tay màu đen có đính tán khiến nó trở nên cá tính hơn. Chân mang đôi boots cao tới đầu gối có gót nhọn 1 tấc, chiều cao của nó như được tăng lên một cách rõ ràng. Gương mặt nó bị che đi hơn nửa nhờ cặp kính mắt to bản, mái tóc màu vàng cá tính được vuốt vồng lên cao.

Nó bây giờ nhìn chẳng gì xã hội đen. Bước xuống nhà, nó thấy nhỏ đang đứng chờ nó.

Nhỏ diện một cái áo lệch vai màu tím nóng bỏng dài qua cái quần sọc đen một chút, chân mang đôi boots cao 1 tấc tới mắt cá chân màu đen. Nhỏ cũng như nó, trên gương mặt hiện diện một cái kính to bản để che đi gương mặt của mình.

Phải nói thật, Thanh lúc này làm mấy tên sói già nhìn vào phải nuốt nước bọt “ừng ực”. Hai đứa leo lên hai chiếc xe moto đen bóng lao vút ra khỏi cổng biệt thự với đích đến là trường đua Từ Thần...

Chương 3

Qua cái tên trường đua, ai cũng có thể biết rằng nơi đây đã cướp đi không ít sinh mạng của nhiều người. Hầu hết các tay đua đều đi tới chặn thứ tư là tự động bỏ cuộc, riêng những ai quyết định đi chặn cuối cùng – chặn thứ tư – thì kết quả là được đi chào hỏi Diêm Vương sớm.

Tuy nhiên, nếu nói đến những người đã vượt qua chặn đua cuối cùng thì không phải không có nhưng rất ít. Chỉ duy nhất có năm cái tên cho đến hiện tại mà thôi: 1.Kiwasato Venus 2.Ellie angle 3.Kiwasato killer 4.Crayon evil 5.Vanessa máu lạnh

Tuy nhiên, trong đó thì bốn cái tên đầu vô cùng quen thuộc, riêng cái tên “Vanessa máu lạnh” thì gần đây mới nổi là một vô gái giết người không góm tay....

Nó chạy xe thẳng vào trường đua và bóp thắng, bẻ đầu xe tạo nên một cảnh dừng rất ngoạn mục. Những ai ở đó không khỏi trầm trồ ngạc nhiên. Nó cùng Thanh bước xuống xe, gỡ nón bảo hiểm nhưng tuyệt nhiên không thèm gỡ bỏ cái kính mát ra khỏi gương mặt.

Nó lạnh lùng như tảng băng di động còn Thanh thì luôn mỉm cười đáp trả làm hàng tá tên ngất xỉu vì xị máu mũi. Nó đến bên tên trợn tãi, nói nói gì đó mà mặt tên đó tỏ vẻ ngạc nhiên hết sức rồi gạt đầu lia lịa.

Xong xuôi, nó lại ngồi cùng Vi ở dãy ghế xip thứ hai. Dãy ghế vip đầu có bốn tên con trai cùng ba đứa con gái ăn mặc cực kì sexy (4 tên con trai thì khỏi nói rồi nhé, biết ai không?) đang ngồi.

Trong số đó, một người ngồi một mình còn ba người kia mỗi người ôm eo một em làm hai đứa nó nhìn chường cả mắt. Nó và Thanh đang nhíu mày khó chịu thì Zun từ đâu chạy đến, miệng tít ta tít tít:

– Hai chị về ba giờ vậy? Sao không nói em ra đón?

– Hi...tụi chị mới tới lúc trưa thôi. – Thanh trả lời.

– Thế hai chị ở đây bao lâu? – Zun nhìn hai đứa nó hỏi.

– Khi nào thích thì về. – Nó giọng lạnh tanh trả lời.

– Chị ơi...Chị Venus (ở đây gọi bằng tên này vì tụi nó lẩn tụi hần không muốn ai biết thân phận thật sự của mình ngoài đời) sao thế ạ? – Zun dè dặt hỏi nhỏ vào tai Trúc Thanh.

– Không biết...vốn Venus là người lạnh lùng nên nó phải giữ hình tượng. Bây giờ nó là Venus chứ không phải Trúc Lâm! – Thanh trả lời.

– Em quên! – Zun gãi đầu và tiếp theo đó là một giọng nói qua micro vang lên:

– Thưa mọi người. Ngay bây giờ cuộc đua xe tối nay sẽ chính thức bắt đầu và đặc biệt hơn nữa...hôm nay có sự tham gia của một người rất đặc biệt! Kiwasato Venus! – Lời bình luận viên vừa kết thúc cũng là lúc của trường đua nhộn nhịp hẳn lên.

“Kiwasato Venus?” Ý nghĩ xẹt ngang qua đầu bốn tên con trai ngồi trước mặt tụi nó. Thiên khẽ nhíu mày:

“Con nhóc này về đây lúc nào vậy?” và trong lòng thì không biết nó sẽ làm gì. Còn Nam thì lại có suy nghĩ khác: “Ồ...mới tới là muốn đua ngay sao? Bao nhiêu năm, thật sự mình không bao giờ có thể coi thường nó!” Còn về phần hần với Duy thì thích thú bởi đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng tài năng của nó.

Nó khẽ nhếch mép. Trong người nó bắt đầu rạo rức, lâu lắm rồi, nó chưa đua xe nên cảm giác bây giờ rất phấn khích. Nó đứng dậy bước đến bên chiếc xe moto phân khối lớn màu đen bóng của mình dựng ngay vạch xuất phát thì đội nón bảo hiểm lên rồi leo lên chờ hiệu lên xuất phát.

“Pằng”

Tiếng súng hiệu lệnh vang lên. Nó cùng năm tay đua khác rồ ga phóng đi.

Chặn 1, chặn 2, chặn 3, nó đều vượt qua trót lọt, tuy nhiên, có 4 tay đua bỏ cuộc giữa chừng nên ở chặn cuối cùng, chỉ còn nó với 1 người nữa.

Đoạn đầu của chặn này cũng chẳng phải khó khăn gì, nó và tên kia nhanh chóng vượt qua nhưng tới đoạn cua thì bắt đầu gay go rồi. Đường đua này rất hẹp nhưng khúc cua thì vô cùng nhỏ. Tuy nhiên, đối với nó thì nhiều đây chẳng bỏ. Nó còn có thể cua gấp những góc nhỏ hơn thế này.

Nó vượt qua và tên kia cũng thế nhưng đến đoạn cuối cùng thì buột bộ não nó phải làm việc thôi. Sau khúc cua là một con đường thẳng tắp nhưng hẹp, dài khoảng 30m sau đó là một cái vực sâu tối tăm khó nhìn thấy đáy. Hai đoạn đường bị cách bởi cái vực sâu kéo dài 50m.

Não bộ nó bắt đầu tính toán để sử dụng vận tốc thích hợp mà bay qua. Nó lẩm nhẩm tính rồi rõ ga lên với vận tốc 310km/h (cái này là chém đại! Đừng ném đá!)

1 giây

2 giây

3 giây

4 giây

5 giây

Tất cả mọi người đều sợ hãi chứng kiến, Trúc Thanh thì thản nhiên như không, gương mặt không hề tỏ ra một chút lo lắng nào vì nhỏ thừa biết khả năng của nó dư sức làm chuyện này. Còn về phía Thiên – anh trai nó – thì nhủ mầy đêm chiều nhìn cô em gái. Ba tên còn lại thì mắt mở trừng trừng ra xem và rồi...

“ÀM...BÙM...”

Tiếng nổ vang lên chói tai, từ dưới vực phát ra ánh sáng của lửa từ vụ nổ xe. Tuy nhiên, chiếc xe rơi xuống vực không phải nó mà là tên xấu số kia. Nó vượt về đích và trở thành người thắng cuộc.

Cái tên “Kiwasato Venus” lại một lần nữa sống dậy sau hơn nửa năm trời im hơi lặng tiếng, nó chạy xe qua vạch đích rồi tiến tới trước hàng ghế vip. Bỏ mũ bảo hiểm xuống (tất nhiên là vẫn đeo kính đen nhá), nó cười khẩy một cái rồi đứng dựa vào xe nhìn lên hỏi:

– Thế này được chứ?

– Ok...rất ngoạn mục! - Trúc Thanh đứng dậy vỗ tay tán thưởng nó.

– Quá khen! – Nó cười giả lả.

– Nhưng liều mạng! Cũng may là điều chỉnh vận tốc đúng chứ chệch dù chỉ một chút là toi rồi! – Thiên mỉm môi, cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình.

– Anh cũng biết rõ là em có thể mà. Xem thường em gái mình là không được đâu nhá! – Nó cười.

– CÁI GÌ? EM GÁI? -Hai tên kia sau khi chứng kiến màn trình diễn của nó thì vẫn chưa hoàn hồn lại, mãi tới lúc nghe nó nói là em gái Thiên mới có thể mở miệng ra hét lên.

– Có cần hét thế không? Điếc cả tai! – Nó ngoáy ngoáy lỗ tai tỏ vẻ khó chịu.

– Tao mới biết mầy có em gái nhá Thiên! – Hấn nhìn anh nó tròn tròn mắt.

– Có mà giấu anh em. Chơi không đẹp rồi! – Duy lắc đầu.

– Tụi bây không cần biết! – Thiên chỉ lạnh nhạt đáp rồi tiếp tục nhìn nó.

– Haizz...anh tính đón tiếp em gái bằng cái ánh mắt giết người ấy sao? Thật thất vọng quá! – Nó lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

– Mệt quá...anh thua em rồi...đúng là cái con tiểu quỷ này mà! – Anh không khỏi bật cười một cái.

– OMG? Cái quái gì đang diễn ra vậy trời? – Hấn há hốc mồm.

– Ôi...trong cuộc đời tôi đây là lần thứ nhất tôi được chiêm ngưỡng nụ cười của thằng Thiên đấy bà con! Chuyện gì vậy nè? – Duy phụ họa.

– Tụi bây bớt lảm nhảm đi! – Thiên nhìn hai tên bọn hấn.

– À...ờ...thì thôi... – Duy sợ ánh nhìn của Thiên mà quay chỗ khác.

– E...Em gái mầy đeo kính làm gì thế? Sao không bỏ ra để hai đứa tao chiêm ngưỡng chút? – Hấn lảng sang chuyện khác.

– Em gái tao là hàng để tụi bây xem chằm? – Thiên cau có.

– Không được thì thôi! Làm ghê vậy? Tao cóc thèm xin mầy nữa! Xin người đẹp bên dưới dễ hơn. – Hấn lè lưỡi.

– Hừ... – Thiên chỉ nhếch môi, không nói.

– Này em ơi! Bỏ kính ra cho hai anh xem mặt đi! – Hấn quay xuống nhìn nó nói. (hấn chưa nhận ra nó là cô gái mình vừa gặp ban chiều trong trung tâm thương mại)

– Phải phải! – Duy gạt đầu lia lịa.

– Hừm... – Nó chỉ nhếch môi, cũng chẳng trả lời.

Trúc Thanh nhìn nó, khẽ lắc đầu rồi đứng dậy rồi khỏi hàng ghế đi xuống dưới chỗ nó. Nhỏ khẽ vỗ vỗ vai nó, miệng chỉ cười cười không nói. Duy thấy nhỏ bước xuống nên tò mò:

– Ô...cô em này là ai đây? Bạn em hả? – Khánh mỉm cười nhìn nó hỏi.

– Ờ...bạn em tao! – Thiên nhìn Duy cười gian.

– Thế hả? – Duy cười tươi.

– Ừm...cũng là em thằng Minh! – Thiên nói tiếp làm anh Duy nhà ta chết trân tại chỗ.

Chuyện chạm trán ở khu thương mại của Thanh và Duy đã được Minh truyền đạt lại cho Thiên nghe nên anh mới biết để nói đều Duy.

– ... -Duy im lặng, mặt nhìn rất khó coi.

– Mà sao thế? – Hấn huých vai Khách một cái.

– ... – Duy vẫn không nhúc nhích.

– Mà... – Hấn tính gọi hung chỉ bằng một câu nói của Thanh, Duy đã tỉnh ngay.

– Người quen...lại gặp nhau nhì? – Thanh nói khích.

– Này...đừng có mà chọc điên tôi lên nhé! – Duy tức giận nhìn nhỏ .

– Ô...tôi thật khâm phục anh đấy. Mới đây còn anh em nhỏ nhẹ mà chưa đầy 1 phút sau lại tôi cô hung dữ thế! – Nhỏ làm bộ ngạc nhiên.

– Cô...cô... -Duy giận run mình.

– Hừ...để tôi nói cho anh biết nhá! Cái độ xóc xia của anh chưa bằng tôi đâu. Nếu có họa chẳng anh phải tu thêm nghìn kiếp nữa mới bì kịp. Thế nên đừng bao giờ đầu tay đôi võ mồm với tôi! Anh không có cửa thắng đâu. – Nhỏ vênh mặt nhìn Duy.

– Cô...hừ...Coi như tôi thua cô lần này nhưng không có lần sau đâu! Cứ đợi đấy! – Duy tức tối rồi quay mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn nhỏ nữa.

– Haha...tôi sẽ chờ xem! – Nhỏ cười.

Trận 1: Trúc Thanh thắng Khánh Duy 1-0

Nó đứng cạnh xem nhỏ bạn đầu vỗ mồm mà mắc cười. Thật không ngờ có ngày nó lại được chứng kiến cảnh Trúc Thanh trẻ con như thế với một người con trai. Từ trước tới giờ, nhỏ là người luôn chín chắn và trưởng thành trước những người khác giới. Ngoại trừ papa và hai ông anh kia thì nhỏ tuyệt đối không trẻ con như thế bao giờ. Chuyện này thật hiếm thấy.

Và nó hiểu, người con trai sau này của Thanh là Duy bởi khi nói chuyện, chỉ Duy mới làm Thanh thật sự là chính mình mà thôi. Khi đối mặt với tên đó, Thanh không tự tạo cho mình một vẻ bề ngoài hư ảo mà là con người thật và chỉ khi sống thật với chính mình, con người ta mới cảm thấy hạnh phúc.

Hấn không hiểu nãy giờ thằng bạn nói gì, chỉ biết đơ đơ cái mặt ra nghe. Bây giờ chịu không nổi, hấn mới quay sang hỏi Duy:

– Này...chuyện này là sao?

– Haiz...là thế này...bla...bla...bla... – Duy bắt đầu tường thuật lại cho hấn nghe tất cả mọi chuyện trong trung tâm thương mại.

– Ra là vậy... – Hấn gật gù.

– Đúng là xui thật! – Duy lẩm bẩm.

– Tao cũng thế. Nhưng hình như là đỡ hơn mày. – Hấn tâm sự.

– Thế mày gặp chuyện gì? – Duy nhìn hấn, hỏi.

– Là vậy...bla...bla...bla... – Tới hấn kể.

- Ôi trời ơi...thật không? Có người sử dụng mỹ nhân kế với mày được sao? – Duy trợn mắt.
- Ừ... – Hấn gật đầu với vẻ tiếc nuối.
- Tiếc làm gì? Tại anh ngu thôi! – Nó ngược lên nhìn hấn, phán một câu làm tổn thương thẳng nhỏ.
- Này...sao cô lại nói thế? – Hấn cau mày.
- Thì tôi chỉ nói đúng sự thật thôi. Và sự thật là do anh đại gái đến mức ngu điên hình! – Nó tặc lưỡi.
- Cô...cô...tôi chưa đụng chạm đến cô nhá! – Hấn trừng trừng mắt.
- Thế anh nghĩ sao mà anh nói tôi lừa anh? Chỉ là tại anh ngu thôi mà dám đổ thừa tại tôi xài mỹ nhân kế nhá! Nếu mà nói như anh thì con nhỏ nào gặp anh cũng dùng mỹ nhân kế chắc? – Nó lè lưỡi.
- ... -Hấn nhú mày nhìn nó, dùng như hiểu tầm tàm được câu nói của nó.
- Thế nào? Câm rồi à? – Nó lẩn tới.
- Cô...là con nhỏ đó? – Hấn hỏi, nhú mày đầy nghi hoặc.
- Tôi đây! – Nó cười, lấy tay tháo cái kính đen đeo trên mặt ra.
- ... – Hấn nhìn nó, tự chửi mình là đàn tới mức độ không nhận ra nó đứng một đồng thù lù trước mặt.
- Ô...Ôi trời ơi? Đẹp kinh! – Duy đứng kế bên há hốc mồm nhìn nó mà khen.
- Hừ... – Nó hừ lạnh một tiếng.
- Hừm... – Trúc Thanh đứng cạnh nó chỉ nhếch môi.
- Thôi đủ rồi đấy nhá! Nhìn em gái tao thế đủ rồi. Nhìn nữa là tao móc con mắt hai thằng bày ra luôn đó! – Thiên cau mày.
- Hừ...làm gì ghê thế? – Hấn cau có.
- Hừ...bạn bè như mày ấy...có đưa em xinh tươi thế mà không chịu giới thiệu cho hai thằng tao! – Duy bắt bẻ.
- Thế để tao giới thiệu em tao cho mày! Khỏi cần nhần gì nữa. – Nam chui vào nói.
- Ôi thôi thôi...con nhỏ ấy thì tao xin chịu! Dữ như chần á! – Duy nhăn mặt.
- Hôhồ...Trúc Thanh nó được ném (sao lại là ném?) vào hàng hotgirl nhất nhì đấy nhá. Không biết bao nhiêu người thèm muốn đâu. Mà nếu mày nói em tao như chần lừa thì em tên kia còn gấp đôi. Con Lâm mà điên lên là hết đường để sống! – Nam bênh em mình.
- Hừ...con em mày mà hotgirl cái con khi? Xấu như ma có cho tao cũng không thèm nghĩa tới. – Duy vỗ ngực tự hào.
- Đủ chưa? – Nó hỏi.
- Bàn tán về tụi tôi bộ hay lắm sao mà nói nhiều thế? – Thanh cau mày.
- Liên can đến cô à? – Duy gắng hống lên cãi.
- Tất nhiên...anh đang nói về tôi mà? Sao không liên quan? – Thanh nhú mày.
- Ờ thì... – Duy hết đường cãi lại.
- Mệt quá...thôi...hai đứa về trước đi. – Thiên nhìn hai đứa nó, nói.
- Sao lại về ạ? – Nó nhìn anh nó không nhẽo.
- Đúng đấy...đang chơi vui mà! – Trúc Thanh nhìn hai ông anh mè nheo.
- Hai đứa là con gái! Chơi khuya đâu được? – Anh nó nói.
- Phải đấy...trời tối nên nhiều tên du côn ngoài đường lắm! – Nam hùa theo Thiên, mặt nhăn lại.
- Chính xác...vì trời tối nên ngoài đường không an toàn, rất nguy hiểm. – Thiên cau mày.

– Nhưng tại em thì bị làm sao được chứ? – Nó dậm chân tỏ ý khó chịu.

– Hai anh đừng lo cho tui em! – Trúc Thanh ra sức năn nỉ.

– Ai bảo anh lo cho hai đứa? – Thiên nhìn tui nó đang đơ mặt vì câu nói.

– Hả? – Hai đứa nó thộn mặt.

– Ý hai thằng anh là em đi ngoài đường thì tội cho thằng nào nhờ gây sự với hai đứa. Tự dưng lại không biết lí do mình đi gặp ông bà sớm. – Nam hồn nhiên.

– Hahaha... – Hấn và Duy cười đau bụng.

– Ồ... – Hai đứa nó đơ ra một lúc.

– Hai!!! – Nó và nhỏ không hẹn mà cùng lúc hét lên.

– Hahaha... – Cả bọn tiếp tục cười trừ hai nhân vật chính của câu nói đùa thì mặt đỏ lên vì tức.

– Kệ mấy anh...em đi! – nhỏ dỗi, nắm tay nó kéo lên hai chiếc moto.

– Đi đâu đấy? – Hấn hỏi.

– Về nhà! – Nó chỉ nhếch môi, nhìn hấn nói gọn lỏn hai từ.

“Brùm...Brùm...”

Nó và Thanh phóng nhanh đi, tất cả những gì mọi người nhìn thấy chỉ còn lại một lớp bụi mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Reng...reng...”

Đồng hồ báo thức phòng nó kêu lên liên tục. Nó nằm một hồi mới nhú mồm tỏ vẻ khó chịu với tiếng reo của cái đồng hồ tội nghiệp. Nằm thêm một lúc, nó chịu không nổi nữa nên chồm dậy chụp lấy cái đồng hồ ném đại.

“Vụt...choang...vụt...bóp...”

Một chuỗi dài tiếng động vang lên sau cú ném của nó. lát sau, mọi thứ đều im lặng. Nó hài lòng rồi nằm xuống ngủ tiếp.

“Bịch...bịch...bịch...”

Tiếng bước chân vội vã đầy giận dữ trên cầu thang vang lên.

“Rầm”

Cánh cửa phòng nó bị Trúc Thanh đập ra không thương tiếc và cũng vì thế, cánh cửa sập xuống luôn. Trúc Thanh chẳng màn đến cái cửa, bước tới kế giường nó. Nhỏ nhìn nó với ánh mắt giận dữ như muốn nuốt chửng. Nhỏ hét lớn:

– MÀY DẬY NGAY CHO TAO!!!

– Cái gì vậy? – Nó bật dậy bịt tai, hét.

– Mày dậy liền cho tao. Mày có tin tao giết chết mày không? – Thanh hùng hổ.

– Mày sao vậy? Mới sáng sớm mà có chuyện gì à? – Nó giọng ngái ngủ hỏi.

– Mày còn hỏi há? Nhìn cái cửa sổ thử coi! – Nhỏ tức giận.

– Há? Cửa sao vậy? – Nó ngơ ngác nhìn cái cửa sổ bị vỡ.

– Ôi trời ơi...mày có biết mày suýt giết chết tao không? – Nhỏ than thở.

– Là sao? – Nó không hiểu.

– Lúc cái đồng hồ reo, mày chớp lấy rồi quăng ra cái cửa sổ, làm cái cửa sổ bị bể. Cái đồng hồ rớt xuống dưới đất, kể chỗ tao tập thể dục, chỉ cần mày ném lệch chút nữa là tao đi gặp Diêm Vương sớm rồi! Mày có tin tao cho mày một đạp liền không? – Thanh tức giận nhìn nó.

– Hehe...tao xin lỗi...tao đâu có ý! Chị Thanh xinh đẹp tha cho em lần này nhá? Em sẽ bồi thường thiệt hại cho chị! – Nó chấp tay xin lỗi nhỏ.

– Hừ...bồi thường cái gì? – Nhỏ nhướn mày.

– Ừm...một châu gà rán? – Nó hỏi.

– Không. – Nhỏ lắc đầu.

– Thế một chuyến du lịch? – Nó hỏi tiếp.

– Không. – Nhỏ vẫn tiếp tục lắc đầu.

– Vậy cuối cùng mày muốn gì? – Nó nhướn mày.

– Một châu bar? Thế nào? – Trúc Thanh nhếch môi.

– Ờ...ừm... – Nó phân vân rồi gật đầu.

Nói gì thì nói, Trúc Thanh mà đi bar thì tiền thanh toán có khi còn hơn cả một chuyến du lịch. Kiểu này nó sạt nghiệp mất thôi.

– Hehe...vậy nhé! Giờ thì chuẩn bị đi học... – Thanh cười nhưng nhanh sau đó lại lấy vẻ bộ mặt như đưa đám.

– Haizz...tao thấy nó sao sao ấy mày ạ! Nhắc tới chữ đi học...tao thấy nó ghê ghê sao ý! – Nó rùng mình.

– Ờ... – nhỏ gật đầu.

– Hay...hoá trang đi học được không? – Nó nhìn Thanh.

– Mày không nghe mama nói à? Học chung với ông thiên, ông Minh đó. Hai ông mà nói với mama là tao với mày không có cửa về nhà đâu! – Thanh gắt.

Sở dĩ mà tụi nó như thế là có nguyên do như thế này: Cách đây 2 năm, tụi nó bắt đầu học đại học (trình độ nhảy cóc siêu!), vì sợ cái cảnh tượng bị tụi fans bám theo với lại bị tụi con gái ghen ghét nên hai đứa quyết định hoá trang cho mình xấu đi. Nhưng tự nhiên, hai đứa nó bị hai ông anh phát hiện và mách với mama. Mama giáo huấn tụi nó một trận và khoá thẻ 2 tháng vì tội: “Làm xấu mặt cha mẹ.” Mama tụi nó nói: “Nếu lúc đó người ta nhìn vào thấy hai đứa trong bộ dạng đó thì thật xấu hổ cho hai cái nhà này!” Sau đó, tụi nó chừa luôn...

Nó sau khi nghe Thanh bực tức nói thì không nén nổi tiếng thở dài, nói:

– Thế thì thôi vậy...đành chịu. Một. Tao đi thay đồ đây. Mà đồng phục thì sao? Có cần mặc không? – Nó chán nản hỏi.

– Ờ...không. Đồ tự do. – nhỏ trả lời.

– Ờ...mày về phòng chuẩn bị đi. Xong rồi thì xuống dưới đợi tao, lát tao xuống tới liền. – Nó đẩy Thanh ra khỏi phòng rồi chạy vào phòng tắm làm VSCN.

Hơn 20 phút sau, nó bước ra khỏi phòng với một phong cách phối đồ rất hợp thời trang:

Quần jeans dài màu đen xẻ rách từ giữa đùi tới quá bắp chân; áo sơ-mi trắng mở hai khuy đầu, hao tay áo xắn gọn đến khuỷu tay; chân đi đôi giày cao gót màu trắng cao 1 tấc; mái tóc màu hung đỏ được vuốt thẳng, thả tự nhiên; trước ngực đeo sợi dây chuyền bằng bạc hình đầu lâu; gương mặt xinh đẹp được che hơn nửa nhờ chiếc kính mắt màu nâu to bản. Nhìn nó rất chi là xinh đẹp.

Bước xuống nhà, nó thấy Thanh vẫn giữ nguyên màu sắc ưa thích của mình:tím

Nhỏ mặc cái quần tím áo thun lưng cũng tím nốt, chân đi đôi giày cao 1 tấc màu đen. Nhìn nhỏ rất dễ thương và cá tính. Nó vào gara, lấy ra một chiếc xe mui trần màu trắng mới toanh.

Hai đứa nó leo lên xe rồi phóng tới trường nhanh trong chớp mắt...

Kingdom school là ngôi trường dành cho những tầng lớp thượng lưu của xã hội. Nơi đây không dành cho những ai không có địa vị cũng như bộ nào.

Trường chia ra làm 4 khối: A, B, C, D.

Khối A gồm 2 lớp: A1 và A2.

Khối B gồm 5 lớp: 1B, 2B, 3B, 4B và 5B.

Khối C 7 lớp và khối D 40 lớp.

Mỗi khối đều xếp tùy theo gia thế của gia đình, còn về mặt học tập, ai cũng phải từ 9 điểm trở lên. Cũng vì đây là ngôi trường dành cho tầng lớp quý tộc cho nên khuôn viên cũng “khá là đồ sộ” với diện tích hơn 3000 hecta....

Chiếc xe mui trần từ từ tiến vào trong khuôn viên của Kingdom school trước ánh nhìn sầm soi của mọi người.

“Cạch”

Nó đóng cửa xe lại sau khi bước xuống. Mọi ánh nhìn tập trung cả vào hai người. Nhiều câu bàn tán như:

“Cô ấy đẹp quá!”

hay

“Y như tiên ấy!”

không thì

“Hừ...lại hai con hồ ly!”

hoặc

“Cũng thường thôi! Xấu mà bày đặt chảnh choẹ.”

Xem ra, trong dịp này thì số lượng FC fans và Anti fans của cả hai sẽ tăng vọt một cách đáng kể ấy nhỉ.

– Áaaa... – Tiếng bọn con gái hét lên.

– Lại cái quái gì đây? – Trúc Thanh nhăn nhó mặt mày, tỏ ra vô cùng khó chịu.

– Hờ...mày không thấy cái cảnh tượng này quen lắm sao? Nghĩ thử xem? Ai có thể làm bọn con gái thế này? – Nó nhếch môi.

– Hai ông cũng kinh thật! – nhỏ Thanh lập tức hiểu ra câu nói của nó.

Từ ngoài cổng trường, ba chiếc ô tô màu đỏ, trắng và xanh dương bóng loáng tiến vào cùng một chiếc moto phân khối lớn màu đen.

Từ trên xe, 4 tên con trai bước xuống, hai gương mặt lạnh tanh, lãnh đạm song song cùng hai gương mặt baby, lảng tử với một nụ cười toả nắng trên môi. Cả bốn chàng trai nhà bước bước vào sân trường trong tiếng hét của bọn con gái.

Hắn nhếch môi cười đều một cái. Cảnh tượng này thật quá quen thuộc và hắn cũng chán ngán cái cảnh này lắm rồi. Hắn muốn là một con người bình thường. Lũ con gái sau khi thấy nụ cười hiểm hoi kia của hắn thì té “rầm rầm” xuống đất vì xịt máu mũi mà ngất xỉu. Nó nhũn mày vì sự việc vừa xảy ra. Thấy vậy, Trúc Thanh nói đùa một câu:

– Hôhò...không ngờ cũng có người ngang ngửa hai ông luôn chứ?

– Xoàng! – Nó đáp cụt lùn rồi mặt lạnh nhìn bốn con người đang bước tới gần chỗ mình.

Hiện tại ở giữa sân trường, sáu người bọn nó đang là tâm điểm. Nhiều người đứng lại xem khiến cho sân trường chật kín. Thường thì các chàng nhà ta sau khi tới trường thì sẽ lên thẳng lớp bằng đường cầu thang dành riêng cho họ mà không cần băng ngang qua sân trường.

Thế nhưng hôm nay họ lại không thể mà lại đang tiến tới chỗ giữa sân, nơi nó và Trúc Thanh đang đứng nhìn cả bốn người. Thiên đứng trước mặt nó nhìn cô em gái.

Thiên đang tính mở miệng nó thì nó dùng một ngón tay chặn ngay môi anh ý bảo im lặng. Cả trường sững sờ trước hành động của nó. Từ trước tới giờ chưa ai dám động vào người Thiên ngoại trừ ba tên bạn và một người nữa...

Cả trường đang tròn mắt vì hành động vừa rồi của nó thì nó lại tiếp tục làm một việc khác khiến mọi người giật mình hơn nữa: Nó vòng hai tay ra sau lưng Thiên, ôm chặt cứng lấy anh.

Đơ. Đó là từ ngắn gọn nhất để có thể miêu tả trạng thái của mọi người hiện giờ. Trúc Thanh và Nam chẳng nói gì vì hiểu rằng chuyện này như com bữa.

Hắn với Duy cũng hơi hơi sock một chút nhưng nhanh chóng quay về trạng thái ban đầu vì đây cũng là điều dễ hiểu thôi, nó và anh là anh em ruột kia mà.

Bọn con gái ngoài kia đang gào thét trong lòng vì dám ôm hoàng tử của bọn đó nhưng không thể nói ra vì Thiên không nói thì bọn đấy có tư cách gì để nói đây? Về phần bọn con trai thì thầm lo lắng cho nó với cùng một ý nghĩ: “Lần này là cô em đi đòi với cô ấy rồi!”

Nó vẫn tiếp tục ôm anh giữa sân trường như thế, về mặt anh cũng chẳng thêm phản kháng gì. Mọi thứ chìm vào trong im lặng.

Nhưng đột nhiên tiếng xi xầm nhanh chóng vang lên xung quanh sáu con người đó. Nó vẫn chẳng để ý còn Thiên thì chỉ dừng dừng.

Đám đông đột nhiên rẽ ra nhường lối đi cho một cô gái có mái tóc màu đen óng, phần đuôi tóc có uốn xoắn nhẹ nhàng, gương mặt thì phải nói là mang một vẻ đẹp khó ai có thể sánh bằng bước vào.

Cô gái mặc chiếc áo sơ-mi màu trắng ngắn tay cộng với chiếc váy màu hồng phấn nhẹ nhàng nhìn rất dịu dàng. Chân cô đi đôi giày búp bê màu trắng có thêm chiếc nơ xinh xinh. Nhìn cô gái mang một vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng như thiên thần mà nhìn vào ai cũng xiêu lòng.

Cô gái đi tới trước cặp đôi đang ôm nhau “tình cảm” giữa sân trường rồi đứng lại nhìn. Mọi người xung quanh đã thôi bàn tán và hồi hộp theo dõi phản ứng tiếp theo sẽ là gì.

– E hèm... – Cô gái khẽ đằng hắng giọng một cái.

Cả trường đang hồi hộp nhìn theo.

– Hử? – Nó buông Thiên ra rồi quay lại nhìn cô gái.

Hai người nhìn nhau một cách “triu mến” đến mức “đắm đuối con cá chuối” luôn. Nhưng tia lửa điện đượ phòng ra từ mắt hai con người đang đứng nhìn nhau. Nó khẽ nhếch môi, nói:

– Ồ...ồ...ai đây ta? – Nó nói một cách đều giả, mọi người không ngờ nó lại nói thế.

Hotgirl số một của trường Kingdom này ai ai không biết? Đến người ngoài trường còn biết cơ mà?

– Hử...đẹp cái cách nói chuyện đó đi! – Cô gái không tỏ vẻ gì là khó chịu.

– Ta đây không thích thì cũng chẳng ai bắt ép được. – Nó nói rồi cười giả lã, sau đó hai bên tiếp tục trừng trừng nhìn nhau.

1 phút

2 phút

3 phút trôi qua...

Mọi người căng thẳng nhìn vào hai nhân vật chính. Nó giơ hai tay lên và cùng lúc đó, cô gái cũng như vậy...

Tất cả mọi người trong trường cứ ngỡ hai người động thủ. Hắn và Khánh thì bất ngờ vì cùng ý nghĩ với tất cả mọi người trong trường.

Trong khi cả trường căng thẳng thì Trúc Thanh, Thiên và Nam đều chỉ biết cố gắng nhịn cười mà thôi.

Đột nhiên...

Cả hai...

Ôm chằm lấy nhau và cười nói rất vui vẻ làm cả trường bị một phen sock toàn tập.

– Ôi...Hải Anh ơi...Tao nhớ mày quá!! – Nó phấn khích.

– Trúc Lâm yêu dấu của tao! Tao cũng nhớ mày chết đi được! – Hải Anh cũng vui vẻ không kém.

– Hả? – Cả trường giật mình.

– Mày về đây lúc nào mà không nói tao biết? – Nó buông cô ra rồi mừng rỡ hỏi thăm.

– Mới về hai tháng thôi. Tình bữa nào rảnh sang Nhật thăm tụi bây nhưng không ngờ mày lại sang tới tận đây! Vậy là tao khỏi tốn tiền máy bay sang đó thăm cả nhà rồi! – Hải Anh đùa.

– Cái con nhỏ này! Cái tật mãi chẳng chừa. Lúc nào cũng đùa được hả? – Nó cốc yêu lên đầu cô bạn.

- Mày biết tao mà! – Hải Anh nháy mắt với nó.
- Hihi... – Nó cười nhưng nhanh chóng bị cắt ngang...
- Huhu... hai với anh Thiên xem kìa, tụi nó bỏ em ra rìa rồi! Đúng là tụi nó chẳng bao giờ nhớ đến con bạn này mà! – Trúc Thanh giả vờ khóc thảm thiết.
- Tất nhiên! Mày thì sao bằng tao – Nó tự sướng.
- Huhu... anh Thiên xem nó nói gì kia? – Trúc Thanh giả vờ khóc to hơn.
- Thôi thôi... nín đi. Nó đùa ấy mà! – Thiên dỗ nó.
- Đúng đấy. Mày là tính yêu của tao mà? Sao quên được? – Hải Anh nói rồi mỉm cười với Vi.
- Hà? – Cả trường sock tập 2.
- Phải thế chứ! Nhớ mày quá! – Thanh ôm chầm lấy Hải Anh.
- Tao cũng nhớ mày lắm – Hải Anh nói.
- Đủ rồi đó. Mọi người nhìn mấy đứa như người ngoài hành tinh rồi kìa! – Thiên cau mày.
- Ôi trời ơi? Anh Thiên giữ bạn gái ghê quá! – Thanh trề môi.
- Hai đúng có cau mày nữa. Xấu ghê lắm. Hai mà xấu là em đảm bảo Hải Anh nó sẽ bỏ anh về với hai đứa em đấy! – Nó hứa với Thanh.
- Hai đứa mày kì ghê... – Hải Anh đỏ mặt.
- Haha... nó ngượng kìa mày ơi! – Trúc Thanh cười phá lên.
- Hi... – Nó cười nhẹ, một nụ cười quá đẹp.

Đẹp tới mức bọn con trai trong trường cứ đổ “rầm rầm” xuống và làm ai đó thoáng rung rinh...

- Mà tự nhiên tao thấy ở đây có hai cái tượng đá mày ạ! – Thanh nãy giờ không thấy hai tên “ôn thần” lên tiếng lên tằm gì thì quay sang nói với nó.
- Ờ nhỉ? – Nó hiểu nên gật đầu.
- Này này... cô vừa phải thôi nhá. Mới sáng sớm gì mà đã gây sự là sao? Cô muốn gì? – Duy nổi điên khi nghe câu đá đều của Thanh.
- Hơ... anh có bị vấn đề gì về lỗ tai không? Tôi đâu nói là anh? Anh chỉ được cái tự nhận rồi lại nói tôi là giới! – Thanh tỏ vẻ vô tội.
- Cô... – Duy trừng trừng mắt.
- Hô hô... tôi đã nói đừng đại dốt mà ái nhau với tôi rồi mà! – Thanh cười tươi.

Trận 2: Thanh thắng Duy 2-0

- Haha... cho chừa đi! – Nam cười.
- Mày cầm đi! – Duy quát Nam.
- Hai có sao không? Sao hai không cẩn thận thế? Nói chuyện với người thì không nói, nói với khi làm gì để giờ nó hét lên không hiểu gì cả! – Thanh tỏ vẻ quan tâm ông anh của mình, tiện thể đá đều thêm một câu.
- Cô... nói ai là khi hả? – Duy tức điên.
- Anh tự nhận à? Tôi đã nói anh đâu? – Thanh lại giả ngây.
- Haha... em gái anh giỏi! – Nam nói rồi xoa đầu Thanh.
- Em anh mà... – Nhỏ tự sướng.
- Hừ... cứ coi như tôi thua cô lần này nhưng không có lần sau đâu! – Duy liếc nhỏ một cái rồi nói.
- Đòi đòi kiếp kiếp anh cũng chẳng thắng được tôi đâu! – Thanh cười toe toét.

Trận 3: Thanh thắng Duy 3-0

Hải Anh nhìn Duy bằng ánh mắt thông cảm rồi vỗ vỗ vai nói một câu đầy tính chất an ủi:

– Cho dù cậu đấu với nó một trăm lần cũng chưa chắc có một lần thắng đâu. Đẹp cái ước mơ “cao cả” ấy đi!

– Hừ... – Duy hậm hực.

– Thôi lên lớp đi...tao ghét làm tâm điểm của sự chú ý lắm rồi! – Hấn từ đầu tới cuối cũng phát ra được một câu nói.

– Ồ...thế cũng được! Tụi này lên trước nhá! Đi chung không? – Hải Anh gật đầu rồi hỏi hai đứa nó.

– Thôi...mày lên lớp trước đi. Pama kêu tới thì lên phòng hiệu trưởng chào giúp họ một cái. – Nó nói.

– Ồ...thế nhé. Lát gặp. – Hải Anh gật đầu rồi kéo bốn chàng nhà ta đi.

Cả bọn chia thành hai hướng khác nhau mà đi. Một bên đi về hướng cầu thang riêng còn một bên thì hướng về phòng hiệu trưởng mà tiến tới...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Phòng hiệu trưởng...

Nó nhẹ nhàng mở cánh cửa và bước vào phòng cùng Thanh. Trước mặt tụi nó là một người đàn ông trung niên gương mặt hiền hậu cùng đôi mắt kiên định được tôi luyện theo năm tháng. Người đàn ông biết tụi nó vào nhưng cũng chẳng mấy may ngược đầu dậy nhìn một cái, chỉ hỏi:

– Ai đấy?

– Là tụi con. – Nó trả lời bằng một giọng dịu dàng hiếm có.

– Ồ...là Trúc Lâm với Trúc Thanh đó sao? Hai đứa lớn quá rồi nhì? – Ông hiệu trưởng ngẩng lên nhìn tụi nó mỉm cười.

– Vâng...cũng lâu quá không gặp bác. – Thanh nhẹ nhàng.

– Một hai đứa bậy quá. Ta hiểu tính hai đứa như thế nào rồi. Không cần phải tỏ vẻ ngoan hiền thế đâu. – Ông cười.

– Haha...chỉ có bác hiểu tụi con nhất. – Nó cười.

– Tất nhiên, ta mà.

– Ô mà con tưởng có đi tới đón tụi con nữa chứ? – Thanh nhòm ngó xung quanh căn phòng một lượt.

– Tôi đây hai cô công chúa! – Từ trong căn phòng khác, một người phụ nữ trẻ tuổi mẹ nó bước ra với nụ cười đôn hậu trên môi.

– A...đi! – Cả hai chạy lại ôm chặt cứng bà.

– Hơ...hai cô công chúa của tôi...lớn rồi mà. Cứ nhõng nhẽo hoài sao tôi nở lòng nào gả đi đây? – Bà xoa đầu hai đứa rồi đùa một câu.

– Di khỏi lo. Con không lấy chồng đâu. Con sẽ ở với di luôn. – Trúc Thanh trẻ con.

– Thôi đi cô. Cô nói thế rồi sau này không lấy chồng là pama cô lại sang đây đổ thừa tôi nữa. Mệt lắm.

– Không có đâu. – Thanh chu môi lên trong rất đáng yêu.

– Hừ... – Bà cười nhẹ.

– Di với bác ời. Tụi con học lớp nào ạ? – Nó hỏi.

– Hừ...hai đứa bây là phải cho học chung với thằng Thiên, thằng Nam mới có người trị được chứ cho tụi bây học riêng chả khác nào phá nát của trường này. Hai đứa học lớp A1. – Ông hiệu trưởng đùa.

– Bác cứ nói thế chứ tội con ngoan lắm mà. – Nó là lừa.

– Ngoan...phải...ngoan lắm. Thế chị còn nhớ ai là người làm hai thầy cô giám thị trong trường này nghỉ việc không hả? Lần trước chị tới đây học, hai ông bà giám thị ấy sợ chị tới mức một người lên con đầu tim phải nhập viện, một người thì lên tăng song rồi ngất luôn tại chỗ. Còn thêm việc ai là người bày đầu cái cuộc chiến ném thức ăn trong canteen ấy nhỉ? Lần đó ta phải giải quyết một nghỉ luôn. Chưa kể hai chị còn bắt rắn, rết, tắc kè, thằn lằn, gián, chuột...giấu mỗi lớp một ít làm cái trường này loạn cào cào cả lên... – Ông hiểu trường kể lại những chiến tích huy hoàng của hai đứa nó.

– Bác cứ quá lên. Tại con thấy trường học nó im lặng quá ên cần chút không khí sôi động thôi mà. – Nó cười trừ.

– Chỉ giỏi chống chế thôi. – Ông cười khở.

– Hi...thôi. Tội con về lớp. – Nó nói rồi kéo Thanh phóng nhanh ra khỏi đó.

Nó kéo tay Thanh chạy hụt hơi về phía dãy nhà 1 dành cho khối A. Nhỏ dù không muốn cũng phải chạy theo nó. Mãi cho tới khi dừng trước dãy nhà nó mới chịu phanh chân lại. Nó thắng gấp làm cho Trúc Thanh chạy ở sau thắng không kịp mà suýt tông thẳng vào người nó.

– Mày...làm cái...quái...gì vậy? – Thanh nói không nổi.

– Hơ...tới...tới rồi! – Nó khó nhọc đáp.

– Tới...đâu? – Nhỏ vẫn còn thở hổn hển.

– Lớp. – Nó trả lời.

– Mày làm cái gì mà...chạy như ma đuổi thế? – Thanh bắt đầu ổn định lại nhịp tim của mình.

– Chứ ờ lại làm gì? Cho hai người đó phanh thây tao ra à? Lần trước do trốn về trước nên hai ông bà ấy chưa xử được, lần này nán lại lâu ông bà ấy húng lên lại lời ra cảm rằm nhức lỗ tai. – Nó nói.

– Hừ...mệt! – Nhỏ thở hắt ra một cái.

– Thôi. Lên lớp. – Nó nói rồi bước về phía lớp học của mình.

Lớp nó nằm trên lầu 1, phòng cuối cùng của dãy hành lang. Nó rảo bước tới ngay cửa lớp, nơi có một cô giáo trẻ đang đứng chờ.

– Hai em là học sinh mới? – Cô giáo hỏi.

– Vâng ạ. – Thanh lễ phép.

– Đây là lớp A1 phải không cô? – Nó hỏi.

– Ừm...tôi là giáo viên chủ nhiệm lớp này. Hai em theo tôi vào lớp.

Hai đứa bước sau cô giáo. Cô giáo này tuy trẻ nhưng có vẻ cũng rất có uy thế khi mà vừa bước vào, cả lớp đều im lặng không một tiếng động. Cô giáo gạt đầu tỏ vẻ hài lòng. Đặt chiếc cặp giáo án lên bàn, cô giáo trẻ nhìn xuống lớp, cất tiếng nói:

– Các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ chào đón hai người bạn mới. Cô mong mọi người sẽ hoà đồng và giúp đỡ nhau. Hai em vào đi. – Cô ra hiệu bảo tội nó bước vào.

Nó và Thanh bước vào khi được sự cho phép của cô giáo. Nó hít sâu vào một cái rồi quay trở về với gương mặt lạnh hơn cả tiền. Trúc Thanh nhìn thấy nó như thế thì cười buồn một cái nhưng nhanh chóng trở về với con người cố hữu.

– Kiwasato Trúc Lâm – Nó bước vào lớp rồi nói, giọng lạnh hơn cả băng tuyết.

– Hi...Minh là Trần Trúc Thanh, từ giờ mình là một thành viên mới của lớp A1, mong được các bạn giúp đỡ. – Thanh nhẹ nhàng, ban phát cho những gương mặt ngần ngại phía bên dưới một nụ cười đẹp mê hồn.

– Hơ hơ...đẹp quá đi! – Một tên con trai ngồi dưới hét lên.

– Bạn ơi...ngồi đây này! – Một tên khác chen vào.

– Không...ngồi đây này bạn gì ơi. – Một tên khác lại bon chen.

– Hừm...-Nó khẽ cau mày khó chịu nhưng rồi cũng lại trở nên lạnh lùng vô cảm.

– Hi... – Thanh chẳng trả lời ai mà chỉ cười nhẹ rồi bước xuống dưới lớp.

Hai đứa nó bước tới đầu cũng khiến người khác hồi hộp. Cái lũ con trai cứ nhào nhào lên mà lôi kéo hai đứa nó ngồi cùng. Nó và nhỏ chỉ bỏ ngoài tai những tiếng gọi ỉ ỏi đó mà bước thẳng xuống cuối lớp, chỗ có bốn cái bàn trống rồi ngồi vào một bàn đôi. Cả lớp tròn tròn mắt nhìn cả hai như sin vật lạ.

– Ô ho...hai bạn...không ngồi đó được đâu! – Một nữ sinh lên tiếng.

– Tại sao? – Thanh nhìn cô bạn hỏi.

– Đó là chỗ của anh Thiên mà. Bạn ngồi đâu cũng được nhưng tuyệt đối không thể là bốn cái bàn chót được. – Cô bạn khác nói.

– Đúng thế! – Một nữ sinh khác lại tiếp tục bon chen vào nói.

– Tôi thích ngồi đây... Và cũng chẳng ai có thể cấm tôi làm như vậy! – Nó nói bằng giọng lạnh thấu xương.

– Bạn quá đáng vừa thôi! Đã bảo chỗ ấy có người mà còn không nghe. Sao cứng đầu dữ vậy? – Một nhỏ tức tối đứng lên hét với tụi nó.

Trúc Thanh ngược lên nhìn cô bạn vừa mới hét đó rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Trong thoáng chốc, cô bạn ấy sững người vì nụ cười đó nhưng lại ròn ròn người. Thanh nhanh chóng tắt đi nụ cười mà thay vào đó là một con người với nụ cười uly dị trên môi:

– Hãy cẩn thận!

– ... – Cô bạn chẳng hiểu lời cảnh báo của nhỏ mà đơ mặt ra nhìn, trông ngu cực kì.

Nó rời khỏi chỗ ngồi của mình, bước tới chỗ cô bạn đó. Nó cất tiếng nói:

– Bạn nói ai cứng đầu? – Giọng nó nhẹ nhàng nhưng có sức sát thương rất lớn.

– Là...bạn chứ ai! – Con nhỏ đó khẽ rung mình vì nó một cái.

– Bạn lấy tư cách gì mà nói với tôi như vậy? – Nó lại tiếp tục.

– Hừ...tôi hơn bạn nhiều thứ! – Con nhỏ đó nghênh mặt.

– Ví dụ? – Nó nhướn mắt lên hỏi.

– Tôi đẹp hơn bạn, tôi giàu hơn bạn. Thế được chưa? – Con nhỏ đó tự ướng.

– Hừ...Đẹp hơn? Chắc chắn không rồi. Giàu hơn? Không thể đâu. Cô hơi tự tin quá rồi đó. – Nó nhếch môi.

– Cô... – Con nhỏ ấy từng mắt.

– Đừng bao giờ động vào tôi, nếu cô không muốn chết sớm! – Nó phán một câu rồi quay đi.

– Cô...chẳng khác nào một con hồ ly tinh cả! – Con nhỏ ấy tức tối hét.

– ... – Nó không trả lời, mặt chỉ tối sầm lại.

– Chết cô rồi. Đừng trách tôi. Tôi đã cảnh cáo trước mà không nghe thì thôi! Chết sớm đi là vừa. – Trúc Thanh lẩm bẩm rồi cười.

– Cô...hừ...hồ ly tinh? Tôi sẽ cho cô thấy, thế nào là hồ ly tinh! – Nó quay lại nhìn nhỏ đó rồi cười.

Nó bước tới gần con nhỏ ấy làm con nhỏ đó sợ tới mức ngồi bệt xuống đất luôn. Nó lấy ngón tay nâng gương mặt nhỏ lên rồi nói:

– Cô...cũng là hồ ly thôi. Tôi nói đúng chứ. Tôi đâu sao vẫn hơn cô. Tôi không bôi son trát phấn đến mức như cô. Tôi không biết một ngày cô xài hết bao nhiêu hộp phấn nữa, đến mức trên mặt có một lớp dày cộm toàn là phấn với kem. – Nó nhìn hằm chằm nhỏ.

– Cô...định làm gì?

– Thế cô nghĩ cái này, tôi có thể làm gì? – Nó rút từ trong túi quần ra một con dao nhỏ đầy nắp.

– Đây...em...em dừng lại cho tôi! Em đang định làm gì vậy? – Cô giáo hoảng hốt.

– Cô nên im đi. Ở đây không tới phiên cô được lên tiếng đâu! – Nó lia con mắt quét ngang bà cô khiến bà im bật.

– Hừ...cô... – Con nhỏ sợ sệt.

– Cô chịu đau chút nhé. Nhanh thôi! – Nó cười đều rồi đưa con dao sắc bén vừa được tháo khỏi nắp, để kề bên một phần má nhỏ đó.

– ... – Con nhỏ đó không thể nói thêm cái gì, nước mắt bắt đầu chảy ra.

– Kiwasato Trúc Lâm! Đùa thế đủ rồi! – Một người con trai bước vào cùng ba người khác nói.

– Em không đùa! Đó là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc của ả mà thôi! – Nó điềm nhiên nói.

– Trúc Lâm! – Anh gắt lên.

– Được thôi. Nể lời anh đó Thiên, em tha cho nó nhưng không có nghĩa là con nhỏ ấy sẽ được nguyên vẹn. – Nó nói rồi cứa nhẹ con dao vào má nhỏ ấy.

Nó xong việc rồi quay về chỗ ngồi, gương mặt chẳng tỏ vẻ gì là băn khoăn với những gì mình vừa làm. Về phần nhỏ đó thì tuy vết dao cứa vào má không sâu nhưng cũng gây chảy máu và để lại sẹo. Con nhỏ ấy vẫn đờ người, nước mắt vẫn chảy hoà chung với máu rơi xuống nền đất và chiếc áo đồng phục.

Thiên cùng ba người kia bước qua nhỏ đó rồi xuống thẳng chỗ ngồi. Lúc đi ngang qua, Thiên có dừng lại một chút và nói bằng giọng hăm dọa:

– Lần sau đừng đại dốt mà kiếm chuyện với Trúc Lâm một lần nữa. Tôi nói trước: Cho dù Trúc Lâm có bỏ qua nhưng đừng hòng tôi tha cho cô. Tôi chỉ cứu cô lần này. Còn lần sau thì chính tôi sẽ là người giết chết cô! – Nói rồi Thiên bỏ đi.

– Xuống phòng y tế đi! – Hải Anh nói rồi cũng đi luôn.

– Đừng có ngồi lì đó rồi làm bản lớp nữa. – Duy khó chịu vì mùi máu đã bắt đầu lan ra.

– ... – Hần chẳng nói gì mà đi thẳng về chỗ.

Quay về với nó và Thanh. Hai đứa nó sau khi yên vị thì mỗi đứa một việc mà làm. Nó thì gục xuống bàn nằm ngủ, Thanh thì cắm tai nghe vào cái iphone để nghe nhạc và chơi game.

Cả hai chẳng thèm đoái hoài gì tới những việc đang xảy ra. Lớp bắt đầu xì xầm. Ngày đầu tiên đi học mà nó đã khiến cho nhiều người phải bàn tán về nó. Những câu nói đại loại như kiểu chê bai hay thối kém quan hệ giữa nó và Thiên là gì cứ liên tiếp được trao đổi.

Thiên đi xuống phía dưới, đảo mắt lại xem nên sắp xếp lại chỗ ngồi thế nào cho phù hợp. Bởi bây giờ thì nó và Thanh đã chiếm mất một cái bàn đôi rồi thì chỉ còn cách xếp lại thôi.

Cuối cùng thì anh cũng quyết định ngồi cùng với Hải Anh và nhường lại cái bàn yêu quý cho hai con tiểu quý nhà mình.

Tiết một trời qua nhanh chóng. Giáo viên bộ môn không được hài lòng lắm với thái độ học tập của nó khi trong suốt giờ học chẳng thèm nhúc nhích lấy một cái chữ đừng nói là ngốc đầu dậy nghe giảng bài.

Tuy nhiên, ông thầy giáo ấy vẫn chẳng dám đá động tới chị Lâm nhà ta bởi ai chẳng biết cái kỉ lục chị ấy tiền cho hai người giám thị về nhà an dưỡng sớm kia chứ.

Tiết thứ hai là tiết sinh hoạt. Lúc này, nó cũng đã tỉnh dậy sau gần một tiếng đồng hồ ngủ. Nằm dài trên bàn ngủ đúng là khó chịu thật cho nên nó mới chịu tỉnh khi cái cổ mồi nhừ. Cô giáo trẻ đưa tụi nó vào lớp ban sáng bước vào.

– Hôm nay...nhà trường vừa mới có một thông báo về việc tổ chức một cuộc thi mang tính cạnh tranh. Đó là cuộc thi mang tên “The queen of Kingdom”. Cuộc thi này nhằm bầu chọn ra những bạn nữ có thể gọi là hoàn hảo từ diện mạo cho đến đầu óc lẫn tâm hồn. Mỗi lớp sẽ đề cử từ ba cho đến bốn bạn tham dự cuộc thi này. Cuộc thi sẽ được chia ra làm ba phần thi: Trang phục, năng khiếu và đối đáp. Phần thi trang phục thì cô sẽ không đề cập tới vì cô tin, các bạn nữ của lớp ta đều có một con mắt thẩm mĩ rất tốt. Còn về phần thi năng khiếu thì mỗi ứng cử viên sẽ tự chọn cho mình một thể loại mà bản thân thấy mình có thể hoàn thành tốt. Về phần thi đối đáp, ban giám khảo sẽ đưa ra câu hỏi và thí sinh sẽ trả lời. Tùy theo câu trả lời mà thí sinh nói, ban giám khảo sẽ quyết định điểm số. Phần thi trang phục, điểm tối đa là 20đ, phần thi năng khiếu là 30đ và phần thi đối đáp là 50đ. Tổng cộng sẽ là 100đ tròn. Còn về giải thưởng thì lớp nào có học sinh đoạt giải nhất thì sẽ được một chuyến đi biển 3 ngày, lớp hạng nhì sẽ có chuyến đi núi chơi 2 ngày. Hạng ba sẽ được nhà trường tặng cho 2.000.000đ. Ngoài ra, trong suốt quá trình thi còn có người của đài truyền hình tới. Vì vậy, cô muốn các em hãy thảo luận và đưa ra những ý kiến cho việc ai sẽ là người đi thi. – Cô giáo kết thúc.

Cả lớp bắt đầu bàn bạc. Phần thưởng lần này tuy chẳng là gì nhưng cũng đủ gây háo hức cho tất cả mọi người. Tụi nó va tụi hần chẳng có chút nhả húng nào cho việc này nên cũng chỉ im lặng. Sau hơn mười phút, một bạn nam đứng dậy nói:

– Thưa cô, lớp ta có Hải Anh là người mà rất nhiều người trong trường hâm mộ. Em nghĩ, cuộc thi này nên cho bạn ấy thi.

– Ý kiến đó không tồi. Thế em thì sao? Hải Anh? – Cô giáo nhìn Hải Anh bằng ánh mắt mong chờ.

– Thưa cô...em...rất tiếc! – Hải Anh nói bằng ánh mắt áy náy.

– Sao thế? Em không tham gia được à? – Cô giáo tỏ vẻ thất vọng.

– Không hẳn ạ. – Hải Anh trả lời.

– Thế ý em là sao? – Cô giáo thắc mắc.

– Em...muốn tham gia cùng bạn mình. Và nếu họ tham gia, em sẽ tham gia! Đó là lý do của em. – Hải Anh bình thản.

Bản thân cô nàng ghét phải tham gia những việc này, làm một con người bình thường thoải mái hơn nhiều.

– Bạn em? Là ai? – Cô giáo nhíu mày.

– Phải đấy! Bạn nói đi! – Một nữ sinh lên tiếng.

– Đúng đó. Bạn cứ nói. – Một nam sinh khác tiếp tục.

– Là...Trúc Lâm và Trúc Thanh! – Hải Anh trả lời với dáng vẻ rất thản nhiên còn cả lớp thì im bật.

– Thế nào? – Hải Anh nhìn khắp lớp hỏi.

– Tại sao là hai con nhỏ mới đến. Tụi nó như thế thì khi đi thi, chắc chắn lớp ta sẽ thua mất! – Một nữ sinh bất bình nói.

– Đúng thế. Cuộc thi này cần sự dịu dàng và duyên dáng, nữ tính, nếu để hai con nhỏ ấy đi thi thua chắc rồi. – Một nữ sinh khác tiếp tục lên tiếng.

– Khoan đã nào...các bạn như thế là không phải rồi. Điều thứ nhất: hai người đó có thừa sắc đẹp. Các bạn thấy đúng không? Thứ hai: lạnh cũng là cách để thu hút sự chú ý của người khác rất tốt và điều đó thì Trúc Lâm luôn làm được, hơn thế nữa, Trúc Lâm là người khiến người khác phải run sợ mà rút lui. Thứ ba: Với một cô gái nóng bỏng như Trúc Thanh, không lẽ lại không đủ trình độ để đi thi? Trúc Thanh là người duy nhất từng được tập đoàn thời trang có tiếng nhất thế giới mời đóng quảng cáo ở độ tuổi mới 15. Chẳng lẽ nhiều đó thôi, họ cũng không được đi thi? Với lại, vấn đề cuối cùng và cũng là quan trọng nhất khi tôi muốn hai người họ cùng thi: Tôi muốn xem xem, tôi và hai người đó, hai sẽ là người đoạt giải nhất. Mục tiêu của tôi muốn hướng tới không phải là con người bây giờ mà là một người như Trúc Lâm. Trúc Lâm luôn là mục tiêu của tôi trong suốt hơn mười lăm năm qua. – Hải Anh nói rồi nhìn nó.

– ... – Cả lớp không trả lời.

– Hừ... – Nó nhếch môi. “Có cần làm quá thế không Hải Anh? Không lẽ từng đó năm làm bạn của mày, tao không hiểu mày đang làm gì sao? Nếu muốn lợi dụng tao để được như vậy thì đừng có hòng, tao sẽ cho mày hiểu, thế nào phán đoán sai!”

– Ý hai em thế nào? – Cô giáo sau khi hít một hơi thật sâu vội nhìn nó với Vi.

– Em... – Thanh lưỡng lự.

– Em đồng ý! – Nó trả lời chẳng chút do dự.

– Hà? – Thanh, Thiên và Nam nhìn nó như người ngoài hành tinh vừa rớt xuống Trái Đất.

– Em nói, em đồng ý tham gia! – Nó nhắc lại lời nói.

– ... – Hải Anh đơ người nhìn nó, ngạc nhiên hết cỡ.

– Vậy...em cũng đồng ý! – Thanh trả lời cô giáo.

– Ừ...vậy hai bạn ấy đã thi thì em sẽ thi chứ Hải Anh? – Cô giáo nhìn cô.

– Ồ...ạ...vâng! Tất nhiên. – Hải Anh khó khăn trả lời. Không lẽ cô đã đoán sai?

– Vậy thì cuộc thi lần này, Trúc Lâm, Trúc Thanh và Hải Anh sẽ thay lớp tham gia. Ba em về nhà chuẩn bị thật tốt nhé. – Cô giáo nói với tụi nó.

“Reeengggg...”

Chuông ra chơi vang lên. Cô giáo ra khỏi lớp. Thiên, Nam và Thanh chạy tới chỗ nó hỏi:

– Mày điên hả? Sao tự nhiên đồng ý làm chi? – Thanh hét.

– Tao bình thường. – Nó ung dung.

– Thế sao đồng ý? Em vốn ghét những chuyện như thế mà? – Thiên nhìn nó lo lắng.

– Em không sao đâu. – Nó cười trấn an ông anh hai.

– Con nhóc này? Còn nói không sao à? Em lạ lắm. Lúc nghe em nói vậy, anh cứ tưởng mình nghe nhầm đó. – Nam tròn mắt với nó.

– Thật mà. – Nó lại cười.

- Làm gì mà cuống cuống lên thế? – Hấn cau mày.
- Không liên quan tới anh. – Nó lạnh lùng.
- Làm gì ghê thế? Quan tâm chút thôi mà? – Hấn nhăn nhó.
- Tôi không cần cái điểm phúc đó. Đem mà nhường cho người khác đi.
- Cô... – Hấn điên.
- Hừ... – Nó nhếch môi.
- À... hay là cô không thể thi được vì biết mình không có trình độ mà lại nhận liều? – Hấn chọc tức nó.
- Không đến phiên anh biết. Mà dù sao anh cũng không hiểu đâu. – Nó nói.
- Thế thì tại sao em đồng ý? – Thiên lo lắng hơn.
- Em không muốn có ai đạt được mục đích của mình thôi. Đem em ra để từ chối sao? Một ý định quá ngu ngốc rồi. – Nó cười đều rồi nhìn Hải Anh.
- Đúng thật. Mọi hành động và lời nói của tao không bao giờ qua mắt được mày. – Hải Anh lắc đầu chịu thua.
- Muốn dùng tao làm bàn đạp để từ chối sao? Mày suy nghĩ hơi nông cạn rồi đó. – Nó lắc đầu tỏ vẻ tiếc.
- Tao không định thế nhưng cũng không muốn phá hỏng hình tượng của mình trước mặt mọi người. Hình tượng ngoan hiền uống công tao cố gắng gây dựng suốt hai tháng qua nếu không làm vậy sẽ sụp đổ mất. – Hải Anh tỏ vẻ hối lỗi.
- Cái gì á? Hình tượng? Ngoan hiền? Mày đang nói cái quái gì vậy? – Trúc Thanh giật mình.
- Tao ghét cái cảnh bị lũ con gái ghen ghét rồi nên mới tạo dựng cái hình tượng đó cho yên thân. Chứ như hồi trước, vài bữa lại có đứa kiếm chuyện như vậy tao thấy phiền phức như vậy. Tao không phải là đứa ăn không ngồi rồi mà giúp bệnh viện kiếm thêm thu nhập. Tao chẳng lợi lộc gì sắc. – Hải Anh nhún vai.
- Ặc...thôi đừng nói nữa. Dù sao thì chuyện đó cũng xong rồi. Xuống canteen đi mọi người. – Duy im lặng nãy giờ mới bắt đầu bon chen vào câu chuyện.
- Ồ...tui cũng vậy! Đi thôi mọi người. – Thanh gạt đầu rồi kéo cả bọn xuống canteen...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cả bảy người kéo nhau vào canteen của trường. Mọi người trong canteen đều kinh ngạc khi thấy nó và Trúc Thanh đi cùng ba hotboys nổi nức tiếng trong trường và nhất đại tiểu thư tập đoàn địa ốc thế giới.

Ai ai chẳng biết, muốn đi cùng họ đã là một việc quá không tưởng mà trong khi đó, hai đứa nó vừa đi vừa nói chuyện thân mật nữa chứ. Cả bọn chọn một bàn trống rồi ngồi xuống. Thiên lên tiếng trước:

- Mấy đứa ăn gì?
- Em ăn một phần salad với ly nước cam ép. – Hải Anh nhẹ nhàng nói.
- Ừ...còn hai đứa? – Thiên quay sang hỏi hai con tiểu quỷ.
- Hừm...hai cho em một suất salad giống Anh Anh, ba phần sandwich bơ, một phần gà nướng, bốn phần cơm thập cẩm, hai phần canh kim chi, hai ly nước chanh...thế nhé hai! – Nó cười toe còn hai tên bọn hắn thì suýt té ghế.
- Ừm...em thì sao Trúc Thanh? – Thiên hỏi.

– Em...ờ...khoảng hai suất bít tết, ba phần com chiên hải sản và hai ly sữa tươi là được! – Thanh nhẹ nhàng đáp.

– Ấc...hai cô là người hay heo vậy? – Duy không khỏi ngạc nhiên.

– Không cần nhìn thế đâu? Bộ anh chưa bao giờ thấy Anh Anh ăn như thế bao giờ à? – Trúc Thanh nhún mày.

– Anh Anh? Ai thế? – Hấn hỏi.

– Là Hải Anh ý. – Thanh nói.

– À...chưa. Hải Anh không ăn nhiều thế bao giờ. – Hấn gật gù rồi nói.

– Ôi...Anh Anh ơi. Tao không ngờ vì muốn giữ hình tượng nên mày cũng ăn ít lại đấy. – Nó thốt lên.

– Hihi...tao mà. Đã lỡ rồi thì diễn cho trót luôn. Ở đây thế thì về nhà ăn bù vào. Chứ mày nghĩ tao ăn nhiều đó thì làm sao đủ calo cho cơ thể hoạt động bình thường? – Hải Anh trề môi.

– Tao phục mày. – Nó và Thanh đồng thanh.

– Thôi. Mày thì sao Phong? – Thiên nhìn hấn hỏi.

– Ừm...một ly cafe thôi được rồi. – Hấn thờ ơ.

– Vậy nhé. Tao với hai đứa mày đi lấy đồ ăn, chứ nhiều ấy tao bụng sao nổi. Đi. – Thiên nói với Duy và Nam rồi kéo cả hai thằng đi luôn không kịp ú ớ câu nào.

Hấn ngồi đeo tai phone nghe nhạc, mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Nó, Thanh và Hải Anh ngồi tám mọi chuyện từ trên trời cho tới dưới đất một cách rất vui vẻ.

Cả hai đứa nó không gặp Hải Anh gần hai năm rồi. Cách đây hai năm, Hải Anh dành được một suất học bổng của một trường đại học rất nổi tiếng ở Pháp về chuyên ngành thời trang.

Cô nàng này vừa học vừa tham gia nghiên cứu, sản xuất nước hoa và dầu quân cho một tập đoàn lớn của Pháp trong quá trình đi du học.

Cả ba vốn là bạn thân từ nhỏ. Tất cả mọi thứ từ tính cách, sở thích cho đến lối suy nghĩ của Thanh và Hải Anh, nó đều hiểu hết. Nhưng duy chỉ có nó là cả hai con bạn không thể nào hiểu nổi. Phải chăng, hai người bạn thân không hiểu nổi nó là vì nó quá khép kín với cả hai hay do nó quá đơn giản, đến mức không ai có thể nghĩ nó như thế?

Đang nói chuyện, mắt nó bỗng liếc sang phía hấn một cái rồi không đi chuyển nữa. Nó nhìn hấn. Cái gì đây? Tại sao nó lại nhìn hấn như thế này? Nó có từng nhìn ai như thế bao giờ đâu?

Hay là vì...hấn giống ai đó mà trong tiềm thức của nó từng tồn tại? Hay là vì...hấn có một nét quen thuộc mà kí ức đã mất đi của nó vốn đã có mặt hấn? Đau... Thứ mà nó có thể cảm nhận lúc này là đau...Nó cau mày cố chịu đựng, không muốn lộ rõ rằng, đầu mình đang đau như thế nào.

Nhưng cuối cùng là tại sao? Kí ức của nó, quá khứ mà nó đã mất đi tại sao cứ mỗi lần muốn nhớ lại thì lại thấy đau đầu thế này?

– Cô sao vậy? – Hấn không phải là con người bất cần, chỉ đơn giản là giả bộ như thế mà thôi nhưng thật chất là một con người sắc bén.

– Hừ...anh không cần quan tâm. – Nó lắc đầu, khẽ nhếch môi.

– Mày sao vậy Lâm – Thanh lo lắng.

– Không lẽ...mày lại... – Hải Anh dè chừng một cách lo ngại một điều gì đó.

– Hình như thế? – Nó cười khở.

Đúng là hai con bạn này hiểu nó thật, nó chưa cần nói nhưng cả hai đều có thể đoán ít nhiều những gì đang diễn biến trong nó. Nhưng liệu rằng...hiểu từng đó đã đủ?

– Thế mày có sao không? Ổn không? Hay xin nghỉ phép nhé. – Hải Anh hỏi tới tấp

.- Ừ...không khoẻ mà. Không sao đâu. – Nó cười, lắc lắc đầu.

– Cố chịu mà không nói với người khác thì sẽ có ngày cô không những không giúp được cho bản thân mà còn gây nguy hiểm cho người khác. – Hấn nhìn nó.

– Không cần anh quan tâm. – Nó nhún mày.

– Cứng đầu và lạnh hơn lần đầu tôi gặp cô. Cuối cùng thì đầu mới là con người thật? – Hấn nhìn nó với ánh mắt dừng dừng nhưng câu hỏi thì không có vẻ như thế.

– Đây mới là thật. Lần đó do muốn mua cái nhẫn nên bách quá tôi mới làm vậy. – Nó điềm nhiên trả lời.

– Ra là thế. – Hấn gạt đầu, tỏ vẻ hiểu rồi đứng dậy bỏ đi.

– Đi đâu vậy Phong? Ba người kia mua đồ ăn sắp về rồi. – Hải Anh hỏi.

– Nghe điện thoại, lát vào sau. – Hấn trả lời rồi đi ra ngoài.

– Hừ... cái tên này lúc nào cũng khó hiểu. Thôi, hai người ngồi đây chút nhá. Tao đi vệ sinh chút ra liền. – Hải Anh nói với tụi nó rồi cũng chạy đi.

Còn nó và Thanh ngồi lại ở cái bàn đó. Từ ngay cái bàn ở góc canteen, bốn cô gái bước về phía hai đứa nó. Nhỏ đi đầu đập đồ cái ghế kế chỗ nó ngồi làm cái ghế ngã ngửa phát ra âm thanh không nhỏ.

Nó đưa mắt lên nhìn con nhỏ ấy, gương mặt tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm rồi lại cúi xuống, lơ con nhỏ ấy đi. Trúc Thanh thì nhìn nhỏ có chút khó chịu nhưng thấy nó không đá động gì thì cũng chẳng buồn phản ứng. Con nhỏ ấy tức điên khi bị làm lơ nên tức giọng quát:

– Mà xem tao là không khí à?

– ... – Nó im lặng, ngược nhìn nhỏ kia.

– Tao nói mà không nghe à? – Nhỏ đó điên tiết, tiếp tục quát.

– Gì? – Nó hỏi với vẻ lạnh tanh.

– Mà... tao không phải là không khí mà lơ tao đi như thế nhá.

– Hình như cô hiểu nhầm thì phải? Tôi không xem cô là không khí. Bởi vốn dĩ không khí là một thứ được xem là tồn tại trên thế gian này, còn cô, tôi xem cô như chưa hề tồn tại thì làm sao có thể nói tôi xem cô như không khí được chứ? – Nó giải thích làm con nhỏ ấy nổ đom đóm mắt.

– Mà... –

– Mà cũng ghê phết nhỉ? – Một con nhỏ khác chen vào.

– Cái thứ đẹp giả tạo như hồ li của mà cũng đòi làm hotgirl sao? Mơ mộng! – Một nhỏ khác tiếp tục.

– Ô hô... ai ghé thăm đây ta? – Trúc Thanh cất giọng mườì phần thì chín phần là chế giễu, một phần là khinh khỉnh.

– Ý cô là sao? – Con nhỏ kia đáp lại.

– A... Tôi xin lỗi Nguyệt Thy tiểu thư. Tôi đây nào đâu dám động đến cô. Chẳng hay hôm nay cô gặp chúng tôi là có chuyện gì? – Thanh giả bộ sợ sệt làm nhỏ ấy tưởng thật mà khoái chí.

– Cô biết tôi sao? Không ngờ tội nổi tiếng thế. – Nguyệt Thy cười khá ồ.

– Hừ... – Nó nhếch mép.

– Mà... – Nhỏ đó thấy nó như thế thì tính cho nó một tát nhưng nhanh chóng bị Thanh chặn lại.

– Thiên Kim tiểu thư. Hành động lỗ mẫn như thế là không được nhé! – nhỏ cười khiêu khích.

– Mà... – Kim cứng họng, chỉ biết trừng mắt nhìn nhỏ.

– Còn cô nữa đó, Bảo Ngân. Ba cô tìm hai đứa tôi có chuyện gì? – Nó lạnh giọng.

Vũ Nguyệt Thy (17t): Là con gái của một giám đốc chuỗi ngân hàng đang phát triển tại Việt Nam. Tính tình đanh đá, chảnh chọe, luôn xem mình là nhất. Sắc đẹp thì thua xa ba đứa nó, IQ thì... chắc chắn... đúng là một sự xỉ nhục cho loài người khi có cô ta. Ngu mà phải nói đến mức khi nó còn thông minh hơn. (Theo nhận định của tác giả thì chắc nhỏ bị một chứng bệnh vô phương cứu chữa gọi là thiếu năng bẩm sinh!). Học lớp D39 (gần chót). Được mệnh danh là hotgirl trước khi có sự xuất hiện của Hải Anh và tiếp theo là tụi nó.

Nguyễn Thiên Kim (17t): Là con gái của một chủ nhà hàng khá nổi tiếng trong thành phố. Mọi thứ còn lại thì cũng tương tự như Nguyệt Thy mà thôi. Hotgirl thứ 2 của trường nhưng trong tương lai thì...

Đào Kiều Bảo Ngân (17t): Là một con người độc đoán, thủ đoạn, cáo già nhưng ẩn trong một sự ngây thơ đến mức nhơ nhuốc. Gia đình kinh doanh

bốn cửa hàng đá quý trong phạm vi thành phố. Là người được gọi là hotgirl thứ 3 nhưng cái danh hiệu này liệu sẽ còn ở trong tay cô ta được bao lâu?

–Mày...tao không dài dòng với tụi bây nữa. Tao yêu cầu, hai đứa bây tránh xa họ ra. Khi tao đã yêu cầu, tức là tao đã coi trọng hai đứa bây lắm rồi. Đừng có được nước mà làm tới! – Thy quát.

– Tôi chẳng làm gì ba người cả. Với lại người cô muốn nói tới là ai? – Nó ngênh mặt dù hiểu ý của câu nói vừa rồi của ả ta.

– Là anh Phong, anh Duy, anh Thiên và anh Nam. Tụi bây chẳng khác gì mấy con đĩa đeo theo mấy anh ấy! – Nhỏ Kim hét tướng lên.

– OMG...cô vừa nói cái gì thế? Bảo tụi này là đĩa bám theo họ sao? Thế mấy cô cũng chẳng khác gì đâu. Chẳng phải mấy cô cũng đang bám theo họ sao? Mấy cô chẳng có tư cách gì để nói tụi này. – Thanh nhướn mày.

– Mày... – Ngân tức ói máu, quay qua bàn kế bên, chồm luôn ly nước cam của một học sinh đang ngồi đó theo dõi mọi chuyện đang xảy ra nãy giờ, tính đổ ngược vào đầu Thanh nhưng...

“Cộp...”

“Xoảng”

Muốn trêu tức Trúc Thanh nhà ta thì có lẽ người đó phải tu hơn vạn kiếp mới mong mới có được một tia hy vọng làm được. Khi Ngân chuẩn bị đổ ly nước cam vào người nhỏ thì nhỏ đã nhanh chóng xoay người, tung một cú đá vào cái ly trên tay Ngân làm cái ly văng ra xa, rơi xuống sàn vỡ tan tành cùng với chỗ nước cam yên vị trên đầu nhỏ Kim.

– Áaaaa... – Tiếng hét thất thanh của Kim và Ngân.

– Mày... – Thy trừng mắt nhìn Thanh.

– Đó là cái giá phải trả. Vô cùng nhẹ nhàng! – Nó cười đắc thắng.

– Mày được lắm! – Ngân thẳng tay tát vào mặt Thanh một cái trời giáng làm âm thanh phát ra không hề nhỏ.

“Chát”

Âm thanh giữa bàn tay và gương mặt chạm vào nhau khiến không khí bắt đầu chìm xuống. Trúc Thanh tối mặt, nhẹ đưa bàn tay lên xoa xoa nơi vừa bị đánh còn nó thì trừng mắt với Ngân:

– Cô làm cái trò gì vậy? Ai cho cô dám động vào Thanh? Cô là cái thá gì mà dám động vào người khác? Cô đừng tưởng là mình ngon mà có quyền làm vậy. Cái gì mà hotgirl chứ? Đó chỉ là cái mác để cô che đậy cái sự ngu dốt, vô học mà thôi. Cô không có tư cách để đánh hay lên giọng với tụi tôi cả. Mà bốn người đó thì sao nào? Tôi cứ theo thì cô làm gì được tôi? Không được họ chú ý nên cô mới bày ra mấy cái trò trẻ con này sao? Cô nghĩ như vậy là thu hút được sự chú ý chắc? Bớt có mớ giữa ban ngày đi! – Nó giận dữ.

– Mày dám... – Kim đưa tay lên định tát nó thì...

– Các cô đang làm cái quái gì vậy? – Thiên lạnh giọng nhìn nhỏ ta sau khi cùng Duy và Nam đặt khay thức ăn xuống bàn nhìn ba nhỏ.

– Em... – Kim ấp úng

– Tôi hỏi: Cô đang làm cái quái gì vậy? – Thiên quát làm tất cả mọi người trong canteen sững sờ nhìn anh.

Người được gọi là hotboy lạnh lùng, ít nói, không bao giờ can thiệp vào chuyện người khác, cũng chẳng bao giờ lớn tiếng mà hôm nay lại như thế này.

– E...em...em đang... – Nhỏ lấp bắp sợ sệt.

– Ba cô ăn gan trời à? – Nam nhiu mày.

– Tụi...em... – Thy nhìn ba tên con trai trước mặt một cách trân trối.

– Bỏ tay ra để anh xem nào Thanh. Có đau lắm không? – Nam nhẹ nhàng đi đến bên cô em gái mà vuốt ve nhằm làm dịu đi cơn thịnh nộ đang sội sục trong con người nhỏ nhắn kia.

– ... – Nam không trả lời, tay cũng buông thong thả lộ ra một bên má đỏ tấy và còn in hằn rõ dấu nắm ngón tay.

– Em... – Nam sững người.

– Anh... – Thanh thốt lên một từ rồi sau đó mặt mũi hằm hằm đi thấy rõ.

Nam vội vã ôm lấy thân hình bé nhỏ kia mà thì thầm:

“Anh sẽ lo ổn thỏa. Em không cần phải động tay động chân gì đâu. Đừng như thế chứ. Em đừng quên anh đã từng nói ai mà động vào em thì anh sẽ khiến người đó sống không bằng chết!”

– ... – Trúc Thanh vẫn im lặng nhưng cơ thể dường như đã được thả lỏng đôi phần.

– Bảo Ngân! Cô bước ra đây cho tôi!!! – Nam quát to và nhìn vào đám đông đang hỗn loạn vì những gì vừa được chứng kiến.

– Em...đây! – Bảo Ngân rụt rè bước ra.

– Cô có biết cô đã phạm phải sai lầm gì không? – Nam hỏi, mặt lạnh tanh đến mức 0°.

– Em...thật ra...thì... – Nhỏ ta ấp úng mãi chẳng nói thành câu.

– Ai cho cô đụng vào Trúc Thanh? – Nam quát.

Tuy là một người anh hay trêu ghẹo đùa em gái khiến nhỏ nổi điên không ít lần nhưng ẩn sâu trong đó là một tình yêu thương vô bờ bến dành cho người em gái vốn bất hạnh từ nhỏ. Từ lâu, trong lòng anh luôn có một lời thề là phải bảo vệ em mình đến cùng dẫu có ra sao đi nữa.

– Anh...em thật sự...không làm gì hết mà! – Nhỏ cố gắng nói.

– Không làm? Thế cái gì đây? Chính tôi tận mắt thấy cô tát em gái tôi mà cô còn bảo không có gì sao? – Nam tức điên người, tay chỉ vào dấu năm ngón tay trên mặt Thanh.

– Em...gái anh? – Bảo Ngân nhắc lại khó khăn trong sự ngạc nhiên của toàn thầy học sinh trong canteen.

– Phải...Thanh và Lâm là em gái của tôi với Nam. Có gì không? Cô có biết cái giá phải trả khi động vào hai đứa nó là gì không hả? – Thiên im lặng nãy giờ cũng cất tiếng nói.

– Tội em...không...không cố ý!

– Không cố ý? Cô gây sự mà bảo không cố ý sao? Cô tưởng tôi mù chấy?

– ... – Ba con nhỏ điếng người không dám trả lời.

– Ba cô cứ đợi đó. Chuyện hôm nay tôi sẽ giải quyết sau! – Nam liếc hai nhỏ sắc lém rồi ngồi xuống bàn ăn.

– Hừ... – Thiên cũng kéo hai đứa em ngồi xuống với đồng thức ăn.

Ba con nhỏ biết thân biết phận, ở lại thêm có nước tự giết chết mình nên lén đi sớm. Còn hai đứa nó sau khi thấy đồ ăn thơm lừng cũng quên bật chuyện lúc nãy mà lao vào mà “thụ phục nhanh, tiêu diệt gọn”.

Chốc sau, Hải Anh và hấn cũng bước vào. Hải Anh hỏi:

– Đây...vừa nãy có chuyện gì phải không? Mình nghe nhiều lời bàn tán lắm.

– Không có gì đâu. Chuyện nhỏ ấy mà. – Nó trả lời vô tư.

– Ừm...phải đó! – Thanh gạt đầu hạnh phúc khi trên tay cầm cái đĩa có miếng bít tết thơm lừng cho vào miệng (đúng là ham ăn!)

– Đây...cô ăn từ từ thôi. Kéo nghẹn nữa lại khổ cho tội này. Ăn còn hơn cả heo ấy chứ! – Duy móc Thanh.

– Anh nói cái gì? – Thanh tròn mắt lên nhìn Duy, hai má phồng lên đáng yêu cực làm ai đó thoáng chốc đỏ mặt vì vẻ đẹp của nhỏ nhưng lại lấp liếm bằng những lời nói:

– Tôi...nói cô là heo đấy! Thì sao nào?

– Hừ...coi như lần này tôi thua anh! Không tranh chấp nữa. – Thanh hất mặt quay đi tiếp tục công việc vĩ đại.

Trận 4: Khánh Duy Thắng Trúc Thanh 1-3

Thấy Thanh thế thì Duy cũng chẳng đá động vì nếu tiếp tục thì chắc mặt tên này đỏ hơn cà chua luôn quá. Thiên nhìn ba cô gái một chút rồi lên tiếng:

– Hôm nay là ngày ba đứa tụ hội, không lẽ không tính lên kế hoạch gì để ăn mừng hả? – Thiên gợi ý và ngay sau đó là nhận được một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của Nam.

Thiên chạm thấy ánh mắt đó thì cười đều:

“Đừng có trách tao. Vì tao là một người anh tốt nên dĩ nhiên là luôn phải cho em mình giải trí những lúc có thể chứ?”

“Cái gì á? Mà mà tốt thì tao còn hơn cả thế nữa. Tao biết tổng kế hoạch của mày rồi. Mày tính rủ ba đứa nó đi rồi chuồn mất, bỏ lại cho tao chứ gì? Bọn bè thế đấy thằng quí!”

Nam lườm nguyệt đến mức mà đầu Thiên chuẩn bị bén lửa.

“Haha...mày biết rồi thì tiếc thật!” Thiên lắc đầu tiếc nuối.

“Mày...”

Nam tròn mắt nhìn Thiên. Nó nhìn hai ông anh mình đang lườm nguyệt nhau đến mức toé lửa thì thở dài. Nó hiểu cái suy nghĩ trong đầu hai ông anh này là gì mà.(chị là thánh à?) Thanh khi nghe Thiên nhắc tới việc đi chơi thì tía lia cái mồm:

– Hay đấy anh. Em thích cái ý kiến này của anh đó. Thế mọi người nghĩ xem tối nay nên đi đâu?

– Ừm...đi ăn nhé? – Nam cố gắng vớt vát chút. Đi ăn còn đỡ chứ mà đi bar thì...ôi thôi!

– Không, chẳng vui. – Thanh lắc đầu.

– Đi bar đi. Chỗ đó là vui nhất! – Hải Anh nháy mắt làm cho Nam té ghế.

– Cái...gì cơ chứ? Không! Đừng có đi bar. – Nam phản đối kịch liệt.

– Tại sao? – Thanh nhìn Nam bằng ánh mắt lưng tròng.

– Ờ thì...

“Tink...”

Điện thoại nó báo có tin nhắn. Nó lật đật lấy ra xem. Một dòng tin ngắn ngủi với đôi ba chữ cũng khiến nó cảm thấy vui vẻ hẳn lên...

Nó quay sang nhìn Thanh đang năn nỉ i ới Nam thì nói:

– Tối nay chắc không đi bar được đâu Thanh!

– Tại sao? – Thanh khóc lóc.

– Phải phải. Không đi! – Nam gật đầu lia lịa.

– Anh im đi! – Thanh tức.

– ... – Nam im re, không dám nói gì nữa luôn.

– Nhưng Lâm ơi, sao lại không đi được? – Hải Anh cũng hỏi.

– Xem đi! – Nó thấy cho hai con bạn cái điện thoại.

– Ồ... – Hai đứa kia chớp lấy cái điện thoại rồi coi.

– Á...thật chứ trời? – Thanh hét toáng lên.

– Ôi trời ơi...Á... – Hải Anh nhảy cẫng lên.

– Thôi nào...bình tĩnh. Làm gì mà kích động thế? – Nó đứng dậy nhún hai con bạn ngồi xuống.

– Thế thì chừng nào chúng ta sẽ đi? – Thanh hào hứng.

– Chắc 9g tối nay có mặt là được rồi. – Nó nhẹ nhàng đáp.

– Thế là tối nay luôn á? – Hải Anh vui sướng.

– Ừ...tối giờ, tao với Thanh sang đón mày cùng đi! – Nó cười tươi làm ai đó lại thêm một lần nữa chệch nhịp đập ngay tim.

– Ừ...vui quá. – Hải Anh gật đầu, cười tít cả mắt.

– Đây...chuyện gì vậy? – Duy tò mò chen ngang.

– Liên quan đến anh à? Cái đồ nhiều chuyện! – Thanh cau mày nói Duy làm anh chàng tức phát điên.

– Này này...tôi làm gì cô?

– Thôi...cho tôi xin can! – Nó chen ngang cuộc cãi vã.

– Chẳng có chuyện gì quan trọng đâu Duy. Tụi này đi đón một người quen mới về nước thôi. Chắc chắn người này sẽ đem lại một bất ngờ lớn cho cậu với Phong đó! – Hải Anh nháy mắt tinh nghịch.

– Thế còn hai tên kia thì sao? – Hấn chỉ tay vào Thiên và Nam.

– Hi...hai người đó thì không sao đâu. Nam...em khuyên anh nên chỉnh đốn lại mình trước đi, kéo không...rắc rồi là...em không can thiệp vào giúp anh được đâu! – Thanh nói mập mờ làm Nam khó hiểu.

– Là sao? – Nam nhú mày.

– Cô nói chuyện khó hiểu quá! – Duy hòa theo.

– Anh không cần biết. – Thanh cau mày với Duy.

– Ờ...thì thôi! – Duy lè lưỡi.

– Haizz...Nam ơi Nam à...không hiểu ý tụi nó à? – Thiên lắc đầu. Sao hôm nay thằng bạn anh lại “ngu bất thành linh” thế này?

– Nói năng thế ai mà hiểu cho nổi! – Nam tức.

– Làm gì ghê thế? Ý tụi nó là “vợ” mày sắp về đây anh bạn ạ! Lo mà chỉnh đốn đi. Cứ như thế này mày không bị cô ấy phanh thây tao thấy hơi lạ.

– Mày chỉ khéo...đoán mò thôi! Cô ấy ở tít mù tại Anh chạy show khắp nơi thì lấy đâu ra thời gian mà về đây! – Nam rùng rợn khi nghe Thiên nhắc tới từ “vợ”.

– Mày thử hỏi xem phải không? – Thiên hất mặt về phía tụi nó.

– Này...không phải chứ? – Nam nghi ngờ.

– Ờ...đúng đó. Em chắc chị ấy không bỏ qua cho anh đâu. Để xem chị ấy xử anh thế nào! -Thanh cười nham hiểm.

– Này...em...đừng có có bán đứng anh mình thế chứ! -Nam điên.

– Này...anh mà nổi nóng với em thử xem! – Thanh nghênh mặt.

– Ờ...thôi mà...bớt giận em gái “yêu quý, dễ thương, đáng yêu, xinh đẹp” của anh. Em mà nổi nóng thì sẽ mau già và xấu lắm đấy. Em thấy đó, anh rất thương em mà. Vì vậy nể tình anh...đừng nói cho cô ấy biết cái gì hết nhá! – Nam nịnh nọt.

– Muộn rồi anh ơi...chị ấy biết tất đấy. Anh đừng nghĩ qua mặt được chị ấy. Chị ấy luôn cho người theo sát anh 24/24 đó. Tất cả mọi thứ anh làm, anh đi đâu hay cùng ai chị ấy đều nắm rõ trong lòng bàn tay. – Hải Anh xen ngang.

– Gì chứ? – Nam hét.

– ... – Ba đứa nó không nói gì, chỉ nhún vai tỏ vẻ đó là sự thật.

– Ôi trời ơi...làm sao bây giờ? – Nam ôm đầu.

– Này...mấy người nãy giờ đang nói về ai vậy? – Hấn huých tay Thiên hỏi.

– “Vợ” của thằng Nam!- Thiên trả lời, cười đầy ẩn ý.

– ... – Hấn nhú mày nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu.

– Nhưng người đó là ai?- Duy có nguyên một dấu hỏi to đùng trên đầu đang xoay vòng vòng.

– Tôi đó rồi biết! – Hấn trả lời.

Duy bó tay. Sau đó, tụi nó cùng tụi hấn kéo nhau lại vào lớp và kết thúc ngày học hôm đó.

Chương 7

10g tại sân bay

“Thông báo: Chuyến bay số 11A từ thủ đô London của Anh vừa mới hạ cánh. Xin nhắc lại: Chuyến bay số 11A từ thủ đô London của Anh vừa mới hạ cánh.”

Tiếng thông báo từ những chiếc loa trong sân bay vang lên. Đứng ngồi không yên, tại nó đưa nào cũng háo hức, rạo rực trong lòng. Vì nôn nóng, tại nó đã đến từ lúc 8g30 mặc dù biết chuyến bay tới 10g mới hạ cánh. Trên môi mỗi người không khỏi một nụ cười hạnh phúc. Nụ cười đó rất đẹp khiến cho ai đi ngang cũng ngoái lại nhìn.

Nó, một quần sóc da bó màu đen tôn lên đôi chân dài với làn da trắng sữa cùng với chiếc áo sơ mi carô đen dài tay được xắn lên tới khuỷu có thắt lỏng một cái cavat màu đen trước cổ. Bên ngoài khoát chiếc áo gi lê màu đen nốt, chân mang đôi bốt cao tới đầu gối bằng da màu đen làm chiều cao của nó được nâng lên.

Thanh thì vẫn với tông màu ưa thích quen thuộc. Thanh mang cái quần shorts màu đen, áo sơ mi dài qua eo màu tím. Chân đi đôi giày cao gót 5 phân màu tím tay cầm một cái túi xách nhỏ cũng màu tím nhưng nhạt. Nhỏ tuy hơn đơn điệu nhưng vẫn nổi bật trong dòng người tấp nập.

Hải Anh thả cho mái tóc dài xoăn nhẹ màu nâu tự do, cô nàng chỉ đơn giản với chiếc áo phong in hình ngộ nghĩnh cùng chiếc quần bò tới đầu gối và đôi giày bata màu trắng. Nhìn Hải Anh bây giờ cực kì đáng yêu và năng động...

Cả ba đứng chờ trong sự mong đợi. Từ cổng sân bay từ từ bước ra một người con gái có nét đẹp tựa như thiên thần. Cô nàng mặc chiếc đầm có màu trắng nhẹ nhàng, êm ái, chân đi đôi giày búp bê màu trắng, mái tóc dài suông mượt màu vàng tung bay trong gió đêm lạnh lẽo. Nhìn vào cô gái, ai cũng có cảm giác ấm áp và không còn cảm nhận được cái lạnh của buổi tối trời nhưng đâu ai biết được khi nhìn thẳng vào trong đôi mắt biết cười ấy là một sự lạnh lẽo đến buốt giá. Một con người được rèn luyện từ thuở nào.

Cô gái nhẹ nhàng kéo vali tới chỗ ba đưa nó rồi mỉm cười. Hải Anh hạnh phúc, nhảy vào người cô gái ôm chặt cứng.

– Chị...chị về rồi!

– Cái con bé này, mới không gặp nhau có hai tháng mà làm như... – Cô gái cốc yêu một cái lên đầu Hải Anh.

– Nhưng em nhớ chị thật mà. Không lẽ chị không nhớ em? – Hải Anh rung rung nhìn.

– Con bé này! Thật là...

– Haizz...em biết ngay mà. Về có phải là do nhớ em đâu. Tại xa ông anh quý hoá của Trúc Thanh lâu quá nên mới mò về đây chứ gì? Hừ...không biết chị có xem em gái chị ra gì không nữa? – Hải Anh lắc đầu.

– Em...chị... – Cô gái ấp úng, mặt đỏ lên.

Lê Hải Anh (16t): bạn nó. Là một cô gái nhí nha nhí nhảnh và năng động. Gia thế là con của tập đoàn địa ốc lớn nhất thế giới

Chiều cao: 1m70, chỉ số IQ: 296/300

Lê Hải Vy (17t): Chị ruột của Hải Anh. Là một cô gái ưa thích sự năng động nhưng cũng không kém phần duyên dáng. Gia thế thì giống với em mình. Mười sáu tuổi đã tốt nghiệp đại học Havard với hai bằng đại học trong tay và hiện tại là một trong những gương mặt tiêu biểu của công ti quản lí nghệ thuật J'D tại London.

Chiều cao: 1m72, chỉ số IQ: 298,9/300.

Nó nhìn Hải Vy đang lâm vào bước đường cùng nên nói đỡ:

– Thôi mà Anh Anh, chị Vy vừa về mà đã công kích chị ấy ghê thế?

– Phải đấy! Lâm luôn là người hiểu chị nhất! - Vy hôn chụt vào má nó.

– Thôi đi chị... giờ về không hay tính ở lại với cái đám sắp tới đây? – Nó cười gian rồi hất mặt về phía sau cả bọn.

“Rầm...rầm...”

Tiếng chen chúc nhau mà chạy về chỗ tụi nó ngày một lớn. Trên tay đám người đó, ai ai cũng cầm không máy ảnh thì máy quay phim, không micro thì giấy bút.

Cả bọn tụi nó ớn lạnh sống lưng, khó khăn nuốt nước bọt một cái. Có vẻ như tụi nó đã nhận ra đám người này. Tụi đấy đích thì là đám paparazzi phiền toái. Hình như cặp kính che mặt của Hải Vy dường như là không phát huy tác dụng thì phải. Bằng chứng là đám phóng viên ấy vẫn nhận ra người con gái này là Jersey – nữ minh tinh màn bạc tại Anh.

Bốn cặp mắt nhìn nhau trong giây phút rồi quay người cùng chạy. Làm gì chứ ba nữ tướng của bang Killing cũng phải biết sợ chứ và thứ suy nhất có thể khiến họ sợ chính là...đám paparazzi!

Tụi nó chạy ngay vào bãi đỗ xe. Nó chạy nhanh đầu tiên để lên xe trước và khởi động máy. Hải Anh và Trúc Thanh thì cầm túi chạy, chỉ duy nhất có Vy là người khổ nhất. Một mặt phải chạy để bảo toàn tính mạng, mặt khác lại phải lúi theo cái vali nặng như búa tạ này nữa chứ!

Khi đám paparazzi này vừa tới chỗ cái xe thì nó đã phóng nhanh ra khỏi bãi, mang theo ba người con gái với vẻ đẹp thiên thần bên trong cùng đi.

Nhà Hải Anh...

Nó thả “phịch” người ngồi xuống cái sofa ngoài phòng khách. Trước giờ vẫn vậy, nó rất sợ và ghét cay ghét đắng cái đám phóng viên lá cái đó. Chuyện riêng tư của người khác lúc nào cũng phải soi mói cho bằng được.

Những chuyện trên các mặt báo của các nhân vật nổi tiếng đều do họ chêm thêm vài câu. Những chuyện không có thì nói có, những chuyện có nhiều khi nói không, còn không thì cũng lâu lâu mới nói có, toàn là cái lũ chỉ lo trục lợi. Nó ngán ngẩm lắm rồi.

Trong số bốn người ở đây, Thanh là người ghét và căm thù lũ phóng viên ấy nhất bởi lúc nào, lũ phóng viên ấy cũng tung mấy cái scandal tình ái không có thật giữa cô và một số người nổi tiếng khác trong ngành giải trí. Cũng bởi vì Thanh mang phong cách táo bạo, quyến rũ và hơi...sexy nên trong một số lần đi ăn cùng một vài người bạn và bị đám phóng viên bắt gặp là y như rằng hôm sau trên mặt báo sẽ có cái tit nóng hổi như:

“Siêu mẫu Ellie và người bạn trai mới”,

hoặc sẽ là

“Con mồi mới của siêu mẫu Ellie”....

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Quay trở lại với câu chuyện. Vy mở lời trước:

– Thế nào? Một chứ?

– Tất nhiên...chị cũng biết mà còn hỏi! – Hải Anh le lưỡi.

– Rồi... – Vy cười xoà.

– Mà sao chị lâu về thế? Chị bảo sẽ sang ngay cùng em mà sao tới tận hai tháng mới thấy? Chị làm gì ở Anh mà lâu vậy? -Hải Anh phụng phịu.

– Chị bận chạy show. – Vy thần nhiên.

– Show gì thế chị? – Thanh hỏi.

– J’D tổ chức show lưu diễn thời trang cho bộ sưu tập mới của Arlia và mời chị tham gia. Chị đã tính từ chối nhưng đích thân Arlia đến và mời và nói nếu chị không tham gia, cô ấy sẽ không tổ chức. Dù sao trong ngành này chỉ còn Arlia là hiểu và thông cảm cho chúng ta thôi. Cô ấy là một người tốt và Arlia đã dồn rất nhiều tâm huyết cho bộ sưu tập này. Chị không phá hỏng nó bởi vì biết nó quan trọng với cô ấy như thế nào. – Vy cười.

– Vậy show diễn đó hoàn thành rồi hả chị? – Nó cầm ly nước trên bàn lên nhấp một ngụm.

– Chưa. – Vy lắc đầu.

– Vậy sao chị về đây? – Thanh hỏi.

– Hai tháng qua chỉ là quá trình chuẩn bị mà thôi. Còn dự án thì chắc khoảng một tháng nữa tiến hành tổ chức. Chị xin nghỉ phép để về đây và khi nào bắt đầu trở lại.

– Tội chị quá. – Hải Anh thông cảm.

– Không sao mà.

– Nhưng chị Vy à...em không tin chị về đây chỉ vì muốn nghỉ ngơi trước chow diễn đó thôi phải không? Vấn đề chị về đây nhất định vẫn còn có một lý do khác. – Nó chiếu ánh nhìn về phía Vy, cô không nói gì chị nhưn đôi lông mày thanh tú lên một chút.

– Chắc có lẽ là tại vì chị ấy nhớ anh... – Hải Anh đang nói, Thanh cắt ngang:

– Không phải vấn đề tình cảm! – nhỏ thẳng thừng nói.

– Chị về là do pama nhờ, đúng chứ? – Nó hỏi.

– Sao em lại nghĩ thế? – Giọng Vy mang chút bông đùa nhưng gương mặt lại đanh và lạnh, không còn vui vẻ như cách đây 5 giây.

– Em biết, họ sẽ thắc mắc vì sao em với Thanh muốn về Việt Nam bởi vì vấn đề này khá nhạy cảm với họ. Còn lý do mà em và Thanh nói để về đây không đủ thuyết phục. – Nó trả lời.

– Phải? – Vy gạt đầu rồi cười xoà, chào thua hai đứa em này.

– Thế sao chị không nói ra từ đầu? – Thanh nghiêng đầu hỏi.

– Nếu nói thì liệu hai đứa có nói cho chị biết không? Lý do mà hai đứa muốn về đây ấy? Chị chắc chắn hai em chẳng có chút hứng thú nào với Việt Nam đâu. Đó chỉ là cái cớ mà thôi bởi thực chất các em đã từng ở đây một thời gian mà pama không biết nên tất cả mọi thứ đều biết hết rồi, lấy đâu ra mà hứng thú nữa chứ.

– Vậy chị sang đây để làm do thám cho họ? – Nó hỏi.

– Không hẳn...họ chỉ muốn biết nguyên nhân tại sao các em về đây.

– Em sẽ nói với chị nhưng làm ơn...đừng nói lại với họ. Họ đã đau đầu lắm rồi nên em cũng chẳng muốn gây thêm áp lực đâu. – Nó nhìn thẳng vào Vy.

– Được...nếu chị thấy thật sự cần thiết. – Vy cười nhẹ.

– ...Chị biết...công ti đào tạo và quản lý nghệ thuật Ngô Ngọc chứ? – Nó hỏi.

Hải Vy điềm nhiên trả lời:

– Tất nhiên, là công ti đứng đầu về lĩnh vực nghệ thuật của châu Á.

– Phải. – Thanh gạt đầu.

– Thế thì liên quan gì sao? – Hải Anh cũng tò mò lý do mà nó với Vi sang đây.

– Hôm trước, em nghe thấy pama trong phòng nói rằng Ngô Ngọc đang cố gắng lật đổ tập đoàn nhà mình. Người đứng đầu Ngô Ngọc hiện tại cũng chính là chủ tịch Ngô Thái Minh của tập đoàn Smart-world ngày xưa.- Nó nói.

(Chú thích: Cách đây khoảng 20 năm, Smart-world là một tập đoàn lớn trên thế giới nhưng từ khi công ty nhà nó và Thanh bắt đầu nổi lên thì uy tín và các mối làm ăn của smart-world bắt đầu giảm dần đến phá sản không lâu sau đó.)

– Smart-world? – Vy nhắc lại.

– ... – Nó không nói, chỉ gạt đầu.

– Đó chẳng phải là... – Hải Anh nhìn hai con bạn.

– Ừ...lão già kia đã hăm dọa về một ngày mà KWT (Tập đoàn nhà nó, viết tắt trong từ Kiwasato) và Trúc Hải (tập đoàn nhà Thanh và Nam) bị lật đổ, không lâu đâu. Ngay sau lời hăm dọa đó là cổ phiếu của tập đoàn liên tục rớt giá cách đây 5 năm tháng và được anh hai khôi phục, tiếp theo đó là một số lô hàng bị đánh tráo thành hàng kém chất lượng, đã được thu hồi và xử lý. Nhưng gần đây nhất là trong công ty có nội gián. Nhiều thông tin được bán

ra cho các công ti khác, và liên tục mấy tháng gần đây đều có người ăn xén mất một khoảng không ít của công ti. Mỗi tháng tầm 250 triệu và tính đến nay cũng hơn cả tỉ đồng. – Nó nói.

– Hơn một tỉ? – Hải Vy và Hải Anh nhắc lại.

– Phải, điều tra là chỉ duy nhất mất từ một chi nhánh lớn nhất tại Việt Nam. Hiện tại thì tổng giám đốc ở đó đã được cho thôi việc, còn ai là người lên nắm tiếp chức vụ này là ai thì không biết. – Thanh thờ dài.

– Người lên thay chức tổng giám đốc là...chị! – Vy dựa người ra sau, nói một cách khó khăn.

– Vậy à? – Nó nói, giọng chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên.

– Thanh thì chuyện này chắc không biết nhưng với người như em, chị tin rằng em biết rồi. Đúng chứ? – Vy nhìn nó hỏi.

– Vâng. – Nó đáp.

– Mà biết sao? – Thanh nhìn nó.

– Ừ...tao biết bởi người mà pama có thể tin tưởng để giao lại chỗ nguy hiểm như thế chị có chị Vy. Anh Thiên tuy hơi lạng lạng nhưng rất nóng tính, anh Nam thì làm việc thì khả năng phán đoán sự việc chỉ ở mức 90%. Hai người đó không thể đảm nhiệm được vị trí nguy hiểm đó. Chỉ có chị Vy là người biết giữ bình tĩnh và khả năng phán đoán ở mức 99% nên tất nhiên phải được trọng dụng hơn rồi. Còn ba đứa mình thì họ nghĩ còn nhỏ nên không có khả năng. – Nó trả lời.

– Ra là vậy. – Hải Anh gật gù.

– Em thông minh đó, có vẻ như nhận định của pama về em là không đúng thì phải? – Vy cười nhẹ.

– Không hẳn...em không thích mua việc vào bản thân nên cũng chẳng muốn làm gì nhiều. Pama biết thế nên cũng không định nhờ vả. Nhưng có vẻ lần này em cần chị giúp một chuyện thôi. – Nó cười gian.

– Chuyện gì? Nhìn nụ cười của em, chị thấy không an tâm. – Vy e ngại.

– Không có gì đâu ạ. Em muốn điều tra và lật đổ lại Ngô Ngọc. Chị sẵn sàng giúp em chứ?

– Tất nhiên...đó nhiệm vụ của chị. – Vy gật đầu.

– Vậy em muốn sau khi nhận chức, chị hãy để Hải Anh làm thư kí riêng cho mình. Hải Anh thông minh, có thể giúp chị nhiều việc và hơn nữa khi hai người cùng đi với nhau, em tin sẽ bớt đi nguy hiểm.

– Ok...còn gì nữa? – Vy nhận lời không chút do dự.

– Vị trí trưởng phòng kế hoạch hãy giao cho Thanh và trưởng phòng kế toán em sẽ đảm nhiệm. Khi ở chức trưởng phòng kế hoạch, Thanh có thể điều tra thêm về số lỗ hàng từng bị đánh tráo và em cũng sẽ dễ dàng kiểm tra và bảo quản sổ sách khi ở chức trưởng phòng kế toán. – Nó trình bày.

– Ok. Quyết định thế đi! – Vy gật đầu.

– Thế là xong. Trước mặt cứ thế nhé!

– Ok. – Hải Anh và Thanh đồng thanh.

– À...còn chuyện này nữa! – Vy cắt ngang.

– Chuyện gì ạ? – Hải Anh hỏi.

– J'D muốn các em quay trở về làm việc. Các em bỏ đi cũng được hơn nửa năm rồi còn gì?

– Em không biết nữa. – Hải Anh lắc đầu.

– J'D kêu hả chị? – Thanh hỏi.

– Ừm...-Vy ậm ừ

-Em sẽ trở lại! – Nó nói rồi đứng dậy.

– Không phải mà ghét cái chồn đó lắm sao? – Thanh nhìn nó.

– Tao không còn cách nào khác. Ngô Ngọc là công ty quản lí nghệ thuật cho nên tao muốn thử xem tao và họ, ai thắng! – Nó nói rồi giơ tay tỏ vẻ chào với Hải Anh và Hải Vy rồi bước thẳng ra cổng, trong đầu lẩn quẩn một suy nghĩ:

“Em tin, chị sẽ không...”

– Thôi...em cũng về! Chào hai người! Tối mai tới bar chơi với tụi em nhá! Em đợi chị.- Thanh thấy nó bước ra cũng chạy vội theo.

Chiếc xe chạy ra khỏi cánh cổng sắt to, mất hút trên đường đi. Hải Vy nói với em gái là mình mệt nên cũng lên phòng trước....

“Cạch”

Cửa phòng Vy đóng lại, cô ngồi thụp xuống giường, tay bấm trên chiếc điện thoại rồi gọi cho ai đó:

“Alo...có tin gì rồi?” – Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông trung niên nhắc mấy vội vã hỏi.

“Xin lỗi...cháu chỉ có thể cho bác biết là hai con bé đó qua đây không để tham quan. Chỉ thể thôi!” - Vy cười.

“Sao thế? Tụi nó không chịu nói à?”

“Không...cháu đã hứa là sẽ giữ bí mật cho nên không thể cho bác biết thêm thông tin gì. Mong bác thông cảm. Với lại bác không cần lo, chẳng có gì là quan trọng lắm đâu. Cứ để tụi nó tự làm những điều tụi nó muốn. Thanh và Lâm là hai đứa thông minh nên chắc chắn không làm chuyện gì hồ đồ.”

“Bác sẽ tin cháu...mong rằng chúng đừng đi xa quá...” – Giọng người đàn ông buồn bã.

“Vâng...thôi muộn rồi, bác nghỉ sớm đi ạ!” – Vy nhanh chóng kết thúc câu chuyện.

“Ừ...thôi...con nghỉ sớm đi!” – Người đàn ông nói rồi gác máy.

Vy lặng lẽ buông tiếng thở dài..Thanh và Lâm hai cô bé mà cô xem như em gái ruột nay đã lớn hết rồi, trưởng thành hết rồi, biết bản thân mình cần gì và nên làm gì cả rồi. Có lẽ cô không nên lo lắng quá. Tụi nó thông minh, lanh lẹ và giỏi vô cùng nên không cần phải quan tâm quá đến như thế.

Tụi nó có lối sống riêng, có cuộc đời riêng cần phải bước tiếp, cũng như cô. Nhưng thứ cô sợ không phải những thứ đó, mà có lẽ là thứ gì đó sâu xa hơn. Để tụi nó dần thân vào thương trường quá sớm có phải là điều tốt? Để tuổi trẻ của tụi nó thấm dần cái sự khắc nghiệt của giới kinh doanh này liệu có phải hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

11g, bar Vegas...

Nó bước vào quán bar cùng với ba người con gái là Thanh, Hải Anh và Hải Vy. Cả bọn tìm một cái bàn tròn ngay góc khuất rồi ngồi xuống.

“Alo...” – Nó gọi cho ai đó.

“Em đây chị yêu!” – Cái giọng tí tưng của Zun vang lên.

“Chị đang ở bar này, ra chơi.” – Nó nói.

“Thật á? Em ra ngay.” – Thăng Zun vui vẻ gấp máy.

– Máy gọi ai thế? – Hải Anh hỏi.

– Zun...Giờ này thằng nhóc chắc chắn đang ở đây. – Nó mỉm cười trả lời.

Sau 1 phút 30 giây, Zun có mặt tại bàn của nó.

– Chị...em tới rồi nè!

– Ừm...hello. – Cả bốn người vui vẻ.

– Có chị Vy cơ à? Chị về bao giờ thế? Sao em không biết? – Zun hỏi.

- Mới đáp máy bay tối qua nhóc ạ. Lâu rồi không gặp. Nhìn nhóc trưởng thành nhiều rồi đó. -Vy dịu dàng.
- Hi...chị quá khen. – Zun gãi đầu.
- Hai có đây không? – Thanh hỏi.
- Anh Thiên với anh Nam ấy ạ? Hai anh ấy đang ở phòng Vip1 với anh Khánh, anh Đăng đó. – Zun trả lời.
- Lại hai tên xí xọn như xêkô ấy nữa à? – Thanh bĩu môi.
- Thôi mà...tao thấy hai người đó cũng đâu làm gì quá đáng đâu. Tụi mày thành kiến quá rồi đó. – Hải Anh can.
- Mày bênh hai tên đó hả? An ơi...coi con Lâm Anh kia kia, nó dám bỏ bạn bênh vực trai đó! – Thanh dỗi.
- Gớm...xê ra xa khỏi người tao! – Nó xua tay.
- Đây...Phong và Duy là ai thế? – tò mò.
- Bạn của anh hai. Tại chị chưa đi học với tụi em nên không biết thôi. – Nó trả lời.
- Vậy à? – Vy gật gù.
- Thế chừng nào chị mới tính nhập học? -Thanh hỏi.
- Sau khi nhận chức tổng giám đốc của chi nhánh KWT, chị sẽ đi học chung với ba đứa. – Vy cười.
- Thế thì hay quá.
- Ừm...
- Thôi...nhóc đi đâu thì đi đi. Khi nào cần chị gọi. – Nó xua tay bảo Zun đi.
- Chị kì cục nhể? Gọi người ta ra cho đã rồi đuổi là sao? – Cậu nhóc hậm hực.
- Lèm bèm gì nữa à? – Nó nhướn cặp lông mày.
- Không...có ạ! – Thăng nhóc nói rồi chạy biến nhưng trước khi đi cũng có nói một câu:
- À...lúc nãy em thấy có năm sáu nhóc nào đó vào phòng Vip1 đó ạ!

Sau khi nghe câu nói đó, Vy thì tỏ vẻ giận dữ, Hải Anh thì cau mày khó chịu, chỉ duy có hai chị ác quỷ nhà ta là bình thường. Hải Vy đứng dậy, tính tiến tới phòng Vip1 thì bị nó cản:

- Khoan đã chị...Em có trò vui này nè. Đảm bảo ngay sau đó là anh Nam không dám lại gần tụi con gái ấy luôn! – Nó cười ranh ma.
- Cách nào thế? Nhìn nụ cười của em, chị thấy được số phận đáng thương của mấy người đó rồi đấy. – Vy nhếch môi.
- Chị ngồi xuống đây. – Nó kéo Vy ngồi xuống rồi thì thầm to nhỏ với ba người.
- Được nhá... – Vy gật đầu.
- Kinh thật...vậy mà cũng nghĩ ra. – Hải Anh tỏ vẻ khâm phục.
- Làm sao thì làm, đừng làm anh tao rớt giá quá là được! – Thanh phẩy tay, nói.
- Vậy nhé. – Nó nói rồi móc cái iphone của mình ra, khởi động chiếc camera ẩn được gắn trong phòng Vip1.

Hiện tại, cả bốn cái đầu cùng chụm vào cái iphone của nó để quan sát mọi thứ đang diễn ra bên trong căn phòng ấy. Hình ảnh bắt đầu được truyền tới máy nó.

Anh hai nó – Thiên, ngồi một mình nhâm nhi ly rượu trên tay một cách nhàn nhã, chẳng thèm bận tâm tới ba thằng bạn. Còn riêng ba người còn lại thì mỗi người hai em hai bên, nhìn vào vào người ta cảm thấy ngứa mắt vô cùng. Vy mắt long sòng sọc, điển tiết người:

- Cái gì đây? Anh muốn chết à?
- Stop...bình tĩnh, không khéo hỏng việc. Xem nhiều đó đủ rồi. Tới phiên chị làm việc đó! – Nó can.

– Hừ...được! Lần này thì tôi sẽ cho anh biết tay. Anh đã vô tình dùng trách tôi vô tâm! – Lừa giận từ người Vy bốc lên ngàn ngút.

Vy lôi cái điện thoại ra, thẳng tiến số phạm nhân mà gọi. Hiện tại, trong phòng Vip1...

“Riingg...riingg...”

Chuông điện thoại Nam réo liên tục, dai dẳng không chịu ngưng. Cậu chàng nhà ta khó chịu lấy ra cái điện thoại. Đập vào mắt anh chàng là 2 chữ: Bà xã to đùng. OMG!!! Anh chàng đã phạm vào nội quy cấm thứ 2: Không được để vợ chờ điện thoại quá lâu. Và hình phạt cho tội trạng này là...bị nhốt tự kỉ trong phòng tối 3 ngày không cho bước chân ra, không được ăn, chỉ được uống nước cầm hơi và để nhiệt độ trong phòng là từ 10 tới 130C. Còn khắc nghiệt hơn huấn luyện quân đội nữa. Nam hít sâu vào lấy can đảm, ngón tay run run nhấn nút nghe:

“A...alo...”

“Chồng ooooooooooooo...” – Vy kéo dài giọng.

“Ờ...ờ...có chuyện...chỉ không vợ?”

“Điều 2 trong bản nội quy là gì?” – Vy nhẹ nhàng.

“Là...không...không được...để vợ chờ...điện thoại...” – Nam lắp bắp.

“Tốt...thế tại sao lâu quá không bắt máy?” – Vy vẫn tiếp tục nhẹ nhàng.

“Ồ...tại...chồng...chồng bận chút việc! Phải bận...bận lắm nên không nghe kịp!” – Nam viện cớ.

“Hừ...Thật sao?” – Vy nhếch môi.

“Thật chứ!”

“Thế thì thôi...mà chồng đang ở đâu vậy?” – Vy vẫn tiếp tục dịu dàng trong khi tay đang bóp tới mức chiếc điện thoại đã xuất hiện vết nứt.

“Thì bảo tám tức là ở nhà chứ đâu?” – Nam cần nhẫn.

“Thật vậy á?” – Vy nói, đồng thời ra hiệu cho tụi nó tiến về cửa phòng Vip1.

“Thật chứ...chồng đâu dám nói dối vợ!” – Nam nuốt nước bọt cái “ực”.

“Thế hả chồng?” – Giọng ngọt tới mức đầu dây bên này Nam rợn cả người.

Lúc này, bốn đứa đã đứng trước cửa phòng Vip1.

“Tôi cho anh ba giây ra mở cửa, không thì anh dùng trách tôi phá sập cái bar này! Một...” – Vy bắt đầu tiếng đếm với giọng lạnh tanh.

“Ồ...ó...vợ...”

“Hai...”

“Khoan...từ từ đã...”

“Ba!” – Vy dứt tiếng đếm thì ngay lập tức một tiếng

“RẦM”

to phát ra. Cánh cửa phòng Vip1 bị đá tung ra. Có thể nói là lực dùng để đập cái cửa này không hề nhỏ khi cánh cửa bị sập xuống luôn. Vy mặt hầm hầm bước vào làm Thiên bị sặc rượu, Nam thì đờ người còn Phong và Duy vô cùng tức giận.

Tụi nó thì lon ton chạy lại gần chỗ Thiên giúp anh thoát khỏi cơn ho vì sặc rượu của mình. Chuyện hay sắp bắt đầu!

“Mấy cô biến hết khỏi đây cho tôi!” -Vy quát làm mấy con nhỏ chân dài kia cuống cuống chạy mất dép nếu không muốn đăng kí hộ khẩu ở âm phủ sớm. Duy cau có mặt mày:

– Cô là cái quái gì mà dám làm vậy?

– Cầm cái miệng vào đi! -Vy quay sang Duy trừng trừng mắt.

– Cô... – Duy điên người, tính lao vào Vy nhưng bị giọng nói của Thanh chen vào:

– Anh làm ơn đứng im đi nếu không khi muốn chết sớm!

– Thôi mà Vy...bình... – Nam tính dễ ngọt Vy khi thấy tình hình quá căng thẳng nhưng cô lại nhìn anh như muốn giết chết, câu nói rít qua kẽ răng:

– Anh ngồi im đó cho tôi!

Nam không ho he gì nữa, chỉ biết ngồi im chịu trận làm Phong với Duy giật mình. Cái tên chẳng bao giờ biết sợ cái gì mà lại răm rắp nghe theo lời một cô gái sao? Thật quả là điều chẳng tưởng. Cô gái này thật sự phải xếp vào hàng cao thủ của các cao thủ!

– Thôi mà Vy...tha nó đi! – Thiên can nhưng nhanh chóng có kết quả không mấy khả quan hơn thằng bạn.

– Anh cũng ngồi yên đó! Em chưa xử anh cái tội để chồng em đi chơi bởi với mấy cái đứa con gái hư hỏng đó là may rồi. Nhiều lời làm gì? – Vy gắt.

– Chồng? – Phong nhắc lại.

– Tai tao có nghe nhầm không mày? – Duy ngoáy lại cái lỗ tai.

– Hai người không nghe nhầm. Nam không không phải là “chồng” chẳng nhẽ lại là “vợ” tôi? – Vy nói.

– Ồ...cũng...cũng phải! -Duy gật đầu.

– Chị ơi...lạc chủ đề! – Hải Anh ở ngoài nhắc làm Nam thâm rủa trong lòng:

“Ôi trời ơi...em không thương ông anh yêu quý này của em sao Hải Anh?”.

– Tất nhiên là chị không quên...chỉ là phải trả lời một số câu hỏi thôi. Ra ngoài này đứng! – Vy mỉm cười với cô em rồi ra lệnh cho Nam.

– Vâng. – Nam miễn cưỡng đứng dậy.

Sau khi yên vị một chỗ, Vy nhìn anh chàng phạm nhân điển trai của chúng ta một lúc rồi nói:

– Em không thích nói nhiều...anh tự nói đi! – Vy nói một câu làm hai tên Duy và Phong không thể hiểu nổi.

– Vâng...anh hứa không như thế nữa! Mãi mãi chỉ yêu vợ thôi! Tội của anh được ghép vào điều 1 và 2 khoản I. Mức hình phạt là: Bị nhốt tự kỉ trong phòng tối 18 ngày không cho bước chân ra, không được ăn, chỉ được uống nước cầm hơi và để nhiệt độ trong phòng là từ 5 tới 80C, tài khoản mỗi tháng sẽ bị trừ mất 2500\$ và chép 5000 lần câu “Anh không dám tái phạm lần nữa” trong 3 ngày.

Nam vừa dứt lời là ngay lập tức Duy và Phong được một phen té ghế. Cái này phải nói là còn hơn cả kỉ luật thép nữa.

– Em sửa đổi một chút: Bị nhốt 25 ngày, tài khoản bị trừ 4000\$ mỗi tháng và chép phạt 7000 lần trong 3 ngày. – Vy nói.

– Dạ...híc...vâng...thưa vợ! – Nam đau khổ.

OMG??? Phong và Duy chết lâm sàng, hình phạt lúc đầu mà Nam liệt kê đã quá kinh khủng mà cô gái này còn sửa đổi cho nó ghê rợn hơn mà còn nói là chỉ “sửa đổi một chút” sao?

– Thế nào hai ông bạn của tôi? Biết thế nào là kỉ luật thép chưa? – Thiên cười khi thấy bộ dạng của hai thằng kia.

– Tao thế...tao sẽ ở giá! Không lấy vợ nữa! – Duy bản thân (nhớ nhe anh)

– Chưa lấy mà đã thế thì lấy rồi chắc còn mỗi cái xác ướp khô mất! – Phong hoảng hốt.

– Làm gì mà ghê thế? Thằng Nam bị vậy là tại nó lẳng nhăng quá, bắt buộc Hải Vy mới phải dùng kỉ luật thép đó chứ. Thật ra thì cũng tại nó mà ra, đâu trách ai được? – Thiên cười đều Nam.

– Đây thằng kia...mày xỏ xiên ai thế hả? – Nam gắt.

– Nói nhỏ tiếng thôi! – Vy buông một câu nói nhẹ như không nhưng có sức ảnh hưởng “khá lớn”.

– ... – Nam im lặng, không dám nói tiếp.

– Mà này...tôi nhìn cô hơi quen. Không biết đã gặp ở đâu rồi. – Duy bắt chuyện.

– Hi...xin tự giới thiệu. Tôi là Lê Hải Vy, chị của Hải Anh...mọi người cứ gọi tôi là Jersey.

– Jersey? Cô... – Duy nhìn Vy một hồi.

– Hử?

– Á...cô...cô là siêu người mẫu Jersey của Anh quốc phải không? Hèn gì tôi thấy cô quen quá! – Duy vui vẻ.

– Anh quá khen... – Vy cười.

– Thật mà! Tôi thấy cô rất có tài năng. – Duy tiếp tục khen.

– Tôi cảm ơn vì lời khen đó. – Vy lịch sự.

– Không có gì mà! –Duy gãi đầu.

– Á...tôi có điện thoại, mọi người ngồi nói chuyện nhá, tôi ra ngoài một chút rồi vào ngay. – Vy thấy điện thoại rung thì rút ra xem rồi quay sang nói với mọi người.

– Chỉ cứ đi nghe điện thoại. –Hải Anh nói sau khi nhìn vào sắc mặt ngạc nhiên tốt độ của chị mình lúc nhìn vào màn hình điện thoại.Vy lật đật chạy ra ngoài.

Ngay lập tức, nó rút ra cái tai phone cắm vào tai để nghe cái gì đó.Ồ chỗ Hải Vy...

“Alo...thầy ạ?” – Vy vội vã nghe máy.

“Phải...là ta!” – Giọng một người đàn ông lớn tuổi vang lên.

“Thầy có chuyện gì cần nói sao?”

“Ta chỉ muốn nhắc mấy đứa là...thời hạn chỉ còn hai tháng nữa thôi. Nhanh chóng tìm ra hai người còn lại để đội hộ vệ Tứ Ma nữ có thể hoạt động. Thời gian không còn nhiều cũng như mối nguy hiểm rình rập ngày càng tăng.”

“Vâng...tụi con biết!”- Vy lễ phép.

“Tien thể, ta cũng có việc phải nói với con.”

“Chuyện gì ạ?” -Vy nhú mày.

“Trụ sở Tây bị đánh úp. Hãy mau giải quyết và làm cho gọn ghẽ vào.”

“Vâng...vậy tối nay con sẽ dọn dẹp lại chỗ ấy.” -Vy nói.

“Ừ...thôi. Tạm biệt con, Jersey.” – Ông nói rồi gác máy.

Vy dứt điện thoại vào túi quần trở lại rồi tựa người vào bức tường phía sau. Nén lại tiếng thở dài, mọi chuyện phức tạp quá! Thời hạn chỉ còn vồn vẹn hai tháng nữa thôi, làm sao có thể tìm ra hai người thay thế vị trí Bắc hộ vệ và Nam hộ vệ trong thời gian sớm nhất bây giờ?

Vy cố rũ bỏ mọi suy nghĩ lúc này trong đầu đi. Hãy suy nghĩ mọi chuyện đơn giản một chút thôi. “Chiếc chìa khoá” đang ở một nơi rất an toàn nên mọi chuyện vẫn còn đang nằm trong tầm kiểm soát. Còn việc có người đánh úp vào trụ sở Tây thì không lẽ, có người nào đó đã đánh hơi ra được chuyện gì? Tối nay nhất định, chính bản thân cô phải đến xem xét tình hình ở khu trụ sở Tây.

Vy lại trở vào căn phòng Vip1 và cô thoáng giật mình khi thấy thái độ của nó. Trầm ngâm, lạnh lùng đến ghê sợ nhưng nhanh chóng thay bằng bộ mặt bình thân như thường.

– Em vào rồi à? Ai gọi thế? – Nam hỏi.

– À...không có gì đâu. Chút chuyện vặt thôi. – Vy gạt mình.

– Ừm...em uống gì không? – Nam tiếp tục.

– Ừm...như thường lệ, một ly Brandy Collins anh nhé! – Vy cười.

– Ừm! – Nam gật đầu.

Vy chạy lại ngồi cạnh nó, bốn đứa thì thầm to nhỏ không cho ai nghe:

– Em nghe hết rồi phải không Lâm? Sao giờ? – Vy nhìn nó.

– ... – Nó chỉ mỉm môi.

– Chuyện gì vậy chị? – Hải Anh nhìn Vy.

– Thầy gọi. Thầy thúc chúng ta mau chóng tìm ra hai người đề cử cho vị trí của Nam hộ vệ và Bắc hộ vệ. Hai vị trí đó trống chỗ lâu lắm rồi! – Vy nói.

– Em quên bén mắt! – Thanh thốt lên.

– Thời gian còn lại là bao lâu? – Hải Anh lo lắng.

– Hai tháng, đó là thời hạn chót.

– Giờ sao đây Lâm? – Thanh nhìn nó, lo lắng.

– Bình tĩnh đi. Thời gian còn thì vẫn còn có cách. Cứ từ từ đi đã. – Nó trấn an.

– Hai tháng! Đó là khoảng thời gian còn lại của chúng ta. Hai tháng cũng như cái chớp mắt thôi. Làm sao trong từng đó giờ thời gian, chúng ta có thể tìm được người thay thế hai vị trí đó ngay được? – Thanh vo chặt hai bàn tay lại.

– Tao lo được. Điều tao cần mày làm lúc này là bình tĩnh, thoát mái tinh thần đi. Lát tao có trò chơi cho tụi mày. – Nó cười.

– Gì vậy? – Hải Anh tò mò.

– Hừ... – Nó nhếch môi, ra hiệu cho Vy nói.

– Thầy báo là trụ sở Tây bị đánh lén nên tối nay chúng ta sẽ đi dẹp loạn một phen.

– Đánh lén? – Thanh nhắc lại.

– Chuyện gì vậy? Sao có thể bị đánh lén được? – Hải Anh ngạc nhiên.

– ... – Vy chỉ nhún vai.

– Chưa biết kẻ đánh lén là ai nhưng qua chuyện này, có lẽ là đã có người đã đánh hơi ra chuyện gì đó rồi. – Nó chộp lấy ly rượu trên tay Thiên rồi uống ngon lành.

– Nay... em có biết như thế là bất lịch sự không? – Thiên cau mày nhìn nó.

– Hai keo kiệt quá. Uống chút thôi mà. – Nó nước mắt lưng tròng nhìn Thiên.

– Mệt với em. – Thiên lắc đầu bỏ tay.

Cả bọn chơi tới gần 1g đêm mới giải tán.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sau đó, tụi nó leo lên chiếc Audi màu đen bóng của nó phóng tới trụ sở Tây, nơi tụi nó cần phải giải quyết rắc rối đêm nay.

“Kẹt...”

Chiếc xe thắng lại ngay cánh đồng bỏ hoang cách trụ sở 50m. Cả bốn người bước xuống xe cùng với một số món vũ khí đã được trang bị trên người.

Nó – vẫn style ăn mặc bình thường, áo da bó sát vào cơ thể màu đen, cộc tay, quần dài bằng da màu đen cũng bó sát vào chân kết hợp với đôi boot đen cao gót cao tới đầu gối. Nó không trang bị bất cứ một thứ vũ khí nào cho mình, chỉ mang tay không cùng với gương mặt sát khí kinh khủng.

Trúc Thanh với áo thun đen, kết hợp với áo gi lê tím, cùng chiếc quần soóc jean bụi bạc màu. Nhìn nhỏ cá tính, dễ gần nhưng chỉ cần tới gần, người ta có thể chết bởi mấy con dao găm mảnh dẻ, sắc nhọn được giấu xung quanh bụng Thanh.

Với áo sơ-mi trắng kẻ caro, quần jeans đen xẻ rách và đôi giày gót cao một tấc làm cho Hải Anh khác hẳn thường ngày. Cô nàng trang bị cho mình hai khẩu súng lục giấu hai bên. Dù là tay phải hay tay trái, Hải Anh đều có thể nhắm bắn mục tiêu một cách chuẩn xác nhất. Tỷ lệ sai sót khi bắn súng của Hải Anh chỉ ở dưới mức 1%.

Hải Vy một con người của ngành showbiz Anh quốc lại là “Dark angle”, quân sư giấu mặt của bang Killing. Vy chỉ đơn giản với áo phông quần jeans và

một túi châm độc ngay bên eo.

Châm của Vy được đặc chế đặc biệt, vừa nhỏ vừa sắc. Còn về phần độc thì Vy có nhiều loại, đặc biệt là ba loại: mê, độc và kịch độc. Châm mê chỉ dùng để đánh thuốc mê, khiến người bị dính phải ngất đi ít nhất là 2 ngày. Châm độc thì truyền ngay chất độc vào cơ thể nạn nhân nhưng không gây chết, chỉ gây nguy hiểm tạm thời rồi khỏi, tuy nhiên vẫn còn để lại một ít di chứng. Còn riêng về châm kịch độc, khi bị dính phải tuyệt đối chỉ có con đường chết....

Nó hướng mắt nhìn về phía toà nhà 7 tầng xa xa, nằm cô độc một mình giữa khung cảnh vắng ngắt không một thứ gì tô điểm.

– Thanh...mày ở ngoài nhé! – Nó nói, giọng nhẹ bằng.

– Ok. – Thanh gật đầu.

– Chị có thông tin gì cho tụi em không? – Hải Anh quay sang nhìn chị Vy.

– Có. Việc trụ sở bị đánh lén giống như là đã nằm trong kế hoạch vậy. Bởi hiện tại trong lúc này, tất cả các sát thủ chính thức đều được cử đi làm nhiệm vụ. Ở lại trụ sở chỉ còn có sát thủ tập sự thôi nên mới bị thế này. Hiện tại bọn đánh lén vẫn còn trong đó. Có lẽ bọn chúng vẫn chưa tìm ra được nơi cất “mảnh ghép đồng”. Người của ta bị bọn chúng nhốt hết dưới hầm. – Vy nói

Thật sự là không quá khi nói là không ai có thể thay thế chiếc ghế quân sư của Tứ ma nữ của Vy. Tất cả mọi thông tin đều nằm trong tay cô.

– Chắc...bọn này có kế hoạch khá cụ thể đó. – Thanh tặc lưỡi.

– Chị nghĩ trong đó có khoảng bao nhiêu người? – Nó hỏi.

– Tuy người của ta trong đó đều là dân tập sự nhưng cũng ngang tầm với các sát thủ giỏi ở ngoài nên việc đánh bại của người của ta đòi hỏi phải có trình độ và số lượng. Người của ta tầm gần 70 nên muốn đánh bại ngần ấy người cần phải có ít nhất 350 tên. – Vy phân tích.

– 350? Thế nào? Nói đúng chứ? – Nó nhếch môi nhìn Vy và Hải Anh.

– Được! – Vy mỉm cười trả lời.

– Không vấn đề! – Hải Anh tinh nghịch giơ tay làm dấu ok.

– Được. Thanh...mày ở trong xe hack hết hệ thống camera và máy chủ của trụ sở đi. Theo dõi tất cả tình hình trong đó và thông báo qua bộ đàm cho tao. Tao cần biết rõ tình hình để hành động thật cẩn thận. – Nó nhìn Thanh.

– Được. Đi đi. – Thanh nói rồi vào trở lại xe, đóng cửa rồi lúi laptop ra làm việc.

“Bịch”

Cả ba người tụi nó phóng qua hàng rào bên ngoài rồi đáp xuống nền cỏ ở phía sân sau trụ sở. Một màu tối đen như mực. Hôm nay, trời không có trăng lẫn một ngôi sao soi xuống khiến không gian càng thêm u uất. Nó đưa tay nhấn vào cái nút trên tai nghe để liên lạc với Thanh:

“Xong chưa?”

“Rồi...đã hack được hệ thống máy chủ và camera.” -Thanh trả lời.

“Tình hình thế nào?” – Nó hỏi.

“Người của ta vẫn còn bị nhốt ở tầng hầm, có khoảng 20 tên đứng canh ở đó. Khu vực bên ngoài toà nhà có chừng 30 tên. Còn từ tầng một đến tầng sáu phân bố đều khoảng 50 tên. Riêng tầng bảy thì không biết vì camera ở đó đã bị vô hiệu hoá từ trước rồi.” – Thanh thông báo.

“Được...cứ tiếp tục theo dõi tất cả các camera. Nếu có gì bất thường thì cứ liên lạc.” – Nó nói rồi cùng Vy và Hải Anh đi.

Đúng như những gì mà Thanh nói. Ở ngoài có tất cả 20 tên và tất cả đều bị Vy cho ngã lăn quay bởi châm mê. Cứ tiếp tục như vậy, đến mọi tầng lầu, Nó và Hải Anh khăng cấn động tay động chân mà chỉ cần Vy sử dụng châm mê khiến bọn chúng ngất ngay tại chỗ....

Trong lúc đó, tại xe, Trúc Thanh đang tìm cách kết nối lại với chiếc camera đã bị vô hiệu hoá từ trước ở tầng bảy. Nhỏ vô đầu bức tai. Trên màn hình vi tính đang truyền về tất cả các tín hiệu của camera tầng bảy. Toàn là một màu đen. Nhưng ngay góc phải màn hình vẫn còn một chấm đỏ. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc camera không hề bị tắt đi mà chỉ là không thể truyền tín hiệu về. Nhưng lí do vì sao hình ảnh lại không thể truyền được thì Trúc Thanh vẫn đang suy nghĩ.

– Camera vẫn mở nhưng không thể truyền tín hiệu về...tại sao lại như thế được? Trừ khi...Nhưng đâu thế? Nếu tháo rời các bộ phận của camera và ngắt đường dây truyền tín hiệu thì việc có thể lắp lại là bất khả thi. – Thanh lẩm nhẩm.

Nhỏ cau mày khó chịu. Bỏ qua phần hình ảnh, nhỏ bật chế độ cảm biến nhiệt ở camera lên để xác định số người ở tầng bảy. Cũng may là tên ngắt đường truyền tín hiệu cũng không cẩn thận lắm nên để quên dây cảm biến nhiệt. Hiện tại, trên màn hình hiện ra vô số những màu đỏ. Thanh giật mình. Bấy! Là cái

bầy! Phải thông báo liền cho nó và hai người kia, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Tao đây...” – Nó trả lời khi Thanh liên lạc.

“Hồng... hồng rồi! Tầng bảy là một cái bầy. Bọn đấy đã phục kích sẵn trong đó rồi. Nếu cứ tiếp tục tiến vào trong đó thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Rút đi, mai hẵng kéo người tới, như vậy an toàn hơn!” – Thanh giọng lo lắng.

“Bọn chúng chơi thế à? Nhưng rốt cục thì trong đấy có tổng cộng bao nhiêu tên?” – Nó nắm chặt nắm đấm tay lại.

“Không rõ... đường truyền tín hiệu bị ngắt rồi. Chỉ còn sử dụng được cảm biến nhiệt. Nhưng theo tao, ít nhất trong đó vẫn còn chừng gần 300 tên!” – Thanh nói.

“Gay thật. Châm của chị Jersey chỉ còn đủ sử dụng cho 50 tên nữa là cùng. Vậy số còn lại đành phải tự thân vận động thôi.” – Nó nhếch mép.

“Nhưng tao lo tụi nó sẽ chơi xấu – Thanh mím môi.

“Không sao... bây giờ, tụi tao chuẩn bị tiến lên lầu bảy. Trong laptop, mày vào file của tao, trong đó tao có cài hai chiếc camera ẩn có thể quan sát tầng bảy được. Nhất định chúng chưa biết được đâu. Nếu mày thấy tụi tao cần trợ giúp thì hãy vào, còn không cứ ở yên trong xe.” – Nó nói rồi tắt luôn bộ đàm...

– Phù... nghe thấy hết rồi chứ? Lên đó nào! – Nó hít thở rồi nói. Hải Vy và Hải Anh bước theo sau nó.

Liệu, chuyện gì sẽ xảy ra và có những gì chờ đợi cả ba sau cánh cửa bước vào tầng bảy? Liệu rằng cho dù đã biết trước đó là cái bầy những cả ba có thể an toàn? Và cuối cùng, mục đích thật sự và kẻ chủ mưu vụ tấn công này... là ai?

“Rầm”

Nó đập phẳng cánh cửa để bước vào căn phòng duy nhất của tầng lầu này và cũng là nơi cấp cao nhất của toà nhà. Hiện ra trước mắt cả ba đứa là khoảng 300 tên như lời Thanh báo trước.

– Kẻ nào dám chiếm trụ sở của

D.E.A.T.H? (tổ chức này về sau mình sẽ nói). – Nó hỏi.

– Là ai điều đó không quan trọng – Một tên to con bước lên nói.

– Thế à? Vậy thì một câu hỏi khác nhé? Tụi bây muốn gì? – Vy hất mặt.

– Thứ tụi tao muốn là thứ mà tụi mày đang giữ! – Tên đó trả lời.

– Ý mày là “mảnh ghép đồng”? – Hải Anh khinh khỉnh.

– Mày thông minh đó! Khôn hồn thì giao nó ra đây đi. Ở đây có tận 300 người thì cho dù tụi mày có là Tứ ma nữ cũng chẳng thể địch lại nổi. Chưa kể ở đây không có Nam ma nữ thì tụi mày thua chắc rồi. – Tên đó chỉ thẳng vào mặt nó.

“Ya...”

Vy hét lên rồi phóng nhanh về phía tên đó, cô dùng một chân hất cánh tay đang chỉ về phía nó ra rồi dùng chân còn lại phang thẳng vào đầu tên đó. Dù vậy, tên đó sau khi bị gạt tay xuống thì cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra nên ngã người ra sau để tránh. Vy sau khi tiếp đất an toàn thì thụp người xuống gạt chân tên này. Hắn ta ngay lập tức mất thăng bằng nhưng nhanh chóng lấy đà lộn ngược người ra sau rồi dùng chân tiếp đất. Sau đó, hắn ta dùng tay, vo lại thành nắm đấm, hướng thẳng mặt Vy rồi dùng hết sức tấn công.

Vy ngã người ra sau, tiện thể co chân, giơ lên ngang tầm bụng hắn ta rồi duỗi thẳng. Hắn ta vì quá bất ngờ, không kịp phản kháng nên lãnh trọn cú đá vào bụng với lực ngang ngửa một tên con trai từ Vy. Tên đó bật ngược ra sau, văng ra sau, ngóc đầu lên không nổi.

– Chỉ như thế này thì không cản trở được chị mày đâu. Còn đứa nào là thằng cầm đầu? Ra đây cho tao! – Vy quát lớn.

“Cộp...cộp...”

Tiếng đầu nhọn của gót giày vang lên. Một đứa con gái mặc bộ đồ cơ động màu đen bó sát với gương mặt bị che lại bởi cái mặt nạ bước ra.

– Cô... là người cầm đầu? – Vy hỏi.

– Là tôi. – Nhỏ ta lạnh giọng.

– Thế thứ cô muốn là “mảnh ghép đồng”? – Vy phui phui tay.

– Phải. Giao nó ra đây! – Nhỏ ta gắt lên.

– Thế thì tôi đành phải cáo lỗi với cô rồi! Thứ cô muốn tìm không có ở đây! Thật tiếc quá! – Vy già vỗ tức nuôi.

– Đừng có nói láo! Mau giao nó ra đây! – À ta quá lớn.

– Cô cứng đầu thật đó! Tôi đã bảo nó không có ở đây cơ mà? – Vy lắc đầu chán nản.

– Được! Nếu muốn đổi đầu thì được thôi! Tui bầy xông lên! – À ta tức tối, ra lệnh cho bọn lâu nhâu phía sau mình.

Ngay sau đó là hàng loạt tên xông lên, hướng thẳng về phía Vy mà tiến. Hải Anh với ý định muốn giúp chị nên bước tới, nhưng ngay lập tức, bước đi phải khựng lại khi bị nó chặn.

Hải Anh nhìn nó van nài nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu vô cảm của nó. Cô nàng đành phải lui về đứng cạnh Trúc Lâm vì ở nơi đây, chốn này, quyết định của nó là mệnh lệnh, là bất khả kháng. Ai chống lại cũng có nghĩa là chính thức tuyên chiến đối đầu với nó và với D.E.A.T.H.

Tỉ lệ 1 chọi 300 quả là con số mà không ai có thể tưởng tượng. Việc đó cũng như là bắt con người ta sống tới tuổi thứ 300. Một việc như thế thì bất kì ai, kể cả đàn ông còn không thể nhưng ở đây, người chọi với 300 tên du côn bặm trợn lại là một cô gái với thân hình nhỏ nhắn, mảnh dẻ tới mức bất kì thằng con trai nào nhìn vào cũng đều muốn che chở cho cô.

Từng đợt, từng đợt, mấy tên to con cứ lao đầu vào Vy mà đâm mà đánh không chịu ngừng. Cô nàng sau khi sử dụng hết số châm độc còn còn lại thì cứ liên tục, liên tục ra những đòn chí mạng làm bọn đó cứ ngã ra là không thể đứng dậy. Sau hơn 45 phút, số lượng bọn đó cũng vơi đi quá nửa nhưng vẫn còn rất đông. Sức của Vy thì vẫn còn khá ổn định lúc này nhưng mà nếu nói tới việc còn đánh được lâu hay không thì không chắc.

Dù nói lúc này, cô vẫn còn khá ổn nhưng Vy cũng đã thấm mệt, sức cũng bắt đầu yếu đi từ từ. Các đòn tấn công, những đường đánh hiểm hóc bấy giờ đã đổi thành những đòn đánh thường. Nếu cứ tiếp tục sử dụng những chiêu thức khó thì e là Vy không đủ sức để duy trì tới cuối trận đấu.

Hải Anh ngồi ngoài nhìn chị mình với vẻ khá lo lắng, cô nàng không biết được chuyện chị mình có thể cầm cự được thêm bao lâu. Nó ngồi yên, chăm chú quan sát trận đấu một cách tỉ mỉ. Khuôn miệng khẽ mấp máy, nó nói:

– Vào đi!

Hải Anh quay sang nhìn nó như không tin vào những gì mình vừa nghe. Cô nàng nhìn nó đầy nghi hoặc. Nó khẽ gật đầu như nói rằng:

“Mày không nghe lầm đâu, vào đi!”

Hải Anh vui vẻ, chạy ngay vào trận chiến và bắt đầu hạ từng tên một cách thích thú. Đôi tay cô nàng thoăn thoắt rút hai khẩu súng lục được giấu hai bên hông ra và bắn. Một phát một tên. Hàng loạt viên đạn được Hải Anh nhắm rất chuẩn vào giữa tim hoặc trán làm con mồi của cô nàng chết ngay không kịp ngáp.

“Pằng...pằng...pằng...pằng...”

Tiếng súng vang lên liên hồi như tiếng pháo nổ rất vui tai (vì đây là khu vực không có dân cư sinh sống xung quanh nên không cần dùng giảm thanh). Tất cả mọi thứ bấy giờ đã vẽ nên một bức tranh chết chóc thê lương đến rợn người. Máu chảy lênh láng thành suối, ngập khắp phòng. Mùi của máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi khiến nó khó chịu, còn riêng về phía Hải Vy và Hải Anh thì mùi máu này lại càng khiến cả hai chị em háng máu nhiều hơn nữa. Đột nhiên...

“Cạch...cạch...”

Súng Hải Anh hết đạn! Khi nghe âm thanh phát ra từ cây súng, đám còn lại mỉm cười hạnh phúc vì chúng tự tin rằng mình sẽ không cần phải bỏ mạng dưới nòng súng ấy. Nó khi thấy cảnh tượng ấy, một nụ cười khinh khỉnh nở trên môi nhưng chỉ là thoáng qua, không ai có thể thấy...

Hải Anh ngẩng mặt lên nhìn bọn còn lại, một nụ cười ỷ dè nở trên môi.

“Bùm...”

Một tiếng nổ phát ra, không lớn cũng không nhỏ, chỉ có điều là ngay sau tiếng nổ thì một làn khói trắng xuất hiện lên dày đặc, che phủ tầm nhìn của tất cả mọi người, kể cả nó. Tuy không thể nhìn thấy gì nhưng nó biết, Hải Anh đang làm gì và có chuyện gì đang xảy ra!

“Aaaaaaaa...”

Những tiếng thét cứ vang vang lên không ngừng. Cứ cách đều 5 giây là lại có một tiếng hét phát ra. Lốp khói dần tan đi, hiện ra là một viễn cảnh của địa ngục. Máu bắn tung toé khắp mọi nơi và bức tường trắng lại càng làm nổi bật lên màu đỏ sẫm của máu tươi.

Hiện tại, tất cả mọi người đều đã bị hạ gục. Trên bãi chiến trường đầy máu chỉ còn lại mỗi Hải Vy và Hải Anh. Lốp khói vừa rồi đã làm cho bọn kia không thể hành động nhưng điều đó lại là ưu thế giúp hai chị em càng nhanh chóng kết thúc trận chiến này.

Dựa vào lốp khói, Vy và Anh nhanh chóng rút một con dao găm từ trong người ra và lướt qua từng người rồi tặng họ một nhát dao chí tử. Xong xuôi, cả hai chị em vứt con dao xuống nền đất đầm máu rồi bước về phía chỗ nó đang đứng. Nó cười hiên với hai người, nói:

– Làm tốt lắm!

Sau đó, nó liên lạc bộ đàm với Trúc Thanh:

“Cho người đến dọn dẹp nhanh đi.”

“Ok! Tuân lệnh sếp!” - Trúc Thanh đùa.

Nó quay lại nhìn Vy và Anh lo lắng hỏi:

– Cả hai ổn hết chứ?

– Ừm... Ờn, chỉ xước xước ngoài da thôi, không đáng lo. – Hải Anh trả lời rồi dùng tay, cô vuốt hết máu đang dính trên người mình vẩy xuống đất.

– Chị cũng thế. Không sao. – Vy mỉm cười với nó.

– Vậy thì chúng ta về thôi. Cũng gần năm giờ sáng rồi. Giờ về chỉ cần tắm rửa rồi leo lên xe phóng tới trường đi học luôn. – Nó nói.

– Còn đi học nữa á? Nghỉ một ngày cũng được mà – Hải Anh nhăn mặt.

– Không được! Tụi mình đi mà giấu anh hai nên nếu không đi học, anh ấy sẽ nghi mất. Lúc đó, anh ấy mà hỏi thầy thì chắc chết cả bọn! – Nó trề môi.

– Đành vậy... – Hải Anh trả lời chán nản.

Xong xuôi, tụi nó ra xe gặp Trúc Thanh rồi trở về nhà chuẩn bị để đi học

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Bộp...”

Nó thẳng tay ném cái cặp vào chỗ ngồi của mình, thả người xuống rồi nằm gục luôn trên bàn mà ngủ.

Hải Anh và Trúc Thanh bước vào sau nó nhưng cái hành động quăng cặp lên bàn rồi nằm dài ngủ thì chẳng khác là mấy. Cả ba một đứ người đến mức không nói nổi.

Hải Anh sau trận chiến đêm qua thì để lại trên làn da trắng nõn như sữa của mình không ít các vết thương ngoài da. Hầu hết đều là những vết xước chỉ ứa chút máu do dao găm, dao, mã tấu của bọn đêm qua gây ra, không đáng lo nhưng cũng đủ khiến bất kì ai nhìn vào cũng xót xa cho cô công chúa bé nhỏ này.

Trúc Thanh thì do cả đêm qua không được ngủ, cộng thêm việc cứ phải dán mắt vào màn hình vi tính gần bốn tiếng đồng hồ liền trong cái hoàn cảnh không hề có điện đóm gì nên giờ hai mắt thâm quầng như gấu trúc và mũi vô cùng. Chưa kể suốt cả đêm hôm qua, cô nàng còn phải phân tích hàng tá thứ thu được sau trận chiến để báo cáo về cho tổ chức.

Nó thì phải nói là cũng khá thê thảm. Sau khi chờ hai chị em kia về nhà thì nó phải ở lại băng bó cho cả hai. Vết thương khá nhiều nên nó hoạt động không ngừng nghỉ, một tay sát trùng, xúc thuốc, tay còn lại thì cầm bông xoa đều, sau đó phải băng bó lại bằng gạc hoặc băng keo cá nhân làm nó mỏi nhừ hết cả tay. Bốn tên bọn hắn bước vào (tính luôn hai ông anh quý hoá của nó và Thanh.)

Anh hai nó nhanh chóng nhận ra sự khác thường ở ba đứa. Bình thường, vào tới lớp là nó gây chuyện, không thì ngồi đàm đúm làm bà tám, không khi nào mà nó ngồi yên. Thế mà hôm nay vào lớp lại thấy cái cảnh tượng “án binh bất động” của ba cô nàng nhà ta thì ai mà không lạ cho được?

Thiên bước đến bàn nó, cố hết sức để gọi nó dậy nhưng vô ích. Cả đêm qua không ngủ, giờ thử hỏi nằm xuống là nó ngủ liền thì ai mà kêu dậy cho nổi?

Nam cũng lặp lại hoàn cảnh tương tự giống Thiên khi kêu Thanh. Bất đắc dĩ, cả hai ông anh đều bó tay.

Hắn với Duy thì cả hai tên đều chẳng màng đến hai đứa nó mà cứ một tên thì tía lia cái mồm, một tên thì đăm chiêu suy nghĩ. Tên cứ huyền thuyên mãi là Duy. Tên này đang nói với hắn về một em cực sexy, nóng bỏng mà hắn vừa quen được trên đường từ bar về nhà hôm qua.

Còn tên đầm chiêu suy nghĩ tất nhiên là hần. Còn về việc hần suy nghĩ gì thì... không ai biết!

Bốn chàng hoàng tử ai về chỗ nấy. Tuy nhiên, khi vừa đặt cái cặp xuống bàn thì Thiên bỗng dừng hét:

– Hải Anh???

Tiếng la bất thình lình của anh làm Hải Anh bật người ngồi dậy ngơ ngác nhìn. Mãi lúc sau, cô nàng mới nói được vài từ:

– À...anh mới tới à?

– Anh tới lúc nào không quan trọng. Nhưng tại sao chân tay lại ra nông nổi này? Em bị gì thế? – Thiên lo lắng.

– Không có gì đâu anh. Do...bất cẩn nên ngã chút thôi mà! – Hải Anh mặt mày trắng bệch, mồ hôi ứa ra.

Rõ ràng là cô nàng đã dùng một lớp phấn mỏng phủ lên những vết thương nhỏ để tránh bị phát hiện, chỉ chừa lại những chỗ phải băng gạc và băng keo cá nhân thôi kia mà? Vậy mà sao anh vẫn thấy được những chỗ đã phủ phấn thế?

– Ngã? Ngã ở đâu mà trầy xước da dữ vậy? – Thiên tiếp tục.

– À...ờ...ờ...trước cổng nhà! – Cô nàng nói dối.

– Thật không? – Thiên nhú mày.

– Vâng! Thật! – Hải Anh gật đầu lia lịa.

– Tạm tin. Thôi cô giáo vào lớp rồi. – Thiên nhú mày một hồi rồi mới chịu nói tin làm Hải Anh cứ tưởng rằng mình sắp chết đến nơi rồi chứ.

Giờ ra chơi....

Bốn chàng hoàng tử của trường Kingdom cùng ba cô công chúa xinh đẹp bước vào canteen trường để thực hiện cái nhiệm vụ cao cả và luôn được đặt lên hàng đầu. Đó chính là phục vụ cho cái bao tử rỗng tuếch của tụi nó!

Trước đó, anh hai nó phải kì kèo mãi, tụi nó mới chịu dậy để đi ăn. Căn bản chỉ là tại Thiên với Nam sợ tụi nó đói, ảnh hưởng đến sức khỏe. (Khỏe như trâu mà...)

Sau khi ăn tụi nó xuống ghé ngồi, Thiên và Nam chạy như bay đi lấy thức ăn mà không thèm hỏi thăm xem tụi nó muốn ăn gì mà chạy tuốt. Rõ là quỳnh quáng quã mà đàn luôn. Ba đứa tụi nó thì cứ phải nói là tròn mắt nhìn hai ông anh, trong đầu cả ba đều không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Chưa đầy 5 phút sau, hai khay thức ăn đầy nhóc được đặt xuống bàn. Nó trầm trồ với lượng thức ăn mà hai ông anh đem về đến mức đơ người. Thiên thấy bộ dạng của nó thì nói:

– Tại lúc nãy đi quên hỏi mấy em ăn gì nên tới lúc đó sức nhớ ra là chưa hỏi. Không biết làm sao nên anh lấy đại hết. Ăn được gì thì ăn!

– Ồ...không sao! – Nó trả lời rồi lao và đánh chén.

Tốc độ và lượng thức ăn nó tiêu thụ khiến tất cả mọi người trong canteen cứ nhìn nó như người ngoài hành tinh. Riêng về phía hai ông anh và hai con bạn nó thì đã quá quen với chuyện này nên cũng chẳng làm ra vẻ ngạc nhiên đến thế (Thực chất thì cả hai con bạn nó cũng thế nên nếu nhìn nó với cái ánh mắt khác lạ thì chẳng khác nào là đang bán đứng bản thân cả! =.=).

Sau một hồi tiêu diệt hết tất cả mọi thứ trên bàn, nó ngồi dựa lưng ra sau, tay xoa xoa cái bụng căng tròn của mình, than:

– Ôi trời ơi...no quá!

– Cô ăn thế này...bộ tính lần à? – Hần nhìn nó bằng ánh mắt không thể nào đáng ghét hơn được

.- Kệ tui! Anh muốn chết à? – Nó đưa nắm đấm lên hăm dọa.

– Không...thách cô! – Hần nghênh mặt.

– Thôi! – Thiên can.

– Hừ... – Cả hai quay mặt về 2 phía khác nhau. (Đúng là mới nói được có mấy câu đã cãi)

– Mệt với cái tụi này! – Nam thở dài.

– Mà nè...mấy đứa chuẩn bị cho cuộc thi chưa? – Thiên hỏi.

– Thi? Thi gì vậy hai? – Mặt cả ba đứa bơ ra.

– Trời ơi trời...đừng đùa chứ? – Duy cười như mèo.

– Thi gì mới được? – Thanh khó chịu.

– Thật sự là em không nhớ à? – Thiên hỏi lại.

– Dạ... – Cả ba chán nản gật đầu.

– Thi cuộc thi hotgirl của trường đó! – Nam chen vô.

– A...nhớ rồi! – Thanh reo lên.

– Thế mấy đứa đã chuẩn bị gì chưa? Ba ngày nữa là cuộc thi bắt đầu rồi! – Nam hỏi.

– À...chưa! Nhớ còn không nổi lấy gì chuẩn bị? – Nó tỉnh bơ.

– Gì chứ? – Bốn tên hét lên.

– Làm gì ghê vậy? – Cả ba đưa nó đồng thanh.

– Em có biết cuộc thi này thế nào không? Nó rất quý mô! Sẽ có người của đài truyền hình đến. Em nên biết là cả ba đứa là khuôn mặt đại diện cho lớp ta. Cũng như em là ai! Với em thì cuộc thi này không được sơ sót! – Thiên nói nguyên một tràng.

– Vâng...vâng...em biết! – Nó nói.

– Thế còn không mau chuẩn bị? – Hấn nói.

– Không cần anh quan tâm. – Nó lè lưỡi trêu hấn làm hấn tức nổ đom đóm mắt.

– Thế em định làm thế nào? – Nam hỏi.

– Chờ em chút! – Nó làm ra vẻ bí mật rồi rút cái điện thoại ra gọi cho ai đó.

“Tút...tút...” – Tiếng điện thoại kêu mà không có ai trả lời làm nó đợi dài cả cổ.

“Alo...” – Sau một hồi thì có một giọng nữ dịu dàng phát lên.

“A...sao chị lâu bắt máy thế?” – Nó làm vẻ giận.

“Xin lỗi em...chị bận chút việc với bên quản lí J&D. Mà em có chuyện gì mà gọi chị?” – Cô gái từ tốn trả lời.

“Em muốn nhờ chị một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“À...ba ngày nữa là trường em có tổ chức cuộc thi. Em cần gấp ba bộ đồ cho em, Ellie và Vanessa. Chị giúp được chứ Arlia?”

“Chuyện nhỏ thôi nhưng thôi gian gấp quá. Chị sợ không chuyển kịp đồ.”

“Không sao. Chị cứ gửi cho người bên J&D, đảm bảo chiều mai sẽ có mặt ở Việt Nam ngay.”

“Ok...em cứ tin ở chị. Nhất định cả ba sẽ rất nổi bật cho mà xem!”

“Vâng em cảm ơn trước. Thôi nhá.”

“Ừm...bye em!”

Cuộc điện thoại kết thúc. Nó quay lại cười tươi với mọi người:

– Xong rồi. Chiều mai đồ sẽ tới.

– Đây...có chắc được không? Lỡ không đẹp thì sao? Còn về size nữa? Chắc gì vừa? – Hấn tỏ vẻ khó chịu.

– Anh không cần lo. Đây là chuyện của tôi! – Nó gằn từng chữ, mắt thì liếc xéo hấn.

– Híc... – Hấn đưa tay lên trán cố gắng vuốt đi những giọt mồ hôi đang tuôn ra như suối của mình.

– Thôi... lên lớp được rồi. – Duy đứng dậy, kéo cả bọn lên trên lớp để tiếp tục tiết học sau...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Chiều hôm sau, nhà nó...

Nó, Trúc Thanh cùng Thảo Anh đang ngồi ngay ghế sofa xem TV mà cười ngặt nghẽo. Từ trên bàn đến trên ghế, xuống dưới đất toàn là vỏ bánh kẹo vắt vụn vãi khắp nơi một cách bừa bộn.

Hải Vy thì đang loay hoay mãi dưới bếp để lục lại thêm một ít đồ ăn cho cả đám nhưng hình như là đến một gói bánh cũng không còn. Cô bực bội khi trong tủ chẳng còn thứ gì nữa (Ặc... má ăn từ sáng đến chiều mà không hết mới lạ!) nên đành phải lùi thủ đi lên trên phòng khách trở lại.

– Hết đồ ăn rồi! – Vy chán nản nói.

– Hết rồi à? Nhanh vậy? Em mới mua cả bọc chiều qua mà? – Thanh nhăn mặt.

– Không biết. Lục hết dưới bếp rồi. Một món cũng chẳng còn. – Vy nhún vai.

– Haizz... hết nhanh vậy? – Hải Anh thở dài.

– Ăn hoài thì phải hết thôi? Nói gì kì vậy? – Nó nói tỉnh bơ.

“Kìng... coong...”

Chuông cửa nhà nó reo lên từng hồi. Vy chạy ngay ra mở cửa nhưng tự nhiên, cô hét:

– Arlia!?

Ngoài cửa là một cô gái trẻ ở chừng tuổi 23 với mái tóc màu nâu hạt dẻ đuôi thẳng để mái ngố. Cô gái mặc một chiếc quần jean bạc màu cùng với cái áo sơ-mi trắng, có khoác kèm một cái áo gi-lê màu đen ở bên ngoài. Nhìn cô gái có nét gì đó giản dị nhưng vẫn thu hút. Đưa tay lên tháo cái kính đen to bản che nửa gương mặt mình xuống, cô gái mỉm cười dịu dàng với Vy.

– Hello... long time no see! – Cô gái cười tươi.

– Arlia? Why are you here? – Vy ngỡ ngàng.

– Venus has phoned me yesterday. She wants me moved here for her 3 clothes. I gave everything to thepany and sign up for the earliest flight to visit you here. (Venus có gọi điện thoại cho chị hôm qua. Em ấy muốn chị chuyển tới đây cho em ấy 3 bộ quần áo. Chị đã đưa tất cả mọi thứ cho công ty và đăng ký chuyến bay sớm nhất để sang đây thăm các em.) – Arlia vui vẻ.

– Oh... I miss you too much! – Vy ôm cô gái.

– Me too.

– Come here! – Vy dẫn cô gái vào nhà.

Ba cô nàng nhà ta đang ngồi coi TV say sưa nhưng sau khi thấy Arlia bước vào thì mọi hoạt động được tạm ngưng ngay lập tức. Thanh là người phản kích nhất. Nhỏ nhảy nhồm tới, miệng tút ta tút tit nhưng lại nói tiếng Việt mặc cho đối phương có hiểu gì hay không:

– Arlia! Em nhớ chị quá. Chị về mà sao không nói để em ra rước. Ôi... chúng ta chưa gặp nhau những hơn sáu tháng rồi đó. Em mong gặp chị lắm nhưng do bận bịu quá chưa có thời gian đi thăm chị. Hôm nay gặp chị ở đây, em mừng quá! – Thanh hứng khởi.

– Cô đấy nhá! Quên thì nói đại là quên đi chứ cô mà bận bịu công việc gì? Nghỉ việc ở J&D rồi thì cô nhàn quá chứ làm gì có việc để làm? – Arlia nói tiếng Việt thạo như tiếng Anh.

– Chị này kì! Làm như em ăn không ngồi rồi vậy? – Thanh bĩu môi.

– Chứ còn gì nữa? – Arlia tiếp lời.

– Chị! – Thanh hét, mặt đỏ lên.

– Hahahaha... – Mọi người cùng cười...

“Cạch”

Trang nhẹ nhàng đặt tách trà nóng lên mặt bàn cho Arlia. Cô chỉ khẽ mỉm cười cảm ơn rồi cầm tách trà đưa lên miệng. Nó mở lời:

– Công việc của chị thế nào? Em nghĩ rằng thời gian này là thời gian gấp rút cho show thời trang sắp tới của chị lắm chứ?

– Phải... mọi thứ rất bận rộn nhưng tất cả vẫn ổn. Tất cả mọi thứ từ khâu chuẩn bị đến sắp xếp lịch cho show thời trang đều do J&D đảm nhiệm hết. – Arlia trả lời.

– Thế chị sang đây có việc gì? – Hải Anh hỏi.

– Chị sang đây sẵn tiện thăm mấy đứa với lại chị cần phải bàn lại về mấy mẫu thời trang mà mấy đứa sẽ trình diễn hôm đó.

– Mấy mẫu thời trang của chị em thấy ổn cả. Nếu có thể, chị hãy xem lại mấy mẫu váy. Tuy nhìn khá ổn nhưng em thấy nó vẫn còn rất đơn giản. – Thanh góp ý.

– Cảm ơn. – Arlia mỉm cười.

– Mà chị ở đây đến bao giờ? – Vy nhẹ nhàng hỏi.

– Chắc khoảng một tuần là chị về đó tiếp tục chuẩn bị cho show thời trang.

– Hi... nếu chị đã sang đây thì trong thời gian ở lại đây, chị hãy đến ở đây cho tiện. Em với Venus sống một mình cũng buồn nên nếu có chị ở cùng thì chắc vui lắm! – Thanh nhanh nhẩu.

– Em nói thật chứ? – Arlia nhìn Thanh bằng ánh mắt nghi ngờ.

– Tất nhiên là thật ạ! – Thanh gật đầu lia lịa.

– Nếu em đã có ý thì... chị đâu muốn từ chối! – Arlia nháy mắt.

– Yeah... – Nhỏ nhảy cẫng lên.

– Thế nhà chị. Mà mấy bộ đồ đâu rồi ạ? – Nó hỏi.

– À... J&D báo là còn kẹt một số thủ tục ở sân bay nên chắc tối mới gửi tới đây được.

– Ừm... cũng không sao. Mà chị tính cho tụi em mặc gì vậy? – Hải Anh lên tiếng.

– À... chị chỉ chuẩn bị mấy bộ đầm dạ hội thôi. Lúc Venus gọi thì chị chỉ có sẵn mấy mẫu váy.

– Thế ạ? – Thanh gật gù.

– Nhưng xem ra có vẻ nó khá khó khăn đối với Venus thì phải? – Arlia nheo mắt nhìn gương mặt đang méo xệch của nó.

– Sao lại là đầm? – Nó méo.

– Chị xin lỗi... lúc đó em báo thời gian gấp quá nên chị không design kịp mẫu mới được, cho nên đành lấy tạm đồ có sẵn thôi. Với lại em cũng đừng lo lắng. Đồ em chị lựa màu đen rồi! – Arlia cười.

– Thế cũng tạm được! – Nó nói với giọng ỉu xìu như cái bánh bao chiều.

– Ừm... Thôi, chị mới bay sang nên mệt lắm. Tụi em có phòng nào cho chị ở đây? – Arlia nói giọng mệt mỏi.

– À... Chị lên lầu 2 á. Phòng nào cũng được. – Thanh nhanh nhẩu chỉ cho Arlia.

– Ok! – Arlia gật đầu rồi xách vali linh kinh lên lầu...

Chiều hôm sau, nhà nó...

Arlia đang ngồi ngay ghế sofa và xem chương trình thời trang. Bỗng chuông cửa kêu lên:

“Kìng... coong...”

– Ra liền! – Arlia hét lên rồi chạy ngay ra mở cửa.

“Cạch”

Cánh cửa mở ra và đập vào mắt Arlia là hai chàng trai đẹp kinh khủng. Cô suýt giật mình vì sắc đẹp đó nhưng ngay sau đó lại trở lại bình thường. Bảy năm quen biết với bốn cô gái nhà ta thì cái khả năng miễn nhiễm với trai đẹp của cô đã đạt được ở cái level đỉnh của đỉnh rồi. Và đương nhiên, hai chàng trai làm Arlia hoảng hồn một chút chính là Phong và Duy.

– Hai em tìm ai? – Arlia mở lời.

– À...có Lâm với Thanh ở nhà không chị? – Khánh hỏi.

– Ừm...có! Tụi nó ở trên lầu đó. Hai em vào đi. – Arlia mở cửa cho hấn với Duy bước vào.

– Venus! Ellie! Có người tìm hai đứa này! – Arlia hét lên.

Vì thời gian mà Arlia làm việc cùng với tụi nó là ở Anh nên toàn gọi tên tiếng Anh. Thành ra bây giờ cô cũng quen luôn mấy cái tên gọi đó.

– Venus? Ellie? – Hấn nhắc lại.

– À...tại chị quen tụi nó ở Anh nên lúc đó toàn gọi bằng tên này. – Arlia vội giải thích.

– Ra là vậy! – Duy gật gù.

– Ai tìm em vậy chị? – Nó bước xuống.

– À...có hai người này tìm em này Venus. – Arlia chỉ tay vào hấn và Duy.

– Mấy anh tới đây làm gì? – Nó hỏi.

– Thì hỏi thằng Thiên á! Nó sai tụi này đi đón mấy cô tới trường. – Duy thở dài.

– Thế anh hai đâu rồi?

– Tên đó đi theo tiếng gọi của tình yêu rồi. Hấn tạt sang nhà Hải Anh để đưa cô ấy tới trường luôn. – Hấn nói.

– Thế còn anh Nam? – Nó hỏi tiếp.

– Thằng Nam á? Nó đang ngoan ngoãn ở trong phòng chấp hành lệnh phạt của vợ yêu kia kìa. Cũng được hai ngày rồi! – Duy tiếp.

– Ờ... – Nó gật gù.

– Mà Thanh đâu? – Duy hỏi thăm.

– Gì chứ? Thanh đâu? Sao mà hỏi thăm dữ vậy? Có ý gì đây? – Nó nheo mắt.

– Thì tại...à...thằng Thiên giao nhiệm vụ cho tui là phải đưa cô ta tới trường nên tất nhiên là phải hỏi. – Duy giật mình.

– Thế á? Nó trên lầu ấy. Lên đó mà kêu! – Nó lè lưỡi.

Duy phóng ngay lên lầu để tránh cho mọi người nhìn thấy cái vẻ mặt đang khá ngượng của mình. Tuy nhiên, điều đó không qua khỏi mắt nó.

“Cộc...cộc...”

Duy gõ cửa phòng Thanh (Lạ? Không hiểu sao anh chàng này biết được phòng của chị ấy mà gõ nhỉ? Điều này t/g không biết!?).

Duy gõ hoài, gõ mãi mà không có ai trả lời. Thậm chí, anh chàng còn đập cửa, hét luôn mà vẫn im lặng như không. Đang tính phá cửa xông vào thì cửa phòng nhỏ mở ra. Thanh xuất hiện trước mặt Duy với bộ dạng...dễ làm đàn ông xị máu mũi.

Thật ra là Thanh đang tắm. Nghe tiếng gõ cửa thì cũng lười trả lời và cũng lười ra mở. Tuy nhiên người ở ngoài cửa liên tục làm phiền nên nhỏ đành phải quần cái khăn tắm lên mình rồi bước ra mở.

Hiện tại, Thanh chỉ có chiếc khăn tắm màu trắng quấn trên mình. Chiếc khăn tắm khá ngắn, chỉ tới trên đùi Thanh một xíu làm lộ ra cặp chân dài trắng nõn của nhỏ. Đôi vai nhỏ nhún với làn da trắng như sữa và mịn như da em bé cũng lộ ra làm Thanh thêm đẹp. Mái tóc ngắn màu vàng bị ướt nên bám vào gương mặt tròn, đẹp một cách thanh tú của Thanh làm nhỏ có một sức hút khó tả.

Duy sững người trước bộ dạng của Thanh. Mặt anh chàng đang chuyển dần sang màu đỏ và càng ngày càng đỏ hơn. Không những thế mà nhiệt độ trong

cơ thể tên này cũng ngày một tăng nhanh mà không hiểu lí do. Thanh nheo mắt nhìn Duy.

Có vẻ như nhỏ không cảm thấy xấu hổ là mấy vì trong quá trình làm việc với J&D, đa số các show thời trang mà nhỏ làm đều do các tập đoàn áo tắm mời. Cũng bởi lẽ do nhỏ nóng bỏng và body rất chuẩn nên lịch biểu diễn dày đặc.

Những bộ đồ mà Thanh thường mặc là bikini nên giờ, cho dù chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm nhưng nhỏ cũng cảm thấy chẳng sao.

– Đây...anh sao vậy? Lên đây kêu tui làm gì? – Nhỏ lấy tay quơ quơ trước mặt Duy.

– À...ờ...tui...tui...lên kêu...cô nhanh đi! Tui...tui đưa cô tới...trường! – Duy lấp bắp.

Rõ là không bao giờ mà anh hùng có thể qua được ái mỹ nhân.

– Thế hả? – Thanh gật đầu.

– ... – Duy không trả lời, miệng cứ lẩm bẩm cái gì đó.

– Hử? – Vi nheo mắt, chăm chú quan sát xem thứ anh chàng đang lẩm nhẩm mãi là gì.

– Body chuẩn quá! – Duy lẩm bẩm.

– Hơ... – Thanh giật mình vì những gì mình vừa khám phá ra trong câu nói lẩm bẩm của Duy.

Mặt nhỏ từ từ cũng trở nên đỏ vì ngượng.

– Đây...anh...xuống dưới đi. – Nhỏ đẩy Duy một cái rồi đóng “sàn” cửa lại.

– Hả? – Duy bây giờ mới choàng tỉnh.

Tên này ngu ngu ngơ ngơ một hồi rồi cũng lẩn thẩn bước xuống lầu. Lúc này, Thanh vẫn còn đứng ngay cửa, mặt vẫn không có dấu hiệu cho thấy sự suy giảm của màu đỏ trên gương mặt. Nhỏ đặt tay lên tim, nó đập nhanh quá! Không hiểu sao biết bao nhiêu người con trai nói với nhỏ như thế nhưng đây lại là lần đầu tiên nhỏ cảm thấy ngượng.

Nhỏ thờ dốt, miệng không hiểu sao lại hiện hữu một nụ cười hạnh phúc. Và hơn thế, không hiểu sao trong lòng lại có cái gì đó vui vui trước câu nói nhỏ xú quá ư là “vô tư” của Duy. Nhỏ lắc đầu không nghĩ nữa rồi bước vào lại trong nhà tắm.

Tuy nói là dẹp chuyện đó sang một bên mà lòng vui tới nỗi vừa tắm vừa... hát vu vơ...

Một lát sau

(Ack...nói một lát mà qui ra là tới tận...1 tiếng 30 phút hơn!), Thanh bước xuống nhà. Mọi người nhìn Thanh và ánh mắt nhỏ với Duy chạm nhau. Một phút bối rối và ngượng nghịu. Thanh lóng ngga lóng ngóng tới mức trượt té, còn Duy thì phân tâm đến nỗi lăm đồ tách trà đang cầm trên tay vào người.

– Á! – Cả hai cùng hét lên một lúc.

– Gì vậy trời? – Nó há hốc mồm.

Cô nàng cái gì cũng cẩn thận như Thanh mà tự nhiên hôm nay lại vấp té. Chuyện lạ.

– Hai người làm gì mà lại gặp sự cố cùng lúc, lại còn la đồng thanh mới ghê chứ? – Hấn nheo mắt nhìn cả hai.

– Trùng hợp thôi! – Đồng thanh.

Ngay sau đó cả hai quay ra nhìn nhau nhưng rồi lại ngại ngại vội nhìn chỗ khác.

– Haha... – Nó cười.

– Mày cười cái quái gì hả con kia? – Thanh lờm lờm nó.

– Cái thể loại gì đây? Quay sang nhìn nhau rồi cả hai cùng đỏ mặt ngại ngại quay sang chỗ khác? Có chuyện gì vậy? – Nó lém lỉnh.

– Không có gì! – Thanh nói.

– Thật không? – Nó nheo mắt nghi ngờ.

– Mày có muốn chuẩn bị quan tài trước không? Tao cho mày thời gian để đặt quan tài đó. Xong rồi thì báo để tao nhanh chóng tiến mày vào đó nằm cho sướng nhá! – Thanh hăm he.

– Thôi mà bạn hiền... làm gì dữ vậy? – Nó nịnh.

– Hừ... – Nhỏ nhếch môi mà nó cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng.

– Thôi... đùa nhiều đó thôi. Tôi trường được rồi. 1 tiếng nữa là cuộc thi bắt đầu. Bộ mấy cô không tính tới đó thay đồ, chuẩn bị à? – Hấn lên tiếng.

– Tất nhiên là có. – Nó trả lời.

– Vậy thì nhanh lên đi. Không là không kịp đó! – Hấn nói rồi bước ra cửa, nó lon ton chạy theo.

(Sao hôm nay 2 anh chị này hiền kinh thế nhỉ?) Thanh và Duy không ai bảo ai cũng bước ra. Tới cổng thì mới phát hiện là hấn đã đưa nó đi trước mất tiêu rồi. Lúc này thì nhỏ cũng đành chịu cho Duy chở vì xe trong nhà đem đi bảo trì hết rồi nên không có.

Cuộc so tài giữa các cô gái chuẩn bị ấn nút START!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Nó, Thanh và Anh Anh đứng trong khán phòng nhìn xuống dãy ghế khách mời. Hấn, Thiên và Duy thì đã ra ngoài trước và cũng chưa thể chiêm ngưỡng tụi nó trong bộ cánh do Arlia thiết kế. Hiện tại thì Anh Anh đang quỳnh quáng lên hết tron. Cô nàng đang khá lo lắng vì những gì mình vừa thấy:

– Đây...tự dưng không biết mời lũ phóng viên ấy tới làm gì? Tui chưa muốn lộ mặt đâu. Đang thời yên ổn, nếu mà để tụi phóng viên ấy thấy mặt là có chuyện đấy!

– Thư giãn đi! Không sao đâu! – Nó thư thái.

– Haizz... – Thanh thở dài.

– Nhưng mà sắp có scandal nữa rồi đó. Nếu mà lộ tuổi thật của tụi mình ra thì sao. Trời ơi...ai bảo nổi tiếng là sướng chứ? Có đủ chuyện phải lo! – Hải Anh cứ tiếp tục than vãn.

– Bình tĩnh nào. Đây là cơ hội tốt để ta tiếp tục bước vào giới showbiz ấy chứ? Đừng quên...mục tiêu tiếp theo loại trừ Ngô Ngọc để bảo vệ tập đoàn nhà chúng ta. Chuyện của Smart-world năm đó cũng có phần của tập đoàn Lê Gia (tập đoàn nhà Hải Anh) nữa chứ không riêng gì KWT và Trúc Hải đâu. Tuy lão già kia chưa đá động gì tới Lê Gia nhưng điều đó cũng chẳng có nghĩa là nhất định hấn ta không làm gì. – Nó lạnh lùng nói.

– Vậy mày định... – Hải Anh rụt rè.

– Phải! Đêm này cũng chính là...đêm Olympia thứ 2! – Nó nói.

– Olympia? Vậy phần trình diễn tài năng... – Thanh nheo mắt nhìn nó.

– Ừ... – Nó gật đầu dứt khoát...

Ngoài khán phòng, tất cả các đèn đều đã được tắt hết báo hiệu rằng, cuộc thi chuẩn bị bắt đầu. Người MC dẫn chương trình bước ra dưới các ánh đèn màu chiếu sáng một cách rực rỡ. Tất cả mọi ống kính máy quay của đài truyền hình đều chiếu thẳng lên sân khấu. Tên MC bắt đầu:

– Xin cảm ơn quý vị đại biểu, các khách mời danh dự cùng toàn thể giáo viên, công nhân viên nhà trường đã có mặt ngày hôm nay.

“Bốp...bốp...bốp...”

Tiếng vỗ tay của tất cả mọi người trong khán phòng như sóng dậy. Tên MC lại tiếp:

– Hôm nay, nhà trường Kingdom tổ chức một cuộc thi mang tính cạnh tranh nhưng lành mạnh cho lứa tuổi học sinh. Đây có thể gọi là một sân chơi giúp rèn luyện cho lứa tuổi mới lớn một tinh thần chính trực, không gian lận trong quá trình thi cũng như để thử sức mình. Liệu rằng, trong đêm thi hôm nay, cô gái nào sẽ là người đạt được ngôi vị hotgirl số 1 của Kingdom và được phong danh hiệu “The queen of Kingdom – 2015”? Câu trả lời sẽ được giải đáp ở cuối cuộc thi. – Anh chàng MC nói một lượt và kèm theo sau đó lại là một tràng pháo tay.

– Bây giờ, tôi xin giới thiệu sơ qua cuộc thi. Cuộc thi gồm các nữ sinh ở trường Kingdom tham dự. Mỗi lớp sẽ cử ra ba người để tranh giành giải thưởng. Mỗi lần dự thi là tất cả ba người đại diện cho một lớp sẽ cùng bước ra trong bộ cánh mà mình cảm thấy có thể đạt điểm tốt nhất trong phần thi trang

phục. Ngay sau đó, ban giám khảo sẽ chấm cho các bạn phần thi đầu tiên. Sau khi biết được số điểm, các bạn sẽ tiếp tục thi tiếp phần thi năng khiếu và đương nhiên, các bạn có thể chọn: Thi chung hoặc từng người. Ban giám khảo sẽ tiếp tục chấm điểm và sau đó là đưa ra câu hỏi để cả ba cùng hội ý trả lời. Nếu câu trả lời đó làm ban giám khảo hài lòng thì các bạn có thể nhận được số điểm cao hoặc ngược lại. Sau khi có số điểm của cả ba phần thi, lớp đó sẽ trở vào khán phòng và tiếp tục lớp khác bước ra. Cuối cùng là sau khi tổng kết điểm, chúng ta sẽ có phần thưởng dành cho lớp có số điểm cao nhất. Tuy nhiên, đó vẫn chưa ảnh hưởng đến danh hiệu Hotgirl 1, 2 và 3. Ba danh hiệu cuối cùng sẽ do số lượng phiếu bầu của các học sinh trong trường quyết định. Sau đây, tôi xin giới thiệu thành phần ban giám khảo của cuộc thi hôm nay: Chủ tịch HĐQT nhà trường (chú của Nguyệt Thy – người đã từng hạ nhục nó trong canteen nhưng lại thành ra là hạ nhục bản thân và hai con bạn hồ li của mình sau cái màn tạt nước cam “hự”), Hiệu trưởng trường (chú của Thanh), Hiệu phó trường (dì của Thanh) và một nhân vật tên tuổi đã được mời đến hôm nay: Siêu người mẫu của màn bạc Anh quốc – Jersey Hilson. – Anh chàng MC nói không ngừng nghỉ rồi giới thiệu thành phần ban giám khảo.

– Hura! Bis...bis...yeah! – Tiếng hò reo không ngớt của lũ học sinh sau khi nghe cái tên Jersey Hilson.

– Bây giờ thi sẽ là phần trình diễn đầu tiên của lớp D40 xin được phép bắt đầu

Từng lớp từng lớp bắt đầu biểu diễn. Trong đó, lớp D39 thì ba người đại diện là: Nguyệt Thy, Thiên Kim cùng Bảo Ngân. Suốt 39 lớp biểu diễn, số điểm cao nhất đạt được là 93 và đó cũng là số điểm của lớp ba nhỏ này. Chi tiết điểm như sau:

Phần thi thời trang: 18đ

Phần thi tài năng: 28đ

Phần thi đối đáp: 47đ.

Ba nhỏ này đang mừng hóm vì chắc chắn nắm chắc phần thắng trong tay và nhìn tụi nó bằng ánh mắt kiêu ngạo lẫn thách thức. Nó chẳng nói gì, chỉ khẽ nhếch môi. Đã gọi đêm nay là đêm Olympia thì tuyệt nhiên số điểm chỉ có thể là 100 tròn. Anh chàng MC đồng ý:

– Và lớp cuối cùng của ngày hôm nay, lớp A1!

– Hura!!! – Lớp nó hò hét cổ vũ nhiệt tình.

Cánh màn sân khấu hé mở và cả ba bước ra. Tất cả mọi người trong khán phòng đều trầm trồ nhìn tụi nó.

Nó – vẻ cá tính bụi bặm hằng ngày đã không còn nữa mà thay vào đó là một vẻ đẹp tinh tú. Nó mặc trên mình một cái đầm đen cúp ngực làm bằng nhung dài chấm đất có gấu váy xoè ra. Chiếc đầm chẳng hề được tô điểm bởi một thứ gì, vô cùng đơn giản nhưng khi người mặc là nó thì cái đơn giản đó lại có sức hút lạ. Tóc nó hôm nay được búi gọn, vén qua một bên rồi buộc hờ bằng một sợi dây cùng màu và chất liệu với váy làm nhìn nó trông rất khác. Gương mặt được che hờ một nửa bởi chiếc mặt nạ đen đính đá kim sa nổi bật làm người ta càng cuốn hút.

Nó – đẹp một cách lạnh lùng nhưng quyến rũ hôm nay.

Thanh thì lại mặc màu áo ưa thích: màu tím. Nhỏ mặc chiếc váy có một bên vai, để hở lưng, chít eo và váy dài chấm đất, hơi xoè. Ven cổ áo được đính một dãy mặt đá ruby trắng và phần lưng lộ ra có một hình xăm quen thuộc, hình hoa hồng màu đen cách điệu với những cái gai nhỏ màu đỏ. Đó là dấu hiệu của người dưới trướng...

Hôm nay, nhỏ đội tóc giả. Tuy vẫn là màu vàng lấp lánh nhưng dài và uốn lộn nhìn rất bông bênh. Và đương nhiên, gương mặt Thanh cũng bị che bởi cái mặt nạ màu tím đính đá quý màu trắng đặc biệt, chỉ che phần mắt trái, để lộ gần $\frac{3}{4}$ gương mặt của mình. Thanh – đẹp một cách nóng bỏng nhưng kiêu sa hôm nay.

Hải Anh thì lại mặc một cái đầm trắng dài chấm đất. Cái váy có vẻ rất bình thường với cổ hơi sâu, toàn bộ váy được xếp li nhỏ tạo vẻ cách điệu. Eo cô nàng được buộc lại bởi một sợi dây băng bản nhỏ màu kem. Đơn giản nhưng có gì đó rất cuốn hút tất cả mọi người. Cô nàng đeo thêm một cái mặt nạ màu trắng tinh khôi che mắt phải, chỉ chừa lại $\frac{1}{4}$ gương mặt như Thanh có đính đá pha lê màu hồng phớt dịu dàng. Hải Anh – đẹp một cách thuần khiết, trong sáng như giọt pha lê hôm nay.

MC nhìn ba cô nàng ngây ngất một hồi mới có thể tiếp tục dẫn chương trình:

– À...ba bạn có gì để nói với tất cả mọi người ở đây không?

– ... – Nó đứng giữa hai con bạn, chỉ khẽ lắc đầu.

– À...vậy còn hai bạn đây? – Mc tiếp tục.

– ... – Thanh khẽ nhếch môi.

– Không. – Hải Anh nhỏ nhẹ trả lời.

– À...vậy mời ban giám khảo chấm điểm phần trang phục của họ! – Anh Mc quay xuống bàn ban giám giám khảo.

– Tôi chỉ có thể cho bọn họ 5đ mà thôi! – Chủ tịch HĐQT nhà trường nói (do trước đó con Nguyệt Thy có dặn là không được để tụi nó thắng. Rõ là cậy quyền lực! >.<) – Ông ta cười khoái chí.

- ...Nhưng ông có biết nhiều người muốn mặc những bộ đồ này mà không được không? -Hải Anh nói.
- Có cho cũng chẳng ai thèm lấy. Mơ hão! – Ông ta khinh khỉnh còn ba con ả khi ở trong khán đài thì khoái chí khi thấy tụi nó bị làm nhục.
- Thế ông có biết giá của một bộ váy này? – Nó giương đôi mắt sắc như dao của mình lên nhìn ông ta.
- Vài ba trăm ngàn chứ mấy! – Ông ta tiếp tục.
- Ông đoán rất hay! – Thanh cười.
- Hừ... – Ông ta đắc ý.
- Chính xác. Giá của nó là bốn trăm ngàn... – Nó nói tới đây thì dừng lại.
- Dollar! – Hải Anh thấy nó ngừng lại một lúc thì nói tiếp.
- Hả??? – Cả khán phòng rộ lên vì bất ngờ.

Không ai nghĩ một cái đầm đơn giản thế mà giá của nó lại là 400.000 dollar.

- Láo! Mới tí tở đầu mà đã thế. Làm gì có chuyện cái váy ấy giá đó được. – Ông ta phản bác.
- Hừ...Ông có biết ai thiết kế không? – Thanh nghiêng đầu hỏi.
- Ai?
- Nhà thiết kế người Anh: Arlia Wenaston. – Hải Anh điềm nhiên.
- Ồ... – Cả khán phòng lại rộ lên.
- Không thể! – Ông ta dập tắt.
- Nhưng đó lại là sự thật! -Vy nãy giờ im lặng, giờ mới lên tiếng hả.
- Hả?
- Điều đó là sự thật! – Vy nhắc lại.
- Đừng đùa! – Ông ta phẩy tay.
- Nếu ông không tin có thể kiểm chứng. Tôi có thể gọi cho nhà thiết kế Arlia để ông xác minh lại. – Vy điềm nhiên.
- Hừ... – Ông ta mím môi.
- Sao? Chịu thua rồi? Đừng cãi bướng với ba cô gái này. Không ông sống không yên ổn đâu! – Vy chốt lại một câu làm tất cả mọi người đều khó hiểu.
- Vậy cuối cùng thì...kết quả? – Mc rút rè
- Hừ...muốn 20đ thì 20đ. – Ông ta cáu.
- Tôi chấm 20đ. – Hiệu trưởng.
- 20đ – Hiệu phó.
- 20đ. – Vy mỉm cười.
- Vậy thì tổng điểm trang phục của lớp A1 là 80đ! – Anh MC chốt lại trong khi ông chủ tịch HĐQT và ba ả kia tức tối.
- Và thừa mọi người. Tiếp theo đây là phần biểu diễn tài năng của lớp A1.

“Bốp...bốp...bốp...”

Sau khi tiếng anh MC kết thúc thì mọi người vỗ tay cổ vũ cho tụi nó. Cái rèm sân khấu từ từ được kéo ra và ở giữa là một dây đàn piano lớn màu đen có khắc hình một bông hồng một cách tinh xảo.

Vì nhẹ nhàng bước đến bên cây đàn, vén váy rồi ngồi xuống. Nó và Hải Anh cũng bước đến nhưng mỗi người lại cầm cho mình riêng một thứ được đặt sẵn trên cây đàn.

Đó là một cây sáo mạ vàng, có đính ba viên pha lê và khắc hình một bông hoa hồng có gai đỏ thật tinh xảo và đương nhiên là Anh Anh cầm cây sáo này.

Tiếp đến của nó là một cây violon bằng loại gỗ quý hiếm, được đính lên đó ba viên ruby màu đen trong suốt và cũng được khắc hình hoa hồng gai đỏ như của cây sáo một cách tinh xảo. Nó bắt đầu bản nhạc. Tiếng piano, tiếng sáo và tiếng violon hoà vào nhau tạo thành một bản nhạc du dương mang đậm các sắc thái biểu cảm lúc vui buồn, lúc nóng giận, lúc tha thiết, lúc vui tươi...

Tất cả tạo thành một bản nhạc không lời trầm bổng đến lạ kì. Tất cả mọi người như bị cuốn vào dòng nhạc ấy. Nó mang nỗi buồn man mác đến cho người nghe khiến cho mọi người cảm động nhưng không buồn đến nỗi rơi nước mắt.

Đơn thuần, nó chỉ là một bản nhạc để đi vào lòng người mà thôi. Nhìn tổng thể, đây có thể gọi là một bức tranh đầy màu sắc lẫn âm thanh, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy cảm động.

Một bức tranh vẽ ba người con gái xinh đẹp như ba nữ thần trong truyện cổ Hy Lạp đang chơi nhạc trên đỉnh Olympia tối cao – nơi thần Zeus luôn ngự trị ở đó...

Hắn đứng một mình ở một góc khán phòng, sau khi nghe bản nhạc cất lên thì chột giật mình. Sao mà... nó quen quá! Thân quen đến nỗi hắn cũng không nhớ rõ là đã nghe ở đâu, chỉ biết rằng từ sâu trong tiềm thức của hắn đã có bản nhạc này. Và cả nó cũng như thế.....

Bản nhạc kết thúc. Khắp khán phòng vẫn còn im lặng như luyện tiếc. Một lát sau, tất cả mọi người cùng đứng dậy vỗ tay. Thật sự họ cảm thấy lớp A1 năm nay rất xứng đáng cho sự đăng quang chiến thắng.

– Mọi người thấy thế nào ạ? – Thanh hỏi to.

– Rất tuyệt! – Mọi người đồng thanh.

– Cảm ơn vì sự ủng hộ của mọi người. Đây là món quà dành cho đêm Olympia thứ hai, đánh dấu hoàn toàn cho sự quay trở lại của Evil! – Hải Anh nói.

(EV là tên viết tắt của Ellie – Venus – Vanessa nhưng mọi người thường đọc là Evil. Còn đêm Olympia bắt nguồn từ câu chuyện sau: Cách đây hơn một năm, tại Anh quốc, cả ba đứa tụi nó quyết định thử sức bước vào giới showbiz qua một cuộc thi. Và cũng tại cuộc thi đó, tụi nó cũng dùng bản nhạc này và phong cách cũng tương tự khiến cho người ta tưởng tượng ra ba nữ thần ở trên đỉnh Olympia đang chơi nhạc: Aphrodite – Nữ thần sắc đẹp, Artemis – Nữ thần săn bắn và Athena – Nữ thần chiến tranh. Cả ba nữ thần đều mang vẻ đẹp không ai sánh bằng làm mọi người đều ghen tị. Tuy nhiên sau hơn nửa năm hoạt động, ba nữ thần của màn bạc Anh quốc bỗng dưng biến mất.)

– Evil? – Mọi người cùng đặt ra câu hỏi.

– Xin lỗi vì đã để mọi người chờ đợi chúng tôi quá lâu! Bắt đầu từ hôm nay, Evil sẽ trở lại với thế giới showbiz của Anh quốc. Mong mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ. – Hải Anh lại nói và cũng lúc đó, cả ba tháo mặt nạ.

– Ô... đúng... đúng là Evil! – Một tay nhà báo nói.

– Không nhầm lẫn vào đâu được! – Một tay khác nói.

– Tôi cứ tưởng họ không quay lại chứ? – Lại một tay khác.

– Nói nhiều! Lo chụp lại hình đi, dịp may hiếm có đấy! – Một tên khác thúc.

Hàng tá máy ảnh, máy quay phim chiếu thẳng lên sân khấu. Thanh và Hải Anh cứ phải nói là cố nặn ra nụ cười tươi hết cỡ còn nó thì vẫn gương mặt lạnh lùng nhưng cuốn hút. Cho dù mặt nó có lạnh đến mức nào đi nữa thì người được hâm mộ nhiều nhất trong Evil vẫn là nó. Cứ liên tục bị ánh đèn flash chiếu thẳng vào mặt nên nó khó chịu. Đưa tay ra phía trước ra dấu ngừng, gương mặt nó vẫn lạnh tanh vô cảm. Ngay sau đó, cánh nhà báo tạm dừng tất cả mọi hoạt động. Đúng là lúc nào, nó cũng là người có uy quyền.

– Hôm nay... không tiện... để tiếp cánh phóng viên. Hẹn dịp khác! – Giọng nó nhẹ tênh vang vang lên.

– À... ờ... vậy chúng ta tiếp tục cuộc thi. – MC lấp bắp.

– Và sau đây là... câu hỏi từ ban giám khảo! – Anh MC tiếp tục, tuy nhiên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

– À... ừm... Tại sao em quyết định tham gia cuộc thi này? – Ông chủ tịch HĐQT hỏi trước.

Đây là câu hỏi dễ mất điểm nên ông ta rất khôn ngoan khi chọn câu hỏi này dành cho tụi nó. Nếu chỉ đơn thuần là trả lời những lời lẽ bay bướm, làm êm tai giám khảo thì không hẳn lúc nào, điểm tuyệt đối bạn cũng có thể đạt được. Tuy nhiên, đó luôn là phương án mà các thí sinh vẫn chọn. Còn với nó...

– Gia đình! – Nó trả lời.

– Ý em là sao? – Ông ta cúi.

– Tôi tham gia... đơn giản là vì gia đình mình. Chỉ thế thôi!

– Em... – Ông ta trừng mắt.

Nó đang trả lời cái quái quỷ gì thế này? Gia đình ư? Vì gia đình có nghĩa là sao?

– Ok. 50đ! Đó là số điểm chị dành cho ba đứa phần thi đối đáp. Còn phần thi tài năng thì xin lỗi... mãi mãi và mãi mãi thứ chị có thể cảm nhận ở các em là con số tuyệt đối. Không ai có thể hơn được. 30đ tròn cho phần thi tài năng – Jersey nháy mắt với cả ba rồi nói.

– Wow...Điểm tuyệt đối từ nữ minh tinh màn bạc Jersey! Quả là lớp A1 của trường có khác. Tiếp theo là số điểm của ba vị giám khảo còn lại. – Anh MC dẫn chương trình.

– 30đ và 50đ! – Chú nó nói qua micro.

– Tôi cũng vậy. Điểm tuyệt đối! – Di nó.

– Tôi... – Ông chủ tịch HĐQT phân vân.

Nếu giờ mà bên vực cho tụi Nguyệt Thy thì kiểu gì ông cũng bị chỉ trích còn nếu mà chấm điểm tuyệt đối cho tụi nó thì ông không cam tâm. Phải thế nào đây?

-Tôi...

– Thế nào ạ? – Anh MC hỏi.

Đây là số điểm quyết định người thắng cuộc hôm nay

.. Ừm...tuyệt...đối! – Ông ta đã chọn danh dự thay vì gia đình.

– Vậy là chúng ta đã có người thắng cuộc đêm nay. Lớp A1! Xin cho một tràng pháo tay. – Anh MC hô lớn.

“BÓP...BÓP...BÓP...”

Khắp trường vỗ tay (trừ lũ con gái ghen ghét với tụi nó). Lũ con trai thì hò hét ủng hộ, tụi con gái thì làm bầm chửi rủa. Tuy nhiên, điều đó không là gì đối với cả ba đứa tụi nó....

Bây giờ là thời khắc mà ai cũng mong đợi: Công bố số phiếu bầu và người đạt danh hiệu 3 hotgirls của Kingdom. Nhạc bắt đầu nổi lên giúp cho mọi người càng thêm hồi hộp mong đợi kết quả. Anh MC đứng trên sân khấu, từ từ mở chiếc phong bì chứa kết quả trên tay của mình ra làm mọi người cùng nhau đứng tim. Anh MC nhẹ nhàng nói:

– Bây giờ...sẽ là lúc...công bố kết quả... – Anh MC dừng lại một chút rồi tiếp:

– Người đạt giải Hotgirl 3 chính là...Lê Hải Anh với số phiếu bầu chiếm 23.5%! Một tràng pháo tay thưa các bạn!

– Hura... – Nhiều người phấn khích, riêng Bảo Ngân đang tức ói máu vì bị hụt mất ngôi vị.

– Và tiếp theo, người ở vị trí Hotgirl 2.....Không để mọi người chờ lâu nữa. Đó chính là Trần Trúc Thanh...với số phiếu bầu chiếm 28.7%. – Anh MC hô to làm nhiều người trong khán phòng phấn khích.

Riêng nhỏ Thiên Kim thì tức nỏ đom đóm mắt rồi ngúng nguẩy bỏ về trước cùng Bảo Ngân, để Nguyệt Thy ở lại nghe kết quả chung cuộc một mình.

– Cuối cùng, người chiếm tỉ lệ phần trăm số phiếu bầu cao nhất ngưỡng đó chính là...Kiwato Trúc Lâm với 47.8% số lượng phiếu và là người đạt giải hotgirl 1 của trường Kingdom. Xin cho một tràng pháo tay! – Anh MC công bố.

Nguyệt Thy mím chặt môi, hai tay tức giận vo thành nắm đấm, mắt ả long sòng sọc lên thể hiện sự tức giận tột độ lên tới đỉnh điểm. Cái quái gì đang diễn ra vậy? Làm thế nào mà con nhỏ không đội trời chung với ả lại có thể trở thành hotgirl số một của trường Kingdom danh tiếng này được? Chuyện ấy là hoàn toàn không thể! Người duy nhất xứng đáng để đứng trên kia và tận hưởng vinh quang của sự chiến thắng chỉ có thể và duy chỉ mình Nguyệt Thy này mà thôi.

Cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra? Nguyệt Thy tức giận lao lên sân khấu, giật ngay cái micro trên tay anh MC, nói to vào đó:

– Điều này là không thể! Nhất định là không! Rõ ràng có chuyện gì đó ở đây! Tuyệt đối họ không thể đoạt được giải thưởng! Người xứng đáng nhất là tôi. Là tôi! Không thể nào là cô ta được. – Nguyệt Thy tức giận chỉ vào mặt nó.

– Bỏ cái bàn tay bẩn thỉu ấy xuống đi. Cô không có tư cách để chỉ vào mặt người khác đâu. Cô đang phá hoại danh tiếng của trường và chính bản thân mình đấy. – Thanh khinh khỉnh.

– Mày... – ả ta tức giận.

– Ấy khoan đã. Đây là chốn đông người, đừng nói ra những thứ không có văn hoá. Tôi nghĩ là cô hiểu mà. – Hải Anh nhếch môi, cô gái hiền lành, biểu tượng của Kingdom giờ đã trở thành ác quỷ thật sự.

– Cô...cô dám...

– Thôi cái kiểu lấp bắp ấy đi. Tôi nghĩ cô lớn rồi chứ đâu còn ở cái tuổi bập bẹ tập nói nữa. Kết quả chung cuộc hôm nay, đó là do cô còn quá yếu. Cô còn non lắm khi đấu với tôi. Đừng nghĩ là mình giỏi. Đối với tôi này, cô chẳng là gì cả! – Nó lạnh nhạt đáp.

– Mày dám hả? – Nguyệt Thy tức tối, giáng thẳng một cú tát vào mặt nó.

Nhưng kết quả...

“Chát”

Tiếng bàn tay ả chạm vào da vang truyền vào cái micro trên tay ả, vang vọng khắp khán phòng. Mọi người ngược nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình. Cái tát không hề nhẹ. Bằng chứng là nơi vùng da ả đã sưng tấy và hiện rõ dấu năm ngón tay thon dài, hơn nữa, ngay khoé miệng còn có máu rỉ ra một chút.

Nguyệt Thy tròn tròn mắt. Người lãnh cái tát đó của ả không phải nó, mà là...Trúc Thanh! Trước cái tát của ả chuẩn bị chạm vào da thịt nó, Trúc Thanh đã thể mình vào và lãnh trọn cái tát ấy. Nó trân trân nhìn Thanh.Sao nhỏ lại làm vậy? Lẽ ra người phải lãnh cái tát đó chính là nó chứ không phải nhỏ.

Riêng về Thanh thì sau một hồi định thần lại thì môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng đầy tức giận. Nhỏ đưa tay lên quệt chỗ máu ở khoé miệng rồi đưa lên miệng liếm! Giọng nhỏ pha chút bông đùa lẫn sự phẫn nộ:

– Cũng được phết?

Trong tay nhỏ là cái micro cầm từ đầu chương trình tới giờ. Nhỏ đưa lên trước mặt Nguyệt Thy. Tay nhỏ nắm chặt vào cái micro.

“Cộp...cộp...”

Những mảnh vụn rơi xuống đất. Trên tay của Thanh chẳng còn gì. Nhỏ chỉ cần dùng một chút sức thôi, cái micro đã nứt rồi vỡ ra làm nhiều mảnh, rơi xuống đất. Trước con mắt kinh ngạc của mọi người,Hải Anh chỉ tỏ ra một chút lo lắng rồi thôi. Nó thì không nói bất cứ thứ gì, gương mặt cũng chẳng biểu lộ cảm xúc.

Còn Nguyệt Thy thì tái mặt. Từ trong khán đài, Thiên,Duy và hấn chạy ra. Theo sau còn có cả...Nam.Ngay lập tức có tận hai người nhảy vào chỗ nhỏ hỏi thăm, quan tâm lo lắng. Là Duy và Nam! Chẳng hiểu vì sao lúc Thanh lãnh trọn cái tát đó, Duy thấy có cái gì nhói ở tim. Đau lắm. Buốt nữa. Lại còn có chút gì đó rất tức giận! Không những thế mà còn tìm đủ mọi cách để chạy lên sân khấu một cách nhanh nhất. Thật khó hiểu...

Sau một hồi hai người kiểm tra nhỏ, Nam tức giận quay sang nhìn trừng trừng ả ta. Anh vốn dĩ là một người rất xốc nổi, khá nóng nảy, và hơn hết là tình thương của anh chỉ dồn vào hai người con gái quan trọng của cuộc đời mình: Hải Vy và Trúc Thanh. Từ nhỏ, anh không để ai động vào cô em gái bé bỏng này bởi vốn dĩ, Trúc Thanh rất dễ tổn thương. Cũng chính vì cái tát vừa rồi, đầu óc anh bây giờ chỉ có thể nghĩ đến cách đánh chết Nguyệt Thy.

Biết điều gì sắp xảy ra, tuy hơi ngạc nhiên với sự xuất hiện của Nam ở đây ngày hôm nay và khá là tức giận nhưng Jersey vẫn phải gạt chuyện riêng sang một bên mà giải quyết những chuyện trước mắt. Cô nói vọng vào micro:

– Dừng lại!

– Mặc kệ đi! -Nam quát lớn. Bây giờ đối với anh, không có gì quan trọng hơn cô em gái.

-Nam! – Jersey lại gất lên.

– Đã bảo là mặc kệ đi! -Nam lại quát lớn hơn.

– Về ngay lập tức! – Jersey giận run người dù biết là hiện tại Nam đang rất lo lắng cho cô em gái nhưng điều này là không chấp nhận được! Đã trái lời cô, trốn phất tới đây mà còn dám lớn tiếng à? Anh lo cho Thanh, không lẽ cô không lo? Thanh cũng là người em gái mà bản thân cô coi như ruột thịt kia mà?

– Không! – Nam tức tối.

– Anh về nhà ngay cho em. Nam! – Bây giờ tới phiên Jersey nổi điên.

– Câm hết đi! -Nam giận quá mất khôn.

– Anh...! Trần Hải Nam. Về nhà liền. Ngay bây giờ. Đừng có ở đó mà làm lớn chuyện. Anh mà không về thì cho dù anh có là ai em cũng không màng tới nữa đâu! – Jersey bặm môi, cô tức giận nên leo lên sân khấu, đứng trước mặt Nam mà nói.

– Anh không quan tâm! – Nam trừng trừng nhìn Vy.

– Anh dám? – Vy nuốt cục tức vào cổ họng.

– Anh không thể về! Em không thấy gì à? Em gái anh vừa bị đánh giữa đám đông, giữa giới truyền thông và những tay nhà báo. Em không lo thì thôi, cũng phải để anh lo chứ?

– Ai nói anh là em không lo. Thanh cũng là em gái em. Em không lẽ không lo cho nó? Nhưng điều anh cần biết là đừng làm loạn ở đây. Trước mặt báo chí mà anh làm thế thì trách sao không tới được tai pama? Em cho dù có được pama thương tới mức nào cũng chẳng can được cho anh đâu! Anh hiểu pa là người thế nào mà? Những điều anh làm chỉ là công cốc thôi Nam à. Anh mà còn trái lời em thì đừng trách là em và anh chấm dứt ở đây! – Vy kiên quyết nhìn thẳng Nam mà nói.

– HẢ? – Khắp khán phòng nháo nhào cả lên.

Cái gì vậy? Những gì Jersey vừa nói nghĩa là sao? Chấm dứt? Là chấm dứt chuyện gì?

– Em... – Nam cứng họng.

– Về ngay cho em. Không thì ngày mai anh không còn nhìn thấy em đâu! – Jersey thờ hất ra.

– Nhưng mà anh không thể về khi mà Thanh thế này! – Nam hình như đã có vẻ dịu dàng xuống.

– Em đã nói rồi. Mọi việc em lo. Anh không cần phải động tay vào. Về nhà trước đi. Em nhất định sẽ bắt con nhỏ ấy về để anh xử lý riêng, thế nên anh hãy ngoan ngoãn trở về nhà đi nhé, chồng yêu! – Jersey nói nhỏ vào tai của Nam câu cuối cùng.

– Thật chứ? – Mắt Nam sáng rỡ.

– Thật mà. Về đi! – Jersey gạt đầu dịu dàng.

.- Ok. Về về trước nhà. Nhớ lời nói đó đấy. Thất hứa là coi chừng! Bye vợ yêu. Chồng về trước, xong rồi thì về ngay nhé! -Nam vui vẻ trở lại, nói oang oang làm tất cả mọi người đều nghe thấy mà chính anh cũng chẳng thấy điều gì bất thường trong câu nói vừa rồi của mình.

– Ừm... – Jersey miễn cưỡng gạt đầu và tiếp theo là một nụ hôn lên trán chào tạm biệt của Nam.

(What mới cãi nhau xog muk lại .... Sao dễ lm lành thế?)

Xong, anh cháng dứt hai tay vào túi quần rồi thông dong đi về.. Vy đi về phía tụi nó đứng. Cô nhẹ nhàng nói:

– Chấm dứt ở đây được chứ? Kết quả thì cũng đã có cho nên dù cô có muốn làm gì thì cũng không được nữa. Tốt nhất là nên ngoan ngoãn chấp nhận nó đi. Cô mà còn động cho dù chỉ là một sợi tóc của em gái tôi thì hãy ở đó mà chuẩn bị tinh thần. Cái giá phải trả nó không hề nhẹ đâu. Tôi, Nam và anh Thiên sẽ làm cô sống không bằng chết, dù cô có muốn sống cũng không được, chết cũng chẳng xong. Cho nên đừng đại dốt. Tôi chưa bao giờ biết đùa cợt là gì cho nên hãy suy nghĩ kĩ về những lời tôi nói. Đừng nghĩ rằng tôi đang dọa cô, mà là tôi đang cảnh cáo cô! – Vy nói nhẹ vào tai Nguyệt Thy rồi ra hiệu cho cả lũ cùng bước về.

Và ngày hôm ấy, kết thúc tại đó...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Giờ ra chơi ngày hôm sau, trường Kingdom

– Á...đói quá! Xuống canteen thôi! – Nó reo lên khi tiếng chuông ra chơi vang lên.

Từ sáng đến giờ ngột ngạt quá. Mới bước vào trường, cả ba đứa nó đã nhận được kha khá những ánh nhìn soi mói chiếu thẳng vào mình. Cả ba đứa khó chịu lắm chứ nhưng vẫn phải tự nhủ rằng ém xuống, ém xuống không thôi hòng chuyện đại sự. Từ ngày hôm qua đến bây giờ, sau sự kiện Nguyệt Thy tát trúng Trúc Thanh, tuyệt nhiên chưa ai thấy lấp ló gương mặt cô ta ở trong trường. Nhiều người thắc mắc là đã có chuyện gì xảy ra, Trúc Thanh đã làm gì và Nam đã xử lí cô ta ra sao. Vẫn chưa ai biết!

Riêng về phía Thanh thì từ lúc đó tới giờ, chưa ai thấy được nụ cười tươi tắn hàng ngày trên môi nhỏ. Gương mặt cứ lầm lìm lì lì, lạnh đến run cả người, đôi mắt nhìn u uất đến thảm thương. Nó và Hải Anh nhìn nhỏ với ánh mắt có chút cảm thông. Bây giờ thì, cả hai chỉ có thể làm thế, hoàn toàn không thể làm gì hơn. Điều nhỏ cần nhất bây giờ là...

Hắn với Thiên thì cũng bắt lực nhìn ba cô gái. Cả ba đều phờ phạt mà nguyên do gốc cũng là Thanh. Duy thì suốt hai tiết học vừa qua, ánh mắt không thể nào không nhìn về cái dáng người nhỏ bé, yếu ớt đó. Có cái gì đó...phức tạp lắm trong lòng tên này (Mình không nhắc đến anh Nam là tại vì sau sự kiện anh ấy trái lời chị Vy thì chị ấy đã bắt nhốt anh Nam trong nhà luôn ừ!)....

Sau câu nói của nó, Thanh bắt lực đứng dậy rồi dựa lưng vào tường chờ cho mọi người đi thì mình mới đi theo. Tuy nhiên, có một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Lúc Duy đi ngang, anh chàng vướn chân vào cái...chân bàn và loạng chạ loạng choạng một cách ngoạn mục đến mức, không hiểu sao mà có thể té nhào lại chỗ Thanh. Nhỏ ngờ người không kịp phản ứng, Duy thì kịp nhận thức mọi chuyện nên cố giữ thăng bằng bằng mọi cách.

Kết quả là Duy dùng hai tay chống vào tường để cân bằng lại trạng thái ban đầu của mình mà không để ý ở giữa hai cánh tay rắn chắc của tên này là... Thanh. Nhỏ ngờ ngác, mắt mở to hết cỡ nhìn Duy. Tên này thì sau khi đã bình tĩnh thì mới nhận ra Thanh ngay trước mặt mình.

Hai ánh nhìn chạm nhau, hai gương mặt chỉ cách nhau có vón vện 5cm Hơi thở nóng nóng ầm phà vào mặt khiến Thanh ngượng chín, gương mặt dần chuyển sang màu đỏ và có vẻ như đối tượng của nhỏ cũng không khá hơn. Có cái cảm giác gì đó mới lạ dâng lên trong lòng Duy. Nó khác xa với cái cảm giác khi tên này ở với mấy đứa con gái khác. Thứ cảm giác này gọi là gì đây? Riêng về phía Thanh thì đang cố gạt bỏ những cảm xúc đang dâng lên trong lòng mình. Một lần nữa, cái cảm giác mà nhỏ dường như đã quên đã quay trở lại. Và còn hơn cả như thế...cái cảm giác này...mạnh liệt hơn, xúc động hơn cả trước đây.

Nhưng cuối cùng thì, đây là điều mà nhỏ chẳng bao giờ muốn. Một lần là quá đủ cho cả cuộc đời. Cả hai cứ đứng hình một hồi lâu thì bị nó cắt ngang:

– Rồi nhá! Phim tình cảm thì làm ơn tìm chỗ nào kín đáo hơn một chút ấy. Đừng có làm những chuyện này trước mặt người “trong sáng” như tao. – Nó nhếch môi cười đều.

– Ồ... – Duy vội vã buông tay.

– Mà... – Thanh ngập ngừng nhìn nó với ánh mắt có pha chút đau khổ.

– Haiz...thôi, xuống canteen đi. Tao đói! – Nó lảng sang chuyện khác.

– Ừm... – Hắn gật đầu.

– Mà này...anh Nam còn bị cấm ở nhà à? – Hải Anh lên tiếng.

– Ừ...tại hôm qua nó trốn đi tới cuộc thi mà. Hình như qua việc này thì Vy giận lắm á. Anh thấy cô ấy cứ hậm hực suốt cả buổi tối qua. Cô ấy hành hạ, đây đóạ, xử lí thằng Nam tới gần ba giờ sáng cơ mà. – Thiên ngán ngẩm.

– Chắc...khó thân hai! – Thanh tặc lưỡi.

Canteen trường.....

Cả đám bước vào canteen trong ánh nhìn của mọi người. Hải Anh chẳng mấy may để ý vì còn đang rất vui về nói chuyện với Thiên trong khi Thanh và Duy thì chìm trong hai suy nghĩ riêng, mãi không dứt ra được. Còn mỗi nó và hẳn là hai người rành rang để ý chuyện thiên hạ nhất. Cùng chung một cảm giác, cùng chung một suy nghĩ và cùng chung một thời điểm, cả hai cùng quát:

– Nhìn gì mà nhìn? Có tin chọc cho đui mắt luôn không?

Cả hai quay sang nhìn nhau và dành cho nhau mấy cái tia lửa điện. Sau đó, nó thờ hất ra rồi ngồi đợi xuống một bàn. Cả đám cũng từ từ tiến tới rồi ngồi xuống cùng nó. Thiên sau khi cố gắng ghi nhớ hết cái mớ thức ăn mà nó gọi thì cũng “lực bất tòng tâm”, lết cái thân đi mua về cho nó. Trong lúc đó thì tại bàn:

– Hey...hey... – Nó hươ hươ bàn tay trước mặt Thanh.

– Mà thôi ngay đi. – Thanh cau có.

– Sao vậy tình yêu? – Hải Anh quàng tay qua vai Thanh.

– Chẳng có gì! -Thanh khó chịu trả lời.

– Hay là sau thước phim tình cảm vừa rồi, ai kia đã phát hiện ra tình cảm mình dành cho đối phương nên mới thế? – Hải Anh trêu nhưng không may, câu nói đó lại khiến nhỏ tức giận.

– Đừng có nói nữa! – Thanh quát.

– Ồ... – Hải Anh ngớ ngàng.

– Ừm...tao...xin lỗi. Tao không có ý gì đâu! – Nhỏ hối lỗi.

– Không...không sao. Tại tao thôi. Mà có gì à? – Hải Anh hỏi thăm.

– Không gì đâu. Thôi, tao không ăn đâu. Tụi mày ăn đi! – Nhỏ nói rồi đẩy ghế đứng lên, đi vội ra khỏi canteen.

“Cô ấy...ghét mình lắm ư?”

Đó là câu hỏi tự hiện ra trong đầu Duy lúc này. Có cái gì đó khó chịu xen lẫn trong lòng tên này khi nghĩ rằng Thanh ghét mình. Nhưng tại sao lại thế thì anh chàng mãi vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Sân sau trường.....

Trên cái cây to xum xuê cành lá, uy nghi phía sau trường, có dáng một cô gái mảnh mai đang ngồi trên cành cây to, đầu tựa vào thân cây, hai chân đung đưa một cách tự do.

Một tay cô gái đặt lên tim, một tay vò chặt vạt áo. Cô gái đó là Thanh. Gương mặt nhỏ man mác buồn, đôi mắt trong veo, dễ thương hằng ngày giờ đã thay bằng một đôi mắt đỏ hoe, ngấn nước. Từ khoé mắt, một giọt nước mắt trong veo rơi xuống. Nhỏ không thích khóc nhưng những cảm xúc trong tim cứ cố gắng ép cho dòng nước mắt nóng hổi chảy ra không ngừng.

Nhỏ dùng tay để cổ gắng quẹt hết hai hàng nước mắt nhưng càng làm thì nước lại càng chảy ra nhiều hơn.

– Em không muốn...không muốn...một lần là quá đủ rồi! Một người...đã bỏ em...đi. Em không muốn sẽ...lại có người...thứ hai. Anh ơi...em...nhớ anh nhiều...nhiều lắm! Em phải làm sao? Em...em muốn mạng...anh về đây. Anh ơi...làm ơn đây! Hãy về đi mà! Sao anh...cứ thích ở cái nơi...xa xăm...lạnh lẽo ấy như thế? Anh không còn yêu em...thương em nữa hả anh? Anh ơi...Em ghét khóc...vì anh bảo anh...ghét em khóc! Nhưng hôm nay...em lại khóc nữa...anh ơi. Tại...em nhớ anh quá! Anh trả lời em đi! Em muốn được...gặp anh...một lần thôi cũng được. Em muốn được nghe anh hỏi...thăm em. Em muốn được thấy anh...la mắng, rồi lại...dỗ dành em. Em nhớ tất cả. Anh về đây đi mà! Thiên Phúc... – Nhỏ vừa khóc vừa nói.

Dáng một người con trai đứng đó không xa. Người con trai đó đã nghe hết tất cả mọi thứ. Một cảm giác đau đớn cắt ngang con tim, một sự tiếc nuối dâng lên trong lòng, một sự thất vọng đột ngột hiện ra...

Cuối cùng thì...người con trai tên Thiên Phúc là ai? Quẹt ngang giọt nước mắt cuối cùng, mặt Thanh nhìn lạnh băng vô hồn. Mím nhẹ môi trước khi nước mắt kịp bật ra lần nữa. Nhỏ nhảy xuống và tiếp đất một cách ngoạn mục dưới gốc cây. Đặt nhẹ bàn tay lên thân cây, Thanh nói nhỏ:

– Xin lỗi nhé...mặc dù, người chỉ là cái cây vô tri vô giác, nhưng từ cái ngày hôm đó, ta đã tự nói rằng: Bất cứ ai hay bất cứ thứ gì nhìn thấy giọt nước mắt của ta đều phải đặt dấu chấm hết ngay sau đó. Vậy nên đừng trách ta. Ta xin lỗi. Phải ác độc và nhẫn tâm như thế mới có thể là... Nam mà nữ của Tứ ma nữ D.E.A.T.H được!

Câu nói nhỏ lắm, giống như chỉ là thì thầm để nhỏ với cái cây có thể nghe được. Chàng trai đứng ở xa tuy tò mò nhưng cũng chẳng nghe được bất cứ thứ gì. Thanh rút từ trong áo ra một con dao găm. Phần cán dao được khắc biểu tượng hoa hồng có gai đỏ – biểu tượng của người dưới trường – và phần chuôi của con dao có nạm một viên ngọc trai đen với kích cỡ to.

Nhỏ dùng sức cắm con dao vào thân cây rồi bước ngược ra xa chừng 10m thì dừng lại nhìn. Cái cây đã có chuyển biến. Từ phần rễ bên dưới bắt đầu già nua, phần đất mà rễ cây cắm xuống cũng bắt đầu khô cằn. Rễ bắt đầu tróc ra. Cái cây bắt đầu khô héo từ dưới gốc đi lên từ từ. Đến phần cành lá, những chiếc lá xanh mướt trên những cành cây cao chót vót bắt đầu chuyển màu vàng rồi trở thành lá khô. Sau đó, những chiếc lá bắt đầu rụng khỏi cành, rơi lá tả xuống đất như một cơn mưa.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Cái cây sau khi tróc hết rễ ra thì ngã sang bên phải, va chạm vào đất tạo ra một tiếng động rất lớn, chấn động toàn trường.

“Ủynhhhh...”

Trời đất như rung lên. Nhỏ chỉ điềm đăm đứng đó quan sát. Thậm chí, trên mặt cũng chẳng có một tí cảm xúc nào. Dứt khoát. Không tha cho bất kì một ai, bất kể cái gì là điều tối quan trọng của một người thuộc Tứ ma nữ. Những gì cả bốn người được học là phải tàn độc. Dấn thân vào đây rồi thì phải biết chấp nhận. Nhường nhịn là chết. Nhỏ bước từng bước nhẹ nhàng đến bên cái cây, rút con dao ra rồi cắt vào trở lại. Xong xuôi thì quay lưng bước đi, không một chút luyến tiếc để nhìn lại.

“Ủynhhhhh...”

Nó và Hải Anh ngồi ở canteen nghe thấy âm thanh vang dội đó. Tất cả mọi người đều giật mình chạy đi xem có chuyện gì, duy chỉ có hai cô nàng là chỉ tạm dừng việc ăn uống mà thôi. Bởi chính nó và Hải Anh biết rõ, chuyện gì đã xảy ra! Cả hai trong lòng đang rất lo cho cô bạn thân nhưng hiện tại thì chẳng thể làm gì hơn.

Chuyện của Thiên Phúc đã qua rồi, sao Thanh vẫn chưa quên? Duy thì sau khi thấy Thanh bước đi thì cũng chạy đi đâu mất. Bây giờ, hấn đang giục cả bọn đi xem mọi việc. Nó chỉ điềm đăm trả lời:

– Khoan hãy đi! Ít nhất thì cũng phải chờ thêm một tiếng đồng hồ nữa cơ. Hải Anh, gọi lên phòng hiệu trưởng dặn đi, không thì nguy. Bảo hôm nay cho học sinh và các giáo viên về sớm. Đừng cho biết lí do. Chỉ cần nói rằng: Hôm nay, Thanh khóc, thế thôi! – Nó nói một tràng và ngay sau đó là công việc của Hải Anh.

– Sao lại phải thế? Có gì à? – Hấn thắc mắc.

– Đừng hỏi nhiều. Chúng ta đi về. – Nó lạnh giọng trả lời.

– Nhưng còn tiết học...

– Hôm nay nghỉ. – Nó cắt ngang hấn.

– Ừm...Lâm à... – Thiên gọi nó.

– ... – Nó không trả lời, chỉ khẽ nhướn cặp lông mày thanh thoát lên như muốn hỏi có việc gì.

– Ồ...thôi. Không có gì.- Thiên định bụng nói gì đó rồi lại xua tay không nói.

Nó gật đầu rồi cùng Hải Anh đi ra bãi xe trước. Hấn và Thiên sau một hồi đứng yên tại chỗ cũng lật đật chạy theo.

Nhà nó.....

Không khí căng thẳng đang bao phủ lên ngôi nhà vốn rất nhiều tiếng cười này. Nó đang ngồi ở cái ghế sofa màu café sữa được đặt ở giữa phòng khách. Hải Anh ngồi gần đó thì không nín nổi tiếng thở dài. Mặt nó nhìn rất nghiêm nghị lúc này. Cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

Chốc sau, Thanh về tới. Đẩy cánh cổng sắt ra, Thanh bước vào nhà. Nhỏ một mồi đi lướt qua trước mặt nó mà không thèm nói đến một lời. Nó tuy nhìn như đang đắm chiêu suy nghĩ nhưng vẫn để ý đến mọi thứ xung quanh. Nó cất lên chất giọng lạnh thấu xương của mình:

– Ngồi xuống! – Tuy giọng nói rất nhỏ nhẹ nhưng bên trong đó lại là thép.

– Tao đang mệt. Tao muốn nghỉ! – Thanh ưỡ ỏi trả lời.

– Tao bảo ngồi! – Nó đánh giọng hơn.

– ... -Thanh quay lưng lại nhìn thẳng vào nó, tuy không muốn nhưng nhỏ vẫn phải miễn cưỡng ngồi xuống đối diện.

– Rồi...có chuyện gì? Nói nhanh đi? – Thanh vào thẳng vấn đề.

– Mày đã chấm dứt sự sống của cái cây phía sân sau trường? – Nó hỏi.-

Phải. – Thanh nhăn nhó trả lời.

– Mày dùng XX16? (Loại độc được trên con dao mà nhỏ găm vào thân cây, khiến cái cây phải chết. Đó là loại độc mới nhất của Vy chế tạo để sử dụng cho châm của mình. Có hiệu quả trên cả con người, động – thực vật và cả đồ vật) – Nó lại hỏi tiếp.

– Phải? – Thanh nhếch môi.

– Mày có biết là XX16 vẫn còn đang trong giai đoạn thử nghiệm? – Nó bắt đầu nổi trận lôi đình.

– Tao biết. Mà thế thì đã sao? Cứ coi như là tao đã thí nghiệm giúp cho chị Vy đi. Mà cũng phải công nhận, sức công phá của nó lớn thật. Trong vòng chưa tới 3 phút đã làm cái cây đó chết rồi tróc gốc ngã xuống. – Thanh bình thản.

– Mày nên biết suy nghĩ chút đi Thanh. Tao biết là bất cứ thứ gì nhìn thấy mày khóc cũng phải chết nhưng mày cũng nên nhớ rằng: Tứ ma nữ vẫn còn có một luật lệ khác là không làm ảnh hưởng đến những người vô tội. Mày có biết là XX16 sẽ để lại phần chất độc còn dư trong không khí không? Mày thử nghĩ xem nếu cả cái thành phố này đều bị nhiễm chất độc ấy rồi sao? Mọi chuyện sẽ thành ra thế nào? Mày có lường trước được hết không? – Nó hét vào mặt Thanh.

– ... – Nhỏ chỉ im lặng.

– Im lặng? Mày im lặng là có ý gì? Mày im lặng thì có thể giải quyết mọi chuyện à? Mày nên nhớ: Tứ ma nữ luôn sẵn sàng chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm. Nhưng đó là bằng hành động chứ không phải là sự im lặng. Mày hiểu chứ? – Nó tiếp tục.

– Tao biết! Tao nhớ! Nhưng mày làm ơn mặc kệ tao lúc này đi. Lúc này tao không cần quan tâm đến ai cả. Tao muốn được một mình! – Thanh bịt tai hét lên.

– ... – Nó không nói gì, chỉ nhìn Thanh.

– Thôi...hai người dừng lại ở đây được rồi. Chuyện này chúng ta sẽ nói chuyện sau. Cả hai người lúc này đều đã mất bình tĩnh. Nói chuyện tiếp chỉ sợ là chỉ xảy ra xô xát thôi. – Hải Anh can.

– Hừm...được. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. – Nó thở hắt ra rồi lên phòng.

– ... – Thanh không nói nữa.

Nhỏ ngồi một hồi thì cũng bỏ lên phòng, để lại Hải Anh ngồi ở phòng khách mà thở dài thườn thượt.

Hai tiếng sau.Bây giờ đã khoảng 3 giờ chiều. Nó từ trên cầu thang bước xuống với một bộ cánh hoàn toàn khác. Nó mặc một cái váy kín cổ, ống tay lửng, dài tới qua đùi một xíu và bó lấy cơ thể. Trước ngực áo được tô điểm bởi một viên pha lê trắng hình tròn. Chân nó mang đôi giày cao gót màu đen bóng cao một tấc, hai tay có mang găng cũng là màu đen. Mái tóc dài màu hung đỏ của nó được vấn cao lên nhìn rất gọn gang cùng với chiếc mắt kính to bản đeo trên mặt nhìn nó rất quyến rũ.

Nó không trang điểm, chỉ đơn giản là tô một ít son đỏ mà thôi.Hải Anh nhìn nó ngơ ngác như găng mác “con khờ” vậy. Nó cất tiếng:

– Thanh đâu?

– À...ơ...ờ...này nó bảo tới bar. – Hải Anh giật mình.

– Ừm... – Nó nói rồi bước thẳng ra cửa.

– Lâm...đi đâu đó? – Thảo Anh hỏi vọng ra.

– Thăm Thiên Phúc và Minh Đăng! – Nó nói.

– Ô...ừm... – Hải Anh đơ người một hồi rồi cũng ậm ừ.

Nó xuống gara của căn biệt thự, leo lên chiếc xe mui trần bóng loáng màu đen mới toanh rồi khởi động máy, chạy thẳng ra khỏi cổng và mất hút trên con đường....

Bar Vegas.....

Tiếng nhạc trong cái quán bar cứ liên tục xập xình. Những giai điệu sôi động lúc này là liều thuốc giúp cho Thanh quên đi tất cả mọi thứ. Cố gắng rũ bỏ cái quá khứ mà sao khó quá? Cái cảm giác tội lỗi vẫn cứ đè nặng lên vai nhỏ. Mặc dù nó, Hải Anh và chị Vy đã giải thích rất nhiều nhưng nhỏ vẫn không thôi ám ảnh về cái ngày hôm ấy...

Thanh ngồi ngay góc tối nhất của quán bar. Trên bàn nhỏ là một cái ly và một chai rượu whisky đang uống dở. Nhỏ cứ uống rồi rót, rót rồi uống liên tục mãi như thế. Bây giờ, nhỏ uống cũng được gần hết một chai rồi.Gương mặt trắng xinh đẹp bây giờ đã bắt đầu ửng hồng, dấu hiệu của việc khi rượu đã vào cơ thể.

Nhỏ vẫn tiếp tục uống và dường như không có ý định dừng lại. Cứ chốc chốc, nhỏ lại tự cười tự nói như bị tự kỉ. Nhỏ muốn quên đi mọi thứ. Nhỏ không còn thiết tha bất cứ thứ gì lúc này. Đầu nhỏ bây giờ trống rỗng, hoá chẳng chỉ còn duy chỉ mỗi một cái tên: Thiên Phúc mà thôi!...

Tại phòng VIP2 của quán bar, một tên con trai với gương mặt rất đẹp, đẹp tựa như một bức tranh đang ngồi uống rượu một cách trầm ngâm. Bên cạnh tên con trai đó là hai cô gái ăn mặc sexy, một cô tóc vàng dài để xoăn như mì tôm, một cô tóc xanh cắt tóc tầng. Cả hai ăn mặc theo kiểu chỉ xiu nửa thôi là lộ hết cả hàng ra rồi. Con nhỏ tóc vàng ỡng ẹo:

– Ứ...ghét quá đi à! Đạo này anh quên em rồi nhá!

– Ghét anh ghê! Mấy hôm nay không thấy anh tới tìm bọn em. Tụi em hóng anh dài cả cổ. – Con nhỏ tóc xanh đưa tay lên mân mê vòm ngực tên này.

– Phái đấy. Giận anh ghê vậy đó! – Con nhỏ tóc vàng tiếp tục.

– Anh! – Con nhỏ tóc xanh hét lên khi thấy tên này không thèm chú ý đến mình.

– Hà? – Tên này giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.

– Anh sao vậy? – Con nhỏ tóc vàng nhõng nhẽo.

– Không chịu để ý đến tụi em. – Con nhỏ tóc xanh nhìn tên này vẻ giận dữ.

– Thôi mà hai người đẹp. – Tên này cố gắng gạt phăng đi tất cả mọi suy nghĩ trong đầu và cố nặn ra nụ cười thật đẹp và giọng nói ngọt như mía lùi.

– Ứ chịu đâu...anh phải đền cho tụi em. – Con nhỏ còn lại ỡng ẹo.

– Thế hai người đẹp muốn gì? – Hắn ta nựng ngay cầm con nhỏ tóc vàng.

– Tối nay đi chơi với tụi em nha anh!

– Chiều ý hai người đẹp vậy.

– Hihi.....

Lúc này, Thanh đã bắt đầu say. Nhỏ gạt phẳng hết những thứ trên bàn xuống đất làm chúng phát ra những tiếng kêu “loảng... xoảng...”.

Những mảnh thủy tinh văng tung toé cùng thứ chất lỏng màu vàng trong đang lênh láng dưới sàn khiến mọi người quay lại nhìn. Ai ai cũng hướng ánh mắt khó hiểu về phía nhỏ nhưng nhỏ chẳng hề bận tâm lấy một chút. Lấy hai tay chống lên bàn làm điểm tựa để nhắc người lên, Thanh loạng chạ loạng choạng đi về phía sàn disco sôi động với những ánh đèn màu nhấp nhoe, chớp nhoáng. Hoà mình vào những nhịp điệu, cơ thể nhỏ bắt đầu di chuyển.

Từ từ nhẹ nhàng rồi bắt đầu nhanh dần. Những ngôn ngữ cơ thể được nhỏ thể hiện trên sàn nhảy khiến bọn sói già bên dưới chết mê chết mệt mà nhỏ dãi thềm thường. Thanh hôm nay mới thực sự theo lối phong cách cũ – phong cách của siêu mẫu Ellie. Nhỏ mặc một cái áo ống lửng bằng thun màu tím, để lộ ra vòng eo thon gọn cùng làn da trắng nõn như sữa.

Khoát bên ngoài Vi là một cái áo da đen cộc tay và cái váy da bó màu đen dài tới ngang đùi. Nhỏ đi đôi giày cao gót cũng màu đen cao tới một tấc hai. Một vẻ đẹp gợi cảm, quyến rũ toát lên từ Thanh. Bọn dê già vẫn cứ ở bên dưới thềm thường ngó lên. Bỗng dưng, một thằng con trai gan dạ dám bước lên sàn đứng cạnh nhỏ mà nhảy. Nhỏ quay sang, chỉ dùng hai tay để cổ đẩy thẳng đẩy ra rồi lại tiếp tục điệu nhảy của mình.

Bị người đẹp xô ra chỗ khác một cách phủ phàng, thằng đó vẫn lì lợm tiến lại lần nữa và bắt chợt ôm eo nhỏ. Nhỏ cố gắng dùng sức để đẩy hán ta ra nhưng do có rượu trong người nên sức nhỏ hoàn toàn không thể.

Đúng lúc này, cái tên trong phòng VIP2 bước ra, hai tay ôm eo hai con nhỏ tóc vàng, tóc xanh mà đi. Mọi cảnh tượng đập vào mắt hán. Tên này chợt khựng người lại rồi cố gắng nhìn cho rõ mặt người con gái đang đứng trên sàn disco. Tên này bật lên một cái tên:

– Thanh?

– Anh Duy, anh sao vậy? – Con nhỏ tóc vàng hỏi.

Vâng, tên này không ai khác chính là Duy.

– Anh yêu, có chuyện gì à? – Con nhỏ tóc xanh tiếp.

– ... – Tên này không trả lời.

Chỉ thấy có chút gì đó khó chịu trong lòng. Nói một chút cũng không đúng, phải nói là rất nhiều. Hán không rõ vì sao mình lại tức giận một cách vô cớ, cũng chẳng giải thích nổi những cảm xúc của mình trong thời gian gần đây. Tên này chỉ biết rằng... không biết biết từ bao giờ, trong lòng hán, Thanh đã có một vị trí quan trọng rồi.

Hán bắt chấp mọi thứ, đẩy hai con nhỏ hai bên ra mặc cho hai con nhỏ ấy không hiểu mô tê gì, cứ gọi tên hán mãi. Tên này bước tới sàn disco, quát lớn:

– Dừng lại ngay!

Mọi thứ đều như rơi vào trạng thái im lặng, kể cả tiếng nhạc xập xình ban nãy cũng tắt nốt. Thằng con trai đang ôm eo Thanh hung hỏ bước lại:

– Mày là thằng nào?

– Câm miệng mày lại và rút ra khỏi đây trước khi tao cho mày vào quan tài sớm! – Duy gầm từng tiếng.

– Ngon nhỉ? Mày là ai? Có quyền gì mà đuổi tao? – Thằng này hất mặt.

– Đây là quyền của tao! – Duy trả lời sau khi cho hán một cú đấm vào mặt.

Thằng đó xây xẩm mặt mày, té nhào xuống đất. Một lát sau, hán mới có thể tự lồm cồm ngồi bò dậy. Thằng ấy điên tiết quát lớn:

– Mày được lắm. Tụi bây lên cho nó một trận đi. Dám đụng đến tao thì đừng có mơ mà ăn ngon ngủ yên. – Thằng đó vẫn tiếp tục hăm dọa.

Im re...

Không có bất kì động tĩnh gì, không thấy bất kì một thằng đàn em của thằng đó đâu. Duy thấy thế thì nhếch mép cười khinh bỉ:

– Hình như tao thấy là không có ai hết nhỉ?

– Mày... tụi bây đâu hết rồi? – Thằng đó hét lớn.

– Tao e là tụi nó không dám ra đâu. Hết chi cho tốn công? – Duy cười đắc thắng.

– Mày mơ à? Tụi bây sao không lên? Muốn tao đánh chết hết à? – Thằng đó trừng trừng mắt với Duy rồi quay lại quát vào đám đông.

– Anh... ời... – Một thằng khép nép trả lời.

– Tụi mày sao vậy? Muốn làm tao mất mặt à?

– Nhưng mà...anh...

– Tao nói tụi mày không nghe hả? Lên nhanh! – Thằng đó hùng hổ.

– Anh ơi...đó...đó là...Dark Kun... – Thằng đàn em rụt rè nói.

– Mày bảo sao? – Thằng đó hỏi lại, mặt cũng dần tái nhợt đi.

– Đó là...Dar... – Thằng đàn em đang nói thì Duy cắt ngang:

– Tai mày nghe không rõ à? Vậy để tao nói lại cho mà nghe: Nó bảo tao là Dark Kun. Nghe rõ chưa? – Duy hét mặt.

– Dark...Ku...Kun?

– Phải?

– Em...xin lỗi anh! Làm...on...tha cho...cho em! – Thằng đó lắp bắp.

– Được thôi...chuyện mày lớn tiếng với tao, tao sẽ bỏ qua... -Duy mỉm cười gât đầu.

– Cảm ơn anh! Cảm ơn anh! – Thằng đó mừng rỡ.

– Nhưng còn chuyện mày động vào người yêu tao thì đừng mơ tao tha cho mày! Mày dám chạm vào cô ấy, mặc cho cô ấy không muốn mà mày vẫn cố. Chuyện đó mãi mãi tao không thể tha được! – Duy tức giận quát lớn.

Tất cả mọi con mắt đổ dồn vào người Duy, kể cả nhỏ. Nhỏ đứng hình, miệng không thể mở ra để phản kháng bất cứ thứ gì. Thanh bất ngờ trước lời nói và hành động của hắn. Tuy biết rằng cụm từ “người yêu” đối với Thanh rất xa vời nhưng không hiểu sao, lòng nhỏ cũng chen chút vui vui.

Từ lúc nghe câu nói đó của tên này thì có vẻ nhỏ tỉnh rượu ra luôn. Duy thì khác, nói ra cái cụm từ đó không hề biết ngượng miệng. Bản thân tên này cũng chẳng hiểu tại sao lúc đó mình lại nói vậy, chỉ hiểu rằng dù chỉ là trong lời nói, một khoảnh khắc dù nhỏ thôi nhưng Duy vẫn muốn nhỏ là của riêng mình.

Tất cả mọi người xung quanh đều dấy lên nhiều suy nghĩ khác nhau trong đầu. Không ai nghĩ rằng Dark Kun một thời lại có thể có người yêu được. Cũng phải thôi. Những đứa con gái trước đây chỉ lấy danh nghĩ là bồ tên này thôi mà. Với cả cũng đã có nhiều trường hợp như thế này xảy ra nhưng Duy chẳng thèm mấy may quan tâm đến mà mặc kệ. Thế thì chẳng phải chuyện này là chuyện lạ sao? Tất cả mọi người trong quán bar này chưa ai từng nghĩ đến chuyện: giữa Dark Kun của Monster và Ellie Angle của Killing lại có một mối quan hệ như thế....

Tiếng nói lạnh lẽo của Duy vang lên tiếp:

– Đem nó về xử lý cho tao! Làm cho nó sống không bằng chết ấy! – Ánh nhìn lạnh lẽo của Duy khiến ai cũng phải rợn người.

Thanh thấy thế thì không ổn. Chuyện cũng chẳng có gì lớn lao mà phải như thế thì không hay (Ack...không lớn lao. Ngày xưa thằng nào dám động vào chị ấy thì chi có con đường là cầm passport đi du lịch một chuyến ở địa phủ không cần quay về mà hôm nay lại thế này đây! Có thể nói đối với chị ấy thì sức ảnh hưởng của “một cụm từ” cũng không nhỏ nhỉ?? =.=). Nhỏ đang suy nghĩ cách để can Duy.

Duy đã lỡ nói thế rồi thì cũng đành phải theo lao vậy. Phản kháng thì có nước cả hai cùng nhục mặt chết à? Thanh bước lại ôm cánh tay Duy, nói giọng ngọt như mía lùi:

– Anh yêu...(oẹ...oẹ...)tha cho hắn ta đi. Đánh loại đó làm gì cho bẩn tay.

– ... -Duy đơ trước hành động của nhỏ.

– Mặc hắn ta đi. Anh không cần phải phiền phức với hắn ta làm gì. Không sớm thì muộn, Killing cũng sẽ tìm tới hắn thôi. – Thanh nói oang oang, câu nói đầu thì bình thường, câu sau thì toả ra sát khí kinh khủng (Hoá ra là can để gọi người bắt tên này về để chị ấy tự hành hạ chơi. Mìn bái phục!!!)

– À...ờ... – Duy lắp bắp trả lời.

– Về thôi anh yêu. – Nhỏ cười nói rồi kéo tên này ra khỏi quán bar ngay lập tức....

Lúc này bên ngoài, Duy vẫn còn đang ngu ngu ngơ ngơ trước sự diễn biến nhanh chóng của mọi việc. Khó chịu, nhỏ lên tiếng:

– Anh bị sao thế? Không tính về à? -Thanh thay thái độ 360°.

– Ồ...- Duy tròn mắt.

– Ú...ớ gì. Cái tên đầu đất này. Anh không về thì cứ ở đó, tôi không làm phiền. -Thanh nói rồi xoay lưng đi.

– Ê...khoan đã... – Duy níu tay nhỏ.

– Chuyện gì? – Nhỏ quay đầu lại hỏi.

– Ừm...chuyện lúc nãy trong bar...

– Đừng lo...tôi biết là anh không nói thật. – Nhỏ nói, dù thấy lòng buồn buồn nhưng không hiểu lý do.

– Không phải đâu! Những câu nói đó...là thật lòng đấy! –Duy nói rồi cúi đầu xuống.

– Há? – Nhỏ tròn ngược mắt.

– Thật sự...tôi...yêu em... –Duy lấy hết dũng khí, ngược mặt lên rồi nói.

– ... – Nhỏ ngây đơ.

– Tôi thật sự yêu em! – Duy nhắc lại lần nữa.

– Hừ...không đâu. – Nhỏ lắc đầu.

– Há?

– Anh không yêu tôi. Cảm giác của anh đối với tôi cũng giống như những đứa con gái trong kia thôi. Có thể, thứ tình cảm đó sẽ lấp đầy trong tim anh nhưng chỉ đủ để qua một đêm rồi mất. Nó không thể trụ lại. Một tay chơi như anh, một playboy như anh chưa đủ để hiểu thế nào gọi là tình yêu. – Thanh mím môi nói mặc dù từ sâu trong tim nhỏ, rất đau.

Duy không trả lời. Nhỏ thấy thế nên vội quay lưng bước đi để che đi kịp hàng nước mắt lại sắp rơi lần nữa. Tuy nhiên, khi vừa bước đi vài bước, câu nói của tên này đã làm nhỏ khựng lại.

– Vậy em hiểu? Em hiểu tình yêu là gì sao?

– ...

– Nếu em nói tôi không hiểu vậy thì em có dám chắc rằng em hiểu không? – Duy lại tiếp.

– Tôi hiểu. – Nhỏ trả lời trong nước mắt.

– Em nói tôi là một tay chơi, là một playboy nên không thể hiểu được ý nghĩa của tình yêu nhưng em đã quên mất một điều. Em cũng đâu phải một cô gái bình thường. Em là một playgirl thật sự! Em là một trong ba thủ lĩnh của Killing! Vậy thì lấy tư cách gì nói tôi không hiểu? – Duy hét.

– Anh biết tôi là một trong ba thủ lĩnh của Killing? – Nhỏ hỏi.

– Phải.

– Tôi chưa từng nói, vậy sao anh biết? – Nhỏ lại tiếp tục.

– Bởi vì...anh là Dark Kun. – Khánh trả lời.

– Phải...tôi là một trong ba thủ lĩnh của Killing. Là một playgirl... – Nhỏ nói tới đây thì im bặt.

– Vậy thì em không đủ tư cách để nói tôi không hiểu gì về tình yêu.

– Vậy thì anh nói đi. Anh hiểu tình yêu là thế nào? – Nhỏ cứng rắn.

– Tình yêu...không thể diễn tả bằng lời nói. Nó là một chuỗi của những cảm xúc vui, buồn, đau khổ, hạnh phúc... Thứ có thể mang lại cho người ta nhiều cảm xúc nhất chính là tình yêu. Tôi cũng thế. Từ khi gặp em...những cảm xúc đó cứ luân phiên trong tôi. Lúc trước, tôi không hiểu tình yêu là gì, không biết cảm giác khi yêu ra sao nhưng bây giờ, em là người đã dạy cho tôi biết điều đó. Tôi không thể nói hết cho em nghe tất cả mọi thứ trong lòng tôi. Tôi chỉ có thể nói với em rằng: Tôi...yêu...em... – Duy nói hết mọi suy nghĩ.(sắc mặt triết lý)

– ... – Nhỏ bật khóc.

– Em...

– Tại sao? – Nhỏ hét.

– Há? – Duy khựng người lại.

– Tại sao lại yêu tôi? Tôi có gì đáng để yêu? Ai cũng bảo là yêu thương tôi nhưng cuối cùng thì những người đó cũng rồi bỏ tôi mà đi. Tất cả mọi

người... chỉ toàn là giả dối! Tất cả mọi người, ai cũng thế. Từ lúc biết được con người thật, biết được thân phận của tôi thì ai cũng tránh xa. Kể cả người mà tôi yêu thương nhất cũng đã rời bỏ tôi mà đi. Hức... hức... – Nhỏ bịt tai, khóc thét lên.

– Nhưng... tôi lại không... – Duy tiến sát lại nhỏ.

– Tránh ra! – Nhỏ xua tay.

– Tôi không muốn bỏ rơi em... Bởi vì... tôi yêu em – Duy xoa xoa bờ vai đang run lên vì khóc của nhỏ.

– Hức... – Nhỏ khóc nức lên ngày càng to.

Bất chợt, cơn mưa ào tới mỗi lúc một nặng hạt hơn. Tất cả mọi thứ như chìm xuống, nhường chỗ cho nước mắt hoà quyện vào cùng cơn mưa. Duy và Thanh, hai con người vẫn ở đó. Một người vẫn khóc và một người vẫn vuốt ve, dỗ dành...

300km về phía Đông thành phố

Trên chiếc xe Audi màu đen bóng loáng có dáng của một người con gái. Cô gái mặt mũi lạnh tanh không một chút biểu cảm. Bên ghế bên cạnh cô gái có đặt hai bó hoa. Một bó cúc trắng và một bó cẩm chướng đỏ tươi như màu máu. Sau gần 3 tiếng đồng hồ ngồi trên xe, cô gái ấy cũng đến nơi mình cần tới. Đỗ xe cái “kẹt” trước một khu nghĩa trang rộng lớn, xung quanh là hàng rào gỗ sơn màu trắng, cô gái bước xuống.

Ngay công ra vào có treo một tấm bảng to: “D.E.A.T.H”. Cô gái với người cầm hai bó hoa rồi bước vào. Khu nghĩa trang có trên dưới cả trăm ngôi mộ và được chia ra làm hai bên lề lối đi ở giữa. Cô gái men theo lối đi đó, đi thẳng một hồi rồi dừng lại trước một nơi được xây dựng giống như đền thờ kiểu thần thoại Hy Lạp.

Bước lên bậc thềm và đi thẳng vào trong, đập vào mắt cô gái là hai ngôi mộ trắng được lát đá hoa cương nhìn rất đẹp. Ở đó được lồng vào hai bức ảnh của hai người con trai. Một người mang nét đẹp hơi hướng của phương Tây với làn da trắng, mắt xanh, mũi cao, môi mỏng rất đẹp cùng với mái tóc màu vàng kim. Người còn lại mang đậm chất người châu Á với mái tóc màu nâu hạt dẻ, làn da hơi ngăm, mắt sáng, mũi cao và nhiều đường nét sắc sảo trên gương mặt.

Bước đến gần, cô gái cầm hai bó hoa vào hai cái lọ được đặt trên hai ngôi mộ. Tiếp đó, cô gái cẩn thận cắm hai nén nhang rồi lùi lại, nhìn vào hai ngôi mộ nói:

– Anh... em là Lâm nè... – Phải, cô gái đó là nó.

– Anh em mình cũng gần một năm rồi chưa gặp nhau hai anh nhỉ? Tụi em nhớ hai người lắm. Hai người bây giờ thế nào? Sống có tốt không? Cuộc sống của tụi em vẫn vậy, không thay đổi nhiều. Có điều... vắng hai anh... tụi em thấy trống trải lắm. Không còn ai quan tâm, hỏi han tụi em thường xuyên như ngày xưa nữa. Hai người có biết không... Minh Đăng... Thiên Phúc? – Nó nói đến đây thì im lặng.

Nỗi đau xót dâng lên tràn ngập trong lòng của nó nhưng không hiểu sao, mãi mãi vẫn không thể khiến nó khóc thương được. Có cái gì đó đã ngăn chặn được dòng nước mắt nó tuôn ra. Đã hơn ba năm rồi, nó chưa nhỏ một giọt nước mắt nào kể từ khi nó biết mình sẽ sống mà không có kí ức. Mím chặt môi, nó nói tiếp:

– Em, Hải Anh và chị Vy vẫn ổn, vẫn có thể như ngày xưa. Duy chỉ có mỗi mình Trúc Thanh là không còn được như thế. Hai người có hiểu lí do không? Vì kể từ sau ngày hôm ấy, anh đã mang trái tim nó chết đi cùng anh rồi Thiên Phúc ơi. Em thấy nó cười nhiều hơn, nói chuyện nhiều hơn nhưng em hiểu, đó chỉ là cái vỏ giúp nó che đi nước mắt bởi vì ngày xưa... nó là “nàng công chúa không biết cười” của D.E.A.T.H mà. Đến một cái nhếch môi nó còn không biết mà bây giờ nó đã thay đổi đến chóng mặt. Đã biết cười ra sao dù đó chỉ là giả tạo. Ngày xưa, nó còn lạnh hơn em cơ mà sao bây giờ lại trở thành con người thế này? – Vo tròn hai bàn tay thành nắm đấm như đang cố kìm nén.

– Minh Đăng... Thiên Phúc... hai người ác độc lắm. Dám bỏ tụi em đi trước. Hai người tại sao lại làm vậy? Em xem hai người như người thân trong nhà mà sao nở lòng nào hai người lại bỏ đi sớm thế? Đã vậy anh còn biến Trúc Thanh thành con người khác nữa, Thiên Phúc. Hai người muốn em bây giờ phải làm sao để cho mọi chuyện trở về như xưa? – Nó nói tiếp.

Ngừng một hồi, nó cất tiếng:

– Em... Ai? – Nó hét lên rồi quay người lại, từ tay nó phóng ra cái gì đó sáng loáng, nhìn không rõ.

Tốc độ kinh người của nó khiến không ai có thể phản ứng kịp. Máu bắt đầu tràn lênh láng dưới mặt sàn. Xác một thằng to con nằm sõng soài trên nền gạch lạnh lẽo. Trước khi chết, hai con mắt tên ấy còn mở to ra như muốn hỏi cả ra ngoài. Hắn ta chết mà còn chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra. Lúc cảm thấy có ai đó đang theo dõi mình, nó quay lại và nhanh chóng rút từ trong áo ra ba con dao găm có tâm chất kịch độc và phóng. Ba con dao cứ thẳng tiến đến mục tiêu mà găm vào. Một con ngay giữa trán, một con giữa ngực và một con nằm giữa bụng.

Điều đặc biệt là cả ba con dao đều nằm thẳng một hàng. Quả không hổ danh là người đứng đầu của Tứ ma nữ. Nó đang tính quay lưng bước đi nhưng chợt nhận ra có thứ gì đó rất lạ. Lại gần cái xác chết, nó phát hiện ra một hình xăm rất lạ trên cổ tay thẳng ấy. Đó là hình một vòng tròn, bên trong là ngôi sao mười cánh.

Nó thấy có cái gì đó rất quen thuộc với hình xăm này. Dường như trước đó, nó đã từng thấy rồi thì phải? Vấn đề là nó không biết đã từng nhìn thấy ở đâu. Nó lấy điện thoại ra. Chụp lại hình vết xăm đó rồi đút trở lại vào trong túi quần, nó vẫn không thôi thắc mắc về cái hình xăm. Tuy nhiên, được một lúc thì nó lại gạt bỏ tất cả mọi suy nghĩ. Lạnh lẽo xoay người đi.

Nó không thèm bận tâm đến cái xác nằm bơ vơ dưới sàn đầm máu. Vô tình như thế, mới là phong cách của người đứng đầu...

Trước khi rời khỏi đó, nó xoay đầu nhìn về phía hai ngôi mộ. Miệng khẽ nhếch lên, nó nói:

– Em sẽ quay lại...không lâu đâu. Nhưng chắc chắn với hai người rằng lúc đó, tội em không còn là Tứ ma nữ phải đấu tranh sinh tồn như lúc này...mà là những con người của hạnh phúc... – Đáy mắt nó ánh lên chút gì đó khó tả.

Nó rồi nó quay lưng lẳng lẳng bước đi không quay lại nhìn lấy một lần. Leo lên chiếc xe để ngoài cổng, nó phóng đi trên con đường dài tấp tắp. Mọi thứ...sắp bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Thế nào rồi?” – Giọng Vy vang lên đều đều.

“Thưa...mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi ạ. Chỉ còn chờ xem bên họ có dám lên tiếng phản đối hay không.” – Tiếng một người đàn ông trung niên cung kính đáp lại.

“Tốt...có vẻ như phần thắng đang nghiêng về phía ta thì phải?” – Vy nhếch môi.

“Vâng ạ...tôi nghĩ rằng họ sẽ không dám từ chối đâu vì chúng ta đang nắm trong tay con át chủ bài. Tôi nghĩ với cái đà này thì mọi việc sẽ nhanh chóng kết thúc.”

“Được...vậy thì hãy sắp xếp cho ta một cuộc hẹn với họ. Ta sẽ đích thân tới đó và giải quyết tất cả mọi chuyện.” – Vy nói rồi cúp máy cái “rụp”.

Vy thả người xuống cái ghế sofa ở phòng mình. Cô đang ở nhà nó. Lát vừa bước xuống nhà, Vy chỉ thấy mỗi cô em gái còn hai đứa kia thì đi mất tăm.

Hỏi tới, Hải Anh chỉ điềm nhiên trả lời rằng Thanh đi bar còn An đi viếng mộ Minh Đăng, Thiên Phúc. Nghe tới đây, cô lặng lẽ thờ dài. Đã hơn một năm trời rồi, cô chưa được nghe lại hai cái tên thân thuộc này. Nhìn lại, sao thấy suốt một năm qua, cả bốn người đã trải qua nhiều chuyện quá. Minh Đăng – Thiên Phúc là hai người anh, hai người cấp dưới đáng tin cậy của của bốn đứa.

Ngày tại nó chính thức trở thành Tứ ma nữ, đội hộ vệ Tứ ma nữ cũng được thành lập. Đó là bốn người sẽ cùng kề vai sát cánh với Tứ ma nữ, sẵn sàng hy sinh để bảo vệ họ, yểm trợ nhau trong mọi nhiệm vụ...

Đội hộ vệ Tứ ma nữ gồm: Bắc hộ vệ – Minh Đăng, Nam hộ vệ – Thiên Phúc, Đông hộ vệ – Trúc Thiên, Tây hộ vệ – Hải Nam.

Mọi chuyện vẫn diễn ra êm đẹp, cho tới một ngày mà Trúc Thanh chính thức nói với mọi người rằng: nhờ đang quen với Thiên Phúc. Lúc đó, ai cũng đồng ý và chúc mừng, riêng mỗi nó là lẳng lặng. Không tán thành cũng không phải đối, chỉ đơn giản là không quan tâm.

Lúc đó, trong lòng nó có linh cảm không lành. Tình cảm của Trúc Thanh và Thiên Phúc bắt đầu...cũng là lúc tất cả sắp đối diện với cái chết...

Nhớ đến đây, Vy bắt giác khẽ lắc đầu nguầy nguậy không muốn nhớ đến nữa. Mọi chuyện đã qua thì hãy cho nó ngủ yên, Vy không muốn khơi dậy nó...

– Haizz... – Vy thờ dài.

– Ai vừa gọi vậy chị? – Hải Anh ung dung vừa xem TV. Vừa ăn bắp rang hỏi.

– À...bác Jim. Bác ấy bảo bên phía công ti An Nam đã có chuyển biến. Nay mai họ sẽ phải kí vào bản hợp đồng với chúng ta. Dù không muốn nhưng đang trên bờ vực phá sản, họ đành phải đồng ý hợp tác làm ăn. (Vy đã bắt tay vào giải quyết những công việc ở công ti con nhưng vẫn chưa chính thức ra mặt với chức vụ tân tổng giám đốc, mọi việc hiện tại thì Vy nhờ Nam đến công ti làm giúp mình, tuy nhiên, mọi quyết định đều vẫn phải thông qua cô. Chuyện này, cô đã xin phép pama nó và đã được hai người đồng ý. Cô muốn giải quyết cho xong show thời trang với Arlia mới chính thức công bố mình là tân tổng giám đốc)

– Hừ...bên An Nam họ cũng lạ. Được công ti con của KWT mời hợp tác làm ăn mà lại không muốn. -Hải Anh bĩu môi.

– Không phải đâu. Tại vì cách đây 5 tháng, cổ phiếu của KWT rớt giá liên tục, với lại họ cũng biết rằng bên ta tháng nào cũng bị ăn xén bớt một khoảng tiền lớn nên họ cảm thấy không an tâm. Tâm trạng chung là vậy nên cũng không thể trách họ được. -Vy lí lẽ.

– Rồi...rồi...em không nói nữa. – Anh Anh giờ tay ra về đầu hàng.

– Thật bó tay em – Vy lắc đầu.

– Hi...á...Lâm về kia! – Hải Anh cười rồi vui vẻ khi thấy bóng dáng nó ở cửa.

Nó lặng lẽ bước ngang qua phòng khách rồi lên thẳng trên phòng, mặc cho Hải Anh cứ í ới kêu khản cả cổ.

Khi bóng nó đã khuất trên cầu thang, cả hai chị em quay sang nhìn nhau rồi cùng nhún vai khó hiểu. Lát sau, nó đã thay đồ rồi bước xuống nhà. Lúc này, Hải Anh đang xem TV và Hải Vy thì xem tạp chí.

Nhẹ nhàng lấy remote tắt TV và giật lấy tờ tạp chí trên tay Hải Vy vắt sang một bên, nó ngồi xuống ghế sofa. Hải Anh đang coi thì đột nhiên bị tắt TV thì nổi cáu, quay sang nhìn nó:

– Này...mày làm gì vậy?

– Đẹp chuyện vớ vẩn ấy sang một bên đi. – Nó lạnh lùng.

– Chuyện gì nữa vậy? – Vy hỏi.

– Thấy quen không? – Nó thấy ra cái điện thoại đang hiện tên tấm hình chụp cái hình xăm.

– Cái này... – Vy thốt lên.

– Chị biết à?

– Em nhớ chứ? Cái tui đánh lên trụ sở Tây hôm ấy đấy. Trên cổ tay tui nó cũng có hình xăm y hệt như thế. – Vy nói.

– Vậy à? – Nó hỏi lại.

– Ừ...nhưng chị lại có cảm giác hình như là trước đó đã từng thấy hình xăm này rồi chứ đó cũng chẳng phải lần đầu nhìn thấy. – Vy tiếp.

– Em cũng thế. Nhìn nó rất quen. Hình như em cũng đã từng thấy ai đó có hình xăm này nhưng hình như không phải trên cổ tay.- Hải Anh cũng nói.

– Mà em sao lại hỏi về hình xăm này? – Hải Vy quay đầu nhìn nó.

– Ở nghĩa trang của D.E.A.T.H, có người theo dõi. Trên tay hắn ta có hình xăm này. Em thấy quen nên về mới hỏi. – Nó trả lời.

– Vậy là cả ba chúng ta đều cảm thấy nó quen.- Hải Anh chột lại.

– Điều đó cũng có nghĩa là cả ba chúng ta đều đã từng gặp chung một người... – Hải Vy nói tới đây thì dừng lại.

– Hoặc là gặp nhiều người với cùng một hình xăm! – Nó tiếp.

– Thú vị rồi đây. – Hải Anh nhếch môi, nở nụ cười ác quỷ.

Hải Anh vốn là con người với vẻ bề ngoài rất trong sáng. Tuy nhiên, mỗi khi mà nụ cười ác quỷ trên môi cô xuất hiện, mọi thứ rồi sẽ thay đổi. Sẽ có sự chết chóc xuất hiện. Và đó là điều mà tất cả mọi người của D.E.A.T.H đều biết....

Thanh mệt mỏi đẩy cánh cổng sắt bước vào nhà.

“Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Anh ta...tò tính mình? Mình đang mơ sao?”

Nhỏ lẩn thẩn đi như người mất hồn. Khắp người ướt từ trên xuống dưới do trận mưa ban nãy. Cố dùng chút sức lực còn lại, Thanh gắng lết lên phòng. Lúc đi ngang phòng khách, nhỏ không hề nhìn mặt nó đến một lần vì chuyện nhỏ dám sử dụng loại độc XX16 mà chưa được sự cho phép của nó chưa được giải quyết. Cả hai không nói với nhau câu nào. Tuy nhiên lúc vừa bước lên cầu thang, nó nói với Thanh một từ bằng chất giọng không chút cảm xúc:

– Tập trung!

Nhỏ khẽ nhúc nhích chân mày lại. Nó vừa ra lệnh “tập trung”. Rốt cuộc trong lúc nhỏ rời khỏi nhà, chuyện gì đã xảy ra? Và đương nhiên, bản thân nhỏ hiểu rằng, dù là chuyện gì thì nó cũng có liên quan tới D.E.A.T.H, mà liên quan tới D.E.A.T.H cũng có nghĩa là liên quan đến một quá khứ mà nhỏ muốn quên.....

Lát sau, phòng khách Thanh tắm rửa, thay bộ đồ rồi từng bước bước xuống nhà theo lệnh “tập trung” của nó. Hiện tại, tất cả mọi người đã yên vị ngay ghế sofa và chờ nhỏ. Khi thấy bóng nhỏ trên cầu thang, nó đứng dậy bước xuống bếp. Hải Anh, Thanh và Vy cũng bước theo.

Bước đến trước một cái tủ kính để rượu với nhiều loại khác nhau, nó nhẹ nhàng nhấc một chai rượu vodka năm 1978 rất hiếm đặt gần mép tủ lên. Bỗng dưng, cái tủ từ từ di chuyển sang bên phải, để lộ một lối đi vào sâu bên trong. Nó đặt chai rượu trở về vị trí cũ rồi bước vào bên trong.

Cả ba đứa còn lại cũng theo chân nó mà đi vào. Khi cả đám bước vào, cái tủ lại di chuyển về vị trí cũ, che đi lối đi bí mật này. Tất cả các đèn đều được tự động bật sáng trưng nhờ hệ thống cảm biến, giúp soi rõ mọi góc ngách trong căn phòng bí mật này. Đây là một căn phòng vô cùng hiện đại với đầy đủ các thiết bị tối tân nhất, thậm chí nhiều loại còn không có trên thị trường.

Nó bước lại phía cái bàn đặt giữa phòng, ngồi xuống cái ghế đặt ở đầu bàn rồi giương đôi mắt uy quyền nhìn ba đứa còn lại. Cả ba hiểu, tự kéo ghế ngồi xuống. Khi cả bốn người cùng ngồi, trước mặt mỗi người hiện ra màn hình máy tính 3D.

Quả không hổ danh là người đứng đầu, tất cả mọi trang thiết bị đều không hề tầm thường. Nó dùng tay, chạm nhẹ lên một file mang tên “secret” trên màn hình. Ngay lập tức, tất cả mọi dữ liệu trong file đó đều hiện ra. Nó lướt tay trên màn hình. Có rất nhiều thư mục trong đó.

File “secret” là thư mục lưu trữ thông tin của những đối tượng mà Tứ ma nữ cần phải giải quyết. Hầu hết đều là những người đối đầu với D.E.A.T.H. Đến gần cuối, nó nhấn vào một thư mục khác tên “Lãnh Cao Trình”.

Cả bốn cái màn hình đều hiện ra tất cả mọi thứ trong thư mục nó mới nhấp vào. Vy buột miệng:

– Lãnh Cao Trình?

– Phải? – Nó đáp.

– Đây chẳng phải là tân chủ tịch của tập đoàn DF sao? Có vấn đề gì liên quan đến họ à? – Vy lại hỏi.

– Lãnh Cao Trình vừa nhận chức vụ tân chủ tịch cách đây 2 tháng. Từ lúc đó, hắn ta hống hách, không coi ai ra gì. Trong một lần gặp gỡ với báo chí cách đây 3 tuần, ông ta đã đụng chạm đến D.E.A.T.H. – Nói tới đây, nó mở ra một bài báo được chụp lại cho ba người còn lại cùng xem.

Cái tên của tờ báo là “Chủ tịch Lãnh Cao Trình và lời thách thức vô độ với D.E.A.T.H”. Nội dung bài báo viết rằng trong suốt quá trình phỏng vấn, Lãnh Cao Trình cứ luôn miệt thị, chê bai thậm chí còn khinh thường D.E.A.T.H. Đỉnh điểm nhất là câu nói cuối cùng của ông ta: “D.E.A.T.H chẳng là gì cả, nổi lên chỉ nhờ thời cuộc mà thôi chứ thực chất chẳng có một chút năng lực nào cả. Chỉ đáng bỏ đi!”

– Ông ta lần này chết chắc rồi! – Hải Anh lên tiếng.

– Vậy yêu cầu lần này của thầy là gì? – Thanh lạnh tanh.

– Bất cóc tổng tiền? Hù dọa? Làm DF phá sản? Hay...giết chết? – Vy nở nụ cười bợt cợt nhìn nó, chông chênh hỏi.

– Giết! – Nó thốt ra một chữ với nét mặt vô cùng bình thản.

– Ok. Đã có kế hoạch rồi chứ? Bao giờ hành động? – Thanh hỏi.

– Tối ngày mai sẽ hành động. Đây là sơ đồ biệt thự ông ta. – Nó nói rồi phóng to bức ảnh chụp toàn bộ góc ngách của căn nhà

– Căn biệt thự này gồm tổng cộng 26 phòng lớn nhỏ, diện tích là 12ha, xây theo kiểu phương Tây và có tất cả 37 camera chống trộm. – Nó tiếp.

– Giàu vậy? – Hải Anh buột miệng.

– ... – Nó lườm cô vì dám cắt ngang.

– ... – Hải Anh thấy ánh mắt đó, chỉ biết là lưỡi gãi đầu.

– Hừm...Xung quanh nhà có hàng rào điện 1300V, cao khoảng 2 mét. Luôn luôn có bảo vệ túc trực ngay cổng chính và cửa vào các phòng khác. Một ngày sẽ có thay ca hai lần. Thời gian thay mỗi ca khoảng 3 phút 16 giây (Ack...chị ấy tính cả từng giây kìa...?). Ca đầu thay lúc 14g và ca sau thay lúc 21g. Vì vậy nên chúng ta sẽ hành động vào tối hôm sau. Chúng ta sẽ lợi dụng thời gian sơ hở thay ca trực thứ hai mà lên vào phòng của Lãnh Cao Trình và giải quyết. Còn việc đột nhập vào, ngày mai, chị Vy sẽ ở lại đây, hack máy chúng và tạm ngưng hoạt động lưới điện ở hàng rào. Trong lúc đó, chúng ta sẽ đột nhập vào đây. Còn tất cả mọi việc vẫn vậy, tùy cơ ứng biến. Tuyệt đối không được để phát hiện. Lần này nhanh gọn vào, chúng ta không có thời gian để chơi đùa đâu. – Nó nghiêm giọng.

– Vậy quyết định thế đi. – Vy nói.

– Có cần báo anh Thiên với anh Nam không? – Hải Anh ngây ngô hỏi.

– Không...tao đã nói, đội hộ vệ không đủ bốn người thì tuyệt nhiên sẽ vẫn không hoạt động. Chúng ta cứ im lặng thôi. Sau chuyện này, dù hai người đó có biết cũng không cần phải quan tâm. Giải tán. – Nó lạnh lùng.

Thanh nghe đến đây thì đứng dậy bỏ đi. Tuy nhiên nó đi theo sau và thì thầm vào tai nhỏ:

– Tao không trách mày vụ XX16, chỉ là nếu Tứ ma nữ mà có người suy nghĩ không thông suốt thì sẽ nguy hiểm thôi. Chuyện ấy, coi như rút kinh nghiệm,

tao đã nhờ chị Vy giải quyết hậu quả rồi. Còn chuyện câu trả lời đối với Duy, mày hãy suy nghĩ kĩ đi. Thiên Phúc đã là quá khứ thì tội gì mày cứ phải níu kéo. Quá khứ và hiện tại khác nhau nhiều lắm. Tao không biết tình cảm ngày xưa của mày dành cho anh ấy lớn bao nhiêu nhưng bây giờ tao đủ hiểu rằng, vị trí ngày ấy của Thiên Phúc trong tim mày đang dần thay đổi. Thế thì tại sao không thay đổi luôn mà cứ đắm mình sống trong quá khứ. Nó không tốt đâu. Hãy nghĩ kĩ lại đi. Người mày yêu thật sự bây giờ không phải là Thiên Phúc nữa mà là Khánh Duy. Hãy biết giữ lấy trước khi nó vụt mất.

– Sao...mày biết chuyện ở quán bar? – Thanh nhìn nó.

– Là Zun. Nó ở bar và đã kể lại cho tao mọi chuyện. – Nó nói.

– Vậy à? – nhỏ cười nhạt.

– Mày nên quên Thiên Phúc đi. Tình cảm của mày dành cho Thiên Phúc bây giờ chỉ đơn giản là sự xót thương mà thôi. Đối diện thật với chính mình đi. – Nó lấy hai tay nhấn hai bờ vai của nhỏ.

– Tao...không biết nữa... – Nhỏ nhìn nó trân trân rồi gạt tay nó ra, bước lên phòng.

Nó nhìn về phía Thanh đi mà không biết phải làm sao. Nhỏ quá cố chấp. Quá khứ và hiện tại, hai cái đó khác xa nhau. Vậy mà sao nhỏ cứ phải níu kéo những hình ảnh trong quá khứ mà không thể nắm bắt lấy hiện tại? Thật lòng nhỏ còn yêu Thiên Phúc hay bởi vì vốn dĩ trước giờ nhỏ chưa từng nghĩ sẽ yêu một ai khác nên mới cho là như vậy? Điều này, chỉ nhỏ mới có thể hiểu được...

“Cạch”

Nhỏ bước vào phòng, đóng cửa lại. Dựa lưng vào cánh cửa, nhỏ từ từ trượt người xuống ngồi hằn dưới đất. Đôi mắt nhỏ mông lung nhìn về phía cửa sổ hướng đối diện. Trong lòng nhỏ bây giờ loạn hết cả lên. Thiên Phúc và hai con người này, nhỏ chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ phải chọn một trong hai.

Một là chọn quá khứ là Thiên Phúc và gạt bỏ tương lai là Khánh Duy. Hai là chọn tương lai là Duy và lãng quên quá khứ là Phúc. Nhỏ bây giờ không biết phải làm sao.

Nếu chọn Phúc thì sẽ phải bỏ đi Duy. Nhưng lòng nhỏ lại không muốn như vậy, bởi không biết từ lúc nào, trong lòng nhỏ đã có một vị trí quan trọng dành cho tên này. Còn nếu chọn Duy và quên đi Thiên Phúc, nhỏ không nỡ. Dù sao thì mối tình đầu của nhỏ cũng là Thiên Phúc, những kỉ niệm đẹp khi ấy nhỏ muốn lưu giữ lại chứ không phải là cố xoá nó đi. Rắc rối.

Nhỏ mím môi. Bây giờ phải làm sao? Nhỏ không biết nữa. Hai con người đó, ai đối nhỏ cũng quan trọng. Bỗng dưng, điện thoại nhỏ đổ chuông tin nhắn. Là từ nó. Nhỏ khẽ chau mày lại rồi nhấn vào đó, đọc.

“Thiên Phúc là một quá khứ đẹp. Có lẽ chính điều này nên mày không muốn quên nhưng mày phải hiểu rằng: quá khứ đã qua rồi và thu mày còn lại là hiện tại với tương lai. Tao không bắt mày phải quên đi quá khứ, nhưng mày phải làm là hãy quyết định cho đúng để quãng thời gian trong tương lai mày sẽ cảm thấy hạnh phúc. Có thể có rất nhiều người mày yêu thương thật lòng nhưng bay giờ, tao chỉ có thể hiểu rằng DUY YÊU MÀY và MÀY CÙNG THE!” – Nội dung tin nhắn nhỏ gửi cho Thanh.

Nhỏ đọc xong, trong lòng chìm vào mớ suy nghĩ. Có thật là nhỏ đã yêu Duy như lời nó nói? Và có thật là Duy yêu nhỏ thật lòng như những gì tên này đã bảo? Không phải nhỏ không muốn tin Duy nhưng đối với một người lãng nhãng như tên này thì khi nói yêu một người thật lòng thì khó có thể tin được. (lãng nhãng cho lắm vào) Và lại, người con trai đã từng yêu thương nhỏ rất nhiều đã bỏ đi...mãi mãi không quay trở lại. Nhỏ sợ tổn thương.

Có lẽ vì vậy mà nhỏ tự chối bỏ tình cảm mà nhỏ dành cho Duy, cũng như tự lừa gạt trái tim đã dần được thay thế bởi một hình bóng khác.

“Coong...”

Kim đồng hồ chỉ. Đã 12g đêm. Một ngày lại trôi qua, một ngày nặng nề và khó khăn đối với nhiều người, đặc biệt là Thanh. Rồi điện thoại nhỏ lại đổ chuông, có người đang gọi đến. Trên màn hình nhấp nháy tên người gọi: Ten am bình Is Calling. “Tên âm bình” là cái tên mà nhỏ đặt làm tên của Duy trong điện thoại của nhỏ.

Nửa đêm rồi, sao hắn còn gọi? Nhỏ thắc mắc nhưng tay vẫn bấm nghe:

“Alo...” – Giọng nhỏ mệt mỏi.

“Sao vậy? Tôi gọi không đúng lúc à? Đang ngủ sao?” – Duy quan tâm hỏi.

“Không có. Gọi có việc gì?” – Nhỏ uể oải.

“Việc ban chiều...là thật...tôi yêu em...” – Duy nói một cách chậm rãi như sợ nhỏ không nghe kịp vậy.

“Yêu? Anh sẽ yêu tôi được bao lâu? Một ngày? Một tuần? Hay nửa tháng? Anh nói thử xem” – Nhỏ nói, giọng khinh bỉ.

“Tôi không dám nói rằng...mình sẽ yêu em mãi mãi...hay là tôi sẽ mang đến cho em hạnh phúc suốt cuộc đời này. Điều tôi có thể làm lúc này...đơn giản là yêu em bằng cả trái tim. Yêu em một cách chân thành nhất. Ngay lúc này. Tôi không thể hứa vì tương lai còn nhiều thứ. Tôi không thể hứa vì nếu như vậy, những lời nói đó chỉ khiến em hi vọng và rồi...sẽ lại tổn thương. Em đã mang quá nhiều thương tổn trong lòng. Tôi không muốn nó lại nhiều thêm. Tôi ghét phải thấy em khóc.” – Giọng Duy dịu dàng vang lên.

“Biết thế sao lại còn yêu?” – Thanh giọng nhàn nhạt hỏi. Nước mắt nhỏ bắt đầu lăn xuống.

“Chỉ đơn giản vì... trái tim muốn thế!” – Duy im lặng một hồi rồi trả lời.

“...” – Nhỏ không thể trả lời, đơn giản vì cổ họng bây giờ đã nghẹn cứng cả rồi.

“Đồng ý... làm bạn gái tôi chứ?” – Duy lấy hết can đảm. Đây là lần đầu tiên tên này đi tỏ tình nên rất run.

“...” – Nhỏ vẫn cứ im lặng. Bây giờ nhỏ phải làm thế nào.

“Tôi đang chờ câu trả lời của em đấy.” – Duy nhắc.

“Tôi...” – Nhỏ loạn.

Hay là nghe lời nó? Hay là giữ mãi một quá khứ? Hay là thử một lần cho phép bản thân mình bước tiếp đến tương lai?

“...” – Duy tay run run cầm điện thoại chờ đợi câu trả lời.

“Tôi...”

“Thế nào?” – Duy hỏi.

“Uhm...” – Nhỏ ậm ừ trong họng. Quyết định này liệu có đúng không?

“Hả??? Yeahhhhh... Em nói thật chứ?” – Duy mừng rỡ, reo lên phấn khích.

“Uhm... thật...” – Nhỏ trả lời.

“Thế nhá... Thôi khuya rồi... không làm phiền em nữa. Ngủ ngon nhá!” – Duy nói rồi nhanh nhẹn cúp máy.

Tên này hí ha hí hửng leo lên giường nằm lăn qua lăn lại mãi mà không thể ngủ được vì phấn khích. Riêng về phần Thanh thì sau cuộc nói chuyện, nhỏ mệt mỏi thả người lên giường ngủ. Vừa nằm xuống nhỏ đã thiếp đi ngay.

Qùa là một ngày mệt mỏi và nặng nề đối với nhỏ. Nhưng có vẻ lại là một ngày quan trọng nhất cuộc đời của ai đó...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sáng hôm sau, từng tia nắng lấp lánh chiếu qua khung cửa sổ, rọi thẳng vào gương mặt đẹp tựa thiên thần với làn da trắng muốt, sống mũi cao và đôi môi đỏ mọng không cần dùng son. Ánh nắng chiếu thẳng vào mặt cô gái đang nằm say giấc nồng mà cô gái chẳng hề có dấu hiệu nào cho thấy là khó chịu và sẽ tỉnh giấc.

Bỗng dưng, cái điện thoại trên đầu giường cô gái reo lên từng hồi chuông vội vã. Bị phá tan giấc ngủ bởi những tiếng ồn, cặp lông mày thanh tú khẽ chau lại, chẳng buồn mở mắt, nhỏ vội tay chụp lấy cái điện thoại, nhấn nút nghe.

“Alo...” – Giọng ngái ngủ của nhỏ vang lên một cách khó chịu.

“Em chưa dậy à?” – Giọng một tên con trai.

“Ừ...thằng nào vậy?” – Nhỏ cau.

“Anh... người yêu em đây nè!” – Là Duy

Tên này giờ chất giọng cực trẻ con của mình ra.

“Người yêu gì? Thằng nào điên vậy? Mới sáng sớm không để cho tao ngủ hả?” – Nhỏ cau có.

“Gi vậy? Đừng nói là em nuốt lời nhá. Tối qua em vừa đồng ý làm bạn gái anh mà?” – Duy mè nheo.

“Cái tên điên này? Mà là thằng nào? – Nhỏ bực bội quát, người bật dậy luôn.

“Anh... Duy... nè...”

“Duy? Thằng nào nhĩ?” – Nhỏ hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Hả?” – Tên này đần mặt.

“Ừm... à... nhớ rồi...” – Nhỏ suy tư một hồi thì cũng chịu nhớ ra.

“Bây giờ nhớ rồi à? Em nhầm anh với thằng nào?” – Duy giọng hằm hè, rõ là đang ghen.

“Điên vừa thôi cái tên kia. Nhầm nhọt gì? Chẳng qua là không nhớ. Mà anh đổi cái cách xưng hô làm tôi thấy rợn hết cả người rồi này. Mới sáng sớm, gọi làm gì?” – Thanh bực bội.

“Thôi mà... anh không biết em còn đang ngủ. Chỉ là tại anh muốn rủ em đi shopping thôi. Mai là lớp đi Nha trang rồi (phần thưởng chiến thắng của ba đứa nó trong cuộc thi THE QUEEN OF KINGDOM).”

“Đẹp cái kiểu anh anh em em đi! Ngứa cả tai.” – Nhỏ bực dọc.

“Nhưng chúng ta đang yêu nhau. Không lẽ cứ suốt ngày xưng anh với tôi, cô với tôi à?” – Duy đôi co.

“Quen rồi.” – Nhỏ lạnh nhạt.

“Nhưng anh không muốn... em không chịu thì... thì... thì anh khóc nhá! Huhuhu...” – Duy giả nai.

“Rồi... ngâm cái mồm anh vào đi. Muốn xưng sao cũng được. Điếc tai quá!” – Nhỏ khó chịu.

“Hứa nhé. Em cũng phải thế đấy.” – Duy mừng rơn.

“Ừ...”

“Đi shopping nhá!” – Duy hí hửng.

“Tại sao tôi phải... á nhầm em phải đi?”

“Vi là người yêu!” – Duy trả lời một lí do không thể nào cùn hơn được nữa.

“Hừ... rồi. Phiên phức. Diamond Plaza. 30p nữa đón tôi ở nhà.” – Thanh nói xong đập máy luôn.

Đứng trước gương ngắm soi lại bản thân, Thanh cũng gật đầu đồng ý. Mái tóc cắt kiểu Vic thông thường của nhỏ bây giờ được nhuộm thêm một vài sợi màu tím xen lẫn vào. Mắt đeo lens màu xanh dương, đánh khói màu đen, môi tô thêm chút son hồng. Nhỏ mặc cái váy màu tím bằng da, bó sát vào người làm tôn lên nét đẹp ba vòng cực chuẩn của mình. Cái váy cúp ngực, ngắn chỉ gần tới ngang đùi làm nhỏ trở nên vô cùng sexy. Cái váy chỉ đơn giản, không hoạ tiết nhưng lại có thêm điểm nhấn là cái áo khoát da màu đen lửng ở ngoài.

Trong nhò cực ngẫu nhưng theo kiểu quyến rũ. Chân mang đôi giày cao 1 tấc màu đen. Nhỏ bây giờ, đồ tên nào lại không đồ ngay từ lần đầu gặp mặt...

Bước xuống nhà trong ánh nhìn của nó và Hải Anh (tối qua Hải Anh không về nhà, chỉ có chị Vy phải về vì còn phải lo một số chuyện của công ti), nhỏ chẳng nói gì mà xách chiếc túi xách hiệu Hermes ra thẳng cổng.

Nó cười thầm với điệu bộ này của nhỏ. Nhìn sơ qua, nó đã biết, quyết định tối qua của nhỏ là gì rồi và trong lòng nó bây giờ là một câu chúc mừng cho cuộc tình mới này.....

Đẩy cánh cổng sắt ra, đập vào mắt nhỏ là chiếc xe thể thao mui trần màu tím – màu nhỏ cực thích. Và đương nhiên, chủ nhân của chiếc xe đó đang đứng tựa lưng vào chiếc xe của mình, Duy.

Tên này với nhỏ dường như hẹn mặc đồ cặp hay sao ấy. Duy mặc một cái áo thun tím trơn, khoát ngoài là áo da đen ngẫu, mặc quần jeans đen có mài rách nhìn rất bụi cùng với mấy sợi vòng treo lưng lửng và cuối cùng là đi đôi giày converse màu đen. Tóc tên này hôm nay cũng đôi kiểu, được cắt lại mới và nhuộm màu vàng ánh kim (cho trùng với chị í đó mà!).

Lúc Thanh bước ra, Duy thoáng sững sờ với cô gái nhìn quyến rũ nhưng lại cá tính trước mặt mình. Và đương nhiên cũng vì cái cách ăn mặc khá giống nhau của cả hai. Đục mặt một hồi, Duy bị Thanh kéo ra khỏi dòng hồi tưởng:

– Anh sao vậy? – Nhỏ nheo mày.

– À... không có gì... – Duy giật mình.

– Vậy thì đi. – Nhỏ nói rồi mở cửa xe bước vào cứ y như xe mình vậy.

Duy ngu ngu ngơ ngơ một lúc thì cũng ngồi vào xe, thắt dây an toàn rồi khởi động cho xe chạy đi trên con đường vắng, hướng trên trung tâm thương mại Diamond Plaza.

Trung tâm thương mại Diamond Plaza.....

Duy dừng xe trước cổng, mở cửa cho Thanh xuống trước và bảo nhỏ chờ mình đi cất xe. Nhỏ ngoan ngoãn nghe theo. Nhỏ đứng mà khiến biết bao nhiêu ánh nhìn cứ chiếu tới. Con trai ai cứ đi ngang là ngoái lại nhìn nhỏ, nhiều tên chấy cả máu mũi, có tên lại còn do mải mê nhìn mà tông thẳng vào cột điện. Gái đẹp có sức hút như vậy đó.

Nhỏ thấy cảnh tượng này, bất giác nhướn miệng tạo thành một nụ cười nhạt. Tuy nụ cười đó nhạt lắm nhưng cũng làm chết hết bọn con trai ở đây. Lúc này từ xa có bọn con trai nhìn khá là du côn đi tới. Dẫn đầu là một tên đầu đinh với cách ăn mặc giống dân chơi vô cùng. Lúc đi gần đến, bọn đây để ý tới nhỏ. Ngay lập tức, tên đầu đinh sán sán lại gần, tán nhỏ:

– Ô...cô em xinh đẹp sao lại đứng đây một mình thế nhỉ? – Giọng tên này bợt cợt.

– Hừ... – Nhỏ nhếch môi cười đều.

– Cô...Cô em cũng được lắm đấy! – Hắn đơ trước nụ cười của nhỏ.

– ... – Nhỏ không trả lời.

Nụ cười ấy mà đã thế thì nụ cười đều của nó còn có mức sát thương đến cỡ nào? Nhỏ chiếu ánh nhìn như muốn hỏi:

“Giờ muốn gì đây?” vào tụi đó.

– Đi chơi với tụi anh chứ? – Một tên khác chen lên hỏi, mắt thì cứ chăm chăm nhìn vào vòng 1 của nhỏ.

– Chơi...? – Nhỏ nhắc lại, giọng nói trong trẻo làm tụi đó đứng hình.

– Ph...Phải... – Tên đầu đinh khó khăn lắm mới nói được.

– Hạng người như tụi mày? Cút! – Nhỏ khinh khỉnh rồi gằn giọng.

– Cô em dám đui tụi anh? – Tên đầu đinh nhăn mặt tỏ ý không hài lòng.

– Còn gì chưa rõ ràng sao? – Nhỏ nghiêng đầu hỏi.

– Cô em ngon lắm nhưng tụi anh không thích thì sao? – Tên đầu đinh cười một cách kinh tởm rồi đưa tay lên định chạm vào gương mặt nhỏ nhưng...

– Áaaaaa..... – Tên đó hét lên làm tất cả mọi người đi đường đều quay lại nhìn.

Hiện tại thì tên đó đang nằm quàng quại trên đường và ôm lấy cánh tay vừa định chạm vào nhỏ. Nhỏ cười khinh bỉ, nhìn tên đang nằm dưới đất mà thích thú nói:

– Biết thế nào là cái giá phải trả cho việc động vào tôi chưa? – Nhỏ hất mặt.

Khi vừa tính chạm vào nhỏ, thằng ấy đã bị Thanh chụp lấy cánh tay, bẻ ngược lại và sau đó là tiếng “rắc...rắc...” cho thấy xương tay hắn đã vỡ vụn.

– Mày...tụi bây...bắt nó lại cho tao!! – Thằng đó quát.

Cả đám đang chuẩn bị lao vào nhỏ thì có tiếng bước chân lạnh lùng, khô khốc đang từ từ tiến lại. Nhỏ liếc nhìn người đang bước tới, sau đó thì khẽ chau mày tỏ vẻ khá khó chịu.

– Anh ngu quên ở đâu mà giờ này mới tới? – Nhỏ bực tức.

– Tại đông quá nên anh hơi lâu. Mà có vẻ như em đang có khách nhỉ? – Duy bước tới rồi nhìn bọn đây một cách khó chịu.

– Khách khứa gì? Thích thì em tiếp một thằng rồi đó. – Thanh hất mặt về phía tên nằm ôm cánh tay đau đớn.

– Chắc...nhẹ tay thế? – Đám kia sững người trước câu nói của Duy.

– Mày... – Tên kia ù đầu nhưng vẫn còn sức để trừng mắt với Duy.

– Hừ...mày biết mày vừa động vào ai không? – Duy lấy chân giẫm lên người tên đầu đinh.

– Bỏ cái chân chó của mày ra! – Thăng đầu đình quát.

– Cầm mồm! – Duy trừng mắt rồi rút từ trong túi ra một cái thẻ đen, ném sượt qua mặt tên đầu đình làm mặt hắn chảy máu.

Chiếc thẻ cắm thẳng xuống đất. Bọn kia nhìn một hồi thì run.

– Anh...

– Tao cho bọn bây 3s để biến. Một...Hai... – Duy bắt đầu đếm nhưng vừa tới tiếng thứ hai là biến hết rồi.

Kể cả tên đầu đình cũng cố gượng dậy mà chạy. Duy cúi người xuống nhặt cái thẻ lên cất trở lại vào túi rồi quay sang hỏi nhỏ:

– Em có sao không?

– Không sao. – Nhỏ trả lời.

– Thẻ em đâu? Sao không lấy ra mà phải đưng tay đưng chân vào cái bọn chó đấy? – Duy hỏi.

– Để nhà. Không thích mang. Khi nào đi bar mới cầm thôi. – Nhỏ trả lời trống không.

– Ừm...vậy vào thôi. – Duy nắm tay nhỏ kéo vào.

Một dòng điện truyền từ bàn tay lên tới tận tim nhỏ. Cảm giác này, lần đầu tiên nhỏ cảm nhận thấy. Rất lạ. Tê tê nhưng rất thích. Thế rồi Duy dắt nhỏ lên lầu 3, nơi rất nhiều cửa hàng quần áo. Tối đây, Duy đẩy nhỏ vào một shop thời trang với thương hiệu khá nổi tiếng: Style (Tên tập đoàn thời trang nhà nhỏ, mấy bạn đừng thắc mắc tại sao lúc đầu mình nói là tập đoàn nhà Thanh làm tài chính nhá. Tập đoàn tài chính Trúc Hải là do papa nhỏ quản lý còn tập đoàn thời trang Style của cửa mama nhỏ điều hành).

Nhỏ nhìn lên tên thương hiệu, lúc đầu không có ý định vào vì không thích bị các nhân viên đối xử như cô chủ nhưng vì Duy cứ nằng nặc đòi nên Thanh cũng hơi xiêu. Bước vào cửa hàng, các nhân viên kính cẩn chào:

– Chào thiếu gia, chào tiểu thư.

Duy phẩy tay như bảo “Được rồi”. Sau đó quay qua nhỏ:

– Em thích gì lấy đi. – Duy hào hứng.

– Nhưng không có màu tím – Nhỏ trả lời.

Bởi vì hầu hết các kiểu dáng ở đây đều do nhỏ thiết kế cả mà những mẫu ấy, nhỏ lại không sử dụng màu tím thì lấy đâu ra. Trong khi đó thì váy của nhỏ thì chỉ toàn tím với tím.

– Gì cơ? Ở đây không có cái váy nào màu tím à? – Duy quay sang hỏi tên quản lý.

– Dạ...đúng vậy... – Tên đó khép nép.

– Sao kì vậy? Tại sao lại không có màu tím? Như thế thì nếu khách hàng yêu cầu thì sao? Chẳng phải là ế luôn à? – Duy cau gắt còn mặt nhỏ thì tối dần, mắt không ngừng lườm nguýt tên này.

– Hờ...á...sao em nhìn anh ghê vậy? – Duy giật mình nhìn nhỏ rồi nhảy ra xa.

– Anh vừa chê bai cái gì vậy? – Nhỏ rùng mắt.

– Ồ...anh... – Duy bất ngờ.

– Anh biết anh vừa đưng vào ai không? – Nhỏ tiến sát lại Duy làm tên này phải thực lùi lại.

– Anh...đâu...đâu có...làm gì em đâu?

– Anh chê bai tôi cho đã rồi bảo không có à? – Nhỏ hét.

– Hờ...anh...chê em hồi nào? – Duy đàn mặt.

– Anh bảo là mấy mẫu này ế. Thế thì chẳng phải là anh bảo đồ tôi thiết kế không ai ưa à? – Nhỏ hét tiếp.

– Á...là em?

– Phải...đây là cửa hàng nhà tôi! Mẫu mã đều là do tôi thiết kế! Anh là cái đồ không có mắt thẩm mỹ mà dám phán xét thế này thế nọ à? – Nhỏ hậm hực.

– Anh...không biết. – Duy cúi gằm mặt.

– Hừ...đi. – Nhỏ nói rồi bước ra khỏi cửa hàng trong sự ngỡ ngàng của tất cả đám nhân viên.

Đám nhân viên ấy có ai còn lạ mặt Duy nữa? Tên này hay đưa mấy con bồ của mình vào đây mua đồ lắm nên hoài rồi quen mặt. Chưa ai thấy có người dám lên mặt với Duy như thế, cũng như làm Duy không dám cãi. Tất cả mọi người đều thầm khâm phục cô chủ mình vì đã trị được một người như vậy....

Sau câu chuyện ở cửa hàng nhà Thanh, cả hai đi mà không nói với nhau tiếng nào. Nhỏ đi hoài mà thấy Duy không nói gì thì bắt đầu cảm thấy lo. Hay là nhỏ hơi quá nhí? Nhưng ai bảo Duy chê bai nhỏ trước mặt đám nhân viên ấy làm gì? Nhưng mà Khánh làm gì biết đó là cửa hàng nhà nhỏ? Mà không biết thì đâu có tội? Bây giờ trong lòng nhỏ chia ra làm hai phe: Một phe đổ tội cho Duy và một bên bảo chữa.

Cầm lòng không được, nhỏ len lén liếc nhìn tên này. Bây giờ, Duy chẳng còn tâm trạng gì cả. Tính buổi “hẹn hò” đầu tiên giữa hai người sẽ vui lắm nhưng kết quả lại thế này làm cu cậu hơi thất vọng. Duy muốn làm nhỏ vui nhưng cuối cùng, nhỏ lại tức giận. Nhìn gương mặt buồn hơn con chuồn chuồn của tên này, nhỏ lại thấy tội.

Cũng phải. Có lẽ nhỏ hơi quá đáng khi làm vậy. Tại tên này muốn làm nhỏ vui mà? Nghĩ vậy nhưng nhỏ chẳng biết làm thế nào, nhỏ bắt đầu bước chậm dần, đi ngang ngang với Duy. Từ từ, tay nhỏ khẽ đưa lên, chạm nhẹ vào tay tên này nhưng có vẻ hần không để ý, về mặt vẫn còn buồn. Nhỏ thấy vậy thì tức mình, đưa tay lên nắm chặt lấy tay Khánh luôn. Một luồng điện truyền vào người cả hai làm tên này thoáng giật mình nhìn vào tay mình, sau đó lại nhìn nhỏ. Bất giác, Duy cười. Không biết lúc này, nỗi buồn của tên này bay đâu hết mà thay vào đó là sự hạnh phúc đan xen với ngọt ngào lẫn lộn cả.

Ngay lập tức, Duy kéo nhỏ tới một quầy thời trang khác. Nhưng khi vừa chuẩn bị vào, Duy bị Thanh giật ngược lại. Cu cậu nhăn mặt, hỏi:

– Em sao vậy? Vào Thôi.

– Khoan... – Nhỏ nói.

– Sao vậy? Em mệt à? Hay tui mình về? – Duy sốt sắn.

– Không phải... – Thanh lắc đầu nguầy nguậy trông rất dễ thương.

– Chứ em làm sao?

– Đói...sáng giờ chưa được ăn! – Thanh nói rồi xoa xoa cái bụng mình.

– Ồ...quên...anh xin lỗi. Đi sớm mà quên mất em chưa ăn. Hay giờ chúng ta đi nhé. Em muốn ăn gì? – Duy ân cần.

– Ừm...hamburger nha? – Thanh nói rồi cười tươi.

– Được thôi. – Duy gật đầu.

– Yeahhh...được ăn rồi! – Nhỏ nhảy lên vui mừng rồi nhanh tay kéo Duy đi.

– Trẻ con thật! – Duy khẽ lắc đầu.

Nhỏ thay đổi thái độ nhanh thật, mới đây còn làm mặt lạnh mà nghe tới được đi ăn là y như con nít. Cả hai kéo tay nhau vào cửa hàng Loteria ở tầng 5. Khi vừa bước vào, tất cả mọi ánh mắt đều hướng vào cả hai, mà nếu nói đúng hơn là Duy nhà ta bởi vì từ khách cho đến nhân viên phục vụ hầu hết đều là con gái.

Có một sự khó chịu dâng lên từ từ trong lòng, nhẹ lắm nhưng nó đủ khiến cho Thanh cảm thấy bức bối. Ngồi xuống một bàn gần bên cửa sổ, mặt nhỏ khó chịu thấy rõ. Duy cũng bắt đầu ngồi xuống, nhìn nhỏ mà tên này thấy lạ, hỏi thăm:

– Em sao nữa vậy?

– Không sao! – Nhỏ làm như về giận.

– ... – Duy nhún vai, khó hiểu với thái độ của nhỏ.

Từ trong quầy, một cô gái theo nhỏ nhận xét là nhìn được nhất trong đàn nhân viên ở đây, tuy nhiên vẫn còn thua nhỏ xa bước tới bàn của cả hai. Cô nàng này có mái tóc uốn xoắn lộn tới ngang lưng nhuộm highlight màu vàng. Gương mặt tròn, khá dễ thương, ưa nhìn, môi tô son màu cam và đánh một lớp phấn khá dày trên gương mặt. Chiếc áo so-mi trắng đồng phục được nhỏ ta mở hai cúc đầu tiên, cái váy màu đỏ mà nhỏ ta đang mang cũng bị lộn vào để cho cái váy ngắn hơn.

Tự tin với bản thân, ả ta cầm tờ menu đi về phía bàn của Thanh và Duy. Nở một nụ cười mà “một số” thằng con trai có thể đổ, nhỏ ta dịu dàng nói với Duy:

– Anh dùng gì ạ?

– À...cho an... – Duy đang tính nói thì Thanh chen ngang:

– One scrim hamburger, one soy chicken set, one pepsi, one chicken shake... – Và vô số những thứ khác đều được Thanh gọi.

– À...ờ...vậy còn anh dùng gì ạ? – À ta đánh ánh nhìn không mấy thiện cảm về phía Thanh nhưng vẫn phải dịu giọng lại.

– Ờ...tôi... – Duy đang tính trả lời nhưng ngay lập tức bị Thanh lại chặn ngang họng:

– Không cần. Tôi gọi rồi – Thanh lạnh lùng.

– Hừ... – À ta hậm hực quay đi, bỏ lại một dấu chấm hỏi to đùng của Duy với thái độ của hai cô gái.

– Em...hơi lạ đó! – Duy nhìn Thanh.

– Lạ? Chỗ nào? – Thanh lờm lờm.

– Thì cứ chặn họng anh hoài! Với lại anh thấy hình như em với cô phục vụ kia có ác cảm với nhau thì phải? – Duy nói.

– Hừ...chứ không lẽ để anh trả lời cái con ầy? Nó đang cố tia anh đấy ngốc ạ! Nhìn cái cách ăn mặc là đủ hiểu rồi! – Thanh cau.

– A...em ghen à? – Duy reo lên.

– Ghen...gì? Vớ vẩn! – Thanh cố xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu Duy.

– Thế sao mặt em đỏ? – Duy nhếch mép.

– Anh... – Thanh trừng trừng mắt lên nhìn Duy.

– Haha...anh đùa mà! –Duy bật cười.

– ... – Thanh tức lắm nhưng nhỏ vẫn phải nuốt khan cục tức vào trong cổ họng.

Á phục vụ ban nãy bước ra với cái khay thức ăn trên tay. Hậm hực nhìn Thanh một cái, nhỏ ta quay sang Duy nói giọng ngọt ngào:

– Anh dùng ngon miệng ạ! – Không quên nháy mắt một cái.

Duy thấy thế cũng cười đáp trả nhưng chẳng may, cái hành động của hai người này đã lọt vào mắt Thanh. Nhỏ mím môi, dùng chân đá Duy một phát làm anh chàng đau thấy rõ. Duy xoa xoa chân, la oai oái mà Thanh thì bắt đầu ngồi ăn một cách thân nhiên xem như không có gì. Nhỏ đã mang giày gót nhọn rồi mà đá một phát như thế thì đến thánh cũng chẳng đỡ nổi chứ đừng nói tới anh Duy người trần mắt thịt.

Thấy nhỏ chẳng phản ứng gì, tên này cũng thôi la, ngồi chống cằm nhìn Thanh ăn uống rồi tự cười một mình. Bỗng dưng, Thanh quay sang nhìn Duy, mặt nghiêm lên thấy rõ:

– Làm thế nào mà anh biết em là một trong ba người đứng đầu Killing?

– Hừ? – Duy nhướn mày.

– ... – Thanh nhún vai như kiêu: “Anh đã nghe câu hỏi rồi đấy!”

– À...vì anh là Dark Kun! – Giọng Duy như đang đùa.

– Em không đùa! – Thanh nghiêm giọng.

– Ờ...thật ra thì...lúc ở trường đua Từ Thần, em đã để cho mọi người biết, mình là Ellie angle. Bắt đầu từ đó, anh đã cho người điều tra về ba thủ lĩnh của Killing. Việc điều tra về ba người hơi vất vả cho người của bọn anh. May mắn là cuối cùng cũng phát hiện được trong một cảnh quay ở ngay góc quán bar, hình ảnh của ba thủ lĩnh đã được ghi vào, hơn thế nữa, lúc đó cả ba đều không mang mặt nạ.

(Ba đứa nó khi dưới thân phận là thủ lĩnh của Killing phải đeo mặt nạ để tránh rắc rối ở ngoài đời)

Chính lúc đó, anh mới biết, Ellie angle chính là một trong ba thủ lĩnh của Killing. – Khánh kể.

– Không ngờ...có lúc tụi em lại sơ sót thế...cứ ngỡ là không bao giờ lộ chứ? Nhanh thật. – Thanh nhếch môi nhàn nhạt.

– Thôi. Đừng nhắc chuyện đó nữa. Em ăn nhanh đi rồi chúng ta đi mua đồ. Anh muốn chọn một bộ thật đẹp cho em! – Duy vui vẻ nói.

Câu nói đó khiến tim Thanh chột thất lại. Câu nói ấy quen quá! Hình như đã có ai đó từng nói với nhỏ câu nói ấy. Một người mà nhỏ đang cố gắng quên đi. Cố gắng không nhớ tới. Ánh mắt nhỏ bắt chột chùn xuống làm Duy lo lắng:

– Em sao vậy? Không khoẻ hay anh nói gì sai? -Duy rồi rít.

Có lẽ vì đây là lần đầu biết thế nào là yêu một người nên tên này khá vụng về. Nhìn Duy lo lắng cho mình, Thanh lại cảm thấy lo lắng. Khác với cảm giác ban nãy, bây giờ tim nhỏ lại sợ cái gì đó. Nó giống như là nhỏ đang sợ mất đi một cái gì đó quan trọng lắm đối với bản thân vậy.

Sự quan tâm, ân cần đối với nhỏ lúc này, Duy sẽ giữ được đến bao lâu? Xung quanh tên này biết bao nhiêu cô gái với mọi lứa tuổi. Chỉ cần một câu nói, bất cứ cô gái nào cũng có thể làm tất cả mọi chuyện vì hắn. Nhỏ sợ sẽ có một ngày, người con trai trước mặt mình sẽ lại bước tiếp, để mặt nhỏ cứ đứng tại chỗ tên con đường mà ngày xưa đã từng có một người làm vậy. Nhỏ thật sự sợ!

– Không...không có gì... – Nhỏ gạt đi nỗi lo lắng của Duy.

Nhỏ không thích Duy quan tâm nhiều đến mình như vậy vì nếu cứ như thế, nhỏ sợ sẽ bị tổn thương. Mà nhỏ thì lại rất sợ bị như thế...

– Ồ...không thì thôi!

Ở nhà nó.....

Trong lúc này, nó đang ở trên phòng. Lấy chiếc điện thoại đặt trên bàn, nó rút vào túi rồi bước xuống nhà dưới. Nó mặc cái quần sọc da màu đen làm nổi bật lên nước da trắng của mình cùng với một cái áo cũng bằng da màu đen, cộc tay có khoá kéo dọc trước ngực. Chân mang đôi giày gót cao một tấc màu đen, nó đeo thêm hai ba cái vòng bản to có gắn đinh tán, trước cổ nó là sợi dây chuyền hình hoa hồng làm bằng bạc nguyên chất và một tên tai nó có đeo chiếc hoa tai hình đầu lâu. Mái tóc dài màu đỏ được nó búi gọn lên, để mái ngố và gương mặt bị che đi bởi một cặp mắt kính màu đen.

Đứng dựa người vào chiếc xe mui trần màu đen bóng, nó chờ Hải Anh và Hải Vy tới.

“Kì...”

Tiếng phanh gấp xe trên mặt đường vang lên rợn tóc gáy. Trước mặt nó là hai cô gái. Một người trên con xe moto màu bạch kim và một người trên chiếc Audi màu trắng. Cô gái trên chiếc xe moto chính là Hải Anh.

Hôm nay, cô nàng mặc chiếc quần jeans bạc màu xẻ rách từ nửa đùi đến gần mắt cá chân cùng với cái áo da màu đen lửng bó sát làm lộ ra nước da trắng tại vùng eo và cái dáng chuẩn của mình. Chân Anh mang đôi giày cao gót màu trắng đến tận một tấc cùng với một số phụ kiện khác. Mái tóc màu đen óng mượt được cô nàng vuốt cao lên trông rất gọn. Nhìn Hải Anh vô cùng quyến rũ.

Hải Vy ngồi trong chiếc xe màu trắng với dáng vẻ rất dịu dàng. Cô chỉ mặc đơn giản một cái đầm màu trắng không hoạ tiết, chỉ có điểm nhấn duy nhất là chiếc thắt lưng bằng to màu vàng ở eo mà thôi. Cô đi đôi giày búp bê màu trắng và mái tóc dài màu nâu hạt dẻ được uốn lọn và thả nhẹ nhàng. Nhìn Vy rất đẹp theo dáng vẻ của một thiên thần thật sự.

– Chúng ta đi chứ? – Nó hỏi.

– Tất nhiên. Chắc sẽ có người bắt ngờ lắm đây! – Hải Anh cười tươi.

– Vậy thì còn chần chờ gì? Chúng ta đi thôi. -Vy chốt lại rồi cả ba cùng phóng đi trên con đường dài.

Hiện tại, Thanh đang rất miễn cưỡng với những bộ váy trên tay. Sau khi ăn xong cả hai cùng nhau ghé vào một shop quần áo. Duy hăng hái chọn đồ cho Thanh rồi đẩy nhỏ vào phòng thử đồ. Thấy dáng vẻ hào hứng đó của tên này, nhỏ không nỡ từ chối. Thế mà nãy giờ, nhỏ đã phải thử tổng cộng 22 cái mà không có cái nào làm Duy thật sự vừa ý. Thế là Duy vẫn tiếp tục chọn, chọn, chọn và chọn còn Thanh thì cứ vẫn phải miễn cưỡng thử, thử, thử và thử. Tới cái thứ 31, Thanh mặt méo xeo nhìn Duy:

– Có thật sự là cần phải thử không?

– Tất nhiên không thử thì làm sao biết có hợp hay không? – Duy hồn nhiên trả lời.

– Nhưng nãy giờ em thử 30 cái rồi đấy! – Nhỏ nói, giọng như sắp khóc.

– Có sao. Vào nhanh đi. -Duy xua tay rồi tiếp tục đẩy nhỏ vào phòng thử.

– Yashaaa... – Nhỏ bực tức giật bộ đồ trong tay Duy rồi bước vào phòng thử.

Khi Thanh nhỏ nhẹ thì không chịu mà cứ thích phải làm nhỏ điên lên thế nhỉ? Đây là lần đầu tiên nhỏ cảm thấy mua sắm là một cực hình. Đương nhiên là chỉ khi đi cùng Duy.

“Rầm”

Nhỏ đá tung cái cửa phòng thử rồi bước ra trong mọi ánh nhìn từ nhân viên cho đến người mua hàng và đương nhiên là cả Duy.

– Em làm gì vậy? Mọi người nhìn kìa! – Duy chạy lại nói nhỏ với Thanh.

– Nhìn cái gì mà nhìn? Có tin tôi móc hết mất không? – Nhỏ quát làm tất cả mọi người giật mình rồi lật đật tiếp tục công việc.

– Em bị gì vậy? – Duy cau mày.

– Còn anh nữa? Anh chỉ là người yêu chứ không phải mẹ tôi đâu! Xong cái này đừng hòng tôi thử thêm cái nào nữa! Hừ... – Nhỏ quát Duy rồi bước vào phòng thay bộ đồ ra.

Bỏ ra khỏi cửa tiệm quần áo. Thanh không thèm ngoái lại nhìn Duy lấy một lần mà cứ đi thẳng. Chỉ tội là tên này phải đuổi theo một bờ hơi tai.

– Đây...chờ anh với! – Duy nói.

– ... – Nhỏ không trả lời, chỉ rút điện thoại ra. Một tin nhắn!

“Tui tao đen cho do. Neu duoc thi ghe sang do luon di!”

Là từ số điện thoại của nó. Thanh nhìn trên màn hình điện thoại. Cũng đã 12g30. Có lẽ bây giờ mà nhỏ bắt đầu đến “chỗ đó” thì vẫn còn kịp. Nhỏ dừng lại đột ngột làm Duy đang đuổi theo phía sau phải phanh gấp suýt chút là té ụp mặt xuống đất.

– Em về trước. – Nhỏ nói.

– Sao vậy? Anh làm em giận à? Hay em không được khoẻ? Hay em bận việc gì? Có không khoẻ ở đâu không... – Duy dõn dáp.

– Không sao hết! Chỉ là chút việc với tụi Trúc Lâm thôi. – Nhỏ trả lời.

– Ừm...làm anh lo. – Duy thở phào.

– Vậy thôi. Bye. Em đi. Anh không cần đưa đâu. – Nhỏ nói rồi đi luôn, bỏ lại mình Duy nhìn theo mà cảm thấy lòng buồn buồn. ...

“Vù...vù...”

Tiếng gió bạt vào mặt Thanh nghe thấy rõ. Sau khi tạm biệt Duy, nhỏ xuống gara và lấy chiếc moto màu đen mà mình gửi từ lâu ra phóng đi như bay. Nhỏ đang phóng với vận tốc 150km/h ở trong thành phố nhiều xe cộ này.

Điểm đến của nhỏ hiện tại chính là toà nhà chính 48 tầng tại trung tâm thành phố thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Vương Hải.

“Kẹt...”

Nhỏ phanh xe gấp làm mặt đường toé cả lửa. Bỏ mũ bảo hiểm xuống, nhỏ nhìn ba người còn gái đang đứng chờ mình mà nhoen miệng cười.

– Nhanh đấy! – Là giọng nó.

– Cũng gần mà. – Nhỏ trả lời.

– Sao đây hai cô? Vào hay đứng đây tán gẫu? – Vy chau mày.

– Thì vào nào? – Nhỏ nói rồi xuống xe cùng với nó, Hải Anh và Vy bước vào toà nhà.

Tụi nó bước vào trước ánh nhìn của tất cả mọi người và đương nhiên, người dẫn đầu chính là nó. Nó bước chân đến quầy tiếp tân, nói:

– Phiên giúp tôi báo cho tổng giám đốc là có người muốn gặp.

– Cô có hẹn trước? – Ả nhân viên khó chịu.

– Không. – Nó trả lời.

– Vậy thì xin lỗi, tổng giám đốc không thể gặp cô! – Ả nhân viên khinh khỉnh rồi quay vào tiếp tục cuộc nói chuyện với mấy người nhân viên khác.

– Giờ sao? – Nó nhìn ba người còn lại, nó không thể trách ả nhân viên ấy được vì theo lẽ phải có hẹn trước mới được gặp. Ả ta chỉ làm đúng luật thôi.

– Không biết? – Vy nhún vai. Bỗng nhiên có tiếng nói vọng từ bên trong quầy tiếp tân:

– Ăn mặc như mấy con đi vậy. Bọn chúng nghĩ sao mà có thể gặp tổng giám đốc cơ chứ. Cái hạng như bọn nó chỉ đáng đứng ở mấy quán bar mà thôi!! Hahaha... – Ả nhân viên vừa rồi nói, cười khanh khách.

“Rầm”

Một thanh phát ra không nhỏ, bằng chứng là tất cả mọi người đều phải giật mình. Ả nhân viên vừa nãy còn cười thích thú bây giờ mặt đã tái mét nhìn vào cái mặt bàn lát đá hoa cương đã bị nứt ra, chuẩn bị vỡ tan nếu chỉ đụng nhẹ vào.

– Cô nói gì? – Thanh trừng mắt.

Thanh lúc này sau khi nghe tất cả những câu nói của ả nhân viên đã không kìm chế được mà đập mạnh tay xuống bàn. Không chỉ Thanh lúc này đang rất tức giận mà Hải Vy, Hải Anh và nó cũng đang rất mất bình tĩnh. Thấy ả nhân viên không trả lời, Thanh lại đập mạnh một cái xuống bàn làm lớp đá hoa cương lát mặt bàn vỡ tan, một số roi xuống đất. Nhỏ lại nghiêng răng:

– Cô nhắc lại tôi nghe xem... cô vừa mới nói cái gì?

– Tôi...t... – Ả ta ấp úng.

– Tôi không nghĩ tập đoàn như Vương Hải mà lại có loại nhân viên như cô. Tôi nhớ là nội quy không cấm những người như thế vào đây cơ mà? Cho dù khách hàng là loại người thế nào thì cũng đâu đã đến lượt cô phán xét? Chỉ cần họ là khách hàng thì cô phải tôn trọng họ chứ? – Thanh quát.

– Tôi...ơ...tôi...không có... – Ả lắp bắp.

– Không nói nhiều. Cô chuẩn bị cuốn gói ra khỏi đây là vừa rồi đấy! – Thanh nói rồi quay lưng đi.

– Quá đáng! – Hải Anh hất mặt.

– Đừng nghĩ những lời cô ấy nói không có giá trị gì! – Vy nhìn chăm chăm ả nhân viên.

– Chỉ cần một câu nói của cô ấy, tôi dám cá không có một công ti nào trên thế giới dám cho cô làm đầu chứ đừng nói là ở đây! – Nó lạnh lùng hăm dọa.

Xong, cả ba bước đi theo sau lưng Thanh đến một cái thang máy mà không ai dùng vì phải có mã. Thanh lướt tay trên bảng mã và cánh cửa thang máy mở ra, cả bốn bước vào. Chính lúc này, ả tiếp tân kia mới hoảng hồn vì biết mình đã động vào ai.

Cả cái toà nhà này ai mà không biết cái thang máy vừa rồi chỉ có một người biết mã và người đó chính là chủ tịch của Vương Hải... .

“Ting...”

Tụi nó lên thẳng tầng 46. Cửa thang máy vừa mở, Thanh đã hăm hăm bước ra với gương mặt muốn giết người.

“Rầm...”

Đập thẳng vào cửa phòng tổng giám đốc, Thanh đi thẳng đến cái bàn làm việc của một người con trai và đập cái “rầm”, khiến tất cả mọi thứ trên bàn đều rơi khỏi vị trí ban đầu của nó. Người con trai ngược mặt lên nhìn Thanh cau mày.

– Sa thải ả ở quầy tiếp tân! – Thanh hất mặt nói.

– Chuyện gì vậy? – Chàng trai căng thẳng nhìn nhỏ.

– Sa thải ả ở quầy tiếp tân! Ngay lập tức cùng với ai ở phòng nhân sự đã tuyển ả ta vào đây! – Thanh nhắc lại.

– ...? – Chàng trai ngó ra sau lưng Thanh, nhìn tụi nó như muốn tìm một lời giải thích.

– Ả ta bảo tụi này là đi. – Nó điềm nhiên trả lời.

– À... – Chàng trai gạt gù rồi nhắc điện thoại để trên bàn lên gọi ai đó.

– Hừ... – Thanh thờ hất ra.

– Sao nào? Bình tĩnh đi. Sao lại đến đây? – Chàng trai hỏi.

– Tôi nay có nhiệm vụ. Tụi này cần lấy vài món... – Vy trả lời.

– Ừm... – Chàng trai gạt đầu rồi bấm một nút trên bàn phím máy tính.

Ngay lập tức, một cánh cửa mở ra ở ngay trên tường.

– Vào thôi. – Vy cười rồi đi trước.

Cả đám đi theo sau và Thanh đi sau cuối. Khi sắp bước vào căn phòng mật, nhỏ quay lại nhìn chàng trai hỏi:

– Anna đâu?

– Cô ta xin nghỉ phép một tuần. – Chàng trai điềm đạm trả lời.

Thanh gạt đầu nhẹ rồi bước vào trong cùng ba người kia. Bên trong căn phòng đó là một kho vũ khí tối tân hiện đại bậc nhất với những sản phẩm mang tính sát thương khủng khiếp và thậm chí là chưa có mặt ở bất kì đâu trên thế giới. Khi bước vào, trước mặt tụi nó có bốn cánh cửa với bốn từ Đông – Tây – Nam – Bắc.

Mỗi người một hướng đi riêng, cả bốn bước vào bốn cánh cửa khác nhau.

Căn phòng Đông...

Căn phòng sáng đèn với bốn vách tường cao kín mít không một khe hở cho đến một con muỗi bay vào cũng không được. Đặc biệt hơn nữa, bốn bức tường này là những cái kệ đặt súng. Có thể nói tất cả mọi loại súng đều có mặt ở đây, cho đến những khẩu có trị giá lên đến cả tỉ đô.

Hải Anh bước từng bước chân nhẹ nhàng đến cái kệ đối diện và lấy hai khẩu súng lục, miệng cười nhạt thề:

– Chó săn thì không cần phải dùng đồ tốt!

Xong, cô quay sang lấy thêm đạn và bước ra khỏi đó.

Căn phòng Tây...

Mùi hoá chất xộc thẳng vào mũi Vy khi cô nàng chỉ vừa mới khép cánh cửa lại. Không khác với cách bố trí ở căn phòng Đông là mấy, chỉ có điều những cái kệ ở đây không dùng để đặt súng mà thôi. Ở đây gồm hai dãy kệ đặt độc dược, một dãy kệ đặt dược liệu và một dãy kệ đặt châm với đủ kích thước. Ở giữa căn phòng là một cái laptop được mở sẵn dùng để điều khiển máy móc ở đây lấy những lọ thuốc trên kệ.

Vy ung dung bước lại gần và chọn lựa những độc dược cần thiết trên máy rồi nhấp chuột vào hai loại thuốc: di-wafarin và Kali-xyanua.

– Thế này là đủ. Không sống được cho đến lúc đến bệnh viện đâu. – Vy cười thích thú rồi ra khỏi phòng.

Căn phòng Nam...

Thanh vừa bước vào căn phòng, đèn bỗng được bật sáng lên, chiếu rõ hết thấy những con dao đầy nguy hiểm đã tước đi mạng sống của không ít người – những con dao như tượng trưng của lưỡi hái của tử thần.

Thoạt nhìn, những con dao này cái nào cũng giống nhau nhưng đối với Thanh nếu cái nào cũng giống nhau thì nhỏ đâu cần tốn công mua nhiều đến vậy. Đối với nhỏ, mỗi cái mỗi khác. Có thể, mọi người chỉ nghĩ rằng nếu khác thì chỉ có khác ở kích thước của từng loại mà thôi. Tuy nhiên, mỗi con dao đều có đặt trưng riêng của nó. Có loại sắc đến mức khi ném vào người khác có thể phóng xuyên qua cả người, có loại ngấm độc nhưng không hề để cho mắt người bình thường thấy được độc tố đang ở trên nó, có loại tuy không bén nhưng khi vừa găm vào người đã làm người ta quẫn quại...

Nhỏ khi một vòng căn phòng xem xét và lựa chọn món đồ cần thiết. Thứ nhỏ chọn chính là món đồ chơi yêu thích của mình – năm con dao sắc đến mức cũng có thể chém rách cả một tờ giấy đang bay giữa không trung. Con dao đặc biệt ấy được khắc hình hoa hồng trên lưỡi dao và chuôi dao được mạ bạch kim.

Thanh lấy xong những thứ cần thiết, kiếm lời khôn nói một câu rồi bước ra khỏi phòng.

Căn phòng Bắc.....

Một căn phòng trống không với nền đen chủ đạo và một cái máy laptop ở giữa căn phòng. Nó chỉ lại gần cái máy tính và lướt ngón tay thon dài trên màn hình. Xong xuôi lại bước ra khỏi đó mà thôi. Đừng tự hỏi tại sao trong căn phòng này lại chẳng có gì. Đơn giản vì một Venus của Tứ mà nữ chi cần dùng trí thông minh trời ban và một chút bạo lực thì chẳng còn ai có thể sống sót.

Và hơn hết, nó không quen dùng dụng cụ!

Cả bốn đứa từ từ bước ra khỏi căn phòng bí mật, trở lại với căn phòng Tổng giám đốc ban đầu. Chàng trai ban nãy nhìn thấy tụi nó thì hỏi:

– Xong rồi à?

– Ừ...Bây giờ tụi tôi đi. Anh ở lại đây cẩn thận nhé Kiệt! – Thanh vẫy tay rồi bước ra cửa, không để ý đến ánh nhìn của anh chàng dán chặt vào Hải Anh cũng sợ né tránh của cô đối với Kiệt. (Nhân vật này mình sẽ giới thiệu sau. Nói trước mất vui).

Bước xuống tới đại sảnh, tất cả mọi người đều ngoái lại nhìn tụi nó. Không những vì tụi nó quá đẹp mà một phần là vì những chuyện đã xảy ra ở đây. Bước đến giữa đại sảnh, một chuyện không ngờ tới đã xảy ra. Cánh cửa toà nhà mở ra và ba chàng trai bước vào thu hút ánh nhìn của không ít các cô gái. Là tụi hần. Nó khề chau mày, lại một rồi!

– Ủa? Máy đưa? – Thiên thốt lên.

– Vâng... – Nó gạt nhẹ đầu.

– Sao lại ở đây? – Tôi lướt Nam.

- Có chút chuyện thôi ấy mà... – Vy nhún vai.
- Cần lấy gì à? – Nam lại chau mày hỏi.
- Anh không cần biết... – Thanh trả lời, miệng hơi nhếch lên.
- Em... có chuyện gì xảy ra rồi? – Nam nhìn chằm chằm tụi nó.
- Chẳng có gì quan trọng đâu. – Nó nói.
- Ừ... – Thiên gật đầu.
- Sao chỉ thấy mấy cô? Hải Anh đâu? – Hấn lúc này mới lên tiếng.
- Tòì đây... – Anh Anh từ sau tụi nó tiến lên.

Sự xuất hiện lúc này của Hải Anh làm bọn hấn sững sốt. Cách ăn mặc và nói chuyện này, dường như không phải là cô nàng Anh Anh ngây thơ với vẻ đẹp trong sáng mà bọn hấn từng biết. Trước mặt cả ba là một cô nàng với vẻ đẹp quyến rũ, sắc sảo và lạnh nhạt. Cách ăn mặc tôn lên đường cong chuẩn không cần chỉnh và vòng eo thon gọn được khoe ra khiến cả ba không dám tin vào mắt mình. Thiên lấp bắp:

- Anh không... không nghĩ... em lại dám ăn mặc... thế này!
- Tại sao lại không? – Cô nhếch môi.
- Em sao vậy? Không lẽ... chuyện đó... – Thiên nhìn Hải Anh bằng ánh mắt khá phức tạp.
- Dừng... tôi không biết chuyện gì hết. Cũng như chuyện đó tôi cho qua lâu rồi. Tôi không muốn nhớ. – Anh Anh quay mặt đi chỗ khác.
- Nhưng anh không quen em thế này! – Thiên bậm môi.
- Nếu vậy thì nên tập làm quen đi, tôi không phải lúc nào cũng như anh nghĩ. Tôi không hề ngây thơ, cũng không hề trong sáng bởi tay tôi đã nhuộm máu khi còn quá sớm. Bởi vậy, đừng cho rằng, tôi vẫn còn là cô bé của ngày xưa nữa. Đó đã là quá khứ rồi. – Hải Anh nói với Thiên rồi đi thẳng một mạch ra ngoài.

Nó bật cười với những chuyện đang xảy ra ở đây. Có vẻ như ông anh nó vẫn chưa hiểu rõ về con người của cô bạn này thì phải. Vậy thì quãng đường để Anh Anh trở thành chị dâu nó có vẻ vẫn còn dài lắm đây! Ba đưa tụi nó cười nhẹ, tỏ vẻ chào rồi chạy theo Hải Anh ra ngoài. Mọi chuyện sắp diễn ra!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Kẹt...”

Tiếng phanh của chiếc xe hơi màu đen trên nền đường vang lên. Xung quanh đây vắng vẻ đến kì lạ. Thậm chí cũng ít có căn nhà nào ở khu này. Ở nơi đây giống như bị cô lập vậy. Cánh cửa xe bật mở, ba người con gái bước xuống xe.

Cả ba hôm nay có cùng một cách ăn mặc: áo da đen cộc tay cùng với chiếc quần da bó cũng màu đen, chân đi đôi boots da đen. Mái tóc dài của nó và Hải Anh được buộc lên gọn gàng, tạo sự thuận tiện nhất khi hành động. Thanh đeo cái cạp đựng năm con dao ngay hai bên eo còn Hải Anh thì giắt hai cây súng lục.

“Ngắt điện hàng rào đi!” – Nó nói vào cái bộ đàm liên lạc với Vy.

“Xong rồi... nhanh lên đi.” – Giọng Vy vang lên qua cái bộ đàm nhét tai của nó.

Ngước lên nhìn cái hàng rào cao hơn hai mét, cả ba bắt đầu lùi ra xa, lấy đà bật người nhảy qua hàng rào.

“Bịch...”

Cả ba đáp người gọn nhẹ xuống nền cỏ được chăm sóc kĩ lưỡng. Bỗng nhiên tiếng bước chân chạy dồn dập càng ngày càng gần tụi nó hơn.

– Tìm xem có ai đột nhập không? Ta vừa nghe thấy tiếng động ở đây! – Một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ chỉ chỉ chỏ chỏ cho mấy tên mặc áo vest đen có vẻ là vệ sĩ.

Sau một hồi lùng sục, một tên vệ sĩ bảo:

– Không có ai hết.

– Kì lạ... rõ ràng có tiếng động mà! – Ông bảo vệ chau mày.

– Nhưng rõ ràng là không tìm thấy ai. – Tên vệ sĩ bảo.

– Vậy thôi. Đi. – Ông bảo vệ gật đầu rồi ngoắt cả đám vệ sĩ đi mất.

“Hự...”

Ba thân ảnh từ tên ngọn cây to ở đó đáp xuống.

– Phù...suýt bị phát hiện! – Hải Anh lấy tay quệt mồ hôi.

– Thôi. Nhanh đi trước khi tụi đấy quay lại. Mười lăm phút nữa là 9g rồi. Sắp tới giờ thay ca trực. – Nó nói rồi lấy sợi dây có cái móc sắt ở phần đầu ra, dùng lực ném lên ban công tầng hai của toà biệt thự.

Xong, nó kéo dây. Cái móc sắt mắc vào cái lan can của ban công. Nó lại giật giật sợi dây thêm vài lần nữa để đảm bảo chắc chắn. Sau đó nó bám vào sợi dây, leo lên. Hải Anh và Thanh cũng lần lượt leo lên.

“Cộp...”

Tiếng gót giày của nó chạm vào nền gạch lát đá hoa cương ở ban công vang lên khô khốc. Tiếp theo đó là Thanh và sau cùng Là Hải Anh. Trước mặt tụi nó bây giờ là một cánh cửa kính to, bên trong là sảnh lớn với ánh đèn lung linh. Tuy nhiên, tụi nó không hề thấy bất cứ tên vệ sĩ nào canh gác làm tụi nó thấy lạ.

Thanh quỳ xuống, rút ra con dao, khoanh một vòng tròn trên tấm kính rồi nhẹ nhàng tháo tấm kính tròn đó ra.

Tụi nó lần lượt chui vào bên trong. Men theo các lối đi hành lang, tụi nó tìm phòng của Lãnh Cao Trình. Đang đi, trước mặt tụi nó là bức tường với ngã rẽ hai bên. Hải Anh hồn nhiên đi. Khi chuẩn bị rẽ sang bên trái, cô đột nhiên bị nó kéo lại bịt miệng. Hải Anh hoảng hốt không biết chuyện gì đang xảy ra thì nghe tiếng nói ở hướng cô tính quẹo.

– Đi thôi. Tới giờ thay ca trực rồi. – Một tên nói.

– Ừ. – Tên còn lại trả lời.

Hoá ra phòng Lãnh Cao Trình nằm ở đây! Nó khẽ nhếch môi lên. Cũng may là lúc nãy nó kịp kéo Hải Anh lại chứ nếu không thì đã bị phát hiện từ lâu rồi. Đợi hai tên gác đi, cả ba tiến tới trước cửa phòng Lãnh Cao Trình.

“Cạch cạch...”

– Khoá rồi! – Thanh điềm nhiên trả lời sau khi xoay thử nắm đấm cửa vào lần.

– Để tao. – Hải Anh ngồi xuống, rút cái kẹp tăm trên tóc ra, cố gắng phá khoá.

– Nhanh đi. Tụi mày cố gắng nhanh nhanh rồi vào xử lí, tao đi đây chút. – Nó nói rồi đi mất, không để Hải Anh và Vi kịp trở tay.

“Cạch”

Cánh cửa được mở, cả hai đẩy cửa bước vào. Bên trong là một không gian tối om không một ánh sáng.

“Phụt...”

Bỗng dung đèn mờ sáng toang và trước mặt cả hai là... một hàng rào vệ sĩ dày đặc.

– Hahaha...Khá khen cho các người đã đột nhập vào được tới tận đây! – Một người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế xoay nhàn nhã cười, nói.

– Ông... – Thanh trừng mắt.

– Các người đừng nghĩ ta không biết gì! Đồ con nít ranh. Vết mũi chưa sạch mà đã đòi ám sát ta sao? Các người còn non lắm. – Ông ta giễu.

– ... – Thanh phồng mang trợn má.

– Vậy thì xin thứ lỗi. Thế ông nghĩ có thể ngăn được bọn tôi sao? Lãnh Cao Trình? – Hải Anh cười nhạt hỏi.

– Tất nhiên! – Lãnh Cao Trình tự đắc.

– Hahaha... Nếu đánh bại hết được đám này thì ông tính sao? Đến lúc đó chắc không phải ông định quỳ xuống van xin đấy chứ? – Hải Anh cười khanh khách.

– Trong từ điển của ta không hề có chữ van xin lay lục người khác... – Lãnh Cao Trình hất mặt.

– Vậy thì thử xem nhé! – Đến lúc này, Thanh mới nhếch môi trả lời.

“Xoẹt”

Ngay lúc đó, Thanh rút một dao ra và hành động. Con dao như xé toạt tất cả mọi thứ chắn ngang đường nó. Không ai có thể tưởng tượng sự sắc bén của nó đến khi được chứng kiến tận mắt. Khi vừa chạm vào người đầu tiên, nó đã xuyên qua cơ thể tên ấy và tiếp tục phóng đi với vận tốc kinh khủng.

Con dao ấy liên tục xé tan cơ thể của mấy tên đứng sau cho đến khi cắm phập vào bức tường. Tất cả mọi người quay lại nhìn cái thảm cảnh đó... Máu tràn ra ướt đầm sàn nhà lát gạch trắng...

Hơn chục thân ảnh nặng nề ngã xuống mà còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra... Lãnh Cao Trình kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt mình...

Bất giác, ông ta nhìn thấy nụ cười sung sướng trên mặt hai cô gái mặt non choẹt... Một nụ cười tàn nhẫn!

– Thế nào? Ông không còn khinh thường bọn tôi chứ? – Thanh hất mặt nhìn Lãnh Cao Trình.

– Tụi...tụi mày...còn đứng đó làm gì? Lao...lao vào giết chết nó...cho tao! Ngay...ngay lập...lập tức! – Ông ta hốt hoảng hét lên với bọn vệ sĩ.

Cả đám vệ sĩ lao vào hai cô gái một cách ngu xuẩn. Đến lúc này, trận chiến mới thực sự bắt đầu. Thanh và Hải Anh không dùng dụng cụ mà đánh tay không. Trận đấu có vẻ không cân bằng vì 2 chọi gần 300 nhưng bất ngờ rằng phản thắng dường như nghiêng về phía hai cô gái. Lãnh Cao Trình vẫn lo lắng. Ông quản gia đứng cạnh ông ta lên tiếng:

– Ngài có muốn uống chút trà nóng để ổn định lại tinh thần? Nếu cứ lo lắng e là sẽ không có cách giải quyết sáng suốt.

– Ừ...có lẽ ngươi đúng. Mang cho ta ít trà. – Lãnh Cao Trình gật đầu. ...

Lát sau, có một cô gái tóc búi cao, mặc đồng phục người giúp việc đẩy chiếc xe vào. Trên chiếc xe đẩy là bộ ấm trà vừa pha con hơi nóng bốc lên.

– Trà đây ạ! – Cô gái nhanh nhẹn rót cốc trà đưa tận tay Lãnh Cao Trình.

– Ừ!

Ông ta cẩn thận đón lấy, đưa lên miệng nhấp từng ngụm một mà không hay biết gì. Một nụ cười đắc ý xuất hiện rồi nhanh chóng vụt tắt... Cô gái đứng nép người sau chiếc ghế xoay của Lãnh Cao Trình quan sát mọi việc. Có vẻ cô gái đang chờ đợi cái gì đó...

– Hự...Phụt... – Lãnh Cao Trình đang uống trà một cách bình thường bỗng dừng lại khụy người, ngã ra khỏi ghế, không những thế tay còn ôm chặt cổ.

Cơ thể ông ta co giật ngày càng mạnh, miệng sùi bọt mép màu trắng có pha lẫn chút máu đỏ tươi. Nhìn ông ta quăng quai dưới nền đất, trên môi cô gái thoáng nụ cười.

– Xong nhiệm vụ! Về thôi! – Cô gái hét lên làm Thanh và Hải Anh phải chú ý đến.

Cảnh tượng đập vào mắt hai cô nàng là Lãnh Cao Trình nằm quăng quai dưới đất và cô nàng giúp việc xé toạt bộ đồ ra. Ẩn hiện bên trong bộ váy áo giúp việc chính là bộ đồ da bó màu đen...là nó!

Đến lúc này, hai cô nàng mới hiểu là nó đã đi đâu. Gật đầu, cả hai né tránh những tên vệ sĩ còn lại và chạy ra cửa. Nó thì bật người lên, đập lên vai và đầu mấy tên vệ sĩ để chạy về phía cửa.

Nhanh nhẹn đáp người xuống đất, nó chạy theo hai cô bạn. Bọn nó đi theo lối cũ để thoát ra ngoài. Lúc trước từ sợi dây cuồng dưới vườn, nó gọi bộ đàm cho Vy:

“Ngắt điện hàng rào!”

“Xong...nhanh lên!” – Vy giọng hối thúc vang lên qua bộ đàm.

Nó hất mặt ra hiệu cho hai cô nàng kia phóng qua hàng rào. Lúc này, bọn vệ sĩ còn lại dồn dập chạy đến. Cả ba vội vã bật người nhảy qua hàng rào rồi chạy ngay đến bên chiếc xe hơi màu đen, leo lên rồi nổ máy phóng đi!

Chương 18

Vác cái mặt bơ phờ và đôi mắt thâm quầng như giấu trúc tới trường, cả bốn đứa nhìn cứ như bốn cái thây ma. Hôm nay lớp nó được đi Nha Trang chơi vì đây là phần thưởng của tụi nó khi giành được ba vị trí hotgirl.

– Áaaaa... mấy người là ai? – Hân hét rồi bật người về sau khi vừa thấy tụi nó.

– Tụi tôi đây chứ ai mà hét! Khùng à? – Nó quát.

Đang buồn ngủ mà hân cứ hét oang oang làm nó bực bội.

– Cô... cô... – Hân giật mình.

– Đêm qua cả bốn đứa làm gì mà thâm quầng cả hai mắt thế? – Thiên hỏi.

– Không liên quan đến anh. – Hải Anh cắt lời rồi bước lên xe trước.

– Hải Anh sao vậy? – Thanh chau mày.

– Không có gì đâu. – Thiên thở dài.

– Úa... mà sao Vy lại ở đây? – Duy hỏi.

– Hihi... đi chung cho vui. Với lại hiệu trưởng đồng ý rồi. – Vy cười tươi.

Hiện tại tất cả mọi người đang đổ dồn mắt vào tụi nó. Và đương nhiên, một phần lí do là vì cô diễn viên người Anh quốc Jersey đang có mặt một cách bất ngờ đây.

Nó hôm nay mặc một cái quần sóoc bạc màu xê rách kèm với cái áo phông đen in hình một đôi cánh ác quỷ và từ Devil màu đen. Chân mang đôi giày converse màu đen, hai tay mang vòng đính tán, trước ngực là sợi dây chuyền chữ thập và tai mang hoa tai hình đầu lâu. Nó đội thêm cái nón màu đen gắn đính tán và mái tóc hung đỏ được thả tự nhiên. Nhìn nó rất “bụi”.

Thanh thì vẫn một màu tím nhưng cô nàng lại chỉ là một cái váy tron đơn giản có đuôi váy hơi xoè. Chân mang đôi giày cao một tấc màu trắng, nhỏ nhìn vẫn giống mọi ngày.

Vy thì dịu dàng nhưng trẻ trung trong chiếc áo sơ-mi carô đen trắng cùng với cái váy đen ngang đùi và đôi giày búp bê màu trắng, tóc được uốn xoắn lộn nhẹ nhàng. Nhìn cô thế này hỏi sao Nam lại không say đến mức chết lên chết xuống cơ chứ?

Cuối cùng, con người khác lạ nhất chính là cô hotgirl ngây thơ, trong sáng trong lòng mọi người – Lê Hải Anh. Cô nàng mặc chiếc quần da bó ngắn màu đen, áo cúp ngực đen, khoát ngoài áo ao đen cộc tay lửng.

Nhìn khó mà nhận ra đây là Hải Anh. Mái tóc đen dài được cô nàng uốn lộn rồi cột gọn lên, để mái xéo. Tất cả mọi người trong trường đều sùng sốt khi nhìn thấy phong cách này của cô nàng Hải Anh...

Từ xa, dáng ba cô gái xách vali, túi lớn túi nhỏ chạy đến. Không ai khác chính là ba “cựu hotgirl” nhà ta – Nguyệt Thy, Bảo Ngân, Thiên Kim.

– Anh! – Thiên Kim chạy tới ôm chầm lấy cánh tay Thiên nũng nịu.

Ngay lập tức, Bảo Ngân bám lấy Nam và Nguyệt Thy bám lấy hân. Riêng Duy thì không bị ai bám cả vì Thanh đang đứng cạnh Khánh với ánh mắt hình viên đạn và cũng vì hết người để bám. Một nụ cười chua chát thoáng qua môi Hải Anh khi cô nàng nhìn thấy cánh giữa Thiên và Thiên Kim. Có cái cảm giác quặng thất lại trong lòng, rồi khó chịu, rồi chướng mắt, rồi nhói lên...

– Có cần phải xát muối vào tim em vậy không? – Hải Anh nói băng quơ rồi nhắm mắt lại để hàng nước mắt không kịp ứa ra, tay cầm tai phone vào tai nghe nhạc...

– E hèm... – Hải Vy khẽ đằng hắng giọng để gây sự chú ý với Ngân.

– A...chị là Jersey phải không? Ôi...em hâm mộ chị lắm đấy! – Ngân giờ mới để ý và thốt lên.

– Hi...cảm ơn cô. Nhưng trước hết, cảm phiền cô tránh xa người này được không? – Vy cười hiền trả lời mặc dù trong lòng đang lồng lộn lên.

– Ô...sao ạ? – Ngân ngây thơ.

– Làm ơn tránh xa Nam ra. – Vy nhắc lại.

– Nhưng...tại sao ạ? – Ngân nhìn Vy.

– Bởi anh ta là chồng tôi! – Vy thẳng thắn nhìn vào mắt Ngân.

Nói là chồng cũng không quá vì chuyện hai đứa, hai nhà đều biết và cũng làm lễ đính hôn rồi.

– Dạ? – Ngân nhú mày.

– Cô không nghe nhầm đâu. Chính vì thế cảm phiền cô trả Nam lại đây. – Trang nói khiến cả trường kinh ngạc.

– Ô...em...dạ. – Ngân luống cuống và đỏ mặt, sau cùng cũng đành phải ngậm ngùi.

– Cảm ơn! – Vy cười với Ngân rồi nhanh tay kéo Nam lên xe.

Chính lúc này, Ngân mới thấy ả ta quê vô cùng. Bây giờ, ả ta chẳng khác nào làm trò cười cho mọi người. Bên phía hấn và Thiên thì hơi mệt. Cả hai nói rất cả cổ mà Nguyệt Thy lẫn Thiên Kim đều không chịu buông. Cái cảnh này làm nó chướng mắt lắm.

Không hiểu lí do nhưng chắc là ông anh mình bị bám như vậy khiến nó cảm thấy khó chịu.

– Ba người ở đây làm gì? – Nó cất tiếng hỏi.

– Liên quan đến cô à? – Thiên Kim chanh chua.

– Ô...tất nhiên là không những tôi mà còn liên quan đến cả cái tập thể lớp A1 này. Tôi nhớ cô đâu phải thành viên của A1 mà túi lớn túi nhỏ đến đây tham gia chuyển đi? – Nó liếc nhìn mấy cái vali lỉnh kỉnh của mấy nhỏ.

– Vậy à? Xin lỗi nhưng chúng tôi được phép tham gia chuyển đi này. Chính Chủ tịch HĐQT nhà trường cho phép đấy. Nếu không tin, cô có thể đi xác nhận lại. Còn bây giờ thì tránh ra chỗ khác! – Nguyệt Thy hét mặt. (Rõ cậy quyền lực gia đình)

– Tùy ba người thôi nhưng tôi nói trước: bọn tôi không chào đón ba người đâu nên đừng có cố tình gây chiến. Tôi cảnh cáo đấy! Đến lúc đó thì đừng hối hận. Tụi này không biết mình sẽ làm gì đâu. – Nó nói rồi quay ngoắt bỏ lên xe.

Tuy nhiên, khi bước mới tới cửa, điện thoại nó đột nhiên rung lên. Nó rút điện thoại từ trong túi quần ra nhìn tên người gọi, sau đó, đi ra vườn sau trường mới nghe điện thoại. Có một người thấy nó như thế cũng lên bước theo...

“Alo...Thầy ạ?” – Nó cất tiếng.

“Ừ...ta đây!” – Giọng một người đàn ông lớn tuổi vang lên.

“Thầy gọi có việc gì không ạ?” – Nó lễ phép.

“Có. Ta có việc cần nhờ các con đây.” – Người đàn ông đôn hậu nói.

“Việc gì vậy thầy?”

“Có bốn lô hàng cần đưa về kho hôm nay.” – Giọng người đàn ông lúc này trở nên vô cùng nghiêm trọng.

“Hàng? Tận bốn lô? Nhưng mà lần này chúng ta nhập hàng gì vậy?” – Nó chau mày.

“Vũ khí...” – Thầy nó chậm rãi đáp.

“Nhưng...sao phải nhập nhiều vậy ạ? Bốn lô thì số lượng vũ khí rất lớn đấy ạ?”

“Ta biết chứ. Nhưng chúng ta cần phải tân trang lại mọi thứ ở tổ chức. Gần đây có rất nhiều tập đoàn có ý định mưu sát những nhân tố quan trọng của D.E.A.T.H!” – Thầy nó giọng lo lắng.

“Sao con không nghe Linda báo cáo về việc mưu sát? Kể cả Anna, Sara hay Risa cũng chẳng báo cho tụi con! (Bốn nhân vật này sẽ giới thiệu sau)” – Nó khó hiểu.

“Ta không biết. Việc này con hãy về làm việc lại với họ còn vấn đề bây giờ là ta cần mấy đứa có mặt tại cảng ở Nha Trang vào lúc 10g tối nay. Lúc đó, tàu sẽ cập bến. Nhiệm vụ của mấy đứa là bảo vệ bốn lô hàng ấy thật cẩn thận và mang về cái kho cách đó không xa. Ta sẽ gọi địa chỉ kho sau.”

“Vâng...con biết rồi ạ.” – Nó đáp nhẹ nhàng.

“Ừ...nhớ phải cẩn thận, ta nghĩ rằng bọn cóm đã đánh hơi ra vụ vận chuyển hàng này rồi đó.” – Thầy nó cẩn thận dặn dò.

“Dạ.”

“À...mà còn ba tuần nữa là hết thời hạn rồi đấy. Hai vị trí còn thiếu sẽ được bổ sung vào ba tuần tới. Nhanh nhé.” – Thầy nó nhắc nhở.

“Dạ...Vâng thôi, chào thầy.” – Nó nói.

“Ừm...chào con.”

Đút điện thoại trở lại vào túi, nó khẽ cau mày rồi lại mau chóng trở về bình thường. Gần đó, có một người đi theo và nghe hết cuộc điện thoại này.

– Ra đi! – Nó lãnh đạm.

– ... – Không có tiếng trả lời, tuy nhiên gần đấy có một người khẽ giật mình.

– Ra đi. Em không thích anh cứ thậm thụt như thế đâu Thiên. – Nó lại nói.

Lúc này, tại góc khuất gần đó, Thiên mới chịu bước ra. Cái dáng vẻ bình thản, hiền hoà nhưng có chút hơi lạnh lẽo của anh đã khiến không biết bao nhiêu con tim rung rẩy và nguyện chết.

Dừng lại trước mặt nó một khoảng cách vừa đủ, Thiên cất giọng nói dịu dàng đầy quan tâm nhưng trong đó cũng có vẻ như đang tức giận:

– D.E.A.T.H nhập 4 lô vũ khí và bắt em bảo vệ chúng à?

– Vâng. – Nó trả lời không chút do dự.

– Máy giờ?

– 10g.

– Lúc nào?

– Tối nay.

– Ở đâu?

– Cảng Nha Trang.

– Địa điểm để hàng?

– Nhà kho cách đó không xa, sẽ có địa chỉ sau.

– Anh và Nam sẽ đi cùng mấy đứa tối nay! – Giọng Thiên đầy vẻ chắc chắn.

– Không được! – Nó đánh giọng lại.

– Lý do? – Thiên nhìn xoáy sâu vào đôi mắt màu tím đẹp hoàn mỹ của nó.

– Vị trí Bắc và Nam hộ vệ vẫn trống...

– Và cứ như thế là em bắt anh đứng ngoài nhìn em và ba đứa kia bước vào nguy hiểm sao? Lý do em đưa ra có chính đáng không? Ừ thì hai vị trí ấy còn trống nhưng điều đó không có nghĩa anh nhìn em gái mình lao vào nguy hiểm kiểu một mất một còn ấy. Anh phải công nhận là có thể em còn đây nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không mất. Ai có thể dám chắc em sẽ vẫn an toàn? Anh không muốn đánh cược với số phận kiểu đó khi phần thắng và kết cuộc lại là em! – Thiên cau gắt.

– Đủ chưa? – Nó nghiêng đầu nhìn anh.

– Há? – Anh cau mày.

– Nếu đủ rồi thì đừng nói nữa. Đó là quyết định của em. Em không quan tâm anh nghĩ gì. Chỉ có điều bây giờ, khi nói chuyện về D.E.A.T.H thì em là cấp trên và anh là cấp dưới nên mọi thứ em nói lúc này đều là mệnh lệnh bất khả kháng. Em là con người làm việc công tư phân minh nên đối với em lúc này thì khi làm việc, giữa chúng ta không hề có tính cảm anh em mà là sự ràng buộc giữa công việc với nhau. Chính vì thế anh đừng nói gì nữa. Mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh. Anh và Nam đừng đi theo bọn em!! – Nó nhấn mạnh câu cuối.

Nói xong nói quay người đi thẳng ra xe không thèm ngoái lại nhìn. Đối với nó, công việc là công việc. Giữa công việc thì không nên chèn thêm bất cứ thứ

tình cảm nào vào đó vì như thế sẽ dẫn đến thất bại. Chưa kể là vì công việc của nó bắt buộc như thế bởi nếu khi đang làm nhiệm vụ, chỉ cần một chút yếu lòng là sẽ chết!

Thiên nhìn theo dáng vẻ cô độc nhưng từ đó toát lên sự tan tóe trong dáng đi của nó mà không khỏi đau lòng. Nó nói đúng. Lời nó là mệnh lệnh. Là bất khả kháng bởi trở trêu khi nó lại là cấp trên của anh. Đã có hơn mấy ngàn con người chết dưới tay nó và nó chưa bao giờ thất bại. Nguyên nhân cũng chính vì nó chẳng bao giờ xen cảm xúc vào khi làm việc.

Thiên đau lòng. Đến bao giờ cô em gái của anh mới tìm được một chỗ dựa vững chắc đây? Nó bây giờ không biết yêu vì chỉ biết có công việc. Không phải... không phải là không biết yêu mà là đã từng yêu nhưng những kỉ niệm, khoảnh khắc ngọt ngào ấy nó không thể nhớ vì... bây giờ, nó là một cô gái không có quá khứ. Mất trí nhớ!

Sau khi nó và Thiên trở về xe, chuyển đi bắt đầu khởi hành. Hiện tại thì nó ngồi trước hần và cả hai ngồi một mình hai băng ghế, Thiên và Hải Anh cũng ngồi như vậy nhưng có điều rằng hai băng ghế chỉ cách nhau mỗi lối đi ở giữa. Chính vì thế mà chỉ cần quay sang là chạm mặt đối phương.

Thanh và Duy ngồi cùng nhau phía sau lưng Hải Anh, Nam và Vy ngồi sau lưng Thiên. Tất nhiên, mấy dãy ghế của tụi nó là ở phía cuối xe. Đột nhiên, một luồng khí lạnh phát ra làm tụi nó quay qua quay lại tìm nơi phát ra luồng khí ấy.

Và cuối cùng tụi nó cũng đã tìm thấy thủ phạm. Là Thanh, và người tội đồ kẻ bên đang nấn nỉ ỉ ôi.

Nguyên nhân: Ban đầu, cả hai ngồi chơi vui vẻ, lát sau, Duy đeo tai phone nghe nhạc và lìm dìm chuẩn bị ngủ. Bên cạnh thì Thanh đang ngồi nghịch cái điện thoại của Duy mà ban nãy nhò giật được từ tay anh. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến tên này khó chịu và đi ngủ. Duy không nghĩ nhò lại khoe vậy, để một đứa con gái thắng mình thì còn gì nhục nhã hơn? T-T Còn về phía Thanh thì nhò sau khi chơi game chán chường thì lại quyết định chụp hình.

Sau khi tạo dáng và chụp một pô thì Thanh vào xem lại nhưng bất chợt, nhò phát hiện ra một thứ khá là “thú vị”. Ảnh. Phải, rất nhiều ảnh. Và đặc biệt hơn nữa lại toàn những em mặc áo khá mát mẻ. Nói trắng ra là bikini. Nhò nhìn chăm chăm vào từng bức ảnh và bắt đầu suy nghĩ:

“Có cái gì hay đâu mà anh coi mấy cái thứ này? Có đẹp để gì đâu cơ chứ? Toàn mấy con phẫu thuật thẩm mỹ thôi mà. Nhìn cái là biết toàn là hàng đã qua dao kéo và đã được lưu thông sử dụng. Bộ hay lắm sao? Coi con này này, da đen hơn cả mình. Hừ... còn con này nữa, eo nó có đẹp bằng mình đâu? Cả con này với con này nữa, ba vòng chưa bằng cả mình nữa là... Tức!!!” (Giống như chị ấy đang tự sướng vậy! Pó tay =.=)

Duy lúc này cảm thấy hình như nhiệt độ vừa giảm xuống bất chợt nên quay sang nhìn Thanh. Cu cậu giật mình khi thấy ngón tay Thanh đang lướt qua từng bức ảnh trên điện thoại. Nguy hiểm hơn là gương mặt tối om chứa vô vàn sự đáng sợ. Không biết, Thanh biết tên này thức từ lúc nào mà lại lên tiếng hỏi:

– Thế này là sao?

– Ô...em...để anh giải thích... – Duy giật mình.

– Thì tôi đang chờ anh nói đây! – Vì không bộc lộ một chút cảm xúc nào qua câu nói của mình.

Nó lạnh đến mức có thể khiến mọi thứ đóng thành băng và đó cũng chính là tình trạng Duy lúc này.

– Ô...anh...anh... – Duy lắp bắp.

– Sao? – Thanh nhướn cặp lông mày thanh tú lên.

– Anh xin lỗi... – Duy cúi đầu.

– Xin lỗi là thế nào? Tôi đang chờ nghe giải thích hay chờ nghe câu xin lỗi mà anh lại nói thế? – Thanh nhếch môi.

– Anh...thực ra là mấy tấm đó là từ trước khi chúng ta...quen nhau. Anh quên chưa kịp xóa...Anh xin lỗi em mà. Anh thế là từ lúc quen em anh không còn động vào mấy tấm hình đó nữa. Tin anh đi mà...Em... – Duy lay lay cánh tay Thanh.

– Hừ... – Thanh liếc xéo Duy một cái toé lửa, hất tay tên này ra, nhò thấy cái điện thoại về cho chủ nhân của nó rồi đeo tai phone vào nhắm mắt lại không thèm để ý nữa....

Cả đám nhìn chỉ biết cảm thông cho tên này một chút chứ không biết làm sao để giúp. Ai bảo Duy lại để mấy tấm hình đó ở nơi dễ thấy như thế chứ? Nếu hần ta biết khôn một chút thì tìm chỗ nào kín kín mà giấu chứ để đây thì một sớm một chiều cũng bị phát hiện ra thôi.

Ở ngay vị trí ba ghế đầu của chuyến xe có ba ánh mắt đầy phẫn nộ, ghen tức, khó chịu đang chiếu về hướng tụi nó. Đầu đó trong ba ánh nhìn ấy có pha lẫn vài tia khinh bỉ và một chút mưu mô đang ánh lên...

Khi sắp tới nơi, nó vẫn đang đeo tai phone vào nhắm hờ đôi mắt lại. Hần thì bên dưới ngồi chơi game. Đột nhiên, Thiên cầm cái điện thoại của mình xem cái gì đó xong lại hốt hoảng:

– Phong, Nam, Duy...tụi mày xem này! – Anh chồm người lên, tay chìa cái điện thoại ra.

Ba người kia tuy lười nhác nhưng cũng tò mò rướn cổ lên xem. Đó là một mẫu tin tức với tiêu đề: “Chủ tịch Lãnh Cao Trình bị ám sát một cách bí ẩn”.

Kèm theo đó là tấm hình ông ta nằm dưới đất chết.

– Cái gì? -Duy và Minh giật mình.

– Ông ta vừa bị giết tối hôm qua. – Thiên nói.

– Sao lại thế được? Ông ta nổi tiếng là có rất nhiều vệ sĩ và canh phòng rất nghiêm mà? – Duy nhăn mặt.

– Nhưng vẫn có sơ hở. Điều đáng nói ở đây là tên ám sát không những tìm ra được sơ hở để đột nhập mà còn không để lại bất cứ một dấu vết nào. Bên cạnh sát chỉ tìm thấy một lượng nhỏ Kali-Xyanua trong bình trà mà thôi. – Thiên nói.

– Kali-Xyanua sao? – Hân nhắc lại.

– Ừm...nhưng thành phần nó khá khác so với bình thường. Chỉ có 85% là giống, 15% còn lại là những phụ được cho thêm vào nhưng chính 15% phụ được này làm tăng khả năng độc di chuyển trong máu khiến thời gian tử vong tăng nhanh đáng kể. – Thiên phân tích.

– Bên dưới có bảng phân tích liều lượng kia. – Nam chỉ.

– Wow...chính xác thật! Không chênh lệch một chút nào cả? Liều lượng điều chế ra quá chuẩn! – Duy thốt lên.

– Số liệu này... -Nam cau mày rồi quay sang nhìn Vy đang ngấm khung cảnh qua ô cửa xe.

– Mây...không lẽ... – Thiên nhìn Nam rồi như đoán ra điều gì đó, quay sang nhìn đứa em gái và Hải Anh.

– Mây nghĩa sao? Thế giới này quả là có tới hàng tỉ con người thật đấy nhưng để làm ra số liệu chính xác như thế này thì... – Nam nói tới đây lại im lặng.

– Ừm...tao hiểu rồi! – Thiên nói rồi ngồi lại xuống ghế, không nói gì nữa.

Duy và hân nhìn nhau chẳng hiểu cái mô tê gì nhưng cũng chỉ biết ngồi xuống chứ không hỏi thêm bất cứ thứ gì. Lát sau, tụi nó cũng tới nơi. Xe của đoàn đi thẳng vào khuôn viên của khu resort chúng nó sẽ ở – Resort Nam Thanh.

Khi vừa bước xuống xe, Thiên đã kéo tay nó đi tới một chỗ khuất người mà không để nó kịp ứ ớ gì.

– Bỏ tay em ra coi nào! Chuyện gì vậy anh hai? – Nó nhăn mặt.

– Nói! – Anh nó gắt.

– Nói? Chuyện gì? – Nó chau mày.

– Chuyện chủ tịch Lãnh Cao Trình. – Anh nó nhìn thẳng vào mắt nó nói.

– Thế anh muốn em nói gì? – Nó thần nhiên.

– Em là người đã ra tay?

– Nếu anh biết thì đừng hỏi em! – Nó mỉm cười bình thản.

– Vậy là đúng rồi chứ gì? – Anh nói hỏi.

– Vâng. Là em. Chính em làm chuyện đó. – Nó gật đầu.

– Lệnh của D.E.A.T.H? – Anh nó hỏi.

– Vâng.

– Hừ...vậy thôi. – Anh nói nói rồi quay lưng đi.

Đã là lệnh của D.E.A.T.H thì anh cũng chẳng thể làm gì. Cho dù anh giỏi thật nhưng D.E.A.T.H quá mạnh. Anh muốn chống đối lại để mang cô em gái bé bỏng của mình ra khỏi cái chốn đó nhưng anh hoàn toàn bất lực. Không thể!

Cả hai quay trở lại chỗ mọi người đang đứng. Lúc này Vy, Thanh và Hải Anh đang “đấu võ mắt” với ba cô nàng kia. Những tia điện chiếu từ hai bên chạm vào nhau khiến mọi người nghe cả tiếng “lẹt...xẹt...”

– Chuyện gì vậy? – Nó cất tiếng.

– Mây về rồi đó hả? – Thanh quay sang nhìn nó

– Phải? Chuyện gì vậy? – Nó hỏi.

– Có người gây chuyện thôi. – Vy nhìn nó cười hiền.

– Vậy sao? – Nó nở một nụ cười nhẹ.

Chợt, nụ cười đó đập vào mắt một người, cảm giác thân thuộc bỗng tràn về, ở ngay tim nhói lên một nhịp...

– Không liên quan đến cô. Cút chỗ khác! – Nguyệt Thy trừng mắt.

– Ồ...hừ... – Nó giả bộ ngạc nhiên một chút rồi trở lại đáng vẻ lạnh lùng. Một cái nhếch môi xuất hiện.

– Cô cười gì? – Nhỏ Ngân lên tiếng.

– Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Không lẽ cô không xem lời tôi nói ra gì à? – Nó cười nhẹ nhàng.

– Cô là cái thá gì chứ? Venus của EV thì cũng chẳng là gì. (Ở chap 11 mình có nhắc rồi đấy. Là nhóm của tụi nó khi trong ngành showbiz)

– Ồ...phải. Tôi chẳng là gì. Trong tay tôi cũng chỉ là những thứ nhỏ bé đáng vứt vào một xó thôi nhĩ. Phải! Tôi thấy 3 cái mạng của ba người bản quá, chẳng đáng để nắm đâu. Vậy thì phải xoá nhanh nhanh chứ nhĩ? – Nó nói rồi cười khoái chí.

– Sao cơ? – Ba nhỏ đó dần mặt.

– Vẫn không hiểu à? -Hải Anh cười kinh bỉ.

– ... – Ba nhỏ đó không trả lời, chỉ nhìn tụi nó bằng ánh mắt dò xét.

– Là thế này... – Nó nói rồi búng tay cái “tách”.

Sau cái búng tay của nó, ngay lập tức, một làn gió lạnh thổi qua rợn tóc gáy tất cả mọi người. Toàn thể học viên lớp A1 túm tụm vào xem rồi mặt mũi biến sắc. Không thể tin là tụi nó dám làm vậy. Ngân, Thy và Kim chẳng dám nhúc nhích hay ngo ngậy gì cả vì chỉ cần một hành động nhỏ thôi, đầu dao nhọn hoặc sẽ cắm thẳng vào cổ tụi ả liền. Ba con dao sáng loáng chĩa thẳng vào cuống họng sợ hãi muốn cất lên tiếng rên rĩ nhưng chẳng thể làm gì. Vô vọng.

– Hừ...vui không? – Nó hỏi.

– Mày... – Thy tức giận trừng trừng mắt.

– Sao nào? Cảm giác có dễ chịu không? Đó là tự cô chuốc lấy. Đừng trách tôi. Chẳng phải tôi đã cảnh cáo cô rồi sao? Xem thường giá trị lời nói của tôi thì cô nên biết rằng mình sẽ có kết cuộc này! – Nó nói rồi phất tay cho ba đứa kia thả ba ả xuống.

Sau khi được thả, cả ba ngồi bệt xuống đất ôm lấy cuống họng thở dồn dập. Có vẻ như ba ả đã được tặng một phen ú tím rồi thì phải?

– Hừ...tôi tha lần này...không có nghĩa...lần sau ba cô còn cái may mắn ấy đâu! Nên mà biết giữ cái mạng của mình đi!! – Nó nói rồi đi thẳng, Hải Anh, Thanh, Vy, Thiên, Nam, duy và hấn cũng bước theo.

Cả đám tụi nó đến quầy tiếp tân để lấy chìa khoá phòng. Khi thấy tụi nó, cô nhân viên kính cẩn:

– Cô chủ!

– Ừm...đưa ta chỉ khoá phòng đi. Bốn phòng luôn nhé! – Thanh nói.

– Vâng...đây ạ. – Cô nhân viên đưa bốn cái chìa khoá tận tay Thanh.

– Rồi. Chúng ta về phòng thôi... – Nhỏ quay sang nói với cả đám rồi đi trước dẫn đường.

Resort Nam Thanh là khu resort cao cấp với giá cả trên trời cũng như phong cách làm việc chuyên nghiệp. Tất cả các nhân viên ở đây đều được tuyển chọn kĩ lưỡng và có trình độ từ bằng thạc sĩ trở lên. Khu resort này là do tập đoàn nhà Thanh xây dựng và pama nhỏ đã đặt tên cho khu resort bằng tên của hai đứa con yêu. Chính vì thế, Thanh và Nam là cô chủ cũng như cậu chủ của cái khuôn viên rộng lớn này.

Đi một hồi, cả đám dừng lại trước khu vip. Hầu như các thành viên của lớp A1 chỉ ở đây thường kể cả ba nhỏ hống hách kia. Nhưng tụi nó thì khác, được đặt cách cho ở khu vip của resort và đương nhiên là phục vụ cũng hơn hẳn.

Phòng vip gồm từng “nhà” riêng biệt. Nói là nhà cũng không quá vì mỗi phòng có 1 phòng ngủ có ban công, 1 phòng khách, 1 nhà vệ sinh và 1 nhà bếp. Đúng theo tiêu chuẩn cần có của một ngôi nhà. Vấn đề nan giải của tụi nó bây giờ là chia phòng.

Chỉ có duy nhất 4 căn nhà và mỗi nhà chỉ có 1 phòng ngủ. Sau một hồi loay hoay chia thì tụi nó cũng tán thành quyết định sau cùng:

1. Thanh – Duy.

2. Vy – Nam

3. Nó – Hải Anh.

4. Hân – Thiên.

Lúc đầu mọi người ép Hải Anh chung phòng với Thiên nhưng cô nhất định không chịu. Giằng co mãi tới lúc Hải Anh dọa là đi về thì tụi nó mới chiều theo ý cô nàng.

– Ok...thế là xong nhé! Ai về phóng nấy đi. – Nó nói rồi kéo vali vào thẳng phòng số 3.

Chẳng lằng nhằng thêm gì nữa, Hải Anh cũng kéo vali theo sau nó và những người còn lại thì cũng về phòng. ...

Vừa vào đến nơi, nó ngồi xuống cái ghế sofa đặt ở phòng khách rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút. Chừng năm phút sau thì lại bật dậy đi lấy cái laptop trong vali ra làm việc. Nó cần phải lên kế hoạch thật thận trọng cho tối nay.

– Mà làm gì vậy? – Hải Anh nhìn nó hỏi sau khi vừa trong phòng tắm bước ra với cái khăn trắng quấn quanh người.

– Làm việc! – Nó trả lời một câu ngắn gọn nhưng súc tích.

– ... – Hải Anh không nói gì nữa, chỉ nhún vai một cái rồi bước vào phòng thay đồ.

Xong, cô nàng trở lại phòng khách và ngồi xuống cạnh nó. Đưa một tay vòng qua eo Lâm, Hải Anh ti cầm lên vai nó rồi nói:

– Thơm quá! Nước hoa gì vậy?

– Mùi mới đấy. Chưa đưa vào sản xuất đâu! – Nó cười nhẹ nhàng.

– Ừm... – Hải Anh khẽ gật đầu.

– Mà mày bỏ tay ra đi. Thiên sẽ ghen đó. – Nó cười xoa với cô bạn.

– ... – Hải Anh lặng thinh không nói gì.

Chỉ có thể nhìn thấy rằng khi vừa mới nhắc đến cái tên Thiên thì từ sâu trong đáy mắt cô nàng có một sự dao động nhẹ. Phải. Chỉ nhẹ thôi nhưng trong tim thì đã sắp thành bão rồi.

– Mày...với Thiên có chuyện gì à? – Nó hỏi giọng nhẹ nhàng nhất có thể.

– ... – Hải Anh vẫn không trả lời.

Không phải vì không muốn mà là cho dù có mở miệng đi chẳng nữa thì cô biết phải nói cái gì đây?

– Mày không muốn nói à? – Nó lại lên tiếng.

– ... – Hải Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng bật lên tiếng khóc trong trẻo của mình.

Nhìn Hải Anh bây giờ yếu đuối và mỏng manh đúng như cái tên của mình. Hải Anh nắm chặt vào bờ vai nó, gục đầu vào ngực nó vào khóc mãi. Có lẽ giữa cả hai đang xảy ra chuyện gì chẳng?

– Tại...tại tao hết! Tại tao cả mà...Chỉ là...chỉ là tao...tự làm khổ...bản thân mà thôi. Đáng lẽ...tao phải hiểu rằng...tình cảm anh ấy dành cho tao...chẳng có gì hết...chỉ...chỉ là...chỉ là...chỉ...là... – Hải Anh nói trong nước mắt một lúc thì đột nhiên dừng lại, không nói nữa, từ từ ngược khuôn mặt đầm nước mắt lên nhìn nó.

– ...? – Nó nhìn cô bạn như muốn nghe cho hết câu nói của cô nàng.

– Tình...anh em... – Hải Anh cuối mặt, nói nhỏ.

Xong, Hải Anh ngửa mặt lên cười khan. Một nụ cười chua xót, đau đớn hoà cùng những giọt nước mắt lã chã rơi trong nỗi buồn bất tận của bản thân. Cô nàng tự hỏi, cái thứ tình cảm chết tiệt mà bản thân đã mang hơn mười hai năm qua sẽ khiến mình đau khổ đến mức nào và đến bao giờ? Hải Anh đột nhiên ngưng cười, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nó:

– Tao hỏi mày một câu được chứ?

– Ừ. – Nó gật đầu.

– Yêu là đau, vậy làm sao để tao ngừng yêu đây? Làm sao để ngừng cái cảm giác này lại đây? Làm sao để vứt bỏ cái hình ảnh khôn kiếp ấy ra khỏi đầu

tao đây? Làm sao để mỗi tôi không nhớ đến anh ta? Làm sao để tao không nằm mơ thấy anh ấy nữa? Làm sao? – Cô nàng gào lên.

Nó chưa trả lời vội, chỉ gạt tay nhỏ rồi bước đến kế bên cái cửa sổ, nhìn ra bãi biển xanh ngắt, nắng vàng và bãi cát mịn. Hải Anh vẫn giương mắt nhìn theo nó như chờ câu trả lời. Mỗi một lúc sau nó mới lên tiếng:

– Nếu có cách...mày có chắc là làm được không?

– Hả? – Hải Anh trân trân nhìn nó không hiểu.

– Nếu muốn ngừng yêu, chỉ có cách là sống thật tốt và cố quên đi. Nhưng mày có chắc là làm được không? Bản thân mày không hề sống cơ mà? Mày chẳng hề muốn sống! Vì vậy thứ duy nhất nếu mày lại với cuộc đời là Thiên. Mày hận mẹ mày vì bà ta bỏ bố con mày đi. Chính lúc đó mày đã muốn chết. Chính tao còn can không được mà? Thế mà mày vẫn sống đấy thôi. Đơn giản là vì mày không bỏ Thiên được. Vậy nếu bây giờ rời khỏi anh ấy thì mày sẽ ra sao? Thế thì chết đi. Chấm hết mọi chuyện! – Nó cười ranh mãnh nhìn Hải Anh.

– ... – Cô nàng không trả lời.

– Thế nào? -Nó nhếch môi cười nhìn Hải Anh.

– Tao... – Hải Anh ậm ừ.

– Thôi...đừng nói nữa! Nếu mày cảm thấy không thể sống thế này nữa thì hãy từ bỏ đi. Mày hiểu mà. Nếu tiếp tục thì người đau khổ là... – Nó nói tới đây thì ngừng, nhìn Hải Anh nhoeo miệng cười một cái rồi bước vào phòng tắm.

Hải Anh nhìn theo dáng nó. Cuối cùng thì giữa Hải Anh và Thiên đã có chuyện gì xảy ra?

Phòng số 1 – phòng của Thanh và Duy

“Bịch”

Sau khi chắc hai cái vali nặng trĩu của cả hai vào góc phòng, Thanh ngồi phịch xuống chiếc giường, mồ hôi tứa ra đầy trán. Duy thì ung dung ngồi sofa ở phòng khách xem TV một cách nhàn hạ.

Đáng lẽ ra mấy chuyện khuôn vác này phải để con trai như Duy làm nhưng cặp đôi này thích chơi trò công bằng nên cả hai quyết định chơi một trò chơi quyết định người sẽ mang hai cái vali.

Bao búa kéo!

Kết quả là vừa chơi hai bàn đầu Duy đã thắng nên Thanh mới cần rằng khiêng hai cái vali như búa tạ đó. Khổ thân nhỏ!

Lê cái thân ra phòng khách, Thanh nhìn Duy bằng ánh mắt căm thù. Nhỏ tự hỏi hôm nay tên này ăn cái gì mà hên thế?

– Mệt không em yêu? – Duy nháy mắt.

– Yêu ỉe gì. Kinh quá! Tránh xa tôi ra. Tôi chưa giết anh vì mấy tấm hình đấy! Đừng có mà đụng vào tôi. – Nhỏ xù lông nhím.

– Thôi mà em... -Duy nhìn nhỏ bằng ánh mắt cún con.

– Nhìn gì? – Nhỏ trợn ngược mắt lại nhìn tên này.

Xem ra kế hoạch dụ dỗ nhỏ của Duy phá sản rồi.

– Anh xin lỗi rồi mà... em muốn cái gì nữa? -Duy chán nản nhìn nhỏ.

– Hừm...làm lỗi thì phải đền bù chứ nhì? – Thanh làm mặt đắc thắng bước đến trước mặt Duy.

Hiện tại thì Duy đang ngồi ở sofa còn nhỏ thì đứng đối diện, một khoảng cách khá “xa”.

– Thế em muốn đền bù gì đây?- Duy nhìn nhỏ cười gian.

– Đền gì à? Để em nghĩ xem. Em chưa nghĩ đến việc này. Hừm... – Nhỏ vất óc suy nghĩ mà không biết tên đối diện đang có một âm mưu khá “đen tối”.

Đột nhiên, Duy cầm tay Thanh kéo xuống làm nhỏ mất đà chúi người vào người anh

Mắt Thanh căng tròn ra, chân tay cứng đờ...cái...cái gì thế này? Hấn ta...hấn ta dám...cường hôn nhỏ? Thanh không biết cơ thể lúc này bị gì, chỉ đơn giản là đờ ra, cứng ngắc và não bộ của nhỏ dừng như cũng tạm ngưng hoạt động.

Duy thấy Thanh như thế thì cũng lẩn tới. Tên này xoay người nhỏ đè xuống ghế sofa làm mắt Thanh đã căng nay còn căng hơn, mặt thì đỏ dần. Gần cả phút sau, khi Thanh sắp chết vì nghẹt thở thì Duy mới chịu buông nhỏ ra.

Ngồi thẳng lại, Duy quay sang nhìn Thanh, nhỏ mới từ từ ngồi dậy, mặt vẫn ngu ngu trông đáng yêu vô cùng.

– Sao vậy? Muốn nữa hả? – Duy nhìn Thanh cười ranh mãnh.

– ... – Thanh không nói gì, mặt chỉ đỏ lên, mắt liếc xéo Duy một cái, môi bắt giác nở ra một nụ cười ác quỷ.

– Em sao vậy? Nụ cười đó là thế... – Duy chưa kịp nói hết câu thì Thanh đã chồm người lên đặt môi mình lên môi Duy.

Lúc này thì tới lượt Duy đỡ người. Một hồi sau, nhỏ buông Duy ra, đứng dậy bước vào phòng ngủ. Trước khi đi còn không quên quay lại nói với Duy một câu:

– Anh hôn em một cái, em hôn anh một cái. Vậy là huê nhé! – Xong nhỏ còn nháy mắt.

– ... – Duy nhìn nhỏ trân trân.

Thanh là một con người sòng phẳng đến thế sao?

Mọi chuyện nhanh chóng trôi qua. Đến khoảng 2g30 chiều, cả lớp tụi nó và ba nhỏ kia đều tụ tập lại ở sảnh lớn của resort.

– Bây giờ là thời gian vui chơi tự do của chúng ta. Các em có thể tham gia những hoạt động của resort. Ở đây có một khu trung tâm thương mại, ba sân tennis, 1 sân bóng, 1 khu suối nước nóng và các món ăn ở nhà hàng. Các em có thể tùy ý tham gia. Tuy nhiên, nhớ là chỉ trong khuôn viên resort thôi nhé! Bây giờ thì các em đi chơi đi! – Giáo viên phụ trách nói với cả lớp.

Nhiều tiếng xôn xao bắt đầu lan ra. Quả là khu resort của nhà Thanh và Nam có khác. Đến một khu thương mại cũng nằm trong khuôn viên này. Thế mới biết nhà nhỏ giàu đến mức nào!!!

– Đi đâu đây? – Nó lên tiếng hỏi cả đám.

– Chúng ta đi mua sắm đi anh! – Cái giọng ngọt như mía lùi của Thiên Kim vang lên, kèm theo đó là hành động nũng nịu với Thiên.

– Chúng tôi không hỏi cô? Ở đây cô không có quyền lên tiếng. – Nó cất giọng, nhìn liếc Thiên Kim.

– Mày... – À ta trừng mắt nhìn nó nhưng chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra ban sáng thì cứ y như là con rùa rục cổ vậy. Nhìn rất đáng thương.

– Hừ... cô tính nói gì? – Thanh sấn tới.

– ... – À ta cố gắng nhẫn nhịn.

– Thế nào? Sao không nói đi? Bình thường cô hung hăng lắm mà? – Nhỏ tiếp tục.

– ... – Thiên Kim vẫn mím môi cắn răng nhịn kéo không bay mất cái mạng.

– Trông cô thật đáng thương! – Thanh lắc đầu, tỏ vẻ thương hại.

– .. – Thiên Kim vẫn im lặng, hai bàn tay ả nắm chặt lại như đang cố kìm nén sự tức giận của mình.

– Thanh... đi thôi đừng nói nữa! – Nó lên tiếng.

– Sao vậy? Đang vui mà? – Nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt buồn bực.

– Thôi... – Nó nói.

– Ừm... đi thôi em. Tới trung tâm thương mại nhé! Đi mua ít đồ. – Vy nhỏ nhẹ.

– Dạ... – Thanh nhăn mặt.

Cả đám bước đi, Thanh kéo Duy và Vy kéo Nam theo, bỏ lại hấn và Thiên cùng ba ả kia. Lúc đi ngang Thiên Kim, Hải Anh liếc ả một cái rồi ngừng chân một chút, nói khẽ vào tai:

– Có vẻ mấy người đã học được một bài học rồi đấy nhỉ? Sức chịu đựng tốt đấy, nhưng tôi thì không nhịn được như vậy đâu. Cô đang khiến tôi ngứa mắt đó. Những chuyện cô làm thật sự rất chướng mắt, vì thế đừng làm mấy cái trò mèo với Thiên trước mặt tôi. Bằng không... cô sẽ chết trước khi con Lâm nó ra tay. Chính tôi sẽ giết chết cô! – Hải Anh nói bằng giọng giận dữ, pha lẫn đe dọa.

Cô nàng nói rồi bước đi thẳng chẳng thèm ngoái lại. Mặc dù bản thân rất muốn nhìn gương mặt ả Thiên Kim xem biểu hiện của cô ta thế nào nhưng Hải Anh lại không thể nhìn lại. Đơn giản vì nếu cô nàng quay đầu, bản thân cô sẽ không kiềm chế nổi nữa. Thiên đứng đó. Và chính Thiên là nguyên nhân khiến sự che giấu cảm xúc của Hải Anh bị phá vỡ.

Trung tâm thương mại nằm trong khu resort thuộc cỡ lớn với kiến trúc xây dựng theo kiểu phương Tây cổ kính. Khu thương mại này dành cho khách du lịch tại resort cũng như người dân ở đây đều có thể vào.

Tại nó từng bước đặt chân vào bên trong và chuẩn bị cho cuộc “tàn sát” quy mô lớn của mình.

Địa điểm đầu tiên tại nó ghé qua là cửa hàng thời trang mang nhãn hiệu mà Hải Anh từng làm khi đi du học. Tại nó quét con mắt qua một lượt rồi đi xung quanh các giá treo đồ và chọn lựa.

– Thế nào? – Thanh reo lên rồi cầm một cái đầm màu tím khá là quyến rũ ướm lên người.

– Vào thử đi. Tao thấy hợp với mày đấy! – Nó trả lời.

– Ừm...em mặc nó đẹp đấy! – Duy gật đầu.

– Ừ! – Thanh vui vẻ nói rồi tung tăng tung tắp bước vào phòng thay đồ.

– Chị Vy, Anh Anh, hai người thế nào rồi? – Nó quay sang hỏi.

– Ừm...cái này thì sao? – Vy nhìn nó hỏi rồi đưa cái váy màu trắng lên cho nó xem.

– Vào thử mới biết. Nhìn thì thế chứ mặc lên thì mới thấy khác. – Nó nở một nụ cười tươi.

– OK. Chị vào thử đây! – Vy nói rồi nháy mắt với nó.

Hiện tại chỉ còn nó với Anh Anh là chưa có cái nào thực sự vừa ý. Đối với nó, cái đồng váy đầm vương va vương vãi này chẳng có hứng thú chút nào. Thậm chí còn ghét cay ghét đắng cơ! Những loại trang phục này làm những hoạt động của nó dường như bị hạn chế bớt và như thế thì chẳng thoải mái gì. Bởi nó là một người ưa hoạt động kia mà?

Riêng với Hải Anh, có vẻ những thứ như thế này thì lại hợp với cô nàng. Tuy nhiên hiện tại Hải Anh chẳng thể quyết định chuyện gì. Trong đầu cô dường như chỉ còn ngưng đọng mỗi chữ “Thiên”. Tâm trạng không tốt thì những thứ trước mắt Anh Anh hiện tại, dù có đẹp lộng lẫy, xa hoa hay cầu kì cô cũng chẳng thấy đẹp nổi.

– Tâm trạng mày cứ thế này thì không được rồi! – Nó lắc đầu ngao ngán nói với Hải Anh.

– Tao còn thấy chán huống hồ chi mày. – Cô nàng bậm môi.

– Đẹp những chuyện dư thừa ấy sang một bên đi. Tối nay có việc đấy. Không đơn giản đâu. Nếu mày cứ để tình cảm chi phối như hiện tại thì tao e tối nay mày phải ở lại đây thôi. Lần này nhận 4 lô hàng nên nguy cơ bọn côm đánh hơi được là rất cao. Tao chắc chắn rằng bọn chó săn ấy sẽ rất đông đấy. Như vậy mà mày cứ ngu ngu ngơ ngơ thì biết làm sao? – Nó nghiêm mặt lại, nói nhỏ với Hải Anh để Duy và Nam không nghe thấy.

– Tao biết rồi. Có địa chỉ nhà kho chứa hàng rồi chứ? – Hải Anh gật đầu rồi hỏi tiếp.

– Rồi. Quận 4, đường XZ, số xxx. Cách cảng Nha Trang gần 80km. – Nó nói.

– Vậy à? Cũng không gần nhì? – Hải Anh mặt lạnh tanh.

– Ừ. Vì vậy chuẩn bị tinh thần ổn định vào. Nếu không, tối nay tao buộc mày phải ở lại thôi. – Nó nói rồi bước về phía phòng thử đồ mà Thanh vừa bước ra.

Hải Anh nhìn theo nó, cố gắng che dấu cái thờ dài nặng nề và đôi mắt đượm nỗi buồn của mình. Cô nàng sau khi hít sâu một cái cũng bước theo sau nó.

Hiện tại, Thanh đang thử một cái đầm màu tím, cộc tay, cổ rộng, đuôi váy hơi xoè, dài quá gối một tí có vài bông hoa trắng li ti điểm phía đuôi váy. Trông rất dịu dàng. Phần eo làm bằng vải thun, bó sát làm tôn lên vòng hai nhỏ xinh của Thanh. Nhìn đơn giản nhưng khi nó ở trên người Thanh thì lại trở thành một kiệt tác khiến mọi người ngược nhìn, đặc biệt là Duy.

– Thế nào? – Nhỏ nhìn nó hứng khởi nói.

– Đẹp đấy. Đứng đây đi, tao chụp hình cho. – Nó nói rồi lôi điện thoại ra chụp cho Thanh một pô ảnh.

Dù Thanh cũng không hiểu nó chụp làm gì nhưng cũng làm dáng, phồng má ra nhìn rất dễ thương. Xong, nhỏ hỏi nó:

– Đây...chụp làm gì vậy?

– À...post facebook câu like. Hihi...- Nó nói, mặt tỉnh bơ.

– Mày... – Mặt Thanh đỏ lên vì tức.

Nhỏ tức vì mình lại là phương tiện câu like của nó! Bọn bè thế đấy. Thử hỏi tức không cơ chứ? *-*

- Hehe...hạ hoà đi... – Nó vuốt ngực giúp Thanh nuốt cục tức vào trong.
- Hừ...tao xử mày sau...! – Nhỏ liếc nó.
- ... – Nó chẳng thể nói gì, chỉ ngâm ngùi nuốt nước bọt trong sự ớn lạnh mà thôi.

Đúng lúc đó, Vy bước ra khỏi phòng thử đồ với bộ váy áo màu trắng rất trẻ trung. Chiếc váy cúp ngực, có điểm giống bộ váy của Thanh là những bông hoa vàng li ti nhưng lại điểm ở trước ngực, được chít eo và xoè ra, phía đuôi váy có viền ren rất nữ tính.

- Đẹp đấy...khá giống cái của Thanh – Nó tấm tắc.
- Tất nhiên rồi. Milana là nhãn hàng với các hoạ tiết đơn giản mà. Tuy đơn giản nhưng nó lại làm tôn lên nét đẹp giản dị và trong sáng. Hoạ tiết này là đặc trưng đấy! – Hải Anh lên tiếng.
- Đúng là cự nhân viên có khác nhỉ? – Nam nói.
- Quá khen... – Hải Anh nhìn Nam cười mỉm một cái.
- Ok...vậy lấy hai bộ này đi rồi chúng ta đi tiếp! – Nó nói.
- Ừ... – Mọi người đồng thanh.

7g tối ...

Hiện tại, đã tới giờ ăn tối và tất cả mọi người đang vui vẻ đi đến nhà hàng của khu resort để thưởng thức một bữa tiệc buffe thượng hạng.

Tuy nhiên, trong lúc đó, có bốn con người lại không thể đi ăn, không ai khác chính là tụi nó!

Phòng của Thanh-Duy.

- Chúng ta đi ăn tối thôi! – Duy ngồi dậy khỏi ghế sofa.
  - Thôi...anh đi đi. Em bận chút chuyện với tụi con Lâm, không đi ăn được đâu! – Nhỏ lắc đầu nguầy nguậy.
  - Chuyện gì thế? – Duy tò mò tiến sát lại gần nhỏ hỏi.
  - Hi...chút chuyện riêng ấy mà. Anh không cần quan tâm thế đâu. – Nhỏ cười nhẹ rồi nắm tay kéo Duy sát lại gần.
  - Nếu em không muốn nói thì thôi vậy mà tư thế này là thế nào đây? – Duy nhìn Thanh nói, mặt hiện rõ một chữ ĐỀU.
- Tuy nhiên, Duy hỏi vậy cũng không có gì là sai bởi tư thế cả hai lúc này rất chi là mờ ám. Thanh thì ngồi trên thềm cửa sổ phòng, hai tay vòng qua cổ Duy còn tên này thì đứng sát với nhỏ. Thiếu 1cm nữa là người cả hai chạm nhau luôn rồi.
- Thế anh muốn sao? – Nhỏ nhếch mép cười.
  - Thế này này! – Duy nói rồi đẩy thẳng nhỏ vào cửa sổ, cúi mặt xuống và...kiss.
  - ... – Nhỏ không kháng cự hay mất thao láo mở nữa mà nhắm mắt đáp trả.

Gần 2 phút sau, hai con người mới chịu thả nhau ra khi chuẩn bị chết vì đứt hơi. Sau một hồi hít lấy hít để có không khí, Thanh nhìn Duy bảo;

- Thôi...anh đi ăn đi. Trễ là hết thức ăn đấy!
- Ừm...vậy thôi. Bye em yêu... – Duy nói rồi đặt nhẹ lên má nhỏ một nụ hôn và bước ra ngoài.

Nhỏ mỉm cười nhìn theo Duy nhưng khi cánh cửa vừa đóng lại thì nụ cười ấy tắt ngấm. Đôi mắt tràn ngập niềm hạnh phúc ban nãy thay bằng ánh mắt đượm buồn và lo âu. Bây giờ thì hạnh phúc thế đấy...những sau này thì sao?

Khi Duy biết sự thật về con người nhỏ, về con quỷ khát máu giết người chẳng biết góm tay thì sẽ thế nào? Nhỏ đã bước chân vào con đường của một sát thủ chuyên nghiệp cho D.E.A.T.H đồng nghĩa với việc muốn dứt ra rất khó và nguy hiểm là luôn luôn có.

Nhỏ không muốn liên lụy tới Duy đâu. Nhỏ sợ rằng một ngày Duy biết, đến lúc đó, hẳn ta sẽ kinh tởm nhỏ, ghê sợ nhỏ, nhìn nhỏ bằng ánh mắt khinh bỉ bởi nhỏ giết người. Không phải một mà rất nhiều!...

Bên phòng Nam và Vy cũng vậy, sau khi đuổi khéo Nam ra, Vy tới phòng nó. Đến trước cửa, Vy gặp Thanh cũng vừa tới và cả hai cùng bước vào. Bên trong, nó và Hải Anh đã ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, chuẩn bị cho buổi họp lên kế hoạch thật kĩ lưỡng việc vận chuyển 4 lô hàng về kho an toàn. (Còn tụi nó nói cái chi thì mình pó tay nhá! Tụi nó đã bay mìn rồi...)

Riêng về phía tụi hấn thì sau khi gấp đầy một đĩa thức ăn thì cả bốn ngồi xuống một cái bàn trống. Thiên lên tiếng trước:

– Tới nay...tao e là phải phiền tụi mày một chuyện! – Giọng anh nặng nề.

– Chuyện gì? Bọn bè với nhau cả, làm gì mà nặng nề thế? – Duy vỗ vai Thiên.

– Vì chuyện này khá nguy hiểm nên... – Thiên đang nói thì hấn cắt ngang.

– Chuyện gì?

– Tới nay...có 4 lô vũ khí cấp cảng Nha Trang... – Thiên nói.

– Thì sao? -Nam cau mày.

– Phải bảo vệ 4 lô hàng ấy bằng mọi giá và đưa về kho an toàn trước khi bị bọn cóm tóm hết. – Mặt Thiên căng thẳng.

– Hả? Lậu à? – Duy giật mình.

– Tương đối là vậy. – Thiên không biết giải thích vì sao.

Lậu thì cũng không hấn vì đây là hàng D.E.A.T.H tuy nhiên nếu đường đường chính chính mang vào vì ai chẳng nghi ngờ cơ chứ? 4 lô vũ khí là số lượng không ít!

– Sao mày lại làm chuyện này? – Hấn lên tiếng hỏi.

– Không...người nhận hàng không phải tao. Người chịu trách nhiệm lô hàng ấy là...là... – Thiên ấp úng.

– Là ai? – Duy lo lắng.

– Là...tụi nó! – Nam nói tiếp.

Nghe bao nhiêu anh cũng hiểu đây là lô hàng của D.E.A.T.H.

– Tụi...Lâm, Thanh, Hải Anh và Hải Vy ấy hả? – Hấn cau mày.

– Ừm...và người chỉ huy là Lâm! – Thiên miễn cưỡng gật đầu.

– Gì cơ? – Hấn và Duy cùng hét.

– Suyt...im lặng cái coi! – Thiên và Nam giật nảy mình bịt miệng hai thằng bạn.

Lớn tiếng lộ chuyện này ra ngoài có mà nguy to à?

– Sao...sao lại thế được? – Duy lắp bắp như thể không tin.

– Sự thật là của tụi nó, hai đứa bây không hiểu hết được đâu. Kể cả những việc tụi nó đã, đang và sẽ làm... – Thiên mệt mỏi.

– Không lẽ họ không sợ sao? – Hấn lên tiếng.

– Sợ không có trong từ điển của tụi nó đâu! Và lại sợ thì được gì? Đây là công việc và con đường tụi nó quyết định bước cơ mà? – Thiên rầu rĩ trả lời.

– Thế nào? Giúp chứ? – Nam lên tiếng.

– Ừm...nhưng mấy giờ? – Duy sốt sắn hỏi.

– 10g là lô hàng cấp cảng thế nên ít nhất 9g30 là tụi nó phải có mặt rồi. Khi tụi nó khởi hành, chúng ta sẽ theo đuôi.

– Nhưng mày biết địa chỉ chứ? – Hấn hỏi.

– Biết, tao đã lén cái con chip vào máy Lâm nên mọi dữ liệu có trong điện thoại nó tao đều biết. Kể cả địa chỉ kho để lô hàng mà người đó nhận cho nó.
– Thiên chậm rãi.

– Người đó? Người đó là ai? – Duy và hấn cùng thắc mắc.

– Một người tai to mắt lớn, rất có quyền uy mà tốt nhất là đừng bao giờ động vào... – Nam nói tới đây, cuộc đối thoại của cả bốn đều kết thúc.

Mỗi người đều theo đuôi suy nghĩ riêng của bản thân, tuy nhiên, lại có một điểm tương đồng là đều nghĩ về người con gái của cuộc đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

9g tối

Đây chính là thời điểm mọi chuyện sắp sửa bắt đầu. Thanh và Vy viện cớ sang phóng nó và Anh Anh chơi tới sáng để ra khỏi phòng mà Duy và Nam không nghi ngờ. Cả hai đều nghĩ mình đã thành công nhưng nào biết rằng trong lòng hai người con trai đó đang nhưng lửa đốt vì những chuyện hai cô nàng vướn vào...

“Cạch”

Khép cửa phòng nó lại cẩn thận, Vy và Thanh nhận bộ đồ trong tay nó rồi thay ra.

Nó mặc một cái quần jean đen bó dài, cộng theo chiếc áo ba lỗ đen và giày cao gót. Dưới cái cổ thanh tú trắng ngần của cô chính là dấu hiệu của người đứng đầu của nhóm sát thủ nổi tiếng bậc nhất – Venus – chính là hình xăm một bông hoa hồng đen với đầy gai nhọn. Không một ai biết Tứ ma nữ làm việc dưới tay ai và ai là sẽ tầm ngắm của họ.

Anh Anh thì mặc cái quần jean trắng dài, áo thun màu hồng nhạt và áo khoát da đen, chân đi đôi bốt cao màu đen làm cô nàng trở nên khác lạ so với thường ngày. Mu bàn tay trái của cô nàng có hình xăm một bông hoa hồng đen có gai màu đỏ – là biểu tượng của Đông ma nữ và là người dưới quyền của nó. Đợi một hồi, Vy và Thanh cũng bước ra.

Thanh mặc quần jean đen và áo thun đỏ, có khoát cái áo jean lửng màu đen đen ngoài, chân mang giày cao gót đen. Giống với Hải Anh, mu bàn tay cô nàng cũng có hình xăm y hệt nhưng lại nằm ở mu bàn tay phải – biểu tượng đặc trưng của Nam ma nữ.

Một chiếc quần jean bó bạc màu, áo ba lỗ màu xám cổ rộng, giày cao gót màu đen là những gì Thanh mặc trên mình. Tất nhiên là trên người cô cũng có một hình xăm tượng trưng của Tây ma nữ, nhưng nó không nằm ở tay, ở chân... mà là ở trước ngực. Đây cũng chính là lý do cô mặc áo cổ rộng.

– Sẵn sàng rồi chứ? – Nó lên tiếng hỏi, giọng lạnh như Nam Cực cùng gương mặt không một sắc thái.

– Rồi! – Câu trả lời đồng thanh đầy cương quyết của ba cô gái nhỏ còn lại.

– Lên đường. – Nó nói một câu ngắn gọn nhưng đầy sức tích rồi bước ra ngoài.

Thanh, Hải Anh và Thanh thấy vậy thì đi theo nó. Ở một nơi không xa, có bốn con người nhìn thấy và cũng lặng lẽ đi theo. ...

“Kẹt”

Tiếng phanh xe của hai chiếc moto đen và một chiếc xe hơi chống đạn cực tốt vang lên lên bên cạnh Nha Trang yên ắng trong màn đêm. Cả bốn nhanh chóng bước xuống xe và tụ lại.

– Xung quanh đây bị bao vây rồi!

Nó nói một câu khi nhìn vào một cái máy với đầy kẹt những chấm đỏ hiện trên màn hình.

– Có à? – Thanh nhàn nhạt hỏi.

– Chắc vậy! – Nó gật đầu.

– Giờ là 9g35, 25 phút nữa tàu cập bến, trong lúc đó cho người dọn bớt bọn có đi. Làm gọn gàng vào một chút và đừng để bọn còn lại phát hiện. Chúng mà gọi cứu viện thì khó cho ta đấy! Ra lệnh là giết chứ không phải đánh ngất! Giết được thằng nào thì dùng thuốc làm phân hủy xác, chỉ cần chờ khi chuyển hàng này hoàn thành trước sáng mai thì những cái xác đó đã không thể nhận dạng nữa rồi. Chúng ta không đeo mặt nạ nên nguy cơ bị phát hiện là rất cao. Tên nào để sống mất một thằng thì không về được tổ chức đâu! – Nó lạnh lùng ra lệnh.

– Ừm... – Thanh gật đầu rồi đi dọi điện thoại cho ai đó.

“Tôi... Tây ma nữ.”

“...”

“Giết bọn còm xung quanh đây đi. Làm cho gọn vào, dùng thuốc phân huỷ xác.”

“...”

“Được... làm tốt vào. Để sống một thằng thì về mà chịu tội.”

“...”

“Tôi biết rồi. Làm việc đi.”

Thanh cúp máy và quay lại chỗ nó đang đứng.

– Chị cho người xử lí rồi. – Thanh nói với tội nó.

– Ừm... Ellie, tao mượn con dao. – Nó gật nhẹ đầu, quay sang nói với Thanh. (Những lúc tội nó đang làm nhiệm vụ hoặc đi đến bar, mìn sẽ gọi bằng tên khác vì tội nó không thể để lộ tên thật).

– Đây...mày tính làm gì vậy? – Ellie đưa nó con dao găm mà chuôi dao được mạ vàng và chạm trổ hình bông hoa hồng có gai.

– ... – Nó không trả lời, chỉ cầm con dao và dòn lực vào tay, nó ném.

Trong bụi cây gần đó, có bốn con người đang lén lút thậm thụt. Bỗng dưng, cả bốn giật mình đứng hình khi một con dao cắm “phập” vào gốc cây ngay sát sau lưng cả bọn. Nguy hiểm hơn là...xích xuống xiu nữa là ngay đầu một tên!

– Muốn theo dõi à? – Nó cất chất giọng lạnh lẽo của mình lên.

– ... – Cả bốn vẫn im lặng, mong lá nó thấy thế thì sẽ nghĩ mình lầm.

– Đừng cố qua mặt tôi. Ra đây hoặc một con dao khác sẽ cắm trúng ngay đầu cậu luôn chứ không phải là ở phía trên nữa đâu Duy à! – Nó tiếp tục.

Đến lúc này cả bốn tên trong lùm cây mới bất ngờ? Sao nó biết là tội hần? Và sao nó biết rằng người suýt chết vì con dao lại là Duy? Hơn hết, sao nó biết con dao ấy nằm trên đầu tên ấy?

Riêng về phần tội nó, Ellie thì giật thót người khi nghe đến cái tên Duy còn Vanessa thì thoáng chút dao động trong đôi mắt, tuy nhiên, ngay sau đó, về lạnh lùng lại quay về trên gương mặt cô nàng. Thậm chí nó còn lạnh hơn trước nữa kia. Bốn chàng trai nhà ta, từ từ đứng dậy sau lùm cây và bước từng bước lại.

– Đên đây làm gì? – Nó đứng quay lưng lại với bốn tên tội hần, hỏi.

– Anh...lo...cho em! – Thiên chần chừ nói.

– Tôi cần sao? – Nó lại hỏi.

– Em... – Thiên nhàn người nhìn nó, cả ba tên còn lại cũng vậy.

“Click”

Nó lên nòng súng quay người lại chĩa vào đầu Thiên. Khoảng cách từ cây súng ngắn có gắn giảm thanh trên tay nó đến cái đầu của Thiên chỉ vón vện chưa tới 2cm. Một cự li khá gần.

Ellie, Vanessa và Jersey cũng nhìn nó, muốn tiến lên can nhưng chần chừ không dám bước lên. Cả ba biết nó sẽ không làm điều gì dại dột đâu, nhất là giết chết người anh hai yêu quý của mình. Thế là cả ba chỉ lạnh lùng đứng phía sau nó nhìn.

– Em...em làm cái gì vậy? Bỏ cây...cây súng đó xuống đi! – Nam hoảng.

– Đứng im! – Jersey cất tiếng.

Cái giọng dịu dàng thường ngày bây giờ lạnh toát khiến Nam đơ người không dám làm gì nữa.

– Sao thế? Lên can nó đi chứ? Không lẽ để nó giết Thiên sao? – Đến lượt Duy.

– Anh không có quyền lên tiếng. – Đến lượt Ellie, nhỏ cũng khiến Duy gặp tình trạng y như Nam.

– Em à... – Thiên nói.

– Im. Không xem tôi ra gì sao? Không xem luật của tôi ra gì à? – Nó giương cặp mắt sắc lạnh nhìn Thiên.

– ... – Thiên không trả lời.

– Anh biết hậu quả của việc làm này chứ? – Nó nhếch môi cười nhạt.

– Chết! – Thiên buông ra đúng một chữ.

– Phải? – Nó gật đầu, hài lòng với câu trả lời, mặc cho hấn và Duy giật mình nhìn nó.

– ... – Thiên không nói nữa.

– Vậy sao còn làm trái lệnh tôi? – Nó tiếp tục.

– ... – Anh không nói gì bởi vì biết rằng dù có nói gì cũng chẳng được.

– Có vẻ anh biết mà vẫn muốn thử làm trái lệnh nhỉ? – Nó siết chặt tay cầm cây súng.

– Nhưng ... – Đến lúc này, hấn lên tiếng nhưng câu nói của hấn bị chặn lại bởi một âm thanh khô khốc...

“Đoànggg...”

Mọi thứ nhưng sững sờ trước âm thanh ấy. Không gian như chìm xuống, tất cả mọi người đều mở to con mắt nhìn. Nó... nó đã... nổ súng? Phải! Nó đã bóp cò. Một viên đạn từ nòng súng vọt ra, thẳng tiến mục tiêu mà phóng tới. Và viên đạn ấy xé toạt thời gian và không gian, cắm vào ngay giữa vầng trán. Máu... từng giọt máu chảy xuống... một thân ảnh ngã vật ra sau...

Ba cô gái trợn tròn con mắt, hét nhìn khẩu súng đến nhìn nó. Sau cùng cũng lạnh lùng quay đi không quan tâm bởi... kẻ lãnh trọn viên đạn đó, không phải Thiên... mà là một thằng còm núp phía sau bụi cây sau lưng Thiên!

– Em... – Thiên một lúc sau hoàn hồn thì mới lên tiếng.

– Đây là lần đầu tiên, duy nhất và cũng là lần cuối cùng. Sẽ không có lần nào nữa đâu. Lần sau viên đạn ấy sẽ cắm vào đầu anh đấy Thiên, chứ không phải vào đầu thằng còm xấu số ấy! – Nó nói rồi hạ súng xuống.

– Anh biết rồi. – Thiên giật nhẹ đầu.

– Còn đây nữa... – Nó nói rồi ném một cái gì đó khá nhỏ xuống đất. Là một con chip.

– Đây... – Thiên giật mình, đây chẳng phải con chip anh gắn vào điện thoại nó sao?

– Sao anh lại chơi cái trò trẻ con này? Anh thấy cách này hiệu quả à? – Nó hỏi.

– Chỉ là anh không muốn em giấu những chuyện này nên mới làm thế.

– Đừng có chọc cười tôi! Cách này vô ích thôi. Đừng tưởng tôi không biết gì.

– Xin lỗi. – Thiên cúi mặt.

– Jersey, chị đứng đó làm gì... giải quyết tên còm vừa rồi đi. Nhanh lên. Làm cho hấn ta không còn nhận dạng được ấy. – Nó nói.

– Ừ... – Jersey gật đầu rồi bước nhanh đi.

– Còn Ellie, Vanessa. Đi mở đường. – Nó quay sang nói.

– Rồi... – Ellie gật đầu rồi đi với Vanessa.

– Bốn người cũng đi với hai đứa nó đi. – Nó nói với tụi hấn.

– Vậy còn em? – Nam cất tiếng.

– Tôi ở lại với Jersey lấy hàng.

– Anh sẽ ở lại cùng em. Em ở lại một mình nguy hiểm lắm! – Thiên đề nghị.

– Không! Đây là lệnh! – Nó gằn giọng.

– ...Ừ...được. Tôi biết rồi...thưa Venus! – Thiên im lặng một hồi rồi lạnh mặt rồi quay lưng đi.

Hấn và Duy ngạc nhiên. Venus? Đây chẳng phải là cái tên của Bắc ma nữ – tên sát thủ số 1 sao? Vậy, Venus là nó à? Thế Vy, Thanh và Hải Anh là ba người còn lại của Tứ ma nữ sao? Mọi chuyện sao mà khó hiểu vậy?

“Kìt...”

Hai chiếc xe moto đen bóng của Ellie và Vanessa thẳng gấp lại. Theo sau là hai chiếc oto đen cũng phanh xe theo. Hai đứa nó bỏ mũ bảo hiểm xuống rồi bước từ từ lại. Nơi đây là khu đất trống, là nơi thông từ cảng Nha Trang đến con đường chạy thẳng tới nhà kho nhanh nhất. Nhiệm vụ của hai cô gái nhà ta là dọn hết những kẻ ngăn cản ở đây để chốc nữa, xe chở hàng có thể dễ dàng đi qua mà không có cản trở.

Bốn chàng trai đi theo sau, vẫn không cất lên bất cứ một tiếng nói nào.

– Ra đây hết đi. Tôi không muốn đi đánh lén từng người đâu! – Ellie nhỏ nhẹ cất lên tiếng nói lãnh khốc của mình.

Vẫn không có bất cứ động tĩnh gì. Mọi thứ như vẫn chìm vào im lặng...

Lát sau, mấy thằng to con từ từ bước ra đứng muốn chật kín cả khu đất rộng lớn. Bọn chúng có tên bước từ trong bụi cây ra, có tên từ trên cành cây phóng xuống, lại có lên từ góc khuất gần đấy bước tới... nói chung là núp ở rất nhiều chỗ.

– Không phải cóm à? – Vanessa thắc mắc.

– Hahaha...bọn mày nhầm rồi. Ở đây chỉ có bọn tao – bang Đại Bàng mà thôi. Cóm lo bao vây cảng Nha Trang hết rồi! Hahaha... – Một thằng mặt sẹo, bụng phệ bước ra cười to tiếng.

– Bang Đại Bàng? – Nam nhú mày.

– Phải? Bọn mày sợ rồi chứ gì? – Tên đó tiếp tục.

– Mày đến đây làm gì? Ở đây không có việc cho bọn chúng mày. – Thiên gắt.

– Oho...đừng mạnh mẽ thế chứ? Theo bọn tao biết, hôm nay Tứ ma nữ lừng danh sẽ có một chuyến hàng khổng lồ. Chính vì thế nên bọn tao quyết định tới đây và kết liễu bốn con ma nữ ấy. Sau đó thì bang bọn ta sẽ nói như còn, còn trên cả thế giới ấy chứ? Hahaha... – Hắn ta cười nhưng giọng cười đó nhanh chóng bị cắt ngang bởi hai từ của Ellie.

– Nhảm nhí!

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn vào nhỏ, trừ Vanessa và bọn hắn. Tên cầm đầu bụng phệ kia thì tức không chịu nổi. Hắn ta quát:

– Lão! Mày là con nào? – Hắn ta trừng trừng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

– Là kẻ đã từng tha mạng cho mày! Là Ellie Trần! Là nữ minh tinh màn bạc nổi tiếng của nước Anh. Là tiểu thư độc nhất của tập đoàn tài chính Trúc Hải lừng lẫy. Là chị ba của bang Killing và được mệnh danh là “Ellie angel”. Hơn hết...hừ... và là Nam ma nữ lừng danh mà mày đang nhắc đến! – Ellie nhếch môi khinh khinh.

– Mày...mày...mày là...là... – Hắn ta ấp úng.

Lúc này hắn ta đang rất lo sợ. Phải rất sợ! Làm sao hắn ta quên được cái ngày mà mình khiêu chiến với bang Killing cơ chứ? Đó là cái ngày thảm nhất cuộc đời hắn. Hôm đó, hắn đã phải trả cái giá quá đắt vì dám động đến Killing. Năm nhát dao vào bụng có phải là quá nhiều? Đối với hắn, năm vết sẹo trên bụng do năm nhát dao ấy để lại là vô cùng nhục nhã. Ai đời con trai lại bị như thế dưới tay một đứa con gái cơ chứ? Và người đã liên tục đâm hắn chính là Ellie Angel! Lúc ấy hắn ta không hề biết mặt Ellie vì những người đứng đầu Killing đều mang mặt nạ. Đến bây giờ hắn mới biết mình đã động vào cái ổ kiến lửa “không nên đụng và nên tránh xa”! Tuy nhiên, tất cả mọi thứ bây giờ đều đã quá muộn.

– Sao nào? – Ellie nhếch môi.

– Mày...mày muốn gì? – Hắn ta nhìn nhỏ, đề phòng hỏi.

– Như cách đây 1 năm! Nhưng có vẻ lần này tao phải chiêu đãi mày tận tình hơn...trước nhỉ?

Tên ấy hải hùng nhìn Ellie, trong lòng tự nhủ phải bình tĩnh lại...

Trong khi ấy, ở phía sau, Vanessa đang liên lạc với nó qua cái bộ đàm nhỏ gắn ở tai:

“Ở đây không có côm” – Vanessa nhàn nhạt nói.

“VẬY Ạ?”

“Ừ... ở đây gồm khoảng 300 tên bang Đại Bàng. Bọn nó bảo côm đã siết chặt vòng vây ở cảng hết rồi.”

“ĐƯỢC... lo sạch sẽ chỗ ấy đi. 15p!” – Nó nói nhẹ nhàng nhưng mang tính mệnh lệnh khá cao.

“Ok! Nhưng nếu thế thì làm sao đưa xe hàng đi qua được?” – Vanessa gật đầu chắc nịch nhưng nhanh chóng thất vọng.

“Đừng lo, chúng ta sẽ đi đường khác.” – Nó trả lời.

“Ừ... biết rồi!”

“Sau khi xong, liên lạc và tao sẽ đưa tiếp lệnh.”

“ĐƯỢC.”

“Nhớ... Giết và Đốt!” – Nó nói xong câu cuối thì ngắt liên lạc...

Sau khi hoàn thành cuộc đối thoại với nó, Vanessa hướng đôi mắt của mình tới Thiên như ngẫm ra hiệu gì đó mặc dù bản thân chẳng hề muốn nhìn mặt Thiên. Anh thấy đôi mắt ấy thì nhẹ gật đầu, kéo bọn hắn bước xa ra một tí. Vanessa thấy vậy thì gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi cũng bước tới bên Ellie, nói:

– Lệnh từ Venus: Giết sạch!

Sau khi câu nói ấy vừa được buông ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn, 300 tên đứng kia bỗng hết cả người. Tên cầm đầu mãi một lúc sau mới hoàn hồn mà nói lớn, mặc dù giọng vẫn còn khá run:

– Mày... đừng có... mo! Tụi tao hơn... hơn... 300 thằng thì làm sao mà hai đứa... đứa con gái như tụi mày đánh nổi?

– Thử không? – Vanessa nhếch môi rồi chuyển động nhanh nhẹn.

“Đoàng”

Tiếng súng vang lên và ngay lập tức, tên cầm đầu ngã xuống với một cái lỗ xoáy sâu vào ngay giữa trán.

Tất cả mọi người đứng yên, sững sờ nhìn Vanessa và khẩu súng còn đang vương khói trên tay cô nàng. Sao một đứa con gái lại có thể gan đến mức ấy? Lúc này, hắn và Duy còn khá là bất ngờ trước những chuyện mà cô bạn mình làm. Duy nói lắp:

– Cô... cô ấy... vừa giết người...

– Ừm... – Thiên gật đầu.

– Nhưng sao mày bình thân vậy? Giết người là có tội đấy! Mày không lo cô ấy bị bọn côm bắt à? – Duy quay sang nhìn Thiên.

– Nếu cô ấy có thể bị bắt thì bây giờ cô ấy đã không đứng đây rồi. Và tên đó đâu phải người đầu tiên mà Hải Anh ra tay? -... Thiên nhàn nhạt trả lời.

– Không lẽ... họ thật sự là... – Hắn lạnh nhạt hỏi.

– Ừ... là MA NỮ! – Nam nhếch môi.

– Không... thể... – Duy bậm môi.

– Đừng tỏ ra bất ngờ vậy. Số người bị giết dưới tay Vy và Hải Anh có thể lên đến con số hàng trăm nhưng Thanh và Lâm thì là ở con số hàng ngàn đó! Thanh ra tay còn tàn nhẫn hơn nhiều! – Nam vỗ vai thẳng bạn nói.

Câu nói vừa kết thúc, Duy ngay lập tức hướng ánh nhìn của mình về phía Ellie. Cô gái hắn yêu thật sự không phải là một thiên thần như bao người vẫn nghĩ?

Mấy thằng to con thấy thằng cầm đầu chết không kịp ngáp thì đáng đo không biết có nên nhào tới không. Sau một lúc chần chừ thì có một tên gần đấy nhào vào tụi nó trước. Hắn ta tung một cú đấm nhằm thẳng vào mặt Ellie!

Một cái liếc mắt, nhỏ đưa một cánh tay thanh mảnh của mình lên đỡ cú đấm uy lực ấy. Nhanh chóng khoá tay tên đó ra sau lưng, nhỏ đẩy mạnh hắn té nhào xuống đất đập đầu. Máu tuôn ra từ vị trí va chạm, hắn loạn choạng đứng dậy rồi lại tiếp tục xông vào. Ellie xoay người, tặng cho hắn một cú đá ngang đầu khiến hắn tiếp tục ngã xuống đất. Vanessa lên tiếng:

– Không có thời gian chơi trò mèo vờn chuột đâu! Venus chỉ cho 15p xử lí!

– Ủ! – Ellie cười rồi gật đầu nhưng ngay sau đó, nụ cười biến mất.

Nhỏ từ từ tiến lại gần tên xấu số, lưỡi con dao găm ra và đâm thẳng một nhát vào tim rồi rạch một chữ “R” to tướng ngay bụng hắn.

“R” mang nghĩa là “Rose”, biểu tượng của Tử ma nữ. Cầm con dao nhỏ còn đang nhỏ từng giọt máu tươi xuống đất đứng dậy, Ellie đưa con dao lên miệng, liếm những giọt máu còn sót lại trên con dao. Hành động này khiến tất cả cảm thấy rùng rợn. Dù biết trước là nhỏ sẽ làm vậy nhưng Vanessa lẫn Thiên và Nam vẫn đều phải rùng mình một cái.

Ellie giống một con vampire vậy! Duy thì ngạo nhiên tốt độ, cứ luôn tròn xoe con mắt chứng kiến cảnh tượng này.

– Cô ấy... cô ấy đang... – Duy lắp bắp.

– Đừng ngạo nhiên thế. Thanh là một con quỷ. Chính xác hơn là một ma nữ đúng như tên gọi của mình. Bình thường, Thanh rất đáng yêu nên những người tiếp xúc với nó đều nghĩ nó là thiên thần. Nhưng sự thật, số phận đã biến nó thành con quỷ với hai bàn tay nhuốm đầy máu tươi. Tuy nhiên, để cái ranh giới giữa một thiên thần và một ác quỷ trong người nó bị phá vỡ cần có một chất xúc tác. Nếu không có cái chất này, nó sẽ không thể tiếp tục tàn nhẫn ra tay... – Nam nói, giọng chậm rãi khá buồn.

– Là máu sao? – Duy như vỡ lẽ.

– Phải. Mùi vị của máu khiến cho cái ranh giới kia bị phá vỡ và dòng máu ác quỷ trong nó sẽ lại trôi chảy. Chính điều đó đã làm nên một Nam ma nữ đầy ắp sự tàn nhẫn. – Nam giọng có chút đó rất suy tư và mệt mỏi.

– Trúc Thanh... – Duy hướng đôi mắt của mình về hướng của cô gái với thân hình mảnh dẻ – người đã khiến trái tim hắn biết thế nào là rung động.

Tại sao em lại ra nông nổi này? Sau khi ra tay với tên xấu số ấy, không đợi bọn bên kia, Vanessa và Ellie đều lao vào giải quyết nhanh gọn.

Trong lúc ấy, nó và Jersey đang ở bến cảng và đợi chuyến hàng.

– Gửi toạ độ về trụ sở. Yêu cầu họ thông báo chính xác có bao nhiêu tên cóm đang ở xung quanh đây. Đường máu hướng Đông – Bắc không thể di chuyển được nữa, tìm đường khác đi! – Nó lạnh giọng ra lệnh.

– Được. – Jersey gật đầu và thực hiện những chỉ thị của nó.

Nó thì chăm chú nhìn thẳng ra cảng biển, tay thì vẫn lướt nhẹ trên... chiếc điện thoại. Khẽ cau mày, nó cúi xuống nhìn và ấn gọi cho ai đó.

“Alo...” – Giọng một tên con trai.

“Anh nhớ vụ 4 lô hàng rồi chứ?” – Nó nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

“Ừ”

“Bắt đầu ra lệnh theo kế hoạch đã bàn trước đó đi Kiệt (Nhân vật đã từng xuất hiện ở chap 16, là tổng giám đốc tập đoàn Vương Hải, nơi mà tụi nó từng ghé lấy vũ khí ấy!)” – Nó nói.

“Được” – Kiệt trả lời rồi dập máy.

Lưu Hải Kiệt (23t): Là tổng giám đốc tập đoàn Vương Hải có máu mặt trong khu vực Đông Nam Á, là con người đẹp trai, tốt bụng nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn. Cũng là một sát thủ giỏi của D.E.A.T.H, biệt danh Kei và là con trai út của người đứng đầu D.E.A.T.H – thầy bọn nó.

Gác máy, nó khẽ cong môi lên thành một nụ cười đắc thắng. Jersey tiến về phía nó, nhẹ nhàng nói:

– Bên ta đang xử lí dần những tên còn lại. Tuy nhiên, hiện tại vẫn còn hơn 150 tên nữa quanh đây.

– Em biết rồi! Ra lệnh tăng gấp 3 lần số người đi xử lí. Chắc khoảng 10p nữa tàu hàng sẽ về tới. Đến lúc đó giảm được số lượng cóm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Không nên làm liều khi đề bọn chúng còn quá đông. Quan trọng là giữ tính mạng cho toàn thể mọi người. – Nó nói.

– Ủ... – Jersey gật nhẹ đầu rồi ra lệnh thông qua một cái bộ đàm, xong, cô quay sang nó:

– Không đủ người. Chúng ta chỉ đủ tăng gấp đôi thôi!

– Cũng được... có bao nhiêu người thì dùng bấy nhiêu. Tìm được con đường nào khác tới kho chưa? – Nó lãnh đạm hỏi.

– Cách tốt nhất vẫn là đi vòng qua khu đất trống ấy. – Jersey chậm rãi trả lời.

– Được. Chị cũng đi đẹp bọn cóm luôn đi. Ở đây em lo được. – Nó nói.

– Ok. Có gì liên lạc với chị qua bộ đàm – Jersey nói với nó rồi nhảy tọt lên ngọn cây, mắt hút

“Bịch”

Thân ảnh cuối cùng ngã xuống giữa bãi đất trống được tắm bằng máu của gần 200 con người. Tuy nhiên, ở đó vẫn còn hình ảnh hai cô gái còn trụ vững và bốn chàng trai đứng xa quan sát. Sau khi cuộc tàn sát kết thúc, hai cô nàng ma nữ đứng đó và nhìn lại xung quanh, từ cả hai toát lên một vẻ cô độc đến kì lạ. Trên người nhuộm đầy máu khiến Ellie và Vanessa khó chịu.

Cả hai cởi cái áo khoát đã dính máu và rách bươm bên ngoài ra, vất xuống đất.

– Ra xe lấy đi! – Ellie nhăn mặt khó chịu nói.

Vanessa chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng ra xe và xách vào một can. . . xăng! Rưới đều khắp khu đất trống, hai đứa nó bắt đầu loay hoay tìm. . .bật lửa. Chợt nhớ ra điều gì đó, Ellie chạy về phía Khánh:

– Có bật lửa không? Mượn! – Ellie lạnh lùng, câu đầu tiên hỏi, câu sau dường như khẳng định điều mình vừa hỏi là chắc chắn mặc dù chưa được nghe trả lời.

– Đây. . . – Duy vội vã rút từ trong áo ra một cái bật lửa zippo. Đúng là nhà giàu. . .

– Lần sau tôi đền lại cho anh! – Nhỏ nói rồi rồi quay lưng đi vội vã mặc cho Duy vẫn đứng nhìn mình chằm chằm.

Ellie vừa đi tới, Vanessa cũng bước ra xa. Bật lửa lên, nhỏ ném thẳng vào đồng hồ bên trong đầy mùi máu tanh pha lẫn với mùi xăng nồng nặc.

“Phùng. . .phùng. . .”

Xăng khi vừa gặp lửa đã nhanh chóng tạo thành một ngọn lửa to thiêu rụi tất cả. Ngọn lửa lan nhanh hơn cả những gì mọi người tưởng tượng. Chỉ vùn vùn vài phút nhỏ nhoi, ngọn lửa đã thiêu cháy toàn bộ, xóa sạch những thứ được gọi là dấu vết và bằng chứng. Nơi đây chỉ còn là một đồng hoang tàn đầy áp tro và xác người chết cháy mà thôi.

– Xong rồi. Liên lạc cho Venus đi! – Ellie giọng nhàn nhạt báo.

– . . . – Vanessa khẽ gật đầu rồi thông báo với nó qua cái bộ đàm.

”Đã xong.” – Vanessa nói.

“Ừm. . .nhiệm vụ tiếp theo: Đến bờ phía Đông của cảng Nha Trang, tàu hàng sẽ cập bến trong 8 phút nữa. Nhưng trước đó, ghé hẻm số 89 trên đường ZY, tại đó sẽ có một chiếc xe benz màu đen không biển số và hai bộ đồ mới trên xe. Thay nhanh và lái chiếc xe đẩy tới bờ Đông cảng nhận hàng. Tiếp đó là chờ đến đường YY và dỡ một nửa số hàng sang một chiếc xe container nhỏ biển số 2158. Hai người cố gắng qua mặt bọn cóm chạy đến nhà kho nhanh nhất có thể. Nếu bị phát hiện thì cố gắng sử dụng IQ của mình triệt để, còn nếu tình hình không cho phép thì cứ bỏ lại hàng. Tôi không muốn có bất kì ai mất mạng đâu. Rõ chưa?” – Nó đánh giọng.

“Được. Hiểu rồi. . .” – Vanessa trả lời rồi vội vã ngắt liên lạc.

Bước lại chỗ Ellie, Vanessa trình bày ngắn gọn những điều nó báo và cả hai cùng leo lên con moto, khởi động.

– Đây. . .hai đứa tính đi đâu vậy? – Thiên gấp rút hỏi.

– Lấy hàng! – Vanessa buông đúng hai từ rồi chạy trước.

– Laptop trong phòng Venus, anh về đi! – Ellie cũng nói một câu khó hiểu rồi chạy đi.

– Ồ. . .khoan. . .đã. . .

Sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện với Vanessa, nó khẽ bặm môi. Mong là mọi thứ đều ổn và theo đúng như tính toán của nó. Mặc dù khả năng của Vanessa và Ellie là hoàn toàn xuất sắc nhưng nó vẫn cảm thấy hơi lo. Dù có giỏi nhưng bọn cảnh sát cơ động ấy cũng chẳng phải vừa. Nó biết lô hàng là vô cùng quan trọng và giá trị của nó là mấy trăm ngàn USD nhưng. . .nếu lấy lô hàng đó mà đổi lấy một. . .tính mạng của một trong bất kì ai tham gia thì, nó thà để lô hàng bị mất trắng còn hơn!

“Jersey. . .chị quay về cảng đi!” – Nó nói nhẹ.

“Sao vậy? Có chuyện gì rồi à?” – Jersey lo lắng hỏi.

“Không...chưa thấy bọn cóm ra mặt nhưng chị quay về đây ngay đi.”

“Ừ...chị về liền.” – Jersey nói nói ngắt liên lạc ngay với nó.

Khoảng 2 phút sau, Jersey đã nhanh chóng có mặt cạnh nó sau khi mới từ cành cây cao chót vót nhảy xuống. Nó khi thấy cô trở lại thì cũng chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng bước tới xe và ngồi vào trong.

– Em tính làm gì vậy Venus? – Jersey nhú mồm nhìn nó.

– Về thôi! – Nó trả lời.

– Sao...sao lại về? Còn lô hàng? Lô hàng em tính sao? – Jersey ngạc nhiên.

– Chị đừng lo. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có điều, vai diễn của chúng ta đêm không phải là chính thôi! – Nó nói rồi khởi động cho xe nổ máy.

Jersey mặc dù vẫn chưa hiểu lắm nhưng cô vẫn leo lên xe. Cô nghĩ chắc nó đã có sẵn kế hoạch gì trong đầu rồi vì Venus mà cô quen biết vốn dĩ chỉ làm những điều có xác suất thành công cao mặc dù đa số vẫn là...liều!

Về đến resort, bốn chàng trai nhanh chóng phi đến phía phòng của nó và Anh Anh.

“Cách”

Tiếng ổ khoá vừa mở là Thiên xô cánh cửa vào ngay. Đập vào mắt của bốn người là chiếc laptop Vaio màu đen tiền tiến chưa thấy xuất hiện trên thị trường của nó nằm chễm chệ trên cái bàn kính dùng để tiếp khách đặt giữa phòng. Thiên bước từng sải chân dài đến chỗ chiếc laptop và mở nắp nó lên.

Chưa tắt...t máy? Màn hình vội bật sáng khi Thiên vừa mở nắp. Có 3 khu cửa sổ được thu nhỏ trong máy tính, một cái là đang chạy phần mềm phân tích khu vực và các đường đi tại khu tụi nó đang hành động, một cái là bao gồm tất cả những camera của bọn cóm cài đặt bị nó hack được (bọn đấy không ngờ mình cài để theo dõi người khác nhưng lại bị tụi nó hack và phục vụ cho lợi ích riêng) và khung cửa sổ cuối cùng: một màn hình tối om với những con số màu vàng chạy liên tục trên màn hình.

– Đóng cửa lại, kể cả cửa sổ, kéo rèm lại luôn. – Thiên ra lệnh và ngay lập tức, Duy thực hiện.

– Nam, tìm công tắc khởi động lưới điện, lưới cảm ứng và bộ nhiễu sóng đi. Nằm đâu đó gần cửa thôi! – Thiên tiếp tục và Nam ngay lập tức làm theo.

Còn lại hần là chưa có việc làm nên bước tới gần Thiên. Hai tay hần vẫn thong dong đút túi quần, mặt mũi vẫn lạnh cảm như tiền và điều ấy khiến tất cả mọi người đều không thể biết hần đang suy nghĩ gì.

– Cô ta đang tính hack một cái máy chủ nào à? – Hần hỏi.

– Không biết. Trông có vẻ vậy. – Thiên nhún vai, khẽ cau mày.

– Rồi rồi. Tuy nhiên, hình như đối tượng của cô ta không phải vừa nhí? Cài bảo mật một cách cẩn thận và không thiếu khó khăn như thế này thì mục tiêu của cô ấy cũng rất thông minh. – Hần nhận xét.

– Ừ! Nhưng có vẻ con bé vẫn đang bỏ dờ vì phải đi lấy chuyển hàng. – Thiên nói.

– Có một điều tao thắc mắc. Cô ta thật sự là Venus? – Hần hỏi.

– ... – Thiên im bật.

– Không muốn nói cũng được. Tránh sang một bên đi, để tao làm cho! – Hần tranh.

– Nhưng mà mày biết phải làm gì không? – Thiên bất ngờ quay sang hỏi hần.

– Hỗ trợ việc vận chuyển chuyển hàng qua bản đồ và camera, đồng thời mã hoá dãy số kia? – Hần nói.

– Ừ...vậy mày làm được chứ? – Thiên hỏi.

– Được. – Hần gật đầu.

– Ok...mày với Khánh ở lại. Tao và Minh sẽ đến nhà kho nơi cất 4 lô hàng trước. – Thiên chỉ định.

– Vậy đi thôi! – Minh gật nhẹ đầu.

Thiên đứng dậy và lại gần cái tủ đồ bằng gỗ cạnh cửa sổ. Mở cánh cửa tủ ra, không có bất cứ thứ gì bên trong nhưng khi Thiên vừa chạm vào bên trong tủ, một bảng mã hiện ra để nhập mật khẩu. Điều này khiến hần và Duy không khỏi bất ngờ.

– Chắc... công nghệ tối tân quá! Lần đầu tiên tao thấy đấy! – Duy tắc lưỡi nói.

Sau khi nhấn nhanh một dãy mã số, tấm gỗ ở phần lưng tủ dần dần hạ xuống để lộ màu bạc sáng loáng của cái kết sắt. Dùng mã vân tay và hệ thống nhận dạng bằng giọng nói, Thiên đã làm cho cái kết sắt mở khoá và bên trong là... những vũ khí chuyên dụng của tụi nó.

Bên trong cái kết gồm 3 khẩu súng lục 9 li được đặc chế sao cho lực bắn tăng gấp 6 lần bình thường dành cho Hải Anh,

một bọc kim châm 300 cái và 2 lọ Kali Xyanua cùng 1 lọ kịch độc XX16 đang trong giai đoạn thử nghiệm của Vy,

một bộ dao găm nhỏ có chuôi dao mạ bạc, khắc hình hoa hồng đầy gai được mài sắc đến mức có thể chém đứt một tờ giấy đang bay tự do gồm 10 cái thuộc quyền sở hữu của Thanh.

Duy tò mò bước lại gần và cầm lấy lọ Kali Xyanua đặt trong góc ra ngắm nghía.

– Đây... đây chẳng phải... là thứ đã kết liễu chủ tịch Lãnh Cao Trình sao? – Duy giật mình nói.

– Ừ... là nó đấy! Đừng tự ý động vào. Chỉ cần dính vào da thôi cũng có thể gây tử vong rồi mặc dù thời gian kéo dài hơn so với uống. Khoảng 2, 3 phút gì đấy! – Nam trả lời.

– Nói vậy... người giết Lãnh Cao Trình... là... – Hấn ngược mặt lên nhìn hai thằng bạn thân, chậm rãi hỏi.

– Ừm... là nó đấy! – Thiên xác nhận.

Hấn và Duy lúc này trầm ngâm không nói gì. Một người vì chẳng có gì để nói và cũng chẳng cần thiết phải xen vào quá sâu vấn đề ấy nên không mở miệng. Một kẻ thì lại chẳng thể nói bất cứ thứ gì vì mọi chuyện quả thật là quá sức tưởng tượng. Lấy một khẩu súng ném cho Nam và một khẩu để trang bị cho bản thân, Thiên và Nam lập tức bước ra khỏi cửa, nhanh chóng đến nhà kho trước để chờ Vanessa và Ellie.

Sau khi rời khỏi bến cảng, nó cùng Jersey chơi một trò chơi khá thú vị: Đuổi bắt! Khi chiếc xe của nó vừa lăn bánh, ngay lập tức có 4 chiếc xe khác theo đuôi. Nó và Jersey thì vẫn cứ nhàn hạ cho xe chạy với vận tốc bình thường, cốt để nhử bót người ra khỏi bến cảng.

– Trò chơi này cần chút kịch tính đấy! Rảnh rồi thế này buồn chán thật. Tăng tốc đi. – Jersey vừa nhìn ra cửa sổ vừa nói. ...

– Ok... nhưng cứ từ từ đi. Trò vui sẽ có cho những ai biết chờ đợi! – Nó nói rồi về nên một nụ cười thoả mãn.

Jersey nhìn nó chẳng nói gì, chỉ khẽ nhún vai và miệng cũng về nên một cái nhếch môi đắc thắng. Nó bắt đầu nhấn mạnh ga, xe từ từ tăng tốc. Chỉ từ từ thôi và bọn cớm ngốc nghếch đuổi theo hai cô nàng lại chẳng mấy may phát hiện có sự bất ổn gì. Và rồi nó đã khéo léo dẫn dắt 4 chiếc xe vào trò chơi đuổi bắt không cân sức này.

Bờ cảng phía Đông Một chiếc xe benz màu đen đỗ lại tại bến cảng. Khi hai cô gái nhà ta vừa đặt chân xuống cũng là lúc chiếc tàu chở 4 lô hàng cập cảng biển. Nhanh nhẹn điều động người khuôn hàng đặt lên chiếc container cỡ lớn mà một tên đàn em vừa mang tới, đích thân Vanessa cầm lái chiếc container.

Chiếc xe benz cùng chiếc container vừa ra khỏi cảng tới đường quốc lộ thì đường dây bộ... đàm của Ellie và Vanessa có tín hiệu. Ellie ra hiệu, Vanessa bật bộ đàm:

“Sao?”

“Rẽ ngay vào con đường tới kế tiếp đi. Cách xe hai người về phía sau có 3 chiếc xe của bọn cớm còn phía trước là trạm kiểm soát. Bọn chúng tăng cường lực lượng ở trạm rồi nên khó thoát lắm” – Giọng hấn vang lên trong bộ đàm.

“Sao anh lại làm việc này?” – Vanessa thắc mắc hỏi.

“Nam và Thiên đến nhà kho rồi. Họ đang chờ hai người ở đấy!” – Hấn trả lời.

“VẬY CÒN VENUS?” Cô lại hỏi.

“Đang chơi trò mèo vờn chuột với bọn cớm.”

“Ừ... tiếp tục theo dõi màn hình đi. Hướng dẫn bọn tôi đường tới đường YY nhanh nhất.” – Vanessa gật đầu, nói rồi ngắt liên lạc.

Cô và Ellie cùng nhau rẽ vào con đường hấn bảo và cứ tiếp tục đi thẳng.

“Tới ngã tư kế tiếp rẽ trái đi khoảng 400m thì rẽ phải rồi đi thẳng.” – Hấn lại tiếp tục hướng dẫn trong bộ đàm.

“Ok” – Vanessa cùng Ellie đồng thanh trả lời.

Khi theo các hướng dẫn của hấn, cuối cùng thì hai chiếc xe đã tới đường YY nhanh chóng. YY là con đường vắng, ít dân và có khá nhiều đèn đường bị hỏng. Chật vật một hồi, tụi nó cũng tìm ra được chiếc container cỡ nhỏ mang biển số 2158 mà nó nói.

Cả hai cố gắng dờ 2 lô hàng sang chiếc xe container ấy rồi nhanh chóng rời đi kéo bọn cóm kịp đánh hơi. Trước khi đi, Ellie rướn xăng lên chiếc xe benz mà nhờ lái đến đây rồi dùng chiếc bật lửa lấy trong chiếc container để thiêu rụi. Cả hai lạnh lùng quay lưng đi để cọn lửa bùng cháy dữ dội phía sau lưng

“Giờ thế nào? Hướng dẫn tụi này tới nhà kho đi.” – Ellie nói với hấn qua bộ đàm.

“Ừ. Cứ tiếp tục chạy thẳng đi.”

Hai chiếc xe đang chạy và chuẩn bị ra khỏi con đường YY tối tăm thì bị một tiếng hét của hấn chặn lại:

“Dừng lại!”

Bốn bánh xe phanh gấp làm mặt đường muốn toé cả lửa và suýt làm hàng rơi hết xuống đất.

“Gi vậy?” – Ellie nhăn mặt hỏi.

“Cóm” – Hấn buông đúng một từ ngắn gọn. ...

Đúng lúc đó, tiếng còi xe cảnh sát vang lên liên hồi làm nhức đầu tụi nó. Ngoài đường lớn mà tụi nó chuẩn bị ra đang có rất nhiều xe cảnh sát chạy ngang. Ít nhất cũng phải đến hơn cả chục chiếc!

“Thế nào rồi? Còn cóm không?” – Vanessa hỏi.

“Ừm... Ồn rồi, bọn đấy đi xa rồi.” – Hấn trả lời.

Thế là cả hai tiếp tục đi, cố gắng tránh mặt cảnh sát ở tất cả mọi nơi. Về phía nó và Jersey, cuộc chơi mèo vờn chuột dường như đã trở thành một cuộc đua xe đường phố thực thụ khi tốc độ của nó đã đạt ngưỡng 220 km/h. Lúc đầu đuổi theo nó có 4 chiếc xe, nhờ tăng tốc, những khúc cua khó khăn và trình độ lái xe đỉnh cao của Jersey, cả hai đã bỏ xa 3 chiếc. Hiện tại, chỉ còn lại một chiếc xe cảnh sát là đang rú còi ầm ĩ, hạ quyết tâm đuổi theo bọn nó đến cùng. ...

– Tên này dai thật đấy! Cắt đuôi nhanh đi. Em đang lo không biết chỗ của Ellie và Vanessa như thế nào rồi? Không biết hai đứa nó có gặp trục trặc gì không nữa? – Nó nói.

– Chắc không sao đâu. Đừng lo quá! – Jersey an ủi nó.

– Ừ. Chơi trò mèo vờn chuột thế là đủ rồi. Chiếc xe cảnh sát ấy chóng mặt em quá. Giải quyết nó nhanh đi chị.

– Ok. – Jersey gạt nhẹ đầu rồi nhấn ga cho vận tốc tiếp tục tăng lên 250 km/h. Từ từ bỏ xa chiếc xe cảnh sát kia nhưng hình như tên cóm đó vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Bằng chứng là khi phát hiện đối tượng bắt đầu nhấn ga bỏ lại xa xe của mình, tên cảnh sát ấy cũng tăng tốc đuổi theo. Đúng là đùa với ai không đùa, lại đi đùa với thần chết cơ đấy! Xe của nó nhanh chóng bẻ quẹo vào một con đường rồi lại rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Khi vừa vào con hẻm, Jersey nhanh chóng tắt động cơ máy, trả lại sự tĩnh lặng lúc đầu của nơi đây. Chiếc xe cảnh sát khi thấy xe bọn nó quẹo vào con đường thì cũng vào theo nhưng không may lại mất dấu vì tụi nó đã nhanh chóng rẽ vào con hẻm vắng. Chiếc xe cứ thế chạy và đi ngang con hẻm mà không biết rằng mình đã bị lừa. Im lặng được một lúc, chuông điện thoại nó reo. Nó nghe máy:

“Alo...”

“Chị... em đây!” – Giọng một tên con trai vang lên.

“Zun?” – Nó khẽ cau mày.

“Dạ... là em” – Tên nhóc trả lời.

“Gọi chị lúc này có chuyện gì không? Nói lẹ đi, chị đang bận.” – Nó hỏi.

“Vâng... Thật ra chuyện này...chị phải thật bình tĩnh để nghe nhé!” – Zun lo ngại.

Thật sự cậu nhóc đang rất hoang mang, cậu sợ khi nhắc đến cái tên đó, nó sẽ bị kích động. Đơn giản vì đây là con người vô cùng quan trọng với nó.

“Có chuyện gì sao?” – Nó nghi ngờ.

“Thật...thật ra...” – Cậu nhóc cứ ấp úng.

“Gi? Nói lẹ đi. Chị đang bận đấy!” – Nó gắt.

“Ồ...thật...ra là...chị biết đấy...người đó quay...về rồi!”- Zun khó khăn để nói hết câu.

“Ài?” – Nó nhú mày nghi ngại, trong đầu nó đã hình thành một cái tên.

“Bướm Đêm” – Zun nói.

“Cộp”

Nó đánh rơi luôn chiếc điện thoại xuống dưới sàn xe. Nó có nghe nhầm không? Bướm Đêm? Thật sự người ấy đã quay về rồi sao? Người mà nó mang ơn rất lớn, cũng là người nó xem như còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình? Người ấy đã quay về, đã quay về! Jersey thấy biểu hiện lạ thường của nó nên cảm thấy lo lắng.

– Có chuyện gì rồi sao Venus? – ... – Nó vẫn không trả lời.

– Em sao vậy? Có chuyện gì rồi sao? – Nhìn thấy nó im lặng, ruột gan cô bỗng sôi lên, cô gắt.

– Về rồi...về rồi chị ơi... – Nó nói.

– Về? Ai về? Về đâu? – Jersey nhăn mặt.

– Người đó...người đó về đây thật rồi! – Nó hét lên.

– Người đó...không...lẽ là... – Jersey nghếch mặt rồi lấp bắp.

– Phải? Bướm Đêm! – Nó gật đầu chắc nịch.

Jersey nhìn nó, như không nghe rõ được những gì tiếp theo nữa. Cả hai cứ ngồi đó mà im lặng, theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Cuối cùng, thì người đó – Bướm Đêm – là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Một cuộc rượt đuổi đang diễn ra trên đường khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ. Đối tượng là một chiếc container cỡ nhỏ và phía sau là hàng chục chiếc xe cảnh sát réo còi âm ỉ bám riết. Và đương nhiên, con người đang cầm lái chiếc container ấy không ai khác chính là Ellie!

Khi vừa ra khỏi con đường YY, Vanessa và nhỏ đã chia nhau hai hướng để di chuyển. Thứ nhất là làm như vậy sẽ giảm bớt được sự nghi ngờ của bọn cóm đang mai phục sẵn mọi nơi trong thành phố Nha Trang này. Thứ hai là như vậy sẽ có lợi hơn cho cả hai. Nếu bị phát hiện, thì một chiếc với 2 lô hàng bên trong bị là đủ.

Không nên để chiếc còn lại với số hàng còn lại cũng bị phát hiện theo vì như vậy thì nguy cơ cả 2 xe bị tóm gọn cùng lúc là rất cao. Thà có một nửa số hàng còn hơn là mất trắng.

Ellie đang bình tĩnh lái chiếc container thì không hiểu sao, một loạt xe cảnh sát bắt đầu hú còi bám riết theo. Nhỏ bắt đầu nghi ngờ chuyện bọn cóm đã phát hiện trên xe có hàng cấm. Tăng tốc vọt lên, Ellie cố gắng bỏ xa mấy chiếc xe cơ động phiền toái kia.

Trò chơi đuổi bắt này đã kéo dài hơn 30 phút và hiện tại, đồng hồ trên tay nhỏ đã chỉ điểm 11g. Sau một thời gian khá dài, cuộc đua này gần như đã tới điểm dừng khi trước mặt nhỏ là một trạm kiểm soát! Bọn cảnh sát cơ động đuổi theo sau thấy vậy thì mừng rỡ ra mặt.

Cứ ngỡ rằng cuộc đua tới đây thì kết thúc bởi khi chạm mặt trạm kiểm soát, có khác gì chiếc container chứa hàng lậu kia đã chạy vào ngõ cụt? Cố gắng hết sức để vận dụng chất xám, Ellie cố tìm cách để đưa hàng trốn lọt qua cửa kiểm soát mà không bị bắt. Trong đầu hiện lên ý nghĩ:

“Hay là vòng lại?”

Không thể! Bởi bọn cảnh sát phía sau đã dàn hàng ngang chắn hết cả bề rộng của con đường. Thậm chí hai bên đều san sát toàn nhà dân thì làm sao có thể đâm ngang qua được chứ? Tình hình bây giờ là tiền thoái lưỡng nan thì từ phía đều không có đường chạy. Thậm chí là rút lui. Bỏ lại hàng để thoát thân sao?

Thứ nhất, là 2 lô hàng trị giá vài trăm ngàn USD, một con số không nhỏ. Bỏ tiền của tập đoàn Trúc Hải ra để bồi thường thì cũng được nhưng nhỏ không cam tâm Thứ hai, với hàng ngàn con người đang cầm súng chĩa vào thế kia thì khó có thể thoát được. Cho dù nhỏ có là Nam ma nữ lừng lẫy đi chăng nữa thì thử hỏi trước mấy trăm cái nòng súng thì xác suất thoát được cũng chưa đến 0.01%. Thử hỏi bây giờ nhỏ phải làm gì đây?

Đúng lúc mọi thứ dường như đã đi vào đường cùng thì bộ đàm của nhỏ có tín hiệu từ máy tính chủ. Tức là từ laptop của nó!

“Ellie” – Giọng nó vang lên.

Thì ra nó và Jersey đã quay về resort an toàn.

“Venus? Làm sao đây? Tao hết đường rút rồi!” – Ellie lo lắng.

“Đừng lo, cứ qua trạm kiểm soát đi.” – Giọng nó cứ vang lên đều đều.

“Mày khủng à? Như thế có khác gì tự nộp mình?” – Ellie gắt lên.

Nhỏ quên mất một điều rằng mình đang nói chuyện với “cấp trên”.

“Bình tĩnh đi. Trạm đấy D.E.A.T.H đã lo lót kỹ càng rồi. Họ sẽ cho xe chúng ta qua thôi”

“Vậy còn những chiếc xe bám đuôi?”

“Trạm sẽ chặn lại. Thầy đã cử người giao dịch với bộ trưởng an ninh khu vực Nha Trang rồi.”

“Ok”. – Ellie gật đầu.

Hiện tại, nỗi lo trong lòng đã vơi đi bớt phần nào. Trở về với khuôn mặt cao ngạo khi làm nhiệm vụ, Ellie nhấn ga vọt lên phía trước.

Những chiếc xe cảnh sát phía sau không hiểu ý định của nhỏ. Có phải là đến đường cùng rồi nên nhỏ nghĩ quẩn, đâm thẳng xe vào trạm để toàn bộ số hàng hư hỏng và mình thì hi sinh? Cái suy nghĩ đó thật sự quá ngu xuẩn. Tại sao Ellie lại dám hi sinh bản thân mình cơ chứ? Thà bỏ lại số hàng, còn hơn là bỏ mạng. Bên cạnh nhỏ còn rất nhiều người thân yêu, nhỏ không muốn nhìn họ khóc thương cho mình.

Số hàng đó thì sao chứ? Nếu lọt vào tay cảnh sát, D.E.A.T.H chỉ để mất vài trăm ngàn USD mà thôi. Nhưng Ellie mà không còn thì con số mấy trăm ngàn USD đó chẳng còn giá trị nữa bởi nhỏ mà chết thì D.E.A.T.H thiệt hại nặng nề. Bỏ vài trăm ngàn USD để nhỏ được sống và cống hiến cho tổ chức, có khi món tiền lại còn hơn gấp mấy trăm lần ấy chứ?

Và hơn hết, nhỏ đã từng hứa với một người đã trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay nhỏ – Thiên Phúc – rằng sẽ sống thật tốt, sống thay cả phần của người con trai xấu số ấy. Chính vì vậy, Ellie không bao giờ chết!

Quả thật, chiếc xe container chạy qua trót lọt còn những chiếc xe cảnh sát rú còi phía sau thì bị thanh chắn hạ xuống kịp thời ngăn lại. Thở phào nhẹ nhõm, Ellie nhanh chóng lái xe về phía kho. Nhà kho Vanessa đã đưa 2 lô hàng về đích một cách an toàn và nhanh chóng trong khi Ellie đang chật vật khó khăn với lũ cảnh sát cơ động bám theo. Cô nàng đã về đến kho cũng được hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mà chưa thấy Ellie đến thì bắt đầu lo lắng, bụng dạ bồn chồn hẫ hẫ. Đứng ngồi không yên!

– Em phải đi xem Ellie ra sao rồi! – Ngồi không chịu nổi, cô nàng bật dậy khỏi ghế và tiến lại chiếc xe Letux màu đen của Thiên.

– Khoan đã! Cứ chờ thêm một lúc nữa. – Thiên nắm cánh tay nhỏ nhắn của Vanessa nín lại.

– Không được! Hơn nửa tiếng rồi nó chưa về. – Vanessa bức bối lên tiếng.

Đúng lúc đó, chiếc container cỡ nhỏ tiến vào nhà kho mang theo 2 lô hàng và Ellie trên đó. Vanessa mừng rỡ chạy đến ngay để xem xét cô bạn có gặp vấn đề gì không. Kết quả sau một lúc quay Ellie vòng vòng, cô nàng đã yên tâm phần nào vì nhỏ trở về nguyên vẹn, không sức mẻ.

– Mày làm gì lâu vậy? Sao giờ này mới về tới đây? Có biết là tao lo đến mức nào không? – Vanessa muốn bật khóc.

– Thôi đi. Có chút xíu mà khóc lóc cái gì? Có phải chuyện gì nguy hiểm lắm đâu? Mày nghĩ tao là ai cơ chứ? – Ellie tự tin.

– Rồi...tao biết rồi! Mà sao giờ này mới về tới? – Vanessa gạt nước mắt rồi hỏi.

– Bọn chó săn đuôi! – Ellie nhún vai nói.

– Chó săn? Sao bọn chúng biết? – Vanessa ngạc nhiên.

– Tao cũng chẳng biết nữa. Tự dung đuôi. Thế tao chạy. – Ellie trả lời.

– Cũng may là mày không sao? Tao cứ lo... – Vanessa nói đến đây thì mắt lại tiếp tục ngấn nước.

– Rồi...biết tiểu thư lo cho tôi. Giờ thì về được chưa? – Ellie nhẹ cốc đầu cô nàng, vui vẻ cười nói.

Xong màn “tình cảm” ấy, hai chị nhà ta dắt nhau lên chiếc Letux của Thiên ngồi, bỏ mặc hai anh chàng sang một bên không thèm ngó ngang gì tới. Chán nản, hai chàng cũng bỏ lên xe, chờ hai nhỏ về.

Resort – phòng nó

“Cốp”

Tiếng một vật gì đó va chạm mạnh vào bức tường. Một vật gì đó, màu đen và cứng. Một chiếc máy ghi âm!

– Mày đã thấy sự việc nguy hiểm thế nào chưa? – Nó hét lớn, lúc này, bốn chàng trai đã về phòng.

– ... – Hải Anh ngồi đối diện chẳng nói bất cứ thứ gì, chỉ đang ngồi yên và lắng nghe.

Thanh và Vy ngồi hai bên nhìn thương cho Anh Anh nhưng lại không dám lên tiếng. ... bởi vì... nó trách Anh Anh là đúng!

– Mày biết, trong Tứ ma nữ, nhiệm vụ của mình là gì không? – Nó hít sâu, lấy lại bình tĩnh.

– Là người điều khiển mọi hoạt động về mạng lưới an ninh, bảo đảm sự an toàn cho “ba mảnh ghép đồng – bạc – vàng” và “chiếc chìa khoá”. Đồng thời là hacker của nhóm, chịu trách nhiệm bảo vệ thông tư mật, đường truyền liên lạc khỏi kẻ thù! – Hải Anh mỉm môi trả lời.

– Vậy giải thích đi! Chuyện này là thế nào? – Nó chất vấn.

– ... – Cô nàng không lên tiếng.

– Mày có nhận định được mức độ nguy hiểm của sự việc chưa? Mày là người chịu trách nhiệm bảo mật đường truyền liên lạc mà để cuộc đối thoại qua bộ đàm bị lộ ra ngoài là sao? Chính vì bị lộ nên bọn cớm mới biết đường vây bắt Thanh đó! Cũng may là thầy đã lo lót êm xui chứ nếu không bây giờ, không biết Thanh còn về đây bình an thế này không? – Nó tức giận.

Thì ra là do đường truyền bị rò rỉ nên khi ra lệnh qua bộ đàm, bọn cớm đã nắm được biển số chiếc xe container nhỏ. Đó cũng là lý do bọn chúng biết và đuổi theo xe Thanh.

– Tao xin lỗi! Là tao sơ suất. – Hải Anh cúi đầu.

– Nếu mày cứ thế này, tao sẽ buộc mày phải ra khỏi D.E.A.T.H. – Nó liếc nhìn cô nàng.

– Nhưng ...

– Biện hộ gì? Mày có thấy chính vì một chút sơ sót nhỏ của mày đã khiến cho người khác suýt mất mạng chưa? Làm việc tại D.E.A.T.H thì không được sơ sót. Một chút cũng đủ chết người rồi, thậm chí còn liên lụy đến người khác nữa. Tao biết, mày đang khôn đồn, quy lụy vì tình nhưng điều đó cũng không cho phép mày hành động bất cẩn gây nguy hiểm cho người khác như thế. – Nó gất lên rồi từ từ dịu giọng lại.

– ... – Hải Anh ngồi im lắng nghe. Cô nàng hiểu chứ, chỉ là hôm nay, tâm trạng có chút không ổn định.

– Hừ... lần này là rút kinh nghiệm. Tao không muốn có trường hợp tương tự thứ hai xảy ra? Không chỉ riêng với Hải Anh, những người còn lại cũng vậy! Rõ chưa? – Nó thờ dài.

– Rõ! – Cả ba khề đáp.

– Tốt. Tối nay, tao sẽ lái xe về thành phố! – Nó nói rồi thả người xuống ghế sofa.

– Sao? Sao lại về? – Thanh bất ngờ.

– Tao muốn về gặp người đó ngay lập tức! Tao không chờ nổi. – Nó nói, giọng pha chút mệt mỏi nhưng hạnh phúc.

– Người đó... – Thanh nhắc lại cụm từ.

– Không lẽ... – Hải Anh nghi hoặc.

– Phải! Về rồi... – Nó nói.

– Bướm Đêm... về thật rồi sao? – Thanh không tin vào tai mình.

– Phải... – Nó gật đầu.

Một khoảng lặng diễn ra, không ai nói câu nào. Một lúc sau, tất cả về phòng. Khi không còn một ai, nó nhẹ nhàng đẩy màn hình laptop lên, bảng mã hoá lúc này đã hoàn thành và người thực hiện không phải nó.

Công việc hack máy tính chủ đó vô cùng khó khăn nhưng có người đã làm được... là hắn. Nó âm thầm suy nghĩ về một điều gì đó, rất khó đoán!

Trước cửa phòng Thanh...

Nhỏ cứ đưa tay lên rồi rút về, không dám xoay nắm đấm cửa. Khi bước vào, nhỏ sẽ chạm mặt Duy. Nhỏ biết tên này chưa ngủ, bằng chứng là đèn phòng khách vẫn còn sáng. Nhỏ sợ lắm. Lỡ Duy nhìn nhỏ với ánh mắt ghê sợ thì sao? Sợ hán ta sẽ khinh sợ bởi con người bị ác quỷ ăn mòn tâm hồn như nhỏ? Nếu như mọi chuyện như vậy thì sao? Lỡ nhỏ sẽ đánh mất cái tình yêu mơ hồ mà Khánh đang dành cho nhỏ lúc này thì chắc nhỏ chết mất. Nhỏ không muốn người mình yêu rời bỏ mình mà đi.

Một Thiên Phúc rời khỏi nhỏ trong chính vòng tay của nhỏ là đã đủ lắm rồi. Trái tim nhỏ sẽ không chịu nổi nếu Duy lại là một Thiên Phúc thứ hai! Ngay từ khi bắt đầu, nhỏ đã chuẩn bị tinh thần rất vững nếu một ngày, Duy biết mọi chuyện. Chỉ có điều nhỏ không nghĩ lại nhanh đến vậy mà thôi. Dù chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng nhỏ vẫn không đủ can đảm bước vào. Hít một hơi thật sâu, đẩy cửa vào. Thôi thì thay vì đứng đây lo sợ thì hãy đối mặt và để mọi chuyện ra sao thì ra!

– Về rồi à? – Duy cất tiếng. Hán ta đang ngồi trên ghế sofa và đợi nhỏ về.

– Ồ...à...ừm... – Thanh giật mình.

– Không có gì để nói sao? – Duy đưa khuôn mặt lạnh lùng lên nhìn nhỏ.

Ánh nhìn như đang xoáy sâu vào tâm can Thanh. Trúc Thanh không dám nhìn vào ánh mắt đó, nhỏ sẽ hoảng sợ mất dù trong lòng bây giờ đã rất hoảng rồi. Biết nói gì đây? Biết giải thích thế nào đây? Mọi thứ cứ y như một mớ bòng bong khó gỡ.

– Giải thích đi chứ? – Duy lại tiếp tục, như muốn dồn nhỏ vào chân tường.

– Thật ra...em không cố ý...giấu anh chuyện này... – Thanh ấp úng nói.

– Không cố ý? Vậy chẳng lẽ là vô tình? – Duy nhếch môi.

– ... – Thanh im bật. Nhỏ đang cố gắng kìm lại dòng nước mắt chực trào.

– Tại sao lại không nói tôi biết? Hay em không tin tôi? Em sợ tôi nói cho mọi người biết em là NAM MA NỮ sao? – Duy nói, cổ tình nhấn mạnh cụm từ “nam ma nữ”.

– Em...xin lỗi... – Thanh mím chặt môi muốn bật cả máu.

– Xin lỗi? Em không đặt lòng tin ở tôi trong khi tôi rất yêu em, rồi thì nói chỉ có mỗi tiếng xin lỗi là xong sao? Em xem tình cảm của tôi là gì? – Duy hét.

– Anh im đi! – Thanh hét, hai tay bịt chặt tai.

– Em... – Duy ngỡ ngàng.

– Anh thích trách cứ tôi chứ gì? Vậy thì trách đi! Cứ tiếp tục việc anh muốn đi! Anh nghĩ anh là ai? Là cái thá gì? Từ khi được sinh ra, tôi ghét việc hạ mình xin lỗi ai, nhất là người khác giới. Kể cả anh tôi, papa tôi còn chưa bao giờ nói hai từ xin lỗi! Vậy mà anh là ai chứ, ngay lần đầu gặp mặt, tôi đã hạ mình xin lỗi anh. Như vậy anh còn muốn gì nữa? Anh nghĩ tôi muốn vậy sao? Hức...anh ác lắm! Anh có hiểu tại sao tôi làm vậy không? Tôi sợ! Phải! Tôi rất sợ...sợ rằng anh sẽ khinh bỉ con người thật của tôi. Sợ anh sẽ quay lưng với con quỷ trong tôi. Tôi...sợ anh sẽ bỏ lại tôi...giống như người đó...đã từng làm... – Thanh nói đến đây thì khụy người xuống, hai hàng nước mắt lăn dài.

Duy, bước từng bước chân nặng nề đến bên Thanh, nhẹ nhàng khum người xuống ôm trọn bờ vai gầy đang run lên từng hồi vì khóc. Nhìn vào mắt hán ta lúc này, khó có ai có thể đoán được con người này đang nghĩ gì.

– Nín đi! – Duy vỗ về Thanh.

– Huhu...hức... – Thanh vẫn khóc, thỉnh thoảng vẫn nấc lên nghẹn ngào.

– Anh xin lỗi vì đã trách em quá đáng. – Duy dịu dàng nói.

– Hức...hức...

– Thật sự...lúc đó quá thật...anh rất sợ! – Duy nhẹ nhàng nói.

– ... – Thanh im lặng khóc.

Vậy là những gì nhỏ nghĩ là đúng rồi. Nhỏ đã làm cho chính người yêu của mình khinh sợ mình. Nhỏ không trách. Đó vốn dĩ là tại nhỏ thì lấy đâu quyền trách Khánh chứ? Có trách, thì phải trách nhỏ đã chọn con đường này mà thôi.

– Em có biết vì sao anh sợ không? – Duy tiếp tục.

– Hức... – Nhỏ im lặng.

– Anh sợ...mất em! Anh sợ những cuộc đấu ấy sẽ cướp em đi, mang đến Từ thần. Anh sợ lắm! – Duy nói rồi siết chặt vòng tay hơn.

Đến mức lúc này, Thanh mới vỡ òa không trong vòng tay của Duy. Hoá ra mọi chuyện không như nhỏ nghĩ. Tất cả chỉ là nhỏ suy diễn mà thôi. Có lẽ, nhỏ chưa thật sự tin vào tình cảm Duy dành cho nhỏ có thể vượt qua mọi thử nên mới như vậy. Tuy nhiên, có thể qua lần này, nhỏ đã học được cách tin tưởng vào tình cảm của người khác dành cho mình và người đã dạy bài học ấy cho nhỏ, không ai khác ngoài Duy!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau một hồi nhìn vào những thông tin trên màn hình laptop, thật sự lúc này nó chẳng thể làm việc nổi. Những dòng chữ, con số, dữ liệu như chỉ lướt ngang qua đầu mà chẳng hề lưu lại khiến Lâm bức dọc. Cú điện thoại thông báo của Zun khiến nó phân tâm. Những suy nghĩ về Bướm Đêm làm nó chẳng thể nào tập trung nổi. Nó biết ơn Bướm Đêm vì nếu không có người đó, nó có thể đã chết.

Một ...câu chuyện cách đây 3 năm:

Bệnh viện KWT tại Anh

Nó nằm trong phòng cấp cứu đã được hơn 4 tiếng đồng hồ với tình trạng hôn mê sâu. Chiều hôm qua nó bị tai nạn vì có một chiếc xe đâm phải lúc lao ra đường. Ngay lập tức, nó được pama, Thiên đưa vào bệnh viện nhưng chỉ mới có thể cầm máu, còn tình trạng thì ngày một xấu đi và tất cả các bác sĩ trực thuộc lúc đó cũng chỉ đành lắc đầu bó tay.

Không chịu thua, pama nó cùng Thiên quyết định dùng chuyên cơ của gia đình mang nó sang Anh tìm cách cứu chữa và hiện tại, nó vẫn còn nằm trong ấy. Cùng lúc đó, có một cô gái với mái tóc màu đen dài suôn mượt, mặc đồ công sở màu đen hồi hả chạy tới.

– Pama... – Cô gái lên tiếng.

– Ropez...Tiểu Lâm...nó vẫn còn trong đó! – Mama nó khóc.

Vũ Bảo My (23t): Là con nuôi của pama nó. Gia thế... Còn được gọi là Ropez. Sống định cư tại Anh lúc 19t. Là một nữ ca sĩ rất nổi tiếng vì tính cách hoà đồng, dễ chịu, khuôn mặt trái xoan với hai lúm đồng tiền và chiếc răng khểnh. Nước da trắng hồng, mịn màng cùng chiều cao lí tưởng: 1m72.

IQ: 290/300.

Vừa là ca sĩ, vừa là tổng giám đốc của một chi nhánh lớn tập đoàn Vũ Gia nhà hần.

– Pama đừng lo quá. Con nghĩ nó phúc lớn mạng lớn, chắc không sao đâu. Chúng ta nên bình tĩnh và chờ đợi thì hơn! – Ropez an ủi.

– Nhưng nó đã ở trong đó hơn 4g rồi. Mama lo quá! – Mama nó mặt mũi tái mét nói.

– Mama...bình tĩnh... – Ropez vuốt lưng cho mama nó.

“Ting...”

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Vị bác sĩ già trong trang phục blouse trắng chậm rãi từng bước chân tiến ra ngoài.

– Ai là người nhà bệnh nhân Kiwasato Trúc Lâm – Vị bác sĩ cất tiếng hỏi.

– Là tôi! – Mama nó vội chạy lại trả lời.

– Con tôi hiện giờ sao rồi bác sĩ? Nó có sao không? – Papa nó lo lắng.

– Tôi e rằng gia đình phải chuẩn bị tinh thần trước. Cô bé hiện tại đang trong tình trạng hôn mê rất sâu, có thể sẽ không tỉnh. Và lại, vụ tai nạn vừa rồi đã khiến một phần não bộ bị chấn động mạnh nên nếu có tỉnh, cô bé cũng sẽ bị tình trạng mất trí nhớ. Nhưng cơ hội đó chỉ nằm trong 5% mà thôi. 95% còn lại là cô bé sẽ tử vong. Chúng tôi thật sự rất tiếc! – Vị bác sĩ trình bày xong rồi đi thẳng.

– Ôi...con tôi... – Mama nó chỉ kịp thốt lên bấy nhiêu rồi ngất đi. Cũng may, papa nó đỡ kịp.

– Minh...minh à... – Papa nó gọi.

– ... – Ropez lặng im không nói, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Thiên lúc đó đau lòng, dùng nắm đấm nện thẳng vào bức tường. Một lúc sau, Ropez mới lên tiếng đầu tiên:

– Con có cách giúp Tiểu Lâm! – Giọng chắc nịch.

– Cái gì? Con có thể? – Papa nó ngạc nhiên.

Một tia hy vọng le lói vào bên trong tâm hồn mỗi người.

– Dạ!

– Làm thế nào? – Thiên gấp gáp hỏi.

– Em có người quen. Chắc chắn người ấy có thể giúp. – Ropez nói.

– Như vậy thì tốt quá rồi! – Papa nó mừng rỡ.

– Dạ!

Chính nhờ vụ tai nạn đó, nó đã đến với D.E.A.T.H. Người mà Ropez nhắc đến chính là thầy bọn nó hiện tại, cũng chính là người cha nuôi của mình. May mắn, một tháng sau, nó đã tỉnh lại. Tuy nhiên, tất cả mọi chuyện, nó đều nhớ. Tất cả mọi người, mọi kỉ niệm, mọi buồn vui, nó đều không quên. Nhưng cậu bé ngày xưa ấy, chẳng hề tồn tại trong trí nhớ nó nữa. Phần kí ức đẹp nhất của tuổi thơ đã bị nó lãng quên do vụ tai nạn cho đến tận bây giờ.

Lắc nhẹ đầu, nó quay lại với hiện tại. Sau khi không thể nào tập trung vào công việc, nó quyết định lái xe về thành phố. Qua một đêm không ngủ thì hiện tại nó đã đứng trước bar Vegas. Xô nhẹ cánh cửa, nó bước vào, to tiếng hỏi:

– Thăng Zun đâu?

– Cô em là ai mà ngon quá? Gọi cả quản lí bằng cái giọng đó cơ à? Anh sẽ gọi quản lí ra giúp em nếu em chịu đi với anh! – Có một thằng giọng bồn chồn nói, nhẹ luồn tay qua eo nó.

Nó trừng mắt lên, hai tay linh hoạt khoá tay tên xấu số ấy rồi dúi thẳng về phía trước. Hắn ta mất đà nên té nhào xuống đất, mặt chà sát xuống nền gạch nên nổi chảy cả máu mũi.

Hắn ta loạng choạng đứng dậy rồi tiếp tục nhào vô nhưng không may lại bị ăn thêm một cú đấm của nó, một cú đá xoay người cực đẹp mắt và một đòn lên gối siêu đỉnh khiến hắn ta bất tỉnh.

– Còn thằng nào muốn bị như thế thì cứ nhào vô! – Nó quát.

Nguyên cả bar im phăng phắc không tiếng động. Nhiều tiếng xì xầm ban đầu cũng im bật. Trong đầu họ đều dấy lên một câu hỏi:

“Cô ta là ai?”

– Tao bảo gọi thằng Zun ra đây! – Nó nhắc lại vấn đề.

– Nhưng...quản lí không muốn gặp ai... – Một tên mạnh bạo trả lời.

– Cứ vào mà gọi! Bảo chị nó muốn gặp! – Nó gắt.

Tên đó nghe xong thì cặp đùi chạy như ma đuổi vào trong. Đứng đó mà cãi nó thì hậu quả chắc...cũng không hơn gì tên đang nằm sãi lại dưới đất kia đâu!?! Chốc sau... Zun cùng tên vừa rồi hót hải chạy ra. Cậu nhóc thấy mặt nó hầm hầm thì khẽ nuốt nước bọt. Cái lỗ tai lại sắp khò rồi đây!

– Nhanh nhí? – Nó khẽ cười, một nụ cười khiến người đối diện lạnh sống lưng.

– Ồ...dạ... – Cậu nhóc gãi đầu.

– Người đó về rồi? Chắc chứ? – Nó hỏi.

– Vâng...chắc ạ! Người ấy đã ghé đây chiều hôm qua. – Zun thành thật trả lời.

– Vậy hiện tại đang ở đâu? – Nó lại hỏi.

– Khách sạn Royal. – Cậu đáp.

– Ừ... – Nó gật đầu rồi nhanh chóng quay lưng ra cửa nhưng hình như nó chợt nhớ điều gì đó nên dừng lại, nói, mặc dù không thêm ngoảnh mặt:

– À...mà khoang đã! Đem thằng đang nằm kia xuống hầm cho chị! Chặt hai cánh tay của nó rồi may cái miệng chó ấy lại đi!! Mai chị sẽ ghé kiểm tra.

– Dạ! – Zun ngoan ngoãn.

– Tốt! – Nó gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi bước ra cửa.

Hắn lúc này cũng đã lái xe về trong đêm. Hiện tại đang ở nhà. Hắn bức bối thật. Chỉ tại một cú điện thoại mà hắn lại phải lội ngược về thành phố sớm như thế trong khi bản thân lại thích được vui chơi.

Tối hôm qua:

Vừa về tới phòng, điện thoại hắn rung liên tục mặc dù chủ nhân nó đã khá uể oải.

“Alo...” – Hắn khó chịu.

“Sao thế? Một hả cưng?” – Giọng một cô gái vang lên trong điện thoại.

“...Ai vậy?” – Hắn cau mày.

“Đoán xem!” – Cô gái nói với giọng thách thức.

“Chị hai?” – Hắn thốt lên.

“Em thông minh nhì? Phải, là chị đây!” – Chị hắn cười qua điện thoại.

“Chị gọi cho em làm gì?” – Hắn hỏi.

“Nhớ nhóc thôi...cũng 4 năm rồi không gặp mặt cơ mà.”

“Nhớ nhưng gì? Bà chị mới trong trại ra à?” – Hắn xóc xĩa.

“Cái thằng quỷ này? Chọc tức chị à?” – Chị hắn tức tối.

“Hừ...làm như em không biết! Chị chỉ biết có mỗi quần áo với giày dép. Có còn thời gian để ý cái gì đâu? Đúng là bọn con gái.” – Hắn nói mà không biết rằng, đầu dây bên kia có một cái nhếch môi rất kì lạ.

“Thì sao nhóc? Mà con gái thì sao chứ? Có ai dạy cho em biết rằng đừng bao giờ xem thường phái nữ chưa? Em mà cứ thế thì sẽ có ngày chết dưới tay con gái đó!” – Chị hắn trề môi.

“Có gái chết với em thì có. Ở đó mà mơ đi.”

“Hừ...nói chuyện mất cả hứng.”

“Thế thì ai bảo gọi. Mà gọi có chuyện gì?” – Hắn càu nhàu.

“Chị chỉ muốn nhóc ghé thăm chị thôi!”- Chị hắn nói, giọng phụng phịu.

“Thăm gì? Chị đang ở Anh kia mà...ơ khoan...không lẽ...chị về nước rồi à?” – Hắn giật mình.

“Làm gì hốt hoảng ghê thế? Chị mày về được một buổi rồi.”

“Thế về làm gì vậy? Sao không ở Anh luôn?”

“Đuổi chị à? Chị về đây vì có chút chuyện thôi. Đừng có mơ chị vì nhớ cưng mà bay về nước nhá!”- Chị hắn nói giọng tự hào.

“Tôi không cần cái sự nhớ nhung ấy đâu. Kinh chết!” – Hắn lè lưỡi.

“Em...” – Chị cứng họng.

“Thôi...nói nhiều. Em đang ở Nha Trang, chưa về đâu. Khỏi chờ!”

“Tối nay về đây gấp cho chị!” – Chị hắn nghiêm giọng.

“Không rảnh!” – Hắn nhăn nhó trả lời.

“Được...nếu em không muốn biết về chuyện của cô bé ngày xưa đó...” – Chị hắn nói với giọng gian gian.

“Cô bé ngày xưa?” – Hấn nhắc lại cụm từ.

“Phải...Tiểu Lâm! Ngày mai, khách sạn Royal!” – Chị hấn nói xong thì dập máy luôn.

Nhờ cú điện thoại ấy, bây giờ hấn đã có mặt trong thành phố nhưng hấn không dự định sẽ đến khách sạn Royal ngay mà phải về nhà trước.

Trong khi đó, nó đang đứng trước cổng khách sạn Royal. Bước xuống xe, nó thấy chìa khoá cho tên bảo vệ đem xe đi cất, còn mình thì bước vào khách sạn. Nó nhanh chóng tiến đến quầy tiếp tân.

– Người tên Hoàng Bảo My ở phòng mấy? – Nó cất tiếng hỏi.

– Xin quý khách chờ chút! – Cô nhân viên quầy tiếp tân nhìn nó mỉm cười, nói rồi nhanh tay kiểm tra sổ sách.

Xong, cô ngược lên nhìn nó trả lời:

– Vâng! Cô ấy ở phòng 3019 Quý khách có thể dùng thang máy để lên lầu số 3 ạ! – Cô nhân viên tận tình chỉ dẫn.

– Cảm ơn! – Nó buông đúng hai tiếng rồi bước nhanh đi.

... “Ting...”

Thang máy mở ra và nó lia mắt hết bảng số từng phòng mà nó đi ngang. Cuối cùng thì nó cũng tìm thấy phòng mang bảng số 3019! Tay nó run run gõ cửa. Cái cảm giác sắp được gặp người mình yêu thương thật khó diễn tả. Nó thật sự rất phức tạp!

“Cốc...cốc...”

Nó đứng im chờ cánh cửa mở ra. Lát sau, từ bên trong là một cô gái xinh đẹp mở cửa. Đó không ai khác chính là Bảo My, là Ropez và cũng chính là Bướm Đêm!

– Chị! – Nó chồm tới, ôm chặt cứng Ropez khiến chị muốn ngạt thở.

– Tiểu Lâm...Tiểu...Lâm...thả chị ra...ngạt thở... – Ropez khó khăn nói.

– A...vâng! Em xin lỗi! – Nó nhận ra động quá khích của mình, vội vã buông tay, giọng lí nhí.

– Hi...không sao! Mới 4 năm không gặp mà Tiểu Lâm của chị lớn thế này rồi sao? Xinh đẹp hẳn ra ấy nhỉ? Chắc có nhiều người trồng cây si lắm rồi đây. Mấy năm nữa thôi là lấy chồng rồi. – Chị dịu dàng vuốt tóc nó nói.

– Chị... – Nó nũng nịu.

– Ừ...vào đây! – Chị kéo tay nó vào rồi ấn nó ngồi xuống chiếc ghế mây.

– Chị về bao giờ vậy? – Nó hỏi.

– Mới chiều hôm qua thôi cưng. – Ropez mỉm cười trả lời nó.

Tay nhanh chóng đẩy chiếc tách cà phê đến trước mặt nó.

– Em cảm ơn!

– Không cần khách sáo thế đâu. Chúng ta là chị em trong nhà rồi kia mà? Em như thế làm chị không vui đấy! – Chị khẽ cau mày tỏ vẻ không vừa ý.

– Dạ...hi... – Nó cười, tay gãi đầu.

– Đạo này có vấn đề gì không? Chị nghe cha nuôi bảo mấy đứa vừa mới có nhiệm vụ mới tối qua. Nhiệm vụ gì thế? – Ropez hỏi thăm.

– Vâng...D.E.A.T.H nhập 4 lô hàng vũ khí mới. Phương thức giao hàng qua đường thủy tại cảng Nha Trang tối qua lúc 10g. Cũng không có vấn đề trực gì đâu. Chỉ có điều đạo này Thiên và Hải Anh xảy ra chút chuyện thôi. – Nó thành thật.

– Chuyện gì?

– Em không rõ. Vì là chuyện tư của hai người họ nên em muốn để cả hai tự giải quyết, không can thiệp sâu. Nhưng có vẻ mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát rồi thì phải? Hải Anh bắt đầu lo là công việc, do việc bảo mật đường truyền qua bộ đàm bị rò rỉ nên bên có nắm được không ít thông tin khi chúng ta hành động. Dẫn đến việc Thanh bị bao vây, suýt mất mạng. – Nó trình bày.

– Đến thế cơ à? Vậy thì điều tra xem đã xảy ra chuyện gì đi. – Ropez nói.

– Vâng. Mà lần này chị về làm gì? – Nó nhấp nhấp tách cà phê.

– Nhớ em nên về! – Chị cười.

– Chị này...đừng có chọc em! – Nó chu môi.

– Hi...biết rồi. Thật ra lần này chị về là vì có nhiệm vụ. – Khuôn mặt Ropez từ dịu dàng nhanh chóng trở nên nghiêm túc.

– Nhiệm vụ? – Nó nhú mày.

– Phải. Chủ trì trận đấu tranh giành “Chiếc ghế vàng”!

– “Chiếc ghế vàng”? Là gì ạ? – Nó không hiểu.

– “Chiếc ghế vàng” là phần thưởng dành cho người thắng cuộc. Đây là cuộc so tài giữa các bang phái với nhau. Ai thắng sẽ trở thành người đứng đầu và có quyền trên hết. – Ropez trình bày.

– Nhưng lý do là gì? Tại sao tổ chức lại muốn chị chủ trì cuộc đấu này và mục đích khi tổ chức trận chiến này là gì? – Nó chất vấn.

– Từ nào em gái! Gần đây, có khá nhiều tập đoàn cạnh tranh đánh hơi ra được mặt trái của một tập đoàn D.E.A.T.H hùng mạnh chính là một tổ chức đào tạo sát thủ. Vì thế, cha nuôi lo họ sẽ mượn tay những bang phái trong thế giới đêm để lật đổ D.E.A.T.H. Chính vì thế, ông muốn phải có người đứng đầu, điều khiển để họ không bao giờ trở thành mối nguy hại của tổ chức! – Ropez nhếch môi.

– Vậy là thầy nhờ chị chuyển lệnh cho em rằng: Phải thắng bằng bất cứ thủ đoạn nào sao? – Nó nghiêng đầu hỏi.

– Nói là thủ đoạn thì hơi quá nhỉ? Chị tin em thừa sức thắng. – Chị mỉm cười nhẹ.

– Có thể...hừ...em sẽ thắng! Nhưng đó chỉ là vì em nể chị và em nợ thầy một mạng mà thôi. Em không muốn xen vào mấy chuyện này. Không hứng thú! – Nó thay đổi thái độ hẳn, lạnh nhạt.

Có vẻ nó khá khó chịu việc này bởi vì...nó biết bọn hắc thuộc Monster. Và đương nhiên giữa Killing và Monster lúc đó sẽ phải tranh giành nhau “chiếc ghế vàng” ấy. Thật sự nó không muốn để Thanh, Hải Anh hay Hải Vy phải khó xử.

– Chị biết em đang nghĩ gì? Sợ ba đưa nó khó xử sao? – Ropez nghiêng đầu nhìn nó.

– ... – Nó không trả lời, chỉ khẽ gật nhẹ đầu.

Từ nhỏ đến giờ, nó chỉ có Thanh, Anh Anh và Vy là những người bạn thật sự mà thôi.

– Em có biết khi trở thành Tứ ma nữ, các em phải cứng rắn, dứt khoát và không được mềm lòng? Em không nghĩ đây là cơ hội tốt để thể hiện điều đó sao? Nếu có thể thắng tay giết người mình yêu thương thì người đó hoàn toàn xứng đáng là người của D.E.A.T.H và Tứ ma nữ. Ngược lại thì không đủ tư cách! – Ropez nhàn nhạt nói.

– Nhưng không lẽ, em phải nhìn họ đánh nhau sao? Nhìn anh hai mình đánh Hải Anh, nhìn anh Minh đánh chị Vy, nhìn Khánh Duy đánh Trúc Thanh? Ý chị là thế à? Xin lỗi nhưng chị thừa biết em không thể! – Nó hét.

– Em nên biết, muốn có 1 thứ thì phải đổi một thứ, muốn giữ 1 thứ thì phải mất một thứ, đó là quy luật không thể tránh khỏi! Tất cả đều tùy thuộc vào những gì em quyết định. Hãy cân nhắc xem bản thân cần cái nào và trân trọng cái nào hơn, Tiểu Lâm à! – Chị dịu dàng nói.

– Em...thật sự nếu chỉ có hai sự lựa chọn, em sẽ chọn lựa chọn thứ 3: Mất hết hoặc không mất gì cả. Giữa một người anh có chung huyết thống và những người bạn gắn bó với mình từ khi lọt lòng, em không đành lòng để mất ai. Nếu có mất, em sẽ tự nguyện là người phải chết chứ không phải bắt kì ai. – Nó cứng rắn.

– Em có chắc rằng mình làm được? – Chị nhú mày nghi ngại.

– Bắc ma nữ chưa bao giờ nói mà không làm được. Cũng như một Kiwasato Venus chưa từng thất bại. Em sẽ chứng minh cho chị thấy, trong cuộc đấu tranh giành “chiếc ghế vàng”, em sẽ không để mất bất cứ ai! – Nó nói rồi cười đắc thắng.

– Ok...chị sẽ chờ. Tệ nạn, cha nuôi nhờ chị nhắc em đến em: thời hạn tìm Nam và Bắc hộ vệ chị còn 3 tuần nữa thôi. Nhanh chóng trước khi mọi thứ vượt quá tầm kiểm soát. – Ropez nói.

– Vâng...em biết rồi! Thôi...em về nhà. Em mệt rồi, lái xe thâu đêm về đây gấp chị nên giờ mắt mờ không lên. Oáp... – Nó đưa tay lên che miệng, nói.

– Ừ. Về cẩn thận. – Chị gật nhẹ đầu.

– Ngày mai mọi người từ Nha Trang về hết rồi. Tối mai họp tại Vegas chị nhà. Bye bye! – Nó nói rồi bước thẳng ra cửa, ngay lập tức, Ropez gọi lại.

– Ô...khoan...hay em lên giường chị ngủ đỡ đi. Tỉnh rồi hẳn về. Buồn ngủ mà lái xe thì nguy hiểm lắm, sẽ gặp tai nạn mất! – Ropez lo lắng.

– Thế cũng được. Chiều có gì chị gọi em dậy rồi hai chị em mình cùng đi ăn tối nhé! – Nó nói nói rồi chau tọt thẳng vào chăn, đắp ngang đầu, ngủ ngay.

Ropez khẽ gạt đầu rồi cười nhìn cô em gái. Sao nó lại khiến người khác không thể nào dứt tình yêu thương ra khỏi nó được thế này? Ropez luôn muốn bảo vệ nó bằng mọi giá. Không muốn bất cứ thứ gì làm nó tổn thương nữa. Vậy thì, chị sẽ khiến nó không thể nào nhớ lại phần kí ức đã mất cách đây 3 năm, dù biết là bảo vệ nó nhưng nó cũng khiến chị phải đánh đổi. Ropez quyết định rồi, dứt tình chị em ruột thịt để nó khỏi đau mặc cho cậu em trai sẽ khổ sở. Nhưng mà thôi, mặc kệ vậy. Chị chỉ có thể chọn một trong hai, chị không có đủ bản lĩnh và khả năng nín cả hai thứ như nó. Nhưng... đó là do cậu em chị đã đánh mất nó, đã khiến nó buồn, nó khóc, đã khiến nó bị tai nạn!

Hắn đỗ xe lại trước cửa khách sạn Royal. Hắn thật sự không hiểu. Chị hắn bảo sẽ nói về một người mà trong quá khứ của hắn đã tồn tại – Tiểu Lâm!

Nhưng sự thật thì chẳng phải Thiên đã từng khẳng định rằng Tiểu Lâm đã mất sau vụ tai nạn ấy rồi mà? Thậm chí cách đây hơn một tháng khi thấy nó xuất hiện, hắn đã gần hỏi lại Thiên và câu trả lời vẫn không thay đổi. Thiên nói nó là con nuôi của pama vì pama thấy nó giống Tiểu Lâm.

Hắn nghe vậy thì cũng tạm tin vì trên thế giới này, chuyện người giống người là bình thường. Vậy thì còn chuyện gì về Tiểu Lâm mà hắn cần phải biết nữa đây? Bước vào cổng khách sạn, hắn tiến về phía quầy tiếp tân.

– Hoàng Bảo My phòng mấy? – Hắn lạnh lùng hỏi. (Vậy là biết My là ai và gia thế như thế nào rồi nhé!)

– Dạ... – Cô tiếp tân ngẩng đơ trước mặt hắn.

Thật sự một cô gái bình thường đứng trước trai đẹp đều như thế cả!

– Tôi không muốn nhắc lại câu hỏi! – Hắn gằn giọng.

– A...ơ...vâng...phòng...phòng 3019 ạ! – Cô tiếp tân lắp bắp.

– ... – Hắn gạt đầu rồi đi thẳng, không thèm cảm ơn lấy một tiếng.

“Ting”

“Cộc...cộc...” – Hắn gõ cửa. Không có động tĩnh gì.

“Cộc...cộc...” – Hắn lại gõ và kết quả cũng như thế.

Hắn chán nản đẩy cửa vào luôn, chẳng mần đến phép lịch sự tối thiểu là gì cả bởi dù sao cũng là chị em ruột cả mà. Hắn lướt nhìn qua căn phòng và dừng lại trên giường. Có ai đó đang nằm trên đó, hắn nghĩ là Ropez. Nhẹ nhàng bước đến bên giường, hắn kéo nhẹ cái chăn đắp ngang khuôn mặt đang ngủ vùi kia xuống. Hiện ra trước mắt hắn là nó với khuôn mặt hiền dịu, trong sáng không vướn chút muộn phiền suy tư như những khi nó tỉnh táo. Nó lúc này hết như một nữ thần đang say giấc.

Hắn khá bất ngờ. Sao nó lại ở đây? Chẳng phải nó đang ở Nha Trang sao? (Hắn không biết nó về) Mà tại sao nó lại ngủ ở đây? Sao không về nhà? Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu hắn. Bàn tay không biết do vô tình hay cố ý mà đưa lên, chạm nhẹ vào khuôn mặt thanh tú của nó. Một cảm giác rất khó tả diễn ra. Hắn cảm thấy có cái gì đó rất đối thân quen như không thể biết được, chỉ cảm thấy lòng bình yên lạ!

– Bỏ tay em ra! – Ropez từ phòng tắm bước ra thấy hành động của hắn thì gắt lên.

– Chị hai? – Hắn nhú mày, rụt tay lại.

– Em đừng chạm vào nó! – Ropez lạnh lùng đáp.

– Chị quen Trúc Lâm? – Hắn nhú mày, trong lòng có linh cảm gì đó.

– Hừ... – Ropez không trả lời, chỉ khẽ nhếch môi.

– Sao chị không trả lời? Rốt cuộc thì chuyện về Tiểu Lâm mà chị muốn nói là gì? – Hắn cau có.

– Chị...chỉ muốn nói với em rằng...TRÁNH XA TRÚC LÂM RA! – Ropez từ tốn nói, những chữ cuối thì nhấn mạnh.

– Tại sao?

– Một lần là quá đủ! Chị không muốn em làm tổn thương con bé lần nữa. Em cho dù là em ruột chị nhưng xin lỗi, chị đành để em đau khổ một lần vậy. Đến lúc đó em mới hiểu được những gì em gây ra cho con bé. – Ropez vào thẳng vấn đề.

– Ý chị là sao? Chẳng phải Tiểu Lâm đã mất cách đây 3 năm rồi sao? – Hắn thật sự không hiểu nổi cô chị gái đáng nói điều gì.

– Hừ...em chưa nhận ra à? Trúc Lâm là Tiểu Lâm! Tiểu Lâm thật sự chưa chết, chẳng qua là mất trí nhớ mà thôi. Chị thấy như vậy thì càng tốt, nó không nhớ đến em là hạnh phúc của nó. Tốt nhất em nên tránh xa Tiểu Lâm ra! – Ropez đe dọa.

– Tiểu Lâm...còn sống? Tiểu Lâm là...là...Trúc Lâm? – Hắn giật mình.

– Phải! Lẽ ra chuyện này chị không nên nói nhưng nếu cứ mãi im lặng, chị sợ trái tim con bé lại như ngày xưa, nếu thế thì mất trí nhớ để làm gì? Chính vì ngày xưa, trái tim của nó đã từng hướng về em nên cái kết con bé phải chịu là đau đớn. Chị không muốn quá khứ lặp lại!

– Chị! Ngày ấy chỉ là hiểu lầm! – Hấn đau khổ nói.

– Biết rồi à? Biết rồi nhưng mọi thứ quá muộn rồi Phong! Lúc ấy, ...em nói với con bé những gì, em còn nhớ? Chị là người ngoài cuộc mà còn thấy nói thì thử hỏi Tiểu Lâm nó thế nào? Đừng bao giờ trách chị. Có trách thì trách em đã lỡ tay đánh mất Tiểu Lâm ấy! Có trách thì trách em đã làm nó phải cắn răng chịu đựng ấy! Có trách thì phải trách em đã khiến con bé đã phải hy sinh cho em một lần mặc dù bị em hiểu lầm, em day nghiến nhưng con bé vẫn bảo vệ em đến cùng! Tất cả là do em! – Ropez tuân một hơi.

– ... – Hấn im lặng không nói.

Thật sự thì chị nói đúng. Suy cho cùng vẫn là do hấn! Là tại hấn!

– Ô...um...có chuyện gì ồn ào thế chị? Ừm... – Nó ngái ngủ hỏi, mặt dù mắt vẫn còn nhắm.

– Thôi...không có gì đâu! Em cứ ngủ tiếp đi. Lát hai chị em ta đi ăn. – Ropez nói nhẹ nhàng.

– Vâng... – Nó ngoan ngoãn như con mèo con, tiếp tục vùi mặt vào chăn ngủ.

Một lát sau, khi nó lại chìm sâu vào giấc ngủ, Ropez mới cất tiếng:

– Thôi...em về đi Phong. Nhớ những gì chị nói, tránh xa Tiểu Lâm ra. Chị không muốn một lần nữa, em lại làm con bé phải khổ. Nó chịu quá đủ rồi.

– Em sẽ về, nhưng...chuyện Tiểu Lâm em không chắc. Nếu số phận quyết định em và Tiểu Lâm bên nhau thì chị có cố làm gì cũng chẳng được đâu! Em sẽ giành lại Tiểu Lâm và phần kí ức đã mất đó! – Hấn khẳng định rồi ra khỏi căn phòng 3019 ấy.

Ropez quay lại, nhìn về phía cửa, lẩm bầm:

– Em vẫn kiên quyết như thế sao? Em không biết là em với con bé không thể à? Em quá kiêu ngạo, quá nóng nảy, quá hấp tấp. Em lúc nào cũng cho rằng những gì mình thấy là sự thật mà không chịu hiểu rằng cái sự thật mà em vẫn tưởng ấy chỉ là một vở kịch mà thiên hạ dựng nên mà thôi. Em còn quá trẻ, em không thể hiểu được hết đâu! Cái tôi của em quá lớn, không bao giờ chịu hạ mình trước ai. Nếu em có thể hạ cái tôi ấy xuống trước Tiểu Lâm thì có lẽ, mọi chuyện sẽ thay đổi, còn không...kết cuộc vẫn sẽ là chia xa!

Bước ra khỏi khách sạn Royal, hấn vẫn không thể nào bình tĩnh được. Hoá ra từ trước đến giờ mọi người đều giấu hấn. Hoá ra từ trước đến giờ hấn luôn bên cạnh Tiểu Lâm mà không hay. Hoá ra hấn là một con rối quá dễ để điều khiển.

Hấn tự cười nhạo bản thân. Cái gì chứ? Đường đường là một dân đàn anh đàn chị nức tiếng, thế mà hấn lại có thể để cho những người gần gũi với mình qua mặt, lừa dối như vậy. Hỏi xem có điên không? Hấn không ngờ...đến Thiên – một thằng bạn chí cốt từ lúc lọt lòng đến giờ và Bảo My – bà chị hai mà hấn luôn kính trọng, yêu quý cũng giấu hấn. Còn pama nó, pama hấn cơ chứ! Sao ai cũng giấu hấn chuyện này? Không lẽ...họ thật sự nghĩ nếu nó lại yêu hấn...nó sẽ khổ?

Không lẽ...trước giờ...những điều hấn mang lại cho nó chỉ có thế? Và không lẽ...nó chưa từng nghĩ rằng...hấn cũng có cảm tình với nó?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Nha Trang .....

Trong lúc đó, Thanh, Hải Anh, Vy cùng Duy, Thiên và Nam đang vui vẻ đi dạo dọc theo bờ biển mặc dù giữa Anh Anh và Thiên vẫn “chiến tranh lạnh”.

Bỗng dưng, điện thoại Thanh đổ chuông, nhỏ vội vàng nghe máy:

“Alo...mama có chuyện gì ạ?” – Là mẹ nhỏ gọi.

“Con gái dạo này khoẻ không?”

“Vâng, khoẻ lắm ạ!”

“Ừ...khoảng bao lâu nữa con sang Anh?” – Mama nói dịu dàng hỏi.

“Ừm...hai hôm nữa...mama ạ. Mà sao mama biết con sẽ sang đó?”

“Báo chí ở đây đang đầy này. Chưa gì mà J&D đã tung ra cho giới truyền thông biết trong show thời trang của Arlia sắp tới sẽ có bộ ba Evil tham gia cùng với nữ minh tinh Jersey Hilson. Thông tin kín hết khắp các mặt báo.”

“À...ra thế. Mà pama đang ở Anh ă?” – Nhỏ khề cau mày hỏi.

“Ừ...có việc. Tập đoàn ta sắp liên kết với tập đoàn Triệu Vương đứng thứ 9 thế giới.” – Mama nói từ tốn bảo.

“Vâng...thế thì tốt quá rồi ă!” – Thanh vẫn hồn nhiên nói, dù không biết rằng, món hàng trao đổi lại chính là nhỏ!

“Nhưng...đó là khi...con và Triệu Vương Hoàng – thiếu gia tập đoàn Triệu Vương đính hôn!” – Mama nói sâu rồi từ từ nói, bà biết, với tính cách bốc đồng của con mình, nhỏ sẽ khó lòng chấp nhận.

“Sao cơ?” – Nhỏ hét.

“Con và Vương Hoàng sẽ phải làm lễ đính hôn vào 6 ngày nữa, ngay sau khi con hoàn thành show diễn thời trang.”

“Con không chấp nhận chuyện đó! Đừng ép con như vậy!” – Nhỏ khề mím chặt môi, mặt mũi tái mét.

“Thật sự thì ta cũng không muốn...nhưng liên kết với Triệu Vương sẽ khiến cho Trúc Hải vững mạnh hơn. Con hiểu mà?” – Bà cố thuyết phục.

“Không là không! Triệu Vương chẳng là cái thá gì? Liên kết với Triệu Vương thì Trúc Hải sẽ vững mạnh hơn ư? Mama chắc chứ? Nếu thế thì Trúc Hải sẽ được gì sau cái quyết định ấy? Bao nhiêu phần trăm cổ phần? 20% sao?” – Nhỏ mắt bình tĩnh.

“Bình tĩnh nào con gái...Thật ra, Triệu Vương hứa sẽ chia cho ta 35% cổ phần của họ. Mà con biết đấy, 1% cổ phần của họ tương đương với 60 ngàn USD. Điều đó sẽ giúp cho Trúc Hải bù lại những gì đã mất trong năm qua. Những lỗ hổng do một số công ti con ăn xén bớt sẽ được phủ lấp.” – Mama nói từ từ giải thích.

“Con sẽ lấy lại được những gì đã mất, mama yên tâm. Nhưng tuyệt đối, con không làm theo lời pama đâu!” – Nhỏ nói rồi cúp luôn máy.

Thấy những biểu hiện lạ trên gương mặt Thanh, Duy nhẹ bước lại, vòng tay ôm lấy nhỏ từ phía sau, ti cầm lên vai Thanh khiến nhỏ giật mình rồi dịu dàng hỏi:

– Em sao vậy?

– Anh làm em giật mình đó! – Nhỏ mắng yêu Duy.

– Xin lỗi...mà ai gọi em vậy?

– Mẹ em! – Nhỏ cắn nhẹ môi rồi trả lời.

– Mẹ gọi sao? – Thiên, Nam, Hải Vy và Hải Anh đồng thanh. (Thiên, Vy, Hải Anh là con nuôi pama Thanh)

– Mẹ em gọi có chuyện gì? Sao anh thấy em có chút khó chịu? – Duy vẫn dịu dàng hỏi.

– Hai ngày nữa em phải bay sang Anh để tham gia show thời trang của nhà thiết kế Arlia... – Nhỏ bắt đầu nói.

– Anh biết. Báo chí đang rất rầm rộ việc ấy. Rồi sao nữa?

– Sau khi buổi diễn kết thúc...em phải cùng mẹ đến một nơi...

– Đi đâu? – Duy tò mò.

– Lễ...đính hôn! – Khò khấn lẩm, Thanh mới nói được điều đó với Duy.

– Lễ đính hôn? Của ai? – Duy bất ngờ, có chút hoang mang.

– Của em...và Triệu Vương Hoàng – thiếu gia tập đoàn Vương Triệu!

– Sao? – Cả đám hét.

– Em nói gì cơ? Mẹ nói thế thật ă? – Nam chụp lấy tay nhỏ hỏi dữ dội.

– Phải...mẹ muốn hai nhà liên kết với nhau. Em biết pama đang cần nguồn trợ giúp để chống lại tập đoàn Ngô Ngọc nhưng em không nghĩ rằng pama lại

làm thế! – Thanh cắn răng.

– Chồng lại Ngô Ngọc? Em biết chuyện giữa nhà ta với họ sao? – Nam ngạc nhiên.

– Biết! Biết hết! Biết toàn bộ! Biết ngay từ đầu! – Nhỏ gắt.

– Sao lại thế? Anh và pama giấu mà?

– Thế anh nghĩ Trúc Lâm nó là con rối à? Nó sẽ chịu ngồi yên để người khác qua mặt? Cho dù mọi người có cố gắng im lặng thế nào thì cũng chẳng qua được mắt của Bảo An đâu. Mọi thứ diễn ra trong tập đoàn, nó rõ như lòng bàn tay vậy. Nếu có thể, anh cứ hỏi nó xem.

– ... – Nam yên lặng.

– Sao con bé có thể? – Thiên lên tiếng.

– Anh quá xem thường Trúc Lâm rồi! Anh biết những gì về Trúc Lâm? Ngoài việc nó là Bắc ma nữ, là Venus của Evil, là Kiwasato Venus của Killing và là em gái anh, anh còn biết gì nữa? – Thanh chất vấn Thiên, thật sự, ẩn trong con người nó là một cái gì đó tiềm tàng khó đoán.

– Anh không... – Thiên đang nói thì Thanh tiếp tục ngắt lời.

– Nó là hacker Queen – hacker từng xâm nhập vào hệ thống an ninh bậc nhất của Hoa Kỳ. Nó là Vương Tiểu Lâm, người được cho là kẻ vị bang mafia của Vương Nhất Thông (Vương Tiểu Lâm là tên giả. Nó là con nuôi của Lâm Nhất Thông – ông trùm mafia khét tiếng với vàng hào quang nhuộm đầy máu). Nó là Trần Anh Nhiên – cô chủ tịch trẻ tuổi nhất của tập đoàn chứng khoán TF... Nhiều lắm. Nó có nhiều thân phận lắm. Thế anh nghĩ mình biết hết về nó chưa? Đừng nghĩ rằng những điều mọi người làm nó không biết. Chỉ là nó không muốn tìm hiểu hoặc lơ đi mà thôi! – Thanh quát thẳng vào mặt Thiên.

– ... – Thiên sững sờ.

Không lẽ những điều anh biết về đứa em gái là quá ít? Thậm chí những điều ấy, pama anh còn không hay. Duy và Nam cũng bất ngờ không kém. Hải Anh thấy Thiên như thế cũng đau lòng nhưng không thể hiện ra mặt. Cô nàng biết hết những việc này, biết hết những việc nó làm nhưng vẫn giấu. Đơn giản vì Hải Anh đã nguyện hết lòng đi theo nó, làm theo những lời nó nói và vì, cô nàng đã hứa!

– Nói chuyện như vậy đủ rồi... em muốn về khách sạn trước! – Thanh hít mạnh vào lấy lại bình tĩnh, kéo nhẹ tay áo Duy, nhỏ nói.

Ai bảo đang lúc bức bối, hai ông anh lại còn chọc thêm vô làm nhỏ nói hết ra mọi thứ.

– Ừm... để anh đưa em về! – Duy nói rồi lật đật “hộ tống” Thanh.

Khi cặp này vừa đi khỏi, không khí nơi đây bỗng dưng chùng xuống hẳn. Từ phía xa xa, dáng ba cô nàng đồng đánh kia đang bước lại gần. Hải Anh thấy, sau đó liếc nhìn sang Thiên, khẽ cắn nhẹ môi. Có cái gì đó vừa thoáng qua gương mặt cô nàng. Có thể là một chút gì đó khó chịu? Có thể là một chút gì đó ghen tị? Có thể là một chút gì đó không cam lòng? Nhưng trên hết vẫn là vết thương đang âm ỉ nhói lên từng đợt. Rất khó chịu! Vy thấy hết những biểu hiện trên gương mặt em mình. Có thể Thiên không để ý thấy nhưng ở cương vị là một người chị, Vy biết em mình rất rõ. Cô hiểu Hải Anh đang cảm thấy ra sao, đau như thế nào và... yêu sâu đậm tới đâu! Thiên chưa bao giờ hiểu được hết được tình cảm Hải Anh dành cho anh.

Vy biết Thiên cũng rất có cảm tình với em mình, nó hơn mức tình bạn, hơn mức một người em gái. Có thể là thích nhưng không biết có yêu hay không. Từng ấy năm, Hải Anh luôn hướng theo Thiên, mọi lúc, mọi nơi mặc cho có bao nhiêu người quý rập dưới chân nguyện yêu cô nàng. Thậm chí, Hải Anh từng từ chối người đó – một người rất nguy hiểm, rất thương yêu, nâng niu và chiều chuộng cô tất cả. Quay sang Nam, Vy nói:

– Anh muốn đi đâu thì cứ đi đi. Em đưa Hải Anh về trước. Nó mệt rồi!

– Ừm... Để anh đưa hai chị em về. Anh cũng chẳng tính đi đâu cả. – Nam trả lời.

– Cảm ơn anh! – Vy nhẹ mỉm cười.

Cả ba cũng bước đi, còn mỗi Thiên còn đứng đó. Nhỏ Thiên Kim nhanh chóng chạy lại khi thấy anh. À ta lấy tay vòng sang tay anh ôm nhẹ.

Thiên chẳng phản kháng gì, đơn giản vì còn thất thần về những câu nói của Thanh ban nãy. Không may, hình ảnh ấy đập vào mắt Hải Anh. Cảm giác như có ai đó bóp nghẹt vậy. Khó thở quá! Hơn mười năm qua, một tình cảm không hề thay đổi, một trái tim luôn mang một hình bóng, một nụ cười chỉ dành cho một người, một cái bóng luôn lặng lẽ dõi theo, một nỗi đau chỉ do một người gây ra!

Cho dù đi làm biết bao nhiệm vụ, bị thương nặng biết bao nhiêu lần, thậm chí phải đi cấp cứu nhưng sao Hải Anh thấy nó đau không bằng.

Lặng lẽ ngoảnh mặt đi. Trong phút chốc, Hải Anh cảm thấy một sự thất vọng, một sự cô đơn và một chút lẻ loi. Có lẽ, từ trước đến giờ, những tượng tượng của cô nàng về một tương lai không xa với Thiên chỉ là ảo tưởng. Một viễn cảnh màu hồng của hai người chỉ là do Hải Anh vẽ ra mà thôi, chưa bao giờ anh nói yêu cô cơ mà sao cô nàng vẫn cứ ngóng chờ.

Mỗi tối trước khi ngủ, Hải Anh đều nhủ với bản thân rằng có thể ngày mai Thiên sẽ nói yêu mình. Cô nàng vẫn ngốc vậy đó, vẫn mong vẫn ngóng. Gia đình đổ vỡ, Hải Anh chỉ còn Thiên làm niềm cảm hứng sống. Nhờ anh, cô nàng mới có gắng vực dậy từ cái màu đen u uất đó. Giờ nghĩ lại, cô nàng thấy

hình như từ trước đến giờ bản thân sống phụ thuộc vào Thiên quá nhiều thì phải?

Quay đầu nhìn anh mỉm cười lần cuối, một giọt nước mắt tràn mi. Xin lỗi anh, Thiên! Có lẽ trước giờ là do Hải Anh quá ngộ nhận, kết quả chính là như thế này đây. Mọi thứ... xa tầm với quá!

Hải Anh trước giờ muốn gì đều có được, chỉ riêng mỗi anh là cô nàng chỉ có thể lẳng lặng ngắm nhìn từ xa. Tại sao thế? Biết bao nhiêu con người sẵn sàng chết vì cô nhưng anh thì luôn khiến cô sẵn sàng hi sinh để bảo vệ. Hải Anh thật sự yêu Thiên nhiều lắm, hơn cả bản thân.

Hít nhẹ vào, cố kiềm lại dòng cảm xúc, Hải Anh kéo Vy và Nam đi thật nhanh ra khỏi đó. Nếu ở lại chắc cô nàng không chịu nổi mất. Một giọt nước mắt là quá đủ, quá nhiều rồi! Vy nhìn cô em gái, lặng lẽ buông tiếng thở dài...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

CHAP 24

Bar Vegas – tối hôm sau

Sáng sớm, bọn Vy, Anh Anh, Thanh và lớp về thành phố. Chuyến đi một là thế mà tôi vẫn bị nó lôi đầu tới bar gặp Ropez. Cả ba đứa đều chán nản mà đi. Nó không một thì người khác một chứ? Ngày mai tụi nó phải sang Anh rồi mà hôm nay nó cứ phải vất kiệt hết sức của cả đám mới chịu hay sao?

Ngay góc tối của quán bar có một cô gái mặc chiếc đầm màu đỏ bó sát có một bên vai, vai còn lại là vai trần với làn da trắng nõn. Mái tóc dài ngang lưng uốn lọn xoắn nhẹ nhàng được cô gái thả ra. Ô cô, tất cả mọi chàng còn trai nhìn vào đều thèm muốn bởi một sức hút kì lạ. Cô rất đẹp! Và vẻ đẹp đó lại càng huyền ảo hơn khi cô nàng chiếc mặt nạ hình bướm màu đỏ đen mê hoặc.

Cô gái ngồi đó, từ từ nhâm nhi li cocktail Brooklyn ưa thích của mình, đôi mắt cứ nhìn ra cửa như đang ngóng chờ ai đó!

“Kì...”

Hai chiếc xe motor và một chiếc BMW màu đen trắng gấp trước cửa quán bar. Nó gỡ mũ bảo hiểm xuống, lắc nhẹ đầu cho mái tóc dài xoắn lộn màu hung đỏ trở vào nếp rồi leo xuống xe. Với chiếc quần jeans đen được mài rách, áo ba lỗ đen rộng thùng thình có in hình một cái đầu lâu trắng và đôi giày cao gót cũng màu đen kín tới mắt cá chân, nhìn nó như một cây đen toàn tập.

Bên cạnh nó là Hải Anh đã leo xuống chiếc moto từ lúc nào. Cô nàng mặc một cái quần short trắng, áo sơ-mi trắng, giày converse trắng. Hoàn toàn trái ngược với nó.

Tuy nhiên, điều đặc biệt là đôi mắt trong veo thường ngày đã không còn mà thay vào đó là một đôi mắt đượm buồn đầy vẻ xa xăm. Cả ngày hôm nay, Thảo Anh chưa từng mở miệng nở một nụ cười.

Ngay sau đó, Thanh mở cửa chiếc BMW rồi leo xuống cùng Vy. Thanh hôm nay mặc một cái váy màu tím kín cổ rất thanh thoát. Đuôi váy hơi xoè và có in hình một vài bông hoa nhỏ làm điểm nhấn cùng với chiếc thắt lưng trắng ngay eo. Nhỏ đi đôi giày cao gót một tấc màu trắng, đeo thêm một cái túi xách nhỏ. Nhìn Thanh hôm nay rất dịu dàng và dễ gần.

Vy đứng cạnh Thanh thì khác. Hôm nay, cô diện một cái áo ba lỗ màu xám, bên ngoài là áo khoát làm tôn thêm nét năng động kèm theo cái quần short jeans mài rách, chân đi đôi boot đế cao 7 phân màu đen. Nhìn Vy rất khác so với thường ngày vì vẻ năng động của mình.

Nó đi trước, đẩy cửa bước vào quán bar. Ngay lập tức, cô gái mặc đồ màu tím ở góc quán của quán vẫy tay với nó. Nó nhanh chóng kéo cả đám lại đó gặp cô gái. Ôm chằm lấy cô nàng ấy, nó cười:

– Chị Ropez...em đưa mọi người tới rồi nè!

– Thấy rồi...giờ thì bỏ chị ra được chưa? Ngạt thở quá! – Ropez gượng cười rồi đẩy nhẹ nó ra.

– Ừ...không chịu đâu! – Nó xụ mặt xuống nhìn đáng yêu vô cùng, điều đó khiến mọi người bật cười, thậm chí, Anh Anh suốt cả ngày nay chưa chịu hé môi cũng phải mỉm cười một cái.

– Đừng có trẻ con thế chứ. Tiểu Lâm mà làm mặt xấu là chị không yêu đâu đấy! – Ropez chọc nó.

– Thôi thôi...ai bảo em xụ mặt? Em đang làm mặt dễ thương mà. Chị Ropez từng có ghét Tiểu Lâm nhá! – Nó thay đổi gương mặt 360°, quay sang làm

nữ Ropez.

– Hahaha... – Mọi người cùng cười.

– Mọi người... – Nó nhìn mọi người, gương mặt như sắp khóc.

– Thôi... Mọi người đùa ấy mà! Em đừng có khóc! – Ropez nhìn nó lo lắng.

– Hix... Ai bảo em khóc? Em đang tính vận cổ con Thanh, đập đồ chị Vy và căng da mặt Hải Anh cho nó hết cái mắt đưa đám đó mà! – Nó chớp chớp mắt trả lời.

– Hi... em chị cứ thế này mãi, sao chị nỡ lòng gả đi đây? – Ropez nhìn nó cười hiền, xoa xoa đầu, trong lòng có chút buồn.

Cho dù muốn nó và hán thành một cặp để sau này trở thành người một nhà thật sự nhưng chị không nỡ. Chị không muốn nó vì cậu em trai không chín chắn của mình mà hi sinh một lần nữa!

– Thì sau này em lấy em trai chị về ở chung một nhà là được! – Nó buột miệng nói.

Sau đó, chính nó cũng bất ngờ vì câu nói ấy. Nó không biết mình vừa nói gì và vì sao lại nói vậy. Nó không hề biết chị có em trai và cũng không hề có ý định đó. Chỉ là sâu trong tiềm thức hình như có cái gì buột nó nói vậy. Một cái gì đó rất quen, dường như nó đã từng nói như thế...

– Em... nói gì vậy? – Ropez sững sờ, cả Vy và 2 con bạn nó cũng thế.

– Em... em không... biết! Chỉ là có cái gì đó khiến em nói vậy. Em thấy nó rất quen. Giống như em đã từng nói thế vậy... – Nó giải thích.

– À... thế à? – Ropez gật đầu.

Hoá ra là nó chưa nhớ ra chuyện gì. Chị cứ tưởng nó đã hồi phục trí nhớ nên mới nói thế. Nếu nó nói là không biết thì yên tâm rồi. Chị sợ nó nhớ ra mọi chuyện rồi lại tiếp tục yêu em chị – hán!

– Mà có sao không ạ? Em thấy mọi người hình như có gì đó không ổn? Có chuyện gì giấu em sao? – Nó nhìn về ngần ngừ của mọi người, nghi ngờ.

– Không...! Có gì đâu? – Vy giật mình lên tiếng phản bác ngay đầu tiên.

– Sao... – Nó bất ngờ trước phản ứng của Vy.

Bình thường, cô điềm tỉnh lắm cơ mà sao hôm nay lại thế?

– Thôi... chẳng có gì đâu. Em muốn dùng gì, chị gọi. Tối nay chị khao nhé! – Ropez vội vàng lảng sang chuyện khác.

– Dạ... em với Thanh uống Chivas. – Nó trả lời.

– Em thì như thường lệ, Brandy Collins nha chị! – Vy trả lời rồi cười nhẹ.

– Ừm... thế còn Hải Anh? Em muốn dùng gì? – Ropez dịu dàng.

– X.O! – Hải Anh nói, giọng nhẹ nhàng nhưng mức sát thương cho người nghe không hề nhỏ.

– Sao? X.O? – Vy nhắc lại.

– Không đùa chứ? – Thanh nhăn mặt.

– Mà có chắc là mày vừa nói gì không? – Nó lo lắng.

– Em không nên đùa Hải Anh! – Ropez khuyên.

– Hi... được! Mọi người đừng lo. – Hải Anh cười trừ.

Một nụ cười gượng gạo. Số là Hải Anh uống rượu ít khi nào say. Từ lượng của cô nàng không phải khá mà là rất tốt! Uống cả 2 chai whisky mà vẫn còn giữ được tỉnh táo, chỉ hơi ngà ngà say. Thậm chí, các thứ rượu nặng có mùi đậm như brandy, vodka... Hải Anh cũng chưa từng phải gục.

Tuy nhiên, X.O thì khác. Chỉ cần uống nửa chai, Hải Anh đã say đến mức không còn biết bất cứ thứ gì, nói năng lung tung và cũng không còn làm chủ được hành động của mình. Điều này khiến cả bọn cảm thấy khó hiểu.

Có lần, cô nàng uống được 6 ly X.O thì đã bắt đầu mất tự chủ. Đúng lúc đó, một tên không chịu an phận đến chọc ghẹo cô nàng. Hải Anh lúc đó không còn kiểm soát nổi mình nên đã đánh tên ấy tẹt cổ, gãy một tay, trật khớp chân, gãy 4 cái răng...

Quang trọng hơn là... cô khiến hán ta bị tuyệt đường sinh sản! Vung thẳng chân vào chỗ ấy không một chút kiên dè, hán ta từ từ ngã xuống, hai tay

vẫn... ôm khư khư “của quý” của mình. Đã vậy, hôm đó Hải Anh lại còn mang giày gót nhọn.

Sau đó, khi tỉnh lại, cô nàng thấy mình đang ở nhà và được mọi người kể lại. Cô xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất nhưng mà, ông trời có đào lỗ cho Hải Anh chui xuống đâu? Lúc này đang ở đỉnh cao của vinh quang, là Vanessa Hilson của nước Anh nên nếu mọi chuyện lộ ra, cô sẽ gặp một scandal không hề đơn giản. Ngậm ngùi mất 8000 bảng Anh để bịt miệng tên ấy, cô tự hứa sẽ không bao giờ uống X.O nữa nhưng...

– Lỡ em say thì biết tính sao? – Vy lo lắng.

– Hi... chẳng việc gì phải lo đâu chị. Em cũng đang muốn say đây! Say để không còn phải lo nghĩ nhiều, say để có thể vứt bỏ mọi thứ ra sau lưng một cách phũ phàng nhất, say để không phải buồn phiền về bất cứ điều gì nữa... – Hải Anh chậm rãi nói.

Cái giọng nói trong vắt tựa sương sớm ấy hôm nay có pha thêm chút gì đó chua chát, nghèn nghẹn.

– Lỡ mày làm việc gì điên rồ khi say thì sao? – Nó không chịu.

– Tao biết... sẽ có mày và mọi người ngăn tao lại mà. Vì vậy, cho tao uống đi. Hôm nay thôi, tao muốn mọi việc xảy ra như một giấc mơ... – Hải Anh nhìn nó, ánh mắt thành khẩn.

– Tao... tùy mày vậy! Lớn rồi nên mày muốn thế nào cũng được. Mày có quyền được làm những gì bản thân muốn. – Nó cuối cùng cũng chịu thua, đồng ý cho Hải Anh.

– Cảm ơn. – Cô nàng khẽ mỉm cười.

– Vậy để chị gọi. Phục vụ! – Ropez quay đi gọi tên phục vụ để tránh Hải Anh thấy cái nhìn lo ngại trong đôi mắt chị.

– Vâng, quý khách dùng gì ạ? – Anh chàng phục vụ nhanh nhẹn chạy lại hỏi.

– Một chai whisky, một chai X.O và một ly Brandy Collins. Đem 3 cái ly tới nhé! – Ropez nhẹ nhàng nói, khuyến mãi thêm nụ cười khiến anh phục vụ đơ.

– À... vâng... mọi... mọi người chờ một lát! – Nói rồi anh ta chạy biến.

Nó nhìn mọi chuyện diễn ra, khẽ lắc đầu. Thanh thì được thế chọc ghẹo:

– Khổ gớm chưa? Đẹp cũng là một thành phần khiến cho người khác phải bỏ nghề đấy bà chị yêu quý ạ!

– Hi... khách sáo quá rồi đấy em gái. Chị vẫn còn phải học ở em nhiều! – Ropez không vừa, đáp lại.

– Em không dám! – Thanh cười rõ tươi.

Thế là tối hôm đó cả đám chơi đùa vui vẻ. Hải Anh sau khi uống hai ly X.O đã bắt đầu say và quậy phá tung bưng, cũng may là có cả bọn cản lại mấy cái trò nghịch dại của cô nàng. Cuộc sống, dù bọn bè hời hả đến mức nào, thì cũng sẽ có những giây phút tuyệt vời như thế này.

Nó vui, nó thích và nó hạnh phúc khi có bạn bè, người thân bên cạnh mình. Chỉ có lúc đó, nó mới thật sự là nó, mới thật sự và một cô bé hồn nhiên ở tuổi 16 đích thực. Không còn mưu toan, tính toán và tàn độc nữa.

Tuy nhiên, liệu cuộc sống nó sẽ tiếp tục như những chuỗi ngày vừa qua hay sẽ đổi khác? Sẽ tiếp tục yên lặng như thế hay sóng gió sẽ nổi lên? Nhưng dù có thể nào đi chăng nữa, thì nó vẫn biết rằng: Sau cơn giông trời lại sáng!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

CHAP 25

Sân bay quốc tế tại Anh

Tại nó ung dung kéo vali ra khỏi sân bay, lễo đẽo theo phía sau là tụi hấn. Buổi lễ đính hôn lần này của Thanh và cái tên Triệu Vương Hoàng kia được tổ chức khá quy mô và mời rất nhiều doanh nhân nổi tiếng, những tập đoàn lừng lẫy. Tất nhiên là pama tụi hấn cũng đã nhận được thiệp mời. Đó cũng chính là lý do mà hấn phải đi theo (Thiên và Nam là bắt buộc phải đi ừi... Duy thì nhất quyết đòi theo còn hấn thì khá... miễn cưỡng).

Thanh tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Nhỏ không hề muốn Duy đi cùng chuyến đi này. Thanh sợ cậu chàng buồn! Còn về phần Duy thì Thanh có nói cỡ nào cũng không chịu ở lại, một mực đòi đi cùng để “giữ vợ”. Lết cái thân về tới nhà (Vì lúc trước tụi nó có hơn nửa năm làm việc tại Anh nên mới sắm một căn biệt thự để ở), cả đám mệt là người nên không đi đâu chơi hết, quyết định sáng hôm sau mới tẹt ga một ngày.

Tuy nhiên, anh chị Thanh-Duy thì vẫn còn sung sức lắm nên dắt tay nhau ra ngoài đường phố London đi dạo. Làm những điều mà mọi cặp tình nhân thường làm khi ở với nhau, thật sự bây giờ cả hai mới biết rằng, trái tim đang đập từng nhịp kia đã có nửa còn lại thích hợp. Đi lòng vòng mãi tới 8g tối, cả hai mới bắt đầu cảm thấy đói.

– Em muốn ăn gì? – Duy dịu dàng hỏi.

– Ừm...cũng lâu rồi em chưa ăn pizza! Hay là tụi mình ăn pizza nhá! – Thanh tỏ vẻ suy tư một hồi rồi reo lên.

– Hi...được thôi. Để anh tìm xem có tiệm pizza nào gần đây không.

– Khỏi. Ngay trước mắt anh kia – Nhỏ chỉ thẳng tay đến cửa tiệm trước mặt.

Đúng vậy! Quả thật trước mặt cả hai là một tiệm bánh pizza khá đông khách. Duy lè lưỡi rồi nắm tay dắt Thanh vào bên trong. Không gian nơi đây khá thoáng đạt, trang trí rất nhiều chậu cây xanh khiến không khí trở nên rất dễ chịu. Đèn trong quán không dùng đèn trắng mà dùng đèn vàng, làm mọi thứ như trở nên mờ ảo nhưng lãng mạn.

Lên tầng 2 của quán, cả hai chọn một bàn nằm sát lan can. Ngồi ở đây có thể hứng gió, ngắm cảnh đêm London. Thật tuyệt vời! Một anh phục vụ nhìn khá thư sinh cầm menu lại đặt lên bàn:

– What would you like to eat? – Ánh mắt màu xanh biển đẹp nhìn cả hai, hỏi.

– Well...Let me see...please, one sea pizza! – Thanh lật lật vài tờ menu rồi quay sang anh phục vụ nói.

– Ok. And you?

– One cheese pizza and 2 coke! – Duy trả lời.

– Thanks. Please, wait a few minutes – Anh chàng phục vụ gật đầu rồi bước đi.

Đưa mắt ra ngoài nhìn cảnh đêm, Thanh khẽ nở một nụ cười. Lâu rồi, không có cảm giác yên bình thế này. Nhỏ và Duy bây giờ, giống như lúc trước nhỏ đã từng với Thiên Phúc. Hồi đó, hai đứa hay đi dạo ban đêm, đi uống cà phê và rồi cũng lại ăn pizza.

Nghĩ lại những gì đã qua, nhỏ mới phát hiện, từ khi Duy thật sự chính thức bước vào cuộc đời mình, những giấc mơ chập chờn với cái quá khứ đau buồn kia đã không còn. Thay vào đó là những giấc ngủ rất bình yên, rất ngon. Nhỏ cũng đã thôi không còn day dứt về cái chết của Thiên Phúc. Tâm trạng bình yên đến khó tả.

– Đêm đẹp nhỉ? – Duy phá tan cái không khí im lặng bằng một câu nói.

– Ồ...à...vâng! – Nhỏ giật mình.

– Em đang nghĩ gì thế?

– Một chút...về những gì đã qua, những gì sắp tới và những thứ ở hiện tại. Một chuỗi thời gian quá dài!

– Ừm...

– Tại sao anh lại theo em đến Anh? – Nhỏ bắt giác hỏi.

– ...

– Anh không cảm thấy buồn sao?

– ...

– Không lẽ...anh muốn nhìn thấy cảnh em sân khấu, chính thức trở thành vị hôn thê của cái tên họ Triệu kia?

– Đó chính là lí do anh đến đây. Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Bằng bất cứ giá nào! – Duy khẳng định.

– Vậy không lẽ anh tính lên sân khấu kéo em ra khỏi đó sao? – Thanh đùa.

– Nếu nó ngăn được buổi lễ đính hôn ấy, anh sẽ làm. – Duy nhìn thẳng vào mắt Thanh như muốn để nhỏ nhìn thấu được trái tim đang run rẩy kia.

Khẽ chồm người lên, Thanh đặt lên môi Duy một nụ hôn nhẹ, mang trong đó là bao nhiêu cảm xúc hỗn độn trong nhỏ lúc này.

– Cảm ơn! Em cảm ơn anh... vì mọi thứ! Vì đã không bỏ mặt em và vì không ghê sợ em. Anh hứa đi. Hứa với em là dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, bàn tay ấy cũng phải nắm chặt lấy bàn tay em, không được buông dù chỉ một giây! Anh hứa nhé! – Thanh nhìn Duy bằng ánh mắt đầy vẻ hi vọng và chờ đợi.

– Được...anh hứa mà! – Duy cười hiền, nắm lấy bàn tay nhỏ.

– Cảm ơn. – Thanh mấp máy môi.

Kéo đầu nhỏ lại gần mình, Duy nhắm mắt lại và thực hiện một cái kiss thật lãng mạn. Nhỏ hơi bất ngờ vì hành động của Duy nhưng cũng từ từ hoà nhịp.

“Tách”

Có tiếng gì đó phát ra rất nhỏ nhưng lại khiến Thanh choáng tỉnh khỏi sự ngọt ngào.

Nó khiến Thanh cảm thấy “sợ” và “giật mình”, “hốt hoảng” thêm chút “hoang mang”. Hình như là tiếng máy ảnh! Đẩy Duy ra, Thanh nhìn xung quanh và dừng mắt tại một cái bàn có hai người đàn ông có dáng vẻ như đang vụng trộm.

– Ai? Ai vừa chụp hình?

Không có tiếng trả lời. Thanh tức lắm nhưng cũng phải nín nhịn. Bây giờ ở Anh, nhỏ không còn là Trần Trúc Thanh nữa mà là Ellie Trần! Mọi hành động của nhỏ đều ảnh hưởng tới Evil và J&D. Không thể hành động như du côn giống mọi khi được.

Bực bội kéo tay Duy ra khỏi quán. Vừa đến chỗ cửa ra vào thì một đám paparazzi ừ đầu kéo tới muốn chết ngộp. Máu nóng trong người Thanh bốc lên ngùn ngụt nhưng cũng chẳng thèm chửi nặng gì. Cố gắng lách người qua cái đám đó rồi kéo theo Duy chạy thục mạng như vừa bị ma đuổi tới nhà luôn!

– Hơ...hơ...mệt quá! – Thanh khó khăn nói.

– Đám...đó là...ai vậy? – Duy cũng không khác gì mấy.

– Phóng viên. Vào...vào nhà... thôi! Em cần phải nghỉ ngơi!

Nói xong cái là Thanh phóng ngay lên phòng, tắm rửa rồi ngủ luôn. Sáng hôm sau

– Áaaaaaaaaaaaa..... – Một tiếng hét thất thanh vang lên làm mọi thứ rung chuyển.

Trên căn phòng vườn vải đầy quần áo dưới nền nhà, có một người nằm trên giường góc đầu dậy:

– Cái chuyện quỷ gì thế? Mấy con này không tính để người khác ngủ à? – Thanh cầu nhàu.

– Kệ đi em. Quan tâm chỉ? – Duy nhún mắt nói, tay kéo người Thanh lại, dụi dụi mặt vào người nhỏ rồi ngủ tiếp.

– Ừm...thô...i. Bỏ em ra. Em đi thay đồ cái đã. – Thanh đẩy Duy ra rồi bước vào phòng tắm.

Anh chàng nằm ở bên ngoài, vắt tay lên trán làm như đang suy nghĩ một chuyện gì đó. Tối hôm qua, cũng may là Thanh kịp thời dừng lại nếu không, có thể cả hai đã vượt qua quá cái phạm vi cho phép.

Thanh cùng Duy bước xuống nhà dưới thì thấy cả đám đang cắm đầu vào cái laptop trên bàn, riêng Hải Vy thì đang nói chuyện điện thoại một cách ríu rít, giống như đang xin lỗi một ai đó.

Thấy “tội nhân” vừa đặt chân xuống tới dưới, nó đã luôn miệng mắng:

– Hai cái đứa kia! Tối qua tụi bây xách nhau đi chơi ở đâu mà bây giờ hình tụi bây đầy trên các trang mạng xã hội là thế nào? Mà thấy chur...a đủ scandal nên tính tạo thêm à? Tao không hiểu mà đang nghĩ cái gì trong đầu nữa? Sắp tới buổi công diễn của Arlia rồi, ngồi yên giùm tao một cái. Cái bọn nhiều chuyện ngoài kia bảo là mày cố ý tạo thêm tai tiếng để gây sự chú ý của mọi người đấy! Tao không muốn quản mày nhưng làm ơn, mày là người của công chúng, muốn làm gì ngoài đường phải suy nghĩ trước cái đã chứ, còn về nhà hai đứa bây muốn làm gì tao cũng không can. Trời ơi là trời!

– Cái gì thế? – Thanh nhìn chăm chăm nó, nhún mắt.

– Xem đi. – Hải Anh xoay màn hình laptop cho Thanh xem.

“Siêu mẫu Ellie công khai chuyện tình cảm với một chàng trai ngoài đường”

“Chàng trai thứ 56 lọt vào mắt siêu mẫu Ellie”

“Ấn số về người tình của siêu mẫu Ellie”

Hàng chục cái tit nóng hổi trên các trang mạng. Hầu hết toàn đưa hình ảnh tối qua của Thanh và Duy ngoài đường, cộng thêm là những lời bàn tán, thêm vào rút bót của những phóng viên lá cải. Thật không hiểu nổi. Không lẽ đàm tiếu về sự riêng tư của người khác là sở thích của lũ phóng viên? Vậy mà

cũng chẳng cần xem xem có đúng là sự thật không, nhiều người cũng tham gia bàn tán.

Thanh như nổi điên lên. Hình như mang chuyện riêng tư của nhỏ ra để nói là một việc làm gây sự thích thú cho mọi người hay sao ấy? Biết bao nhiêu lần, biết bao nhiêu scandal tình ái mà nhỏ bị lũ phóng viên gán ghép đều không có thật. Ấy vậy mà bọn họ cũng liên tục săn tin tức của nhỏ để đăng lên. Thật không chịu nổi!

– Khốn nạn thật! Cái lũ thừa hoi! – Thanh bực dọc.

– Chứ vậy rốt cuộc là sao? Hai đứa bây làm gì để bọn đó chụp được hình thế này? – Hải Anh ngồi vắt chân qua đùi, khoanh tay hỏi.

– Thì đi dạo bình thường. Đúng là cái lũ nhiều chuyện thích chết mà?

– Thôi đi! Sao lúc nào mày cũng bị tội phóng viên phát hiện là sao? Đi đứng cái kiểu gì ấy! – Nó tức giận.

– Mày tưởng tao muốn à? – Thanh gất lại.

– Mày... – Nó trừng trừng mắt.

– Thôi... bình tĩnh... – Hấn vuốt lưng giúp nó hạ hỏa, còn Duy thì nắm tay Thanh kéo lại, kéo không hai đứa mà điên lên lao vào choảng nhau thật thì chết!?!

– Haizz... J&D than phiền đấy. Họ bảo là họ sẽ giải quyết nhưng không chắc là sẽ triệt để được. Tin lần này lan nhanh quá. Tại tấm hình hai đứa kiss nhau đấy. Tấm đó hiện giờ đang đang gây sốt trên mạng. – Vy kết thúc cuộc điện thoại, quay sang nói với cả đám.

– ... – Nó không nói gì, chỉ liếc Thanh một cái rất sắc rồi đứng dậy bỏ lên phòng, mặc kệ hấn đang hốt hải chạy rượt theo.

Cả đám nhìn nhau một lúc rồi ai việc nấy, không bàn về vấn đề này nữa. Kể cả Thanh, nhỏ cũng không định nhúng tay vào dính chính lại tin tức hay làm những việc “rút dây động rừng” tương tự.

Scandal tới như thế nào thì nó cũng sẽ rồi đi một cách tương tự. Không đụng chạm tới nó thì nó sẽ qua nhanh còn càng nói, càng dính chính nhiều thì chỉ làm sự việc trở nên nghiêm trọng hơn mà thôi. Đó là một bài học mà bất cứ ai muốn dấn thân vào ngành showbiz rắc rồi đều cần phải biết.

Mọi thứ diễn ra thật êm đẹp những ngày sau đó. Scandal của Thanh cũng bị nhấn xuống từ từ. Buổi biểu diễn thời trang của Arlia thành công rực rỡ với sự góp mặt của nhóm Evil cùng nữ minh tinh màn bạc Jersey Hilson. Mọi sự đều theo như mong muốn của tất cả nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

CHAP 26

Cả đám đang tất bật chuẩn bị tham dự buổi lễ đính hôn của Thanh cùng tên thiếu gia họ Triệu – Triệu Vương Hoàng tại khách sạn lớn nhất London. Thanh đã được xe riêng của pama rước đi cách đây 4 tiếng đồng hồ để sửa soạn mặc dù trước khi đi còn quuyến luyến Duy lắm. Thật tội nghiệp cho cặp đôi này, hết chuyện này lại tới chuyện khác xảy ra!

Nó mặc chiếc đầm đen cúp ngực, bó sát lấy cơ thể dài ngang đùi, giúp tôn lên nét đẹp ba vòng chuẩn không cần chỉnh của nó. Khoát thêm bên ngoài là cái áo da đen lừng, cộc tay khiến nó trở nên bụi hơn và trầm tính hơn cùng đôi giày cao gót 1 tấc. Mái tóc dài màu hung đỏ được nó uốn lộn, xoã bồng bềnh hai bên vai làm nó dịu dàng hơn hẳn. Gương mặt được đánh một lớp phấn hồng hai bên bên má, mắt chải mascara rồi đánh khói là xong. Nhìn mình trước gương, nó cảm thấy hài lòng về bản thân.

Hải Anh diện một cái đầm trắng dài ngang gối hơi xoè, ngay eo có sợi dây nịt băng to màu đen. Mái tóc dài óng mượt được cô nàng thả tự nhiên, có thêm cái bím cũng màu trắng, chân đi giày búp bê trông rất đáng yêu. Gì thì gì chứ khi mà đặt chân tới Anh, dù không muốn hay bị ảnh hưởng từ chuyện của Thiên đi chăng nữa thì Hải Anh vẫn luôn phải giữ cái hình tượng vốn có của mình. Anh quốc là nơi khởi nghiệp ngành sân khấu của cô nàng nên tất cả mọi thứ, Hải Anh đều bị soi mói rất kĩ. Hoi phiền phức nhưng lúc nào Hải Anh cũng phải “giơ cao đánh khẽ” thôi.

Vy sánh bước cùng Nam trong bộ đầm dạ hội dài chấm đất màu xanh mint. Cái đầm có cái cổ sâu và hở nguyên khoảng lưng trắng ngần làm Vy trở nên vô cùng gợi cảm. Mái tóc dài màu nâu được vấn lên gọn gàng, làm lộ ra cái cổ trắng thanh mảnh nhưng đầy kiêu ngạo. Thật sự, nhìn Vy hôm nay rất khác.

Bốn tên con trai tội hấn đều mặc vest chỉnh tề. Hấn chọn cho mình một bộ vest đen cùng áo sơ-mi đen, mở bụng hai cúc áo và không thắt cravat. Thiên

rất điển trai trong bộ vest đen cùng áo sơ-mi trắng. Nam thì áo sơ-mi sọc trắng đen cùng quần âu đen. Còn lại tên cuối cùng là Duy thì vest màu xám cùng áo sơ-mi đen. Tên này cứ hề 5 phút là thở dài một lần khiến nó muốn điên lên, xém nữa là lao vào chửi:

“Cái thằng kia! Bộ bị điên à mà thở dài hoài? Con Thanh nó còn sống nhăn răng chứ có chết đâu mà thở dài thở ngắn miết thế?”

Nhưng cũng may, có hấn và Thiên kéo ra. Thật bó tay. =,=” Hải Vy đi cùng với Nam trên con mui trần mới toanh màu trắng. Thiên với Hải Anh thì dù không muốn cũng bị nó đùn đẩy đi chung một xe. Nó muốn hàn gắn mối quan hệ của cặp đôi này mà! Chính vì thế nên khi yên vị trên xe hấn, nó không ngừng hời hợt vì bản thân ngu ngốc. Thân mình không chịu lo, cứ đi mà cho người khác. Haizz...

Sảnh nơi diễn ra buổi lễ đính hôn được trang hoàng lộng lẫy với đầy hoa và bong bóng. Khách mời tham dự toàn những người có tên tên tuổi, có máu mặt. Hơn một tiếng đồng hồ nữa mới bắt đầu mà mọi người đều đã tới rất đông. Nó nhìn một lượt và cảm thấy khó chịu trước cái hành động của hai con người trước mặt. Một người là ông anh trai yêu quý của nó và một người là con bạn thân từ thuở lọt lòng đến nay. Không thể chịu đựng nổi nữa, nó kéo tay Thiên tới một góc khuất, quyết định làm cho ra lẽ mọi chuyện:

– Anh với Hải Anh gần đây làm sao thế?

– Sao là sao? Vẫn bình thường mà. – Anh nó lấp liếm, nét bối rối thoáng qua đôi mắt màu café.

– Đừng có chối với em. Làm như em không thấy được vậy. Không chỉ em mà tất cả mọi người đều nhìn thấy được sự gượng gạo của anh và nỗi buồn trong mắt Hải Anh! – Nó bặm môi.

– Thật...thật sự là không có gì mà...

– Anh đừng có chối!

– Không có!

– Có!

– Không mà!

– Có. Rất rõ ràng!

– Em đừng có nói nữa được không? Anh mệt với Hải Anh lắm rồi! – Thiên gắt.

– Hải Anh làm cái gì nên tội mà anh đối xử với nó như thế? – Nó trừng mắt lại với anh mình.

– Tại cô ấy không chịu hiểu cho anh thôi. Cô ấy không chịu nghe anh giải thích và không nghĩ rằng đó chỉ là hiểu lầm! – Thiên rầu rĩ.

– Rốt cuộc là có chuyện gì đây?

– Hải Anh hiểu lầm, nghĩ rằng anh đi chơi với Thiên Kim. – Thiên nhăn nhó, ôm đầu.

– Sao lại thế? – Nó nhún mày.

– Tuần trước, Hải Anh gọi điện thoại rủ anh đi chơi nhưng anh còn phải giải quyết một chút chuyện ở công ty nên không đi cùng cô ấy được. Đúng lúc đó thì chuông cửa reo, anh cầm theo điện thoại nói chuyện với cô ấy nên không tắt máy. Lúc vừa mở cửa thì Thiên Kim chạy ào vào rồi bảo anh đi chơi cùng. Không may là Hải Anh nghe được nên hiểu lầm, nghĩ là anh đi với Thiên Kim, bỏ mặc cô ấy. Thế là giận anh luôn. Haizz... – Thiên kể rồi thở dài.

– Vậy sao không giải thích? – Nó lườm ông anh.

– Hải Anh không chịu nghe. – Thiên lại thở dài.

– Một tên gái theo đầy như anh mà cũng không biết cách làm hoà với Hải Anh sao?

– Thật sự là không.

– Ừm...anh thích Hải Anh chứ? – Nó hỏi một câu khiến Thiên giật mình.

– Sao? – Anh nheo mắt.

– Em hỏi: Anh thích Hải Anh không? Hay anh yêu nó?

– Sao em hỏi vậy? – Thiên ngượng, mặt bắt đầu đỏ lên.

– Anh không cần biết. Trả lời đi. – Nó bắt đầu cáu.

– Ờ...thì...

- Thì sao?
- Thì...thì... – Thiên lấp bắp.
- Thì sao? Nói lẹ đi! – Nó hỏi.
- Thì...thì là...là...
- Một quá! Là tới sáng mai à? Là gì mà lăm thế? Nói nhanh giùm em một cái coi. Một anh lăm rồi đó! – Nó cáu tiết.
- Ừm...thì đúng là vậy... – Thiên cúi mặt.
- Anh yêu nó thật sao? – Nó nheo mắt đầy nghi ngại mặt dù trong lòng thì vui sướng tới phát hết.
- Ừm... – Vậy thì được rồi. Đi nói cho nó biết đi. – Nó nhẹ lòng.
- Nói? Nói cái gì? – Thiên mặt ngu ngơ.
- Thì nói ba tiếng: Anh yêu em. Có đơn giản vậy thôi mà anh không biết à? Nó chờ anh nói với nó hơn mười năm rồi đấy! Nói xong đảm bảo nó hết giận.
- Mười năm? – Thiên tròn mắt.
- Ừ...bộ anh không biết hả? – Nó nghiêng đầu nhìn Thiên.
- Anh có biết đâu? Anh cứ nghĩ cô ấy không thích anh...
- Sao anh lại nghĩ vậy?
- Hải Anh nói chuyện với tên nào cũng ngọt ngào hết...
- Ngốc xít! Đó là bản tính của nó rồi. Ai nó cũng thế thôi. Từ nhỏ sinh ra nó đã vậy thì anh trách nó làm sao được? Và lại cho dù nó có dịu dàng với bất cứ thằng nào đi chăng nữa thì đối với anh, nó luôn luôn quan tâm và hướng mắt về phía anh. Anh hay lo thừa nhĩ? – Nó khoanh tay nhìn ông anh trai.
- Anh...không biết!
- Một anh quá! Con Hải Anh nó mất ngủ gần nửa tháng nay vì anh rồi đấy, liệu mà làm. Nó mà bệnh là em tổng anh vào nhà xác ngay và luôn. Mau đi xin lỗi rồi nói cho nó biết nhanh. – Nó hối thúc.
- Nhưng mà... – Thiên đang nói thì nó chặn ngang họng anh:
- Nhưng nhị cái đầu cha à? Có đi nhanh lên không thì bảo? – Nó hăm he.
- Haizz...anh chịu em. Rồi, anh đi! – Thiên thở dài.
- Tốt. Nhớ mà tranh thủ thời cơ, càng nhanh càng tốt đi. Anh Kiệt đề ý nó lâu lắm rồi đấy. Anh mà chậm tay thì em không chắc là sẽ có chuyện gì xảy ra đâu. Nói cho anh biết, em chỉ chịu mỗi Hải Anh làm chị dâu em thôi đấy. – Nó cười gian, lém lỉnh.
- Biết rồi. – Thiên trưng cái bộ mặt khổ sở ra nhìn nó.
- Ừm... em đi trước. Tối nay, làm ơn giúp Hải Anh, em sợ nó sẽ rất sock khi thấy bác ấy ở đây. – Nó nói nhỏ vào tai Thiên rồi bỏ đi, không thèm quay lại xem phản ứng trên gương mặt anh trai như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

CHAP 27

Cho mình cảm ơn bọn PhanThổ nhé! Cảm ơn bọn đã ủng hộ truyện của mình. Chap này tặng bọn nhé!

Hải Anh đứng một mình khoanh tay nhìn ra khung cửa sổ. Bầu trời đang từ từ chuyển thành một màu đen u uất mang theo những điều bí ẩn nhất. Cấn nhẹ môi, bàn tay Hải Anh siết chặt lại, để móng tay đâm vào da thịt đau buốt. Cái dáng vẻ cô đơn, lạnh nhạt như đang cố chịu đựng nỗi một buồn không thể gọi tên nào đó, hoặc là một nỗi buồn mang tên người con trai cô yêu. Yêu anh mười năm, chỉ... có thể là hơn chứ không kém.

Mỗi ngày thức dậy, hình ảnh Thiên là những điều Hải Anh nhớ tới đầu tiên. Mỗi lúc tuyệt vọng, cô đơn, anh cũng là người đầu tiên cô nâng nghĩ tới. Kể cả trước khi đi ngủ, cô cũng nhớ tới anh. Nhiều lúc, đi dạo phố một mình, thấy mấy cặp tình nhân nắm tay nhau đi trong hạnh phúc, Hải Anh bất giác cảm thấy lạc lõng, rồi dừng chân, rồi đưa bàn tay của mình lên ngắm nhìn, tự hỏi:

“Không biết đến bao giờ, anh mới cầm tay em để cùng bước đi?”

Nhưng ngay sau đó lại gạt cái ý nghĩ cô cho là ngu xuẩn ấy đi, tự cười nhạo bản thân:

“Mây mơ mộng và tự đưa mình lên cao quá rồi đấy Thảo Anh, chuyện đó... là không thể!”

Nhiều lúc, đi chọn một món quà cho bạn, thấy một người con trai đang loay hoay giữa đồng hoa và quà cho bạn gái, Hải Anh cảm thấy lòng xót xa đến tê dại. Những lúc như thế chỉ còn biết quay mặt bước đi, mặc cho trong lòng có chút ghen tị và cứ liên tục nhói lên. Không hiểu sao... nước mắt lại tự nhiên trào ra?

Bên trong một cái lớp vỏ bọc dễ thương, trong sáng, hồn nhiên là một lớp vỏ bọc tàn nhẫn, máu lạnh, độc ác. Con người thật của Hải Anh là mềm yếu, dễ vỡ và một kí ức chẳng mấy vui vẻ.

– Em đang nhìn gì thế? – Thiên bước tới, phá vỡ bầu không khí yên lặng của Hải Anh.

– ... – Hải Anh giật mình, quay lại nhìn nhưng ngay sau đó lại quay đi, không muốn trả lời.

– Chúng ta... nói chuyện chút được chứ?

– Anh muốn nói gì? – Hải Anh cất tiếng.

Giọng nói không hề lạnh lùng nhưng lại khiến người nghe cảm nhận được nỗi buồn của chủ nhân nó.

– Chúng ta cần nói chuyện, anh muốn giải thích. – Thiên vào thẳng vấn đề.

– Giải thích chuyện gì?

– Chuyện Thiên Kim, thật ra... – Thiên đang cố giải thích nhưng Hải Anh lại cắt ngang.

– Anh không cần thiết đâu. Em không để bụng, cũng chẳng quan tâm nên anh không cần phải như thế. Em quên hết rồi. ... – Hải Anh nói.

Thật sự, cô đã thông suốt hết rồi. Căn bản là cô yêu anh nhưng anh thì không. Anh không yêu cô, anh có quyền yêu người khác, đi với một người con gái khác, tâm sự với một người con gái khác, nói chuyện thân thiết với một người con gái khác... không phải Hải Anh! Vậy thì lấy đâu ra tư cách để buồn, để giận anh vô cớ như vậy chứ. Cô điên thật!

– Sao em tránh mặt anh? – Thiên hỏi.

Đến lúc này, Hải Anh mới phát hiện ra là đã hơn một tuần lễ, Hải Anh không dám nói chuyện với Thiên. Là cô không dám, cô sợ hay cô nghĩ mình không nên và không đủ tư cách?

– Em... không có...

– Vậy sao không chịu nghe anh giải thích? – Thiên cau mày.

– ... – Hải Anh không trả lời.

Bản thân cô, cô biết đó là hiểu lầm, biết là anh bận công việc thật nhưng cũng vẫn tránh mặt anh. Vì sao ư? Vì cô hiểu, mình chẳng là gì của Thiên cả. Có thể, Thiên là cả một cuộc sống với cô nhưng còn cô thì chẳng là gì trong cuộc đời của Thiên. Vậy thì sao cứ phải dây dưa để làm khổ nhau? Kết thúc càng nhanh, cả hai sẽ càng mau được giải thoát khỏi câu chuyện tình yêu vỡ vụn đầy nước mắt này.

– Thật sự hôm đó anh bận còn Thiên Kim... – Lại một lần nữa, Hải Anh cắt ngang.

– Em biết, hiểu lầm. Em biết là anh bận giải quyết vụ cổ phiếu của KWT lại trượt dốc. Em cũng biết là khi Thiên Kim tới anh đã đuổi cô ta đi ngay nên anh cũng không cần phải giải thích gì cả.

– Vậy sao... em không chịu nói chuyện với anh? – Thiên bắt lực nhìn cô gái trước mặt.

– Em không biết. – Hải Anh ngoảnh mặt đi.

– Sao lại không biết?

– Vì em biết... em không xứng... không phải người con gái anh yêu... cũng chẳng phải là ai trong cuộc đời anh... chỉ đơn giản là... một cô em gái... là bạn của em gái anh thôi... – Hải Anh lẩm bẩm rồi tự cười, cố dần lòng để không hét to lên.

– Anh yêu em Hải Anh. – Thiên bước đến.

Ôm lấy Hải Anh từ phía sau, thì thầm bên tai cô nàng. (Xem ra, đối vs anh Thiên thì 3 từ này cũng không phải là khó nói nhỉ?)

– ... – Hải Anh mở tròn mắt. Cái gì đây?

– Anh thích em lâu rồi. Từ bao giờ nhỉ? Ừm... chắc là có ấn tượng từ lần đầu tiên gặp em. Lúc ấy, anh chỉ thấy em là một đứa trẻ rất thánh thiện, rất hồn nhiên, ngây thơ nhưng không hiểu sao, em lại có thể trở thành bạn của Tiểu Lâm nhà anh – một đứa trẻ nghịch ngợm nhưng cũng rất tàn nhẫn. Do đó, anh cảm thấy hiếu kì về em. Trái với Trúc Thanh, Thanh nó hoàn toàn giống với Tiểu Lâm, còn em thì hoàn toàn trái ngược vì em như là một thiên thần, còn 2 đứa kia là ác quỷ. Tiếp xúc lâu ngày, anh mới hiểu vì sao. Em hoàn toàn không phải thiên thần như những gì người khác nói. Ấn trong đôi cánh màu trắng của một thiên thần là màu đen của bóng tối và màu đỏ của máu – biểu tượng của ác quỷ. Đó là em. Anh thích em từ cái cách em trân trọng tình bạn giữa cả ba cho đến cái cách em tàn nhẫn với những kẻ đụng vào Tiểu Lâm. Nó cho anh thấy được một tình bạn đẹp giữa những con quỷ, thậm chí còn đẹp hơn tình bạn của thiên thần. Anh thích em vì em là em, vì em là người đã ở bên cạnh anh suốt 10 năm qua. Làm bạn gái anh nhé! – Thiên nói bên tai Hải Anh, vòng tay ngày càng siết chặt.

– Em... – Hải Anh mím môi.

– Sao? Em không muốn? – Thiên giọng buồn buồn.

– Thật chứ? Anh nói thật hay chỉ là... con Lâm bảo anh nói thế để em vui? – Hải Anh ngược mặt lên nhìn Thiên.

– Là thật. Em đừng nghĩ Tiểu Lâm nó như thế. Nếu có thể, nó sẽ cố mang cho em hạnh phúc cả đời chứ không phải là một câu nói mang hạnh phúc thoáng qua. – Thiên cười nhẹ, đặt một nụ hôn lên trán Hải Anh.

– Em... – Hải Anh ngập ngừng.

– Thế nào? Em đồng ý chứ? Làm bạn gái anh chứ? – Thiên kiên nhẫn chờ câu trả lời.

– Dạ. Em vui lắm! Em đã chờ và mong câu nói ấy rất lâu. Rất lâu rồi đấy Thiên. Cảm ơn anh vì đã biến giấc mơ của em thành sự thật. – Cô nàng gật đầu lia lịa, xoay người nhảy lên ôm cổ Thiên.

Giọt nước mắt bỗng chảy dài, giống như giọt nước làm tràn li, làm vỡ oà tất cả những nỗi niềm, những cảm xúc chôn giấu từ tận sâu trong đáy lòng người con gái mỏng manh này.

– Anh cũng cảm ơn em... – Thiên thì thầm bên tai Hải Anh, thật nhỏ, thật nhỏ thôi.

Nó sau khi nói chuyện xong với Thiên thì cũng rời khỏi sảnh lớn, nơi chuẩn bị diễn ra buổi lễ đính hôn. Dù gì thì vẫn còn rất lâu nữa mới bắt đầu, tội gì đứng chen chúc với nhau cho mệt. Nó len người ra cái ban công lớn, có thể thu toàn bộ London vào trong tầm mắt. Đặt hai bàn tay lên lan can, nó nhắm mắt và hít thở không khí trong lành, gương mặt thánh thiện, yên bình như một thiên sứ... thật sự.

– Cô đang làm gì ngoài này thế? – Một giọng nói vang lên làm cắt đứt dòng cảm xúc đang dâng trào của nó. Nó rủa thầm:

“Cái tên chết tiệt! Chết bầm! Dám cắt ngang dòng cảm xúc đang dạt dào của bà.”

– Thế anh ra đây làm gì? – Nó cau có.

– Thấy cô ngoài này thì ra hỏi thăm thôi. – Hấn nhún vai, khẽ cười.

– Cần sao? Đi mà đem cái điểm phúc ấy cho người khác đi. – Nó nhếch môi, khinh khỉnh.

– Tất nhiên, vì tôi không định sẽ đem nó cho cô. – Hấn đáp.

– ... – Nó cau mày, không nói gì nữa.

Trong lòng thầm nhủ cứ xem hấn ta như không khí. (Chắc không???) Cả hai cứ như thế, mỗi người một suy nghĩ, một tâm trạng khác nhau nhưng đều nhìn xuống những ánh đèn nhấp nhoe của cái thành phố London tấp nập, nhộn nhịp này.

– Ba năm qua cô sống thế nào? – Hấn lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng lúc này, không hiểu tại sao bản thân lại hỏi vậy.

– Sao anh lại hỏi thế? – Nó khó hiểu.

– Chỉ là...muốn biết cuộc sống mới của cô thế nào thôi. – Hấn chậm rãi trả lời.

– Cũng tốt...nhưng vẫn cảm thấy rất thiếu. Cái cảm giác như mình đã bỏ quên rất nhiều thứ quan trọng của bản thân. – Nó cũng trả lời.

– Thứ cô cảm thấy thiếu là kí ức trong 13 năm trước đó? – Hấn lại hỏi.

– Anh biết tôi bị mất trí nhớ? – Nó quay sang nhìn hấn.

– Tôi chơi với Thiên và Nam từ lúc mới tập đi tập nói cơ. – Hấn ung dung.

– Ra vậy. Không...kí ức trong 13 năm trước đó, tôi không hề luyến tiếc. Nếu ông trời không muốn tôi nhớ, tức là những chuyện đó là những chuyện không vui hoặc chẳng có gì đặc biệt để cần phải nhớ cả. Thứ tôi cần phải quan tâm là hiện tại và tương lai. Quá khứ như thế nào, tôi có nhớ lại cũng chẳng thể thay đổi hay làm khác được. Vậy thì tôi cũng chẳng muốn cố nhớ làm gì. Chỉ có điều...thứ tôi cảm thấy mình đã mất là một cái gì đó rất đặc biệt. Dường như là một cảm xúc mà tôi đã mang trong mình rất lâu. – Nó tâm sự.

– Vậy sao?

– Ừ...Thứ tôi luyến tiếc chính là thứ tôi cảm thấy thiếu đó.

– ... – Hấn không trả lời.

Mọi thứ lại chìm vào im lặng. Hấn thấy mình có lỗi với nó. Không phải ít mà là nhiều. Hấn nợ nó một lời xin lỗi, nợ nó những gì nó đã làm cho hấn trong suốt 13 năm đó, nợ nó những lời nói quan tâm, nợ nó những cử chỉ ân cần...nhiều lắm nhưng trên hết vẫn là nợ nó một...tình yêu. Trong lúc hấn đang trầm mặc, suy nghĩ thì nó cất tiếng:

– Tôi hỏi anh một câu được chứ?

– Há? – Hấn giật mình, cau mày nhìn nó.

– Trong 13 năm đó, anh đã từng xuất hiện? Tôi cảm thấy anh rất quen nhưng mỗi khi muốn nhớ lại thì lại rất đau đầu.

– Cô nghĩ như thế à?

– Phải. Và hình như cái cảm giác thiếu thiếu của tôi hình như cũng liên quan tới anh. – Nó chống cằm, nhìn ra xa rồi khẽ thờ dài.

– Sao cô lại cho rằng điều mình nghĩ là đúng. – Hấn nhìn nó.

– Ừm...cách đây 2 tháng, lúc còn ở Nhật, một lần tình cờ lục lại vài thứ trong phòng, tôi thấy có 1 cái thùng giấy rất to nên mới mở ra xem. Trong đó có rất nhiều cuốn album nhưng hầu hết đều chứa hình của một cậu bé cùng với vài thứ khác. Chính lúc đó, tôi đã thấy cái tên của anh. – Nó đảo mắt một vòng, suy tư một lúc rồi nói.

– Vậy là cô cho rằng tôi có liên quan đến quá khứ của cô? – Hấn cười buồn.

– Có lẽ... – Nó nhún vai.

– Tùy cô nghĩ. – Hấn quay người, tính bước lại vào trong nhưng ngay lập tức nó lại nói:

– Tôi có thể đề nghị anh một việc được chứ? – Nó nghiêng đầu hỏi.

– Lại có chuyện gì nữa sao? – Hấn nhìn nó, có hơi bực dọc.

– Ừm...làm người yêu tôi được không? – Nó yêu cầu.

– Sao? – Hấn giật mình.

– Anh đồng ý chứ?

– Há? – Hấn đần mặt.

– Anh bị điếc không nghe à? – Nó cáu.

– Cô vừa nói cái quỷ gì thế? Cô nói thật? – Hấn nhìn nó như nhìn thấy sinh vật lạ.

– Ừ, thật. Đồng ý nhé! – Nó gật đầu.

Hấn im lặng nhìn nó. Sao đột nhiên nó lại yêu cầu một việc như thế? Hấn thật sự không hiểu nổi nó đang suy nghĩ cái gì trong đầu. Bấy lâu nay nó có bao

giờ để tâm tới sự có mặt của hắn đâu, tự dưng hôm nay lại đột ngột đòi làm người yêu của nhau. Có chút gì đó rất kì quặc.

– Sao cô muốn thế? – Hắn nhìn nó như soi mói.

– Anh không cần biết mà cũng chẳng có gì để biết. Tôi thích. – Nó nhún vai như một điều hiển nhiên.

Hắn rồi, thật sự không biết phải làm sao. Hay là đồng ý nhỉ? Nhưng những lời của Ropez lại hiện lên làm hắn phải suy nghĩ lại. Đến với nó, lỡ như hắn lại làm cho nó đau khổ như trong quá khứ thì sao?

Hắn đã gây ra vết thương lòng đầu tiên cho một cô bé 13 tuổi là nó, vết thương đó có thể vẫn chưa sao nhưng nếu hắn lại làm tổn thương nó một lần nữa, chắc chắn vết thương sau sẽ khó mà lành được. Thậm chí là không thể! Bởi tuổi 16 sâu sắc và dễ quý ngã hơn là 13.

Lúc 13, bản thân vẫn còn mơ mộng và ngây thơ lắm còn 16 thì đã dần trưởng thành và có lối suy nghĩ riêng. Do đó cái gì cũng sẽ dễ vướn hơn 13. Không những thế, nó là một cô bé khác với những cô bạn cùng trang lứa khác. Nó dần thân vào đời sớm, nó tham gia thương trường sớm và tay thám đậm mùi máu tanh sớm nên sẽ còn dễ bị tổn thương hơn. Hắn không biết phải quyết định thế nào. Có hoặc không?

Nhưng hắn còn nợ nó, một tình cảm trên mức tình bạn, trên mức anh em suốt 13 năm. Hắn không thể rũ bỏ nhanh vậy được. Chưa kể trong khoảng thời gian đó hắn cũng đã từng rung động trước nó.

– Tùy cô. – Hắn nói.

Coi như cứ trả một món nợ cho nó trước rồi tính tiếp.

– Tốt. Chuyện này chỉ có tôi và anh biết, tuyệt đối không nói cho người khác nghe. – Nó gật đầu hài lòng.

– Tại sao?

– Tôi không thích.

– ... – Hắn không nói gì nữa, quay lưng bước vào sảnh, nơi tổ chức buổi lễ.

Nó nhìn theo dáng hắn đi. Có chút gì đó cô độc, ngông cuồng và ngang tàn của tuổi trẻ. Đến lúc này, nó phải công nhận hắn đẹp thật, từ dáng đi đến khuôn mặt. Thảo nào gái nó theo nhiều thế.

“Yêu anh, Vũ Gia Phong”

Dòng chữ đó lại thoáng qua đầu nó. Nó nhìn thấy dòng chữ này phía sau một tấm hình chụp của hắn đặt trong cái thùng giấy. Chính vì thế nó mới đề nghị hắn làm người yêu. Có thể trong quá khứ, nó đã từng thích hắn và cái cảm giác quan trọng nó đánh mất chính là tình yêu đối với con người này. Nó muốn tìm lại cảm giác đó, tìm lại để bản thân không còn cảm thấy thiếu bất cứ điều gì. Nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

– Vy, Nam... – Giọng một người phụ nữ trung niên lên tiếng. Giọng nói có phần uy quyền nhưng lại rất dịu dàng và chan chứa rất nhiều tình cảm.

– O...pama? – Nam quay đầu lại nhìn, bất chợt reo lên.

– Hai đứa đang tính đi đâu đấy? – Papa Nam lên tiếng.

– Dạ...chỉ là đi dạo, chào hỏi một vài người quen thôi ạ. – Vy mỉm cười, lễ phép đáp.

– Con đâu ta đây sao? Hôm nay con đẹp thật đấy! – Papa anh khen nức nở.

– Hi...con không dám đâu. Nếu như pa nói, con thấy mama mới thật sự là đẹp, gần bốn mươi rồi mà gương mặt vẫn còn rất trẻ, không có lấy một nếp nhăn, tóc vẫn còn rất đen. – Vy khiêm tốn.

– Tại con nhìn nhầm thôi đó chứ...mẹ chần lừ ấy mà đẹp gì? Ta đang hỏi hân không hiểu tại sao ngày xưa lại đắm đầu vào yêu rồi cưới bà ấy đây này? Đã thế hỏi ấy còn sống chết, liệu mình bảo vệ mama con khỏi bọn xã hội đen. Haizz... – Papa Nam thì thầm.

- Hi... – Vy cười gương, papa Nam mà còn dám nói vợ mình như thế thì chắc số phận cô hai mươi năm sau cũng chẳng hơn gì đâu nhỉ?
- Nay ông già kia? Ông nói cái gì thế? – Mama Nam tròn mắt nhìn ông chồng.
- O...chẳng có gì... – Papa Nam giật thót.
- Ông bảo ngày xưa ông dám liều mình sống chết bảo vệ tôi khỏi lũ xã hội đen? Bây giờ ông còn trách tôi? Chứ không phải hồi ấy ông thừa hơi làm việc nuôi nuôi ấy sao? Ông tưởng tôi không làm gì được bọn đấy chắc? Dù sao tôi cũng là mẹ con Thanh, ông xem thường tôi thì bây giờ con Thanh nó không gọi được đến thế đâu. – Trần phu nhân cau tiết.
- Tôi xin lỗi mà...vợ... – Papa Nam lay lay tay bà xã.
- Buông. – Một từ rất ngắn nhưng cũng rất lạnh vừa thoát ra khỏi khuôn miệng xinh xắn thì ngay lập tức, cánh tay ông Trần vội vã bỏ xuống.
- Thôi mà pama. Lớn rồi chứ có còn là trẻ con đâu? – Nam thở dài.
- Nói cái gì đấy thằng kia? Mẹ mày còn chưa bốn mươi đâu để mà gọi là già nhé! – Bà Trần lườm con trai.
- Hix... – Nam chạy tót ra sau lưng Vy.
- Thôi mẹ...tha pa con anh ấy đi! – Vy gỡ rối.
- Đúng là bọn đàn ông suốt ngày léo nhéo mà chẳng làm được tích sự gì. – Bà Trần giọng bực tức.
- Nhưng... – Ông Trần đang tính phản bác, muốn nói “Dù sao tôi cũng tạo ra được một thằng con trai nói dối và một đứa con gái xinh đẹp đấy thôi. Sao lại bảo tôi vô tích sự?” thì ngay lập tức nhận được cái ánh mắt muốn thiêu sống của vợ nên im bật.
- Mẹ... – Vy gọi, dùng ánh mắt thành khẩn nhìn bà.
- Hừ...nề lời con, ta không nói hai cha con ông ấy nữa. – Bà Trần nhìn cô con dâu, giọng bắt đầu dịu lại.
- Vâng.
- À...mà con với thằng Nam tính chừng nào đám cưới? Ta mong có cháu bé lắm rồi đấy. – Bà Trần bắt đầu hồ hởi.
- Phải phải. Ta gần đất xa trời rồi, ta cũng muốn có cháu lắm. – Ông Trần hòa theo.
- Pa có cần làm quá như thế không? Chưa bốn mươi mà gần đất xa trời cái nỗi gì? – Nam trẻ môi.
- Cái thằng ranh này? – Ông Trần trừng mắt nhìn thằng con trai.
- Hi...chuyện đó con chưa tính. Chắc cũng chờ khi nào Thanh trở về với đúng bản đồ thật sự của nó thì tụi con mới tính đến chuyện kết hôn. – Vy nhỏ nhẹ đáp.
- Thì con Thanh đã có bản đồ rồi đấy thôi?
- Không đâu. Con tin người mà Thanh chọn không phải Triệu Vương Hoàng. Căn bản Thanh không có một chút tình cảm nào với anh ta, cũng chưa từng một lần gặp mặt.
- Lừa gần rom lâu ngày cũng bén. Một thời gian thì hai đứa nó cũng sẽ có tình cảm với nhau thôi. – Bà Trần xua tay.
- Không đâu ạ. Nếu như tên kia vẫn còn sống trên đời, con chắc chắn hẳn ta không để Thanh cưới Vương Hoàng đâu. – Vy cười đầy ẩn ý.
- Ý con là sao? Tên kia? Là ai? – Ông Trần cau mày.
- Người yêu của Thanh ạ. – Nam nhanh mồm chen vào.
- Thanh có người yêu rồi sao? – Cặp vợ chồng già cùng nhau đồng thanh.
- Vâng.
- Nhưng...vậy chẳng khác nào là...ta đang ép hôn nó? – Bà Trần gằn ngữ.
- Không tới mức nghiêm trọng thế đâu ạ. Thanh nó có cách làm riêng của mình. Với tính cách của nó, nó sẽ không làm những gì mình không thích. Kể cả trong tình yêu, nếu không phải là người nó dành tình cảm, tuyệt đối Thanh sẽ không kết hôn với người đó. Bằng mọi cách. – Vy nghiêng đầu.
- Vậy cuối cùng, người yêu con Thanh là ai? – Bà Trần nhìn con trai và con dâu.

– Cậu ta cũng có mặt ở đây hôm nay với tư cách là khách mời. Chỉ đơn giản là pama không thấy cậu ta thôi. – Nam cười nhạt.

– Con quen cậu ta? Vậy mau mau dẫn cậu ta tới đây, nếu được, ta sẽ huỷ buổi lễ đính hôn này. Dù sao, ta cũng mong muốn con bé được hạnh phúc. – Ông Trần hồi thúc.

– Đến lúc, con bé sẽ tự dẫn hân ta về ra mắt pama thôi, cũng sắp tới lúc rồi. Và lại bây giờ con cũng chẳng biết phải tìm tên đó ở đâu. Chắc lại chui vào cái xó xỉnh nào để buồn khổ một mình rồi. – Nam lắc đầu.

– Nếu con bé chịu nói từ đâu, có lẽ ta đã không làm vậy. – Bà Trần thờ dài.

– Đừng buồn mà mẹ. Thanh nó đủ lớn để tự tạo ra chính hạnh phúc cho nó. Nó biết cái gì là tốt cho bản thân mà. – Nam an ủi.

– Ừ – Bà Trần ngậm ngùi

– À...pama...con có chuyện muốn hỏi. – Vy lên tiếng, hơi e dè.

– Sao? Con hỏi đi. – Ông Trần gật đầu.

– Ừm...pama...mời mẹ con...dự buổi tiệc này đúng không? – Vy cắn chặt môi.

– Con thấy bà ấy rồi? – Bà Trần không tỏ vẻ gì là quá ngạc nhiên.

– Vâng. Lúc nãy có thấy nhưng con không dám gọi. Con thấy bà ấy dẫn theo một cô bé. Chắc là con gái thứ ba. Không lẽ, mẹ con tái hôn? – Vy nhìn pama chổng.

– À...chắc là con bé Hải My ấy mà. Ừ nó là đứa con gái thứ ba của bà ấy, là em con với Hải Anh. – Ông Trần chau mày một hồi, nói.

– Hải My? Mẹ con tái hôn thật sao? – Vy giật mình.

– Không hề, lúc bỏ nhà đi, bà ấy đã mang thai được hai tháng, đứa bé đó là My. Ba con không hề biết đến sự tồn tại của đứa bé đó.

– Hải...My...

– Ta nghĩ con đã lớn nên cũng hiểu được phần nào lý do ngày xưa bà ấy bỏ nhà ra đi. Thật sự là không phải vì bà ấy thay lòng đổi dạ, không thương cha con cái con nữa mà...thật sự chính vì thương yêu hai đứa, bà ấy mới quyết định đi. – Bà Trần dịu giọng, bà mong cô con dâu bà không mang sự hận thù đối với mẹ ruột của nó.

– Con hiểu chứ mẹ. Hiểu rất rõ. – Vy cười.

Cô biết chứ. Biết lý do tại sao mẹ bỏ nhà ra đi. Pa cô là một người đàn ông rất yêu gia đình, không bao giờ trăng hoa, chỉ có điều vì muốn vợ con sung sướng nên suốt ngày cắm đầu vào công việc. Vy thì dù sao cũng được pa thương yêu chăm sóc một năm đầu đời, còn Hải Anh thì từ khi sinh ra, cô nàng chỉ được ông bế vài lần mà thôi. Thậm chí lên đến năm 6 tuổi, số lần Hải Anh gặp mặt ba mình cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Bởi xung quanh ông luôn chỉ có công việc.

Mẹ Vy nhìn hai đứa con nhỏ mà tội nghiệp, không biết đến bao giờ mới có thể sum họp vui vẻ. Suốt ngày, xung quanh Hải Vy với Hải Anh chỉ có mẹ, anh em nhà nó với anh em nhà Vy cùng hân để bầu bạn. Cái tình thân vốn dĩ bị thiếu thốn, chưa bao giờ quen hơi ba. Vì muốn ông quan tâm hơn tới gia đình, bà bỏ nhà ra đi, mong ông hiểu và gác bớt công việc về với gia đình, để cho hai đứa con gái biết và thương yêu ba nó nhiều hơn. Nhưng ai ngờ điều đó chỉ giúp hai chị em Vy lập được tình thương của ba nhưng lại bắt đầu khuyết tình yêu thương của mẹ...

– Ta nghĩ đã đến lúc gia đình con nên sum họp. Dù gì cũng đã mười năm trôi qua. Ba con cũng đã hối hận lắm rồi... – Bà Trần lặng lẽ thờ dài.

– Nhưng liệu mẹ con có đồng ý không?

– Bà ấy...nhất định sẽ về. Ta tin chắc bà ấy không muốn để lỡ mất ngày vui của con gái đâu. – Ông Trần nói đùa.

– Ba... – Vy chun mũi, mặt đỏ lên.

– Haha... – Cặp vợ chồng già cười khoái chí.

Thanh đứng sâu bên trong một dãy hành lang dẫn lối ra thẳng hướng lên sân khấu, gương mặt lạnh nhạt không muốn chút sức sống.

– Dù sớm hay muộn...em cũng sẽ về với anh. – Một câu nói nhẹ như gió thoảng.

“Phụt”

Những ánh đèn sáng choang của đại sảnh đều được tắt hết, thay vào đó là một ánh đèn trắng rọi thẳng về phía sân khấu, nơi một anh MC khá điển trai đang đứng cầm chiếc micro trên tay:

– Kính thưa các vị quan khách, chắc có lẽ mọi người đều biết lí do chúng ta có mặt tại đây hôm nay. Hôm nay, là ngày tổ chức lễ đính ước giữa thiên kim tiểu thư nhà họ Trần và đại thiếu gia nhà họ Triệu: Trần Trúc Thanh và Triệu Vương Hoàng. Xin cho một tràng pháo tay ạ. – Anh MC nhẹ nhàng công bố và ngay sau đó là một tràng tiếng vỗ tay.

– Vâng, tôi xin phép được mời người đại diện của hai bên lên để nói vài điều với các vị khách ở đây.

Ông bà Trần bước lên sân khấu cùng vị “thông gia” của nhà mình, theo sau là một chàng trai có tên Triệu Vương Hoàng. Gương mặt của chàng trai ấy, dường như Thanh và Duy đã từng gặp. Ông Trần đón lấy micro trong tay anh MC rồi đưa lên miệng, nói:

– Cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian để đến đây hôm nay. Xin cảm ơn.

“Bốp...bốp...” Tiếng vỗ tay.

– Thật sự...hôm nay là một ngày rất trọng đại của những người đã lớn tuổi như chúng tôi, cũng như là ngày vui của lớp trẻ. Tôi cảm thấy rất hài lòng khi cho con gái mình tác hợp với thiếu gia nhà họ Triệu và tôi tin chắc rằng hai đứa sẽ hạnh phúc. Đây cũng được xem như là một mối quan hệ mới giữa tập đoàn Trúc Hải và tập đoàn Triệu Vương, một mối quan hệ mới tốt đẹp. – Ông Trần điềm đạm nói.

– Vâng...xin cảm ơn. – Anh MC lấy lại cái micro, nói tiếp:

– Và bây giờ là tiểu thư Trúc Thanh của tập đoàn Trúc Hải. Mời cô bước lên sân khấu.

Mọi người bắt đầu im lặng và ngó dáo dác xung quanh. Tiểu thư nhà họ Trần chưa bao giờ xuất hiện trước báo giới thì ai mà không tò mò kia chứ? Nhưng mà...

Tiếng xì xầm bắt đầu phát ra. Tất cả mọi người đều thắc mắc sao mãi chưa thấy nhỏ xuất hiện. Một dự đoán mà ai cũng đều đã nghĩ đến. Có khi nào xảy ra? Gần 2 phút trôi qua mà chưa thấy bóng dáng của cô gái nào bước lên sân khấu làm mọi người nghi ngờ, không lẽ...

Từng bước chân đang bước lên từng bậc thang dẫn lên sân khấu, là một cô gái với nhan sắc thuộc hàng đại mỹ nhân. Mái tóc ngắn cắt kiểu vic màu vàng được highlight vài sợi màu đỏ rực. Chiếc đầm dài màu tím không dây có phần đuôi kéo lê trên mặt đất và phần váy bên trái được xẻ từ đùi xuống làm lộ ra được sự quyến rũ chết người từ cô gái ấy. Đôi lông mày là liễu thanh mảnh, mắt to với hàng mi dài, sống mũi cao và đôi môi đỏ mọng nước, làn da trắng mịn không tì vết... Tất cả làm nên một tuyệt kiều như trong tranh vẽ khiến bất cứ thằng đàn ông nào cũng si mê.

Tất cả lại chìm vào im lặng, dõi theo từng bước của cô gái mang cái tên Trần Trúc Thanh.

– Đó...hình như... – Người đầu tiên bật miệng, thì thào.

– Chẳng phải cô gái đó là chủ tịch của tập đoàn Vương Hải à? – Người khác thất thán.

– Lại còn là minh tinh của nước anh nữa. Nghe nói cô ấy là một siêu mẫu rất sáng giá. Tiền thù lao không nhỏ đâu. Mỗi một show thời trang là giá cả triệu bảng anh đấy. – Một người nữa kinh ngạc.

– Không ngờ ông bà Trần coi thế mà sinh được cô con gái tuyệt đến vậy, tài giỏi, thông minh lại còn rất xinh đẹp. – Có người trầm trồ khen ngợi. (Coi thế là coi lm seo??)

– .....

– .....

Rất nhiều lời bàn tán xôn xao nhưng lại im lặng ngay tức khắc khi thấy cái cau mày khó chịu của ông Trần. Thì mọi thứ lại chìm vào im lặng, ông Trần mới vui vẻ nói tiếp:

– Xin giới thiệu với mọi người, đây là con gái tôi, là tiểu thư độc nhất của tập đoàn Trúc Hải, cũng là nhân vật chính trong buổi tối hôm nay.

Thanh chẳng thèm bận tâm đến những lời pa mình nói, thứ nhỏ chú ý nhất bây giờ là người con trai trước mặt. Đây...chẳng phải...là anh chàng phục vụ trong tiệm pizza tối hôm nọ ra scandal giữa cô với Duy sao? Không lẽ...anh ta là Triệu Vương Hoàng? Không phải chứ? Đây là sự trùng hợp hay là có duyên mệnh gì đây?

Mặc dù khá thắc mắc nhưng nhỏ cũng chẳng hỏi gì nhiều bởi những thứ ấy lúc này có còn quan trọng gì đâu? Trong đầu nhỏ bây giờ chỉ còn lại toàn là hình ảnh của Duy mà thôi.

Nhắc mới nhớ, hình như nhỏ chưa bao giờ nói câu yêu anh với Duy nhỉ? Mà nếu bây giờ chưa kịp nói thì tới bao giờ mới có thể nói đây? Lỡ như nhỏ không kịp nói câu nói ấy thì sao? Nhỏ tự dưng cảm thấy sợ, sợ không kịp nói với Duy câu nói ấy bởi vì, cũng sắp rồi. Sắp tới rồi, sắp tới cái ngày định mệnh của những con người được mệnh danh là ma nữ ấy. Ngày Tái Giá – ngày mà ai muốn lên nắm chức Tứ ma nữ đều được, chỉ cần ai có thể hạ gục bộ tứ ấy thì sẽ có thể đứng lên nắm quyền, ngược lại, nếu muốn giữ lại cương vị của mình, Tứ ma nữ phải hạ gục toàn bộ người của D.E.A.T.H. Không hẳn là giết mà chỉ là một cuộc đấu tay đôi để đối phương không thể gượng dậy được mà thôi. Nhưng dù có như thế thì nó vẫn rất khốc liệt.

Cẩn nhẹ môi, lòng Thanh chợt thất lại khi trước mắt mình là cái nhẫn đính ước đang nằm trên tay Triệu Vương Hoàng. Chần chừ, nhỏ không biết có nên nhận lấy...hay là không. Mặc dù hai tay nhỏ vẫn buông thong, không có dấu hiệu của sự phân vân nhưng trong đôi mắt thì hiện rõ điều ấy. Một sự sợ sệt

lần không muốn cầm chiếc nhẫn đó.

Hít vào một hơi thật sâu, nhò từ từ đưa tay lên, nhận lấy chiếc nhẫn. Ai nhìn vào cũng thấy nhò có vẻ bình thường nhưng chỉ có những ai là người của Tứ ma nữ mới có thể hiểu, nhò đang run hơn bất cứ khi nào bởi, những lúc làm việc nhò còn dứt khoát hơn thế. Nếu nhò mà đã dứt khoát đến vậy thì bây giờ, chiếc nhẫn đã nằm yên vị trên tay nhò chứ không phải là vẫn còn trên tay Triệu Vương Hoàng.

Nhò trên sân khấu là thế nhưng cũng đâu biết rằng bên dưới có một tên đang muốn thiêu sống tất cả. Duy siết chặt nắm đấm tay, cố gắng kiềm chế cơn giận đang bốc lên nghi ngút. Thử hỏi người con gái mình yêu đứng trước mặt mình mà đi nhận nhẫn đính ước từ một người khác thì có ai mà bình tĩnh cho được?

Khi bàn tay của Vương Hoàng vừa nâng bàn tay Thanh lên, Duy đã tức giận và không thể chịu đựng tiếp được nữa, quyết định bước lên sân khấu.

Nhưng... có một lực kéo anh chàng lại, không quá mạnh nhưng cũng khó để Duy vùng ra được. Là nó.

– Anh đang tính làm gì vậy? – Nó kéo Duy lại một góc sảnh.

– Thế cô muốn tôi làm gì? Đứng yên và nhìn Thanh sắp phải là con dâu nhà họ Triệu sao? – Duy gắt lên.

– Thế anh nghĩ nếu mình xông lên thì sẽ làm được gì? – Nó lại hỏi.

– ... – Duy không trả lời, chỉ hậm hực quay mặt đi.

– Sẽ thay đổi được mọi thứ sao? Anh chắc chứ? Hay là tự đánh đổi thanh danh của bản thân, làm mất mặt Nguyễn gia và làm mất mặt của Trúc Hải? Hừ... Anh không sợ người khác sẽ nói Thanh là kẻ hai lòng? Đã có người yêu mà vẫn vác mặt tới đây để làm dâu họ Triệu? Anh có nghĩ đến những điều đó hay không? Thanh đã đủ tai tiếng và đã đủ mệt mỏi. Đừng bắt nó phải chịu thêm thiệt thòi nữa. – Nó cười nhạt.

– Thế tôi phải làm gì đây? Cô bảo tôi phải làm sao? – Duy quay lại quát.

– Ra xe ngồi yên đi. Đừng làm loạn ở đây nữa. Con Thanh sẽ còn rất khó xử nếu thấy anh đang nhìn.

– Cái gì chứ?

– Ra xe đi. – Nó nhắc lại.

– Không thể được. – Duy tức tối.

– Thế giờ anh muốn thế nào? – Nó cau mày.

– ... – Duy không trả lời.

– Ra xe đi, đừng để tôi nhắc lại. Còn chuyện con Thanh cứ để nó tự tính. Nó không yêu Triệu Vương Hoàng thì tuyệt đối sẽ không về làm dâu nhà họ Triệu. Nó đã nói rồi, dù sớm hay muộn, bằng bất cứ giá nào thì nó cũng chỉ yêu anh thôi. Anh nên học cách tin tưởng người khác. – Nó nói, giọng có phần hơi gắt gỏng rồi cũng quay lưng đi.

Nếu Duy lao lên đó và phá hỏng buổi lễ, như thế chẳng khác nào bôi tro trét trấu vào gia tộc họ Nguyễn? Chưa kể điều đó cũng sẽ làm ảnh hưởng đến tập đoàn Triệu Vương lẫn Trúc Hải Lâm kinh tế, cho dù là tập đoàn lớn mạnh nhất, thấu tóm toàn bộ nền kinh tế của thế giới thì tuyệt nhiên vẫn phải kiên nhẫn hai tập đoàn ấy. Bởi nếu không có các mối làm ăn với họ, những thứ thu được cũng chỉ bằng con số 0. Huống hồ chỉ tập đoàn nhà Duy chỉ mới đứng thứ ba?

Tức giận đấm một cái thật mạnh vào tường. Cũng may do tiếng nhạc khá to nên không ai nghe thấy âm thanh gì, chỉ duy nhất có một người trên sân khấu đã thấy và hướng ánh nhìn lo lắng lẫn đau xót của mình xuống. Có gì đó nghẹn lại ở cổ, không cho âm thanh phát ra được và tiếng gọi như bị nuốt lại vào trong. Một giọt nước mắt lăn xuống nhưng không ai, không một ai có thể nhìn thấy giọt nước mắt trong như pha lê của ác quỷ. Giọt nước mắt mà một con ác quỷ khóc cho người mình yêu.

“Sầm”

Duy bực tức đóng cánh cửa xe lại. Dưa hẳn người vào ghế lái, anh chàng dường như không còn một chút sức sống nào nữa. Chợt thấy một gói thuốc lá được đặt ngay ngắn trong hộp xe, Duy lấy ra. Chưa bao giờ anh chàng thử qua thứ này và cũng chẳng hứng thú. Tuy nhiên hôm nay tâm trạng không được tốt nên cũng muốn thử xem, nghe nói là thứ này có thể giúp xoa dịu nỗi buồn giống như ...rượu vậy.

Châm lửa rồi đưa lên miệng hút, một luồng khí cay nồng xộc vào cổ họng rồi xộc thẳng lên mũi khiến Khánh ho sặc sụa. Ai cũng như ai, mới thử lần đầu tiên đều như thế. Đến khi gần bình thường trở lại, Duy mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà hình như, cơ thể đã bắt đầu cảm thấy lâng lâng và dễ chịu hơn hẳn.

Quyết định đưa điều thuốc lên miệng và rít thêm một hơi nữa, lần này Duy vẫn ho nhưng không nhiều bằng lần trước, có lẽ là đã quen dần. Cứ thế, Duy hết điều này rồi điều khác. Chưa bao giờ Duy thử thứ ấy và cảm thấy kinh tởm nó nhưng bây giờ, chỉ vì một người con gái mà Duy lại tìm đến thứ này để thay rượu vui nỗi buồn. Thật sự quá ngu ngốc.

...

Ngay khi vừa bật sáng lại ánh đèn, Thanh đã ngay lập tức chạy ra khỏi sảnh đi tìm Duy làm mọi người giật mình. Nhưng ngay sau đó, ai lại vào việc này vì dù sao, mọi chuyện cũng đã xong xuôi, có chạy thì làm được gì?

– Duy! Duy! – Thanh chạy ra ngoài bãi đỗ xe, gọi to, ráo rạt tìm hình bóng anh chàng.

Quả thật, tìm xe ai chứ tìm xe Duy thì thật là muốn thách đố người khác. Duy không đi một chiếc cố định, thương xuyên thay nhiều loại kiểu dáng thì biết đường nào mà Thanh lần được đây? Đang chán nản thì cái mùi thuốc lá bay đến mũi Thanh. Quay đầu lại. Là Duy đang ngồi dật dựa ở ghế lái trong con mui trần màu xanh dương, tay cầm điều thuốc còn đang hút dở. Dưới nền đất ngoài cửa xe là tàn thuốc, mẩu thuốc lá và hai bao thuốc lá trống rỗng.

Thanh hốt hoảng chạy lại, không để ý rằng mình đang mặc đầm mà nhảy thẳng vào con xe mui trần, không thèm mở cửa.

– Duy...anh đang làm cái quái gì vậy? Anh làm gì biết hút thuốc mà hút? Anh muốn chết sao? – Thanh lo lắng, lay người anh chàng.

– Hừ...em đó hả? Ra đây làm gì? Vào trong đi. – Duy mơ màng ngược lên nhìn Thanh, hất tay nhỏ ra.

– Anh bị sao thế? Sao lại ra nông nổi này? Sao lại hút thuốc cơ chứ? Anh làm gì biết hút nó? – Thanh nhăn mặt, cố giật điều thuốc từ trong tay Duy ra.

– Bỏ tay em ra đi. Anh muốn hút, mặc xác anh! Vào trong với cái thằng Triệu gì đó đi. – Duy gắt.

– Anh! – Thanh tròn mắt. Hoá ra là đang ghen sao?

– Anh gì nữa. Vào đó đi. – Duy xua tay, đưa điều thuốc lên tiếp tục hút.

– Không! Anh không được hút thứ đó. Đưa nó ngay cho em. – Thanh chồm người lên, cố giật điều thuốc trên tay Duy

– Không, để anh hút. Bỏ tay em ra. – Duy không chịu thua.

Hai người giằng co qua lại. Thanh thì cố với lấy điều thuốc mà Duy giữ lên cao. Duy thì cố gắng đẩy nhỏ ra, không cho nhỏ lấy điều thuốc. Cuối cùng thì đầu điều thuốc chạm vào bàn tay Thanh, để lại một vết bỏng không hề nhẹ.

– Áaa! – Nhỏ kêu lên một tiếng rồi rút tay về.

– Em...em sao thế? – Duy giật mình.

Trên mu bàn tay trắng nõn có một chấm tròn đang đỏ tấy, sưng dần lên. Thanh lấy ngón tay chạm nhẹ vào, cảm giác đau rát đến tận tim. Duy thấy vậy thì hoảng hồn, lên tục hỏi:

– Em có sao không? Có đau lắm không?

– ... – Thanh không trả lời.

– Em sao thế, đừng làm anh lo. – Duy sợ.

– Anh thích hút thuốc đến vậy sao? – Vy không trả lời câu hỏi của Khánh mà hỏi một câu khác.

– Há? – Duy nhú mày.

– Nếu anh thích hút vậy thì được thôi. Em sẽ hút chung với anh. – Thanh cười lạnh rồi lấy một điều thuốc khác, châm lửa rồi đưa lên miệng rít một hơi dài.

– Phù... – Nhẹ nhàng nhả ra một làn khói thuốc mờ ảo, nhỏ cảm nhận được mùi thuốc lá rất rõ ràng. Lâu rồi, nhỏ chưa đụng tới điều thuốc.

– Em...em hút thuốc? Em biết hút? – Duy ngỡ ngàng, giật mình.

– Em không hoàn toàn như những gì anh nghĩ đâu. Biết bao nhiệm vụ của Tứ ma nữ phải tiếp cận với những tên trùm ma túy, heroin. Điều thuốc này chẳng là gì cả. Tụi em phải biết hút để phục vụ cho những lần gặp gỡ đó. – Thanh nhàn nhạt nói, tay đưa điều thuốc lên miệng, rít hơi thứ hai, điệu bộ rất giống của một người sành hút thuốc.

– Em dừng lại đi. – Duy giật điều thuốc của Thanh ném thẳng xuống đất.

– Sao vậy? Em tưởng anh muốn hút? Nếu anh muốn hút thì em cũng muốn hút cùng anh! – Thanh nói giọng gần như bằng hét.

– Em... – Duy nhìn nhỏ.

– Em thế nào? – Nhỏ cười lạnh.

– Hừ...nhận nhận thẳng đó rồi thì ở đó với nó luôn đi. Còn ra đây làm gì?

– Anh ghen sao? – Thanh nghiêng đầu hỏi.

– ... – Duy không trả lời, chỉ quay mặt ra ngoài.

– Thôi mà...có gì mà phải dỗi chứ? Em có yêu thẳng đó đâu? – Thanh xuống nước năn nỉ.

– Thế sao còn nhận nhận? – Duy có vẻ rất tức giận.

– Chứ chẳng lẽ lại không? Làm như thế thì mặt mũi Trúc Hải để đâu nữa? Em không còn lựa chọn. – Nhỏ ngồi cái “phịch” xuống cái ghế cạnh Duy.

– Em không còn lựa chọn? Vậy là em quyết định về làm vợ thẳng đó thật sao? – Duy điên.

– Em không có nói vậy. Em sẽ tự tìm cách để buộc papa hủy hôn. – Nhỏ khoanh tay nói.

– Định hôn xong rồi lại hủy hôn. Em giống như treu đùa người khác đấy. – Duy nhếch môi.

– Thế thì em về làm vợ hấn nhé?

– Đùa sao? – Duy lườm nhỏ.

– Cũng chẳng biết nữa. – Thanh nhún vai.

– Vào đó đi. Mọi người chắc đang tìm em đấy. – Duy không đùa nữa, giọng buồn buồn.

– Không có đâu. Mà em có cảm giác như là anh thích đuổi em vào đây với cái tên đó nhỉ? – Thanh cau mày.

– ...

– Em đã nói rồi. Em không yêu hấn và nhất định không cưới hấn ta. Anh đừng có như thế nữa được không? Em yêu anh! – Nhỏ tức giận, hét.

– Nhưng... – Duy quay sang định nói thì đã bị chặn lại bởi...một nụ hôn.

Thanh chủ động, chồm qua ngồi hấn lên người Duy, hai tay vòng qua cổ anh chàng. Duy ngỡ ngàng, có phản hồi bất ngờ nhưng cũng không đẩy ra, từ từ hoà chung nhịp điệu hơi thở của Thanh.

Một nụ hôn ngọt ngào kéo dài như câu trả lời cho tất cả. Như lời khẳng định của Thanh nói với Duy rằng dù mọi thứ có ra sao thì tình yêu cả hai vẫn vậy. Đối với Thanh và Duy, có lẽ như thế này là quá tuyệt vời rồi.

Nó tắt điện thoại. Màn hình đang sáng loáng bỗng dung tối đen. Xem thế đủ rồi, nên để cả hai có chút riêng tư. Nó khẽ cười, con bạn nó đã về đúng bến đỗ rồi, mừng cho Thanh.

Nó đang đứng khoanh tay dựa vào tường, ngắm nhìn mọi người xung quanh. Hấn từ từ bước tới gần, chưa kịp cất tiếng thì nó đã nói trước:

– Về nhé? Em mệt rồi. – Giọng nó mệt mỏi.

– Em không tính gặp papa em sao? Họ đang tìm em đấy. – Hấn ngạc nhiên về cách xưng hô đột ngột thay đổi của nó.

– Không cần đâu. Nếu có việc quan trọng, tự khắc họ sẽ đến tìm em. Còn bây giờ em mệt rồi, muốn về. Buồn ngủ. – Nó xua tay, bước đi ra khỏi nơi đó và hấn theo sau.

...

Chiếc xe chạy bon bon trên con đường thẳng trải dài. Nó ngồi ghế cạnh hấn, tai đeo phone nghe nhạc, mắt nhắm nghiền dường như đã ngủ quên.

“Kị”

Hấn cố gắng thẳng xe nhẹ nhàng để tránh làm nó tỉnh giấc. Quay sang tính gọi nó dậy nhưng hấn chợt khựng lại. Cũng giống như lần ở phòng khách sạn của Ropez, có cái gì đó rất lạ xen vào tìm hấn. Thế là hấn lại im lặng, không gọi nó dậy nữa.

Hấn nhớ cách đây ba năm, nó vẫn còn là con bé rất ngây thơ với những trò nghịch ngợm như quý sử của mình, suốt ngày cứ bám theo hấn rồi luôn miệng nói: “Anh Phong...Yui thích anh.” (Yui là tên tiếng Nhật của nó). Vậy mà bây giờ khi gặp lại, nó đã trở thành một cô gái rất xinh đẹp, quyến rũ bất cứ thẳng đàn ông nào và cũng thật tàn nhẫn, máu lạnh.

Hấn cười như chế giễu bản thân. Là tại hấn mà nó mới thành ra như thế, giờ thì còn nói gì nữa? Vén mái tóc mai loà xoà trước mặt nó ra, hấn chợt thấy một vết sẹo nhỏ trên trán. Vết sẹo đó...

Ngày xưa lúc còn học cấp một, mấy thằng trong trường ghét hẳn lắm vì hắn có rất lắm fan nữ. Thậm chí đến cô bé xinh nhất trường là nó suốt ngày cũng đeo đeo theo hẳn làm bọn con trai càng ghét hơn. Một lần, có một tên bức tức quá nên nhặt đại cục đá, ném hắn. Nó đi phía sau, thấy nên chạy ra phía trước che.

Hắn giật mình vì hành động đó của nó. Lực ném viên đá đó không hề nhẹ và viên đá trúng vào trán nó, chảy máu rất nhiều. Lúc đó hắn đã rất sợ và bé nó chạy thẳng về nhà. Lúc lãnh cho hắn cục đá xong, nó lăn ra đất ngất xỉu. Sau vụ đó, nó phải may 6 mũi ở trên trán và để lại sẹo tới giờ, nhưng cũng may là nó chỉ mờ và nhỏ thôi. Nghĩ lại mà hắn thấy thương nó thật.

Đặt nhẹ một nụ hôn lên trán, chỗ vết sẹo ấy, hắn mở cửa bước ra khỏi xe rồi đi vòng sang cửa kia, mở cửa bé nó xuống. Lúc hắn vừa mới bế nó lên, nó khề cựa người rồi ngay sau đó lại dụi dụi mặt vào người hắn, ngủ tiếp.

Hắn đứng lại, nhìn nó trên tay mình một lúc rồi đi tiếp lên lầu. Mở cửa phòng nó, hắn đặt nó xuống giường một cách nhẹ nhàng nhất. Vuốt lại những lọn tóc của nó, hắn cười nhẹ, trong lòng thấy có chút gì đó rất lạ, rất bình yên như những ngày xưa.

– Không ngờ lại có ngày được gặp lại em đây... Yui! Ba năm không gặp, anh nhớ em nhiều lắm. Em bây giờ khác xưa nhiều quá, thay đổi quá nhiều đến mức, anh không còn nhận ra. Chắc có lẽ vì thế mà anh không bao giờ có thể thấy được em trong thế giới này. Hoặc là em quá đặc biệt để anh có thể nhận ra. Anh xin lỗi em nhiều lắm... về tất cả mọi thứ. Tha thứ cho anh nhé, Yui. Chúc em ngủ ngon. – Hắn cười rồi đứng dậy, đôi bàn tay vẫn còn luyến tiếc làn da trắng mịn ấy. Một lúc sau, hắn mới dứt ra được và bước ra khỏi căn phòng đó.

Một phút sau...

– Áaaa... – Nó úp mặt vào gối, hét to.

Nãy giờ nó chưa ngủ, chưa bao giờ ngủ từ đầu tới cuối. Nó chỉ nhắm mắt và xem xem hắn muốn làm gì mà thôi nhưng không ngờ. Sao nhip tim nó đập loạn thế này? Mặt mày đỏ ửng hẳn nóng bừng bừng. Rốt cuộc là sao? Có cái gì rất ấm áp, rất thân quen, hạnh phúc và ngọt ngào, bình yên đến lạ thường vây quanh trái tim nó. Ôi... cảm giác ấy là sao???

Trong lúc có hai kẻ tưng động “lũn quăn” về sớm thì những người khác vẫn còn ở lại. Tuy nhiên, có lẽ... đêm nay sẽ là một đêm không yên giấc của cả Hải Anh lẫn Hải Vy...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

CHAP 29

Cho mình cảm ơn tất cả các bạn đã thích truyện của mình và cả những cái votes, những lời cmt ủng hộ truyện của mình.

P/s: Tks các bạn nhiều lắm! Mãi iu!! ^≡^

_____ ^o^ _____

Vy khoát tay Nam, đứng nói chuyện vui vẻ với cô em gái và Thiên. Hải Anh nói cười rất vui vẻ, lòng dường như đã thanh thản hơn phần nào. Những muộn phiền bao nhiêu ngày qua đã được Hải Anh thả trôi theo gió, biến yêu thương của hiện tại mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Chốc chốc, Hải Anh đưa ly cocktail Calvados lên miệng nhấp một ngụm. Nếu Hải Vy có Brandy Collins là loại cocktail ưa thích thì sở trường và thói quen của Hải Anh lại là loại cocktail Calvados.

“Choang...”

Ly cocktail trên tay Hải Anh rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh vụn. Đôi mắt cô nàng mở to, hàng nước mắt trào ra vô tận, miệng mấp máy từng tiếng:

– M...mẹ...mẹ...mẹ? Mẹ!

Hải Anh ngay lập tức vùng chạy theo hình dáng người phụ nữ thân thuộc nhưng cũng rất xa lạ ấy. Làm sao cô nàng không không nhận ra được cơ chứ? Trong tiềm thức Hải Anh luôn luôn lưu giữ hình ảnh của người phụ nữ đó kia mà?

Chạy theo người phụ nữ ra khỏi sảnh, Hải Anh và phải không ít người bởi vì mắt cô nàng đã nhoè đi vì nước mắt, làm sao còn có thể nhìn rõ được nữa? Mỗi lần như thế, Hải Anh chỉ vội vã xin lỗi rồi lại tiếp tục đuổi theo.

Dừng lại sau khi chạy ra khỏi sảnh, cô nàng đứng trân trân nhìn vào người phụ nữ đang khoan thai đi phía trước, trên người mặc một bộ đầm đắt tiền.

– M...Mẹ! – Hải Anh hét to, giọng đau thương, chua xót.

Người phụ nữ đi phía trước khựng người lại, cái ví cầm trên tay bỗng rơi xuống, cơ thể run lên từng chút. Giọng nói này quen quá! Cách đây 10 năm, lúc bà rời bỏ gia đình, cô con gái út của bà lúc bấy giờ cũng kêu lên nghẹn ngào trong nước mắt như thế. Không biết, hai đứa con bà bây giờ trông như thế nào nữa? Có được pa nó thương yêu không?

Từ từ xoay người trong hàng nước nước mắt đã chảy dài, tay bà che ngang miệng để tránh bật ra những tiếng khóc thành tiếng.

Trước mặt bà là một cô gái rất trẻ, rất đẹp. Đặc biệt là mái tóc! Mái tóc dài đen nhánh giống hệt bà lúc còn trẻ. Và theo như cái trí nhớ tồi tệ lúc này của bà thì...cô con gái út của bà cũng có mái tóc đẹp như vậy!

– Mẹ...mẹ...co...con đây mà mẹ! Hải Anh nè...mẹ...mẹ...oi...! – Hải Anh vừa nói vừa lay lay tay người phụ nữ, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

– Hải...Anh? – Người phụ nữ dờ dẩn nhắc lại.

– Dạ...mẹ...mẹ không nhớ...con? Mẹ quên con...thật rồi sao? – Hải Anh ngược nhìn bà bằng đôi mắt đẫm nước.

– Hải...Hải Anh? Lê Hải Anh? Con là... – Người phụ nữ giật mình, bắt ngơ, tay đưa lên chạm mặt cô nàng.

– Mẹ! – Hải Anh ôm chầm lấy bà.

– Con...con ta... – Người phụ nữ ngồi sụp xuống, tay vòng sang ôm lấy Hải Anh.

Vy kéo theo Thiên lẫn Nam chạy ra. Chỉ mới kịp thốt lên:

– Hải Anh...em...em...Mẹ? – Vy bất giác kêu lên khi thấy người phụ nữ, bàn tay đang nắm lấy tay Nam bỗng nắm chặt hơn, cả người dường như không còn chút sức chống đỡ, ngõai khụy người xuống, nước mắt trào ra!

– Con...là...là...con...Vy? Là Hải Vy đúng không? – Người phụ nữ bỏ Hải Anh ra nhìn Vy.

– Mẹ? Là mẹ! – Vy khóc, chạy đến ngay chỗ bà, khóc to hơn.

– Mẹ...mẹ ơi! – Hải Anh cũng khóc.

– Hai...hai đứa...là hai con thật sao?

– Là con với chị hai đây nè...mẹ... – Hải Anh nấc lên từng tiếng.

– Anh Anh! Vy Vy! – Bà ôm hai cô con gái vào lòng. Chắc cũng hơn mười năm rồi, bà không được gặp cả hai và cũng đã hơn mười năm rồi, cả hai không được hưởng trọn hơi ấm của mẹ như lúc này. Khoảnh khắc ấy...thiên liêng hơn bất cứ lúc nào.

Thiên với Nam đứng ngoài nhìn, quyết định tốt nhất là không nên lên tiếng. Bao nhiêu năm xa cách, bao nhiêu năm không gặp mặt, bao nhiêu uất ức, tủi hờn cứ để ba người họ trút ra qua những giọt nước mắt và hạnh phúc lúc nhìn thấy nhau như vậy thì có lẽ, sẽ tốt hơn.

Mặc dù bà bỏ hai chị em đi lúc họ còn quá nhỏ nhưng hai người biết, sâu bên trong hai cô gái ấy có lẽ, tình thương còn lớn hơn những uất hận, giày vò.

Từ bên trong, một cô bé tầm 9, 10 chạy lại chỗ họ, lay lay bà, nói, giọng ngô nghê:

– Mẹ...Tiểu My ra rồi. Chúng ta về thôi. Hai chị này là ai thế ạ?

Người phụ nữ ngược gương mặt đẫm nước lên nhìn cô con gái bé nhỏ, giọng nghẹn ngào:

– Hải My...họ là...chị con!

– Chị con? – Cô bé hỏi lại.

– Mẹ...đây là sao? Sao nó lại là em con? Không...không lẽ...mẹ...mẹ... – Hải Anh tròn mắt nhìn mẹ. Hình ảnh mẹ hạnh phúc trong một gia đình mới hiện ra trước mắt cô nàng.

– Không...Hải My là em ruột tụi mình...là con của ba...mẹ mang thai Tiểu My được hai tháng rồi mới bỏ nhà đi! – Vy vội giải thích.

– Thật...hà mẹ? – Hải Anh chớp chớp mắt.

– Phải. – Bà nhẹ nhàng gật đầu. Bà không nghĩ lại gặp hai đứa con xa cách lâu ngày trong hoàn cảnh như thế này.

– A...hoá ra hai chị là chị hai và chị ba của Tiểu My! Hai chị đẹp lắm! Tiểu My thích hai chị! – Cô bé reo lên vui sướng, dường như đã tung biệt đến sự

hiện diện của hai người chị này.

– Em...biết chị? – Vy nhìn trân trân Hải My.

– Vâng...tối nào mẹ cũng kể cho em nghe về hai chị. Mẹ bảo hai chị rất dễ thương, lại rất ngoan và giỏi nữa. Mẹ còn nói là miệng Tiểu My giống chị hai, còn tóc và mắt thì giống chị ba! – Cô bé hớn hờ khoe.

Cả hai nhìn lại, chăm chăm nhìn vào gương mặt Tiểu My. Quả thật, gương mặt cô bé có rất nhiều điểm giống hai người chị của mình.

Mọi thứ như dừng lại lúc đó. Sau bao nhiêu năm, gia đình Hải Anh đã gặp lại nhau và có thêm một thành viên mới. Nhưng có điều họ có được sum họp và pama của cả ba chị em có đồng ý quay về với nhau?

~~~~~^~^~~~~~

Cho mình xin lỗi vì chap này hơi ngắn bởi vì chất xám viết truyện của mình dạo này bay đi đâu r cho mình xin lỗi nha! ^~^

P/s: すみません!!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

CHAP 30

Sáng hôm sau, tại nhà họ Trần – Anh quốc

Không khí căng thẳng bao trùm lên căn phòng khách sang trọng, lòng lầy đầy xa hoa. Ngồi đối diện ông bà Trần cùng Trúc Thanh là ông bà Triệu cùng cậu con trai quý tử – Triệu Vương Hoàng. Về chừng chạc và điểm đàm khiến cậu vượt xa những tương tượng ban đầu của Thanh một cậu công tử chỉ biết vung tiền và ăn chơi. Khác xa với cái độ tuổi 20 của mình. Khẽ cười khẩy, Thanh dựa người ra sau ghế sofa để thoải mái hơn một chút. Cho dù Hoàng có khác xa với trí tương tượng của Thanh đi thế nào chăng nữa thì mọi chuyện vẫn sẽ thế. Đúng như Duy đã từng nói với Thanh: “Chỉ có playboy mới hợp với playgirl mà thôi. Chỉ có họ mới thấu hiểu hết được nhau.”

– Hôm nay có mặt hai đứa ở đây, ta cũng muốn nói một chuyện. – Ông Triệu lên tiếng.

– Vâng...bác cứ nói. – Thanh trả lời rất lễ phép, mặc dù gương mặt không lẩy một nét biểu cảm. Lạnh tanh.

– Con không cần khách sáo thế. Có thể gọi ta là pa được rồi. – Ông Triệu cười.

– Cháu không dám, cũng không quen miệng. Và lại nếu chưa chính thức trở thành người nhà của nhau, cháu không muốn gọi bừa. – Thanh chiếu ánh mắt kiên định của mình tới người đối diện.

– Khẩu khí rất đúng của một người làm kinh doanh. Rất kiên quyết. – Bà Triệu gật nhẹ đầu.

– Cháu có thể xem đây là lời khen? – Thanh khẽ nhếch môi.

– Có thể. – Bà Triệu cười.

– Con gái...đừng như vậy nữa. Ta gọi mọi người tới đây để nói rằng con và Hoàng sẽ sống chung trong một căn nhà tại Việt Nam. Ta biết con còn nhiều việc ở đó. – Ông Trần nhíu mày nhìn con gái.

– Sống chung? Không tiện. – Nhỏ trả lời thẳng thừng.

– Sao lại không? Trước không tiện thì sau cũng phải quen thôi. Sớm hay muộn vẫn phải tập làm quen với sự có mặt của đối phương. – Bà Trần không đồng tình với ý kiến con gái.

– Pama có cách gì bắt ép được con sao? – Thanh khoanh tay, tỏ ý không lo sợ.

– Ta sẽ cho vệ sĩ canh gác ngôi nhà đó cẩn thận. Con không thoát được đâu. Kèm theo là mạng lưới an ninh không một kẻ hở. – Ông Trần nhấp một ngụm trà, nhàn nhả nói.

- Pa! Pa dám bắt nhốt con à? – Nhỏ quay sang nhìn ông.
- Ta chỉ muốn tốt cho con. – Ông Trần nhìn con gái. (Hình như 2 ng wên là Vi có bạn trai r nhỉ)
- Phải, pa muốn tốt cho con nhưng con biết cái gì tốt cho mình. – Thanh gằn giọng.
- Con gái... đừng bướng nữa. – Mẹ nhỏ cố gắng khuyên can.
- Xin lỗi...con không thể! Vệ sĩ sao? Con biết pama không dám làm liều với nhiều mạng người như thế. Bao nhiêu để có thể cản trở con? Con số 200 vẫn còn là ít. Mạng lưới an ninh không một kẻ hở? Một mối quan hệ tốt với hacker Queen (nó) và hacker East (Hải Anh, tại cô nàng đảm bảo an toàn đường truyền thông tin của Tử ma nữ cơ mà) thì việc thoát ra khỏi đó...QUÁ DỄ DÀNG! – Nhỏ nhàn nhạt nói, nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.
- Con! – Ông Trần bất bình tỉnh trước lời nói của Vi.
- Minh... – Bà Trần nắm tay chồng.
- Con nói thẳng, con không yêu Triệu Vương Hoàng thì tuyệt đối sẽ không cưới, đừng nói tới việc sống chung. – Nhỏ gằn từng tiếng.
- Vậy sao cháu còn đến lễ đính hôn làm gì? – Ông Triệu cau mày lên tiếng.
- Đó không phải lỗi ở cháu. Là mọi người tự sắp xếp và quyết định mà không thêm biết cháu thế nào. Cháu có thể bỏ lễ đính hôn đó được sao? Không phải cháu không biết gì. Thiếu mặt cháu trong buổi lễ ấy, chẳng khác nào là đang tạo điều kiện để những tập đoàn khác lợi dụng trèo cao sao? Xin lỗi bác...tuy cháu là con gái nhưng cháu không hề thiếu năng. – Thanh thẳng thắn.
- Cháu/Con... – Ông Triệu lẫn ông Trần nhìn chằm chằm nhỏ.
- Cháu xin phép đi trước. – Thanh đứng dậy, cúi đầu chào rồi bước ra cửa.
- Con dám? Gọi vệ sĩ chặn con bé lại! – Ông Trần đứng bật dậy, quát lớn.
- Ngay lập tức, một hàng rào vệ sĩ chật kín được tạo ra ở ngay cửa ra vào. Mặt ai cũng đều lạnh tanh không chút biểu cảm.
- Tránh ra! – Thanh gắt.
- Xin lỗi tiểu thư, lệnh ông chủ. – Một tên cúi đầu kính cẩn.
- Mọi người vẫn thích đối đầu với tôi nhỉ? Không sợ à? – Thanh nhếch môi.
- Xin tiểu thư quay vào trong. Ông chủ muốn thế.
- Hừ...pa xem con gái pa ra cái gì thế? Gọi cả vệ sĩ ra chặn con sao? – Thanh quay người, nhìn thẳng và pa mình.
- Trúc Thanh! Con đừng có quá quắt! – Ông Trần tức điên.
- Con xin lỗi. Không yêu thì không cưới, đó là điều tất nhiên. Sao mọi người cứ thích ép buộc con? – Thanh mím môi.
- Con hiểu mà Thanh. Cuộc hôn nhân này là cần thiết... – Bà Trần đang nói thì nhỏ cắt ngang:
- Cho Trúc Hải? Xin lỗi nhưng pama nhầm rồi. Muốn đấu với họ thì phải dùng cái đầu. Một chút cổ phần chẳng giúp ích gì đâu.
- Nhưng ta đã lớn tuổi, không thể đấu lại lão già chết tiệt ấy.
- Thì con và anh hai sẽ bảo vệ Trúc Hải bằng mọi giá. Pama nghĩ một mình con không thể sao? Một tay con gầy dựng Vương Hải không cần một đồng vốn, một tay con lo cho tập đoàn D.E.A.T.H với quyền hành chỉ sau Chủ tịch, một mình con tự có thể tham gia vào ngành giải trí mà không cần ai lăng-xê hay quảng cáo. Như thế chưa đủ để con khẳng định mình là ai sao? – Thanh lớn tiếng.(Deso chưa!)
- Con à... – Bà Trần khản khoản.
- Con không cần biết lý do gì nữa. Con nhất quyết không cưới. Có cản cũng vậy thôi. Còn mấy người, tránh ra! – Nhỏ kiên định.
- Chặn nó lại! – Ông Trần gắt.
- Được. Tùy ý pa thôi, xem họ làm gì được con. – Thanh ngoan cố.

Nhỏ quay lưng tiến ra cửa, nơi có hàng rào vệ sĩ dày đặc. Một cú đâm đầy uy lực vào một người, một cú đá với lực không nhẹ vào ngực một người khác, một cú lên gối quá xuất sắc vào một người khác nữa. Trúc Thanh không khinh nể bất cứ một ai, ra tay thẳng thừng. Vệ sĩ cấp cao sao? Nực cười thật. Nếu như họ có thể cản được Thanh thì nhỏ đã không còn là Nam ma nữ rồi. Không vượt qua được một hàng rào vệ sĩ trên 200 người thì làm sao có thể thực hiện một phi vụ ám sát thành công? Nhiều đây chẳng bổ

– Trần Trúc Thanh ngừng lại đi... đủ rồi. Đứng tay đứng chân nhiều quá đấy. – Giọng nói lạnh nhạt đầy uy quyền phát ra từ bên ngoài làm nhỏ phải dừng tay.

Từ bên ngoài, nó tiến thẳng vào rất nhẹ nhàng. Tất cả vệ sĩ trong nhà đều kính cẩn dạt sang hai bên cúi chào. Vào tới bên trong, nó lễ phép cúi chào người lớn. Bà Trần gật đầu nhìn nó, ánh mắt đầy lo lắng hướng về phía con gái.

– Ở đây làm gì? – Thanh liếc nó.

– Để cân mỳ trước khi mỳ giết người. Vận động thể là đủ, dừng tay lại được rồi. – Nó cười.

– ... – Thanh không nói, chỉ nhìn đi hướng khác.

Nhỏ biết chứ, đang tức giận mà đánh nhau thì nhỏ đánh càng ngày càng mạnh tay. Thậm chí còn có thể giết người bằng tay không.

– Pama...đừng bắt ép Thanh nữa. Tính nó, pama cũng hiểu. Nói là làm, tuyệt đối không làm khác. Cứ tiếp tục như vậy chỉ làm cho gia đình có mâu thuẫn mà thôi. – Nó lễ phép nói.

– Không. Ta sẽ bắt nó kết hôn bằng được. Trừ khi nó có thể dẫn người yêu nó về đây ngay lúc này. – Ông Trần quả quyết. Câu nói ấy khiến Thanh chột giật mình, quay người là nhìn pa mình.

– À...ra thế. – Nó cười cười.

Hoá ra chỉ là một màn kịch đóng quá đạt. Muốn Thanh dắt người yêu về ra mắt sao không nói sớm? Cứ phải làm thế này sao?

– Nếu nó không có người yêu dắt về thì đừng hòng ta huy hôn.

– Con... – Thanh đang tính lên tiếng thì nó lại nói:

– Pama không cần chờ đâu ạ! Cậu ấy sắp tới rồi. – Nó cười.

– Sao? – Thanh tròn mắt nhìn nó.

– Làm sao con biết? – Bà Trần nhìn nó hỏi.

– Con tin...cậu ta không thể nào để Thanh kết hôn được. – Nó nhếch môi. Ngay sau đó là một tiếng gọi từ ngoại vọng vào:

– Trúc Thanh!

Từ bên ngoài, một tên con trai mặc áo sơ-mi trắng, quần jeans bạc màu hấp tấp chạy vào, gương mặt nhễ nhại mồ hôi. Là Duy. Duy chạy ào tới, ôm lấy Thanh mà không cần để ý đến những ai có mặt ở đây.

– May quá! Tìm thấy em rồi. – Duy thở hổn hển, gương mặt vui đi phần nào lo lắng.

– Duy...anh...sao anh ở đây? – Thanh đẩy Duy ra, giọng run run.

– Anh sợ em phải kết hôn. – Duy cười dịu dàng.

– Ngốc! – Thanh nói, mắt đỏ hoe, ngấn nước, tay ân cần quệt đi từng giọt mồ hôi trên trán Duy.

Cái nét lạnh lùng, ương bướng, ngang ngạnh lúc nãy không còn mà thay vào đó là cái gì đó rất mềm yếu, dịu dàng chứa đầy quan tâm.

– Không sao, đừng lo. – Duy cười trấn an, sau màn tình cảm của hai người thì Duy lùi nhỏ ra sau mình như kiêu che chở, lấy hết dũng khí tiến tới trước mặt pama Thanh.

Dừng chân ở một khoảng cách vừa phải, Duy lễ phép:

– Chào hai bác.

– Chào cậu. Cậu là... – Bà Trần nhìn Duy bằng ánh mắt dò xét.

– Là bạn trai của Thanh ạ. – Duy thẳng thắn nói mà không biết rằng, câu nói ấy khiến một người đứng đằng sau tấm lưng vững chãi ấy phải rót nước mắt vì cảm động.

– Cậu tên gì? – Ông Trương nhìn người con trai trước mặt, thăm đánh giá.

– Dạ...cháu tên Nguyễn Khánh Duy

– Duy? – Bà Trần khề cau mày. Không phải chứ?

– Vâng. – Duy gật đầu.

– Cậu thật sự là bạn trai con Trúc Thanh? Cậu có biết là cuộc hôn nhân này rất quan trọng không? Khoản tiền mà tập đoàn Trúc Hải có thể nhận nếu đồng ý tác hợp cho con bé và Vương Hoàng là rất lớn. Cậu nghĩ mình đền bù nổi? – Bà Trần lén lút.

– Vậy từng ấy tiền để đổi lấy hạnh phúc của Thanh, bác thấy có đáng không? – Duy nói, giọng như cười.

– Cậu...

– Hạnh phúc của Thanh đáng giá hơn đồng tiền nhiều. Cháu nghĩ lẽ ra điều này hai bác phải hiểu chứ?

– ... – Ông bà Trần nhìn nhau, không trả lời.

– Nếu bác muốn tiền thì được thôi. Cháu cũng có thể cho bác. 10% cổ phần của Nguyễn gia đã đủ? Cháu nghĩ là nó đã hơn 35% cổ phần của Triệu Vương rồi đấy ạ. – Duy cứng rắn nói.

Thật sự nếu đem tiền nhà Duy so với tiền nhà Vương Hoàng thì chẳng khác nào so voi với kiến cả. Giá trị cổ phần của Nguyễn gia gấp 8 lần Triệu Vương!

– 10%? Cậu lấy đâu ra số tiền ấy? Sao cậu lại có cổ phần của Nguyễn gia? Cuối cùng thì cậu là ai? – Bà Trần gạt mình, ngồi phịch xuống ghế.

– Nếu bác xem Triệu Vương Hoàng là công tử tập đoàn đoàn Triệu Vương, thì bác cũng có thể xem cháu là cậu chủ của tập đoàn Nguyễn gia. Cháu nói thế, chắc bác hiểu? Vì vậy, đừng đem Thanh ra làm món hàng cho Trúc Hải nữa. Dù hai bác làm thế nào, cháu cũng không để yên đâu! – Duy gần giọng. Cậu nói như kiểm nén sự tức giận của mình.

– Anh... – Thanh kéo tay áo Duy.

– Đi! – Duy không trả lời nhỏ, chỉ quay lưng rồi kéo Thanh theo. Toán vệ sĩ to con bỗng dưng dạt sang hai bên, nhường đường cho cả hai đi thẳng ra khỏi cổng. (Deso chưa)

Nó đứng trong nhà, nhìn thẳng ra ngoài, môi không khỏi nhếch lên đầy thích thú. Không ngờ Duy đến bước đường cùng chỉ còn cách lấy Nguyễn gia ra đe Trúc Hải? Xem ra anh chàng này cũng chẳng nhiều mưu lắm kể nhì?

– Pama...con về nhé! – Nó quay lại cười với ông bà Trần.

– Con lường trước mọi chuyện sẽ thế này? – Bà Trần lườm nó.

– Hi...cũng không hẳn ạ. Con không nghĩ cậu ta lại dùng Nguyễn gia uy hiếp Trúc Hải. Xem ra IQ cao của cậu ta chỉ để chưng chứ không thể dùng để suy nghĩ. – Nó lắc nhẹ đầu.

– Con đấy nhá, Tiểu Lâm. – Ông Trần thở hắt ra.

– Thôi mà papa. Con biết ý định của mọi người mà. Như vậy chẳng phải là đã mãn nguyện, đúng dụng ý của cả hai rồi sao? Đừng làm khó họ nữa. – Nó cười.

– Việc đó để sau hẵng nó tiếp. Ta mệt rồi. Con về đi. – Ông Trần nhần nhó.

– Vâng, thưa pama, hai bác cháu về. – Nó cúi đầu chào mọi người.

– Ủ... – Ông bà Triệu gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Nó quay người, bước đi với một dáng vẻ rất thoải mái. Khi đi đến cổng, nó ngoảnh đầu, nói to để những người trong nhà nghe thấy:

– Pama nhớ đấy! Tha cho họ đi! Để cho Trúc Thah có những giây phút hạnh phúc mà nó mong muốn trước khi mọi chuyện đến! – Nó hét xong thì ung dung bước ra ngoài, lên lên xe, phóng thẳng về biệt thự.

Khánh mở cửa xe, đẩy Thanh ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn cẩn thận rồi mới vòng sang bên kia để bước vào xe. Khởi động máy, Duy cho xe đi với vận tốc choáng ngợp. Cứ ngỡ rằng ai kia ngồi kế anh chàng sẽ bắt Duy chạy chậm lại nhưng không. Nhỏ vẫn cứ ung dung ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Điều này khiến lửa giận trong Duy lại ngùn ngụt.

“Kittt...”

Tiếng thắng xe gấp làm cho mặt đường toé cả lửa. Thanh mất đà xô người ra phía trước. Cũng may, nhờ phản xạ nhanh nên nhỏ đưa hai tay lên trước chống lại, không kéo lê đi tong gương mặt đẹp tuyệt vời rồi. Đây có thể nói là sau vài lần ngồi xe với nó cũng có kinh nghiệm.

– Anh làm gì vậy? – Thanh cau có quay sang nhìn Duy.

– Anh chạy vượt tốc độ như thế, em không sợ?

– Anh nghĩ sao? – Thanh. nhếch môi.

– Những cô gái khác thì đã sợ đến hét lên, nhào vào ôm chặt cứng anh. – Duy hậm hực. (Ủa xe này là xe hơi muk?)

– Xin lỗi nhé! Em không phải cái lũ tầm thường ấy. Càng không phải là một cô gái bình thường. Em là Ellie Angel! Đua xe em còn dám thì một chút tốc độ mà đã sợ sao? – Thanh cười khẩy.

– Em...

– Sao nào? Có gì với em à? – Thanh nghiêng đầu hỏi.

– Em còn hỏi? – Duy cắn mạnh môi.

– Em làm gì để anh giận tới mức đó à? – Thanh nói, cười như không cười.

– Em...em dám nói không? Tại sao lại tự ý trốn khỏi biệt thự để đến đó?

– Pama gọi. – Thanh trả lời cộc lốc.

– Thế pama gọi là em nhất quyết phải tới à? – Duy cãi lại.

– Chứ chẳng lẽ không?

– Em...thật hết chịu nổi mà! – Duy vò đầu.

– Kệ anh. – Thanh khoanh tay, dỗi.

– Đây...giận à? – Duy sấn lại gần, hỏi.

– Thèm à? – Thanh lườm.

– Thôi mà...tại lúc đó anh hơi mất bình tĩnh một chút. Đừng có giận nhé! – Duy mè nheo.

– Đã bảo là không rồi mà! – Thanh gắt.

– Vậy thái độ em thế này là sao? – Duy cau mày, hai tay túm chặt tay nhỏ, dồn nhỏ vào cửa xe khi hai gương mặt chỉ cách nhau một khoảng nhỏ.

– Anh...làm...làm gì đấy? Bỏ ra! – Thanh ngượng chín mặt, giọng nói lắp bắp, hơi thở có chút không đều.

– Biểu cảm của em thế này là sao đây? Tính khiêu khích anh à? Nói cho em biết, khả năng kiềm chế của anh thấp lắm đấy. – Duy cười đều.

– Anh! – Thanh trừng mắt, gương mặt vẫn còn ửng hồng rất đẹp, hơi thở ngày càng loạn.

Tay nhỏ cố vùng ra nhưng không được vì lực của Duy quá mạnh, hai chân thì bị Duy ngồi lên đến mức tê muốn không còn cảm giác. (Các bạn thử nghĩ coi cái tư thế này nó ntn?)

– Yên nào! – Duy kiểm tay chân Thanh lại, tay còn lại miết nhẹ lên môi nhỏ.

– A...anh... – Thanh thờ càng lúc càng khó.

Phần vì bị tên này ép quá mức, phần vì trong người bắt đầu nóng lên. Đặt môi mình lên môi nhỏ, Duy nhắm mắt lại và bắt đầu tận hưởng mặc cho ai kia vùng vẫy không chịu hợp tác. Hàm răng Thanh cắn chặt, cố không để Duy đạt được những gì Duy muốn nhưng... dường như mọi thứ không dễ dàng như những gì lý trí muốn nhỏ làm. Bàn tay ấm áp đang đặt trên gương mặt nhỏ bỗng từ từ lướt qua vành tai, rồi xuống cổ, men theo cánh tay đi xuống chiếc eo thon. Có cái thì... đó thật khác lạ!

Người Thanh khẽ run lên vì không quen với cảm giác này nhưng hình như, đó lại là cơ hội cho cái tên lợi dụng kia. Trong một giây mất cảnh giác, Thanh đã để Duy làm những gì hắn ta muốn: dùng lưỡi tách hàm răng nhỏ ra rồi tiến vào trong.

– Ừm... – Thanh thờ mạnh ra.

Hơi thở càng ngày càng loạn, không thể kiểm soát. Có vẻ như con tim đang cháy kia thắng lý trí rồi thì phải? Những hình thức phản kháng, chống cự dường như không còn mà thay vào đó là sự xuôi theo dần dần của nhỏ. Tay Duy buông tay nhỏ ra, đưa lên mân mê cái ót cao với vùng da trắng mịn màng. Hai tay nhỏ cũng vòng sang cổ hắn ta mà đáp trả. Hơi thở cả hai ngày càng gấp! Hô hấp dường như quá khó khăn. Môi Duy từ từ lần xuống cái cổ trắng. Thanh thờ một cách khó khăn, ánh mắt có chút gì đó hơi mơ màng.

Một chiếc khuy áo sơ-mi của Thanh bị tháo ra, tiếp theo là cái thứ hai. Đến khi cái khuy thứ ba vừa bung ra, để lộ rõ từng đường cong trên người nhỏ cùng bộ đồ nội y màu đen thì, dường như lý trí quay trở lại với Thanh. Nhỏ dùng hai tay đẩy Duy ra, gương mặt vẫn còn ửng hồng và nhịp thở có chút gấp gáp.

– Dừng...dừng lại... – Thanh vừa thở, vừa nói.

– ... – Duy cũng đang cố điều chỉnh lại nhịp thở, có điều, mắt không thể rời khỏi người nhỏ. (Tên này biến thái!)

– Anh nhìn cái gì thế? Đồ biến thái, lợi dụng! – Thanh cắn răng, mắng.

– Anh...xin lỗi... – Duy ngay lập tức quay mặt sang chỗ khác.

– Lần sau đừng có hông mà chạm vào người em nữa. Lần này may mà em dừng kịp chứ không... – Thanh lườm nguýt.

– Thì có sao đâu nào? Có gì chịu hậu quả cho em thôi. – Duy nhún vai.

– Anh điên à? Anh mới 18, còn em thì vẫn còn là trẻ dưới vị thành niên đấy nhé! Đừng có ăn nói bậy bạ. – Thanh trừng mắt.

– Thì sao nào? Ai dám nói em? Bây giờ cho dù anh với em chưa đủ tuổi nhưng chỉ cần một lời nói của người lớn thì ai dám cãi? Thế lực của Trúc Hải và Nguyễn gia lớn đến mức nào em còn không rõ à?

– Nhưng bây giờ vẫn chưa được. Ít nhất đến năm 18 tuổi thì chúng ta không thể làm thế.

– Tại sao?

– Thứ nhất, em vẫn chưa hạ được Ngô Ngọc. Thứ hai, em vẫn còn trên cương vị là Nam ma nữ. Mặc dù bây giờ chưa bị lộ thân phận nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không có. Em không muốn liên lụy nhiều tới anh. Và lại nếu lỡ như...em có thai thì sẽ rất phiền phức. Em không muốn sẽ đem lại nguy hiểm cho nó. – Thanh cố gắng giải thích.

– ...Được...tùy vào em cả thôi. – Duy cười hiền, xoa đầu nhỏ.

– Ừm...trước mắt cứ như thế. Ít nhất sẽ mất hai năm, hoặc có lẽ còn hơn thế nữa.

– Anh chờ được...yên tâm đi em.

– Vâng.

– Vậy giờ chúng ta đi đâu? – Duy hỏi.

– Về nhà đi anh. Em có hơi mệt. – Thanh cười, tay cài lại ba cái nút áo sơ-mi của mình.

– Được thôi! Chiều ý em. – Duy nháy mắt, nhấn ga để chiếc xe phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

CHAP 31

Mình xin lỗi đã để các bạn đợi lâu tại đây ngày này mình hơi lười mोग mấy bạn thông cảm! Cố ra chap ms cho mấy bạn đây!

_____ ^o^ _____

11g đêm, bar Rock

Một cô gái ngồi ngay quầy bar, cứ liên tục tu ừng ực chai whisky một cách vô tội vạ. Dường như có một nỗi buồn nào đó mà cô gái muốn nhờ rượu gột rửa bớt đi.

Một tên con trai nhẹ nhàng bước tới khêu vai cô gái. Cô gái đó vùng tay làm chai rượu đặt trên bàn rơi xuống đất, vỡ tan. Chát lỏng màu vàng sẫm cứ từ từ lan rộng ra, nhem nhuốc hết cả sàn gạch lạnh ngắt.

– Hức...gọi... tao...làm gì...hức... – Cô gái say khướt, vừa nói vừa nấc lên vì say, mắt mờ màng.

– Anh chàng ngồi đằng kia nhờ tôi gọi cô. – Tên con trai trả lời ta chỉ về phía bàn vip ở góc bar. Ở đó có một chàng trai đang ngồi nhâm rượu.

– À...cảm ơn...hức...anh cũng đẹp trai đấy...tối nay...đi với em đi...hức... – Cô gái kéo áo tên đó lại gần, hai gương mặt áp sát vào nhau.

– Xin lỗi...tôi...tôi không thể... – Anh chàng liên tục từ chối.

– Sao lại...hức...không? Đi với em đi...hức...mà...nha! – Cô gái vẫn tiếp tục, kéo hẳn lại, đặt lên môi một nụ hôn.

– Ừm... – Chàng trai cố gắng đẩy cô gái ra, kiên quyết không chịu hợp tác.

Đến lúc này, cô gái mới tức điên lên. Cô xô thẳng tên đó ra khỏi người, mắt trừng trừng nhìn cậu đầy tức giận. Đôi môi cắn chặt muốn bật cả máu. Cô gái rít lên từng tiếng:

– Không được thì rút! Đừng tưởng tao muốn thế! Nhặt nhèo. Chẳng có tí vị nào cả. Biến khuất mắt tao. Ngay! – Cô gái tức giận, ngay sau đó là chàng trai co giò chẳng thẳng không dám ngoảnh đầu lại.

Tụt xuống khỏi chiếc ghế cao, cô gái đá một phát khiến cái ghế ngã chổng gong. Lửa bốc lên ngùn ngụt trên đầu rồi đây này. Không có chỗ trú nên chỉ biết ra tay với cái ghế thôi chứ sao? Thậm chí bây giờ có tên nào có nhã hứng đi gặp Diêm Vương sớm, cô cũng vui lòng cấp passport cho trên đó đi dài hạn. Uống trà đàm đạo với Diêm Vương là một thú vui của những tên ngu ngốc cơ mà? Cô cũng chẳng đành lòng để bọn chúng không toại nguyện.

Sống ở cái xã hội ngoài vòng pháp luật này, muốn sống là phải tàn nhẫn, mà tàn nhẫn là phải thẳng tay dù có phải giết người. Kẻ đó không chết thì sớm muộn cũng tới phiên bản thân mà thôi, ra tay trước vẫn hơn. Vì vậy, nơi đây không tồn tại cái thứ gọi là pháp luật. Mà không tồn tại cái thứ ấy thì đương nhiên là sẽ phải có chết chóc. Không những thế mà còn rất thường xuyên.

Bước đi từng bước xiêu vẹo tới chỗ tên con trai ngồi ở bàn vip, cô gái cười khẩy, giọng mỉa mai:

– Không biết...Triệu thiếu gia có nhã hứng gì mà lại gọi tôi tới đây? Tôi nhớ là ngài đã có vợ chưa cưới rồi kia mà? Trúc Thanh mà thấy ngài tới đây đây đưa với tôi thì không hay đâu.

– Hôn tên đó thích chứ? – Hoàng hỏi một câu hỏi hoàn toàn không liên quan đến chủ đề làm cô gái ngớ người.

– Há?

...- Chẳng phải em cưỡng hôn tên đó sao?

– Anh có cần quan tâm không? Dù sao thì anh bây giờ cũng đã có vợ chưa cưới rồi. Lại là tiểu thư tập đoàn Trúc Hải thì chuyện chúng ta nên chấm dứt đi là vừa. Tôi không muốn dây dưa để làm khổ cả hai. – Cô gái ngoảnh mặt đi.

– Trâm Anh... – Hoàng kéo tay cô gái vào lòng.

– Gì nữa? Buông tôi ra! – Trâm Anh giằng tay Hoàng.

– Im...nghe anh giải thích một chút không được sao? – Hoàng gắt.

– Còn gì để nói? Sao trước đó anh không nói với em chuyện anh đính hôn? Anh để em cứ y như là con rối vậy mà coi được à? Cuối cùng thì anh nói đi. Anh xem em là cái gì? Có phải bạn gái anh không mà sao chuyện gì anh cũng không nói cho em biết? – Trâm Anh hét, khốc.

– Anh không muốn em lo...

– Anh điên à? Anh không muốn em lo mà chỉ muốn em tức chết như thế này thôi chứ gì? Nếu thế thì vừa lòng anh chưa?

– Trâm Anh...ý anh không phải thế. Chỉ là nếu nói thì làm được gì chứ? Anh cũng chẳng thể đưa em về ra mắt pama anh được. – Hoàng cố gắng giải thích.

– Tại sao lại không thể? Anh chưa thử thì làm sao biết là không thể? – Trâm Anh cắn răng.

– Anh biết. Tính pama anh quá rõ. Họ chỉ tuyệt đối đồng ý nếu như gia đình em và anh môn đăng hộ đối mà thôi. Đàng này nếu họ biết em làm việc tại bar thì anh tin chắc dù thế nào họ cũng ngăn cản tới cùng. Có khi còn làm khó em.

– Haha...hoá ra chỉ là do cái mác em là gái PR chứ gì? Xin lỗi anh nhé. PR thì nó cũng có cái giá của nó. Không phải PR cũng như ai nghĩ. Ai cũng cho rằng đó là những kẻ đáng khinh, thuộc tầng lớp tận cùng nơi đáy của xã hội mà có ai chịu hiểu, họ có muốn vậy? Anh thật sự nghĩ em là PR? Em làm việc trong bar không có nghĩ em là PR! Đừng có đánh giá em qua nơi em làm việc. – Trâm Anh cười khan, nén nước mắt qua từng lời giận dữ.

– Anh không...

– Thôi đủ rồi! Em không ngờ pama anh lại thế. Trọng tiền bạc hơn hạnh phúc con trai mình thì không còn gì để nói nữa. Sao cái xã hội này, ai ai cũng thích chạy theo những thứ phù du không vĩnh viễn mà lại để lạc mất những gì là mãi mãi ở cạnh bên mình nhỉ?

– Trâm Anh à...đừng như thế. Rồi sẽ có cách. Anh sẽ cố thuyết phục pama từ từ. Nếu không được thì anh sẽ bỏ trốn cùng em. Anh nhất quyết không kết hôn nếu vợ anh không phải là Trần Ngọc Trâm Anh

– Anh có phải trẻ con không? Anh chắc anh bỏ trốn được chứ? Anh nghĩ pama anh là ai mà không có khả năng lần ra được nơi anh đang sống, nơi anh làm việc và người đang ở cùng anh?

– Em... – Hoàng cứng họng. Quả thật, những điều đó đối với pama anh thì quá dễ.

Trâm Anh cũng chẳng nói gì nữa, chỉ ngã người ra sau ghế rồi nhắm mắt lại. Thờ dài...

Phòng Vip 1

Bốn cô gái đang ngồi đùa giỡn, nhâm nhi rượu trong căn phòng sáng ánh đèn vàng. Sau khi gặp lại mẹ, Vy và Hải Anh dọn sang nhà bà ở vài hôm để tâm tình. Cũng lâu lắm rồi không được gặp nhau nên ba mẹ con họ có quá nhiều chuyện để tâm sự. Đáng nói nhất là cô em Hải My rất thích hai chị. Cũng như là hai người chị cũng rất thương cô em gái của mình. Lúc trốn tới bar để gặp nó và Thanh, cả hai đã tính dắt Tiểu My theo nhưng lại sợ nhớ là cô bé chỉ mới 12 tuổi thôi. Thế là đành ngậm ngùi mà chia tay nhau tại nhà.

– Này...ra ngoài đi. Tao muốn vận động chút. Lâu rồi không lên sàn. – Thanh cười lém lỉnh.

– Thôi đi chị...tính đốt con mắt người nhìn à? Ăn mặc đã mát thì thôi chứ. Còn đứng cạnh cái cột thì thằng cha sói già nào chịu nổi? – Nó cười khẩy.

– Hơ...thì thích thế. Lâu ngày mới thoát khỏi tầm ngắm của lão Duy, phải phóng cho đã chứ. Hắn ta đi theo, tao có cho tiền cũng chẳng dám. Lão ta không chỉ cấm không cho tao đi chơi mà có khi còn giết hết cái lũ hãm gái ấy đây chứ. – Thanh trẻ môi.

– Ai bảo ăn chơi cho lắm vào. – Hải Anh hất mặt.

– Ồ...cái con này? – Thanh tròn mắt nhìn con bạn.

– Thôi nào chị thấy thế cũng hay. Nhảy cũng là một phương pháp xả stress tốt đấy. Thế đi, chúng ta ra ngoài, lên sàn khởi động một chút cho ấm người chứ ngồi đây uống rượu hoài cũng không tốt. – Vy lên tiếng.

– Tại chị tao nói thế nên tao mới đồng ý nhá. – Hải Anh lườm Thanh.

– Tao rủ mày à? Không cần miễn cưỡng thế đâu. Haha... – Thanh cười khoái chí.

– Mày...

– Thôi. Ra không thì bảo một tiếng? Chạnh choẹ nhau suốt không chán à? – Nó thờ dài.

Hải Anh và Thanh đứng dậy đi ra ngoài theo Vy và nó. Tuy nhiên, vừa đi, hai cô gái vẫn cứ tiếp tục vỗ mồm luân phiên làm nó ong cả đầu. Thật là mệt óc!

Tiếng nhạc xập xình sôi động làm “máu nghệ sĩ” của cả bốn nổi lên. Những điệu nhảy uyển chuyển làm không biết bao nhiêu tên thèm thường chảy nhỏ dãi. Đặc biệt là Thanh. Với thân hình chuẩn, gương mặt xinh đẹp chết người, bộ quần áo bó sát đã giúp Thanh đốt cháy rất nhiều tên đại gái. Thêm vào đó, những điệu múa của nó đều dán chặt với cái cột bên cạnh. Đảm bảo không ít tên sói già đều có một ước muốn: mình là cái cột. (Một lũ biến thái toàn tập.=’=)

Nó cầm điện thoại, đứng sang một bên mà không tham gia nhảy nhót, gọi điện cho ai đó:

“Alo...” – Người ở đầu dây bên kia cau có.

“Chỉ ở đâu thế Trâm Anh? Em tới bar mà không thấy chị.” – Nó hỏi.

“Đang ngồi uống rượu. Tìm có việc gì không? Chị đang mệt.” – Trâm Anh khó chịu.

“Thôi nhá...em làm như không biết chị bức bối chuyện gì sao? Đừng tưởng em ngốc. Chị qua mặt tất cả nhưng còn em thì hơi khó đấy.” – Nó cười cười.

“Hừ...thì sao? Đừng nhấc nữa.”

“Có cần cau có thế không? Bức bối đến thế cơ à?”

“Thì ai bảo anh ta không thèm nói với chị câu nào. Nếu anh ta chịu nói trước thì mọi chuyện có thành ra thế này không? Nếu anh ta chịu nói thì người ở buổi lễ hôm đó đã không phải Vi mà là chị rồi.” – Trâm Anh gắt qua điện thoại.

“Em không phải nói để chị trút giận đâu nhé. Cũng đâu trách anh ta được? Nếu ngay từ đầu chị nói chị là ai thì anh ta đâu phải sợ pama phản đối đến thế? Suy cho cùng vẫn chỉ là lo sợ pama làm khó chị thôi.” – Nó thờ dài.

“VẬY em nghĩ xem nếu chị đứng trên cương vị là một tiểu thư nhà giàu nức đỏ đỏ vách thì anh ta liệu sẽ đến với chị thật lòng sao? Chỉ là chị muốn anh ta yêu con người chị chứ không phải vì bản thân chị là ai.”

“Em hiểu... vậy sao khi xác nhận được tình cảm của anh ta, chị lại không nói thật? Em tin với người như chị thì chỉ cần một thời gian ngắn thôi cũng đủ hiểu tình cảm ấy là như thế nào rồi kia mà?”

“Tại...chị sợ...anh ấy sẽ cho rằng chị lừa dối anh ấy.” – Trâm Anh cắn môi.

“Tùy chị...nhanh nói với anh ấy hoặc Trúc Thanh sẽ phải lên xe hoa về làm vợ anh ta. Mà em nói trước là Trúc Thanh không hề muốn như thế, kể cả người yêu của nó. Một mình Trúc Thanh phía sau lưng đầy quyền lực mà cộng thêm một tên thiếu gia của Nguyễn gia thì chị nghĩ thử xem, việc phá hoại Triệu Vương là quá dễ. Em tin chị không muốn đâu nhỉ?” – Nó nhếch môi.

“Người yêu Trúc Thanh là thiếu gia tập đoàn Nguyễn gia?” – Trâm Anh hét.

“Vâng hai đứa nó quấn lấy nhau lắm đấy. Vậy nhé năm phút nữa em sang chỗ chị. Trốn chỗ nào thì trốn chứ ngồi một góc ở bar uống rượu thế là không hay đâu. Và lại nên đem theo tên Hoàng ấy trốn đi.” – Nó cười to rồi cúp máy. Quái thật, dạo này nó cười nhiều thật.

Trần Ngọc Trâm Anh (20t): Là chị họ của Thanh và Nam. Là cô tiểu thư nông cuồng thứ hai của gia tộc Trần đầy quyền lực trên thế giới. Là một cô nàng khá bướng bỉnh, cao ngạo và có tính tự lập cao. 17 tuổi đã sống cách ly với gia đình và hoàn toàn không nhận bất kì trợ cấp nào. Tiền mà cô nhóc này sử dụng hoàn toàn là từ việc làm quản lí cho bar Rock thuộc bang Killing và chức phó chủ tịch hội đồng quản trị KK. Có ngoại hình ổn (Thanh thế nào thì hiểu nhan sắc chị ấy nhé! Dù gì cũng có chung huyết thống mà lại), IQ: 290/300, chiều cao: 1m72. Tuy nhiên, có một vấn đề là Thanh và Trâm Anh không hợp nhau cho lắm vì cứ hề thấy mặt là chảnh choẹ nhau dù không có ý gì xấu.

Vẫy tay gọi ba đứa kia rồi sà, nó đưa tay lên miệng che cái ngáp dài. Dạo này nó khá là thiếu ngủ. Cả tuần nay phải thức đêm để hoàn thành một số dự án cho tập đoàn chứng khoán KK (tập đoàn mà nó làm chủ tịch – cũng là trụ sở Bắc). Hôm qua vừa hoàn thành là tưởng có thể đi ngủ. Ai dè tên chết tiệt đó làm nó thức trắng cả đêm vì hành động của hắn ta. Bực thật!

– Sang chỗ Trâm Anh đi... – Nó đề nghị.

– Làm chi? Tao không muốn gặp mặt bà già đó. – Thanh nhăn nhó, mặt méo xệch.

– Lắm chuyện cái con này? Chị mày mà suốt ngày không thèm nhìn mặt, thế là thế nào? – Hải Anh nhăn nhó tỏ vẻ không vừa ý.

– Nhưng tao không thích bà ta.

– Không thích hay tại hai người khoái choảng nhau suốt? Nói cho đúng vào nhé. Không phải không thích mà là tính cách không hợp thôi. – Nó chép miệng.

– Một cái lũ này, sao chả được? Nói chung là tao không-muốn-nhìn-thấy-mặt-bà-ta! – Thanh nhăn mặt từng chữ.

– Giờ sao? Muốn tự đi hay là tao khiêng mày tới đó? Nên nhớ là nếu mày để tao khiêng thì tao dám chắc là mày không yên đâu. – Nó đe dọa.

– Thôi thôi...tao có chân tao tự đi được. Để mày khiêng tao mắc công đập cái mặt xinh đẹp hái ra tiền này của tao thì chết. – Thanh xua tay, mồ hôi túa ra như suối.

– Tốt. Biết điều đấy! Và lại tao tới đó cũng cũng muốn giúp mày thoát ra khỏi cái tên Vương Hoàng gì đó.

– Mày có cách? – Hải Anh nghiêng đầu nhìn nó.

– Nếu có cách sao không nói ngay từ đầu? Để bây giờ mọi chuyện trở nên rắc rối thế này? – Vy thờ dài.

– Chắc...thì thế mới vui. Em muốn xem quyết định của Thanh và hành động của Duy trong buổi lễ.

– Mày hay nhỉ? – Thanh liếc xéo.

– Thế đấy...giờ có đi không nào? Để khách quý chờ lâu thì không hay đâu.

– Khách quý? Ai? – Hải Anh ngu ngơ.

– Triệu Vương Hoàng. – Nó nhếch môi, bước đi trước.

– ... – Thanh giật thót mình, chớp chớp mắt nhìn nó.

Nó không nói gì, cũng chẳng giải thích mà chỉ cười cười cho qua. Xong thì xoay người về phía góc mà Trâm Anh đang ngồi cùng Vương Hoàng.

Cô nhóc đang ngồi, tay cầm chai rượu tu ừng ực vào miệng như đang uống nước. Chai này đã là chai thứ ba từ chiều đến giờ rồi. Nó nhìn thấy thì làm bầm chửi rủa. Không lẽ Trâm Anh tính tự sát bằng cái cách ngộ độc rượu này sao? Cái chết quá nhàm. . .

Đi tới trước mặt Trâm Anh, cô nhóc nhìn liếc qua nó, khẽ cười rồi uống tiếp. Nó khẽ cau mày. Lơ nó à? Dễ vậy sao? Ngay lập tức, nó chẳng nói chẳng rằng, thẩn. . .g tay cướp lấy chai rượu uống rất tự nhiên. Trâm Anh trừng mắt nhìn nó, rít lên:

– Làm cái gì đấy?

– Cảm ơn vì đã mời rượu. Có điều đừng uống vô tội vạ như thế, muốn tự sát thì cũng nên chọn cái cách nào thú vị hơn là chết vì rượu. – Nó nhếch mép, đặt chai rượu xuống lại bàn.

– Không cần dạy đời thế đâu! – Trâm Anh hậm hực.

– Cái bà này? Ăn nói thế đấy à? – Thanh cau có.

– Thế giờ muốn gì nào? Đánh tay đôi? – Trâm Anh cũng sùng sồ lại.

– Ngon thì nhào vô! – Thanh hất mặt.

– Đừng tưởng chị mày không dám! – Trâm Anh xắn tay áo, toan lao vào thật. (Công nhận tên chẳng như tính cách tí nào)

– Thôi thôi. . .Trâm Anh, bình tĩnh nào em. Còn cô, Trúc Thanh, cô đến đây làm gì? – Hoàng can.

– Anh đến được còn tôi thì không à? Tôi đi đâu có cần anh quản? – Thanh liếc.

– Ý tôi không phải thế. Nhưng tại sao lại đến chỗ tôi ngồi. Tìm tôi à? – Hoàng lắc đầu.

– Hừ. . .đến đây thì tôi mới thấy anh cũng thích vào bar ngồi uống rượu. Bên cạnh còn có một cô nàng xinh đẹp chứ? Anh nên nhớ anh đã có vợ chưa cưới. – Thanh cười lạnh.

– Nhưng chẳng phải cô đã nói là sẽ không kết hôn? Thế thì tôi đi với ai, yêu ai đâu cần cô quan tâm?

– Tôi mà quan tâm á? Anh ảo tưởng à? Cho dù tôi có nói thế thì đấy vẫn mới chỉ là ý kiến của riêng tôi thôi. Pama chưa có quyết định gì mà? Và lại anh với tôi mới đính hôn hôm qua, hôm nay lỡ có người thấy anh đi với một cô gái lạ thì chẳng phải đi tong thanh danh của tôi à?

– Vậy thì cô yên tâm. Tôi không để liên lụy tới cô đâu. – Hoàng phẩy tay.

– Ok. Cảm ơn vì anh đã nói thế. Mà cho tôi hỏi, anh và bà ta có quan hệ gì vậy? – Thanh gật đầu hài lòng.

– Bà ta? Có ấy à? Là người yêu của tôi. – Hoàng nhú mày.

– À. . .người yêu. Người yêu? Bà già này là người yêu anh thật sao? – Thanh gật gù nhưng ngay sau đó thì sock nặng.

– Bà già gì cái con này? Chênh nhau chỉ 4 tuổi thì chưa thể gọi là bà già đâu. Đừng có chọc điên người khác! – Trâm Anh nghiêng răng.

– Thích nói đấy. Làm gì được nào? – Thanh khích tướng.

– Thôi! – Hải Anh chạy ra can.

– Hai người cứ thích chành choạ nhau nhĩ? – Vy lắc đầu.

– Tôi không nghĩ anh lại đến đây gặp bà già này đấy? Cô ta có gì hay mà anh quán lấy nhĩ? Suốt ngày chỉ ở bar đập phá thôi. – Thanh nhếch môi.

– Cô hơi quá đáng rồi đấy. Đừng tưởng mình giàu mà khinh người khác. Tuy cô ấy không được như mấy người nhưng người ta vẫn còn rất trong sáng. – Hoàng giận dữ bênh.

– Ý anh nhà nhà bà già này nghèo sao?

– Cô thôi ngay cái kiểu quá đáng ấy đi! – Hoàng gắt.

– Anh. . .

– Đủ chưa vậy? – Nó liếc nhìn hai người.

– Mày thấy anh ta quát tao không? – Thanh nổi điên.

- Nhưng ai bảo cô ta khinh thường Trâm Anh. – Hoàng cũng biện hộ.
- Trâm Anh à... thấy người khác cãi nhau vì mình vui chứ? – Nó nhìn bà chị họ của Thanh, lắc đầu.
- Vậy nãy giờ em đứng xem con nhỏ đấy chỉ trích chị có vui không? – Trâm Anh lườm.
- Một chút... – Nó nhếch môi.
- Vậy thì đừng hỏi chị vui không. – Trâm Anh phẩy tay.
- Đây... mọi người quen nhau à? – Hoàng tò mò.
- Phải... tụi này biết Trâm Anh trước cả anh. Đặc biệt là Trúc Thanh với Trâm Anh có một mối quan hệ rất đặc biệt. – Vy gật đầu.
- Hai người... – Hoàng nhìn hai cô gái trước mặt.
- Đừng nhìn tôi. – Thanh nhăn mặt.
- Em không có gì để nói đâu. – Trâm Anh nhún vai.
- Vậy đi... giờ về nhà Trâm Anh chơi nhé. Chắc anh chưa ghé qua bao giờ nhỉ? – Thảo Anh cười.
- Phải, cô ấy không cho tôi ghé qua.
- Ừm... vậy mọi người đi thôi. Chắc anh sẽ bất ngờ vì căn nhà của “cô gái nhà nghèo” của anh lắm đấy! – Thanh cười khẩy.
- Im miệng đi. – Trâm Anh lườm.
- Hừ... – Thanh hậm hực quay người ra bãi đỗ xe trước. Cả bọn đứng đó nhìn chỉ biết lắc đầu chịu thua chị em nhà này. Khắc tinh với nhau đến thế là cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

CHAP 32

Ra đến bãi đỗ xe, bốn đứa tụi nó đi đến bên chiếc Lexus màu đen do Vy cầm lái. Hoàng nói với Trâm Anh:

- Em lên anh chờ.
- Thôi khỏi. Em có xe mà. – Trâm Anh cười nhẹ. Trước giờ Hoàng cứ nghĩ là Trâm Anh không có xe nên đi đâu anh chàng cũng chờ. Giờ cô nhóc nói là mình có xe khiến Hoàng cũng hơi bất ngờ.
- Trâm Anh đi tới kế chiếc BMW màu đen đời mới, mở cửa. Điều này càng khiến Hoàng bất ngờ hơn. Không ngờ cô nhóc lại có khả năng tậu chiếc xe “khủng” thế này. Nó thấy thế thì ngạc nhiên hỏi:
- Xe cũ của chị đâu mà thay xe mới rồi?
- Con Audi màu trắng ấy à? Cho vào viện rồi. Ba hôm trước đưa xe, hỏng nặng quá. – Trâm Anh nhún vai.
- Chắc... mới dùng 2 tháng... – Nó tặc lưỡi đầy vẻ tiếc rẻ.
- Nếu em thích thì cứ dùng, chị đưa chìa khoá cho. Cũng chẳng hỏng hóc gì nặng. Chỉ bị bể hết dầu xe thôi.
- Chị chạy cái kiểu gì mà xe bể hết thế? – Hải Anh nhìn Trâm Anh, không tin nổi.
- Uống rượu rồi đưa xe. Tông thẳng vào cột điện. May mà chẳng sao...
- Cột điện? – Năm người còn lại cùng hét.

– Ủ...cũng chẳng có gì to tát.

– Ủ...cũng phải... – Thanh chep miệng đầy vẻ mỉa mai.

– Ý gì thế con kia? – Trâm Anh lại sùng cồ.

– Stop here! Rồi nhì? Chạm mặt là chửi lộn, không chán à? – Nó càu nhàu.

– Hừ... – Thanh hậm hực.

– Thôi, sang xe chị đi luôn cho tiện. Đi nhiều xe quá nhà chị không có chỗ chứa hết. – Trâm Anh rù.

– Nhà chị mà không đủ chỗ để có mỗi ba chiếc xe sao? – Nó nhếch môi.

– Hết chỗ rồi. Gara nhà tôi mấy chị chứa đầy xe rồi, còn chỗ đâu mà chứa? Có cần tôi liệt kê ra không? Con Lâm kia là 2 chiếc Audi 1 chiếc moto, con Thanh 1 con mui trần 1 con Lexus thêm 1 con moto, Hải Anh 1 chiếc BMW, Vy 1 chiếc Camry, 1 chiếc mui trần, 1 con moto. Đếm xem bao nhiêu rồi? 7 con oto thêm 3 con moto rồi đấy. Phải chứa chỗ để chị mày để xe của chị mày nữa chứ? – Trâm Anh thở hắt ra, bực bội.

– Nhiều...nhiều vậy? – Hoàng hốt hoảng. Nhà Trâm Anh to đến mức chứa hết từng đó ư? Thật ra gia thế Trâm Anh là thế nào. Nghe kể đến đây là biết không tầm thường rồi.

– Ủ...tới nhà bà già ấy anh còn giật mình hơn nhiều. – Thanh phẩy tay, leo xuống khỏi xe Lexus rồi mở cửa xe của Trâm Anh leo lên như chính chủ.

– Thế nào? Đi được rồi chứ? – Vy hỏi.

– Xuất phát thôi. – Tr.Anh búng tay, khởi động xe.

Tôi noi Hoàng đảo mắt lại một lần nữa toàn bộ căn nhà hỏi:

– Đây thật sự là nhà em?

– Nếu anh không nghĩ thế thì cũng chẳng sao... – Trâm Anh nhắm mắt trả lời.

– Cuối cùng thì em là ai. Chỉ làm như hiện tại thì không thể nào có đủ tiền để ở một nơi thế này. – Hoàng như vẫn chưa tin.

– Hừ... – Tr.Anh khẽ cười nhưng cũng chẳng buồn mở mắt hay giải thích. Mệt mỏi quá đấy!

– Đúng là đàn độn. Nếu ai mà cũng yêu đến mức IQ giảm sút như anh thì chắc tiêu cái thế giới này quá. – Nó lắc đầu đầy cảm thán.

– Khen hay chê tôi đấy?

– Đến thẳng ngu còn biết là tôi đang chê anh. Đúng thật là... – Nó thờ dài.

– Đây...cô...

– Con Lâm nó nói đúng quá còn gì? Anh không nhận thấy cái gì à? – Hải Anh chống cằm nhìn tên con trai trước mặt.

– Cái gì là cái gì? – Hoàng thộn mặt.

– Ôi trời ơi? Anh có biết tên họ của bà già đấy không? – Thanh tức lồng lộn lên, tay chỉ vào mặt Tr.Anh

– Đây con bé xấc xược kia! Không có phép tắc à? Ai cho chỉ vào mặt người khác như thế? – Tr.Anh gắt lên.

– Tôi thích thế. Chị làm gì được tôi nào bà già? – Thanh hất mặt lên cái.

– Nữa rồi đấy...! – Nó kéo dài giọng.

– Hừ...

– Tên họ thì liên quan gì tới ở đây? – Hoàng vẫn ngẩn tò te.

– Trời ơi là trời...Ngu có chừng mực thôi chứ? Tôi không nghĩ là anh ngu đến mức này! Đọc thử xem tên bà già ấy là gì? – Thanh tức nổ đom đóm.

– Trần Ngọc Trâm Anh. Rồi sao?

– Giờ thì đọc đến tên tôi xem.

- Trần Ngọc Trúc Thanh. – Hoàng vẫn đập mà gương mặt vẫn tỏ vẻ không hiểu. (Cho mình sửa xiu nha!)
- Không thấy giống gì à? – Vy đưa lên miệng nhấp một ngụm trà nóng mà cô giúp việc vừa bung tới rồi hỏi, miệng khẽ cười.
- Không! – Hoàng đáp ngon ơ, tỉnh lại làm cả đám muốn sùi bọt mép.
- Ôi trời ơi... ông sinh ra ai mà ngu thế này hở trời? – Hải Anh hét cách, úp mặt vào hai lòng bàn tay.
- Sợ thật... – Nó lắc đầu.
- Không lẽ anh không thấy có cái gì giống nhau sao? – Thanh bắt lực nhìn Hoàng.
- Giống cái gì? – Hoàng nghếch mặt.
- Anh...! – Thanh hết nói nổi.
- Giống nhau cái họ Trần Ngọc. Anh làm em xấu hổ chết mất. Hoàng ơi là Hoàng... – Trâm Anh vò vò mái tóc, chán nản nói.
- Ô...thế thì sao? – Hoàng lại tiếp tục nói một câu làm cả đám suýt té ghế.
- Anh có ngu thì cũng có chung mực một chút đi nhé. Tôi điên lên với anh rồi đấy! – Thanh bực tức ném luôn ly nước cam trên bàn xuống đất làm phát ra một tiếng kêu đinh tai. Và đương nhiên là chỗ nước ấy chầm chệ trên tấm thảm của nhà Tr.Anh rồi.
- Cái con điên này? Làm cái gì thế? Đổ hết nước cam lên thảm rồi kìa! Ôi trời ơi là trời...tấm thảm da báo mới mua của con... – Trâm Anh tiếc rề, gất.
- Chị có cần làm ghê thế không? Thì mua tấm khác! – Thanh cũng bực tức không kém, gất lại.
- Điên à? Tao mới mua cách đây 2 hôm. Với lại loại này đặc biệt, tao đã phải đặt trước cả năm mới có hàng đấy con quỷ ạ! Giờ thì mày khiến tao phải thay tấm mới rồi. Đúng là xui xẻo. – Trâm Anh rít lên từng tiếng, gườm gườm nhìn Thanh.
- Thì tôi điên. Chị có cần làm quá thế không bà già? – Thanh bậm môi.
- Con kia! Nói ài là bà già thế hả? – Trâm Anh đứng phắt dậy.
- Thì chị chứ ai? Thích hỏi thừa nhĩ? – Thanh cũng không kém cạnh.
- Thôi...dừng lại... – Hải Anh đứng lên can, ấn hai người ngồi trở lại xuống ghế.
- Nói vậy là hai người có quan hệ gì với nhau à? – Hoàng lúc này mới chột tỉnh ra.
- Cuối cùng cũng khôn ra rồi đấy nhĩ? Vâng...là chị em họ! – Nó nói mỉa, cười khẩy.
- Nói cách khác, Trâm Anh là con cháu nhà họ Trần, là đại tiểu thư của gia tộc họ Trần còn Trúc Thanh là Nhị tiểu thư. – Vy đặt tách trà nóng xuống, từ tốn nói.
- Em... – Hoàng quay ngoắt qua nhìn Tr.Anh, mắt mở to.
- Đừng nhìn em như thế. Anh chưa hiểu gì về em đâu. Kể cả việc em làm ở bar là gì. – Tr.Anh thờ dài.
- Vậy cuối cùng em làm gì?
- Không phải PR mà là quản lý của Rock. – Dương chep miệng.
- ... – Hoàng không trả lời.
- Cái cơ ngơi này là một tháng tiền lương phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn KK của Trâm Anh đó. – Nó lại tiếp, miệng nhếch lên.
- Em...em làm phó chủ tịch hội đồng quản trị KK? – Hoàng tròn ngược mắt.
- ... – Tr.Anh không trả lời, thay vào đó là một cái nhún vai như kiểu: “Như những gì anh vừa nghe!” của cô nhóc.
- Em...quá nhiều bí mật... – Hoàng nhìn Tr.Anh bằng một ánh mắt pha lẫn nhiều suy nghĩ.
- Còn nhiều lắm! Đó mới chỉ là một ít những thứ bé nhỏ thôi. – Tr.Anh chep miệng.
- Bé nhỏ? – Hoàng nhìn cô bạn gái cứ như thể sinh vật lạ. Từng ấy thứ mà còn kêu là nhỏ?
- Tại này còn nhiều thứ mà kể cả gia đình còn không biết chứ đừng nói chỉ tới anh việc anh hiểu hết được Trâm Anh. – Hải Anh vừa nói vừa ngáp dài.

– Phía sau Thụy Dương còn nhiều thứ kinh khủng hơn nhiều. Mới có nhiều đó mà đã bắt ngờ đến vậy thì tốt nhất anh đừng biết thêm bất cứ thứ gì, kéo lên tầng song thì tại này chẳng đến nỗi đâu.- Vy nói

– ... – Hoàng nhíu mày. Còn chuyện gì nữa sao?

Chuông điện thoại Vy đổ liên tục, cô xin phép rồi ngay lập tức chạy ra ngoài nghe. Nó nhìn theo, có chuyện gì gấp vậy sao? Đến mức khi vừa nhìn vào màn hình đã vội vã chạy đi ngay?

...

“Alo...cháu nghe!” – Vy cẩn nhẹ môi.

“Cô chủ...có chuyện rồi...” – Một người đàn ông giọng vội vã.

“Bình tĩnh bác Jim (Quản gia nhà nó, được pa nó cử sang để giúp Vy điều hành chi nhánh của KWT ở Việt Nam). Có chuyện gì thế ạ?” – Vy trấn an bác quản gia.

“Tháng vừa rồi tại chi nhánh vẫn tiếp tục bị hụt tiền. Lần này vẫn bị ăn xén mất một khoảng chứng tỏ người gian lận trong công ty ...không phải vị tổng giám đốc trước đây. Bây giờ phải làm sao đây tiểu thư?” – Giọng bác Jim gấp rút.

“Nội trong đêm nay, bác phải cho người lắp đặt một hệ thống camera không sót một kẽ hở nào trong công ty cho cháu. Nhất định là chỉ giao việc cho những người đáng tin tưởng mà thôi. Những camera đó lắp ẩn để không ai phát hiện, tiện cho việc theo dõi hành tung từng người. Bây giờ chúng ta ần chưa có thể xác định được ai là nghi can trong vụ này nên không chữa một ai hết!”

“Vâng...cô chủ...”

“À...mà số tiền bị ăn xén bớt là bao nhiêu? Vẫn mấy trăm triệu?”

“Không...lần này bị xén tới 300 tỉ. Món tiền khổng lồ như thế nên tôi mới phải gọi báo ngay cho tiểu thư đây ạ!” – Jim sàu sảo.

“Bác nói...300 tỉ? Lão già Ngô Thái Minh dám cho thuộc hạ ăn tới 300 tỉ của công ty ta? Đây chẳng phải là lời thách thức sao?” – Vy tức giận.

“Có lẽ...lão ta muốn nói rằng KWT chẳng là gì so với lão cả.”

“Ông già đó giống mặt với chúng ta sao? Ông ta nghĩ mình là ai cơ chứ?” – Vy rít lên từng tiếng.

“Thưa tiểu thư, ngài chủ tịch đã biết việc này và hiện tại đang rất rối trí để tìm hướng giải quyết. Cô chủ có cách gì không?” – Jim hỏi.

“Trước mắt cứ thế cho cháu. Nhờ bác cho người đặt 8 vé máy bay về nước ngay đêm nay, chuyến 1g sáng. Ngày mai triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị, cháu sẽ chính thức ra mặt với chức vụ tân tổng giám đốc. Phiên bác sắp xếp lúc 2g chiều. Cháu đã tính không lộ mặt nhưng bây giờ, lão già đó đó muốn thách thức thì cháu sẽ đấu với ông ta, xem ai thắng ai mà đắc ý đến thế.” – Vy nói với giọng kiên quyết đầy phần nộ.

“Vâng...tôi biết rồi.”

“Thế nhé bác. Hẹn ngày mai gặp, cháu cúp đây.” – Vy nói rồi cúp máy ngay không nghe nữa.

Kẻ thù đã hành động thì không đợi gì mà phe ta ngồi yên chịu thiệt thòi. Muốn đấu tay đôi sao? Chấp. Muốn so về thù đoạn sao? Chấp. Muốn xem ai thông minh hơn à? Để rồi xem!

...

Vy cầm điện thoại bước vào sảnh, nơi cả bọn đang ngồi. Bây giờ đã là 12g hơn rồi. 1g là cả bọn phải lên máy bay để kịp về nước trước khi cuộc họp hội đồng quản trị bắt đầu. Chắc có lẽ là từ đây phải đi thẳng ra sân bay mà không có thể về biệt thự thu xếp đồ đạc quá.

– Ai thế chị? – Hải Anh ngược lên nhìn.

– Bác Jim. Trong nước xảy ra việc rồi. Chúng ta phải về ngay. – Vy không nói nhiều.

– Việc gì? – Nó nhìn Vy.

– Công ty gặp trục trặc. Lần này chị phải đích thân ra mặt ở chi nhánh KWT để giải quyết. Máy đưa nhanh lên, 1g là máy bay cất cánh rồi. Chúng ta sẽ đi thẳng ra đó, không có thời gian về nhà lấy đồ đâu.

– Vậy còn bốn người kia? – Thanh thắc mắc.

– Em gọi về nhà thông báo cho họ ra sân bay ngay lập tức cho chị. Bảo họ không cần xách theo cái gì hết. Chờ họ xếp xong hành lý chắc máy bay bay về tới nơi rồi. Nhanh! Trâm Anh, đưa em chìa khoá xe.

– Chiếc nào? – Thụy Dương đứng dậy.
– BMW của Hải Anh. – Trang trả lời.
– Đây...đi cẩn thận. Về đến nơi gọi cho chị hay một tiếng. Vài tháng nữa chị cũng về nước. – Trâm Anh thấy chùn chùn chìa khoá cho Vy.
– Cảm ơn. Bye chị, giữ gìn sức khoẻ nhé. Gặp sau. – Vy chụp lấy chùn chìa khoá, đi vội ra ngoài.
– Bye chị! – Hải Anh hôn nhẹ lên má Tr.Anh rồi cũng chạy ra ngoài.

Hẹn gặp lại. – Nó ôm Tr.Anh một cái.

– Ừ...tạm biệt mấy đứa. – Tr.Anh gật đầu.

Cả đám nhanh chóng lấy xe rồi đi ngay. Lúc đi ngang Tr.Anh, Trúc Thanh và cô nhóc liếc nhau muốn cháy cả nhà. Chị em nhà này là vậy, thật hết biết!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

CHAP 33

9g sáng, biệt thự nhà nó – Việt Nam

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ phòng nó, thẳng tới giường, rọi thẳng vào mặt. Nó khẽ cựa người mở mắt. Nắng chói quá làm nó không tài nào ngủ tiếp được nữa. Ngồi dậy vươn vai một cái nó mới để ý tới căn phòng. Là phòng nó? Nó về Việt Nam rồi sao? Nó nhớ là lúc lên máy bay thì nó ngủ luôn tới giờ, dậy là đã thấy mình ở nhà rồi. Ai đưa nó về?

Quay người sang, nó giật mình vội lùi người lại phía sau mà không để ý rằng...mép giường đang ở cạnh bên!

“Bịch”

– Áaaaa... – Nó kêu lên.

– Ừm...sao thế? – Con người đang nằm trên giường nó ngóc đầu dậy, nhìn quanh.

– A...Anh...anh... sao lại...lại...nằm ở...đó? – Nó chỉ vào mặt hắn, mắt trừng trừng.

– Hơ...thì ngủ. – Hắn ngồi dậy, đưa tay lên che miệng ngáp dài.

– Nhưng sao lại ở phòng này?

– Lúc bé em vào đây, em nắm áo anh chặt quá. Không gỡ tay em ra được nên anh mới nằm luôn ở đó đấy chứ. – Hắn chep miệng.

– Ý anh là tại em? – Nó chỉ vào mình, gương mặt khó coi thấy rõ.

– Chắc thế? – Hắn nhún vai, mặt rõ gian.

– Anh...anh là đồ biến thái! Anh cút ra khỏi đây! Ra khỏi phòng em nhanh! – Nó hét toáng lên, tay túm áo hắn lôi xềnh xệch ra khỏi phòng.

“Sầm”

Nó đóng cánh cửa một cách phũ phàng nhất có thể. Cũng may là lúc xây căn nhà, Thanh hiểu tính nó nên cho làm cánh cửa này rất chắc chắn và rất bền, khó gãy, chứ nếu không là cánh cửa hi sinh từ thuở nào mất?

Nó ngược nhìn lên đồng hồ. Đang là 11g. Ba tiếng nữa tại chi nhánh KWT sẽ bắt đầu cuộc họp hội đồng quản trị. Hôm nay nó cũng sẽ tới đó để chính thức nhận vai trò trưởng phòng kế toán của công ty.

Công việc sắp tới vừa đi làm, vừa đi học, vừa phải giúp Trâm Anh công việc ở KK vì gần đây nhiều hợp đồng được kí kết quá, cô nhóc làm không xuể.

Không những thế mà còn vài show diễn cho J&D vì tụi nó đã chính thức quay trở lại giới showbiz. Quan trọng hơn hết là những nhiệm vụ của D.E.A.T.H trong thời kì hỗn loạn này, mọi thứ ở đó đang tất bật chuẩn bị cho công cuộc lật đổ Tử ma nữ, leo lên chức vụ ấy vào “Ngày tái giá”. Công nhận nó quá giỏi khi có thể đảm nhận nhiều việc đến thế. Cũng may, chuyện ở bang Killing nó cũng như những người khác không cần lo quá nhiều vì Zun đã lo hết. Haizz

Hắn đang ngồi ở phòng khách xem TV thì thấy nó bước xuống. Nó mặc áo sơ-mi trắng cộc tay cùng với chiếc váy màu đen lưng cao bó sát dài ngang đùi. Mái tóc dài màu hung đỏ uốn xoắn lộn thả tự nhiên tạo vẻ đẹp dịu dàng nhưng nguy hiểm, chân đi giày gót nhọn 1 tấc màu đen. Gương mặt có chút gì đó lạnh lùng.

– Thanh đâu? – Nó hỏi.

– Sáng sớm cô ta với tên Duy chết bầm ấy dắt tay nhau đi đâu rồi. ... – Hắn chống cằm nhìn nó trả lời.

– Có gì đáng nhìn sao? Hay là không đẹp? – Nó khề cau mày.

– Không phải! Em thì lúc nào chẳng đẹp. Chỉ là anh đang suy nghĩ là tại sao em lại ăn mặc đẹp thế. Lỡ may ra đường bọn khác nhìn thì sao?

– Anh thích lo thừa sao? Dù em mặc thế nào, trong bất cứ hoàn cảnh nào thì bọn con trai cũng nhìn. Lúc nào cũng thế. Từ lâu rồi... – Nó thờ dãi, tay tháo đôi giày cao gót ra.

– Nhưng anh không thích. – Hắn nhăn mặt.

– Không thích mặc anh. Ăn sáng chưa? – Nó cau có.

– Chưa. Mới dậy cùng em mà?

– Vậy ngồi đó đi. Em làm cho mà ăn. – Nó nói rồi quay người đi vào bếp.

– Em biết nấu? – Hắn hơi ngạc nhiên. Nó rõ ràng là một tiểu thư, đâu có cần động tay động chân đâu mà biết?

– Khinh người quá đáng! – Nó dậm mạnh chân xuống đất, ngúng nguẩy bỏ đi vào trong.

...

Tiếng xoong, nồi, chảo vang lên liên tục. Tuy nhiên, đó không phải là những tiếng động mạnh giống như làm rơi rớt hay gì cả. Nó giống như tiếng trong một căn bếp thực thụ của những bà nội trợ thì đúng hơn.

Ngồi một lúc, mùi thơm của thức ăn bốc lên nghi ngút, bay thẳng ra ngoài phòng khách chỗ hắn khiến cái bụng chưa có gì ngoài đó sôi lên cồn cào. Một mùi thức ăn thơm lừng thu hút những kẻ háu ăn. Một mùi thơm rất dịu dàng, đầm ấm.

Hắn vội tắt TV rồi chạy vào trong xem nó đang làm gì. Trước mặt hắn là cảnh tượng nó đang ngồi ăn rất ngon lành với một bàn đầy sơn hào hải vị. Nào là kimbab, sườn xào chua ngọt, salad trộn, đậu hủ Tứ Xuyên và một đĩa cari ngon tuyệt. Hắn nhìn những thứ đó mà không chịu nổi nên ngồi luôn vào bàn cầm chén lên.

Nhưng có vẻ nó không vừa ý vì điều đó nên gạt cái chén từ tay hắn lại. Hắn nhìn nó, mặt mày đau khổ:

– Sao không cho anh ăn?

– Hừ...đừng mơ! Ngồi đó mà nhìn đi! – Nó trừng mắt.

– Nhưng tại sao? – Hắn không chịu.

– Ai bảo khinh người ta. Khinh thì đừng hòng mà ăn! Anh nghĩ em không làm được những thứ này à? – Nó giận dữ.

– Thôi mà...là anh không biết. Em làm ơn rộng lượng bỏ qua đi. Anh đói sắp chết rồi đây! – Hắn năn nỉ.

– Còn khuya! – Nó gằn mạnh từng chữ.

– Em ơi...

– Ngồi đó nhìn đi. Đã bảo không cho rồi mà! – Nó cộc.

– Nhưng mà em ơi... – Hắn đang định nói thì nó gắt lên:

– Anh mà còn mở miệng thì đừng trách em đá anh ra đường ngồi chơi với khi đấy!

– Anh...

– Anh còn nói nữa không? – Nó đặt mạnh đôi đũa xuống bàn.

– ... – Hấn không nói nữa, tui thần lắc đầu buồn bã.

Thế là nó cứ ung dung ngồi thưởng thức một cách ngon lành trong khi hấn phải ngồi nhìn bằng một ánh mắt thèm thuồng. Thật sự hấn đang rất đói, đói mà bụng đánh trống nảy giờ. Thế mà nó lại chẳng thèm để tâm đến, còn nhẩn tâm ăn rất chi là từ tốn trước mặt hấn, như kiểu muốn trêu tức.

Nó chén sạch thức ăn trong đĩa, tồ, chén chẳng còn một chút gì làm hấn thờ dài. Vậy là nó quyết định cho... hấn nhìn đói thật rồi! Rõ là cái miệng hại cái thân mà. Hấn quyết định từ nay sẽ không buột miệng nói mấy câu vớ vẩn kiểu như khinh thường nó như thế nữa, kéo lại rước hoạ vào thân.

Nó đặt chén đũa xuống bàn rồi bước ra khỏi phòng bếp, ra thẳng phòng khách rồi cầm đôi giày cao gót mang ra cửa, mang vào chân chuẩn bị đi. Nó quay lại nhìn hấn đang lủi thủi theo sau, mặt mày buồn rười rượi:

– Đói không? – Nó nhếch mép.

– Hừ... – Hấn thờ hất ra. Rõ ràng là nó biết, sao còn cố tình hỏi xoáy hấn như thế nữa? Hấn biết lỗi rồi...

– Cho chừa cái tội ăn nói vô duyên. Bạ đâu nói đó... – Nó liếc.

– Anh xin lỗi. – Hấn nói rồi thờ dài.

– Lần này cho anh chừa!

– ... – Hấn ngậm ngùi quay vào trong.

– Này... đi đâu đấy? – Nó gọi, hỏi.

– Không có gì!- Cái mặt buồn thiu buồn thiu.

– Haizz... chán anh thật! Đói thì xuống bếp lấy thức ăn mà ăn. Com còn trong nồi ấy, kimbab thì trong đĩa đặt trong tủ, sườn xào thì vẫn còn một phần trong chảo. Cả cari và đậu hũ Tứ Xuyên vẫn còn phần trong nồi. Anh tưởng em ác đến mức để anh nhìn đói sao? – Nó lắc đầu chán nản.

– Em... – Hấn nhìn nó, mắt mở to.

– Lần này cho anh bỏ cái tật. Ăn xong nhớ rửa chén luôn hộ em. Hôm nay đi làm về em không rảnh để rửa đâu. Anh mà không rửa cho đảng hoàng sạch sẽ thì đừng có mơ lần sau được ăn com. – Nó đe dọa.

– Anh biết em thương anh mà! – Hấn cười tươi rói, nhào tới hôn cái “chụt” vào môi nó.

– Anh...! – Nó tròn mắt nhìn cái tên mặt phồn trước mặt.

– Hi... em đi vui về! Anh vào ăn sáng đây! – Hấn ba chân bốn cẳng vọt vào nhà. Ở lại không khéo ăn giày của nó thì khổ thân.

Nó không nói gì nữa mà cầm chìa khoá con mui trần màu trắng đi thẳng ra ngoài cửa, miệng hơi cười. Bắt đầu một công việc mới nào!

Chạy xe xuống hầm, nó đã tới được nơi cần đến – toà nhà chi nhánh KWT ở Việt Nam. Đây là một toà nhà 20 tầng được xây ở trung tâm thành phố hoa lệ này để tiện cho công việc ở đây.

Nó lấy điện thoại ra gọi cho Vy nhưng không có tín hiệu nghe máy. Gọi đi gọi lại ba, bốn cuộc mà vẫn chẳng có ai trả lời nên nó gọi cho Hải Anh.

“Tút...tút...”

“Alo...” – Cô nàng nghe máy.

“Sao tao gọi chị Vy... không được?” – Nó hỏi.

“Chị ấy đang ở trong phòng họp hội đồng quản trị rồi nên chắc không nghe máy được. Hẹn 2g mà bây giờ là 2g30 rồi đấy con quý! Chậm chạp.” – Hải Anh nhẩn mặt.

“Tao biết rồi. Còn con Thanh?”

“Đi nhận chức trưởng phòng kế hoạch cách đây cả tiếng rồi chị hai. Còn mỗi chị lẻ mề giờ mới đến”

“Thì muộn có 30phút, mà làm gì ghê thế?”

“Chán mày!” – Hải Anh bóp trán.

“Có nhanh xuống rước tao lên phòng không?” – Nó khoanh tay.

“Đây không rảnh nhá! Tự lên lầu 12. Bác Jim đang chờ mày ở đó đấy. Bác ấy sẽ giới thiệu mày với mọi người. Bye, tao còn làm việc.” – Hải Anh nói một mạch rồi gác máy luôn chẳng để nó kịp ừ ừ.

– Cái con này? – Nó trừng mắt nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt mà muốn đập cho một phát. Giờ mặt nó sao?

Nó hậm hực bước về phía thang máy dành cho nhân viên. Đúng lúc đó thì thang máy đang từ từ đóng lại. Nó hốt hoảng chạy lại, vừa chạy vừa kêu:

– Chờ tôi với!

Người trong thang máy tốt bụng nhấn nút chờ nó. Nó vắt giò lên cổ chạy thục mạng vào trong thang máy may mà kịp. Cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nó quay sang người “tốt bụng” đã giúp đỡ nó ban nãy, cười:

– Cảm ơn anh. Không có anh chắc tôi... phải chờ chuyển sau mất!

– Ồ...Không...không có gì. – Tên con trai trước mặt nhìn nó ngây đơ, khó khăn đáp.

Anh chàng nhìn nó từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu không bỏ sót một kẽ hở. Bởi thế mới bảo là con trai thời nay chỉ biết nhìn mà thôi và ánh nhìn đó khiến nó không thoải mái cho lắm.

– E hèm... – Nó hắng giọng.

Anh chàng búng tỉnh và dường như đã nhận thấy được cái hành động không được nhã nhặn của mình.

– Xin lỗi. – Anh chàng cúi đầu.

– Không có gì. Chào anh, tôi đi trước. – Nó lắc đầu rồi vẫy tay chào khi thang máy dừng ở tầng 12.

– À...ờ...tạm biệt. – Anh chàng vụng về vẫy tay nhưng nó đã đi mất dạng.

Khi cửa thang máy vừa đóng lại, tên con trai đó mới bình tĩnh lại được. Một nụ cười đắc thắng nở trên môi:

– Tầng 12 sao? Phòng kế toán à? Em nhất định sẽ đồ trước tôi. (Mắc ới à!)

...

Nó chạy lại chỗ một người đàn ông trung niên mặc vest bạc nửa mái đầu:

– Bác Jim...xin lỗi. Cháu tới hơi muộn. – Nó rối rít.

– Đại tiểu thư tới rồi ạ? Tôi chờ chút không sao đâu.

– Bác Jim...sao lại gọi cháu là Đại tiểu thư? Bác muốn mọi chuyện lộ tẩy hết sao? Đừng gọi cháu thế nữa, cháu không quen. – Nó khó chịu.

– À...à...vâng... – Ông Jim cúi đầu.

– Bây giờ bác đưa cháu đến nơi làm việc đi. Chắc mọi người ở đó cũng đang rất thắc mắc vì sao lại đổi trưởng phòng nhỉ?

– Vâng. Mọi người ở đó đang rất bất bình vì việc này. Họ cho rằng cô không xứng đáng để dẫn dắt phòng kế toán. Dựa vào một tin đồn nào đó, họ cho rằng cô đã lớn tuổi nên rất khó tính. Chắc họ sợ bị phản nản nhiều nên có lẽ không được thoải mái khi nghe tin này. – Ông Jim giải thích rõ.

– Trời...lớn tuổi sao? Ai đồn thông tin này vậy? Cháu con phơi phới chưa đủ 18 mà lại nói cháu già rồi sao? Mặc dù cháu chưa già nhưng cháu còn khó tính hơn cả những người ấy. Tiêu chuẩn làm việc của cháu rất cao nên chỉ những ai có tác phong chuyên nghiệp mới có thể làm việc cùng được. Không biết rồi mọi chuyện sẽ như thế nào đây? – Nó bật cười.

– Vâng...cô đi theo tôi. – Bác Jim gật đầu công nhận. Quả thật để làm nên một công trình vừa ý của vị tiểu thư nhà này thì hơi khó. Tiêu chuẩn về mọi mặt rất cao. Không bao giờ ngại về mặt đầu tư nhưng lại rất chú trọng vào khoảng thu lợi nhuận cũng như xác suất thành công của một dự án chính là nó.

Bác Jim dẫn nó đến phòng kế toán rồi nói nó đứng ở ngoài, khi nào gọi hãy vào. Nó gật đầu đồng ý.

Jim bước vào phòng kế toán nơi mọi người đang tùm nập bàn tán. Có lẽ vẫn là chủ đề sôi nổi gần đây: người thay chiếc ghế trưởng phòng.

Khi thấy ông bước vào, tất cả mọi hoạt động đều dừng lại và chú tâm vào Jim. Dường như là đang chờ đợi câu giải thích. Ai mà không biết cơ chứ, Jim là cánh tay đắc lực của chủ tịch tập đoàn KWT.

Jim cất tiếng:

– Chắc mọi người cũng đang rất muốn biết người nào sẽ đến thay hôm nay.

– Hừ...chắc là đúng theo như lời đồn. Đó là một người lớn tuổi sao? – Một người phụ nữ lên tiếng. Nó bên ngoài nghe mà bụm miệng cười.

– Các vị lấy được nhiều thông tin nhỉ? Đây là một người có 2 bằng tiến sĩ của Mỹ và Úc về chuyên môn này nên mong mọi người sẽ giúp đỡ cô ấy.

– Lấy được tới tận 2 bằng tiến sĩ thì chắc là lớn tuổi thật rồi. – Một cô gái kêu ca.

– Có vẻ mọi người thành kiến với tôi quá nhỉ? – Nó chẳng chờ Jim gọi mà bước thẳng vào.

– Cô là ai? – Một người đàn ông hỏi.

– Xin tự giới thiệu. Tôi là Trịnh Hoàng Thiên Nhi, người sẽ thay chức vụ trưởng phòng kế toán. – Nó nở một nụ cười thân thiện.

– Thật là cô gái này? Các người nghĩ chúng tôi là ai mà lại để một con bé vắt mũi chưa sạch thế này hướng dẫn hả? – Một người đàn bà khó tính.

– Phải đấy! Vây chẳng phải là quá xem thường chúng tôi sao? – Một người đàn ông chen vào.

– Nếu các người cứ tiếp tục như thế thì đừng trách chúng tôi đình công. – Một người khác lại quả quyết.

– Phải đó. – Nhiều người tán đồng.

– Đình công? Một ý nghĩ không tồi. Vây thì mọi người hãy lập tức thực hiện điều đó đi. Hi...mọi người nghĩ công ty cần mọi người sao? – Nó nói, giọng có chút mỉa mai.

– Cô...!

– Đừng nói nhiều. Nếu mọi người muốn nghỉ thì cứ việc. Tôi không quan tâm. Việc mọi người tự do nghỉ thế nào thì tùy mọi người, chỉ có điều là tôi thành thật nhắc nhở rằng: Biết bao nhiêu con người tài năng đang chờ có thể nhảy vào vị trí của mọi người. Đừng tưởng mình là giỏi, KWT không bao giờ thiếu nguồn nhân lực. Người nào bỏ thì sẽ có người khác nhảy vào. Đó là luật lệ từ trước đến giờ rồi. – Nó hơi cười.

– Cô đừng lên mặt dạy đời bọn này. Cô đi làm được bao nhiêu năm, có bao nhiêu kinh nghiệm mà bày đặt nói này nọ? – Một cô gái cau kinh.

– Thế cô đi làm được bao lâu? – Nó hỏi ngược.

– 5 năm – Cô gái thẳng thắn trả lời.

– Vây à? Thế cô có kinh nghiệm gì rồi? – Nó lại tiếp tục.

– Ít nhất tôi cũng làm việc ở đây lâu hơn cô.

– Chắc...kinh nghiệm tôi cũng chẳng nhiều. Chỉ từng giúp cho chủ tịch Vương Hải một thời gian, giúp D.E.A.T.H vài tháng, đang làm cho KK và cũng đang giúp cho chủ tịch KWT. Thế nào? – Nó tự tin nhìn.

– Cô...nói thật? Cô bao nhiêu tuổi rồi? – Người đàn ông nhìn nó, hỏi.

– Mọi người không cần biết đâu và tốt nhất là cũng đừng nên biết. Tôi chỉ có thể nói rằng: Tôi đang ở tuổi vị thành niên. – Nó nhếch môi.

– Làm sao được? Dưới 18 tuổi thì làm sao được vào công ty làm cơ chứ? Vây lại mới từng ấy thì làm sao có được 2 bằng tiến sĩ? – Người phụ nữ tỏ vẻ không tin.

– Tùy mọi người thôi. Tôi đã bảo là không nên biết mà. Thế nhé! Chúng ta đã tốn quá nhiều thời gian rồi. Bây giờ thì quay trở lại làm việc nào. Ai đó vui lòng đem toàn bộ sổ sách 6 tháng đầu năm vừa qua vào phòng hộ tôi. – Nó mỉm cười rồi bước vào phòng làm việc riêng của mình.

Mọi người nhìn nó bằng một ánh mắt chán ghét. Một con ranh vắt mũi chưa sạch mà cứ thích lên giọng dạy đời người khác. Để xem, nó làm việc như thế nào mà được tiến cử vào thay thế vị trưởng phòng kế toán trước đây. Không phải là đi vòng cửa sau đấy chứ? (Chị ấy mà biết mấy bác nói thế thì chuẩn bị quan tài đi!)

“Cộc...cộc...”

– Mời vào! – Nó lên tiếng, mắt vẫn cứ đắm đắm nhìn vào màn hình laptop trước mặt.

Những con số và những đường kẻ xanh đỏ không theo một hình dạng nào đầy đặc màn hình. Nó đang theo dõi giá cổ phiếu của KK hôm nay. Vì vụ làm ăn vừa qua của KK khiến nó mất ăn mất ngủ đã thành công nên giá cổ phiếu đang tăng đáng kể.

Cô gái vừa cãi nhau với nó ban nãy ôm một chồng hồ sơ dày cộm đến đặt lên trên bàn nó, có vẻ là rất nặng.

Nó gấp laptop lại, đẩy qua một bên, mỉm cười nhìn cô gái:

- Cảm ơn. Chị tên gì?
- Hừ? Mai Thư. – Cô khề cau mày rồi cũng trả lời.
- Tên đẹp đấy. Cảm ơn vì đã đem vào giúp tôi.
- Không có gì. Cũng bình thường thôi. – Thư nhún vai.
- À... mà tháng vừa rồi công ty bị hụt tậ 300 tỷ. Lý do là gì? – Nó để hai tay lên bàn.
- Tôi không biết. Khoản thu chi đều được ghi rất chi tiết trong đây. Nhưng không hiểu sao đến cuối tháng khi kiểm kê lại thì phát hiện điều đó. – Mai Thư lắc đầu.
- Chi tiết? Những bản báo cáo thu chi thế này mà được gọi là chi tiết sao? Những con số này chỉ là dự trù chứ không hoàn toàn đúng. Vẫn ghi dư dả để tránh tình trạng thiếu dần trở nên một khoản tiền lớn đấy. – Nó liếc sơ tập hồ sơ đầu tiên rồi tức giận dần mạnh xuống bàn.
- Nhưng nếu ghi sát giá quá thì nếu xảy ra sự cố gì cũng rất khó để sửa chữa. Thêm vào đó nếu thiếu bên này thì làm sao có thể lấy cái khác bù vào? Chính vì thế ghi dư một chút vẫn sẽ dễ hơn. – Mai Thư trình bày.
- Nếu đó là cách làm việc của những người không chuyên nghiệp thì tôi cũng có thể bỏ qua. Nhưng một khi đã làm ở KWT thì phải thật xứng đáng. Sửa chữa lại báo cáo khó sao? Không phải là khó mà là lười không chịu làm mới đúng. Nếu chịu bỏ chút ít thời gian ra thì mọi chuyện nhanh chóng thôi. Còn thiếu à? Tôi có bảo phải lấy cái dư bù cái thiếu sao? Thiếu thì cứ trích thêm một khoản bù vào, có gì không được? Là tại mấy người không làm mà thôi. Đừng có đổ thừa tại khó khăn hay không thể gì cả. Lúc trước, các người làm việc thế nào tôi chẳng cần biết. Tôi chỉ biết rằng bây giờ tôi là trưởng phòng, mong mọi người tôn trọng cách làm việc mới này. Chi tiết nhất có thể! Đừng bao giờ để tôi thấy một bản báo cáo dư dả như vậy nữa, sát giá vào! – Nó giận dữ.
- Cô có cần phải yêu cầu một bản báo cáo như thế không? Thật sự rất khó để chi vừa đủ tiền cho một dự án. – Mai Thư nhìn nó.
- Cần chứ. Tiêu chuẩn làm việc của tôi rất cao, những báo cáo phải gần như hoàn hảo và chính xác. Nếu cô và mọi người cảm thấy làm được thì ở lại, còn không thì tự động nộp đơn xin thôi việc đi! – Nó nói thẳng như tạt gáo nước lạnh vào mặt Mai Thư
- ...Vâng, tôi biết rồi. – Mai Thư nhìn nó, im lặng hồi lâu rồi trả lời.
- Tốt! – Nó gật đầu hài lòng.
- Vậy tôi xin phép ra trước.
- Khoan đã! – Nó xem tiếp vài tập hồ sơ nữa.
- Còn gì ạ? – Mai Thư nhăn mặt có vẻ khó chịu.
- Cho tôi hỏi được chứ? – Nó ngước mặt lên.
- ... – Thư khề gật đầu.
- Cô nghĩ sao về những người làm nội gián? Bán thông tin của công ty chúng ta cho những công ty khác? – Nó hỏi.
- Dạ? – Mai Thư khá bất ngờ trước câu hỏi.
- Tôi nghĩ là mình không cần nhắc lại câu hỏi. – Nó nhếch môi.
- Ừm... Theo bản thân thì tôi không ưa những người như thế. Đó là những con người không có lòng tự trọng của bản thân. Sao lại phải làm nội gián để moi móc thông tin kia chứ? Nếu có đủ bản lĩnh và tài năng thì hãy tự mình đi theo những dự án quan trọng, như thế chẳng phải vừa khẳng định được tên tuổi của công ty, vừa hạ bệ được đối thủ sao? Sử dụng thủ đoạn không những hạ thấp nhân phẩm của bản thân, vừa muốn cho mọi người biết rằng tôi không có tài nên mới phải dùng thủ đoạn. – Mai Thư chớp chớp mắt nói.
- Tư tưởng của cô cao nhỉ? – Nó khề cười.
- Không phải tư tưởng cao mà là đạo đức tốt. – Mai Thư mỉm cười đáp lại.
- Chắc vậy. Nếu thế thì được rồi, tôi nhờ cô giúp một chuyện được chứ? – Nó hài lòng nhìn Mai Thư đầy vẻ chờ mong.
- ... – Mai Thư nhìn nó khó hiểu. Bản thân là một trưởng phòng kế toán có mức lương cao cùng với học thức thuộc loại giỏi, nó cần một nhân viên quen như cô giúp điều gì kia chứ?

Chương 34

CHAP 34

Nó ngồi yên một chỗ nghiên cứu rất kĩ từng tập hồ sơ báo cáo trong sáu tháng đầu năm vừa qua. Từng con số liệu cứ nhảy múa liên tục và khắc sâu vào trong bộ não nó. Nó cần phải tìm ra được kẻ đứng sau những rắc rối của KWT những ngày tháng vừa qua!

“Brum...brum...”

Điện thoại nó đặt trên bàn rung lên từng hồi, tạo ra một âm thánh khó chịu. Lướt tay trên màn hình, nó nghe máy luôn mà không cần biết ai ở đầu dây:

“Alo...Trúc Lâm nghe!”

“Mấy làm việc xong chưa?” – Giọng Thanh vang lên.

“À...Thanh hả? Mà mấy giờ rồi nhỉ?” – Nó lúc này mới chịu ngược đầu lên khỏi đồng tài liệu.

“Dạ thưa...hơn sáu giờ rồi! Tan ca cả tiếng rồi đó chị!” – Thanh bắt lực với con bạn ham công tiếc việc.

“Oh...vậy hả? Tao không biết. Tại bạn xem mấy cái báo cáo vài tháng trước, có quá nhiều điểm lạ. Tao đang suy nghĩ.” – Nó bóp trán.

“Chỗ tao cũng thế. Có vài bộ hồ sơ không bình thường chút nào nên tao tính gọi mày ra cà phê để nói chuyện.”

“Vậy sao? Cũng được, mang mấy bộ hồ sơ ấy ra tiệm đi, tao tới đó ngay. Địa điểm?” – Nó nhanh chóng đứng dậy thu dọn bàn làm việc.

“Cuối đường, gần công ty, biết chứ?” – Thanh trả lời.

“Rồi...ok! 20 phút nữa tao tới đó.” – Nó nói nhanh rồi cúp máy.

Cắt điện thoại vào túi, nó sắp xếp lại mấy tập hồ sơ trên bàn rồi cho luôn vào túi xách, kiểm tra mọi thứ trên bàn cẩn thận một lần nữa rồi bước ra khỏi phòng làm việc.

– Chào em!

– Á...anh làm cái gì vậy? – Nó vừa bước ra đã bị tiếng nói của một chàng trai làm giật cả mình. Là anh chàng ban sáng đã giữ thang máy giúp nó.

– Xin lỗi...tôi không nghĩ lại làm em giật mình đến vậy. – Anh chàng tỏ vẻ hối hận.

– Thôi, tôi không sao! Chào anh, tôi đi trước. – Nó xua tay, lắc đầu tính bỏ đi.

– Khoan đã nào. Em muốn đi đâu? Tôi chờ em đi. – Anh chàng vội đuổi theo nó.

– Không cần đâu. Tôi có xe rồi. – Nó cười nhẹ, bước vào thang máy.

– Vậy tôi có thể biết tên em được chứ? – Anh chàng theo nó vào luôn thang máy.

– Vâng...tôi là Trịnh Hoàng Thiên Nhi Trưởng phòng kế toán mới, còn anh? – Nó vui vẻ chìa tay ra.

– À...tôi là Lâm Anh Đức, phó tổng. – Anh chàng cũng nhanh chóng bắt tay nó.

– Phó tổng? Là anh sao? Tôi có vinh dự nhỉ? – Nó cười. Một nụ cười mà khó có ai nhìn thấy được sự mỉa mai trong đó.

– Không đúng, phải nói là tôi có vinh dự để nói chuyện với người đẹp mới phải. – Bản chất thật sự đã bộc lộ.

– Anh cứ nói quá! – Nó giả là ra khỏi thang máy, bước tới bên con mui trần màu trắng của mình.

– Oh...xe mui trần đời mới cơ đấy? Nhà em có vẻ giàu nhỉ? – Đức tròn xoe mắt nhìn xe nó.

– Không hẳn. Thôi, tôi có việc phải đi trước. Chào anh! – Nó nhanh chóng lên xe rồi chạy thẳng đi, không thèm chờ lại lời chào của Đức. Thật sự là, nó đang rất gấp, không thừa hơi nói chuyện với mấy tên thấy gái là mắt sáng như đèn pha ô tô!

Phanh xe trước quán cà phê, nó vội vã tìm chỗ đỗ rồi xách túi xách bước vào quán. Đẩy cánh cửa kính, nó ngó dáo dác xung quanh tìm chỗ Trúc Thanh đang ngồi thì bất gặp hình ảnh nhỏ đang vẫy tay gọi nó.

Gật đầu, nó nhanh chóng rào bước đi tới:

– Mới trong công ty ra luôn à? – Thanh hỏi.

– Ừ...lo xem báo cáo nhiều quá, mày không gọi chắc tao cũng chẳng biết là tan ca lâu rồi. – Nó cười trừ.

– Chắc tham công tiếc việc như mày thì còn thời giờ đâu mà lo nghĩ đến những việc khác chứ? – Thanh tặc lưỡi.

– Hừ...đầu óc tao bây giờ chỉ lo cho KWT thôi chứ không phải như mày. Một Duy, hai Duy, ba cũng Duy, bốn cũng Duy nốt! Trong đầu chỉ có mỗi chữ Duy thôi chứ tao đồ mày nhét được chữ khác vào! – Nó cười khẩy.

– Mày cứ nói quá. – Thanh trề môi.

– Tùy mày, sao cũng được! – Nó xua tay. Cãi lộn với con này cũng mệt hơi chứ cũng chẳng ích lợi gì.

Từ xa, một anh chàng phục vụ cầm cuốn menu bước tới đặt lên bàn cho nó và nhỏ, từ tốn hỏi:

– Xin hỏi hai người dùng gì?

– À...cho tôi một cappuccino! – Thanh cười đáp trả anh phục vụ.

– Ồ...vâng! – Anh phục vụ ngậy đơ trước nhỏ.

– Một latte. – Nó gấp cuốn menu lại đặt về vị trí cũ trên bàn.

– Xin hai người chờ một lát. – Anh chàng phục vụ hấp tấp bước nhanh đi, mặt nóng bừng bừng.

Khi anh chàng phục vụ bước đi khỏi, Thanh quay sang thì thấy ánh nhìn bất thường của nó. Trong đầu nhỏ lại có linh tính chẳng lành. Cuối cùng thì trong đầu con này nghĩ cái quái quỷ gì mà cười phát sợ vậy?

– Mày cười gì thế? – Thanh dè chừng.

– Không có gì. Chỉ là tao không hiểu tại sao mà mày có tên Duy ấy kè kè suốt ngày rồi mà với tên con trai nào mày cũng cười được như thế?

– Chắc...mày cũng hiểu mà. Đó là là quy luật sinh tồn. Con gái đẹp sinh ra chẳng phải để bọn thủ tính như đàn ông ngấm thì để làm gì chứ? Đáng nói hơn là khi tao muốn tiếp tục đứng vững trong giới showbiz thì càng phải có nhiều fans. Gặp ai cũng phải cười, cắn răng chịu đựng những lời lăng mạ, tao cũng quen với lối sống đó rồi. Suy cho cùng, tao đã thích nghi với việc con trai xếp hàng dài chờ phía sau. – Thanh nhếch môi, khó chịu khi có nhiều người theo đuổi nhưng không thể sống thiếu những cây si trồng trước cửa nhà cũng là tại thói quen ăn sâu vào máu. Nó đã trở thành một điều hiển nhiên nên khi không có thì trở thành mất mát.

... – Nó im lặng nhìn Thanh sau những câu nói của nhỏ.

– Mày sao thế? Sao không nói gì? – Thanh nhú mày nhìn.

– Không. Chỉ là tao đang suy nghĩ thôi. Không biết đến bao giờ, tao với mày mới có thể thoát ra khỏi những thứ được gọi là tình và tiền, là máu và nước mắt. Tao thấy mệt mỏi quá và muốn sống thật với tuổi 16 của bản thân. Ai bảo sinh ra trong một gia đình giàu có, trí thông minh tuyệt vời, sắc đẹp thiên phú là hạnh phúc chứ? Bình thường thì sẽ có một cuộc sống bình thường, không phải đối chất nhiều thứ, như vậy tốt hơn. – Nó khuấy khuấy ly cà phê anh phục vụ vừa mang đến, nói.

– Đừng lo...ngày ấy sắp tới rồi! Cố chịu đi Lâm, chúng ta đã trải qua được 3 năm thì bốn năm nữa cũng sẽ mau thôi. Năm 20 tuổi, chúng ta hoàn toàn có thể để lại Tứ mã nữ sau lưng rồi sống một cuộc sống bình thường nhất có thể. – Thanh an ủi nó.

– Có thật là sẽ được như thế không? – Nó cúi mặt xuống, cười mĩa một cái.

– Há? – Thanh nghếch mặt.

– Mày thật sự nghĩ như vậy? – Nó ngược mắt lên nhìn con bạn.

... – Thanh mím môi không trả lời nữa. Nhỏ hiểu ý nó.

– Quá khứ của chúng ta đã để lại một vết nhơ thì có cố gắng mấy cũng chẳng thể làm sạch được. Nếu có thể quay đầu thì ngay từ đầu chúng ta hãy làm thế còn nếu đến tận bây giờ mà muốn làm lại thì hoàn toàn bất lực mà thôi. Bàn tay đã nhuộm máu, đã mang mùi vị hôi tanh của máu thì mãi mãi chẳng thể được như lúc đầu. Dù có bỏ lại Tứ mã nữ, cũng muộn rồi để làm lại tất cả! – Nó cắn răng.

– Đẹp đi! Có thể nào đi nữa tao cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần là từ bỏ và có thể không tiếp tục cũng được rồi. Tao không mong muốn gì hơn thế nữa. –

Thanh lắc đầu, đối với nhỏ thì nhỏ chỉ cần thế, không hơn.

– Ủ. – Nó gật đầu.

– Chuyện hồ sơ thế nào? Có gì lạ? – Thanh quay lại chủ đề cần bàn tới.

– À...đây này. Xem đi rồi nói cho tao biết mày thấy gì? – Nó nhanh tay rút vài tập hồ sơ từ trong túi xách ra.

Thanh đón lấy từ trên tay nó, đặt xuống bàn rồi giờ từng trang ra xem. Mỗi trang báo cáo, nhỏ chỉ liếc mắt qua từng con chữ vài giây rồi lại lật sang trang khác, không xem lâu. Chỉ có điều là càng xem, Thanh càng nhăn mặt, đôi lông mày thanh tú từ từ dán chặt vào nhau.

Nó thấy biểu hiện trên gương mặt Thanh cũng đoán ra là nhỏ đã thấy những điều bất thường nằm trong từng con số. Nó nhấp môi tách cà phê, hỏi:

– Thấy sao?

– Có gì đó không ổn với những số liệu trong này. Nó không chính xác! Chênh lệch giá thu chi thật sự rất lớn! Không thể nào xảy ra sự sai số quá mức đến vậy, trừ...trừ khi... – Nhỏ ngược mặt lên nhìn nó, có vẻ điều hiển lên trong đầu nhỏ hoàn toàn trùng khớp với suy đoán của nó.

– Mày hiểu ý tao đấy. Những bản báo cáo sai số chỉ toàn do một người làm mà thôi. Một người đàn ông trung niên tên Đức Khải, Lưu Đức Khải! – Nó nhấn mạnh.

– Vậy là được rồi! Thu hẹp được phạm vi tìm kiếm và chắc chỉ có hai khả năng có thể xảy ra mà thôi. – Thanh gấp lại quyển hồ sơ cuối cùng.

– Một là do ông ta chính là nội gián! – Nó nói.

– Hai là ông ta bị lợi dụng. – Thanh tiếp lời.

– Nếu như ông ta bị lợi dụng có thể là do có kẻ đứng sau giật dây, ép buộc ông ta phải làm thế. Hoặc là ông ta bắt đầu đi trở thành một con rối mà không biết. Kẻ đứng sau hoàn toàn có khả năng đột nhập vào dữ liệu máy tính của người này và sửa lại báo cáo lúc ông ta chuẩn bị nộp. – Nó phân tích.

– Hoàn toàn có khả năng. Mọi chuyện bước đầu suôn sẻ hơn tao nghĩ. Tao chỉ sợ đột này bỗng dưng thay đổi quá nhiều nhân sự đã đá động đến tên nội gián, khiến hắn ta nghi ngờ và báo về cho bên Ngô Ngọc. Nếu thế thì đây hoàn toàn có thể là bẫy! – Thanh thờ dãi thườn thợt.

– Haizz...suy nghĩ nhiều quá cũng chẳng tốt lành gì. Trước mắt cứ tính cách buộc tên nội gián phải ra mặt, sau đó thì tính kế hạ Ngô Ngọc sau. – Nó ngả lưng ra sau.

– Ủ...cứ vậy đi. Thôi tao về trước, có hẹn với Khánh rồi! – Thanh nói, uống vội tách cà phê.

– Ủ...suốt ngày cứ dán với nhau như thế đấy. Có thèm nhớ đến ai nữa đâu? – Nó lắc đầu chán nản.

– Kệ xác tao. Thôi tao đi nhá! – Thanh đứng dậy.

– Ủ...bữa nay tao trả cho, đi trước đi. Nhớ mở điện thoại 24/24 đấy. Có gì cần tao sẽ liên lạc. – Nó dặn dò.

– Biết rồi mà. Cảm ơn. Bye! – Thanh gật đầu rồi nhanh chóng chạy đi.

Nó nhìn theo bóng con bạn hấp tấp chạy ra cửa mà buồn cười. Lần đầu tiên nó thấy nhỏ quan tâm đến một cuộc hẹn với một đứa con trai như thế đấy. Trước giờ Thanh có thèm nhớ xem đã hẹn ai đi đâu bao giờ đâu? Đến cả anh trai nhỏ cũng đã bị nhỏ cho leo cây mấy lần vì cái tội nhỏ không nhớ cơ thì thiếu gì người bị nhỏ bỏ quên? Thật sự, nó phải khâm phục Duy. Trối chân được một mà nữ mầu lạnh như Thanh thì quả thật quá giỏi. (Thế anh Phong thì sao nhỉ?)

Nó rút trong bóp ra một tờ 200.000 mới tinh phẳng phiu đặt bên dưới ly cà phê còn uống dở của nó rồi đứng lên ra về.

“Cạch”

Nó mở cửa bước vào nhà một cách đầy mệt mỏi. Đôi mắt chợt dừng ngay phía tử để giày một hồi mới chịu tiếp tục bước lên phòng mình.

Đẩy cửa bước vào, nó thấy túi xách sang một bên và đi từ từ lại giường:

– Anh đừng có chơi trò hù em! – Nó nói một câu rồi thả người rơi tự do xuống cái giường yêu dấu.

– Sao em biết? – Hắn đứng sau cửa bất ngờ trước câu nói của nó.

– Dưới tử để giày còn có giày của anh, với lại... – Nó đang nằm nhắm mắt thì ngồi bật dậy nhìn hắn.

– Và lại gì? – Hắn tò mò.

... – Nó không nói, tay chỉ chỉ về chiếc camera nhỏ ở góc phòng như thể đó là câu trả lời.

À! – Hắn nhìn theo hướng tay nó chỉ thì vỡ lẽ.

– Sao anh chưa về? Còn ở đây làm gì? – Nó lại nằm ngả ra giường.

– Chờ em về. – Hắn bước tới gần nó.

– Chờ em về để làm gì chứ? – Nó nhăn mặt.

– Chỉ là muốn chờ thôi. – Hắn leo tọt lên giường nằm ôm nó.

– Bỏ ra đi. Em không có dễ dãi đến mức vừa quen anh hai ba hôm là đã có thể cho anh ôm dễ dàng như vậy được. Tên biến thái! Tránh xa em ra! – Nó cố gắng đập hắn đi.

– Thôi mà...cho anh ôm chút đi! Ba năm không gặp em, anh nhớ lắm! – Hnấ vùi đầu vào tóc nó, thì thầm.

– Hừ...vậy em hỏi anh một câu nhé! – Nó không vùng vẫy nữa.

– Ừ!

– Quan hệ của em và anh lúc trước là gì? Có tốt không? – Nó hỏi.

– ... – Người hắn đột nhiên cứng đờ, im lặng.

– Anh sao thế? Trả lời đi! – Nó thấy hắn không nói thì quay đầu hỏi.

– À...tốt! Tốt lắm chứ! – Hắn gượng cười.

– Vậy sao? Vậy mối quan hệ giữa em và anh ngày đó là gì? – Nó khá nghi ngờ về thái độ của hắn. Nó thấy rõ được sự gượng gạo mà hắn đang gặp.

Thật sự thì đối với việc điều tra về quá khứ không hề khó, chỉ cần qua một cú điện thoại thì đã biết được mọi chuyện. Chỉ là mẹ nó đã cho người nguy trang, giấu nhem tất cả mọi thứ về những chuyện đã xảy ra. Mà thế thì đã sao? Đối với nó, một người được mệnh danh là Bắc ma nữ – sát thủ bậc nhất thế giới – thì việc vén tấm màn che sự thật kia quá dễ dàng. Nhưng mà nếu mẹ nó đã cố công che giấu thì tội gì nó phải vén lên? Mẹ nó muốn tránh việc nó điều tra ra mọi thứ thì cũng được thôi. Bản thân nó sẽ tự có cách để giúp hắn làm nó nhớ lại mọi chuyện. Như vậy tốt hơn nhiều so với việc chỉ nhìn qua đồng giấy tờ thu thập được về quá khứ của bản thân.

Hắn đang không biết trả lời nó thế nào thì điện thoại nó đổ chuông, cứu hắn một bàn thua trông thấy. Nó ngồi bật dậy, với tay lấy túi xách rồi móc ra điện thoại, nhấn nút trả lời:

“Alo...em nghe nè chị!” – Nó vui vẻ trả lời.

“Em đang ở đâu vậy?” – Giọng Ropez khó chịu vang lên.

“Đạ? Em đang ở nhà, có gì không chị?” – Nó nhú mày.

“Cái con bé này? Chị nhớ đã nói với em nguyên nhân chị về đây rồi kia mà? Em không nhớ gì sao?” – Ropez trợn ngược mắt.

“Đạ nhớ chứ. Chị thay mặt D.E.A.T.H đến để chủ trì cuộc đấu tranh giành “Chiếc ghế vàng” trong giới xã hội đen. Mà có việc gì không ạ?” – Nó vẫn ngây ngốc.

“Trời ơi! Em gái ơi là em gái! Làm ơn có mặt tại Vegas ngay cho chị! Tối nay sẽ chính thức là ngày đấu đầu tiên của “Chiếc ghế vàng”. Em đã bỏ lễ khai mạc lễ thì chị không trách, nhưng đừng có mong mà bỏ thi đấu! Ngay lập tức đi!” – Ropez quát qua điện thoại rồi cúp ngay máy. Chị nói chuyện với nó một hồi nữa có nước tức ọc máu đến chết mất. Thật không chịu nổi!

Sau khi Ropez cắt đứt liên lạc, nó vẫn chớp chớp mắt một hồi, sau đó thì ngược mặt lên nhìn cái đồng hồ treo tường. Là 8g rồi. Giờ mà thay đồ phóng như bay tới Vegas cũng phải đến gần 9g.

Đến lúc này nó mới tá hỏa chạy tới ngay bên tủ đồ lục lọi. Hắn nhìn nó, mặt ngu ngơ hỏi:

– Em chuẩn bị đi đâu à?

– Tới bar Vegas! – Nó không trả lời mà không thèm nhìn hắn lấy một cái.

– Chị vậy? Cả ngày làm việc chưa mệt sao? – Hắn ngồi trên giường chống cằm nhìn nó.

– Diên à? Mệt là người đây này mà vẫn phải lết xác tới đó nếu không muốn bị Ropez phanh thây ra. Rõ chán! – Nó cáu.

– Ropez? Em sợ chị hai anh đến vậy à? – Hấn chớp chớp mắt nhìn nó ngây thơ, trong khi nó như vừa mới bị cục đá rớt vào đầu.

– Chị hai? Ropez là chị hai anh? Anh là em trai chị ấy? – Nó hét bay nóc nhà.

– Ừm... – Hấn bịt tai, nhắm mắt.

Không phải chứ? – Nó ngẩn mặt.

– Vũ Gia Phong với Vũ Bảo My. Cùng họ đấy thôi? Và lại mắt anh với mắt chị ta cũng giống nhau mà? – Hấn nghiêng đầu nhìn nó. (Ukm khúc này mình có sửa tên của Ropez ở chap 22 r nha)

Nó không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn mặt mặt hấn. Nó khẽ nhíu mày. Quả thật là mắt hấn rất giống mắt của Ropez. Cả hai đều có đôi mắt màu café tuyệt đẹp ẩn sau hàng lông mi dài rất hút hồn người đối diện. Bây giờ nó mới chợt nhận ra, mắt hấn cũng đẹp thật đấy chứ nhỉ?

Mất hết 5 phút ngắm hấn, nó mới chợt nhớ đến lời hăm he của Ropez, liền lại vội vàng chuẩn bị đồ. Hấn thấy vẻ hấp tấp của nó cũng lấy làm lạ. Có chuyện gì mà chị hấn lại gọi nó gấp thế nhỉ?

– Chị ấy gọi em tới bar giờ này có việc gì gấp lắm sao?

– Phải. Sắp diễn ra trận đấu giành “Chiếc ghế vàng” giữa các bang phái xã hội đen với nhau. Anh đừng nói với em là anh không biết đấy nhé! Bang anh cũng tham gia đấy. – Nó tròn mắt nhìn hấn.

– À há! Anh cũng quên mất. – Hấn thật thà thừa nhận.

– Trời đất ơi! Một người quên đã đành thi thôi. Đàng này lại khiến cả một lũ quên sạch là sao? – Nó vò đầu.

– Chắc... làm sao giờ? Nếu về nhà thay đồ thì e là không kịp mất! – Hấn rối theo nó.

– Nè! – Nó vớ đại trong tủ ra một cái quần jeans đen và một cái áo sơ-mi đen của con trai, thả vào mặt hấn.

– Ui... em không biết thương hoa tiếc ngọc gì à? Với lại bộ đồ này của con trai mà sao lại ở phòng em? – Hấn chu môi hờn dỗi, tay xoa xoa cái mặt vừa bị nó thẳng tay ném đồ vào.

– Hoa với chả ngọc gì giờ này? Anh không phải hoa cũng chẳng phải ngọc để em thương tiếc cái gì hết. Bớt có biến thái giùm em! Còn nữa đó là đồ của anh Thiên đấy muốn mặc thì mặc không thì trả đây! – Nó gắt rồi cầm bộ đồ bước vào phòng tắm.

Nó thích màu đen vào tối nay. Như vậy sẽ giúp nó thêm lạnh lùng khi ra tay. Nó mặc một cái áo thun đen dài tay cổ rộng không có họa tiết, kèm theo đó là một chiếc quần jeans đen bó sát, chân đi đôi giày cao gót màu đen. Ai nói là mang giày cao gót khó chạy nhảy và hoạt động kia chứ? Có thể đối với người khác là vậy nhưng đối với Tử ma nữ, mang giày cao gót đi làm nhiệm vụ là điều-đương-nhiên! Bởi khi đánh nhau, gót nhọn của giày giúp tụi nó khá nhiều trong việc đá thương đối thủ. Nó buột tóc gọn gàng lên, đánh nhau mà lù xù làm nó khó chịu.

Bước chân ra khỏi phòng tắm, nó nhìn thấy cái-cảnh-không-nên-thấy! Hấn vừa mặc xong cái quần, còn chưa mặc áo, body chuẩn với những đường cong săn chắc làm nó đỏ rần mặt.

– Aaaaaaaa! – Nó hét lên một cái rồi quay mặt sang chỗ khác.

– Em... – Hấn giật mình vì tiếng la của nó, vội vàng lật đật mặc nhanh cái áo sơ-mi vào người.

Sau khi đã hoàn thành xong việc mặc áo, hấn mới từ từ tiến lại chỗ nó, nhẹ nhàng xoay người nó lại:

– Anh xong rồi. Tại em ra đột ngột quá nên... – Hấn gãi đầu chữa ngượng.

– Đột ngột cái gì? Em thay đồ lâu thế rồi mà ra anh vẫn chưa thay đồ xong nữa là sao? Em không ngờ anh còn chậm chạp hơn cả con gái nữa cơ đấy. – Nó nhắm mắt.

– Thì... tại... – Hấn ấp a ấp úng. Cũng chả là vì sau khi nó bước vào phòng tắm, hấn còn mãi lăm bằm than trách việc nó không chịu “thương hoa tiếc ngọc” hấn nên mới thành ra như vậy.

– Thôi! Thì với chả tại đến sáng mai à? Đến Vegas thôi. – Nó thờ dãi rồi quay lưng ra cửa.

Hấn nghe thế thì cũng chẳng thêm giải thích tiếp, bước theo sau nó. Có điều tự dưng đang đi thì nó đứng khựng lại ngay, dường như là mới nghĩ ra việc gì đó nên hấn đi theo sau suốt thì tông vào người nó.

– Em sao lại đứng lại? – Hấn nhìn nó than oán.

– Đây... hỏi anh một câu nhé! – Nó quay người lại nhìn hấn.

– ...??? – Hấn thắc mắc nhìn nó.

– Anh có muốn...trở thành Bắc hộ vệ không? – Nó thẳng thắn, ánh mắt kiên định nhìn vào hắn như chờ câu trả lời.

Hắn mở to con mắt ra nhìn nó. Nó vừa đề nghị hắn làm gì cơ chứ? Bắc hộ vệ – người luôn sát cánh với Bắc mã nữ? Hắn có nghe nhầm không?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

CHAP 35

Đẩy cửa bước vào bar, nó và hắn tách nhau ra để đi về phía bang của mình. Khi bước đến, nó đã thấy ba cô nàng kia có mặt đầy đủ và đang cùng Zun đứng nói chuyện rôm rả.

Đặt tay lên vai Thanh, nó làm nhỏ giết này người:

-Oái...mày...mày tính dọa chết tao à? – Thanh trừng trừng mắt nhìn nó.

-Làm gì nghiêm trọng thế? – Nó trẻ môi.

-Ở đây mà không nghiêm trọng. – Thanh hăm he liếc nó.

-Haizz...tao mệt sắp đứt hơi đây. Vậy mà vẫn bị mày lôi tới đây, nếu không vì trách nhiệm, tao đã nằm nhà ngủ cho sướng. – Hải Anh thở dài.

-Mày tưởng tao muốn à? Đang nằm nghỉ thì Ropez gọi điện tới, hỏi tới bar ngay, giọng vô cùng kinh khủng. Tao sợ tụi mình mà không tới chắc có thể chị ấy sẽ xách dao đi chém cổ từng đứa đây. – Nó tặc lưỡi.

-Chị nhưc đầu. làm việc cả ngày nay rồi, tối lại còn phải bị vất kiệt sức lao động ở đây nữa chứ. – Vy chán nản, ngồi “phịch” xuống ghế uống một hơi hết ly cocktail.

-Ờ... – Nó cũng chẳng biết nói gì thêm.

Bar hôm nay chật ních người của nhiều bang phái khác nhau. Điều đó cũng phải thôi, “Chiếc ghế vàng” là thứ mà bất cứ tên đại ca nào cũng đều muốn ngồi lên cả. Người nào ngồi ở vị trí đó đều có quyền ban cho người khác sự sống nếu vừa ý hoặc cái chết nếu không hài lòng. Quyền lực, tiền tài và hàng trăm con người dưới chân phục vụ cho mình, ai mà không tham?

Ropez mặc một cái áo croptop cùng với quần đùi đen giày cao gót một cách đầy quyền rũ, gương mặt mang chiếc mặt nạ hình bướm màu tím đen, bước tới gần nó:

-Giờ mới tới à? Chị mà không gọi chắc bốn đứa bây giờ đang ngon lành ngủ trong chăn rồi nhỉ?

-Em cũng đang mong được như thế đây. Đi làm sáng giờ rồi mà chị vẫn không tha. – Thanh lắc đầu bất lực.

-Đừng trách chị. Các em nên biết, chiến thắng cuộc đấu này cũng chính là nhiệm vụ mà D.E.A.T.H giao phó cho Tứ mã nữ đêm nay. – Ropez bắt giắc nhếch môi, nói nhỏ chỉ vừa đủ năm người nghe.

-Ờ... – Nó thờ hất ra.

-Thả lỏng chút đi. Cũng không khó để hoàn thành lắm đâu, chỉ là hơi tốn sức so với những nhiệm vụ khác. – Ropez cười.

-Tại sao? – Hải Anh khẽ nhướn mày.

-Lát rồi sẽ biết. – Ropez bí mật.

-Vậy thôi. – Hải Anh cũng không tò mò thêm.

-Ừm...mà này. Thầy nhờ chị chuyển lời tới mấy đứa đây. – Ropez gật đầu.

-Gì nữa? – Vy nghiêng đầu.

-Thầy bảo hình như dạo này mấy đứa thương người quá rồi đấy. Những vụ việc gần đây của Tứ ma nữ chẳng còn gây chấn động như trước vì mấy em cho đối tượng ra đi quá dễ dàng. Thứ thầy cần là sự máu lạnh của tụi em. Càng nhẫn tâm thì Tứ ma nữ càng khiến người khác run sợ. – Ropez vào thẳng vấn đề, cũng may là do tiếng nhạc quá to, át đi gần hết giọng nói của chị nên Ropez không hề vòng vo.

-Giết người đã là tội, hà cớ gì cứ phải khiến người khác quần quai rồi chết dần chết mòn kia chứ? – Nó cười khẩy.

-Luật sinh tồn. Phải tàn nhẫn và máu lạnh thì mới có thể thành công. Thương người và yếu đuối chỉ khiến chúng ta thất bại mà thôi...bởi chính lòng thương người và sự yếu đuối ấy là bàn đạp cho những tên vô cảm giẫm lên rồi bước đi. Những kẻ thông minh ấy không cần quan tâm xem cảm giác của người bị lợi dụng như thế nào, tuyệt vọng, khổ đau ra sao. Thứ họ quan tâm đến chỉ là mục đích có đạt được hay không mà thôi. Để có thể nhẫn tâm như vậy, có lẽ...thứ đau đớn họ từng trải qua còn gấp trăm lần cảm giác của những kẻ ngu ngốc để bị lợi dụng kia. – Ropez cười mỉa.

Quả thật, để trở thành một sát thủ với cái tên Bướm Đêm như hiện tại, chị đã chấp nhận đánh đổi quá nhiều. Im lặng và chấp nhận. Cẩn rằng chịu đựng mà chẳng thể cãi lời dễ rồi...hôm nay, chị mới có thể xứng đáng để gọi người thầy của mình bằng một tiếng : CHA NUÔI.

-Chị chưa từng thấy hối hận khi đã kết thúc mạng sống của nhiều người? – Thanh nghiêng đầu nhìn Ropez.

-Hối hận à? Có thì sao mà không có thì sao? Sớm hay muộn kết quả đều như thế. Chị không ra tay thì người khác cũng ra tay. Chị không giết họ thì chẳng lẽ đợi tới một ngày họ tìm tới giết chị ư? – Ropez hỏi ngược lại.

-Cũng phải nhỉ? – Nó gật đầu.

-Hối hận thì cũng muộn rồi. Mấy đứa cũng hiểu mà? – Ropez cười một cái thật nhẹ nhưng cũng thật buồn.

-Dạ. – Hải Anh tỏ ý hiểu.

-Ok. Tụi em hiểu rồi. Vậy thì chừng nào cuộc đấu bắt đầu? – Vy nhâm nhi ly rượu mới được mang ra.

-Chờ đi. Chị lên công bố thể lệ ngay đây. – Ropez nháy mắt rồi đi thẳng.

Chị bước từng bước thật đều tới sân disco đầy ánh sáng màu. Mỗi bước đi của chị đều có biết bao nhiêu ánh nhìn dõi theo. Tất cả đều biết nhan sắc chị thuộc hàng mỹ nhân cho dù chưa từng thấy gương mặt của Bướm Đêm bao giờ. Cũng đúng thôi, lúc nào tới những nơi thế này, chị luôn mang mặt nạ và chính chiếc mặt nạ ấy lại khiến vẻ đẹp của chị càng thêm cuốn hút. Một sự bí ẩn mà phụ nữ càng bí ẩn thì càng quyến rũ.

Tay DJ đứng gần đó nhanh chóng kết thúc tiếng nhạc xập xình đầy chói tai, sau đó là chạy lại đưa tận tay Ropez một cái micro. Nhìn cái micro trên tay, chị khẽ cười đầy khinh bỉ nhưng ngay sau đó là chất giọng ngọt ngào vang lên:

-Có thể mọi người đều biết tôi là ai và tại sao lại xuất hiện tới hôm nay. Chính xác! Người chủ trì cuộc đấu tranh giành “Chiếc ghế vàng” tới nay là tôi – Bướm Đêm! Ngoài ra, có một người nữa cũng được đặc cách làm trọng tài cùng với tôi, Killer – Kiwasato Killer. – Ropez nói rồi cười nhẹ.

Nó bên dưới chau mày lại, bộ óc bắt đầu hoạt động hết công suất vốn có. A...ra là vậy? Hoá ra là thế. Nó ngay từ đầu vốn đã quên mất một điều, Thiên chẳng hề tham gia bất cứ một băng nhóm nào cả nên hoàn toàn không can dự cũng như nhúng tay vào cuộc đấu này. Điều duy nhất khiến Thiên có mặt ở đây chỉ là để giúp Ropez xem chừng trận đấu, cũng như là để chắc chắn rằng sau tối đêm này Hải Anh không hề bị thương.

Vậy là bớt một mối lo. Nó chẳng cần bận tâm tới việc phải như thế nào để Hải Anh và Thiên không phải đối mặt với nhau.

“Chiếc ghế vàng” là một cuộc đấu tàn khốc. Tất nhiên bất kì ai cũng đều muốn leo lên ngôi chiếc ghế đó nhưng đủ bản lĩnh và khả năng hay không thì hãy để kết quả tối nay chứng minh điều đó. – Thiên đứng bên cạnh Ropez từ lúc nào, nói vào chiếc micro trên tay chị.

-Phải. Sau đây, tôi sẽ nói luật chơi tối nay. Địa điểm so tài là ở bãi đất trống, địa chỉ là đường zy. Cuộc đấu chính thức bắt đầu lúc 12g đêm nay khi tất cả mọi người đã có mặt đông đủ. Đối tượng tham gia là thống lĩnh của những bang phái, không phân biệt nhỏ hay lớn, chỉ cần ai là người đứng đầu dù là bang chủ hay bang phó đều được tham gia, ngoài ra, những kẻ dưới trướng đều không được nhúng tay vào. Nên nhớ, đây chỉ là cuộc đấu chứ không phải vụ tàn sát lẫn nhau nên chỉ được quyền gây thương tích, nặng nhẹ không quan trọng, quan trọng là không giết người. Cuộc đấu sẽ kết thúc khi chỉ còn người của một bang phái duy nhất còn trụ vững. Tất nhiên, người còn trụ vững ấy sẽ ngồi lên phần thưởng “Chiếc ghế vàng”. Sau khi đã phân định thắng thua, nếu bất kì ai cảm thấy không phục hoàn toàn có khả năng thách đấu với người thắng cuộc. Thắng thì được phần thưởng, thua thì giao phó tính mạng mình vào tay người khác không bàn cãi. Tôi nói vậy, chắc mọi người hiểu? – Ropez giải thích rõ ràng quy luật cuộc đấu.

-... – Không gian im lặng không một tiếng phản đối làm Ropez cảm thấy khá hài lòng.

-Bây giờ là 9 giờ 30 phút. Hai tiếng 30 phút nữa hẹn gặp mọi người tại địa điểm đó. Tạm biệt. – Ropez vẫy tay rồi đi cùng Thiên ra khỏi quán bar trong tiếng xì xầm của mọi người. Chủ đề vẫn là về cuộc đấu tối nay.

Nó ngồi “phịch” xuống chiếc ghế dài bọc da màu đỏ, tay xoay xoay cái ly có vodka bên trong, gương mặt dường như có chút suy nghĩ. Thanh không khỏi thắc mắc, bực dọc tu liền một hơi hết ly rượu:

-Thế là thế nào? Ropez bảo đây là nhiệm vụ của D.E.A.T.H cơ mà? Sao lại chỉ gây thương tích mà không thắng tay? Trước giờ người của D.E.A.T.H chỉ có một luật là thắng tay với kẻ thù, không cho họ có con đường thoát. Sao giờ lại thế này? Tính pháp luật à? – Thanh đập vỡ cái ly sau khi vừa uống xong.

-Bình tĩnh. – Vy liếc nhìn Thanh một cái.

-Vậy ai nói gì đi chứ? – Thanh nhăn nhó.

-Mày điên à? Có thể nào thông minh hơn một chút không? Khi mày thắng cuộc và lên nằm quyền thì ai đâu để mày sai bảo nếu mày giết hết rồi chứ hả? Đừng có rống lên như thế nữa, tao đang đau đầu lắm rồi đây. Tuần sau là phải trình lên thầy hồ sơ của Bác hộ vệ và Nam hộ vệ rồi này. – Nó gất gỏng.

-Tuần sau? Tới thời hạn rồi à? – Hải Anh nhìn nó.

-Ừ...nhanh thật. – Nó thờ dài.

-Vậy tính sao?

-Cho Duy với Phong vào. – Nó ngã người ra sau ghế.

-Cái gì cơ? – Thanh giật mình nhìn nó.

-Tao nghĩ là mày nghe rõ và tao cũng chẳng cần nhắc lại. – Nó day day hai huyệt thái dương.

-Mày điên à? Đừng lôi họ vào việc này. Đặc biệt là Duy! – Thanh giận dữ gằn từng tiếng.

-Tại sao? Là vì mày nghĩ Duy không đủ khả năng? Hay là vì mày sợ Duy sẽ trở thành một Thiên Phúc thứ hai? Mày quá... – Nó cười khinh khinh.

-Mày im đi! – Thanh trừng mắt đầy tức giận.

-Vậy thì xem như tao đoán trúng. – Nó nhếch môi, quay mặt đi.

-Mày... – Thanh nổi điên, đứng bật dậy định tát nó một cái nhưng khi cánh tay vừa đưa lên thì lại không thể hạ xuống. Bàn tay Thanh không thể chạm vào da mặt nó, không phải vì nhỏ không làm mà vì nhỏ không thể! Nó nói quá đúng. Khả năng của Duy hoàn toàn có thể trở thành một hộ vệ nhưng mà...nhỏ không muốn Duy sẽ như Thiên Phúc. Thiên Phúc vì yêu nhỏ nên hi sinh, Thanh không muốn Duy cũng sẽ như thế.

-Sao thế? Đánh đi? – Nó cười khẩy.

Nó thừa biết nhỏ không thể làm thế mà. Từ nhỏ đã xem nhau như chị em ruột thịt, sớm tối cùng nhau, sẽ chia mọi thứ. Nó tin Thanh không chỉ vì một tên con trai mà nở ra tay đánh nó. Mười sáu năm có mặt trên cõi đời này, những người nó quen chưa từng làm nó đau, trừ một người...

-Mày nghĩ tao có thể? – Thanh nhún mày.

-Tao biết là không. – Nó cười.

-Vậy thì đừng làm thế. Mày biết là mày đang làm tao khó xử đấy. – Thanh lạnh nhạt.

-Chuyện hộ vệ, tao quyết định rồi. Đó là lựa chọn tốt nhất bây giờ. – Nó kiên quyết không thay đổi quyết định.

-Mày nghĩ sao vậy? Mày có biết việc này nguy hiểm thế nào không? Tao hoàn toàn không muốn Duy dính dáng tới D.E.A.T.H hay một tổ chức phi chính phủ nào hết. – Thanh đập bàn.

-Từ từ đi Thanh. Em muốn làm tâm điểm của sự chú ý à? – Vy chau nhìn nhìn nhỏ đầy khó chịu.

-Phải đấy. Cứ bình tĩnh nghe con Lâm nói. – Thảo Anh gật đầu.

-Hừ...vậy cuối cùng là sao? Sao tự dừng lại quyết định như thế? – Thanh thờ hất ra.

-Đơn giản, có 2 lý do. Thứ nhất, Duy đã biết thân phận, cũng như biết mày làm gì rồi nên tất nhiên sẽ không không tránh khỏi những phiền phức liên quan đến tổ chức. Thứ hai, hiện tại bây giờ tình hình rất phức tạp. Mày nhớ cách đây gần hai tháng, trụ sở Tây từng bị đánh lén chứ? Bây giờ tao mới hiểu, thì ra có người tạo phản chúng ta ở tổ chức.

-Tạo phản? Ý mày là sao? – Thanh ngồi bật hấn dậy.

-Mày nhớ mục đích của chúng khi tới đó là gì không?

-Ừm...bọn chúng...hình như muốn lấy “mảnh ghép đồng”. – Hải Anh ngồi bên cạnh trả lời thay.

-Phải. – Nó gật đầu.

-Ra là thế! Việc “ba mảnh ghép” và “chiếc chìa khoá” tồn tại chỉ có Tứ ma nữ, Tứ hộ vệ cùng thầy biết thôi. Ngoài ra cũng chỉ có Tứ quản lý. Hoàn toàn không có một người nào khác biết nữa cả. – Vy gật gù.

- Vậy là... – Thanh như đã hiểu.

-Ừ...kề cằm đầu cuộc tấn công đột đó là nữ nên không còn gì chính xác hơn được đâu. Dù cho chưa có chứng cứ xác thực nhưng mọi chuyện rõ gần như ban ngày rồi. – Nó gật đầu.

-Quản lí! – Hải Anh tức giận. Uống công tất cả tin tưởng bao lâu này, vậy mà...

-Vậy thì sao? Liên quan gì tới chuyện hộ vệ? – Thanh vẫn thắc mắc.

-Chính vì tình trạng rối rắm này nên Duy càng bị nguy hiểm. Tao nghĩ mục đích của họ cũng chẳng tốt lành gì. Chắc cũng lại là “Ngày Tái Giá”, lật đổ Tứ ma nữ và tìm những báu vật quý giá ấy thôi. Mà cũng biết, những thứ ấy quan trọng thế nào mà? Rơi vào tay bọn đó thì hoá sao? Chính vì thế, những người xung quanh mấy lúc này sẽ là điểm yếu. Trần gia với một hàng rào bảo vệ dày đặc cùng với hệ thống an ninh do tao quản lí thì không cần lo, bọn tao cùng với Nam thì chẳng đáng ngại. Còn lại mỗi mình Duy thôi. Mặc dù hấn giòi thật đấy nhưng chắc gì hơn được Amily? Mày biết Amily cũng là một sát thủ thuộc hàng chuyên nghiệp chứ chẳng chơi đâu. Khoá huấn luyện sẽ giúp Duy bảo vệ bản thân mình tốt hơn. – Nó thuyết phục Thanh.

-Nhưng tao không muốn sẽ có người lại vì tao mà hi sinh. – Thanh mím môi.

-Hi sinh là một cách để người ta chứng tỏ tình yêu của mình như thế nào. Người ta đã muốn chứng tỏ thì mấy đâu có quyền gì ngăn lại. Mày nên nhớ, tính mạng này của mày là do Thiên Phúc giữ lấy nên phải hết sức bảo vệ nó, trân trọng nó vì bây giờ nó không còn là của mày nữa. Mày phải sống cả cho Thiên Phúc lẫn Minh Đăng. Đừng suy nghĩ nhiều quá. Tao nghĩ, nếu có lần sau, chắc không phải là Duy cứu mày đâu mà là mày sẽ bất chấp để bảo vệ tên đó. Đối với mày, tên đó là tất cả còn gì? – Nó nhỏ nhẹ.

-Nhưng tao vẫn sợ... – Nhỏ gục đầu vào vai nó.

-... – Nó không trả lời. Vẫn cứ im lặng bởi...biết nói thế nào đây? Dấn thân vào con đường này tất nhiên, tất cả đều biết sẽ có ngày hôm nay nhưng hình như...nó khó chấp nhận hơn như trong suy nghĩ thì phải!?!?

Linda: là North của D.E.A.T.H (tức là quản lí của Bắc ma nữ). Người chuyên phụ trách sắp xếp công việc cho nó. Tất cả mọi việc của D.E.A.T.H đều được North thông báo tới Bắc ma nữ, cũng như tất cả các nhiệm vụ, thầy nó chỉ nói với North và nhiệm vụ của cô là tìm thông tin lưu vào tập hồ sơ dữ liệu cho nó hành động. Linda là cô gái có vẻ bề ngoài ưa nhìn và tính tình khá cởi mở, một người được nó lôi ra từ những con nghiện không có lối thoát.

Amily: Là South của D.E.A.T.H, cũng như Linda, Amily là quản lí của Thanh. Tất cả công việc Amily cần làm cũng chỉ là thay mặt Thanh ở D.E.A.T.H, đồng thời, cô gái này còn là phó tổng của tập đoàn Vương Hải – Trụ sở Nam. Gương mặt bầu bĩnh đáng yêu nhưng bên trong con người thì khó ai mà đoán được chính xác cô ta nghĩ gì? (Tất nhiên là nó có thể!)

Gosa: Là East – quản lí của Hải Anh. Công việc thì cũng tương tự, chẳng khác là bao. Là một cô gái ít nói, gương mặt trái xoan. Chủ yếu là quản lí công việc ở trụ sở Đông – tập đoàn Deawan.

Sara: Là West – quản lí của Vy. Là con người khá im lặng và hầu như không tham gia bất cứ tiếng nói nào, rất khó hiểu. Có vẻ bề ngoài chính chắn, trưởng thành và không bao giờ nói lần thứ 2.

Tập đoàn D.E.A.T.H: Là tập đoàn đứng thứ 6 thế giới về giao thông vận tải, cũng như một số chuyên ngành khác. D.E.A.T.H nổi tiếng vì bất kì hợp đồng nào vào tay tập đoàn này đều có giá trị rất lớn và tất cả các dự án đều sinh ra một món lợi nhuận khổng lồ (Tất nhiên! Có cái đầu của cả bốn đứa thì còn khuya mấy tập đoàn khác mới nhảy lên được =D). Ngoài ra, người ta biết đến mặt phải của D.E.A.T.H hơn là mặt trái của nó – một tổ chức đào tạo sát thủ tâm cỡ rất có quy mô. Những sát thủ được đào tạo từ đây ra đều nằm trong hàng chuyên nghiệp và đỉnh cao trong công cuộc huấn luyện ấy là Tứ ma nữ. Những sát thủ ấy được sử dụng để D.E.A.T.H trừ khử những mối hiểm họa và những kẻ đối đầu với tập đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

CHAP 36

Nó đứng dậy bước ra ngoài, nó nói thế chắc Thanh cũng đủ hiểu rồi. Nó biết nhỏ sẽ đưa ra quyết định thế nào nên bây giờ ngồi ở đây tốn thời gian cũng không phải là cách hay. Trước giờ, hễ là quyết định của nó thì cho dù miệng cứ ương ương cãi lại nhưng lúc nào Thanh cũng làm theo, nó còn lạ gì?

Vy với Hải Anh ngay sau đó cũng bước theo nó, duy chỉ có Thanh là vẫn còn ngồi. Nhỏ bắt lực với hiện tại, dù biết là lời của nó một khi đã nói ra thì mãi mãi nhỏ không thể thay đổi. Thế nhưng đầu đó trong lòng, Thanh vẫn mong nó thu lại câu nói nói ấy. Nói không sợ là sai nhưng Thanh biết làm gì bây giờ

đây? Thiên Phúc đã đi, đi mãi thì tất nhiên, hạnh phúc hiện tại trong tầm tay nhỏ, nhỏ chẳng muốn nó vội bay. Kí ức với Thiên Phúc như một thước phim đẹp, một giấc mơ đầy ngọt ngào thì đối với Duy, Thanh muốn nó là thực tại chứ không phải mơ, là vĩnh cửu chứ không là khoảnh khắc!

...

Ra tới bên ngoài, nó mới đứng lại và chợt nhớ ra: Mình không đi xe!

Lúc tới đây là do hấn chở nó tới còn bây giờ thì làm sao mà nó có thể kêu hấn chở nó đi được. Đường đường là chủ bang Killing, nếu nó cứ thoải mái mà đi với người đứng đầu bang Monster thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện!

Đột nhiên, một luồng hơi nhẹ phả vào tai khiến nó giật mình, trợn mắt quay người lại nhìn cái tên trơ tráo mặt đều đang nhăn răng đứng cười kia. Hấn nhìn nó, tự tin làm những hành động gần gũi như vậy trước mặt nhiều người ở đây. Nó đảo mắt, cũng không dưới ba chục tên đang tò mò nhìn. Ngay sau đó, tất cả nhanh chóng tăng lơ đi sau cái lừ mắt đầy cảnh cáo, kiêu: “Ai nhìn thì chuẩn bị chết đi!” từ nó.

Hấn kéo tay nó đi vòng ra sau bar – một con hẻm khá vắng vẻ nếu không muốn nói là không có ai đi ngang.

Ép nó đứng dựa người vào tường, hiện tại, hấn với nó đang đứng trong một tư thế hết sức thân mật: Nó nằm gọn trong hai cánh tay rắn chắc của hấn mặc dù gương mặt vẫn không tỏ vẻ gì là ngại ngùng.

-Anh vừa gây sự chú ý đấy. – Nó khẽ nhếch mép.

-Em nghĩ anh quan tâm sao? – Hấn không vừa, đáp lại nó.

-Chắc không. – Nhìn hấn vẫn dám nắm tay nó dắt đi là đủ hiểu có quan tâm hay không rồi.

-Anh nhớ hình như em không có xe, hay để anh đưa em tới đó?

-Không cần, em đi với Thanh được. – Nó từ chối.

-Không muốn đi chung xe với anh? – Hấn nhìn nó đầy chất vấn.

-Mọi người sẽ nghi ngờ. – Nó nhẹ giọng trả lời.

-Kệ họ, chẳng lẽ chúng ta chỉ quen nhau trong âm thầm? Anh không chịu nổi điều đó.

-Việc của anh. Không chịu nổi thì đường ai nấy đi. Bây giờ nói chia tay vẫn còn kịp đấy. – Nó không sợ hãi, vẫn cứng rắn nói tiếp, miệng hơi cong lên.

-Em... – Hấn trừng mắt với nó.

-Sao?

-Em xem anh như trò đùa à? – Hấn có vẻ khá giận dữ.

-Không hề. Em chẳng xem đây là trò chơi bởi tình cảm không thể đem ra để đùa cợt được. Thế anh đã đùa giỡn tình cảm của bao nhiêu cô gái mà có thể mở miệng nói với em câu ấy?

-Anh...

-Đừng nghĩ em sẽ ghen vì điều đó. Những đứa con gái dễ dãi như thế không xứng đáng để em phải bận tâm. Anh muốn làm gì và đã từng làm gì không nằm trong quyền kiểm soát của em – Nó nói với gương mặt bất cần.

-Anh không có ý đó.

-Vậy thì tốt. – Nó gật đầu.

-Em thay đổi nhiều quá! – Hấn lắc đầu cười khỏ.

-Thay đổi? Thay đổi những gì? – Có vẻ đề tài này gây hứng thú cho nó.

-Lúc trước chỉ cần là một đứa con gái liếc nhìn anh, em cũng sẽ tra hỏi cho cặn kẽ. Mặc dù không tới mức là đi đâu em cũng chất vấn nhưng hầu như anh làm gì, đi cùng ai, nghĩ gì em đều có thể biết mà không cần anh nói. Em như đi guốc trong bụng anh vậy. – Hấn từ từ nói.

-Vậy à?

-Phải. Còn bây giờ em lại nói là em không thèm kiểm soát anh nữa, cảm giác rất khó chịu. Ngày trước dù có bị em quấy nhiễu như thế nào nhưng thực tâm anh cảm thấy nó còn dễ chịu hơn vì anh luôn cảm thấy được ánh mắt em dõi theo anh.

-Hừ...anh và em...cả hai ta đều biết em mất trí nhớ. Những chuyện đó cũng đều là “đã từng”. Chính vì thế em mới không như ngày xưa. Quen anh để

làm gì chứ? Đề anh giúp em tìm lại những cảm giác và kí ức mà bản thân em đã để lạc mất. Nếu em không thay đổi thì thứ gì thay đổi đây? – Nó nhìn sâu vào mắt hắn.

-Có lẽ em đúng. Vậy thì hành trình đi tới trái tim em hiện tại còn dài lắm đây. Haizz... – Hắn im lặng hồi lâu thì mở miệng.

-Biết thế là tốt. – Nó gật đầu.

-Vậy đề anh giúp em tìm lại chút cảm giác nhé! – Hắn cười ranh mãnh, hai gương mặt càng ngày càng tiến lại gần nhau hơn.

Khi hai đôi môi chạm vào nhau, cảm giác ấm áp lẫn rung rinh khiến nó mở to mắt. Hắn dám làm thật? Lúc đầu chỉ là cái lưỡi hắn tham lam vị ngọt trên bờ môi nó, sau đó là từ từ tiến vào trong, rồi lại tách hai hàm răng của nó ra.

Rất có trình tự ! Đây là bốn từ vang vọng trong đầu nó lúc này. Nó không hưởng ứng, cũng chẳng phản kháng. Căn bản là càng động đậy thì càng là hắn thêm phần kích thích mà thôi nên đứng im sẽ là tối thượng sách. Không phải là nó không có cảm giác gì với hành động này mà là...thật sự là không biết đón nhận ra sao!

Thấy nó không có chút phản ứng nào làm hắn cũng có chút bực tức mà dừng lại, gương mặt cau có thấy rõ. Khi hắn vừa rời môi nó, ngay lập tức nó đẩy nhẹ người hắn ra xa. Có người đi ngang thì chết chắc hai đứa!

-Anh hay nhỉ? – Nó lườm hắn.

-Sao em không có chút thành ý gì nhỉ? – Hắn vò đầu.

-Thế anh nghĩ em nên làm thế nào? – Nó nghiêng đầu.

-Phối hợp. – Hắn nhún vai.

-Em không nghĩ mình có thể làm được. – Nó tỏ vẻ không quan tâm.

-Không sao. Rồi từ từ anh sẽ khiến em làm được.

-Ok...em sẽ chờ. Mà bây giờ đi rồi, hẹn gặp anh ở đó và...đừng làm em thất vọng! – Nó vẫy tay, hôn nhẹ vào má hắn rồi ngoảnh mặt bước đi.

Mấy bọn cmt cảm nghĩ của mấy bọn về truyện của mình nha! Đề mình bik truyện của mình có chỗ nào cần khắc phục hay là truyện hay, truyện ko hay. Mà mấy bọn cmt cho mình bik nha!

P/s: Tks mấy bọn nhiều. Iu mấy bọn hay ủng hộ truyện của tớ ^≡^

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

CHAP 37

Hắn nhìn theo dáng nó, có chút sững sờ với nụ hôn nhưng rồi cũng mỉm cười nhìn theo. Hắn tin, dù có thay đổi về bề ngoài, tính cách và thái độ đi chăng nữa thì sâu trong trái tim nhỏ bé ấy vẫn còn có một chỗ đứng cho hắn, cũng như tính cách thật sự của những năm về trước chỉ là đang ngu quên mà thôi.

Bước ra trước cửa bar, nó đã thấy Thanh đứng dựa người vào chiếc moto màu bạc của mình, ánh mắt như đang có tâm sự.

Nó bước tới gần, lấy cái mũ bảo hiểm treo trên xe đội vào một cách tự nhiên mà không cần hỏi ý kiến của chủ nhân nó.

-Sao mày biết tao không có xe mà chờ? – Nó khoanh tay nhìn Thanh.

-Mày xem thường tao đấy. – Thanh chẳng trả lời thêm, miệng hơi cười, leo lên xe.

-Mày đứng đó bao lâu rồi? – Nó ngồi ngay ngắn ở sau yên rồi cất tiếng hỏi.

-Đứng đâu? – Thanh cố tình giả vờ như không biết, rồ ga cho xe vọt đi bằng một vận tốc rất nhanh.

-Tao nghĩ mày hiểu ý tao đang nói gì. Mày đứng nhìn tao bao lâu rồi? – Nó nhắc lại.

-Mày thấy tao sao? – Thanh tỏ vẻ không sợ hãi khi bị phát hiện mà trái lại, còn rất bình thản.

-Mày ở bất kì đâu tao cũng có thể biết, vấn đề là tao có muốn lôi mày ra hay chưa mà thôi. Mày hay bắt cứ ai. – Nó nói, môi hơi nhếch lên. Đây không thể nào gọi là nó quá tự tin về bản thân mà là nó nói quá đúng về chính mình.

-Cũng phải...chỉ đủ chứng kiến những điều cần thấy thôi. – Thanh gật gù.

-Nếu thế thì đừng nói với ai, kể cả Khánh. Tao không muốn có thêm người biết việc này. Đặc biệt là Thiên và Ropez! – Nó đổi giọng nhanh chóng. Cái lạnh như tràn về bao quanh người Thanh.

“Kéttt...”

Thanh phanh gấp trên con đường vắng. Ma sát lớn giữa bánh xe và mặt đường đã tạo ra những vết lửa nhỏ. Vì quay đầu nhìn nó, giọng như thều thào như nói không nổi:

-Tại sao?

-Tao biết anh hai muốn tốt cho tao, kể cả Ropez cũng không muốn tao đau khổ thêm bất cứ lần nào. Hai người đó xem tao hơn cả bản thân cũng như mày hay Hải Anh hay chị Vy đều mong tao có một cuộc sống tốt nhất. Nhưng...mày nên hiểu rằng...càng yêu thì càng hận. Yêu nhiều bao nhiêu thì hận thù càng sâu sắc bấy nhiêu. Không phải được thù hằn ấy, mãi mãi tao chẳng có cách nào quên đi và hạnh phúc được. – Nó nói chậm rãi.

-Vậy mày tính làm gì? Trả thù? Mày muốn trả thù Phong thật sao? Mày có thể thẳng tay làm điều đó à? – Thanh cười khổ.

-Tao cũng chẳng biết lúc đó sẽ đối diện với hắn ta thế nào. Chỉ biết bây giờ trong lòng yêu thì vẫn còn, nhưng điều đó chẳng thể nào giúp tao gạt được thù hận sang một bên.

-Bảo Lâm...làm ơn đi. Cho qua hết đi. Tha thứ và từ bỏ hết đi. Kéo dài thì mày với Phong cũng chẳng ai hạnh phúc. – Thanh nhìn nó bằng đôi mắt van nài.

-Nếu có thể thì tao đã làm từ lâu rồi! Hạnh phúc? Cái định nghĩa ấy của tao đã bị anh ta giết chết từ cái ngày cách đây ba năm rồi! – Nó gất.

-Nhưng...càng tiếp tục chỉ càng khiến mày mệt mỏi thôi.

-Kệ tao! Tao làm gì không cần mày quan tâm. Anh ta dám đánh tao! Mày hiểu cảm giác lúc đó của tao không? Một đứa trong suốt 13 năm được anh ta nuông chiều và nâng niu như tao thì cái đánh đó đã khiến tao thức tỉnh. Đến lúc đó tao mới thực sự hiểu, sự gắn bó suốt 13 năm ấy trong phút chốc cũng có thể tan nhanh còn hơn cả bọt biển. Từ đầu tới cuối...vì ai chứ? Vì anh ta và con Nguyệt Thy ấy! Anh ấy không nhận ra tao ngay từ đầu, Nguyệt Thy cũng không nhận ra, đây chẳng phải là cơ hội tốt cho tốt cho tao à? Tao không từ bỏ đâu. – Nó bức xúc.

-Lâm Lâm! Đừng như thế nữa. Quên hết những thứ không vui ấy đi!

-Mày không hiểu...thật sự không hiểu? Cô ta phản bội lại tình thương của tao. Bày mọi thứ ra như kiểu chính tao là kẻ đã gọi bọn du côn ấy đánh cô ta, khiến cô ta nằm trên vũng máu bê bết ấy một cách đáng thương. Kỹ thuật diễn xuất cũng tốt đấy nhưng muộn rồi. Có tha thì đó là chuyện sau này, trước mắt, ít nhất tao cũng phải làm cô ta phải hối hận khi đụng vào tao. Cả anh ta nữa. Anh ta nên biết, người khiến tao ra nông nổi này là hắn! – Nó nghiêng răng.

-Làm ơn đi Lâm...coi như tao xin mày! Đừng như thế nữa...có gắng bước qua thù hận để làm lại từ đầu. Tha cho anh ta, tha cho Nguyệt Thy đi. Phong giờ cũng hối hận lắm rồi. Khoảng thời gian 3 năm đó chưa đủ để mày dần vượt anh ta sao? – Thanh quỳ hấn xuống dưới đất.

-Mày đứng dậy đi! – Nó hét, nước mắt lại trào.

-Tao không đứng! Thù hận để làm gì chứ? Để rồi khi đạt được những điều mày muốn, mày có thật sự cảm thấy hạnh phúc hay là sẽ đau khổ, hối hận? Tao biết mày đủ thông minh để quyết định những việc mày làm nhưng lần này mày sai rồi, sai rất lớn! Dằn vặt anh ta tiếp tục chỉ khiến mày và hắn kéo dài thêm đau khổ chứ có lợi ích gì? Tao không muốn mày sau khi kết thúc sẽ phải hối hận vì mình đã bỏ quá nhiều thời gian và nước mắt cho câu chuyện không đáng có này. – Thanh hất tay nó ra.

Thanh, Hải Anh và Hải Vy đều hiểu rất rõ con người nó, duy chỉ có suy nghĩ là chẳng thể nào nắm bắt được mà thôi. Hai tuần lễ sau khi tỉnh lại, trí nhớ nó đã hoàn toàn khôi phục. Câu chuyện này ngoài nó và ba thành viên còn lại của Tứ ma nữ thì chẳng ai biết nữa. Suốt ba năm trời nó diễn cái vở kịch của một đứa con gái không có quá khứ, mặc dù không hiểu tại sao nó làm vậy nhưng Thanh, Hải Anh và Vy cũng đều giúp cho vở kịch ấy thêm phần hoàn hảo.

Bây giờ thì nó đã rõ rồi. Mục đích của vở kịch đó chính là nó đã chờ đến ngày hôm nay, gặp lại Phong và Nguyệt Thy và bắt họ phải nếm trải nỗi đau của nó suốt ba năm qua. Nó không thể nào chịu nổi cú sock đó. Từ lúc biết hấn cho đến ngày hôm đó, hấn cũng giống như Thiên và Ropez, xem nó như báu vật cần phải nâng niu, bảo vệ, thế nhưng chỉ cần một vở kịch nhỏ của Nguyệt Thy, hấn đã không tin tưởng mà còn cho nó cái tát. Cái tát đó, thực là đối với nó chẳng có chút cảm giác nhưng có cái gì đó len lỏi vào nơi sâu thẳm nhất của trái tim, nhói, đau tưởng chừng như sắp chết.

Thế mà ngay sau đó, nó vẫn còn có đủ tình yêu để bảo vệ hấn khỏi chiếc xe đang lao tới. Nghĩ lại nó thật sự không hiểu sao mình lại yêu nhiều thế. Vẫn biết mình là người tổn thương, nó vẫn không ngần ngại làm điều đó. Nhưng... liệu nếu thời gian quay lại, nó vẫn có thể làm như thế hay không? Hay quyết định sẽ thay đổi?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

CHAP 38

Nó cắn chặt môi để không phải bật ra tiếng khóc. Mang lòng thù hận đó, nó cũng mệt lắm chứ? Chỉ là nó không có cách nào buông xuôi và cho mối hận ấy vào quá khứ. Nỗi đau nó cảm nhận là quá lớn. Tình yêu nó dành cho hấn hơn 10 năm trời không bằng một vở kịch chỉ vòn vẹn mấy phút! Nó tự hỏi không lẽ hấn biết nó lâu vậy còn không biết bản tính nó như thế nào sao? Nếu nó thực sự đánh Nguyệt Thy thì tuyệt đối nó sẽ không thuê bọn du côn mà là sẽ tự tay kết liễu mạng sống nhỏ nhoi ấy.

Là nó ngay từ đầu đã sai hay là vì hấn không dành chút tình yêu hay lòng tin nào ở nó? Là nó ngu ngốc đến nỗi mù quáng hay là hấn là kẻ quá thực tế, sẵn sàng tin những gì mà mắt mình nhìn thấy? Người ta nói đúng, yêu càng nhiều thì hận cũng càng sâu. Dù còn yêu nhưng mối hận chưa rửa trôi được thì tuyệt đối sẽ không thể nào tiếp tục yêu. Ranh giới giữa yêu và hận mong manh như đường chỉ, và nó đã lỡ bước qua đường chỉ ấy. Là hấn đẩy nó đi, bắt nó phải thay đổi bản thân một cách tàn nhẫn đến thế này. Là tại hấn!

Nhưng mà... nó không biết mình có thực sự trả thù được không? Dù biết là kẻ đứng trước mặt đã từng làm bản thân tổn thương rất nhiều nhưng nó vẫn không thể nào không thừa nhận rằng, nó vẫn còn yêu hấn, nhiều lắm, đến nỗi không có cách nào buông tay nên mới bị tổn thương. Hấn mang lại cho nó nhiều cảm xúc. Chua xót, đau đớn, cay đắng nhiều hơn là ngọt ngào và hạnh phúc. Nhưng nó vẫn chấp nhận yêu, chấp nhận hận thù... để đổi lại điều gì?

Khuyu người xuống mặt đường, mọi thứ quá sức chịu đựng thật rồi. Nếu Thanh không nói ra thì có lẽ, nó vẫn còn có đủ can đảm để thực hiện những kế hoạch trả thù nhưng cái mệnh mẽ trong nó đã bị phá vỡ hoàn toàn. Không phải những điều Thanh nói, nó không biết. Rất hiểu nhưng vì thù hận quá nhiều nên nó cứ biện hộ cho bản thân, cố gắng gạt những đó sang một bên, để bây giờ Thanh nói và bắt nó phải đối diện với thực tại. Nó biết tiếp tục chỉ càng thêm một mối nhưng sao không cam tâm để mỗi bản phải chịu đau khổ trong khi hai con người đó vẫn có thể cười.

Mỗi tối đi ngủ, không khi nào là nó không khóc vì điều đó. Nó không muốn nhưng chẳng thể nào dứt được tình yêu. Chính vì tình yêu đó quá lớn và quá nhiều, nó mới phải hận nhiều đến vậy. Nó cứ không biết rằng hấn thật sự có cảm nhận được tình cảm nó dành cho hấn lớn đến mức nào hay không? Hay là nếu hấn đến trước mặt nó và xin lỗi, mong có được sự tha thứ thì nó sẽ phải làm sao? Sẽ bỏ qua hay vẫn sẽ tiếp tục thù hận?

Nó bật lên tiếng khóc trong nỗi đau của bản thân. Gục đầu vào người Thanh, nó nói từng tiếng đứt quãng:

-Tao...biết! Tao biết rất rõ...chứ! Nhưng không thể nào làm được...tao không có đủ lòng...vị tha để...tha thứ cho tất cả...những điều...hấn đã bắt tao chịu. Tao đau...đau lắm...hấn ta đâu có biết...đâu chịu hiểu rằng...tao yêu hấn tới mức sẵn...sẵn sàng từ bỏ cuộc sống...hiện tại...để lao đầu vào chỗ...chết? Hấn ta mãi mãi...không hiểu thế nào là yêu...yêu để rồi hận! Tao cũng mệt mỏi lắm chứ? Nhưng...tao không tìm...ra cách để từ bỏ...Mày nói thử xem...làm sao để tao bước qua được thù hận đây? – Nó khóc to trong lòng Thanh.

-Lâm...tao biết mày như thế nào. Làm bạn mày hơn 16 năm của cuộc đời, tao với mày còn hơn cả chị em ruột. Chẳng lẽ tao lại không hiểu cảm nhận của mày ra sao? Mày đau...tao cũng đau lắm chứ! Nghe lời tao, một lần này thôi. Quên đi...cứ xem như hấn ta chưa từng tồn tại, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Tha thứ để lòng thanh thản hơn. Nếu cảm thấy không chịu được thì tao với mày sẽ về Nhật, không thì lại sang Anh, không gặp mặt hấn thì sớm muộn cũng có thể tha thứ được thôi. – Thanh an ủi nó, vuốt từng lọn tóc của nó.

-Nếu có thể thì ba năm qua tao đã làm được chứ không chờ tới tận bây giờ!

-Thôi Lâm...

-Tao mệt mỏi quá. – Nó lắc đầu.

-Vậy tao đưa mày về nghỉ. Mày không tiếp tục được nữa đâu. – Thanh đứng dậy rồi kéo nó đứng lên.

-Còn “Chiếc ghế vàng” thì sao? Tao phải thắng!

-Kệ đi...tao sẽ thắng thay mày. Mày cần nghỉ ngơi.

-Không được! Tao vẫn phải tới đó. – Nó hất tay Thanh ra khỏi người mình.

-Lâm...mày đừng có bướng nữa được không? – Thanh nhìn nó đầy thông cảm và bất lực.

-Tao phải đến! Nếu mày muốn tao gạt bỏ thù hận thì làm ơn... hãy cho tao đấu xong trận đấu này, xem như tao trút hết những gì không đáng có trong lòng ra, được chứ? Cứ chịu đựng mãi... tao sẽ chết mất!

-Mày... tao không muốn mày đem bọn đấy ra làm bao cát trút giận. Mày sẽ giết người đấy! Tốt nhất là nên về đi. – Thanh nhìn nó bằng ánh mắt lo ngại.

-Tao biết kiểm soát chính mình. Không chết người đâu. – Nó vẫn cứng đầu.

-Có thật là không sao?

-Phải. – Nó gạt đầu.

-Thế thì lau hết nước mắt đi. Təm lem cả ra kia. – Thanh thấy nó chiếc khăn tay đỏ.

-Cảm ơn. – Nó nhận lấy.

-Vẫn còn gần hai tiếng nữa mới bắt đầu. Đứng đây và nghỉ ngơi chút đi. Tâm trạng mày đang không tốt, im lặng và vắng vẻ thế này sẽ giúp tâm trạng khá hơn.

-Cũng được... tao muốn từ bỏ nó quá! – Nó cắn răng, vươn người hít thở sâu bầu không khí.

-Bỏ? Điều gì? – Thanh tỏ ra không hiểu với lời nói không rõ ràng của nó.

-Máu... – Nó khẽ khàng đáp một tiếng.

-Vậy thì đừng trả thù nữa. Nó sẽ giúp mày bớt được chút máu phải đỏ đấy. Tao không muốn nhìn mày đau khổ...

-Trả thù? Hai kẻ đó... dù tao có bỏ qua cũng chỉ có thể tha thứ cho một người thôi... kẻ còn lại phải chịu chết! Có thể tao sẽ tha thứ cho Đăng vì chắc tao không có đủ dũng cảm để ra tay nhưng... đối với Nguyệt Thy thì khác. Cô ta sẽ phải trả giá cho những gì mình làm. Khiến tao tổn thương tao chưa tính, có thể tao sẽ cho qua được nhưng tát mày hai bạt tay tao sẽ xử. Trước giờ tao im lặng sau hai vụ đó chỉ là để tìm cơ hội xử lý luôn thể, kéo dài... rắc rối. Đánh bạn tao thì chết... vẫn còn quá nhẹ! – Nó nghiêng rặng.

-Ok! Mày chịu tha thứ như thế là đã ổn lắm rồi, còn con Nguyệt Thy ấy... muốn làm gì thì làm. Tao không ngăn cũng không cản. Con nhỏ đó đáng bị như thế. – Thanh nhún vai.

-Ừ... – Nó gạt đầu, môi hơi nhếch lên.

Nó với Thanh, cả hai cứ đứng im lặng không nói gì nữa mà ngược nhìn trời đêm. Quả thật, không có ánh đèn xoa hoa, kiêu diễm thì nhìn bầu trời mới có thể thấy được sự rực rỡ của những ngôi sao. Bình yên quá!

Nhưng có bình yên thế nào thì... máu cũng sắp phải đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

CHAP 39

11g30, nó đã được Thanh đưa đến nơi cần đến – địa điểm tổ chức tranh tài “Chiếc ghế vàng”.

Nó bước xuống xe tháo mũ bảo hiểm ra, đã vậy còn hất tóc một chút để tóc vào nếp lại như cũ khiến mấy tên suýt xịt cả máu mũi, và đương nhiên, đối với hắn, cảnh tượng này là vô cùng chướng mắt!

-Sao bây giờ em mới đến? – Hắn kéo tay nó lại hỏi.

-Đi hóng gió với Thanh chút thôi... đừng lo! – Nó lạnh nhạt.

Nói cách khác là vẫn chưa thể nào tìm ra cách để đối diện với hắn. Nói là tha thứ, chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy? Muốn tha thứ, nó cần phải có thêm thời gian chứ không phải một mối hận mà chỉ cần vài câu nói, vài phút ngán ngùi, vài giọt nước mắt là có thể rửa trôi được.

-Em sao thế? Thái độ của em khác hoàn toàn lúc này! – Hấn chau mày nhìn nó.

-Anh không cần quan tâm đâu. Ở đó mà lo cho tốt phần đầu của mình đi. Tôi nói trước cho dù anh có hạ hết được bọn ngoài kia và đối mặt với Venus thì khả năng thắng của anh vẫn nằm dưới 20%. – Thanh từ sau bước tới, kéo tay nó ra khỏi tay hấn rồi nhìn bằng ánh mắt tức giận.

-... – Hấn ngây ngô nhìn hai cô gái trước mặt.

Thật sự là hấn không hiểu rằng mình đã làm gì khiến Thanh phải nhìn mình bằng ánh mắt giết người như thế. Phải nếu ánh mắt mà có thể giết người thì hấn đã chết dưới tay Thanh từ lâu rồi. Nhỏ không hề hận, cũng không hề oán trách Phong. Chỉ đơn giản là nhỏ biết cách chấp nhận rằng tình yêu của nó là dành cho hấn. Có điều, ánh mắt đó như lời cảnh cáo hấn đối với những gì hấn đã làm nó phải tổn thương. Bản thân Thanh đã từng thề rằng, chỉ cần hấn khiến nó phải rơi một giọt nước mắt nữa thôi, nhỏ sẽ sẵn sàng cầm dao đi đâm chết hấn dù có phải đối mặt với cả Duy.

Thanh không nói gì nữa, quay ngoắc đầu rồi kéo thẳng nó về phía bang mình đang đứng đông nghịt kia. Nhỏ đang kìm nén cơn tức giận của mình và cơn tức giận ấy sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào nếu có người châm ngòi. Nguyên do cũng chỉ vì cái con người không đáng để nó phải tổn thương ấy – Vũ Gia Phong.

-Đi đâu mà lâu vậy? – Vy khoát vai hai cô em gái.

-Hehe...tại ngọt ngào quá nên con Thanh dẫn em đi hóng gió xú đó mà. Phải để tinh thần thoải mái thì mới không ra tay “hạ sát” người ta chứ. Em mà nóng thì chẳng khác nào để Diêm Vương làm việc mệt nghỉ à? – Nó cười lém lỉnh.

-Tôi biết chị lắm mà...cẩn thận kéo không quá tay giết chết người ta đấy nhóc con! – Vy dí mạnh tay vào trán nó.

-A...đau em! – Nó nhăn mặt, chun mũi nhìn cực đáng yêu.

-Hải Anh đâu? – Thanh nhòm ngó xung quanh.

-À...nó đang đứng bàn một số chuyện với Zun đấy. Nói chung lại là đang cố nắm bắt tình hình bang gần đây. – Vy chỉ về hướng có một cô gái và một chàng trai đang đứng nói chuyện.

-Oh...nhắc cũng phải. Gần 2 tháng nay chúng ta bỏ bang cho thằng Zun nhiều quá! Cũng tại nhiều việc nên quên hấn đi, cứ chủ quan là có thằng nhóc lo rồi. – Thanh gật gù.

-Haizz...riết rồi tao thấy tháng nhóc giống bang chủ hơn cả tao. Có trách nhiệm với mọi người hơn tao nhiều. – Nó lắc đầu chán nản.

-Vậy thì tranh thủ thường xuyên ghé bar hơn đi. Dù sao thì khi ngồi lên “Chiếc ghế vàng” mày cũng phải ghé thường xuyên để bảo đảm tình hình đang diễn ra giữa các bang phải chứ? – Thanh cười.

-Chắc phải thế quá! Kéo không sau này họ lại chẳng nhận ra tao là chị hai bọn nó mất. – Nó thờ dãi.

-Chính xác! – Thanh giờ ngón cái ra trước mặt nó.

-Mà đợi dài cả cổ vẫn chưa bắt đầu nữa là sao? Em đang rất cần được nghỉ ngơi, thế mà lại vắt kiệt sức lao động của người ta vào những chuyện không đâu ở đây. – Nó cau có.

-Sắp rồi đấy. Ropez với Thiên đang chuẩn bị đi tới giữa kia. – Vy hất mặt về phía Thiên và Ropez.

Theo hướng tay Vy, quả thật là hai người đó đang chuẩn bị công bố cho cuộc chiến mở màn. Ropez mang gương mặt tảng băng của mình, bước từng bước chậm rãi trên nền đất ẩm ướt. Nơi đây rất thích hợp để máu rửa trôi hết những bụi bẩn.

-Mọi người sẵn sàng hết chưa? Tôi không muốn khi cuộc đấu bắt đầu mà vẫn còn người chưa sẵn sàng. – Ropez nhếch môi.

-... – Tiếng im lặng như trả lời thay cho tất cả.

-OK...xem như mọi người đều đã sẵn sàng. Vậy thì mọi bang chủ các bang ra đây đứng. Những kẻ không phận sự thì tránh-sang-một-bên! – Ropez vừa nói giọng uy quyền, đôi mắt quét qua từng người khiến họ ớn lạnh.

Tất cả những người tham dự cuộc đấu đứng đó đối diện với nhau, mặt ai cũng lạnh tanh hoặc cợt nhả, xem thường đối thủ. Trên tay bọn họ cầm vũ khí không chút e sợ, cứ như là cầm đồ chơi thường ngày vậy, bá khí thật khiến cho những con người tầm thường khác không khỏi xáo xáp mà chạy.

Nó cũng thế. Dù chuồng đánh tay không nhưng với những kẻ thích xưng bá giang hồ cầm đầy rẫy vũ khí thế khi thì tay không chắc chết. Nó cho dù giỏi thế nào cũng không phải là thánh để có thể đỡ được mà không có phụ kiện kèm theo.

Trang vẫn dùng châm như mọi khi. Chỉ có điều những kẻ ngu dốt ngoài đó nhìn vào cứ tưởng cô chấp tay không nên khoát chỉ vì sẽ loại được một người đầu tiên. Thảo Anh thì hai tay hai khẩu súng ngắn được đặc chế riêng biệt dành cho mình. Viên đạn của nó có thể xuyên qua cả năm người và trên viên đạn có tẩm thuốc tê. Chỉ cần viên đạn xoẹt qua thì đảm bảo, thuốc tê sẽ theo miệng vết thương ngấm vào cơ thể khiến tên đó không của động được và tự động thua cuộc.

Thanh thì hôm nay đổi chút sở thích. Nhỏ hai tay cầm hai thanh kiếm Nhật dài nhọn sắc bén, tay cầm của thanh kiếm được mạ vàng và chạm trổ tinh xảo, được đính trên đó là ba viên ruby màu đỏ tươi như máu. Đây là món quà sinh nhật năm 14 tuổi mà papa nó đã tặng cho nhỏ. Nó cũng thế, gốc Nhật nên hôm nay cũng thử xài kiếm Nhật. Dù có học qua nhưng nó cũng chưa từng thử áp dụng việc cầm kiếm Nhật giết người bao giờ cả.

Ropez nhìn mọi người bằng con mắt hài lòng, cất tiếng:

-Vậy là xong...cuộc đấu chính thức được nhấn nút...START!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

CHAP 40

Những tên ham hố cứ nhắm mắt nhắm mũi lao lên như những con thiêu thân. Đối với họ, chỉ cần giết được một kẻ trước mặt thì coi như càng gần với chiến thắng, nhưng đối với những kẻ thông minh, lánh mặt để những thằng ngu dần chém giết lẫn nhau rồi sau cùng lại bước ra nhận giải vì vẫn còn đứng vững. Những kẻ như thế mới mong có chút cơ hội để ngồi lên “Chiếc ghế vàng”.

Một tên cầm thanh...mã tấu dài và to lao đến trước mặt Thanh vô cùng hùng hổ. Hắn ta cứ ngỡ một đứa con gái thì chẳng biết làm gì ngoài giật giữ, nấu com (Nhảm to! Kêu chị ấy đánh nhau còn được, kêu chị ấy nấu ăn giặt đồ thì chẳng khác gì đại họa! >.)

– Phải cố gắng nhiều đấy! – Nhỏ cười mỉa, từ tốn nói.

Ngay sau đó, Thanh hất tay tên đó ra và...

“Xoẹt”

Lưỡi kiếm của Thanh đã đi ngang đôi chân tên ngu ngốc ấy một cách ngọt xớt không chút khó khăn. Tên đó ôm chân nằm lăn ra đất, máu bắt đầu chảy, chảy như sông dưới chân nhỏ và lưỡi kiếm máu vẫn chưa khô. Xoay người, lại thêm một tên khác được nhỏ cho một đường sâu ngay chân và ngã xuống rên la đau đớn.

Dường như, trong đôi mắt ấy không hề ánh lên chút sợ hãi nào, cũng chẳng nhìn ra được nỗi đau đớn của những con người trước mặt, cũng không còn long lanh như sự vốn có của nó. Trong đôi mắt ấy, chỉ còn lại mùi vị của máu, sự lạnh lùng đến ghê rợn và tàn nhẫn đến khó tin. Dù biết như thế là có tội nhưng...mãi mãi chẳng thể làm khác!

Vy đứng nhìn những kẻ đang bao vây xung quanh mình bằng ánh mắt không thể nào bình thản hơn được nữa. Chỉ cần một cái vung tay nhẹ nhàng, những tên ngu dân ấy lập tức ngã xuống mà chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

– Một liều thuốc mê thôi mà? Sao yếu thế? – Vy nhăn mặt.

Đối với cô, liều lượng này còn là quá nhẹ. Suốt ngày ở trong một căn phòng chứa đầy hoá chất, Vy đã nhanh chóng bị miễn nhiễm với những thứ vô dụng này. Có thể nói, muốn đánh thuốc mê thì đánh chữ dùng bao giờ dùng thứ ấy với cô vì Vy chưa kịp ngủ thì kẻ đánh thuốc mê ấy đã bất tỉnh nhân sự từ lâu.

Hải Anh giương khẩu súng ngắn lên mà nhắm. Một phát súng vang lên là có cả chục người ngã xuống mà chẳng thể động đậy. Khá hài lòng trước những gì trước mặt, quả là không uổng công Hải Anh ngồi hai ngày liền trong phòng để thiết kế khẩu súng ấy, kèm theo đó là loại đạn được tẩm thuốc tê JZ-094 mới nhất của Vy. Có thể nói, thứ vũ khí này ngoài cô nàng ra thì không còn ai khác sở hữu.

“Pằng”

Một viên đạn phát ra từ sau lưng khiến Hải Anh hơi hoảng hồn nên phản ứng hơi chậm. Nghiêng người nhưng không kịp, viên đạn ấy xé toạt không khí găm vào cánh tay phải của Hải Anh.

– U... – Hải Anh hơi nhăn mặt, tay còn lại bịt miệng vết thương, ánh mắt lạnh tanh như muốn giết chết kẻ đã làm việc này.

– Áaaa... – Tên cầm súng đứng sau lưng Hải Anh ngã xuống cùng lúc với mùi máu t...anh đang bốc lên. Sau lưng hắn là mảng áo ướt đẫm máu tươi đỏ thẫm.

– Ổn không? – Nó cầm thanh kiếm nhuộm đầy máu nhìn vết thương của Hải Anh mà hỏi.

– Được. Đạn trúng tay phải. . . một lũ ngu ngốc! – Hải Anh cười, vẻ mặt như chẳng có chút đau đớn nào cả.

– Chảy máu nhiều quá! Cần thận đừng để mất máu. – Nó nhú mày nhìn vết thương.

– Không sao. Chỉ là một phát đạn, cũng chẳng chết được. Chỉ có điều, chỉ còn lại tay trái cũng tốt hơn. – Thảo Anh cười rồi đẩy nó ra, ý bảo nó cứ đi làm việc của mình, cô nàng dư sức tiếp tục cuộc chơi tối nay.

Nó nhìn Hải Anh chăm chú một lúc nữa thì mới chịu chú ý đến những thứ xung quanh khi có tên định đánh lên mình. Một cú đá xoáy cực đẹp mắt được nó thực hiện ngoạn mục cùng với một nhát chém không thương tiết vào chân hắn ta. Đánh lên sao? Chọn nhầm đối tượng rồi!

Hải Anh vẫn sung sức, dù bị đạn bắn vào tay phải nhưng chỉ với một tay trái, cô nàng vẫn có thể hạ gục từng tên ngu ngốc. Cũng phải thôi, cái danh Đông ma nữ đầu chỉ để chung tù kính? Một phát đạn đã là gì chứ? Có thể đối thủ không ai biết nhưng một khi đã là người của tổ chức sát thủ D.E.A.T.H, không ai là không biết đến tài thiện xạ của Vanessa – Đông ma nữ, chỉ cần cầm súng một tay cũng có thể bách phát bách trúng. Chưa kể đến việc cô nàng cầm súng bằng tay trái bắn còn chuẩn xác và nguy hiểm hơn tay phải rất nhiều lần. Không phải do thuận tay trái mà là do tập luyện với tay trái từ lâu.

Gần đó, có một ánh mắt đầy lo lắng lẫn yêu thương cứ liên tục dõi theo cô nàng. Thiên đứng ngoài vòng của cuộc chiến nhưng không ngừng dõi theo hai hình bóng nhỏ nhắn – người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời anh và báu vật của cả dòng họ Kivasato. Lúc Hải Anh vừa bị bắn, trong mắt anh mọi thứ như chết lặng đi. Anh cố gắng để có thể chạy tới bên cô nàng ngay lập tức nhưng Ropez đã ngăn lại. Lúc đó, Thiên đã tính gạt luôn cả bàn tay của chị để có thể chạy tới nhưng mà ánh mắt ấy khiến anh phải ngừng lại.

Ánh mắt giận dữ lẫn kiên quyết của Ropez khiến anh không thể làm khác. Đây là nhiệm vụ của D.E.A.T.H, anh biết chứ. Mà hể là nhiệm vụ của D.E.A.T.H thì trong bất cứ hoàn cảnh nào, mệnh lệnh là không thể cãi. Ở cái tổ chức ấy, anh mãi mãi không thể nào đôi co với thầy, với Tứ ma nữ và người cuối cùng là Buróm Đêm!

Trước giờ, Thiên là người không biết đến thất bại và số người đánh thắng được anh chỉ nằm trên đầu ngón tay: thầy, Tứ ma nữ và cuối cùng là Ropez. Có thể nói, danh phận và khả năng, trí thông minh cùng sắc đẹp của Ropez chỉ xếp sau Tứ ma nữ nhưng lại hơn hàng vạn con người.

Lúc đó, Thiên biết, ánh mắt ấy chính là thay lời ra lệnh cho anh đứng im. Nhiệm vụ lúc này của Tứ ma nữ, anh không được quyền xen vào bởi. . . Bắc ma nữ đã ra lệnh cách đây một năm rằng: “Chưa tìm người thay thế hai hậu vệ còn lại, Tứ hộ vệ không bao giờ được hành động”.

Cần rằng, anh chỉ còn cách làm theo hoặc Hải Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu anh làm trái lời Bắc ma nữ. Bất kì ai không tuân theo nó, chưa cần đề nó ra tay, ba người còn lại đã khiến kẻ đó không còn một cơ hội để thay đổi những gì mình đã làm.

Nó – trong lòng những người còn lại chiếm giữ một vị trí quan trọng hơn tất cả. Kể cả nếu nó có phản đối việc của Hải Anh và Thiên thì tất nhiên, cho đến suốt cuộc đời dù yêu đến thế nào, Thảo Anh cũng không dám tiến tới. Nó đối với Hải Anh nhiều lúc còn quan trọng hơn cả Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

CHAP 41

Nó thẳng tay chém từng tên không biết lượng sức mình, cứ thích lao vào một cách ngu ngốc. Tâm trạng nó trước đó quả thật là đang rất nặng nề. Đúng như những gì Thanh đã nói, nó càng đánh càng mạnh tay, con quỷ thật sự trong nó đang trỗi dậy một cách mạnh mẽ. Không biết vì sao nhưng máu khiến nó cảm thấy như bớt phần nào đó. Như kiểu máu sẽ gột rửa hết những điều gì sạch sẽ nhất vướn lại trên đôi cánh đen huyền của ác quỷ, sẽ khiến những thứ đẹp để đó không còn chạm được tới ác quỷ.

Mặc dù đã rất kiềm chế nhưng nó vẫn không thể nào khống chế nổi cơn khát máu của bản thân. Những uất hận đối với hắn mà nó phải kiềm nén, hiện tại đang được nó lời ra để hành hình những tên xấu số phải đối mặt với nó. Những đường kiếm sắc bén không theo bất cứ quy luật nào làm đối phương không biết đường tránh. Nó bây giờ cứ như một con thú hoang không ai có thể ngăn cản.

Vy nhìn thấy nó trong tình trạng này thì bắt đầu cảm thấy lo lắng. Ánh mắt đang ngày càng tối dần của nó cho thấy sự kiềm nén sắp đi quá giới hạn cho phép của bản thân. Chính lúc chạm tới giới hạn, tất cả những gì bị kiềm hãm sẽ bùng ra. Đến lúc đó thì không ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo!

– Vanessa, Ellie! Con Venus! – Trang gọi to. (Vị tụi nó không gọi tên kia được, sợ ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường nên bây giờ, tạm thời mình sẽ gọi bằng tên tiếng Anh! *-*)

– Hử? – Vanessa giật mình quay sang nhìn nó. Cảnh tượng nó chém mất đôi chân của tên đang nằm dưới đất đập vào mắt cô nàng.

– Venus...đang mất dần kiểm soát! – Ellie hét hoảng.

– Không phải chứ? – Vanessa giật mình hoảng sợ.

Ngay sau lời khẳng định của Ellie, cả nhỏ, Vy và Hải Anh đều chạy về phía nó nhanh nhất có thể. Bất kì ai ngáng đường đi của họ lúc này không phải chỉ là bị thương mà là chết!

Nó một khi đã mất kiểm soát thì khó có ai có thể kéo nó về lại như lúc đầu. Kể cả cho dù là người thân mà đi ngăn cản nó lúc này cũng có thể bị nó xuống tay.

– Đứng nà! – Ellie chạy tới nhanh nhất, bỏ hai thanh kiếm xuống rồi ôm chặt nó từ đằng sau.

– Bỏ ra! – Nó gào từng tiếng.

– Dừng...dừng lại đi! Bình tĩnh... – Ellie cố gắng trấn an nó.

– Tao đã bảo bỏ ra! Điếc à? – Nó quát lớn.

Jersey và Vanessa chạy tới, cô gắng hạ gục những tên xung quanh để Ellie có thể tìm cách nhốt lại con quỷ sắp tỉnh dậy trong nó. Trong lòng cả ba không khỏi dấy lên một cảm xúc kì lạ.

– Làm ơn...xin đừng...bình tĩnh...

– Mày buông tao ra! – Nó vùng vẫy mà quên rằng, trên tay mình đang cầm thanh kiếm.

Không may, thanh kiếm hướng tới trước người Ellie.

“Xoẹt”

Từng giọt máu đỏ rớt xuống nền đất ẩm thấp đầy mùi tanh. Ánh mắt Ellie lúc này có cái gì đó rất khó diễn tả, vừa đau xót, vừa kìm nén.

Lưỡi kiếm của nó hiện giờ đang nằm trong tay nhỏ. Lúc thanh kiếm tới trước mặt, nhỏ không ngần ngại lấy bàn tay cầm lưỡi kiếm lại để bảo vệ bản thân và bây giờ...từ tay nhỏ, máu chảy ra rất nhiều!

– Mày... – Nó sững sờ trước hành động của Ellie.

– Bình tĩnh được chưa? Dừng như thế nữa... – Ellie buông thanh kiếm ra, không quan tâm đến vết thương mà nhìn nó đầy lo lắng.

– Ellie...tay mày...chảy máu rồi... – Nó bàng hoàng chỉ vào bàn tay nhỏ.

– Hử...vết thương nhỏ thôi...mày tỉnh là tao mừng rồi! Dừng như thế nữa. – Ellie khẽ liếc qua tay mình một cái rồi lại khuyên nó.

– Nhưng mà... – Nó đang tính nói gì đó nhưng Ellie lại cắt ngang:

– Dừng bắt kiểm soát một cách ngu ngốc thế. Nếu như vậy thì đó không còn là Kiwasato Venus mà tao biết.

– ...Xin lỗi... – Nó mím môi.

– Đừng xin lỗi tao. Hãy đấu theo đúng cách của mày ấy. – Ellie đưa thanh kiếm tới trước mặt nó.

– Vậy còn mày? Tay bị thương rồi thì biết làm sao? – Nó ái ngại.

– Tay phải bị thương thì còn tay trái. Lo gì? Vanessa vẫn có thể bắn súng bằng tay không thuận thì với tao, dùng kiếm bằng tay trái cũng chẳng khó. Mày đang lo thừa đó. – Ellie trấn an nó, khiến nó tin bằng cách tay trái cầm kiếm chém ngay chân của thằng đứng sau đang định đánh lên nhỏ.

– Cầm giùm tao thanh kiếm này luôn nhá. Tay phải thương rồi, không cầm được. – Ellie lấy thanh kiếm còn lại của mình đưa nó rồi nhanh chóng lần đi vào đám người xung quanh đó. Nhỏ không thể đứng trước mặt nó thêm được nữa, bởi nhỏ hiểu, càng thấy vết thương trên tay Ellie, Venus sẽ day dứt và không thể tập trung được.

– Xin lỗi mày...Ellie... – Nó cắn môi rồi lại tiếp tục lao vào cuộc chiến.

Cứ như thế, cuộc chiến kéo dài gần ba giờ đồng hồ cho đến khi trên bãi đất đầy ắp những con người nằm rên la trong đau đớn. Ropez cho người vào đem những kẻ bị thương tới viện cấp cứu trước khi quá trễ. Có thể nói, bệnh viện tới nay sẽ gặp tình trạng quá tải đây!

Killing và Monster là hai bang còn lại duy nhất trong cuộc đấu này. Mặc dù không bị gì nặng nhưng cũng không thể tránh những... vết thương ngoài ý muốn.

– Jersey. Chị đưa Vanessa vào băng bó đi. – Nó nói.

– Nhưng cuộc đấu chưa kết thúc? – Jersey nhìn nó.

– Không...xong rồi! Và giờ là đến trận đấu của em với Ellie... – Nó lắc đầu.

Phải, bây giờ chỉ cần nó và nhỏ đấu với hấn và Khánh. Ai thắng thì giữ “Chiếc ghế vàng”, đồng thời để xác định lại thực lực của hai người đó cho chức vị hộ vệ sắp tới của mình.

– Ôn không? Ellie đang bị thương... – Jersey lo lắng.

– Nam ma nữ...vốn không phải là hư danh! – Nó nói thâm vào tai Jersey.

– ... – Jersey không nói nữa, chỉ nhìn nó một lúc rồi khẽ găt đầu diu Vanessa vào trong băng bó.

Bên phía đối diện, Nam, hấn và Duy đang nhìn tui nó chăm chăm. Nam đang chờ chỉ thị của nó. Nam vốn biết ngay từ đầu đây là nhiệm vụ của D.E.A.T.H. Mà là nhiệm của của D.E.A.T.H thì bất khả kháng với mọi mệnh lệnh từ nó!

– David... nhiệm vụ của anh xong rồi. Lui đi... – Nó hất mặt về phía Nam.

– Cần thận! – Nhìn nó găt đầu, Nam quay sang nhìn hai thằng bạn, nói khích lệ.

Thật sự, cho dù Thanh có bị thương đi chăng nữa thì Nam không chắc Duy có thắng Vi được không bởi anh biết, bản thân anh cũng không vượt qua nổi cô em gái của mình.

– Này...đi đâu vậy? – Duy kéo Nam lại.

– Nhiệm vụ kết thúc...anh hết việc rồi. Vào chăm sóc Vanessa hộ em! – Thanh phẩy tay ý đuổi Nam đi.

– Hừ...anh chưa kịp chạm tới con bé thì Killer (Thiên) đã lo xong hết rồi. – Nam cười nhẹ.

– Vậy thì vào trong lo cho Jersey. Nhờ cả vào anh. – Thanh nói rồi quay mặt đi thẳng về phía chỗ nó.

– Duy này...cần thận nhé! Đừng bao giờ nương tay chỉ vì nó là Trúc Thanh. Mày nên phân biệt rõ một điều: Trúc Thanh không hề có mặt tại đây, con người trước mặt mày lúc này là Ellie của Tứ ma nữ! Không xuống tay đồng nghĩa với từ...CHẾT! – Nam nhếch môi rồi chạy vào trong lo cho cô “vợ” bé nhỏ của mình.

Hấn ở gần đó nghe thấy thì ngay lập tức cùng với Duy quay đầu lại nhìn hai cô gái đáng vẻ mỏng manh đứng dưới trời đen ảm. Sự lạnh lẽo và khô khốc khiến những kẻ dù máu lạnh như cả hai tên cũng phải rung mình lấy một cái.

Duy bất ngờ nhìn thấy vết thương trên tay Ellie. Sâu và nó đang chảy khá nhiều máu! Ban nãy lo hạ từng tên một, cũng vì vị trí cả hai cách khá xa nhau nên Khánh không thể nào quan sát mãi Ellie được nên đến lúc này mới phát hiện ra vết thương của nhỏ.

Duy vội vàng lao tới chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn đầy máu tươi kia, lo lắng hỏi:

– Em bị sao vậy? Sao lại để bị... – Duy đang hỏi han thì Ellie ngay lập tức giật phắt tay lại, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc.

– Không cần lo. Đấu đi! – Nhỏ chẳng thèm để ý phản ứng trên gương mặt Duy, ngoảnh mặt bước đi.

Nhưng ngay sau đó, Duy đã chụp cánh tay nhỏ lại. Thật sự thái độ này của Ellie khiến tên này chẳng thể nào hiểu nổi. Dù trước mặt là người con gái mình yêu nhưng cái cảm nhận hoàn toàn khác xa!

– Em sao vậy? – Duy hỏi.

– Không sao cả. David (Nam) chưa nhắc anh à? Tội lúc này là Ellie chứ không-phải-là-Trúc-Thanh! – Nhỏ cười khẩy rồi nói nhỏ vào tai Duy, xong thì hất tay tên này ra rồi bước thẳng, tuyệt nhiên không thèm quan tâm tới sự sững sờ của Duy.

Bước đi được vài bước, Ellie lúc này mới thật sự cảm nhận được sự đau rất ở bàn tay mình. Đưa nó lên nhìn chăm chú một lúc, nhỏ lại lắc đầu rồi bỏ mặc vết thương. Dù gì cũng chỉ là một vết thương nhỏ ngay tay. Bao nhiêu năm dần thân làm sát thủ, cái chết luôn rình rập lại chẳng làm gì được Ellie thì một chút thế này có là gì?

Nhỏ bước lại gần nó, khẽ ra hiệu là đã có thể bắt đầu trận chiến.

– Kun đấu với Ellie nhé! Tôi tiếp Trent. – Nó găt đầu nhìn Ellie rồi hất mặt về phía bọn hấn.

– Nhưng Ellie...cô ấy bị thương! – Kun (Duy) lên tiếng đầy phẫn nộ.

– Đờ này. – Ellie cầm cây kiếm Nhật của mình thấy tới chỗ Kun làm tên đó hơi bất ngờ, cũng may là phản ứng nhanh nên chụp kịp.

– Em...tính làm gì? Em đang bị thương đây. Đừng tiếp tục nữa. – Kun cố gắng khuyên can nhỏ.

– Không cần anh lo. Ra đòn trước đi! Bằng không, anh không sống sót ra khỏi đây được đâu! – Thanh lấy thanh kiếm từ tay nó rồi chìa thẳng vào mặt Kun bằng tay trái.

– Em... – Kun sững sờ.

– Ra tay đi! – Ellie hét lên như ra lệnh.

Không còn cách nào khác, trước tiếng hét của nhỏ, Kun đành phải cầm thanh kiếm lao vào đấu chọi với chính người mình yêu thương. Đáng tiếc, vì tâm lý cứ ngỡ nhỏ bị thương nên Kun cũng chỉ ra tay nhẹ nhàng, ai ngờ khi thanh kiếm trên tay Kun đang lao về phía cánh tay của Ellie, nhỏ đã nhanh chóng lách người tránh được. Không một chút do dự hay kiêng nể, Ellie nhanh chóng đâm thanh kiếm về phía lưỡi liềm của Kun, khéo léo hất thanh kiếm ra khỏi tay tên này một cách quá đơn giản khiến Kun hơi bất ngờ.

Cách Ellie cầm thanh kiếm và sử dụng nó bằng tay trái một cách thành thạo làm Kun không thể ngờ được. Trước giờ, cậu cứ ngỡ rằng nhỏ chỉ thuận tay phải nên chắc chắn, việc cầm kiếm tay trái sẽ vô cùng khó khăn. Không ngờ kỹ thuật của Ellie lại đến mức có thể sử dụng kiếm bằng cả hai cánh tay. Điều này hoàn toàn khó khăn và gần như không thể vì tập luyện với tay không thuận đòi hỏi sự kiên nhẫn và chăm chỉ luyện tập nhiều.

Ellie không hề do dự chìa thẳng đầu kiếm đến trước mặt Kun. Nhỏ biết cậu cố tình nhường vì cánh tay đang chảy máu kia nhưng những điều đó hoàn toàn vô nghĩa, hoàn toàn không cần thiết!

– Đừng tỏ vẻ thương hại người khác. Tôi không cần thứ ấy! – Ellie rắn giọng nói.

– Nhưng em đang bị thương. Hoạt động nhiều có thể khiến nó chảy máu nhiều hơn đây. – Kun chán nản, tìm cách khuyên nhỏ.

– Hừ...để tôi nói cho anh biết một điều. Luật của Tứ ma nữ một khi đang làm nhiệm vụ thì phải hoàn thành cho dù có hi sinh cả mạng sống của mình. Vậy thì vết thương này có đáng là bao? – Ellie bỏ thanh kiếm xuống, bước lại nói nhỏ với Kun.

– Nhiệm vụ? – Kun nhắc lại, ánh mắt có gì đó khá phức tạp.

– Phải, là xác định lại thực lực của hai kẻ mà Bắc ma nữ đề cử cho chức vụ hộ vệ. Và một trong hai người được đề cử là anh! – Ellie nói, giọng vô cùng nhỏ chỉ để hai người nghe. Ánh mắt như đang khiêu khích người đối diện.

– Anh? – Kun nhắc lại.

– Phải...vì vậy đừng làm tôi thất vọng. Tôi rất mong anh có thể vượt qua bài thử thách này. Chức vụ đó không phải mấy ai cũng có thể bước đến. Con đường anh đang đi là dễ dàng nhất rồi.

– Nhưng... – Kun vẫn lo, cậu đưa mắt nhìn về phía bàn tay trái của nhỏ.

– Tôi đã bảo không cần lo. Anh càng dấy dưng chỉ càng khiến tôi tốn thêm thời gian và mất nhiều máu hơn mà thôi. Chiến đấu bằng tất cả những gì anh được học và chứng minh cho tôi thấy rằng, anh hoàn toàn phù hợp cho chức vụ đó! Hay anh không đủ khả năng? – Ellie nhìn chăm chăm.

– ...Được! Bắt đầu đi! – Kun nhìn nhỏ một hồi rồi gạt đầu.

Thay vì thuyết phục không được thì hãy nhanh chóng kết thúc nó!

– Ok...đây là cơ hội cuối cùng của anh. – Nhỏ nhếch môi cười.

Chiêu khích tướng luôn là biện pháp hữu hiệu trong trường hợp thế này.

Cả hai cầm kiếm nhìn rồi lao vào nhau. Cuộc đấu đó, có lẽ là cuộc đấu khó khăn nhất trong cuộc đời cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Nhìn bên phía Ellie đã bắt đầu vào trận đấu thật sự, nó mới cảm thấy yên tâm. Chỉ sợ Ellie không đủ lạnh lùng để chìa mũi kiếm về phía Kun và điều đó cũng đồng nghĩa với việc Kun không thể trở thành Nam hộ vệ. Có lẽ nó đã quá xem thường nhỏ nhỉ? Học để có thể sẵn sàng ra tay tước đoạt mạng sống của cả người mình yêu thương nhất người “thầy” đó đã dạy tại nó điều ấy!

– Em và anh...có cần...phải đối mặt nhau thế này không? – Hấn nhìn nó.

– Phải...anh muốn rút lui? – Nó điềm tĩnh đáp. Sự rối loạn trong lòng đang được dần xuống, cảm xúc lại một lần nữa bị chèn ép.

– Không. Chỉ có điều anh nghĩ em biết anh không nỡ xuống tay với em? – Hấn lắc đầu.

– Vậy sao? Vậy để em dạy cho anh biết rằng...bài học đầu tiên của một sát thủ là không động lòng khi giết chết người mình yêu thương. – Nó nói rồi bật người lên không trung, xoay một vòng rồi giáng chân mạnh vào bả vai hấn không chút kiên nhẫn.

– Vậy nếu bắt buộc...em vẫn sẽ xuống tay giết chết anh? – Hấn lạnh lẽo hất chân nó ra bằng một lực mạnh. Hấn biết nếu chỉ nương tay thì sớm hấn đã chết dưới tay nó rồi.

– Phải...người em không giết chết được chỉ có một! – Nó cười cười, không hề hấn gì khi bị hấn hất ra xa.

– Ai? – Hấn khẽ chau mày. Một người mà nó không thể trong khi hấn thì nó lại có thể?

– Lưu Vĩnh Phước! – Nó nhẹ nhàng buông ra một cái tên không mấy xa lạ đối với những kẻ làm kinh doanh, bàn tay vo tròn thành nắm đấm hướng về bụng hấn.

– Lưu Vĩnh Phước? Chủ tịch tập đoàn hàng hải D.E.A.T.H? – Hấn hơi bất ngờ trước cái tên nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để chụp tay nó lại rồi khoá ra sau.

– Anh sợ hãi! – Nó nhếch môi.

Trong lúc hấn còn đang chú tâm chờ câu trả lời từ nó thì cánh tay rời rã của nó thực vào bụng hấn một cú đau điếng. Quả là lực tay không hề tầm thường. Những kẻ khác thì có lẽ đã nhanh chóng gục xuống đất vì nội tạng bị tổn thương.

– Em... – Hấn thả tay nó ra rồi ôm bụng.

Rất đau! Đó là lần đầu tiên kể từ khi bước vào thế giới đầy máu này hấn cảm nhận được điều đó.

– Sai lầm của anh chính là ở chỗ chỉ chú tâm vào câu trả lời của em. Kẻ thông minh, chắc chắn hấn ta sẽ vừa có thể phân tích câu nói của đối thủ, vừa có thể phân tích các hoạt động. Anh còn rất nhiều thiếu sót! – Nó cười.

– Em...cô tỉnh! – Hấn hơi nhăn mặt nhìn nó.

– Biết thì muộn rồi. Kẻ trong ngành này mới nhìn qua đã có thể hiểu ngay được điều đó. Tuy nhiên, với những gì bản thân anh đã có, tổ chức chỉ cần bỏ ra không quá hai tháng, kết quả thu được đáng để đánh cược. – Nó nhún vai.

– Tổ chức? – Hấn nghe đến đây thì hết nhăn mặt, ánh mắt nhìn nó khó đoán.

– Đến lúc anh sẽ biết. Giờ thì tiếp tục thôi. – Nó lắc đầu tỏ vẻ bí hiểm rồi xoay người tung một cước ngang đầu hấn.

– Em quá lạnh nhạt! Kể cả ai em cũng không tha. – Hấn bật người lộn vòng ra sau tránh cú đá của nó.

Một cái thực vào bụng đã thế thì cú đá này hấn mà dính phải thì đảm bảo nằm ngay tại chỗ. Hấn biết lúc này đánh trúng hấn, nó đã nương tay. Thế thì với cú đá đầy lực như thế, thử hỏi sẽ ra làm sao? Chưa nói tới chuyện chân là ưu điểm, là điểm mạnh nhất của nó trên cơ thể.

– Xin lỗi. Bản chất thật của một sát thủ là không có trái tim. Cũng như bất cứ ai ngáng đường cũng có thể bị tiêu diệt. – Nó điềm nhiên đáp. Chân tiếp tục tạo thành một cú đá vào mặt hấn.

– Em không thương người hơn chút được à? – Hấn tránh người sang một bên. Nhanh nhẹn đứng dậy cặp cổ nó lại.

– Tất nhiên là không. Chính vì tổn thương nên con người mới không muốn ban phát tình thương cho bất cứ ai nữa. – Nó cười nhạt.

Cánh tay rắn chắc của hấn vừa vòng tới trước cổ đã bị hai tay nó chụp lại và thực hiện một màn vật người vô cùng đẹp mắt.

– Hự... – Hấn khẽ nhăn mặt kêu lên khi bị nó tấn công.

– Chú tâm hơn vào trận đấu đi! – Nó lạnh lùng.

Người khiến nó không thể ban phát tình thương cho người khác là hấn chứ ai? Nếu lần đó nó không thương người thì đâu quá dễ dàng rơi vào cái bẫy Nguyệt Thy đã giăng sẵn? Đâu phải chịu ăn một cái tát oan uổng? Cũng đâu phải chịu ầm ức trước những lời lẽ đầy cay nghiệt của hấn? Và hơn hết là cũng đâu phải vì hấn mà sẵn sàng lao ra trước đầu xe? Hừ...mọi thứ dẫn đến ngày hôm nay cũng tại hấn là nguyên do cho tất cả!

– Tổn thương? Ý em là em bị tổn thương? – Hấn lặp lại.

– Ừ quá nhiều là đằng khác. – Nó cười khẩy.

Những gì nó phải chịu, những thù hận đã biến con người nó thành thế này. Nhưng khi chuẩn bị lên một kế hoạch hoàn hảo nhất để trả thù, nó lại không nổi làm thế. Căn bản vì nó biết dù có chĩa súng hay cầm dao giơ lên trước mặt hắn, nó cũng không thể nào bóp cò hay đâm con dao ấy vào con người trước mặt. Đến lúc ấy nó mới phát hiện, tình yêu trong nó nhiều hơn là lòng hận thù ba năm nay.

– Là tại anh sao? – Hắn ôm ngực đứng dậy.

– Không rõ... – Nó hơi sững người, im lặng vài giây rồi bình thản đáp.

Đã diễn thì phải diễn đến phút cuối cùng, diễn cho trót vai diễn của mình. Nó không muốn hắn biết tất cả ngay lúc này.

– Sao lại không biết? – Hắn tung một cú đấm ngay mặt nó nhưng sau đó, nó đã nhanh tay hơn mà chụp lấy nắm đấm đó, kéo giật người hắn phía mình, chuẩn bị một đòn lên gối vào bụng hắn.

Hắn theo quán tính, bị nó kéo thì chúi người tới và thấy đòn lên gối của nó. Nguy hiểm! Đòn lên gối ấy chắc chắn không phải nhẹ nên nếu lãnh trúng thì gục ngay. Hắn đành giơ chân đạp lên đùi nó một cái để đẩy lùi chân nó về phía sau rồi lấy bàn tay còn lại chụp gọn hai cổ tay đang nắm lấy nắm đấm của hắn.

Chân nó bị hắn đạp nên hạ xuống, khá đau. Hai tay cũng cảm thấy nhức nhối vì cái siết chặt tay của hắn. Quả thật là cổ tay nó quá nhỏ, chỉ cần một bàn tay là hắn có thể nắm chặt lại. Cố gắng giật hai tay ra không được, nó lại tiếp tục kéo hắn về phía mình một lần nữa nhưng lần này, nó thực hiện một cú móc chân khiến hắn mất đà ngã ngửa ra sau, vội vàng buông tay nó ra.

Nó đứng xoa xoa hai cổ tay nhìn hắn đang nằm dưới đất rồi lại tiếp tục dùng nắm đấm hướng về gương mặt của hắn.

Hắn nghiêng đầu né sang một bên làm bàn tay của nó đâm thẳng xuống đất, đau đến mức như gãy xương. Áp dụng chiêu thức của nó, hắn đang nằm cũng móc chân làm nó mất thăng bằng ngã ngược. Tuy nhiên nó lại nhanh nhẹn hơn hắn, chống hai bàn tay xuống đất rồi lộn ngược một vòng, tiếp đất an toàn.

Nó với hắn cứ như thế, không ai nhường ai. Cuộc đấu này dường như ngang tài ngang sức. Và cũng từ thời điểm đó, cuộc mèo vờn chuột vừa rồi đã kết thúc và thay vào đó là cuộc đối đầu thật sự!

Kun chống thanh kiếm xuống đất, nhìn Ellie thờ dốc. Cậu thật sự sắp kiệt sức đến nơi nếu không muốn nói là người đang là dần đi. Trên người Kun có hàng ngàn vết xước nhỏ rướm máu nhìn thấy mà xót. Đây hoàn toàn là do thanh kiếm của Ellie tạo nên.

Đối diện với Kun, Ellie đang vuốt nhẹ lưỡi kiếm để lau sạch những vết máu trên đó, tuy nhiên lại không thể hoàn toàn lau đi được những vết máu đã khô lại đông cứng. Nhìn nhỏ vẫn bình thường, đầy sức lực mặt dù mặt mũi đã hơi tái xanh vì mất máu ở bàn tay phải. Máu từ vết thương của nhỏ đã đông lại nhưng vẫn còn rỉ ra chảy dọc theo từng kẽ tay.

Nhỏ đã xác định rõ được thực lực của kẻ trước mặt. Hiện tại, Kun không thể nào sánh được với Thiên Phúc – hộ vệ trước đây của nhỏ nhưng Ellie vẫn đủ tự tin mà khẳng định rằng chỉ cần qua khóa đào tạo hai tháng của D.E.A.T.H, trình độ của Kun sẽ hơn hẳn những người được tổ chức rèn luyện lâu năm và có kinh nghiệm.

Kun vốn dĩ đã có căn bản và kinh nghiệm thực chiến, chỉ cần đào tạo và rèn luyện sâu hơn, chắc chắn sẽ là một sát thủ mà D.E.A.T.H cần. Một sát thủ vô cùng tài giỏi.

– Có vẻ anh mệt rồi. Kết thúc thôi. – Ellie nhếch môi.

Kun nhú mày nhìn Ellie, nhỏ nhanh chóng giáng thanh kiếm xuống ngay đầu cậu. Kun theo phản xạ cầm kiếm lên đỡ lại. Ngay lúc này, Ellie lại nhấc thanh kiếm của mình lên, xoay người đá và cổ tay cầm kiếm của cậu. Vì đau, Kun buông thanh kiếm xuống đất khiến nó vang lên thứ âm thanh va chạm cực kì chói tai. Ellie nhanh chân đá thanh kiếm dưới đất ra xa rồi kẻ kiếm mình sát cổ Kun. Chỉ cần một cái nhúc nhích nhẹ, cái đầu cậu chắc chắn không cánh mà bay!

– Em không định giết anh thật đấy chứ? – Kun nhìn Ellie bằng ánh mắt mệt mỏi.

– Tất nhiên không. Tôi không thể tự tiện kết liễu đối tượng được đề cử. – Ellie cười.

– Vậy thì bỏ thanh kiếm xuống đi. Anh chấp nhận thua. – Kun gạt lưỡi kiếm ra.

– Ok... vậy thì chúng ta xem như chấm dứt trận đấu tại đây. Anh nên chuẩn bị trước tinh thần thật vững đi. Bất cứ khi nào, tổ chức cũng có thể gửi thư thông báo thời gian bắt đầu cho khóa huấn luyện. – Ellie bỏ thanh kiếm xuống.

– Huấn luyện gì? – Kun nhăn mặt.

– Khóa huấn luyện hai tháng để anh trở thành một sát thủ chuyên nghiệp. Không khó quá đâu! – Ellie nói nhỏ vào tai Kun rồi nhặt hai thanh kiếm lên bước về phía Ropez, bên cạnh đó là Thiên đang cùng Minh chăm sóc hai cô gái nhỏ. Phía sau những con người đó còn là những tên đàn em đang tròn mắt vì vừa được chứng kiến một cuộc đấu hay nhất trong đời.

Vào tới nơi, Ellie dựa đầu vào vai Ropez rồi nhắm mắt lại liền ngất xỉu ngay lập tức. Nhỏ đã quá mệt hôm nay rồi, lại kiệt sức vì mất máu. Cơ thể nhỏ bé không chịu đựng thêm được nữa, gồng mình chịu hết trận đấu đó, Ellie quá giỏi rồi.

Kun đứng đằng xa, nhìn thấy thân người nhỏ nhắn ngã xuống nền đất lạnh tanh thì hoảng hốt chạy lại. Sự mệt mỏi trước đó đã biến mất vì nỗi lo lắng trong tim dâng lên quá cao. Kun chạy lại, đỡ Ellie trên tay, lý trí hoảng loạn cực độ. Gương mặt hồng hào thường ngày trước mặt cậu đang nhợt nhạt, đôi mắt long lanh trong vắt ấy đã nhắm lại, mệt mỏi tới mức không nhấc mí mắt lên nổi!

Nó thờ hồng học đứng chống chân lên người hấn. Hấn thật sự bị nó đánh gục và nằm dưới đất không đứng lên nổi. Nó cũng không khá hơn, bị hấn dần tới mức muốn kiệt sức.

– Thế là thắng bại đã rõ. Phần thưởng thuộc về em! – Nó nhìn hấn nằm dưới chân mình.

– Ngay từ đầu... anh đã biết điều đó. – Hấn nằm dưới đất, mệt mỏi.

– Hừ... – Nó cười rồi bỏ chân ra khỏi người hấn, dùng tay kéo hấn đứng dậy....

– Em rất giỏi. Anh thua em tất cả mọi mặt. – Anh cười xòa.

– Không đó là kết quả của những năm tháng mò hôi và xương máu nhưng không hề có nước mắt! – Nó lắc đầu.

Quả thật, để có thể đạt tới những thứ ngày hôm nay, nó đã cùng những người bạn của mình vượt qua và chịu đựng rất nhiều thứ.

– Phải... là thù hận đã thúc đẩy ý chí... – Nó cười nhẹ, cúi đầu để hấn không thể nhìn thấy ánh mắt có phần tức giận, đau xót lẫn yếu đuối của mình.

– Thù hận? Em mang hận với ai à? – Hấn quay sang nhìn nó.

– Phải là một người nhưng có lẽ em đành chấp nhận bước qua thù hận vậy... – Nó mím môi, ngược mặt lên nhìn bầu trời đầy sao.

– Là ai? – Hấn lại hỏi.

– Anh không biết người ấy đâu. Là một người là dù có chết em vẫn không thể xuống tay. Dù hận rất nhiều nhưng cũng không thể giết! – Nó nhếch môi bước nhanh lên phía trước.

Phải, nói ra được câu tha thứ, lòng nó nhẹ hơn được một chút nhưng không hoàn toàn là đã hết hận. Khi nào nó quay lại trường Kingdom, chắc chắn, Nguyệt Thy sẽ phải chịu cái giá mà ả ta phải gánh!

Nó bước tới cạnh Ropez cười một cái. Nhiệm vụ đã hoàn thành xuất sắc! Nó đã tìm thấy hai hộ vệ thích hợp để trình lên trước mặt thầy của mình mặc dù gương mặt Ropez lúc này có chút khó chịu. Nó biết chị đang nghĩ gì.

Là tức giận và lo lắng. Chị sợ nếu hấn và nó cứ tiếp tục tiếp xúc và giữ khoảng cách như hiện tại, sớm muộn nó cũng sẽ quay lại thích hấn (Ropez không biết nó hồi phục trí nhớ và nó đang quen hấn). Cô em gái mà chị xem như báu vật đã từng bị thằng em trai chị làm cho tổn thương sâu sắc. Chị sợ quá khừ một lần nữa lại lặp lại.

– Vậy là chúng ta đã có người chiến thắng. Bang chủ bang Killing sẽ là người nắm giữ phần thưởng “Chiếc ghế vàng”. – Thiên cầm tay nó giờ lên.

– Có ai phản đối không? – Ropez ngược lên nhìn toàn thể những tên đàn em đi theo dõi cuộc đấu.

Không một cánh tay nào giơ tên hay bất cứ không lời phản kháng nào. Điều đó đồng nghĩa với việc, họ hoàn toàn đồng ý với sự lên ngôi của nó.

– Tốt. Nếu mọi người đã không có ý kiến gì thì tôi mong sau này sẽ không có ai làm phản. Tôi không bắt buộc các bang nhóm phải tan rã và gia nhập vào Killing. Mọi người cứ hoạt động bình thường nhưng tôi mong rằng mọi hoạt động đều thông qua ý kiến tôi. Nếu muốn đấu đá với nhau mà không có một câu thông báo, tôi đảm bảo những bang tham gia cuộc đấu đó sẽ bị Killing dọn dẹp sạch sẽ! Và hơn hết đừng tỏ ra quá kính trọng tôi. Cứ xem tôi là người bình thường, đừng chào hỏi cũng đừng xem tôi là chủ nhân. Hơn hết phản là CHẾT! Rõ không? – Nó nói rồi hỏi lại tất cả.

– RỒ! – Tất cả đồng thanh đáp. Đây là điều nó muốn nghe.

– Ok... tôi nay kết thúc tại đây. Giải tán! – Nó hét to.

Tất cả mọi người lật đật kéo nhau ra về, nó mới thở dài đầy mệt mỏi. Quay sang, nó hỏi Ropez:

– Ba người kia đâu? Em cũng không thấy Nam và Duy?

– Vào viện rồi. Hải Anh cần phải lấy viên đạn ở tay ra, Thanh thì do mất máu nên sau khi thắng Duy đã ngất xỉu. Duy, Vy và Nam chạy theo chăm sóc họ rồi. – Thiên đứng đó trả lời thay Ropez.

– Vậy sao anh không đi theo? Không lo cho Hải Anh à? – Nó nhìn ông anh hai.

– Tại Hải Anh kiên quyết bảo anh ở lại xem tình hình của em. Cô ấy không an tâm. – Thiên xoa đầu nó trả lời.

– Vậy sao? Vậy phiền anh chăm sóc họ những ngày sắp tới giúp em nhé! Em sắp phải đi rồi. Chắc cũng phải hơn nửa tháng. Xin nghỉ học ở trường hộ em luôn. – Nó vờn vai.

– Em đi đâu à? – Hấn quay sang nhìn nó bất ngờ.

– Phải... một chuyến đi xa. – Nó cười hiền.

– Em đi đâu? – Tới lượt Thiên hỏi.

– Tổ chức. Tới hạn rồi anh quên nhanh vậy? Một tuần nữa là phải có kết quả. Em muốn đi sớm hơn một tuần. Và lại có chút chuyện cần sang đó. – Nó đáp lời ông anh trai yêu quý.

Lần này đi, nó không chỉ là tới tổ chức mà còn thăm pama, điều tra mỗi nghi ngờ Từ quản lí của mình và để lánh mặt một thời gian...

– Khi nào em đi? – Ropez bẹo má nó.

– Đau em. Tối nay đi luôn chị ạ. Chị đặt giùm em chuyến bay hai tiếng nữa nhé. – Nó nhăn mặt.

– Sao gấp vậy, em mệt lắm rồi, sao không nghỉ ngơi để tối mai đi? – Ropez lo lắng.

– Em ớn. Có việc quan trọng nên đi nhanh thôi chị ạ. Lên máy bay em vẫn có thể ngủ được mà. Chị đừng lo. – Nó trấn an.

– Được... chuyến bay hai tiếng sau, chị sẽ đặt giúp em. – Ropez nói rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

– Ok... Bye mọi người! Hẹn nửa tháng sau gặp. – Nó vẫy tay rồi chạy lại chiếc moto mà Vi chờ nó tới đây.

Bây giờ nhỏ đang ở bệnh viện rồi, nó không đi về thì ai đi đây? Chiếc xe ấy đáng tiền lắm chứ! Bỏ lại đây có mà uống tiền à?

Truyện mới của mình là Nhìn Thấy Tương Lai mấy bạn đọc truyện, ủng hộ mình nha. Tks mấy bạn nhiều!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đặt chân xuống sân bay tại Nhật, nơi ngôi nhà mình, nó cảm thấy thân thuộc biết bao. Đồng hồ Tokyo chỉ điểm 9g sáng, đồng nghĩa với việc ở Việt Nam bây giờ cũng đã là 7g. Nó quyết định việc đầu tiên bây giờ là về nhà và ngủ một giấc lấy lại sức, khi nào tỉnh dậy mới tính tới chuyện đi tới tổ chức sau.

Mục đích của chuyến đi về này nó muốn thăm pama, xem xét tình hình Killing vì nơi đây là nơi bang phát triển mạnh mẽ nhất, tới tổ chức gặp thầy của mình và tìm cách xác nhận lại việc bị phản bội. Nhưng có lẽ hơn hết, nó muốn đi vì hiện tại không thể ở lại Việt Nam. Ở lại đối mặt để rồi khó xử chẳng biết làm sao thì thôi, nó thà chọn cách ra đi vậy. Không phải là mãi mãi mà là một thời gian ngắn để lòng nhẹ hơn, cố gắng nhanh nhất sắp xếp lại cảm xúc của bản thân. Nó không muốn mình đối mặt với hấn để rồi con người ấy sẽ thấy được sự yếu đuối mà nó che giấu suốt ba năm qua.

Ngước mặt nhìn lên bầu trời, nó phát hiện Tokyo hôm nay là một ngày nắng đẹp!

Chiếc taxi dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự to như mê cung. Nó bước xuống rồi lặng lẽ chờ dài. Muốn vào tới nhà chính thì phải mất gần năm phút đi xe từ cổng, mà taxi thì không được phép chạy vào. Thế là nó đành đi bộ thôi.

Lười nhác không bấm chuông, nó leo qua hàng rào sắt cao hai mét rưỡi để vào trong. Cũng may là nó không mang theo hành lí hay vali, nếu không thì cũng chẳng biết giải quyết chúng thế nào.

Hệ thống an ninh của căn biệt thự này đều do một tay nó quản lí cùng quần gia – tức bác Jim. Mặc dù lớn tuổi nhưng quần gia nhà nó vẫn chăm chỉ bay qua bay lại giữa hai nước để hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ của mình.

Vừa đi, nó vừa ngắm nhìn cảnh sắc khu vườn nhà mình. Đây quả là một khu vườn rất lớn với nhiều cây cảnh quý hiếm đáng giá bạc tỉ! Mẹ nó là người phụ nữ rất thích cây cảnh nên bà luôn lùng sục những loài cây quý hiếm về chưng trong khu vườn nhà. Ngoài ra còn nhiều loại hoa phong lan hiếm và nhiều loài xương rồng rất đặc biệt...

Mất gần 15', nó mới đối diện với căn nhà. Căn biệt thự được xây theo kiến trúc Nhật cổ, hầu như mọi thứ đều làm từ gỗ nguyên chất khiến người ta có cảm giác thân thiện. Cửa vào nhà chính cao hơn ba mét lúc nào cũng được mở ra trừ lúc đêm tối giúp nó có thể nhìn vào bên trong.

Không thay đổi gì nhiều, chỉ có điều là hình như vừa mới thay đèn chùm và bộ sofa. Là mẫu mã mới nhất và thời thượng nhất! Nó lắc đầu chịu thua thật. Mẹ nó không những thích cây cảnh mà còn đam mê nội thất nên những gì mới mẻ nhất, bà đều biết rất rõ. Cũng chính vì thế mà căn nhà này cũng rất ấm cúng vì có phần bà chăm lo trong đó.

– Đại tiểu thư! – Một cô người làm hét lên khi nhìn thấy nó bước vào.

– Chào chị. – Nó nở nụ cười hiền.

– Sao người về đột ngột mà không báo cho chúng tôi biết để tiếp đón? Thật là quá thiết sót, tôi thay mặt mọi người xin lỗi tiểu thư! – Cô người làm vội vã cúi đầu.

– Thôi...chị đừng nói thế. Chính vì không muốn mọi người phải chào hỏi nên em không báo. Em không thích mọi người như thế. Chúng ta cứ xem nhau như là người một nhà là được rồi. Chị cứ tự nhiên đi. – Nó nhăn mặt.

– Nhưng thưa tiểu thư...

– Pama em có nhà không chị? – Nó nhìn dáo dác xung quanh.

– Thưa...không ạ! Ông bà chủ tới công ty từ sớm, chắc tới tối mới về. Thường thì trưa, cả hai có về ăn cơm nhưng hôm nay do có cuộc họp quan trọng nên thôi. – Cô người làm lễ phép.

– Thế ạ. Vậy thôi em lên phòng trước. Nhờ chị nói mọi người chuẩn bị cơm trưa giúp em. Ít thôi nhé, em không ăn nhiều được đâu, cũng không cần gọi cho pama em. Họ có việc bận thì tốt nhất đừng làm phiền. Thế chị nhé! – Nó dặn dò rồi bước về căn phòng yêu dấu sau hai tháng xa cách.

Đẩy cửa bước vào, nó nhìn lại một lượt căn phòng. Tường được sơn màu xám âm u, chiếc giường tròn to đặt ở giữa trải ga màu trắng, ngoài ra, những vật dụng khác đều là màu đen. Nó chẳng còn mấy tâm trạng nghỉ ngơi nhiều, lao tới nằm trên giường. Nhắm mắt ngủ ngay lập tức. Nó đang kiệt sức. Kiểu này hoài chắc sớm muộn cũng có ngày có bị suy nhược cơ thể mất!

Bệnh viện thành phố – Việt Nam

Tại phòng VIP của bệnh viện đột nhiên phát tiếng hét to:

– NHẬT? – Thanh tròn mắt bật dậy khỏi giường bệnh nhìn chăm chú Ropez.

– Phải. Con bé đi từ hồi 5g sáng nay rồi. – Ropez gật đầu, tay ném cho Hải Anh trái táo vừa mới gọt vỏ.

– Chị đùa em à? Sao em không nghe nó nhắc tới việc này. – Thanh hậm hực tức tối.

– Không, chị nói thật. Vừa kết thúc trận đấu là nó bảo chị đi đặt vé máy bay ngay rồi. Mà có gì mà em phải cuống lên thế? Nó chỉ là đi đưa thầy hai tập hồ sơ của hai tên kia thôi mà? – Ropez nhún vai đặt con dao gọt táo xuống bàn rồi lấy một trái nho bỏ vào miệng.

– Nhưng nếu cứ làm việc như vậy nó sẽ kiệt sức. – Thanh thờ dãi.

– Chị nói rồi mà nó không nghe. Em cũng đừng lo lắng quá, nó bảo nó tự lo được là nó tự lo được. Không chừng bây giờ nó về tới nhà ở bên đó rồi ngủ từ đời nào rồi ấy chứ? – Ropez tiếp tục công việc ăn nho của mình, bình thản đáp. (Chị này giác quan thứ 6 nhạy phết...đoán trúng luôn cơ @-@)

– Em thấy Thanh nói đúng đấy. Nó đi vậy thì đáng lo thật. – Thảo Anh nằm trên giường bệnh, vừa đọc conan, vừa gặm bánh mì sandwich nói.

– Hừ...nó bảo hai đứa đừng lo lắng, cứ ở đó mà chuyên tâm dưỡng thương đi. Xuất viện rồi thì sang với nó. Nghe nói nó đi tới hơn nửa tháng mới về đây cơ. – Ropez bĩu môi.

– Tôi tận hơn nửa tháng? Nó tính cắm rễ ở đây luôn à? Không biết ở đây còn việc công ty sao? – Thanh bất bình.

– Chị không rõ nhưng nó làm việc rất có kế hoạch. Dù ở đâu thì chắc chắn nó cũng chẳng bỏ việc ở công ty đâu. – Ropez đứng dậy đi kéo rèm cửa sổ ra.

– Khi nào lành hẳn em sẽ bay sang đó hỏi tội nó. – Thanh mặt nhăn nhó.

– Ok...vậy thì dưỡng thương đi. Nói nhiều quá! – Ropez gật đầu.

– Mà chị hai em đâu rồi? – Hải Anh bỏ cuốn truyện conan xuống.

– Chị không rõ, nó với thằng Nam dắt nhau đi đâu bỏ chị trông hai đứa đây này. Thiên, Duy và Phong thì tới trường rồi. Dù sao cũng đâu thể nghỉ học mãi?

– Hừ...có ông anh trai như thế thì vất đi cho rồi. Em gái nằm bệnh viện thế này mà vẫn còn tâm trạng đi hù hí cơ đấy! – Thanh khoanh tay trước ngực, mặt mũi hầm hầm.

“Kẹt...kẹt”

Cánh cửa phòng bệnh được kéo ra, bước vào là Vy, theo sau là Nam đang xách một túi to cực khổ.

– Em gái nói gì đấy? Bảo vất ai cơ? – Nam đặt cái túi to xuống rồi lườm Thanh.

– Thì nói anh chứ còn ai nữa? Em nằm bệnh viện mà từ sáng sớm đã chẳng thấy anh đâu. – Thanh chun mũi.

– Hừ...ok. Thế thì anh cũng vất hết những thứ này đi vậy. Thấy em nằm bệnh viện nên sợ em chán, sáng sớm bỏ giấc ngủ ngon lành của mình để rù Vy đi siêu thị mua bánh kẹo, đồ ăn thức uống cho mấy đứa. Vậy mà có người lại không hiểu được nỗi khổ của mình cơ đấy. Còn đòi vất mình đi cơ. Buồn thật! – Nam giả vờ tội nghiệp.

– Thôi mà anh hai đẹp trai hay già nài! Em có bảo vất anh bao giờ? Cho em ăn bánh đi! – Thanh nhõng nhẽo, đưa hai tay ra trước xin bánh.

– Hờ... – Nam chớp chớp mắt trước cái thái độ xoay nhanh hơn chóng chóng của nhỏ, lấy từ trong túi ra một bịch snack thả lên giường.

– Thanks anh! – Nhỏ chụp lấy bịch bánh, mặt vui vẻ.

– À...mà có thông tin của Lâm chưa? Nó tới đó an toàn rồi à? – Hải Anh bỏ nốt phần còn lại của cái bánh sandwich vào miệng.

– Không rõ. Chị chưa gọi. Ropez, chị có gọi chưa? – Vy lắc đầu rồi nhìn Ropez.

– Không. Tắt máy rồi. Gọi mãi không được nên thôi. Chắc nó đang ngủ nên chị tính tới rồi lại gọi lần nữa. – Ropez lắc đầu.

– Haiz...thật là. Em cũng muốn về Nhật! Chỉ là bàn tay bị thương rồi kiệt sức mà ngắt xiú thôi. Có cần phải vào đây nằm không? Hải Anh cũng chỉ là trúng một phát đạn vào tay, có nghiêm trọng gì mấy? – Vy hét.

– Haiz...chính vì kiệt sức nên Tiểu Lâm mới nhất quyết muốn hai đứa ở bệnh viện. Nó sợ về nhà, hai đứa lại lao đầu vào công việc nữa. – Vy ngồi xuống bên giường Hải Anh.

– Thế nó thì sao? – Thanh âm ức.

– Thôi...cứ làm theo chỉ thị đi. Một tuần nữa, các em sẽ được sang Nhật. – Ropez nhún vai.

– Một tuần á? Ý chị là tụi em phải ở đây một tuần sao? Á... – Thanh bức xúc chống hai tay xuống giường làm chạm tới vết thương. Nhỏ nhăn mặt thấy mà thương.

– Tiểu Thanh...có sao không? – Ropez bật dậy chạy tới hỏi. Nam cũng hoảng hồn chạy lại.

– Au...hix...đau chết mất! – Thanh nhăn mặt ôm tay. Bàn tay phải được băng bó cẩn thận giờ đã thấm máu đỏ.

– Trời ơi...em làm động tới vết thương rồi này. Cứ thế thì tới bao giờ mới lành lại được? – Vy cốc vào đầu nhỏ.

– Em cũng đâu muốn? Mà sao lại phải ở trong đây tới một tuần? Em chịu không nổi cái không khí trong này đâu. – Thanh khò sở.

– Chị cũng không còn cách nào. Tiểu Lâm đã dặn rồi. – Ropez bó tay.

– Con đây muốn hành chết em à...TIỂU LÂM! – Thanh hét lên đầy âm ức.

– Nhỏ xuống giúp... – Hải Anh bịt tai.

– Hừ... – Thanh quay sang lườm cô nàng cháy da khiến Hải Anh không dám cảm rằm gì thêm nữa, cầm cuốn conan lên giả vờ chăm chú đọc.

– Một tuần sau rồi mày sẽ biết tay tao! – Thanh nghiêng răng trong cái thờ dài bất lực của ba anh chị.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Nó mở mắt ngồi dậy nhìn khắp phòng một lượt rồi ngáp dài vươn vai. Ngủ một giấc ngon thật. Nhìn đồng hồ, 6g30 chiều rồi! Vậy là nó ngủ gần 9 tiếng đồng hồ rồi sao? Không ngờ nó mệt tới mức ngủ nhiều thế.

Đứng dậy nó bước vào phòng tắm thay đồ rồi bước xuống dưới phòng ăn. Hai hàng người giúp việc đứng xếp ngay ngắn cúi đầu chào nó.

– Chào tiểu thư.

Nó nhún vai, không trả lời vì đã quen... với cảnh này dù có hơi khó chịu. Nó không thích kiểu ai cũng phải kính nể mình.

Ngồi vào bàn, nó mới nhớ ra rằng pama mình chưa về. Nó hỏi chị giúp việc:

– Pama em về chưa ạ?

– Dạ thưa tiểu thư... ông bà chủ bảo sắp về tới rồi. – Một chị giúp việc lễ phép trả lời.

– Thế mọi người nó nói cho họ biết việc em về không?

– Dạ không.

– Vậy ạ... – Nó gật gù. Đúng lúc đó có một chị giúp việc khác chạy vào:

– Mau... ra chào ông bà chủ! – Giọng chị giúp việc hối hả.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều vội vàng chạy ra ngoài sảnh lớn. Nó thì chẳng buồn ra, chỉ đứng dựa vào bức tường, chỗ cửa thông từ sảnh lớn vào phòng ăn.

Khoanh hai tay trước ngực, nó nhìn pama mình. Người đàn ông cao lớn, gương mặt điềm đạm đầy uy quyền đó chính là người nó gọi là ba, cũng là đương kim chủ tịch của tập đoàn viễn thông KWT thứ 2 thế giới. Ông là người Nhật theo đúng kiểu truyền thống với những phong tục lâu đời. Cạnh ông là một người phụ nữ trung niên với nét đẹp đậm chất châu Á. Dù đã 40 nhưng trên mặt bà không hề xuất hiện lấy một nếp nhăn nào. Từ bà toát ra một vẻ cao sang đầy quý phái. Đó chính là mẹ nó!

– Tiểu Lâm! – Mẹ nó nhìn về hướng cô con gái yêu quý đang đứng rồi kêu to, ngay sau nó là chạy tới ôm chặt nó.

– Mẹ! – Nó vòng tay sang ôm lấy bà.

– Con về bao giờ? Sao không báo cho ta biết? – Pa nó cũng bất ngờ.

– Mới sáng nay thôi ạ. Con không muốn cắt ngang công việc của hai người nên không báo. – Nó gỡ tay mama ra rồi cười.

– Con đẩy con quý nhỏ. Đi hai tháng trời không thèm gọi về cho ta lấy một cuộc. Làm ta nhớ con phát khóc. – Mắt mẹ nó rung rung.

– Thôi mà mama... chính vì thế mà con mới về thăm hai người này! – Nó làm nũng.

– Con chỉ có được cái chiều mít ướt là giỏi. Con có biết ta nhớ con tới mức nào không? – Mẹ nó cốc yêu con gái.

– Au... – Nó lấy tay xoa đầu.

– Công chúa của pa về mà không nói trước, làm ba không đón con được. – Pa nó xoa đầu cô con gái. Có thể nói, Trúc Lâm là báu vật của cả dòng họ Kiwasato.

– Hi...thời. Chắc hai người mệt rồi. Chúng ta ăn cơm thôi. – Nó chạy lại kéo ghế mời pama ngồi.

– Cảm ơn con gái. – Mama nó cười đầy dịu dàng.

– Không có gì con mời mọi người ăn cơm! – Nó sau khi ổn định chỗ ngồi thì mỉm cười nói. Ngay sau đó là cầm đĩa lên gấp lia lia.

– Từ từ nào không lẽ ở Việt Nam thằng Thiên bỏ đói con sao? – Papa nó lắc đầu cười khỏ với cô con gái.

– Dạ anh hai không cho con ăn. – Nó gật đầu lia lia đổ tội cho người vô can.

– Chứ không phải con ăn nhiều quá đến nỗi nó hết tiền mua đồ ăn cho con à? – Mẹ nó liếc bênh cậu con trai quý tử.

– Bao giờ ạ? Con ăn ít quá trời... – Nó trề môi.

– Ta còn lạ gì con? Nuôi con bao nhiêu năm chẳng lẽ con ăn bao nhiêu ta lại chẳng rõ? – Mẹ nó dí trán.

– Hix...mẹ chỉ thương mỗi anh Thiên! – Nó hậm hực.

– Tất nhiên thằng Thiên ngoan hơn chị nhiều. Còn chị đi tới đâu là phá tới đó, không ở đâu là không gây chuyện.

– Mẹ! – Nó hét, mặt giận dữ chú tâm vào chén cơm.

– Thôi...hai mẹ con ăn đi. – Papa nó can.

Gia đình nó là thế, nhiều tiếng cười nhưng ẩn sau đó là một biển nước mắt. Để có được nụ cười hạnh phúc đó, nước mắt và đau khổ mà mọi người bỏ ra là không hề ít.

Nó nghe thế cũng chẳng nhún nhó mặt mũi nữa mà nhanh chóng gấp thức ăn đầy áp chén của pama. Đã lâu lắm rồi nó không có được bữa ăn gia đình thế này. Từ hồi sang Việt Nam, nó chỉ đi ăn tiệm chứ cũng chẳng vào nhà và lần nấu cho hân ăn là lần gần đây nhất nó đụng tay vào việc bếp núc.

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên môi của người thân, nó cảm thấy ấm lòng. Trong lúc mọi thứ đang rối tinh rồi mù thế này, nó cần lắm cái giây phút bình yên. Có lẽ Thanh đã đúng. Chúng ta sống, chẳng cần thiết phải nhớ khur khur lấy quá khứ và lúc nào cũng phải nhìn về tương lai. Sống là sống cho hiện tại, sống hết khả năng của mình rồi để kết quả do trời định đoạt, cho tương lai thể hiện cái kết quả ấy.

Sau khi ăn tối, pama nó là vào thư phòng và làm việc. Cảnh tượng này nó thấy quen rồi nhưng đây là lần đầu tiên nó bước vào thư phòng của họ khi cả hai đang làm việc.

“Cạch”

Đẩy cửa bước vào, thứ nó có thể nhìn thấy đầu tiên chính là hai cái giá sách cao chạm nóc đặt hai bên, số sách đó toàn là sách chuyên ngành, từ sách thường đến sách hiếm đều tụ tập đầy đủ. Đối diện là cái bàn gỗ lớn để làm việc, phía sau đó là cái cửa sổ to có thể phóng tầm mắt đến khắp nơi trong cái thành phố Tokyo này.

Ông Tanaka (pa nó) ngược mắt lên, nét ngạc nhiên thoáng trong đôi mắt. Lần đầu tiên ông thấy cô con gái bước vào đây. Ông biết là không phải cô con gái không muốn giúp mình những việc ở công ty mà là vì nó biết ông không thích nó tham gia vào nên không bao giờ nó đặt chân vào thư phòng nơi vợ chồng ông làm việc. Nếu pama nó đã không thích, tuyệt đối nó sẽ không can dự nhưng lần này...đành phá lệ vậy! Nó đã chính thức tham gia vào và hiện tại đang là một cá thể của KWT dưới cái tên mới – Trịnh Hoàng Thiên Nhi.

– Sao con vào đây? – Ông Tanaka lên tiếng, đến lúc đó, bà Mai (mẹ nó) mới ngược mắt lên.

– Con gái? – Mẹ nó hơi bất ngờ.

– Vâng...dạo này công việc của hai người nhiều nhỉ? – Nó cười.

– Cũng vẫn như xưa nhưng sao con vào đây? Ta cứ tưởng con không thích đặt chân vào căn phòng này? – Mẹ lắc đầu.

– Không con chẳng ghét gì cả. Chỉ đơn giản là con không muốn đến nơi không cần đến mình. Mà gần đây có chuyện gì lạ xảy ra không? – Nó lắc đầu rồi hỏi vào vấn đề chính. Nó cần biết Tứ quản lí có đang rình mò hay âm mưu gì với nhà nó hay không.

– Vẫn bình thường thôi con. Mà có gì không? – Pa nó chau mày.

– Cũng không có gì. Chỉ là sau này không còn được yên ổn thôi. Mọi thứ sắp bắt đầu rồi. – Nó hơi nhún vai.

– Cái gì sắp bắt đầu?

– Một trận chiến. Pama nên chuẩn bị tốt đi thì hơn. Sắp tới sẽ có một số thứ khiến cho thương trường phải xáo động. Con chưa nói trước được gì nhưng có vẻ nó không tốt đẹp mấy. Mà pama Trần đâu ạ? Họ chưa về sao? – Nó nhún vai đẩy về bất lực.

– Ừm...hai ông bà ấy còn vì vụ ở Anh đấy. Bảo là lâu lắm rồi chưa có dịp đi du lịch chung với nhau nên tranh thủ lần này đi luôn để ôn lại kỉ niệm xưa. Hạnh phúc lắm cơ...tôi thì đâu có đi đâu? – Bà Mai nói với giọng tiếc rẻ rồi lườm ông chồng.

Từ lần kỉ niệm năm năm ngày cưới đến giờ, chồng bà chẳng bao giờ dẫn bà đi du lịch lần nào nữa cả trong khi lũ bạn thì một năm được chồng dẫn đi du lịch có khi tới hơn mười lần! Nghĩ lại mà thấy tủi thân lắm sao.

– Bà nói tôi thì nói thẳng nhé! – Ông Tanaka gõ mạnh tay lên mặt bàn.

– Hừ... – Mẹ nó chẳng thèm nói nữa mà cúi mặt xuống nhìn chăm chăm vào màn hình laptop.

– Thôi...vậy hai người làm việc tiếp nhé. Con ra ngoài đây. – Nó thở dài rồi quay lưng bước ra ngoài. Pama nó đứng là...

Chương 45

Nó đi vào phòng nó mặc những thứ mà nó đã chuẩn bị sẵn cho tối nay.

Tay cầm cái mũ bảo hiểm, tay còn lại vuốt ngược lại mái tóc dài xoăn lộn của mình, nhìn nó cực kì ngẫu, đúng chất một playgirl. Nói cũng phải, nếu muốn nói về quậy thì Nhật Bản chính là địa bàn hoạt động chính của nó. Tối nay nó cũng muốn thả phanh một chút để xả stress những ngày gần đây.

Quần jeans đen với đôi bốt da cao gót màu đen, áo lệch vai lửng bằng da màu bạc có dòng chữ KILLING màu vàng kim giúp nó tôn lên những đường nét của cơ thể. Đặc biệt là hai cái hình xăm yêu thích của nó. Một cái là hình hoa hồng đen với đầy gai nhọn ở dưới cái cổ trắng ngần và cái thứ hai là hình con bướm được cách điệu một cách huyền hoặc ở cạnh rốn. Hình xăm con bướm đó, trên thế giới này không tìm được đến cái thứ 3 vì đây là thứ duy nhất mà chỉ có nó và Ropez có chung mà thôi.

Đội mũ bảo hiểm vào, nó lên ga vọt đi khỏi căn biệt thự.

Mới chín giờ, nó cho xe vào bãi đỗ của trung tâm thương mại STYLE. Haiz... sớm như thế này mà đến bar thì cũng chẳng có chuyện gì vui thế nên thay vào đó, nó quyết định sẽ đi dạo một vòng khu trung tâm thương mại này vậy. Giết thời gian.

Nó đi dọc theo những dãy bán đồ nam, hai tai thì đeo dây phone nghe nhạc, gương mặt không một nét biểu cảm khiến người khác lạnh run.

Bỗng nhiên, nó hơi khựng người, đôi chân cũng dừng bước. Nó đang nhìn vào một shop thời trang chuyên bán áo khoác nam. Đôi lông mày chột dãn chặt vào nhau, tận sâu trong đáy mắt nó có một cái gì đó chuyển biến... nhẹ...

Nó nhớ... năm nó 12 tuổi, hần 15... hần đã từng nắm tay nó bước vào shop thời trang ấy. Hần nói: “Anh thường mua áo khoác ở đây. Anh thích những kiểu dáng của thương hiệu này và... này cô bán hàng đó rất dễ thương.” Sau nó, hần nhìn nó cười rất đều. Đương nhiên là sau đó nó giận dỗi ra mặt, không thèm nói chuyện với hần cả tuần lễ mãi cho đến khi hần năn nỉ và nói rằng: “Mấy cô bán hàng đó dễ thương thì dễ thương thật nhưng đối với anh Tiểu An là nhất. Không ai có thể qua được Tiểu An của anh!”

Nó chột cười phải không ai qua được Tiểu An của anh vì chính hần đã biến nó thành cô gái hoàn hảo nhất. Xinh đẹp, thông minh, giàu có, đầy quyền lực nếu nói nó đứng thứ hai thì không biết ai có thể là thứ nhất. Vì hần mà nó đã tự biến đổi mình để rồi bây giờ những thứ thay đổi ấy lại chính là bản chất thật của nó. Muốn bỏ cũng khó. Giống như nó không thể từ bỏ máu vậy...

Chẳng hiểu thế nào mà nó lại bước chân vào shop thời trang ấy. Nhãn hiệu Prada. Không khó để một đứa như nó nhận ra hần rất chuộng nhãn hiệu ấy khi lúc nào ra đường, hần cũng đều mặc. Tự tát vào mặt một cái rõ đau, nó thật không hiểu con người mình. Bị người ta làm cho tổn thương là thế, bị người ta bỏ mặc là thế. Thế nhưng bất cứ thứ gì thuộc về người đó lại không thể lọt khỏi tầm mắt nó. Đó dường như đã trở thành một thói quen khó bỏ, nó không ngờ mình lại không thể nào bỏ người đó ra khỏi suy nghĩ, ánh nhìn.

Nó đi lòng vòng trong shop, cũng chẳng biết là mình vào đây làm gì và mua gì. Chỉ là nơi đây khiến nó phải suy nghĩ và nhớ nhiều mà thôi.

Bàn tay đang lướt qua từng chiếc áo bỗng dừng lại. Lấy chiếc áo đó ra khỏi giá treo, nó đưa lên ngắm nghía. Là một cái khoác da màu đen, dài tay không có nhiều chi tiết cầu kì nhưng lại khiến nó phải nghĩ nhiều.

Hần hợp với màu đen, phải, rất hợp. Nó không thể phủ nhận rằng màu đen giúp vẻ lạnh lùng của hần tăng lên, đồng thời cũng tăng độ quyền rũ. Cái phong thái, tướng tá của hần không phải ai cũng có được. Đó là kiểu ngang tàn, hống hách nhưng cũng lạnh lùng, khó đoán. Những cử chỉ dứt khoát, ngang ngược ấy đã cướp mất bao trái tim non nớt, chưa kể thêm những nét đẹp nam tính vốn có trên gương mặt ấy. Hần thật sự hoàn hảo!

Và nó đã yêu con người hoàn hảo ấy đến ngạt thở. Yêu đến mức dù có tổn thương cũng chấp nhận bỏ qua. Mù quáng và ngu ngốc. Nhưng nó làm sao bây giờ? Có cách nào làm khác khi mãi mãi con tim luôn mạnh hơn lí trí? Lí trí vẫn là lí trí nhưng lí trí chẳng còn khi có hần. Hần khiến nó cứ đứng giữa bốn bức tường yêu đương không lối thoát, dù có cố gắng trốn chạy đến mức nào cũng không không thể bước ra.

Chính vì hần hoàn hảo... hoàn hảo đến khó tin nên nó mới sợ. Làm sao để giữ chặt hần mà hần lại không thể rời xa? Nó không dám giữ chặt vì như thế, chẳng khác nào là trói buộc mà không có tình cảm. Nhưng nó cũng không dám nói lòng bàn tay vì nó sợ, chỉ cần một chút thôi, yêu thương cũng có thể thả trôi theo gió. Giữ không được mà thả không chẳng xong, nó phải làm sao?

Cố gắng biến bản thân trở nên hoàn hảo, nó mong mình có thể xứng với hần nhưng... chắc gì hoàn hảo là tình yêu của hần sẽ hướng về nó? Chính bản thân mình còn ghét sự hoàn hảo ấy thì thử hỏi người khác thì sao?

Nó miết nhẹ tay theo cổ cái áo khoác. Nó nghĩ nếu hần mặc chắc hợp lắm vì vốn hần hoàn hảo thế thì mặc gì chẳng đẹp.

Suy đi nghĩ lại, chẳng biết vì sao nó lại đem tính tiền chiếc áo đấy. Nó thanh toán mà đôi mắt nó nét lạnh đáng sợ.

Cầm cái túi có cái áo khoác bên trong và cái túi chứa một quyển sách, nó ghé vào tiệm kem. Chắc ít ai mà biết nhỉ? Nó thích kem. Nói một cách chính

xác là thích cái lạnh mà kem mang lại. Chính cái lạnh ấy giúp nó cảm nhận được rõ ràng nốt cùng của sợi cô đơn và buốt giá. Điều này chỉ có duy nhất Trúc Thanh là hiểu và cái sở thích ấy chỉ mới hình thành ba năm gần đây. Tức là sau vụ tai nạn!

Chị phục vụ dễ thương mang menu đến đặt xuống bàn cho nó, niềm nở hỏi:

– Em dùng gì?

– Lấy li kem chocolate. Cỡ lớn. – Nó ngược đời mắt buồn của mình lên nhìn chị phục vụ.

– Vâng... sẽ có ngay cho quý khách. – Chị phục vụ có hơi sững người trước đôi mắt ấy.

Đẹp nhưng sự lạnh lẽo và cô đơn ngút ngàn không che nổi nét buồn vô tận khiến người khác thần thờ.

Nó lại đeo tai phone nghe nhạc. Mắt lại nhìn về cái túi chứa áo. Nó sẽ làm gì với cái áo ấy? Đương nhiên là không thể mặc vì nó có dáng người nhỏ và là kiểu dáng của nam. Cho thì sao? Nhưng cho ai? Thiên không thích những thứ như thế này nhưng còn hần thì không lẽ lại tặng hần? Hần sẽ hỏi nó vì dịp gì, không lẽ nó phải nói rằng chẳng vì dịp gì cả mà là tại ghé vào shop thời trang có chứa kỉ niệm của chúng ta nên nó mua một cái? Có mà điên.

Haiz... lại thờ dài. Nó chán nản lôi từ trong cái túi còn lại ra một quyển sách mà lúc nãy đi ngang vô tình nhìn thấy. Chính xác hơn là một cuốn tiểu thuyết. Lứa tuổi này của nó còn rất nhiều mơ mộng, đặc biệt là tình yêu thì tất nhiên nó cũng thế. Không thể phủ nhận là nó rất thích đọc những cuốn tiểu thuyết tình yêu dài ngoằn lăm li bì đất nhưng cuối cùng vẫn có hậu. Nó thích cái cảm giác thả hồn vào đó rồi cảm nhận nỗi đau và sự mất mát của nữ chính, nhưng dù thế nó cũng có chút xót, tự hỏi không biết kết thúc của mình có đẹp đến thế không? (hình như giống mình thì fair??)

Cái bìa sách màu hồng làm nó có hơi chói mắt, lúc đầu tính không mua nhưng chính cái tựa đề đã khiến nó suy nghĩ lại. “Sẽ có thiên thần thay anh yêu em” của Minh Hiểu Khê. “Sẽ có thiên thần thay anh” sao? Nó tự hỏi là liệu nếu không có hần thì sẽ có thiên thần nào thay hần đến bên nó không nhỉ? Tất nhiên là nó đã biết câu trả lời. Là không! Bởi sẽ không có một thiên thần nào chấp nhận ở bên cạnh con ác quỷ tàn nhẫn nhất như nó.

Ác quỷ như nó thì chẳng ai có thể chấp nhận nổi. Đối với nó, cụm từ “thiên thần” thật là thuần khiết, trong sáng không vướn chút đau khổ, chua xót nào vì có ai lại nở đem những thứ ấy lại cho thiên thần chứ? Nhưng đối với một ác quỷ như nó lại khác, những thứ xấu xa, đau đớn nhất ác quỷ đều phải chịu. Ai ai cũng ghét ác quỷ và yêu thiên thần vì vẻ bề ngoài mà có ai chịu hiểu rằng những thứ ác quỷ chịu là không tưởng.

Nếu so sánh giữa cả hai, ác quỷ tàn ác còn thiên thần thì hiền lành, ác quỷ quyền rũ còn thiên thần thì đáng yêu, ác quỷ lạnh lùng còn thiên thần thì hiền lành. Nhưng tâm hồn của ác quỷ nhiều cảm xúc hơn thiên thần, đau khổ mà ác quỷ phải chịu nhiều hơn thiên thần, trái tim của ác quỷ mạnh mẽ và kiên cường hơn thiên thần, nước mắt của ác quỷ trong và đẹp hơn thiên thần!

– Kem của em đây! – Chị phục vụ đặt lên mặt bàn một ly kem to với 7 viên kem chocolate bên trong.

– Cảm ơn. – Nó hơi giật mình, tay bỏ cuốn sách vào lại trong túi.

Chị phục vụ gật đầu chào rồi quay lưng bước về phía quầy.

Nó cầm cái muỗng inox nhỏ, xúc một thìa kem cho vào miệng. Lạnh. Đắng. Nhưng cuối cùng là chút vị ngọt.

Buông cái muỗng xuống, nó rút điện thoại ra gọi cho một ai đó:

“Alo...” – Đầu dây là tiếng một cô gái.

“Quán kem Diary tầng 3 trung tâm thương mại STYLE. Đến gặp tôi một chút được không?” – Nó nhìn xuyên qua tấm cửa kính của quán xuống con đường đông đúc, tâm hồn như treo ngược cành cây.

~~~~~

Mọi người ủng hộ truyện Nhìn Thấy Tương Lai của con matcha này nha! Truyện mới của mình đó.

P/s: Tks mấy bạn mà ủng hộ truyện mới của mình trước nha!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Bệnh viện trung tâm – Việt Nam

Duy và Thiên an tâm rời khỏi phòng bệnh khi hai cô gái đã chìm vào giấc ngủ. Từ trưa tới giờ chưa có cái gì trong bụng, cả hai quyết định đi tìm thức ăn. Tất nhiên mục tiêu đi đến là canteen bệnh viện chứ không còn nơi nào khác vì còn phải nhanh chóng quay lên trông hai cô nàng kia mà?

“Xoạch”

Thiên khép cửa lại, căn phòng im lặng đến rợn người, chỉ còn mỗi tiếng thở đều đều của hai kẻ trên giường mà thôi.

Ngoài hành lang, có bốn tên mặc đồ đen đang tiến lại trước phòng bệnh vip của bệnh viện. Dùng cử chỉ, tên dẫn đầu ra hiệu cho những thằng còn lại đeo cái khẩu trang màu đen vào rồi gật đầu hài lòng. Hai tên đứng ngoài canh cửa, hai tên nhẹ nhàng kéo cửa bước vào, cố không gây tiếng động.

“Xoạch”

Cánh cửa lại một lần nữa được kéo ra nhưng bước vào là hai tên mang khẩu trang đen. Nhẹ nhàng, cả hai khép cửa lại bước đến bên hai chiếc giường đặt trong phòng. Từ trong túi áo, cả hai rút ra hai con dao sáng loáng trong căn phòng không một ánh đèn.

“Phập”

Con dao dưới tác động của lực đã cắm sâu vào. Đôi mắt tên đứng bên giường Thanh mở to hết cỡ.

– Hừ...trò chơi vui...thiếu mất ta sao được? – Thanh ngồi ở mép giường nhìn hấn cười, tay mân mê lọn tóc.

– Mày... – Tên đó giận dữ rít lên nhưng nhanh chóng im bật.

Thanh dí gương mặt mình gần sát gương mặt của hấn, ngón tay trở để trước miệng hấn ta ra dấu im lặng. Đối mặt với một gương mặt đẹp hoàn mỹ đến như vậy trong khoảng cách gần khiến hấn bị...đơ.

– Trò chơi này...vui đấy! Nhưng ta đây không có hứng thú để tiếp tục. – Thanh nhếch môi, nụ cười làm hấn ta không còn biết đến thứ gì.

“Phập”

Rút con dao mà lúc nãy hấn ta đâm huyệt vào gối ra, nhò nhanh tay cắm vào bụng hấn. Sức mạnh của sắc đẹp là đây! Chỉ cần vồn vện một phút là đã có thể kết liễu cuộc đời của một tên ngu ngốc.

Dùng chân đạp hấn ta văng vào tường, Thanh vòng sang chỗ của Hải Anh. Cô nàng đã xử lý xong tên còn lại bằng một phát đạn từ khẩu súng giấu sẵn dưới gối.

“Xoạch”

Cánh cửa được kéo ra, hai tên còn lại chạy vào nhìn hai tên đồng bọn đã ngã gục dưới đất.

– Tụi mày... – Thằng đầu trọc chỉ vào mặt Thanh.

– Hừ...chưa hết sao? – Thanh cười khẩy ngồi xuống giường.

– Tụi mày là người của ai? – Thảo anh đứng dựa tường.

– Liên quan đến mày à? – Tên còn lại quát.

– Không có gì...chỉ có hai chữ muốn nói thôi. Tạm biệt! – Hải Anh lắc đầu rồi giơ tay chào, miệng cười mỉa.

– Mày...hừ... – Tên đó tức điên nhưng ngay sau đó, cả hai tên ngã xuống đất, máu ọc ra từ miệng trong đến là kinh tởm.

Vy đứng dựa ngay cửa ra vào, vuốt vuốt lại mái tóc nói:

– Hai đứa hay nhỉ? Mới nghỉ có một ngày trong bệnh viện mà đã có khách tới thăm rồi sao?

– Chắc...em nổi tiếng mà? – Hải Anh nhún vai bước tới phía Vy.

Thanh lướt mắt qua cửa sổ. Có cái gì đó chói vào mắt nhỏ. Là một ánh đèn nhỏ và nó màu đỏ! Là lazer! Súng bắn tia!

“Choang”

– Coi chừng! Á... – Thanh hét rồi chạy tới ôm Hải Anh ngã xuống nền đất cùng lúc khi cánh cửa sổ vỡ toang do viên đạn.

– Thanh! Anh! – Vy hét hoảng hét.

– Thanh! – Hải Anh bật dậy nhìn con bạn nằm kế bên.

Nhấn mặt, Thanh tuyệt đối không thốt lên bất cứ một tiếng kêu nào cho thấy mình đang đau. Nhỏ biết, làm như vậy sẽ khiến mọi người càng lo lắng hơn.

– Đừng lo cho em! Mau ra lệnh phong tỏa toà nhà đối diện. Nhất định phải bắt được tay sát thủ! – Thanh cắn răng ôm bả vai bị viên đạn găm vào, máu chảy ướt đầm cả áo.

– Em... được! – Vy mở to mắt nhìn Thanh nhưng nhanh chóng sau đó là quay người chạy nhanh đi. Vừa chạy vừa rút điện thoại ra gọi.

– Mày... có sao không? – Hải Anh đỡ Thanh dậy, ánh mắt lo lắng đầy sợ hãi.

– Không sao... bắn trúng vai thôi! – Thanh lắc đầu, cắn răng để cố gắng không thốt lên tiếng rên vì đau.

– Mày... xô tao ra làm gì chứ? Nếu mày không làm thế thì có bị thế này đâu? – Hải Anh khóc, trách nhỏ.

– Khùng à? Không thì để tên sát thủ đó giết mày sao? – Thanh cười méo xẹo cốc đầu cô nàng.

– Nhưng...

– Thôi... không sao. Chỉ là một phát đạn thôi mà, nín đi! – Thanh lấy bàn tay dính máu của mình quệt đi hàng nước mắt của Hải Anh.

– Thanh! – Duy từ bên ngoài chạy vào, gương mặt nhễ nhại mồ hôi nhưng cũng không che nổi nỗi lo sợ tột cùng trong đáy mắt.

– Anh... – Thanh gượng cười.

– Em... có ổn không? Có sao không? – Duy chạy tới bế nhỏ đặt lên giường.

– Được... – Thanh gật đầu.

– Hai đứa... – Ropez chạy vào, theo sau là Thiên và Nam.

– Anh hai... gọi bác sĩ giùm em. Em cần lấy đạn ra... – Giọng Thanh thều thào.

– Em... trúng đạn? – Duy nhìn chăm chăm nhỏ.

– Được rồi... chỉ là ở vai thôi. Đi nhanh đi hai... – Thanh lắc đầu, phẩy phẩy tay ý kêu Nam đi.

– Ừ... – Nam nhanh chóng chạy đi kêu bác sĩ.

– Sao lại xảy ra chuyện này? Đã có chuyện gì xảy ra? – Thiên đỡ Hải Anh ngồi dậy, nhìn khắp căn phòng rồi quát.

– Ừ... không có gì hết. Bọn sát thủ... nhận lệnh... ám sát thôi... – Thanh thờ ơ gấp nói, bờ môi hồng hào lại trở lên tái nhợt. Có vẻ máu từ vết thương mới này ra khá nhiều.

– Em... – Duy nhìn Thanh, ánh mắt tỏ rõ vẻ không hài lòng.

– Ổn... – Thanh xua tay.

– Đưa anh xem vết thương! – Duy lạnh giọng.

– Không sao mà! – Thanh lắc đầu.

– Em đừng có cứng đầu! Đưa anh xem vết thương! – Duy quát lớn.

– Đã bảo là không sao. – Thanh vẫn cố mím môi chịu đau.

– Hừ... – Duy kiên quyết, hai bàn tay nắm từ cổ áo nhỏ xé mạnh xuống.

– Anh! – Thanh trừng mắt.

– Máu chảy nhiều thế này mà bảo không sao à? Em có bị điên không vậy? – Duy nhìn vào vết thương, giận dữ.

– ... – Thanh không trả lời, chỉ quay mặt sang hướng khác.

Trong lòng nhỏ đang thầm rủa cậu. Nghĩ sao trước mặt nhiều vậy mà xé áo nhỏ kia chứ? Duy không ngại thì thôi, cũng phải hiểu nhỏ sẽ cảm thấy sao chứ?

– Bọn nào gan đến vậy? Dám giờ cả trò này? – Ropez nghiêng răng.

- Em không rõ. Chị chuẩn bị máy bay giùm em được không? – Thanh ngả đầu dựa vào thành giường.
- Em tính đi đâu? – Ropez nhú mày.
- Nhật! – Hải Anh trả lời thay bạn. Cô nàng hiểu bây giờ nhỏ đang nghĩ gì.
- Không! Hết tuần này hai đứa mới được đi! – Ropez gắt.
- Chị đi làm đi. Lệnh! – Thanh gằn giọng.
- Em... – Ropez sững sờ.
- Trần gia an toàn hơn ở đây. Ở đây sớm muộn cũng sẽ tiếp tục xảy ra chuyện thôi. Và lại không một ai dám động đến tụi em khi có tổ chức ở gần đến thế. – Hải Anh giải thích.
- Nhưng Tiểu Lâm...
- Không sao. Trúc Lâm sẽ không phản đối nếu đó là vấn đề an toàn của cả nhóm.
- ...Được. Trưa mai lên đường. Bác sĩ tới rồi đấy! – Ropez suy nghĩ một hồi rồi gật đầu bước ra ngoài.

Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đi cùng mình bước vào phòng thì không khỏi hoảng sợ trước bốn cái xác chết. Ông không hiểu tại sao lại có những kẻ này ở đây.

Thanh thấy bác sĩ vào thì yên tâm nhắm mắt lại, đầu gục vào ngực Duy, bàn tay nhỏ nhắn dính đầy máu vẫn không thôi nắm chặt lấy áo cậu. Duy cúi xuống nhìn Thanh, cậu thoáng đỏ mặt và bắt đầu hiểu vì sao lúc này Thanh lại phản đối chuyện cho cậu xem vết thương như thế. Kéo áo che cho Thanh, thật sự Duy không muốn tay bác sĩ kia nhòm ngó thấy bất cứ thứ gì của cô người yêu bé nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

CHAP 47

Cô gái có mái tóc đen đuôi thẳng đứng trước mặt nó nhìn chăm chăm. Cô gái có nước da trắng, khuôn mặt dễ thương đúng chất của người Nhật Bản, chỉ có nỗi đôi mắt ánh lên nét buồn khôn nguôi.

Cô gái kéo nhẹ chiếc ghế ở đối diện nó rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt túi xách lên bàn. Chị phục vụ ban này lại cầm cuốn menu bước tới, hỏi:

- Chị dùng gì ạ?
- Cocktail trái cây. – Cô gái khẽ mỉm cười, giọng nói trầm nhưng rất ấm và ngọt, trái với âm vực thanh và trong nhưng lại lạnh lẽo của nó.
- Vâng. Chị chờ một lát. – Cô phục vụ gật đầu rồi quay lưng bước đi.
- Sao lại gọi em ra đây? Chị không tính tới bar à? – Cô gái nhìn nó.
- Chị lớn tuổi hơn tôi đấy. – Nó nhếch môi.
- Hi...nhưng người đó gọi cô bằng tiếng chị, và lại...tôi cũng là phận đàn em. Cũng dưới trướng thôi nên gọi vậy là đúng rồi. – Cô gái lắc đầu.
- Sao cũng được. – Nó nhìn ra ngoài cửa sổ.
- Anh ấy sống thế nào? Vẫn ổn? – Cô gái cúi đầu, hỏi nhỏ.
- Anh ấy? Cô vẫn nhớ thằng nhóc đó sao? – Nó hơi cười.
- Mãi mãi chỉ là không đủ tư cách để gọi thẳng hỏi thăm thôi. – Giọng cô gái như nén lại tiếng thở dài.
- Tại sao lại không thử? – Nó chống cằm.

- Sao?
- Sao lại không thử xin một lần được tha thứ? Biết đâu được thì chẳng phải là làm khổ nhau thời gian qua sao? – Nó thờ dài.
- Không phải cứ lúc nào muốn là cũng có thể tha thứ được. Dù anh ấy tha thứ nhưng chắc gì trong lòng em cảm thấy dễ chịu? – Cô gái gục mặt xuống bàn.
- Thằng nhóc ấy sống rất tốt. Hay cười và lại rất chăm chỉ. Có vẻ quá khứ không còn bám nhiều lấy nó nữa. – Yên lặng một hồi, nó lại nói.
- Vậy thì em yên tâm rồi. Em chỉ cần thế. – Cô gái cắn nhẹ môi, cố để nước mắt không trào ra ngoài.
- Chỉ có điều, đến giờ tôi vẫn chưa hiểu? Tại sao cô không nói hết cho thằng nhóc biết? Nó biết về tổ chức, biết cả thân phận của tôi. Vậy thì cô sợ điều gì? – Nó nghiêng đầu.
- Sợ mất mát. Nếu nói, anh ấy tuyệt đối sẽ ngăn cản em nhưng em nợ người đàn ông đó một mạng nên giờ vẫn phải dùng một mạng để trả lại. – Cô gái hít sâu một hơi, nói.
- Vậy thì...từ bỏ đi để chạy theo tình yêu. Món nợ ấy cứ để tôi trả thay cô. Tôi cũng nợ ông ta một mạng mà? – Nó cười.
- Chị đùa à? Chính chị cũng biết, quay đầu là điều không thể... – Cô gái ôm mặt cười buồn.
- Của quý khách. – Chị phục vụ mang ly cocktail đặt xuống bàn.
- Cảm ơn. – Cô gái vội mỉm cười đáp lễ nhưng nụ cười đó có chút gượng gạo.
- ... – Cô phục vụ gạt đầu quay người bước về phía quầy.

Không khí trở nên im lặng hẳn, cả hai mãi miết đuổi theo những suy nghĩ riêng. Nhìn ly cocktail đặt trước mặt, nó hỏi băng quơ:

- Vẫn nhớ thứ nước này sao?
- Quên sao được? Chính anh ấy là người giúp em thích loại cocktail này mà. Vị chua chua ngọt ngọt của trái cây cùng với chất cồn của rượu. Một cảm giác rất lạ! – Cô gái dùng tay miết nhẹ lên miệng chiếc ly.
- Linda... – Nó khẽ gọi.
- Sao? – Cô gái ngước mặt lên.
- Thằng nhóc ấy nó vẫn còn rất yêu cô. Chính vì thế đừng làm khổ nhau nữa.
- Chuyện đó...em sẽ tính khi chị bước sang tuổi 20. – Linda hơi sững người nhưng vội vàng lấy lại nụ cười điềm tĩnh.
- Chỉ tại tôi mà nhiều người bị liên lụy như thế. – Nó cười khẩy, ngước mắt ra ngoài.
- Không phải. Nếu trách thì hãy trách rằng tại sao mình sống quá tốt để ai cũng muốn bảo vệ. – Linda lắc đầu.
- ... – Nó không trả lời, chỉ nhìn Linda một lúc rồi lấy điện thoại ra. Chiếc điện thoại để trong túi nó đang rung lên từng đợt vội vã.
- Nó nhíu mày, Ropez đang chăm hai con bạn nó ở bệnh viện sao giờ lại gọi cho nó. Không lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?
- “Alo...” – Nó nghe máy.
- “Sang đó mọi chuyện ổn không? Sao sáng nay chị gọi không được?” – Ropez ân cần hỏi thăm nó.
- “À...sáng nay em khoá máy tại không muốn có ai làm phiền. Mà có việc gì không chị?” – Nó gạt gù.
- “Có. Chị gọi để báo em tối mai Thanh, Hải Anh và Vy sẽ có mặt tại sân bay bên đó.”
- “Sao cơ? Tối mai? Chẳng phải em dặn là để hết tuần sao?” – Nó chau mày, giọng tỏ rõ vẻ khó chịu.
- “Trúc Thanh ra lệnh cho chị. Và lại bên đó an toàn hơn, vừa xảy ra chuyện ở bệnh viện đây.” – Ropez thờ dài.
- “Chuyện? Có chuyện gì xảy ra?” – Nó có linh cảm không tốt.
- “Có người ám sát. Bốn tên tới tấn công trực diện đều bị hai đứa nó giết chết hết rồi. Chỉ có điều là không ngờ tới việc có tay súng bắn tía ở toà nhà đối diện thôi.”

“Ám sát? Tụi nó vẫn ổn chứ?” – Nó hơi giật mình.

“Vẫn ổn. Mọi chuyện chưa quá tầm kiểm soát. Chỉ có một vấn đề là do đây Hải Anh ra khỏi vị trí bị ngắm bắn nên Thanh bị trúng đạn vào bả vai.”

“Sao? Trúng đạn?” – Nó cắn môi rít lên qua từng lỗ răng.

“Phải.”

“Vậy có bắt được tay sát thủ không?” – Giọng nó lạnh dần.

“Haiz...sau khi bị bắn thì ngay lập tức Thanh hạ lệnh cho Vy gọi người bao vây tòa nhà đối diện để bắt tay sát thủ. Chỉ có điều, năm phút sau, người của ta tới thì tay sát thủ ấy có dư thời gian cao chạy xa bay rồi.” – Ropez thở dài.

Nếu chị có mặt trong phòng bệnh ngay từ trước đó thì có lẽ đã có thể phối hợp cùng Vy bắt sống tay sát thủ mà không cần nhọc công mà vẫn dễ thoát như thế.

“Được...ngay lập tức cho lệnh điều tra. Bằng mọi giá phải bắt sống tên sát thủ ấy về đây cho em. Bất cứ thông tin nào cũng phải báo cáo.” – Nó vừa nói giọng đều đều, tay vừa gõ gõ lên bàn.

“Ừm...thật ra thì cái bọn bị hai đứa kia hạ gục có hình xăm ngay cổ tay. Chị nghĩ em rõ cái hình xăm ấy là gì mà?” – Ropez ậm ừ.

“Em biết...biết rất rõ kẻ đứng sau. Vấn đề là em chắc chắn dù có tham vọng ngồi vào chiếc ghế hiện tại của em nhưng họ vẫn không dám làm liều đến thế. Họ biết em không phải là trẻ con, việc phát giác ra chỉ là một sớm một chiều. Thế nên chắc chắn phải có kẻ chống lưng.”

“Nhưng chưa điều tra được? Chính vì thế em vẫn đang im lặng mà không vạch mặt họ sao?”

“Hừ...vẫn đang tìm hiểu. Nhanh thôi nhưng...dù có kết quả sớm, chúng ta vẫn chưa thể làm gì.” – Nó nói, ánh mắt hơi liếc nhìn Linda.

“Tại sao?” – Ropez không hiểu.

“Họ vẫn chưa hết giá trị lợi dụng. Âm mưu muốn lật đổ em, gây nên cho chúng ta nhiều nguy hiểm nhưng họ vẫn còn khả năng để lợi dụng. Vậy thì tại sao chúng ta lại không sử dụng họ triệt để nhỉ? Cứ xem như đó là cách để họ đền bù thiệt hại. Có qua là phải có lại một quy luật không đổi.” – Nó cười mỉa.

“Tùy em...nhưng em không thấy như vậy là rất mạo hiểm sao?”

“Mạo hiểm nhưng sẽ an toàn hơn là khi vạch mặt họ sớm. Chắc gì sau khi biết kẻ chống lưng, ta có thể làm khác? Một điều có thể dám chắc rằng kẻ chống lưng ấy cũng không hề đơn giản. Em sẽ chọn con đường ít đổ máu nhất và an toàn nhất. Chị đừng lo.” – Nó vuốt cằm.

“Được...mọi chuyện em cứ tự giải quyết, chị sẽ không xen vào.”

“Tốt lát gửi sang cho em gờ cụ thể, em sẽ cho vệ sĩ ra đón họ. Còn giờ thì em có chút chuyện. Bye.” – Nó nói rồi thẳng tay gác máy không kịp để Ropez nói thêm bất cứ thứ gì.

Ném cái điện thoại thẳng lên bàn, nó ngã người ra sau ghế thờ dài đầy mệt mỏi. Linda nhìn thấy bộ dạng của nó thì cũng hơi lo lắng:

– Sao thế chị?

– ...Trong nước xảy ra chuyện, Bướm Đêm gọi điện thông báo. – Nó im lặng một hồi thì trả lời.

– Lại có việc à? Việc gì mà quan trọng tới mức phải đích thân Bướm Đêm gọi điện thông báo vậy? – Linda nhìn biểu hiện của nó thì cũng đoán được phần nào về nội dung cuộc điện thoại.

– Chị biết hình xăm này mà đúng không? Em cần xác nhận lại. – Nó đẩy đến trước mặt Linda cái điện thoại mở sẵn hình cái hình xăm mà nó chụp được của tên bị nó giết chết tại nghĩa trang của D.E.A.T.H.

– Là nó sao? Chị nhận ra sớm hơn em nghĩ. – Linda hơi nhoen miệng cười, tay vén mái tóc mình sang một bên, để cho nó xem một cái hình xăm nhỏ sau tai. Là hình ngôi sao mười cánh có vòng tròn bên ngoài.

– Hừ...quá thật là vậy. Tôi chỉ nghĩ ngờ chứ chưa dám khẳng định, một phần vì không nhớ rõ hình dạng của hình xăm ấy trên người họ. Mà cô có dính dáng đến vụ này không vậy? – Nó hất mặt nhìn Linda.

– Em nghĩ chị rõ nhất mà? – Linda không trả lời thẳng câu hỏi của nó.

– Cũng phải...vậy sao không báo cáo?

– Hừ...chính bản thân chị cũng rõ họ không bình thường mà. Nếu chị sinh ra vốn đã là một thiên tài thì dù họ không được bằng chị nhưng họ cũng xứng đáng để được gọi bằng một chữ thần đồng chứ? Gọi điện thoại cho chị thì bất cứ lúc nào, họ cũng có thể lần ra và nghe lén được cuộc điện thoại ấy. Chị

đang ở Việt Nam, bất kể em có trốn qua thì chi cần chưa đầy 1 tiếng đồng hồ sau họ cũng đã có thể lần ra được em. Như vậy quá nguy hiểm, không chỉ cho em mà còn cho chị. – Linda giải thích.

– Vậy sao không báo cáo vụ gần đây có nhiều tập đoàn âm mưu triệt những thành phần quan trọng của D.E.A.T.H? Cô cũng chẳng thông báo việc gần đây có nhiều kẻ đã dần đánh hơi được mặt trái của một tập đoàn D.E.A.T.H hùng mạnh là một tổ chức phi chính phủ? Những việc đó hoàn toàn có thể gọi điện thông báo được cơ mà bởi vì nó nhằm mục đích bảo vệ tổ chức. Sẽ chẳng ai nghi ngờ điều đó. – Nó nói nhỏ vào tai Linda. Vì đang ở nơi đông người như một quán cà phê như thế này, nói ra thì lộ hết.

– Bởi lẽ làm những việc ấy là họ. – Linda hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng trả lời.

– Họ? Bán thông tin? – Nó hơi nhú mày.

– Phải. Bán thông tin để đổi lấy một kẻ chống lưng cho những kế hoạch sắp tới, một mũi tên trúng hai đích. Vừa có kẻ giúp cho bản thân có một chỗ dựa vững chắc, vừa có thể áp đảo đối phương. Mục đích chính của họ là làm suy yếu chiếc ghế hiện tại của chị để đến một lúc thuận lợi nào đó sẽ thắng tay cướp lấy. Ngoài ra, việc tiết lộ thông để người ngoài triệt dần những nhân tố quan trọng của D.E.A.T.H cũng có lợi cho họ. Tứ mã nữ vốn là đầu não của tập đoàn này sau chiếc ghế chủ tịch. Vì thế nhắm vào Tứ mã nữ là mục đích lớn nhất của những tập đoàn khác. Dù chủ tịch Tịnh Cát có tài giỏi đến mức nào thì khi mất đi bốn thiên tài cũng không đủ sức để vực dậy D.E.A.T.H. – Linda từ từ phân tích.

– Họ... vậy cô biết kẻ chống lưng ấy là ai không? – Nó đang tính nói gì đó nhưng lái sang việc khác.

– Không! Đang tìm hiểu. Tính xong mới báo chị luôn một lần nhưng chị lại biết trước mất rồi. – Linda cười nhẹ.

– Được... khi nào xong báo tôi một tiếng. Giữ cái điện thoại này để liên lạc với tôi. Đường truyền của nó được bảo mật tối tân hoàn toàn rồi. Đừng lo sẽ bị phát hiện. – Nó lấy từ trong túi xách ra một cái điện thoại nữa.

– Cảm ơn. – Linda nhận lấy cái điện thoại. Đúng lúc đó thì điện thoại nó đổ chuông tin nhắn.

Đọc xong dòng tin nhắn, nó hơi cười. Dường như là có cái gì đó rất thú vị mà nó vừa được biết. Nó không ngờ là con người đó có bản lĩnh đến như thế. Đứng dậy rời khỏi chỗ, nó tính tối nay sẽ đi bar nhưng thôi để sau vậy. Nó nói:

– Tôi về trước. Nhớ nhé! Có gì thì gọi điện thoại báo cáo. Với lại 11g30 tối mai dẫn người ra sân bay đón ba người kia rồi đưa về Trần gia giúp tôi nhé, tôi không tiện ra đón họ được. Trang bị cho cẩn thận vào vì có hai kẻ đang bị thương. – Nó nói rồi cầm túi xách và hai giỏ đồ bước ra thẳng khỏi quán cà phê. Nó đã thấy một cô gái vừa bước vào quán. Mặc dù cô ấy đó không thấy nó với Linda nhưng tốt nhất là nó nên đi khỏi đây để tránh rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

CHAP 48

Về đến nhà là đã hơn 11g tối. Nó uể oải đi tắm một cái rồi thả người lên giường. Quả thật gần đây xương cốt nó muốn rã rời nếu không muốn nói là sắp gãy hết tới nơi. Lịch trình sắp tới của nó cũng không có gì đặc biệt. Trong một tuần lễ tới nó sẽ có gắng xả hết mọi ưu phiền của mình và cùng ba con bạn thoải mái vui chơi một tí, sau đó sẽ đi thi hành nhiệm vụ.

Lần này về, một phần cũng là do nó được gửi thông tin là sắp có nhiệm vụ tại Nhật nên mới về sớm hơn dự định một tuần lễ. Nghe nói là sẽ không dễ ăn vì có dính dáng đến một ông trùm nào đó. Nói như thế nên nó cũng chẳng biết chính xác đối tượng là ai vì D.E.A.T.H có liên quan đến rất nhiều kẻ có máu mặt, việc đoán ra giống như đang mò kim đáy bể vậy.

Với tay, nó lấy cái điện thoại ở đầu giường rồi gọi cho Hải Anh. Nó cũng đang rất lo cho Thanh, không ngờ nó mới đi có một ngày mà hai con bạn nó đã xảy ra chuyện rồi.

“Hải Anh đấy hả?” – Nó hỏi, giọng có chút mệt mỏi.

“Ừm... khuya rồi sao không ngủ? Còn gọi tao làm gì?” – Giọng Hải Anh hơi nghèn nghẹn, giống như vừa mới khóc xong.

“Mày khóc à?” – Nó chau mày.

“Hic...đâu? Chỉ tại tao đang lo cho con Thanh thôi. Nó mất máu quá nhiều.” – Hải Anh trả lời nó, tay quệt hàng nước mắt.

“Đáng lẽ ra tao nên để mày đi cùng tao, vậy thì đã không xảy ra chuyện này rồi.”

“Không phải lỗi tại mày đâu. Là tại họ cố giết chúng ta thôi.”

“Nhưng cũng tại tao kéo tụi mày bước vào con đường này. Nếu không gặp tao, có lẽ tụi mày sẽ có một cuộc sống bình thường hơn và được sống trong hạnh phúc chứ không phải là sống những tháng u tối lúc nào cũng lo sợ có người hăm he giết mình như thế này.” – Nó mím môi.

“Mày đang nói ngốc gì vậy? Nếu không gặp mày, tao sẽ không biết được tình bạn đẹp đến thế nào. Chính mày đã cho tao thấy được tình bạn là thứ tao luôn khao khát. Gặp mày, tao mới gặp được Thiên – người con trai mà tao sẽ yêu suốt cuộc đời này và có dòng họ Kiwasato là gia đình thứ hai ngoài cái gia đình không trọn vẹn của tao. Mày cho tao rất nhiều thứ! Đừng nghĩ ngợi tới những thứ nhỏ bé để rồi tự trách mình như thế.” – Hải Anh mắng nó.

“Mày...” – Nó cảm động.

“Mày gì? Mày nói nữa là tao giận luôn đấy. Mới không gặp nhau có một bữa thôi mà tao nhớ mày phát khủng rồi này.”

“Hi... Mà tình trạng Thanh sao rồi? Nó bị thương không nặng quá chứ?” – Nó hỏi.

“Chỉ trúng phát đạn vào vai thôi nhưng mất máu hơi nhiều. Tình hình vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát. Đừng lo lắng thế.” – Hải Anh nói.

“Được... nếu tình hình nó tốt hơn thì ngày mai hãy lên máy bay, không thì tụi mày nghỉ ở đó một ngày nữa hẵng đi. Tình trạng vết thương như thế đi máy bay không tốt cho nó.” – Nó dặn dò.

“Tao biết rồi. Mày bên đó vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn. Mà tin nhắn mày gửi tao hồi tối đúng thật là vậy sao?” – Nó bước về phía cửa sổ, vén tấm rèm lên nhìn ra ngoài.

“Phải... chính xác đấy, chính Thiên đã nói thế mà.” – Hải Anh khẳng định.

“Hắn ta bay chuyến mấy giờ?” – Nó chau mày khi thấy từ cổng có chiếc xe đang tiến vào khuôn viên vườn nhà.

“6g. Chắc giờ sang tới đó rồi đấy!” – Hải Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói.

“Quả thật... tới rồi. Không ngờ là mò tới tận Trần gia tìm tao (papa nó sống vs papa Thanh và papa chị em Vy Anh => Lũ tụi nó sống chung trong khu biệt thự 3 căn kề nhau: Căn đầu tiên của dòng họ Kiwasato, căn thứ hai là Trần gia và căn thứ ba là Lê gia. Hiện tại nó đang ở Trần gia).” – Nó nhếch môi.

“Ờ... tiếp đón cho tử tế.” – Hải Anh cười.

“Không biết tránh mặt lúc này là cách hay. Tao không muốn gặp hắn.” – Nó hơi nhăn mặt.

“Mày với hắn xảy ra chuyện gì à?” – Hải Anh hơi nghi ngờ với thái độ của nó.

“Không khi nào sang thì gọi, tao sẽ nói nơi tao đang ở. Lê gia lúc này không an toàn đâu. Họ hành động rồi.” – Nó nói rồi cúp máy.

Việc trước mắt nó nên làm là thoát khỏi tên vừa đi xe vào khuôn viên kia kia.

Thay nhanh bộ đồ, nó mở toan cánh cửa sổ ra. Từ phòng nó xuống đất là hai lầu, ước tính cũng cao tới 5m vì trần lầu một rất cao. Thế thì nhảy xuống từ độ cao ấy có khi toi mạng.

Nhéch môi, nó đã biết làm cách nào để xuống rồi. Cây nhà trồng cao thế làm gì nếu không để lợi dụng mà trèo kia chứ?

Nó leo lên thành cửa sổ, dùng lực bật người chụp nhánh cây gần sát cửa sổ phòng rồi bám dần theo đó tuột xuống.

“Bịch”

Đáp đất an toàn, nó nhìn ngó xung quanh một lần nữa thì thấy kẻ vừa vào đây đang bước từng bước trong sảnh, chuẩn bị lên lầu. Thế thì phải nhanh thôi, phải đi trước khi hắn phát hiện ra nó vẫn còn quanh quẩn trong khuôn viên biệt thự.

Chạy nhanh ra cổng nó cũng mất gần 10ph. Chống hai tay xuống đầu gối thở hồng hộc, nó lấy tay quạt đi mồ hôi trên trán.

Ngước nhìn hàng rào cao 2m, nó cảm thấy có sự chán nản, Cẩn nhẹ môi, nó lùi ra xa rồi chạy nhanh tới lấy đà bật lên cao, lộn một vòng vượt qua khỏi hàng rào. Vậy là tạm thoát!

Nó đứng thờ không ra hơi lấy điện thoại gọi cho Linda:

“Alo... cô tới đón tôi được chứ? Khu biệt thự của dòng họ Kiwasato...”

Chương 49

CHAP 49

“Reeng...reeng...”

Tiếng chuông báo thức vang lên dữ dội, nó đưa tay quờ quạng xung quanh tìm cái điện thoại chết tiệt đã cắt ngang giấc ngủ của nó.

Nhấn tắt báo thức, nó lại thả người nằm xuống giường, cũng may là nhận thức được đây là điện thoại chứ như ở nhà xài đồng hồ là nó quăng vào tường cho ngủm lâu rồi.

Nhìn lại giờ trong cái đồng hồ điện thoại, cũng 9g rồi, bây giờ đến tổ chức là vừa. Ngồi bật dậy, nó vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ.

Bước vào cửa toà nhà 19 tầng – nơi mà tập đoàn D.E.A.T.H nổi tiếng đóng đô là một cô gái trẻ có mái tóc dài màu hung đỏ duỗi thẳng dài ngang eo. Cô mặc trên người một cái áo ống lưng màu đen để lộ vòng hai cực chuẩn cùng hình xăm con bướm đặc biệt, khoác ngoài là áo gilê sọc caro trắng đen cùng với quần sọc sọc caro. Chân cô đi đôi boots da đen gót cao 10 phân, gương mặt bị che đi một nửa bởi cái kính đen to bản.

Cô gái bước đi từng bước ngạo nghễ, bước chân như thẳng thắn không xem trọng bất kì một ai nhưng lại khiến tất cả mọi người dõi theo. Cô cầm trên tay hai tập tài liệu dày cộm tiến đến chỗ tiếp tân.

– Lưu Vĩnh Phước, 彼はここですか？ (Lưu Vĩnh Phước, ông ấy có đây không?) – Nó nhướn mày.

-そこに約束があるように彼女に依頼してください？ (Xin cho hỏi cô có hẹn trước không ạ?) – Cô tiếp tân mỉm cười với nó.

-いいえ (Không) – Nó lạnh lùng buông một tiếng.

– だから私は彼女が大統領に報告された人依頼するために (Vậy cho hỏi cô là ai để tôi báo lên chủ tịch.) – Cô tiếp tân tiếp tục.

– Hừ... – Nó cười khẩy rồi nghiêng đầu qua một bên, tay chỉ vào cái hình xăm dưới cổ.

– 彼女は北マリアナ女性であります！ (Cô...Bác ma nữ!)- Cô tiếp tân thẳng thốt kêu.

-彼は部屋にいましたか？ (Ông ấy có trong phòng không?) – Nó lại hỏi.

– はい、さまは彼に呼ばれるように、社長が部屋にいました (Vâng ...chủ tịch đang ở trong phòng ạ. Để tôi gọi báo cho ông ấy.) – Cô tiếp tân luống cuống nhắc điện thoại liên lạc nội bộ.

-いいえ、私を満たすことができます。(Không cần. Để tôi tự gặp được rồi) – Nó đưa tay lên miệng ra dấu im lặng rồi bước về phía thang máy.

“Tink”

Nó bước khỏi cửa thang máy và đi từng bước trên hành lang dài hẹp và tối của tầng 19. Đây là nơi làm việc của nguyên chủ tịch tập đoàn D.E.A.T.H. Bất kì ai dù có là quan chức cấp cao quyền hành đầy trong tay thì nếu không có phận sự hay chưa được cho phép đều không dám bước vào tầng lầu này. Đây là điều tối kị! Không ai lại muốn rước họa vào thân kiểu này, dù có là bất kì ai cũng chẳng dám đắc tội với một tập đoàn giàu có như thế.

Đưa tay vuốt lại tóc một lần nữa, nó chạm tay vào mặt cửa. Một tấm bảng mã điện tử hiện ra, đây là sản phẩm tối tân của tập đoàn mà không nơi đâu có được. Bấm một dãy mã dài ngắn gồm 24 số, từ cánh cửa phát ra một âm thanh báo hiệu mặt khẩu đã khớp.

Cánh cửa ngay lập tức kéo dạt sang hai bên nhường đường cho nó. Từng bước đi kiêu ngạo dẫn tới trước chiếc bàn gỗ đầy nhóc hồ sơ nơi có người đàn ông trung niên tóc hơi bạc vẫn cầm cúi làm việc mà không thèm ngẩng đầu lên nhìn người mới bước vào.

Gót giày của nó va chạm vào đất tạo thành những âm thanh lạnh lẽo đầy khô khốc. Thẳng tay quăng hai tập tài liệu lên bàn trước mặt người đàn ông đó, nó dùng chân kéo chiếc ghế gần đấy lại ngồi gác thẳng hai chân lên bàn làm việc của vị chủ tịch. Nhìn nó lúc này như một con nhóc không biết xem trời đất ra gì, hỗn láo!

Người đàn ông khẽ nhăn mặt ngược mắt lên nhìn con nhóc tự tung tự tại trước mặt rồi lại khẽ thở hắt ra, điệu bộ không tỏ vẻ bực mình mà là chịu thua!

– Lâm bảo bối...con đừng gác chân lên bàn làm việc của ta được không? – Người đàn ông thở dài.

– Thầy à, không lẽ thầy tiếc con một chút diện tích để gác chân sao? – Nó bắt chước điệu bộ của ông.

- Ta thật bó tay với con. Sao con sang đây sớm thế? Mà còn hai tập tài liệu này là thế nào? – Ông khẽ lắc đầu với cô học trò bất trị coi trời bằng vung.
- Người đảm nhiệm hai chiếc ghế còn thiếu. Thầy không tính xem qua sao? – Nó khẽ cười.
- Con nhanh nhì? Ta tưởng tới đúng hạn con mới nộp chứ? – Ông cười lém lỉnh.
- Con cũng tính thế nhưng sang đây sớm tại có chút chuyện, và lại chẳng phải thầy bảo có vụ cần nhờ à? – Nó trề môi.
- Phải, nhưng vụ ấy còn lâu mà. – Thầy nó nhăn mặt.
- Sao cũng được. Con về đây nghỉ ngơi vài hôm, tối nay chắc lũ kia sang tới. Khi nào Hải Anh và Thanh khoẻ hẳn thì con dắt cả lũ sang thăm thầy. – Nó ngược mắt lên nhìn trần nhà.
- Hải Anh với Thanh gặp chuyện gì à? – Ông Vĩnh Phước bật người dậy.
- Phải. Hôm đầu tranh chức “Chiếc ghế vàng” có chút thương tích ngoài da nên con bắt tụi nó nằm viện cho khoẻ hẳn. Không ngờ tối qua có kẻ đột nhập, còn thuê sát thủ bắn tĩa làm Thanh bị trúng thêm một viên kẹo đồng vào bả vai. (Đạn mà chị ấy coi là kẹo đấy!)
- Thế có bắt được bọn đấy không? – Vĩnh Phước lo lắng.
- Lũ xông vào phòng bệnh bị hai đứa nó giết gọn, chỉ còn mỗi tên sát thủ là thoát được. Con giao cho Bướm Đêm điều tra truy sát hẳn rồi.
- Bướm Đêm? Chẳng phải con bé đang ở Anh sao? Nó về đó không báo ta một tiếng nữa đúng là lớn hết nên chẳng còn xem ta ra gì. – Vĩnh Phước nói, giọng dường như không được vui.
- Chẳng phải thầy nhờ chị ấy về chủ trì cuộc đấu “Chiếc ghế vàng” à? – Nó bật người ngồi hẳn dậy.
- Ta chỉ nói là nó tìm người làm chủ trì, không ngờ là nó lại đích thân bay về đó mà không báo ta. – Thầy nó khẽ lắc đầu.
- Chắc...thôi kệ thầy ạ. Mà nhiệm vụ mới của tụi con là gì vậy?
- Nhiệm vụ mới sao? Lần này khá là nguy hiểm đấy. Đối tượng là một kẻ mà chắc chắn con cũng không cảm thấy xa lạ gì.
- Ai vậy ạ? – Nó bắt đầu tò mò.
- Yoshitsugu Kenichi. – Thầy nó khẽ buông ra một cái tên không mấy xa lạ.
- Kenichi ? Lão già ngang ngược ấy à? Chẳng phải mối quan hệ của tập đoàn và lão ấy tốt lắm sao? – Nó bắt ngờ.
- Lão ta lật lọng.
- Thế ra thầy muốn tụi con giết ông ta sao? Giết một ông trùm mua bán vận chuyển vũ khí hàng đầu Nhật Bản à? Không đùa đấy chứ? – Nó nhếch mép cười khinh khỉnh.
- Không khó lắm mà? Đúng chứ? – Vĩnh Phước nhìn nó.
- Giết thì dễ...chẳng có gì phải lo. Chỉ là phải đợi đến khi hai đứa kia bình phục mới có thể hành động được mà thôi. Và lại đây chẳng khác nào là thầy muốn đưa tụi con vào chỗ chết cả. – Nó liếm môi, miệng nở nụ cười ranh mãnh.
- Ta tin con làm được. – Vĩnh Phước có vẻ chắc chắn.
- Không chắc...chính thầy cũng biết chỗ đó là nơi bất khả xâm phạm, chưa từng có một tên sát thủ nào sống sót trở ra khi đột nhập vào đó mà? Một ông trùm vũ khí như ông ta thiếu gì kẻ muốn hãm hại nên dinh thự của lão cũng giống như một nhà tù nhiều cạm bẫy không lối thoát vậy. Có thể nói, ông ta là bậc thầy về bẫy trong cái xã hội này. – Nó vuốt cằm suy tư.
- Vậy con tính làm sao? – Vĩnh Phước chăm chú nhìn nó.
- Con có bảo là con sẽ nhận vụ này à?
- Con không tính giúp ta à? – Thầy nó nhăn mặt sắp mếu.
- Ha...con đùa thôi, tất nhiên là phải giúp chứ ạ! Mấy khi mà thầy lại trực tiếp giao nhiệm vụ thế này, toàn qua điện thoại thôi. – Nó bật cười.
- Phải thế chứ. – Ông gật đầu hài lòng.
- Nhưng mà lần này thầy phải cho con xài mấy món đồ mới phát minh của tổ chức. – Nó nhìn ông hăm he.

- Ok. Ta cũng đang cần người thử nghiệm chúng đây. Hahaha... – Thầy nó ngả người ra sau ghế cười to.
- Vậy thì thầy phải cảm ơn con chứ sao lại cười? – Nó phồng má.
- Không có gì.
- Nhưng thầy ạ con vẫn thắc mắc! – Nó đảo mắt một vòng quanh phòng rồi nói.
- Chuyện gì? – Thầy nó vẫn còn hơi cười.
- Có thật là Kenichi dám lật lọng? Con thấy điều này hơi khó tin bởi người như ông ta chắc chắn không dám đụng tới tập đoàn lớn như D.E.A.T.H.
- Con không tin sao? Đạo gần đây các mối quan hệ làm ăn của hắn ta tăng lên rất nhiều, chỗ đứng trong xã hội cũng nâng lên một bậc. Vài hôm trước còn dám lấn lướt người của ta, đe dọa là phải nhượng một chút cổ phần cho hắn. Ta cho rằng hắn có âm mưu thâm tóm D.E.A.T.H mặc dù hắn chưa tỏ vẻ gì là như vậy. Ít ai dám đụng đến lão ta vì...
- Có kẻ chống lưng? – Nó ngất ngang.
- Phải. Nhưng kẻ đó là ai thì ta chịu. Hắn ta kín việc này lắm. – Vĩnh Phước nhún vai.
- Vậy thì được thôi. Nếu đó là mối nguy hại của tổ chức thì Tứ ma nữ sẵn sàng hành động, thầy cũng biết điều đó mà? Thôi, con về trước. – Nó cười nhẹ rồi đứng lên.
- Ừ...mà khoan nhiệm vụ lần này, con để Tứ hộ vệ tham gia đi. – Vĩnh Phước gật đầu nhưng rồi chợt nhớ ra.
- Sao ạ? – Nó đang đi thì khựng bước.
- Ta nghĩ bọn nó nghỉ ngơi bao lâu nay đã đủ, bây giờ nên làm việc.
- Nhưng chỉ có Thiên và Nam thì Tứ hộ vệ chẳng thể hoạt động được. – Nó nhăn mặt.
- Chẳng phải đã có thêm hai người rồi sao? Để họ cùng tham gia phi vụ này. – Thầy nó cười, giờ 2 tập hồ sơ lên.
- Không cần thiết đâu ạ. – Nó khó chịu.
- Cần chứ. Lần này xem như thử thách khả năng làm việc, hợp tác, tính đoàn kết và phối hợp tốt khi hành động.
- Nhưng vụ lần này không đơn giản. – Nó cổ vót vát.
- Chính vì thế mới có thể xác định chính xác được thực lực. Vụ lần này mà hoàn thành thì họ dư khả năng để tiếp tục những phi vụ khác. – Vĩnh Phước vẫn không chịu thua.
- ... – Nó bặm môi, gương mặt tỏ rõ sự không hài lòng.
- Ta chỉ muốn tốt cho mấy đứa. – Vĩnh Phước thở dài.
- Thôi cũng được, thầy nói cũng có lý. Vậy thì họ sẽ tham gia cùng con. Nhờ thầy sắp xếp một cuộc gặp mặt 2 tuần nữa nhé. – Nó chịu thua, hình như lần này nó đã lỡ xem tình cảm quá sâu vào công việc.
- Gặp mặt? Với ai? – Thầy nó gãi đầu.
- Kenichi. Con nghĩ cần phải nói chuyện trước với lão già ấy đã. – Nó nhếch môi rồi quay lưng đi, không quên vẫy tay chào tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

CHAP 50

“SAO CỜ?” – Thanh hét qua điện thoại làm nó giật cả tai.

“Mây bình tĩnh...ôi trời...giọng khoẻ gớm!” – Nó nhăn mặt.

“Quay lại vấn đề đi. Mây bảo cho cả Duy sang làm nhiệm vụ sao? Nam và Thiên thì không lo nhưng đây là Duy đó! Anh ấy chưa có kinh nghiệm trong mấy vụ này mà. Và lại đối tượng lần này là Yoshitsugu Kenichi. Là Yoshitsugu Kenichi đấy. Lão cáo già ấy là trùm buôn vũ khí, không phải hạng thường đâu. Làm sao mà cho Phong với Duy tham gia cùng được?” – Thanh giãy nảy, nhỏ không muốn Duy tham gia vụ này chút nào.

“Tao nói rồi nhưng thầy vẫn kiên quyết bắt cả 2 tên này tham gia. Điền cái đầu thật.” – Nó vò đầu.

“Không thuyết phục được sao?” – Thanh chán nản.

“Ừ...hết cách rồi.” – Nó thở dài.

“Thế thì nghe theo thôi chứ làm gì được. Nhưng thật sự tao vẫn không hiểu thầy đang nghĩ cái quỷ gì trong đầu.”

“Haiz...chẳng rõ. Mà tối nay là tối noi phải không? Tao dặn Linda mang người ra đón rồi đấy.”

“Ồm...có cần quá thế không? Tụi tao đâu phải con nít mà cần phải có người đưa kẻ đón, vệ sĩ thì lại càng không.” – Thanh nhăn mặt.

“Không thừa đâu. Bây giờ là thời loạn, sơ suất một chút là mất mạng, mày không thấy à? Với lại mày với Thảo Anh đang bị thương chưa lành hẳn, tao không an tâm.” – Nó một tay cầm điện thoại nói, tay còn lại thoăn thoắt trên bàn phím của cái laptop.

“Nhưng tao cảm thấy khó chịu lắm.” – Nghe giọng nói, nó cũng hình dung ra được gương mặt của Thanh bây giờ chảy dài ra tới mức nào.

“Chịu khó chút đi. Thế nhé, lên máy bay nhớ nghỉ sớm. Tao bao trọn khoang hạng nhất cho tụi mày rồi nên đừng có cầu nhàu nữa. Tao bận việc rồi. Bye.” – Nó dặn dò kĩ lưỡng rồi cúp ngang, để tiếp không biết con bạn nó còn lằng nhằng chuyện gì nữa đây?

Lắc đầu ngao ngán, nó lại cúi mũi nhìn vào cái màn hình đen kịt đầy rẫy những con số màu xanh lá nhảy nhót liên tục không ngừng nghỉ. Nó đang cố hack máy chủ dinh thự của lão Kenichi nhưng hình như có hơi khó khăn. Tuy là có thể hack được nhưng dường như thời gian có hơi lâu. Nó thì lại không có kiên nhẫn để chờ nên thôi, để cái máy tính sang một bên, nó mặc thêm cái áo khoác rồi quyết định đi dạo.

Những ngày sao đó, nó và 3 đứa còn lại vì vu khắp nơi trong cái thành phố Tokyo này cùng đoàn hộ vệ gồm bốn anh chàng đẹp trai không thể cưỡng lại. Cứ hễ ra đường mà bọn con gái nhìn thấy lũ bọn hấn là liên tục xuýt xoa, khen lấy khen để, còn bảo là không hiểu sao tụi hấn đẹp vậy mà đi chung với lũ vịt như tụi nó (Không biết ai giống vịt hơn ai?!).

Những lúc như thế Thanh nổi máu xung muốn nhào vào tấn tụi đó một trận cho chừa thói già mồm. Đã ngắm bạn trai người khác thì thôi, còn phê bình này nọ nữa chứ? Máu nóng dồn lên tới não nhưng may mà tụi nó can lại không thì có án mạng xảy ra rồi. Cùng nhờ vậy mà Duy mới biết Thanh rất dễ ghen!

Một tuần sau đó, vết thương của Thanh và Hải Anh đã lành và không còn trở ngại cho cả lũ. Vết thương liền miệng nhanh như thế cũng là nhờ công của tất cả mọi người, thứ thuốc mà Vy nghiên cứu kĩ lưỡng, giúp chỗ bị thương nhanh chóng liền da lại nên thời gian được rút triệt để. Ngoài ra, cũng không thể không kể đến sự chăm sóc tận tình của 2 “ông chồng” gương mẫu. Suốt ngày Thiên với Duy bị sai vặt nhìn thấy mà tội. Tội nhưng không ai can vì nhìn thấy nó cũng vui vui.

Kể cả Thiên và Hải Anh, dù là quen nhau nhưng cả hai giấu pama nó muốn chết được vì hiện tại thì cả lũ đang tá túc ở Lê gia mà Lê gia thì nằm liền với nhà nó trong khuôn viên nên pama nó thường ghé ngang. Cả hai không muốn bị phát hiện sớm vì cả đám hiểu, kiểu gì thì pama nó cũng sẽ hỏi thúc Thiên nước Hải Anh về làm dâu. Pama nó còn trẻ mà thêm cháu làm rồi cơ!

Luôn cả nó và hấn, suốt ngày hấn thì muốn gặp mặt nhưng nó lại tránh đi, tuyệt đối lúc nào cũng đi với một người khác nữa mới dám cho hấn đi cùng. Có thể nó chưa dám đối mặt với 2 chữ “Tha thứ”. Hoặc là do vai diễn mất trí nhớ của nó và cái điều kiện là quen trong thâm lặng của nó nên 2 đứa không thể có chút thời gian riêng tư.

Cả lũ 8 đứa họp mặt đầy đủ trong phòng Hải Anh ở Lê gia, từ đầu chí cuối căn phòng đều có duy nhất 2 màu trắng và kem dịu nhẹ.

Nằm vắt vẻo trên giường Hải Anh, Thanh chép miệng hỏi:

– Thế giờ làm gì? Có việc gì thì giải quyết nhanh để còn về Việt Nam. Vết thương của tao với Anh Anh lành hẳn rồi, tính án binh bất động tới bao giờ?

– Haiz...tao cũng ngứa nghề. – Hải Anh ngồi chống cằm nhìn bao quát hết cả lũ.

– Có kế hoạch gì chưa? – Vy cầm cuốn tạp chí thời trang, vừa xem vừa hỏi.

– À...việc đó hả? Tao chỉ mới hack được máy chủ của dinh thự lão già ấy, ngoài ra cũng chẳng còn thông tin gì. Lão ta kín miệng thật mà nhà lão bây cũng lắm quá. Cái nào cũng gớm. – Nó ngồi trên bậu cửa sổ, nghịch con mèo Mun cùng lông trắng của Hải Anh đầy thích thú.

– Vậy em tính bắt đầu từ đâu? – Thiên đang gọt trái cây rồi dứt từng miếng cho Hải Anh.

– Há?? Sao em biết? – nó ngạc nhiên.

-Cái gì mà không biết thì ai biết? – Thanh ngồi bật dậy ném cái gối vô người nó.

– Á té tao, đùa thôi...tất nhiên là bắt đầu từ những tên thân cận để lần mò thông tin rồi. Bao lâu nay vẫn bài đó mà làm mà? – Nó nghiêm túc trở lại.

– Mà nè...anh với hai chắc là làm được chứ? Hai người bỏ nghiệp cũng hơn cả năm rồi chứ ít gì? – Thanh nhìn Thiên với Nam.

– Em xem thường anh trai mình vậy à? – Nam tỏ ý không vừa lòng.

– Anh thì vẫn ổn. – Thiên thần nhiên.

– Đây là em lo cho anh thôi chứ xem thường anh bao giờ? – Thanh bĩu môi.

– Hừ...hiện rõ rành rành kia kia. – Nam lườm yêu cô em gái.

– Đâu...đâu nào? Có thấy gì đâu? – Thanh giả vờ ngó ngang ngó dọc.

– Em...không thèm nói chuyện với em nữa. – Nam tức nghẹn cổ, giận dỗi nằm xuống đất, đầu gối lên cái đuôi nồn nà trắng bóc của Vy.

– Haha... – Thanh cười thích thú, cãi nhau với anh trai đúng là vui thật.

– Em thật là đến anh trai cũng không tha. – Duy vòng tay sang ôm eo nhỏ, lắc đầu chịu thua cô người yêu lắm chiêu.

– Vậy nên anh phải biết điều chút đi. Chọc giận em là không xong đâu nhé! – Thanh quay người lại véo mũi Duy.

– Á...đau! Anh biết rồi. – Duy khẽ nhăn mặt rồi đặt lên má Thanh một nụ hôn nhẹ.

– Ôi trời...đây là chốn đông người, đề nghị không thể hiện tình cảm quá mức nhé! – Hải Anh lấy hai tay bịt mắt, miệng thì cười lém lỉnh.

– Hừ...mày hơn à? – Thanh nguyệt con bạn.

– Keke... – Hải Anh gãi đầu.

– Lâm ơi...em tính lấy thông tin từ những người thân cận của lão ta, vậy thì em tính bắt đầu từ ai? – Vy gấp cuốn tạp chí lại.

– À...lão ta chỉ có một người thân tín thôi vì sợ nếu nhiều sẽ bị xỏ mũi lúc nào không hay. Tên lão ta là Kuroshi Akashi.

– Vậy em tính tiếp cận thế nào? – Vy hỏi, tay thì vuốt tóc Nam rất tình cảm.

– Ừm...gọi điện thoại nhờ Linda điều tra giúp chút thông tin của ông già ấy trước đã rồi mới tính tiếp được. – Nó vuốt nhẹ lông chú mèo Mun.

– Vậy em gọi chưa? – Tới lượt Thiên tham gia cuộc đối thoại.

– À...chưa. Để em gọi ngay đây. – Nó kêu lên rồi đặt con Mun xuống.

Chú mèo Mun lông trắng với đôi mắt màu xanh lá tinh anh nhảy từ trên bậu cửa sổ xuống rồi bước từng bước lại phía cô chủ Hải Anh đang sung sướng ăn trái cây mà không phải đụng tay đụng chân. Nó lướt nhanh trên màn hình danh bạ điện thoại gọi cho Linda:

“Alo...”

“Linda à? Giúp tôi chút chuyện nhé.” – Nó se lọn tóc.

“Chị nói đi, em sẽ làm.” – Giọng Linda chậm rãi.

“À...biết tên thư kí riêng... của lão Kenichi – trùm buôn vũ khí chứ? Tên Akashi ấy? Điều tra chút thông tin về tên thư kí ấy nhé.”

“Akashi? À...lão ta hay đến bar mình lắm chị. Một tuần thì ít nhất cũng 4, 5 hôm ghé. Mà công nhận hần dê gái thật, tối nào cũng tia một em trong bar rồi dắt đi khách sạn cả.” – Linda nói bằng giọng kinh tởm.

“Oh...ra là khách quen?” – Nó nhếch môi.

“Phải. Hần còn hay sàm sỡ mấy đứa con gái phục vụ nữa cơ. Không biết trên thế giới này có tên nào thú tính như hần không nữa?” – Linda lạnh sống lưng khi nhắc đến tên Akashi này bởi cũng từng có một lần hần ta đụng chạm đến cô.

“Vậy hả? Cô có biết tên khách sạn mà hần ta thường dắt tụi con gái vào không?” – Nó liếm nhẹ môi.

“Ừm...tụi con gái từng đi với hần bảo là hình như là khách sạn Resy. Mà lúc nào hần ta cũng đặt duy nhất một phòng thôi chị ạ, phòng Vip 306.”

“Thanks nhiều nhé! Nhiều đó là đủ thông tin rồi. Mà tối nay hán có ghé không?” – Nó cười, có cách rồi!

“Đạ chắc có. Tối qua hán không ghé nên kiểu gì tối nay cũng phải ghé để kiểm một em.”

“Ok...vậy tối nay chuẩn bị giùm 3 bộ đồng phục nhân viên nhé, 2 nữ 1 nam. Tối nay có nhiều trò để chơi đấy.”

“Đạ...còn gì cần dặn không ạ?” – Linda nhăn mặt, dù thắc mắc không biết nó tính làm gì nhưng vẫn không hỏi.

“Không...tôi cúp nhé. Cảm ơn.” – Nó lắc đầu rồi tắt máy, nhiều đó thông tin là dư sức rồi.

Đặt cái điện thoại xuống, nó nhảy mắt với Thanh làm nhỏ thờ dài, gục đầu vào 2 lòng bàn tay, khóc không ra nước mắt. Nhìn cái cách nói chuyện và cái nhảy mắt đó, Thanh cũng đủ hiểu cái kế hoạch cũ rích của nó rồi, lần nào cũng vậy nhưng lần nào cũng hiệu quả.

Cả đám hướng ánh mắt nhìn nó đầy mong chờ (Thật ra là chỉ có hán với Duy thôi, lũ còn lại biết kế hoạch là gì rồi). Từ môi nó, một nụ cười không rõ ràng hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

CHAP 51

11g bar Wizard

Akashi ngồi nhâm nhi ly rượu vang đắt tiền trong tay, mắt thì không ngừng ngó xung quanh để tìm con mồi thích hợp. Đứng chắn hai bên hán là 2 tên đồ con, chắc chắn là vệ sĩ đi theo bảo vệ.

Hải Anh trong bộ đồng phục nhân viên cầm trên tay cái khay có chứa một ly cocktail bên trên sẵn từng bước tiến lại gần bàn Akashi, trong đầu vẽ nên một viễn cảnh đầy màu sắc nhưng miệng thì vẫn cười tươi hiền lành.

Hải Anh đến bàn Akashi niềm nở, nói:

– Thưa ngài, có cocktail của ngài đây ạ.

– Tôi không gọi cocktail, cô em có nhầm không? – Akashi nhìn lướt Hải Anh một lượt rồi cọt nhả nói.

– Không ạ...đây là ưu đãi của quán. – Hải Anh nở nụ cười tươi, tay cầm ly cocktail để xuống bàn nhưng không biết là do vô tình hay cố ý lại đổ vào người lão Akashi.

– Á... – Lão ta bật người khi thứ nước có cặn màu xanh lam đẹp mắt kia thấm qua lớp vải chạm vào da thịt.

– Ôi...tôi...tôi xin lỗi...tôi hậu đậu quá...tôi...tôi... – Hải Anh lúng túng.

– Mày...QUẢN LÝ! – Akashi nổi điên trừng mắt với Hải Anh, miệng rống to muốn át của tiếng nhạc xập xình.

Từ bên trong, Linda bước ra với một phong thái điềm tĩnh nhưng lạnh lùng. Dù phong thái ấy không bằng được phần nửa vị “nữ chủ nhân” của mình nhưng cũng khiến cả vạ người run sợ.

Linda dừng trước mặt Akashi, cái giọng trầm trầm cất lên:

– Oh...ra là ngài Akashi! Ngài có chuyện gì sao? – Hàn khí của Linda ra bức ra còn lấn át của cả 2 tên vệ sĩ to con đứng kia và độ nóng của lão Akashi. Ánh mắt cô khẽ lướt qua người Hải Anh như kiểu xem xét.

– Cô...ngay lập tức đuổi cổ con đó ra khỏi đây. Tôi không muốn nhìn thấy nó! – Akashi trừng trừng mắt chỉ tay thẳng vào mặt Hải Anh.

– Thưa ngài...tôi xin lỗi...mong ngài bỏ qua...tôi... – Hải Anh ôm mặt khóc lóc, trên gương mặt đầm đìa nước mắt kia bị hai bàn tay che lại có nụ cười khó đoán.

– CÂM MIỆNG! – Akashi quát tướng.

– Huhu...tôi...

– Xin ngài bình tĩnh cho. Cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra? – Linda vội can, cứ để Akashi quát Hải Anh hoài cũng không hay, không chừng cô nàng đâm ra tức quá mà hư bột hư đường.

– Cô ta làm đổ hết rượu vào người tôi rồi. – Lão cau có.

– Ừm...xin lỗi, đây là lỗi của nhân viên chúng tôi nên thuận theo ý ngài, chúng tôi sẽ đuổi việc cô gái ấy. – Linda nhìn vào vết nước đổ.

– Được, vậy còn bồi thường? – Akashi dường như đã có vẻ đã dịu bớt.

– Hừ...tôi nghĩ một người giàu có như ngài cũng chẳng thèm chấp nhặt mà cần chúng tôi bồi thường một chút tiền mọn gì. – Linda cười nhạt, nhìn thẳng vào mặt Akashi rồi nói, tay phẩy một cái.

Ngay lập tức, từ bên trong, hai người mặc áo bảo vệ đi ra gặp Linda và Akashi thì cúi đầu chào rất thận trọng, xong thì xách tay cô nhân viên kia kéo vào mặc cho Hải Anh không ngừng khóc lóc van xin:

– Xin ngài...xin ngài tha...quản lý...tha cho em...tôi xin lỗi...là...là tôi vô ý...làm ơn...đừng đuổi tôi mà...huhu... – Hải Anh nước mắt chảy dài, hết sức giãy dụa nhưng vô ích.

– Nếu xong việc thì tôi xin lui trước. – Linda quét mắt nhìn lão ta một lần cuối rồi quay lưng đi thẳng không thèm ngoái ngàng lại làm gì.

Hai người bảo vệ kéo Hải Anh vào dãy hành lang tối thì buông tay ra. Cô nàng nín khóc hắt, đứng dậy quệt đi hàng nước trên khoé mí, môi hơi cười.

Linda bước vào thấy Hải Anh thì nháy mắt đầy vui vẻ. Cả hai đập tay nhau như thể hiện sự thành công. Người con trai mặc bộ đồng phục bảo vệ đứng kế Hải Anh nhìn 2 cô gái trước mặt khó chịu nói:

– Đừng quên anh cũng có công trong vụ này nhé!

– Hi...em biết ông xã em diễn rất tuyệt mà. Anh đừng lo, em không quên anh cũng có phần đầu. – Hải Anh hôn nhẹ lên má anh chàng như một dạng phần thưởng.

– Anh sợ em cướp Hải Anh hay sao mà cau có thế Thiên? – Linda che miệng cười nhẹ.

– Hừ... – Thiên nhăn mặt mặc cho cô gái đứng đó cười ngật nghèo.

– Ha...thôi đi sớm đi Hải Anh, kéo không kịp. – Linda cố gắng dùng cười rồi vỗ vai cô nàng.

– Ừm...biết rồi, đi nhá! – Hải Anh gật đầu với Linda rồi nháy mắt với Thiên một cái liền quay bước đi.

Cô nàng cần phải nhanh chóng vì vai trò tối nay của Hải Anh vẫn chưa kết thúc. Màn kịch đầy kịch tính kia vẫn chưa tới giờ hạ màn.

Nó cùng hắt ngòi một vị trí gần đó quan sát tất cả các động tĩnh của Akashi và chứng kiến hoàn toàn vở kịch vừa rồi. Nó nhếch môi “hừ” lạnh một tiếng, lão ta dễ đưa vào lòng hơn nó nghĩ. Chỉ cần một chút nước mắt của Hải Anh mà bước một đã trượt lọt vậy rồi thì những bước tiếp theo cũng chẳng cần lo lắng là mấy.

Lâu lâu, lão Akashi lướt mắt qua chỗ của nó và hắt thì cả hai lại giả vờ như mấy cặp đôi yêu nhau dặt vào bar như bình thường để tránh bị nghi ngờ. Những lúc như thế thì mặt nó đỏ lên hẳn, tim đập như nhảy rumba, ngại vô cùng trong khi tên còn lại mặt tỉnh bơ tới mức nhìn là muốn cho một đấm.

“Tao xong việc ở đây rồi, đến đó trước nhé!” – Giọng Hải Anh vang lên trong cái bộ đàm mini gắn bên tai nó.

“Ok, mày diễn xuất sắc lắm.” – Nó cười hài lòng.

“Cũng thường thôi, học tập từ mày cả. Bye, tao đi trước.” – Hải Anh cười nhẹ rồi nhanh chóng ngắt liên lạc.

Nó chép miệng một cái rồi thôi. Nó biết cô nàng cần phải tới đó chuẩn bị trước một số thứ nữa.

Đánh mắt sang nhìn ở một góc khác của bar chỗ cũng có thể dễ dàng quan sát tên Akashi có một tên con trai rất sành điệu ngồi giữa một bầy 4 con “sói cái ham trai đẹp”. Là Nam. Anh vừa bốn cợt chọc ghẹo em này lại nựng cảm nựng má em khác, mặc kệ để bọn đó chuốc rượu liên tục. Nhìn chẳng khác nào tên dê cựa mồm dù anh vẫn không quên nhiệm vụ là xem chừng lão Akashi.

Nó khẽ lắc đầu, Nam muốn tự tử sao mà chơi đại vậy? Không nhớ là còn có “cô vợ” với ki luật thép ở đây à?

Nhìn sang hướng quầy bar có một cô gái mặc đồng phục làm bartender. Từng động tác của cô vô cùng đẹp mắt và khéo léo khiến ai cũng phải nhìn mặc dù gương mặt xinh đẹp ấy hàm hàm thấy sợ. Là cô vợ hay ghen đó – Vy.

Nó cảm thấy sắp có trò vui diễn ra nên cũng chẳng thèm nhắc Nam làm gì, cứ để chị Vy xử anh thêm cho chừa cái tội tới đâu cũng có gái!

Vy rót chỗ cocktail màu đỏ sánh vào ly, cắt một lát chanh bỏ lên rồi cầm ly rượu đỏ bước tới bàn của Nam.

“Cạch”

Dần mạnh ly rượu xuống bàn, tuy màu đỏ bên trong không tràn ra nhưng nhìn thứ nước đỏ cũng khiến người ta liên tưởng tới máu.

– Uống đi! – Vy lạnh nhạt, nói bằng giọng như muốn ra lệnh.

– ... – Nam nhìn Vy ngơ ngác, trong lòng không khỏi lo lắng cho số phận bản thân.

– Cô là ai? Nhân viên mà nói bằng cái giọng ấy à? – Một con nhỏ hất mặt mắng Vy.

– Xong rồi thì đi đi, còn đứng đó làm gì cho chướng mắt? – Một con khác.

– Im. – Vy nhìn lướt qua cả bọn đó một lượt, buông đúng một từ.

– Cô... – Tụi đó trừng mắt.

– Hừ... – Vy cười lạnh, lườm Nam một cái rồi cúi xuống nói nhỏ vào tai anh:

– Anh được lắm, tận bốn con cơ đấy. Anh liệu hồn làm sao thì làm, đừng để em giết hết cả đám tại đây. – Vy rít từng tiếng.

– Ồ...ừm... – Nam nuốt nước bọt, gạt đầu lia lịa.

Vy đứng thẳng dậy, liếc hết một lần nữa rồi mới quay người bước về phía quầy bar. Trong lòng cô như muốn bốc hỏa, nếu không vì là đang trong nhiệm vụ, cô đã lao tới nắm đầu tụi đứa mà cắt hết cổ rồi. Cứ xem là hôm nay bọn nó may mắn nhưng mà trong lòng khó chịu thật!

Nó thờ dài, rõ ràng là Nam biết tính Vy rất hay ghen nhưng sao cái thói dè gái mãi không chừa thế này?

Akashi bực bội lấy khăn ướt lau áo. Lão không hiểu hôm nay là cái ngày quái gì mà xui xẻo thế này? Nhìn mặt con nhỏ phục vụ ấy cũng xinh xắn đáng để mà hậu đậu kinh thật, đang tính bẫy nó để tối nay có đồ chơi mà lại thế đây. Đâm ra trong người lão lúc này đang rất bực bội.

– Chết tiệt! – Lão ta ném cái khăn sang một bên rồi đi vào nhà vệ sinh, ra hiệu cho 2 tên vệ sĩ không cần đi theo.

“Mục tiêu đang đi tới.” – Nó nói nhỏ qua cái bộ đàm mini.

“Ok.” – Giọng một cô gái vang lên, nó ngồi bên này cũng đủ hiểu trên môi kẻ đó đang nở nụ cười tinh quái. Tưởng tượng đến thôi cũng khiến nó nổi da gà.

Akashi bước từ trong phòng vệ sinh ra dãy hành lang có ánh đèn màu vàng nhạt mà không khỏi lăm lăm chửi rửa vài tiếng.

“Rầm”

Lão ta va phải một người, dù Akashi vẫn còn đứng vững nhưng người đó đã ngã xuống đất rồi.

Trước mắt lão hiện tại đang là một người đẹp, không phải, phải nói là tuyệt thế giai nhân! Nước da trắng ngần, môi đỏ, mũi cao, mắt xanh (đeo lens ạ) cùng mái tóc nâu xoăn dài (tóc giả nốt ^ ^ ~). Cô gái mặc một cái đầm bó sát màu đỏ khá ngắn không dây làm 3 vòng chuẩn như ả như hiện dưới đáy mắt lão Akashi, chân mang đôi giày gót nhọn màu đen cao 6 phân.

– Cô... – Lão Akashi vừa mới hoàn hồn khỏi nhan sắc khuynh nước khuynh thành kia nhưng vẫn chưa biết làm gì.

– ... – Thanh không trả lời, chỉ ngược mắt lên nhìn lão, đôi mắt đẹp đến động lòng người.

– Ồ...em không sao chứ? – Lão ta vội vàng đỡ nhỏ ngồi dậy.

– Dạ không sao. – Thanh cười nhẹ.

– Ừm...vậy để chúc lỗi, cho phép anh mời em tối nay nhé. – Lão ta giờ giọng ngọt như mía lùi, xưng hô không biết ngượng miệng trong khi lão còn già hơn cả ba nhỏ. (Keke...lão hơn 40 ừ, còn papa Thanh mới có 36 ắc).

– Như vậy thì phiền anh lắm. – Nhỏ chớp chớp mắt.

– Không sao không sao...chỉ cần tối nay em đi với anh thì em muốn gì anh cũng cho tất. – Lão ta lắc đầu rồi nói thầm vào tai Thanh trong khi mắt thì không chịu rời khỏi vòng một của nhỏ.

– Anh này kì... – Thanh nhún mày, giọng nói vô cùng ngọt mà tới nỗi nhỏ nghe xong cũng không dám tin là mình nói được đến mức ấy.

– Ahaha...vậy chúng ta đi ra thôi. – Akashi cười to rồi ôm eo Thanh bước ra ngoài.

Thanh mỉm cười không phản kháng còn trong lòng thì như muốn bẻ cổ lão già dê gái bên cạnh. Ngoài ra, cái giọng nói liên tục la hét trong bộ đàm khiến nhỏ nhức tai lắm nhưng không trả lời. Nhỏ nghĩ cũng may là nó quyết định đứng, để tên đó ở nhà chứ không cho hắn theo là to chuyện.

“Này Thanh, em có cần phải ăn mặc như vậy không? Sexy không chịu nổi. Đến anh còn muốn xịt máu mũi thì cái tên dê già bên cạnh còn tới mức nào?”

“Thanh! Sao em dám để lão ta nhìn như thế? Lão già chết bầm đó nhìn em chăm chăm kia kìa. Em có tin là anh chạy ngay tới đó đánh chết lão ta luôn hay không?”

“Á? Lão già dê xồm ấy dám ôm eo kìa. Sao không đẩy hắn ta ra? Em muốn để ông ta ôm thế à? Em sao không trả lời? Em mà không đẩy hắn ra là anh chạy tới cắt cổ ông ta ngay đó. Grừ...”

Giọng Duy điên tiết vang lên liên tục trong bộ đàm. Tối này, nó giao cho Duy nhiệm vụ là phải ở nhà canh chừng camera, tuyệt đối không cho anh chàng theo. Mặc cho Duy năn nỉ ỉ ôi, nó vẫn kiên quyết nói không vì hiểu nếu cho cậu đi theo có khác gì là phá hỏng kế hoạch?

Duy và Phong hoàn toàn không hiểu kế hoạch của nó, chỉ ngoan ngoãn ngồi nghe chỉ thị còn những người còn lại thì đủ hiểu rồi, làm việc với nó hơn 3 năm trời, có mỗi cách này là hiệu quả nhất nhưng lần nào, mỗi như cũng là Thanh vì nhỏ là đứa có phong cách ăn mặc quyến rũ nhất cả bọn. Nó thì không thích mặc vậy, Hải Anh thì thích kiểu trẻ con còn Vy thì thích phong cách dịu dàng và năng động. Có mỗi Thanh là thích hợp với vai diễn này nhất mà thôi.

Thanh thử tưởng tượng nếu cho Duy có mặt ở đây thì chuyện gì sẽ xảy ra? Chắc chắn là cái tên dê già đứng cạnh nhỏ sẽ có một kết cục không mấy tốt đẹp rồi vì nhỏ biết Duy cũng ghen khiếp lắm. Gì chứ con trai vốn có tính sở hữu rất cao nên việc lão già này toàn thấy là điều hơi khó. Duy hơi rùng mình và không tưởng tượng tiếp, cứ hoàn thành vai diễn cho tốt rồi tính sau.

Akashi kéo Thanh ngồi xuống chung với hắn. Hắn liên tục giờ trò còn nhỏ thì cứ khurốt từ liên tục khiến lão ta càng thêm thích thú. Bây giờ là đã hơn 1g sáng, Thanh cũng đã chúc cho lão Akashi hơn một chai whisky rồi nên cả hai đứng dậy.

Lão đẩy Thanh vào trong một chiếc Limo màu đen đậu sẵn trước cửa bar rồi cho người lái đến một nơi mà hắn thường ghé – khách sạn Resy. Vào chỗ tiếp tân nhận lấy chìa khoá, lão ôm eo Thanh tiến vào thang máy trong mấy ánh nhìn chẳng có chút thiện cảm. Những nhân viên ở đó nhìn Thanh với ánh mắt khinh bỉ vì họ biết những đứa theo ông ta vào đây chắc chắn là bán thân lấy tiền thôi. Hình ảnh này quen quá mà!

Mở cửa phòng số 306 Vip, Akashi nhanh tay khoá trái cửa rồi đẩy nhỏ xuống chiếc ghế sofa đặt giữa phòng, phía sau là một cái cửa sổ lớn. Lão ta như con thú đói lao ngay vào Thanh khiến nhỏ cũng hơi hoảng. Trước giờ gặp ai thì gặp nhưng chưa gặp trường hợp “đói khát” như lão thế này bao giờ.

Nuốt nước bọt, gương mặt không tỏ vẻ sợ hãi chút nào, Thanh lật người đè lão ngồi lên ghế sofa. Hai tay nhỏ nắm chặt áo Akashi, một chân làm trụ chống dưới đất, chân còn lại quỳ trên đùi lão nhìn vô cùng hấp dẫn.

Thanh nở một nụ cười nửa miệng quen thuộc, gương mặt càng trở nên cuốn hút khiến lão cười to:

– Haha...ta thích. Ta rất thích những cô gái chủ động như em

– Vậy sao? Tôi đang thắc mắc gương mặt tự đắc ấy của ông sẽ kéo dài được bao lâu đây? – Nhỏ từ từ cúi nhẹ đầu ghé vào tai lão.

Cùng lúc đó, Akashi cảm thấy một cái lạnh ngay cổ. Cái lạnh ấy truyền đi dọc theo sống lưng, từng mạch máu lên đến não và trái tim đang đập mạnh kìa. Từ chỗ lạnh ngay cổ ấy, một dòng nước đỏ thẩm trào ra một ít khiến người khác rùng rợn.

– Cô...cô là ai? – Akashi sửng sốt, giọng nói có chút hoang mang xen lẫn lo lắng.

– Sao vậy? Cái giọng ban nãy đâu rồi? Tôi tưởng ông thích thế này lắm chứ, Kuroshi Akashi? – Thanh cười nhạt.

– Cô...cuối cùng là muốn gì? Nếu cần tiền thì bỏ con dao ấy ra đi rồi tôi đưa cho cô. Cô cần bao nhiêu? – Akashi cố khuyên Thanh.

– Tiền? Chắc đến mức trước khi chết ông cũng còn nhắc tới tiền sao? Đối với tôi mà nói thì dù không có nó thì cũng khó có thể sống được đấy nhưng mà đó không phải mục đích của tôi. Tiền tôi không bao giờ thiếu nếu không muốn nói là dư thừa. – Thanh tặc lưỡi, không ngờ ngoài máu dê lão ta còn có máu ham tiền đến phát sợ, trước lúc chết mà còn một tiếng tiền hai tiếng tiền trước mặt nhỏ.

– Vậy cuối cùng mày muốn gì? Giết tao à? Mày chỉ là oắt con vắt mũi chưa sạch mà bày đặt giết chóc ai? Nên nhớ là ngoài kia vẫn còn hai tên vệ sĩ sẵn sàng xông vào bất kỳ lúc nào khi tao hô? – Akashi tỏ vẻ khinh thường.

– Thật sao? – Thanh nhướn mày hỏi lại, môi nở một nụ cười khiến Akashi lo sợ.

“Cộp...cộp...”

Tiếng gót nhọn của giày cao gót va chạm với mặt sàn lát đá hoa cương lạnh ngắt khiến âm thanh đó trở nên khô khốc, có phần ghê rợn. Tiếng bước chân không hề nao núng, ngược lại vô cùng dứt khoát và mạnh mẽ đang tiếng gần đến trước cửa căn phòng 306 Vip có hai tên vệ sĩ mặc vest đen đứng canh chừng bên ngoài.

Gương mặt mang một vẻ đẹp mà bất cứ ai cũng phải ganh tị, mái tóc màu nâu sữa xoăn lộn thả tự do khiến nét đẹp đó tăng lên gấp bội, môi cười khê

như kiểu như có như không.

– Tránh ra. – Cô gái mỉm cười nhẹ, giọng nói thanh như gió xuân.

– Cô là ai? – Một tên vệ sĩ gần giọng.

– Hừ...không cần biết. – Cô gái lắc đầu.

– Vậy thì làm ơn đi. Chỗ này không phải muốn vào là vào được. – Tên còn lại đuổi cô gái.

– Hừ...là do hai người muốn đẩy nhé. Tôi không cố ý đâu. – Cô gái lắc đầu đầy vẻ tiếc rẻ.

– Cô... – Một tên đang tính nói gì đó nhưng...

“Phập”

Cô gái hai tay cầm thứ gì đó đâm thẳng ngay vào cổ 2 tên vệ sĩ không chút do dự, thẳng ngay động mạch chủ làm cả hai sùi bọt mép, máu từ mũi và hai bên tai cứ trào ra thấy phát sợ. Cả hai thẫn ảnh cao lớn ngã xuống đất chết ngay tắp lự không kịp hiểu chuyện gì.

Một nụ cười mỉa mai được buông xuống. Cái chết đã được ban phát xuống hai kẻ xấu số kia bởi thần chết. Đó là cái giá phải gặp khi chạm mặt ma nữ, không quá nhanh nhưng cũng không quá chậm, cái chết đến một cách vô cùng thư thả.

Lấy từ trong túi ra một cây kim mảnh, cô gái cúi người xuống chấm vào lớp máu đã tràn ra sàn kia rồi viết lên bức tường trắng. “Tứ ma nữ” là những gì dưới đầu kim thanh mảnh đã tạo nên. Nét chữ uốn lượn vô cùng đẹp mắt cùng màu đỏ thẫm của máu làm tạo nên sự ghê rợn của nó, cạnh bên còn là một hình hoa hồng sắc sảo.

Xong việc, cô gái cất cây kim vào trở lại trong túi. Bộ đàm mini bên tai cô lập tức có tính hiệu:

“Vy...xong rồi thì ra lối cửa sau. Anh Nam chờ chị ở đó.” – Nó dặn dò.

“Hiểu rồi. Gặp nhau tại Lê gia.” – Vy trả lời rồi quay người bước đi ngay không một chút do dự.

– Mày không tin? – Akashi trừng mắt với Thanh.

– Hừ...tất nhiên là tin nhưng đến giờ, hai tên đó còn sống để xông vào bảo vệ ông không thì tôi không chắc à? – Nhỏ cười nửa miệng.

– Mày làm gì họ rồi?

– Chỉ là giúp họ tìm đến cái chết mà thôi. Một chút đau đớn trước khi chết cũng đâu có gì là ghê gớm nhỉ? Bàn tay ông cùng đã giết biết bao con người thì còn ghê sợ thứ gì nữa? – gương mặt Thanh tỏ rõ sự khinh bỉ.

– Mày...con oắt! Cuối cùng thì mục đích của mày là gì? Mạng tao sao? – Akashi không giữ bình tĩnh được nữa.

– Không...tôi có bảo tôi cần mạng ông à? Tôi không xử thì cũng tới lượt người khác thôi. Thứ tôi cần là cái khác.

– Vậy cô muốn gì thì mới chịu tha tôi? – Hấn ta nhướn mày.

– Để vào được nhà chính của lão Kenichi thì phải vượt qua bao nhiêu cái bẫy và làm sao để vượt qua được? Đừng nói với tôi câu ông không biết vì một kẻ thân tín như ông thì không thể nào không biết điều đó. Hơn hết, kẻ tiếp tay nâng đỡ Kenichi là ai? – Thanh ấn nhẹ con dao vào cổ lão ta.

– Hoá ra mục tiêu của mày là lão gia. Nếu thế thì đi gặp ông ta mà hỏi, tao không biết. Còn người mà mày muốn hỏi tao không thể nói được. – Akashi cười khinh.

– Vậy xem ra ông không cần cái mạng này nữa nhỉ? – Thanh hơi nhướn mày.

– Mày có làm gì tao cùng không nói.

– Thật là ông sẽ không nói? Tôi nghĩ ông không muốn sống nữa rồi.

– Haha...nực cười. Con nhỏ như mày mà hăm dọa được tao à?

– Tôi không biết là có dọa được ông không. Tôi chỉ cần biết là một mình tôi dư sức diệt hết cả dòng họ Kuroshi là đủ rồi. – Thanh nhếch mép.

– Mày... – Akashi trừng mắt.

– Ông không đủ sức chống lại tôi đâu.

– Mày...cuối cùng mày là ai? – Akashi có chút hoảng sợ.

– Là người được phái đến để lấy mạng nếu ông không chịu khai ra, sản phẩm tối thượng nhất của tổ chức sát thủ bậc nhất địa cầu. – Thanh nhìn thẳng vào ông ta, ánh mắt đó mang đầy một màu máu và lạnh tốt cùng.

– Hừ... Ra là Tứ ma nữ! Lần đầu tiên được diện kiến nên không tiếp đón chu đáo được. Chỉ cần lấy thông tin từ một kẻ như tao mà D.E.A.T.H cử cả Tứ ma nữ đến, có phải là quá đề cao Kuroshi Akashi này rồi không? Tao cóc sợ con nhãi con như mày. Tí tuổi đầu đừng có bày đặt mà giết chóc. Nên về nhà chăm chỉ học tập đi. – Akashi tỏ ý khinh thường nhỏ, đúng là ngu ngốc!

– Đùa tôi à? Quay lại vấn đề đi, tôi cần biết có bao nhiêu cái bẫy trong nhà ông chủ ông. – Thanh hơi cau mày tỏ ý không hài lòng.

– Nhà lão gia có vô số bẫy thì làm sao tao nói cho hết? – Akashi đang thách thức sự chịu đựng dần đi tới giới hạn của kẻ đáng sợ còn hơn quỷ dữ.

– Tôi chỉ cần biết từ cửa chính tới phòng ông ta có bao nhiêu cái thôi. Ông nhất định không nói? – Thanh gần giọng, nhỏ đang mất dần kiên nhẫn.

– 5 cái. – Lão ta căng thẳng.

– Vậy cách vượt qua? – Thanh dường như đã bớt tức giận.

– Tao không biết. – Akashi đánh giọng.

– Ông! – Thanh nắm chặt con dao trong tay ấn mạnh hơn vào cổ Akashi khiến máu chảy nhiều hơn.

– ... – Lão ta không phản kháng, gương mặt tối đi thấy rõ.

“Thanh... em rời khỏi đó nhanh đi, còn lại để Hải Anh xử lí. Tay chân lão ta đang tới, chắc 5ph nữa là vào tới khách sạn rồi. Rút mau!” – Giọng Duy hồi thúc nhỏ vang lên qua cái bộ đàm.

Nghe thấy giọng nói đó Thanh nén lại bức tức trong lòng, nếu không chắc nhỏ giết ông ta luôn rồi mất.

Cắt con dao trở lại vào vị trí ban đầu, nhỏ bước lùi rồi quay lưng ra cửa. Khi bàn tay vừa chạm vào nắm đấm xoay, từ sau lưng nhỏ vang lên một giọng nói chế giễu:

– Thấy không mày đầu dám giết tao mà đòi dọa nạt?

Thanh không trả lời, chỉ nhanh chóng mở cửa bước ra. Khép nhẹ lại cánh cửa phòng 306 Vip, nhìn hai cái xác nằm trước cửa chết đầy đau đớn, nhỏ chỉ cười mỉa một cái, môi mấp máy:

– Xin lỗi nhé... người giết ông tối nay... không phải là tôi!

Thanh lạnh lùng bước về phía thang máy, vừa đi vừa nói vào bộ đàm mini gắn ngay bên tai:

“Xử đi.” – Giọng nói lạnh tanh mang hương vị của máu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

CHAP 52

Hải Anh tắt tính hiệu từ bộ đàm, tay với lấy ly rượu Vodka đặt cạnh bàn lên uống một hơi. Cô nàng đã ngồi đây hơn một tiếng đồng hồ để chờ tính hiệu từ cô bạn thân của mình.

Đứng dậy vươn vai một cái, Hải Anh nhấc từ trên giường một đôi găng tay da màu đen đeo vào cẩn thận rồi bước tới phía cửa sổ – nơi đối diện với cửa sổ phòng 306 Vip của Karma.

Tại đó đặt sẵn một khẩu súng SR25 được cải tiến vượt bậc – món vũ khí mà Hải Anh rất thích. Trong các loại súng bắn tia thì đây là món đồ chơi Hải Anh tâm đắc nhất, có thể nói, đây là loại súng được sản xuất tại Mỹ nhưng khi về đến tay cô nàng đã được tân trang lại rất nhiều. Các ưu điểm được tăng lên vượt trội còn những khuyết điểm được giảm xuống ít nhất có thể. Đó là những điều mà bà hoàng súng ống Vanessa đã làm.

Đặt mắt vào kính ngắm, ngón tay trái của bàn tay phải mân mê trên cò súng. Cô nàng nhìn thấy lão Akashi đang ngồi ở sofa quay lưng về phía mình, gọi

điện thoại cho ai đó.

– Đừng trách tôi nhé... là tại ông thôi! – Hải Anh liếm nhẹ môi, cười.

Ngón tay đặt vào cò súng nghiêm chỉnh, gương mặt nghiêm túc hơn hẳn khi làm việc chính là cách mà Hải Anh làm việc.

Đúng! Kê thay mặt Thần chết phán cho lão Akashi bản án tử hình đêm nay không phải là Thanh mà là Hải Anh – con người đầy uy quyền với nòng súng chĩa thẳng đối thủ không chút khoan nhượng.

Khi Akashi vừa buông cái điện thoại xuống, Ngón tay dài đẹp kia từ từ nhấn mạnh cò súng khi đã ngấm vào giữa mái đầu kia. Hai từ ngữ không đầu đuôi buông xuống cũng chính là lúc sinh mạng kia kết thúc một cách chóng vánh:

– Kết thúc!

“Choang”

Viên đạn xuyên qua lớp kính chắn thẳng vào đầu Akashi từ phía sau. Hắn chưa kịp kêu lên một tiếng đau đớn nào đã gục với ánh mắt trợn trắng văng lên những tia máu đỏ và dòng nước ẩm đặc sệt đầy mùi tanh tương ra từ cái lỗ tròn sau đầu. Hắn ta chết không kịp nhắm ngáp!

“Phát súng đẹp đó, xuống đi, anh đứng trước công chờ em này.” – Giọng Thiên trầm ấm vang lên mang theo sự yêu chiều.

“Vâng... chờ em chút.” – Hải Anh dịu dàng đáp lại, nhanh chóng dọn khẩu súng vào một cái túi lớn rồi bước nhanh ra ngoài, để lại trên bàn cái ly không và chai rượu Vodka vơi quá nửa.

“RẦM”

Người đàn ông trung niên mái tóc màu bạc, gương mặt đầy sẹo hung tợn đập mạnh tay xuống cái bàn. Gì thế này, những điều lão vừa nghe...

– Lão gia... – Tên thư kí cúi thấp người, run rẩy.

– Mà nói lại tao nghe xem, rốt cuộc thì thằng Akashi bị gì? – Lão ta mắt trợn lên đầy đáng sợ.

– Dạ... thưa lão gia... ngài Akashi... bị... bị giết chết rồi ạ. – Anh thư kí nói lắp bắp.

– Akashi? Chết? Ai dám đụng đến người của Kenichi này chứ? Há?

– Dạ... ở hiện trường để lại dòng chữ Tứ ma nữ, ngoài ra viên đạn bắn ngài Akashi không phải là đạn thường. Viên đạn đó được khắc hình hoa hồng trên thân.

– Tứ ma nữ? Lưu Tinh Cát dám phái bọn nhóc con ấy làm việc tày trời này à? Dám động đến ta sao? Rõ là ông ta không thêm nể mặt Kenichi ta mà! – Lão Kenichi tức giận tột độ.

– ... – Anh thư kí sợ hãi chỉ biết cúi gằm mặt không dám ngược lên.

“Cạch”

Cánh cửa thư phòng Kenichi mở ra nhẹ nhàng, bước vào là một cô gái gương mặt thiên thần bầu bĩnh đáng yêu mặc trên người một cái đầm màu vàng dịu dàng, mái tóc dài màu hạt dẻ được thả tung bay trong gió... điều hoà!?!

– Có việc gì mà ngài Kenichi lại mất bình tĩnh thế ạ? – Nó ngại mím cười nhẹ.

– Cô tới đây làm gì, Ngô Ngọc Anh? – Kenichi hơi chau mày, giọng nói pha đôi phần khó chịu.

– Có vẻ tôi không được ông chào đón quá nhỉ? Xin lỗi nhưng đến đây tôi cũng chẳng thích thú gì. – Cô gái khinh khỉnh.

– Cô! – Kenichi trừng mắt.

– Bình tĩnh đi, tôi đến đây là để mang cho ông một cơ hội thôi.

– Cơ hội? – Kenichi khó hiểu.

– Chẳng phải Kuroshi Akashi vừa bị ám sát chết mất rồi sao? Mục tiêu tiếp theo của Tứ am nữ chắc chắn là ông thôi. Tôi mang đến một cơ hội sống sót cho ông, ông cũng biết chỉ cần một câu nói của tôi, ông ta sẽ sẵn sàng giúp đỡ ông mà? – Cô gái bước tới gần lão.

– Tôi... không cần. Tự tôi đối phó được với lũ con nít ấy. – Kenichi có phần hơi do dự nhưng rồi lại thẳng thắn.

– Chắc chứ? – Cô gái nhướn mày.

– Sao?

– Lũ con nít sao? Ông đang nói ai vậy? Ông nên nhớ đối thủ lần này của ông là ai. Là sản phẩm đáng tự hào nhất của D.E.A.T.H, đồng thời là những cỗ máy giết người hàng loạt nguy hiểm nhất thế giới thì ông nghĩ mình sống nổi không? Hơn hết, ông nên biết dù ông có mạnh đến mức nào, chỉ cần Bắc ma nữ nói một từ “Muốn” thôi thì ngay lập tức những kẻ còn lại sẽ mang cái đầu ông về cho cô ta.

– ... – Kenichi chăm chăm nhìn cô gái trước mặt. Lão linh cảm những điều bí ẩn của Tứ ma nữ, cô gái trước mặt mình cũng biết vài điều. Tuy ít nhưng vẫn hơn hàng vạn người chẳng có chút thông tin nào trong tay. Đặc biệt là suốt ba năm trời lùng sục, Interpol vẫn không tóm được bất cứ thành viên nào của tổ chức D.E.A.T.H. Họ toàn là những con người kì cựu, thông minh và tài giỏi.

– Thế nào? Ông vẫn không cần sự giúp đỡ này? – Cô gái dường như đã mất dần kiên nhẫn.

– ...Được...xem như lần này Kenichi ta cần cô giúp đỡ. – Lão suy nghĩ một hồi thì gật đầu.

Trên môi cô gái nở một nụ cười ranh mãnh, cái đầu chứa bộ não thông minh kia đã vạch ra sẵn một kế hoạch thống trị đã hoàn thành bước thứ nhất!

Sảnh lớn Lê gia

Nó ngồi đặt chân lên bàn, chông chênh nhìn chăm chăm vào bức tường phía đối diện, không khí khá căng thẳng từ khi Hải Anh nổ phát súng tới giờ.

Từ ngoài cổng, một chiếc xe BMW màu đen phóng thẳng vào và dừng lại trước cửa. Từ trên xe, Hải Anh và Thiên cùng nhau bước vào nhưng nhanh chóng nhận thức cái mùi nguy hiểm cứ chôn vùi trong không khí. Linh tính mách bảo, chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra!

– Sao thế? Không khí không bình thường chút nào. – Hải Anh ngồi xuống cạnh Thanh.

– Bộ có chuyện gì xảy ra hả? – Thiên cũng thắc mắc.

– Hừm... -Vy lắc đầu chán nản nhìn cô em gái rồi thôi cũng chẳng biết nói gì, nó chưa mở miệng thì tốt nhất là không nên hó hê trước.

– Có chuyện gì? – Hải Anh gần giọng, cô nàng không thích cái im lặng đáng sợ này chút nào cả.

– Máy thấy phải không? Ông ta đang nói chuyện điện thoại? – Nó nghiêng đầu nhìn Hải Anh.

– Phải...mày bảo là lúc ông ta đang nói chuyện điện thoại thì không bắn mà? Không lẽ không lần ra được dấu vết nào sao? – Hải Anh nhún vai.

– Phải. Số ông ta gọi đến là sim rác, dùng một lần rồi bỏ nên cũng không biết chính xác chủ nhân nó là ai. Và lại kẻ được gọi cũng không hé môi đến nửa lời, hoàn toàn không có cách để lần ra tên đứng sau. – Duy dựa đầu vào vai Thanh bất lực nói.

– Thế Akashi thì sao? Lão ta nói gì với kẻ đó?

– Một câu duy nhất: “Chúng tôi rồi!”. – Hấn mặt lạnh ngược nhìn trần nhà.

– Chà, xem ra đối thủ trước mắt không dễ dàng chút nào nhỉ? – Hải Anh nhếch môi, một nụ cười ác quỷ báo trước.

– Mày...vừa cười...kiểu đó! – Thanh rợn người trước nụ cười của con bạn, người ta biết đến Vanessa như một thiên sứ làm việc thay thần chết.

Mỗi khi thiên sứ ấy nở nụ cười của ác quỷ, cái kết dường như đã được báo trước.

– Thì sao? – Hải Anh lại tiếp tục.

– Hiểu rồi. – Vy nhìn cô em gái gật gù.

– Vậy tao không xen vào. Giao lại cho mày. – Nó có vẻ đã thoải mái hơn một chút.

– Ok... – Hải Anh gật đầu lia lịa.

– Này...có cách gì rồi sao? – Duy khều vai Thanh.

– Không...ngay từ đầu không phải là không có cách. – Thanh vuốt cằm.

– Vậy thì sao này giờ mọi người cứ ù dột thế? – Hấn hỏi Thanh rồi quay sang nhìn nó.

– Haiz... ù dột không phải là vì không có cách. Mà là vì chán không biết ai sẵn sàng hi sinh thời gian quý báu để làm việc thôi. Cách thì Tứ ma nữ luôn có, không thiếu. – Thanh thở dài.

– Trời...vậy sao không nói? Làm cứ tưởng... – Duy nhăn mặt.

– Hi...vậy thôi giờ mọi người đi nghỉ đi. Khuya lắm rồi. – nó cười nhẹ rồi đứng dậy vờn vai.

– Hờ...đêm nay có vẻ sẽ dài đấy. Nhan sắc mình sáng mai sẽ xuống mắt. – Vy thở dài.

– Sao thế? Lại không ngủ nữa à? – Nam hơi cau mày.

– Thì sao? Mà tôi chưa xử anh vụ bốn con mắt xanh mô đồ ấy nhá. Anh liệu hồn anh đi. Tối nay về phòng chốt cửa tự sám hối nhé! – Vy lườm Nam chấy khét.

– Ó...không ngủ? Vậy mấy người tính đi đâu nữa sao? – Duy lơ ngơ.

– Phải...đành mượn bạn gái cậu chút vậy. – Hải Anh nháy mắt tính nghịch rồi kéo cả bốn đứa bước ra ngoài đi về nhà của nó – dinh thự Kiwasato.

– Sao lại thế? Tối rồi còn đi đâu chứ? Mà sao lại phải thức đêm như thế mà không cho chúng ta theo? – Duy ầm ục tính chạy theo nhưng bị Thiên níu trở lại.

– Họ đi đâu thế? – Hấn hai tay đút túi quần bình thần hỏi.

Hấn thì bản thân cũng chẳng lo lắng gì lắm bởi nó rất tự lập, quãng đâu sống cũng được nên chẳng sợ nó bị làm sao, chỉ sợ những người xung quanh nó sống không yên thôi.

– Dinh thự! – Thiên trả lời. (Gọi nhà nó là dinh thự bởi nhà lớn lớn gấp đôi Lê gia và Trần gia nhé! ^.^)

– Dinh thự? – Duy lặp lại.

– Phải...nhà thằng Thiên ấy. Nhưng sao họ không về ngủ mà còn sang đó làm gì? – Hấn gật đầu.

– Hừ...bộ mày nghĩ giết thằng Akashi là xong rồi à? Tụi nó còn nhiều việc để làm lắm bởi mục tiêu chính là lão Kenichi. Tối nay chắc chắn tụi nó sẽ phải phân tích địa hình, tìm hiểu cận kề ngôi nhà đó và vạch ra kế hoạch đột kích thật rõ ràng rồi sáng mai sẽ phổ biến cho chúng ta nghe. – Nam hừ mạnh một tiếng.

– Vậy sao không để chúng ta tham gia cùng? – Duy lơ ngơ.

– Đơn giản thôi, đó là cách làm việc của Tứ ma nữ. Bây giờ mày có kẻ dao ngay cổ năn nỉ ỉ ôi con Thanh cũng chẳng cho mày theo đâu. Thiếu điều mày chết nó cũng chẳng thêm quan tâm luôn ấy chứ. – Nam cười khẩy.

– Làm sao vậy được? – Duy tỏ ý không tin.

– Haiz...vậy là mày không hiểu rồi. Đối với Trúc Thanh thì nó thà để mày chết còn hơn là phá luật của Trúc Lâm. Kể cả Vy hay Hải Anh cũng thế bởi cả ba đều xem nó như lẽ sống của mình vậy. – Thiên lắc đầu thông cảm.

– Có đến mức ấy không? – Duy tròn mắt.

– Chắc...còn hơn thế nữa! – Hấn tặc lưỡi rồi quay người bước lên lầu.

Chơi với Thiên và Nam từ nhỏ, quen nó từ khi nó mới chào đời nên tất nhiên hấn cũng đã từng gặp Thanh, Vy và Hải Anh từ lâu rồi. Qua từng ấy năm mà bộ tứ ấy vẫn còn khăng khít như thế thì hấn cũng đủ hiểu, đối với cả bốn thì tính mạng của những người còn lại quan trọng hơn cả bản thân mình rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

CHAP 53

Trong một căn hầm tối mịt với ánh đèn sáng trưng, những thiết bị điện tử tiên tiến nhất đều tập trung ở đây. Ngoài ra nơi đây còn là một nơi cất vô số loại vũ khí từ cổ đến hiện đại với đủ kích cỡ khác nhau. Đó là nơi làm việc của Tứ ma nữ!

Vy thoăn thoắt những ngón tay trên bàn phím máy tính, cố gắng tìm ra cách vô hiệu hoá những cái bẫy điện tử của lão Kenichi nhưng mọi thứ dường như đang dần rơi vào bế tắc.

Thanh với đầu óc nhanh nhạy đang xem lược đồ của toà dinh thự vốn là nhà tù không lối thoát này, cố gắng tìm ra đường để đột nhập cũng như thoát ra nhưng tình hình cũng không khả quan hơn Vy là mấy. Đường nào cũng phải vướn bẫy, hoạ chăng dù đột nhập vào được rồi mà có muốn thoát ra thì chỉ có cách mọc thêm cánh mà bay lên thôi!?!

Hải Anh đang căng con mắt dán vào màn hình điện tử 100 inch đặt sát tường, tay thì liên tục lướt nhẹ trên chiếc ipad trên tay. Cô nàng đang mò ra tung tích của kẻ đứng sau Kenichi, bắt đầu với manh mối duy nhất là chiếc sim điện thoại tưởng chừng như vô vọng. Có điều tình hình của Hải Anh suôn sẻ hơn hai người kia nhiều.

Nó thì giúp Hải Anh một tay trong việc tìm ra “kẻ bí ẩn” ấy. Nó đang đột nhập vào máy tính chủ của lão già Kenichi ấy lấy thông tin, các mối quan hệ làm ăn gần đây của lão có dính dáng đến bất cứ tập đoàn lớn nào không. Và hình như, thông tin thu thập được tuy không nhiều nhưng có vẻ ngoài sức tưởng tượng của nó. Kết quả thật bất ngờ!

– Haiz...mệt quá! Mấy giờ rồi? – Hải Anh vờn vai, tạm thời bỏ cái ipad xuống để mắt nghỉ ngơi chút.

– Không biết? – Thanh tắt máy rồi ngồi xuống ghế nhắm mắt lại.

– 6g15 rồi, chúng ta trong đây cũng hơn 3 tiếng rồi đấy. – Vy đứng dậy làm vài động tác khởi động, ngồi lì hơn 3 tiếng một tư thế khiến cô mệt như.

– Ừm...vậy kết quả thu được là gì? – Nó chống cằm

– Hừm...Chị chẳng tiến triển gì mấy. Bế tắc! – Vy chán nản.

– Haizz, nhà lão cứ như cái mê cung ấy, lối nào cũng gặp bẫy. Hoạ chăng có mọc cánh mới có đường để đi. – Thanh thở dài.

– Vậy à? Thế là chỉ có tao với Hải Anh thu được kết quả thôi sao? – Nó nhíp nhíp ngón tay.

– Wow...thế hai đứa bây tìm được gì rồi? – Thanh sáng mắt.

– Xem đi. – Hải Anh chia ra trước mắt Thanh và Vy một tờ giấy.

– Đây... – Vy nhăn mặt.

– Ông ta...ông ta dám? – Thanh sock.

– Bình tĩnh đi...còn nữa cơ. – Nó nhếch môi, đưa thêm một tờ khác.

– Ôi trời ơi! – Vy giật mình bịt miệng hét lên.

– Không phải chứ? Có nhầm lẫn gì không? – Thanh ngước lên nhìn nó.

– Hoàn toàn chính xác. Trong giấy tờ khai cô ta là con ông ấy. Công nhận trái đất cũng tròn thật, đi đâu cũng gặp người quen. – Nó cười lạnh.

– Vậy hoá ra... – Thanh dường như đã hiểu.

– Phải, lão ta cố tình làm thế, cài ả vào tổ chức để tiện hành động. Đúng là cáo già mà. – Hải Anh có vẻ hơi tức giận.

– Vậy em tính làm sao? – Vy cắn môi.

– Cứ ngồi yên thôi. Chờ xem ông ta tính làm gì tiếp. – Nó nhún vai.

– Nhưng mà như vậy hơi nguy hiểm đấy. – Vy lo lắng.

– Nhưng bây giờ kết thúc cuộc chơi còn quá sớm. Đến “Ngày Tái Giá” giải quyết luôn thể có vẻ thú vị hơn nhiều.

– Ồn không? – Thanh nhìn nó.

– Được. – Nó gật đầu khẳng định.

– Vậy thì được rồi. Thôi, chúng ta đi ăn sáng rồi đánh một giấc. Ngủ dậy rồi làm gì thì làm, giờ tao chẳng còn chút sức nào đâu. – Hải Anh kéo cả bọn bỏ ra ngoài lấp đầy cái bụng. Dù sao thì làm việc quá trời cũng cần phải nạp năng lượng chứ?

Tại nó kéo ghế ngồi xuống cái bàn ăn dài rộng với vô số sơn hào hải vị. Nhìn qua một lượt, dù có đói thật đấy nhưng tại nó cũng chẳng phải là heo mà ăn lắm thế này. Và lại ăn hoài mấy món cao lương mỹ vị cũng ngán thật. Mà cho dù ngán cũng phải chấp nhận động đũa vào ăn nếu không muốn chết đói. Kể ra nhà giàu cũng không phải là sung sướng lắm nhỉ?

Thanh sau khi bỏ nốt phần còn lại của cái sandwich vào miệng thì cầm lấy ly sữa đưa lên miệng uống. Đúng lúc đó, “anh người yêu đẹp trai” của nhỏ bước xuống với tình trạng không-thể-nào-tưởng-tượng-nổi!

– Phụtttt... – Thanh phun hết số sữa trong miệng mình ra.

– Ăn uống cho đàng hoàng chút đi Thanh. Còn gì là thể thống nữa? – Nó hơi cau mày rồi lại cúi xuống ăn tiếp.

– Bắn quá! – Vy lắc đầu.

– Mày không cần phải thử tốc độ phản xạ của tao đâu Thanh. – Hải Anh có vẻ hơi khó chịu.

Căn bản là vì cô nàng ngồi đối diện Thanh nên lúc bị phun sữa vào mặt có hơi giật mình nhưng vẫn né được. Suýt nữa là được dưỡng da bằng sữa vào sáng sớm rồi!

– Hơ...xin lỗi! Còn anh nữa? Ăn mặc kiểu gì vậy? – Thanh hỏi lỗi với Hải Anh rồi lại quay sang gườm gườm nhìn Duy.

– O...Hi, quen rồi. Ở nhà cũng thế nên... – Duy gãi đầu.

Nguyên do cũng là tại anh chàng này lúc bước vào phòng ăn chỉ mặc mỗi cái...quần đùi!

– Quen thì quen nhưng cũng phải nhớ ở đây không phải nhà anh chứ? – Thanh nhăn mặt.

– Nhưng cũng có sao đâu? Mặc vậy thì sao chứ? Em làm gì phản ứng ghê vậy? – Duy gắng cổ lên cãi.

– Còn cãi à? – Thanh trừng mắt một cái làm cậu chàng cảm khẩu không dám hó hé nữa. Tội thật!

– Hờ...mới sáng sớm mà vợ chồng cãi nhau thất hoà thế à? Tao tưởng mày mệt lắm rồi, không còn sức cãi nữa chứ? Ai dè vẫn còn khoẻ gớm. – Hải Anh đá đũa.

– Chắc... – Vy tặc lưỡi nhìn 2 cô em

– Kệ tao. Lắm mòm – Thanh chau mày rồi quay sang lườm Duy thêm cái nữa những nhỏ bắt góc đỏ mặt quay đi.

Tự nhiên nhìn lại nhỏ mới phát hiện thân hình Duy cũng thuộc dạng chuẩn lắm chứ! Thảo nào gái nó cứ theo nưôm nượp. Cộng thêm vào đó là cái thói trắng hoa, mồm lưỡi dẻo quẹo, gương mặt đẹp trai thì thôi rồi, khỏi cần xách rìu đi đồn tìm người ta mà người ta tự xách tim đem dâng lên cho mình.

Thanh rời bàn ăn đi về phòng, bây giờ nhỏ rất cần một giấc ngủ để lấy lại sức, sắp chết rồi đây.

Lúc đi tới cầu thang, nhỏ chạm mặt 3 tên còn lại cũng đi xuống. Nam thấy Thanh thì nín tay lại hỏi:

– Em đi lên phòng à? Ăn sáng chưa đấy?

– Dạ rồi anh, em lên phòng ngủ cái. Mệt chết! Hơ... – Nhỏ đưa tay lên che miệng ngáp.

– Vậy à...vậy tối qua làm được gì rồi? – Nam lại hỏi.

– Vào hỏi Hải Anh với con Lâm ấy. Em với chị Vy chẳng tiến triển gì, chỉ có 2 đứa kia là tìm được chút thông tin thôi. – Thanh chán nản trả lời rồi bước thẳng lên lầu chẳng muốn nói thêm bất cứ điều gì.

Cả ba nhìn nhau khó hiểu rồi cũng bước vào phòng ăn. Không khí nhà ăn có vẻ khá im lặng hơn mọi bữa. Chắc cũng tại tụi nó mệt quá nên không nói điều gì.

Hắn vừa ngồi xuống ghế cũng là lúc nó buông muống đứng dậy rồi bàn ăn, theo sau nó là Hải Vy cùng Hải Anh cũng kết thúc quá trình lấp đầy bao tử của mình.

– Em ăn xong rồi sao? – Thiên ngược lên nhìn nó.

– Dạ. – Nó gật nhẹ đầu, mắt thâm quầng thấy mà thương.

– À...em tìm được thông tin gì rồi? Anh nghe Thanh bảo là em điều tra ra được chút manh mối. – Nam xen ngang.

– Hử? Ừm...anh không cần biết đâu. – Nó hơi nhướn mày, im lặng một hồi rồi cũng quyết định không nói.

Tốt nhất là lúc này chưa nên đưa ra kết quả cụ thể cho Nam và Thiên, kéo hư mất kế hoạch mà nó đã nhọc công dàn dựng. Đi được hơn nửa đoạn đường, nó không muốn đổ bể.

– Sao vậy?

– Chuyện riêng của em, tốt nhất là anh đừng xen vào và đừng điều tra vấn đề ấy. Em biết kẻ mà Akashi đã liên lạc là ai, biết tên đứng sau giúp đỡ Kenichi vì nguyên nhân gì nhưng em sẽ không nói. Anh đừng mong biết bất cứ thứ gì về nó. Nếu em mà biết mấy anh nhúng tay vào chuyện riêng của em thì kết quả không tốt hơn tên Akashi hôm qua đâu. – Nó nghiêng răng, liếc cả đám một lượt rồi đi thẳng lên lầu.

- Cô ấy sao vậy? – Phong hơi khó hiểu.
- Một nên tâm trạng không tốt. – Vy nhìn theo hướng nó đi.
- À mà đúng rồi, thông tin cứ để đây bọn em sẽ xử lí. Anh biết việc mình phải làm rồi chứ? Chiều nay đem em xem nhé! – Hải Anh hất mặt về phía Thiên.
- Há? Cái gì cơ? – Thiên lơ ngơ.
- Chắc... 6 khẩu SK2400, bộ dao găm của Thanh và 6 thanh kiếm dẻo. Đó là cho tụi em, còn mấy anh tự lấy nhé. Với lại, liên lạc với thầy để lấy thêm đồ, đợt này chúng ta sẽ được dùng vài dụng cụ mới. – Hải Anh tặc lưỡi rồi nói một lèo.
- À...ok. Thế để anh lấy cho, mà ở đâu? – Thiên Gật gù.
- ...ANA! – Hải Anh hơi chau mày nhìn Thiên nhưng cũng trả lời.
- ANA? Tập đoàn hàng không ANA? – Duy nhắc lại, cậu suýt sặc cơm. (ANA: All Nippon Airways là hãng hàng không nổi tiếng tại Nhật)
- Phải...vấn đề gì sao? – Hải Anh mở to mắt ngây thơ hỏi.
- Sao tự dừng lại đi lấy vũ khí ở đó? – Hấn thay Duy hỏi.
- Cứ theo chỉ dẫn của Thiên và Nam. Tất cả mọi thắc mắc cứ hỏi họ nhé...lính mới! – Hải Anh cười lém lỉnh rồi chạy tót nếu không muốn 2 tên kia tút dép ném vào bản mặt vì cụm từ: LÍNH MỚI.
- Ăn ngon miệng. – Vy nhún vai rồi cùng bước theo cô em gái.
- Hơ...sáng sớm nay sao trật tự đảo lộn nhiều thế? – Duy nhăn nhó.
- Đảo lộn? Cái gì đảo lộn? – Nam đàn mặt.
- Mày không thấy à? Sáng nay thì tự dừng Thanh cau có, bình thường có vậy không? Lâm thì nghiêm nghị hằn lên, Vy thì ít nói vô cùng còn Hải Anh thì dám trêu cả tao với Phong. Bình thường có thấy Hải Anh chọc đến bọn tao đâu? – Duy liệt kê, kẻ lè.
- Vậy thôi à? – Thiên thản nhiên hỏi mà không thèm ngẩng mặt lên nhìn, cứ đều đều tiếp tục công việc ăn uống.
- Chứ muốn sao nữa? Mày không thấy có gì lạ à? – Duy chồm người lên nhìn vào mặt Thiên rồi quay sang Nam rồi lại tới hấn.
- Ăn uống đàng hoàng đi! – Hấn nhăn mặt, đập cái “bốp” vào đầu cu cậu.
- Au... – Duy ôm đầu ngồi xuống lại ngay ngắn.
- Đáng đời. – Nam hất mặt với Duy một cái.
- Gì chứ? Tao nói không phải à? Rõ ràng là họ rất khác mọi bữa.
- Haiz...mày còn non lắm. Mày nên biết thêm một bí mật khác của bộ tứ đây, sáng nắng chiều mưa! – Thiên khề thờ dài.
- Sáng nắng chiều mưa? -Duy nhắc lại.
- Giữa trưa bất ổn. Nói cách khác, đa tính cách! – Nam miệng cười khế, chân mày hơi nhướn lên kiểu thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

CHAP 54

6g tối

Đưa tay lên quạt đi dòng mồ hôi đang chảy xuống. Vy cắn chặt môi, gương mặt căng thẳng thấy rõ. Thanh thì vẫn căng con mắt lên nhìn vào màn hình điện tử đối diện, cái đầu chứa một bộ não siêu phẩm đang hoạt động hết công suất. Từng dây thần kinh dường như đang bị thách thức cực độ.

Nó ngồi trên ghế, gương mặt lạnh hơn cả tiền, một tay chống cằm còn tay còn lại gõ liên tục trên bàn phím laptop. Có thể nói tốc độ gõ của nó còn nhanh hơn cả người thường dùng bằng hai tay. Hải Anh hết gõ bàn phím đến lướt ngón tay trên màn hình cảm ứng để thu thập dữ liệu, cô nàng chịu trách nhiệm xử lý thông tin.

Máy điều hoà đang ở mức 16 độ, từng đợt gió lạnh lèo thỏi vào căn phòng kín nhưng dường như chẳng thể làm giảm nhiệt độ nơi đây, bằng chứng là đến cả Vy còn đổ mồ hôi kia kìa! Không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ căn phòng, không chứa một góc ngách nào.

“Cách”

Nó nhẹ nhàng dùng ngón tay mềm mịn thon dài gõ vào phím Enter trên bàn phím, gương mặt hoàn hảo bỗng dưng xuất hiện một nụ cười hài lòng.

– Tốt hơn tao nghĩ, không bỏ công 4 tiếng đồng hồ của tao. – Nó ngả người ra sau ghế, nhắm mắt lại thư giãn.

– Sao rồi? – Thanh quay sang nhìn nó, gương mặt bơ phờ.

– Tạm ổn, xâm nhập vào được mạng lưới hệ thống của lão ta rồi. Mà công nhận, ông già này cũng rành hơi thật. Chỉ có một toà dinh thự mà tới 2 mạng lưới, một là an ninh, hai là bẫy. Rõ lắm trò. Nhưng mà... – Nó nhăn nhó.

– Sao vậy? – Hải Anh gác công việc của mình sang một bên.

– Vẫn không vô hiệu hoá được bẫy. Xâm nhập vào hệ thống chỉ có thể giúp chúng ta tăng thời gian bẫy kích hoạt, đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ có thêm thời gian để thoát ra khỏi cái bẫy đó. Muốn phá hỏng hệ thống bẫy này cần phải làm từ chính máy chủ của mạng lưới mới được. – Nó vô đầu.

– Haiz... lại phải đau đầu tốn chất xám vào mấy cái bẫy vô bổ của lão ta. Đúng là làm nhiều chuyện phi pháp quá nên thiếu gì người căm ghét, thế nên mới sợ mà phòng bị kỹ vậy. – Vy mỉa mai.

– Thế giờ phải làm sao? Đột nhập thẳng à? – Thanh xoa cằm.

– Ừ. – Nó gật đầu.

– Thế còn kế hoạch? – Vy xoè hai tay ra trước mặt nó.

– Đây! Chuẩn bị cho đảng hoàng đấy. – Nó hơi lườm Vy rồi đưa cho mỗi người một xấp giấy chi chít chữ và hình ảnh.

– Để xem nào. – Hải Anh lật từng trang giấy, đôi mắt liếc ngang qua từng con chữ với tốc độ chóng mặt.

– Ổn không? Tao không lo về Nam và Thiên nhưng lại cảm thấy hơi lờ mờ đây. Nên nhớ còn có cả Duy và Phong. – Thanh hỏi nó mà mắt vẫn chăm chăm nhìn vào con chữ.

– Không sao đâu, cẩn thận chút là được. Và lại có Thiên với Nam bên cạnh, tao tin chắc 2 tên đó biết phải làm thế nào. – Nó ngược nhìn trần nhà.

– Ok. Vậy quyết định thế đi. – Vy gật đầu rồi đặt tập giấy xuống.

– Kế hoạch hay đấy, lão già ấy không biết mình bị xỏ mũi dẫn đi thế nào đâu. Bất giác dẫn vào nhà... đúng là chỉ mày mới có thể đoán ra mọi chuyện sẽ xảy ra theo chiều hướng này. – Hải Anh cười.

– Không, tao có phải thánh đâu mà đoán chắc được? – Nó cười đầy ảm ý.

– Chứ làm sao em chắc được mọi thứ sẽ diễn ra theo kế hoạch? – Vy gãi đầu.

– Có tay trong nên nắm cũng được không ít thông tin. – Nó liếm môi.

– Tay trong à? Sao vụ này tao không biết nhỉ? – Hải Anh khề nhăn mặt.

– ... – Nó không trả lời chỉ cười rồi lắc đầu như kiểu không muốn tiết lộ thông tin.

– Hừ... kế chuyện đó đi nhưng tại sao tao lại là người làm việc đó? – Thanh mặt như mếu.

– Mày không biết à? Kenichi vốn cũng là một tay kiếm cừ khôi đấy. Thế nên nếu bắt buộc phải nhập cuộc, ông ta sẽ không đầu tay đôi, không dùng súng hay kim châm mà là kiếm. Vậy nên người phải lãnh trách nhiệm đó là mày thôi chứ ai nữa chứ? – Nó hất mặt làm Thanh muốn điên người.

– Ha... nhưng mày cũng biết kiếm mà? Có khi còn hơn tao ấy chứ? Vậy thì mày đảm nhiệm phần đó đi. – Thanh kì kèo.

– No no no... nhiệm vụ của tao quan trọng hơn nhiều. Và lại tao có bảo sẽ chơi công bằng với Kenichi sao? Mục đích của một sát thủ là tiêu diệt đối

thủ, thế thì còn quan trọng gì nếu chúng ta ăn gian một chút? Tao sẽ không bỏ mày một mình với lão đầu, chúng ta chơi hai người. – Nó cười nhẹ.

– Ý mày là... – Thanh hơi nheo mắt, nhỏ dường như đã hiểu ý định của nó.

– Phải! – Nó gật đầu khẳng định chắc chắn.

– Ok...vậy cùng được. – Thanh nhún vai.

– Thế chừng nào tiến hành?

– Ừm...cho lão ta sống thêm vài hôm, tận hưởng những ngày cuối cùng trên thế gian trong sự lo lắng đi. Tao chắc là hiện tại lão đang rất sợ hãi, không biết bao giờ mà nữ sẽ ghé thăm nên ăn không ngon ngủ không yên đâu. Để thêm vài ngày nữa cũng hay. Năm ngày nữa xuất phát. – Nó vừa nói vừa xoay người nhìn vào màn hình vi tính, nơi có hình ảnh được truyền từ chiếc camera trong phòng Kenichi mà nó hack được.

Trong đó là người đàn ông trung niên đầu cao trọc, gương mặt hung dữ có vết sẹo dài trên má. Lão ta mặc một bộ yukata màu đen u uất, hai tay chắp sau lưng đi qua đi lại trong phòng ngủ đầy lo lắng.

Đúng lúc đó, từ trong phòng tắm bước ra một người phụ nữ...không, là một cô gái rất trẻ. Lớn lắm chỉ hơn tuổi nó 2,3 tuổi là cùng.

– Cô ta... – Thanh tròn mắt nhìn cô gái trong màn hình.

– Suyt. – Nó đưa tay lên miệng ra dấu im lặng. Nhỏ gật đầu như hiểu ý rồi cả đám lại tiếp tục xem.

Cô gái mặc trên người một chiếc váy ngủ hai dây màu tím than mỏng manh dài chưa tới nửa đùi, cử chỉ ve vãn như du dỗ lão già đang đứng trước mặt. Lão ta từ ôm eo cô gái, cúi đầu hít thở mùi hương trên cổ cô rồi nhanh chóng kéo hai sợi dây áo xuống. Một thân hình chuẩn bắt đầu hiện ra dưới đáy mắt lão.

“Cạch”

Nó đóng nắp laptop lại, xem tới đây là đủ, không cần tiếp tục làm gì. Nhiệm vụ thôi cũng cho nó thêm chút thông tin. Hoá ra, cô ta là người tình của lão. Nó cho dù thông minh lắm cũng không thể đoán trước được quan hệ của hai người đó là thế này. Hừ...xem ra trò chơi này, nó đã quá xem thường con cáo ấy rồi!

– Sao không xem tiếp? – Thanh hơi nhăn mặt.

– Sao thế? Xem vậy là đủ rồi, không lẽ mày muốn xem nữa à? – Nó nhếch môi nhìn con bạn.

– Tao... – Thanh trừng mắt nhìn nó, cùng hòng không biết phải trả lời thế nào.

– Hehe...muốn thì nói đại đi nhá. Mà mày cũng chẳng cần phải xem thêm làm gì, bảo Duy một tiếng là anh ta cũng sẽ cố gắng chiều chuộng mày hết đêm thôi? – Hải Anh cười gian một tiếng.

– Diên! – Thanh nhảy dựng lên, mặt đỏ lên lúc nào không biết.

– Vậy là rõ rồi! Nếu em ngại thì thôi, em không cần nói. Chị sẽ giúp em nói với Duy rằng em muốn... – Vy đang hùa theo chọc Thanh thì nhỏ nhảy lên bịt miệng Vy lại.

– Mấy người quá đáng! Không có mà! – Thanh hét.

– Hahaha... – Cả đám cười nghiêng ngả, đến nó còn cười đến rớt ghế cơ mà.

“Rầm”

Đất mẹ thân yêu đã nhiệt tình chào đón cái mông nó quay về đoàn tụ. Nó lập tức đứng dậy xoa xoa cái phần vừa bị va chạm mạnh kia, mồm thì luôn miệng than vãn lẫn mắng Thanh:

– Au...ái ui...đau chết mất! Hix...cái con vô nhân tính, mất nhân đạo kia. Tại mày mà tao cười rớt ghế luôn đấy...đau quá...

– Tại tội mày chọc tao đấy chứ! – Thanh gắng cổ lên cãi.

– Hừ... – Nó hậm hực ngồi dậy.

– Thôi. Vậy kết thúc ở đây nhé, xem như mọi việc đã giải quyết xong. – Vy chen ngang nếu không muốn nó đóng băng luôn cả phòng.

– Ê này...hay tối nay tội mình lên đi chơi đi. – Hải Anh nảy ra sáng kiến.

– Đi chơi thì đi thôi, làm gì mà phải lên ghế thế? – Thanh nguyền Hải Anh một cái rợn người.

– Hi...tại...tại tao muốn đi một mình không để Thiên theo. Cho họ theo bị kim kẹp dữ lắm, không thả phanh được. – Hải Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn trước cái nhìn của Thanh.

– Ý kiến hay. – Vy búng tay.

– Tao tán thành. – Nó nhún vai.

– Hơ hơ...dẫn Duy theo để phải ngồi yên à? Tất nhiên là tao sẽ trốn đi rồi. - Thanh cười gian. (Sao hồi nãy chị lờm nguýt Hải Anh dữ lắm mà!)

– Ok. Vậy thì chuẩn bị nhé. Bốn người kia chắc đang ở Lê gia rồi nên chúng ta không cần phải lo phát hiện. Chỉ sợ lúc lấy xe đi thì bị thấy thôi. – Hải Anh xoa cằm, gương mặt hơi nhăn lại. (Cẩn hằm của tụi nó là ở dinh thự, với lại ở dinh thự của nó mỗi đứa đều có phòng riêng nên có sẵn đồ)

– Tưởng gì...thì cứ đi bộ ra cổng rồi gọi Linda đón thôi. – Nó se se lộn tóc.

– Dễ nhĩ? – Thành nghiêng đầu.

– Ừ...đi thôi. – Nó gật đầu rồi bước vào thang máy đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

CHAP 55

Tối 5 ngày sau

Nó ngồi trên ghế mang đôi bốt da cao tới đầu gối vào. Đây là thứ là thấy nó đã đưa – một trong những phát minh của tổ chức – với nhiều thứ ẩn sâu bên trong có thể giúp trong quá trình chiến đấu.

Hôm nay cả bốn đứa mặc đồ giống hệt nhau đến từng chi tiết, chỉ khác nhau có mỗi vũ khí mà thôi. Quần đùi da cùng với áo ba lỗ, bên ngoài khoác lên một lớp áo da dài hơn quần một xíu khiến tụi nó trở nên đen toản tập. Tóc đều được cột gọn lên vào gương mặt đều bị che đi bởi chiếc mặt nạ.

Ai thì không biết chứ trong tổ chức D.E.A.T.H, Tứ ma nữ là thần bí nhất với gương mặt chưa bao giờ được tiết lộ. Duy chỉ có người đứng đầu tổ chức, Tứ hộ vệ, Bướm Đêm và Huyết Dạ (Đồ m.n biết ai) là biết mặt của họ mà thôi.

Nó lấy từ trên bàn hai khẩu súng lục rồi giờ lên hỏi Hải Anh:

– Cửa tao hai khẩu đúng không?

– Ừ, với lại hai thanh kiếm dẻo nữa. Cửa mấy hai thanh, Thanh hai thanh, tao với chị Vy mỗi người một thanh nữa. – Hải Anh gật đầu rồi tranh thủ lấy súng cho vào hai bên cặp quần và thêm hai khẩu trong túi áo khoác.

– Sao hôm nay hai người dùng thêm kiếm thế? – Vy gãi đầu. (Chap trước chị cũng gãi không lẽ đầu chị có vấn đề??)

– Đối thủ đâu phải thường, là ông trùm vận chuyển vũ khí đấy nên phải trang bị kĩ lưỡng vào. Lỡ như giữa chừng hết đạn với kim châm thì chẳng lẽ đánh tay đôi? Chết như chơi. – Hải Anh trề môi.

– À...nhắc tới ông ta mới thấy tức nhá. Ông ta từ chối thẳng thừng cuộc gặp mặt với chúng ta cơ đấy. Tính nếu ông ta tỏ ý muốn thương lượng thì tao với thấy sẽ bỏ qua và tiếp tục hợp tác, ai dè ăn gan hùm mà từ chối không nói chuyện luôn cơ. Nghĩ lại là sùng máu! – Nó nghiêng răng treo treo.

– Ông ta nghĩ vị thế của mình hơn một bậc rồi nên đâu xem D.E.A.T.H ra gì nữa. – Vy cười khẩy.

– Không biết lượng sức. – Thanh bẻ tay.

– Số ông ta tàn rồi. – Hải Anh lại thờ dài.

– Vì lão ngu ngốc thôi. – Nó hơi cười.

– Thế tối nay không cần ai ở nhà theo dõi camera hả?

– Ủ...tao dùng điện thoại được rồi. – Nó nói rồi lấy điện thoại bỏ vào túi quần.

– Thế còn lũ kia đâu? Bốn người họ từ sớm đã không thấy mặt mũi ở cái xô xình nào trong nhà. – Thanh nhìn quanh.

– Haiz...trong cái lũ ấy có tên chồng nhà mày đấy, nói năng phũ phàng thật. – Hải Anh lắc đầu.

– I don't care. – Thanh nhún vai ra chiều không quan tâm.

– Chắc...tao bảo họ đi trước rồi, họ cần có nhiều thời gian chuẩn bị hơn chúng ta. – Nó tặc lưỡi rồi đi ra ngoài, cả đám thấy nó rời khỏi đó cũng chạy vội theo sau.

...

Căn biệt thự với diện tích khổng lồ của tên nạn nhân tối đêm nay nằm ở vùng ngoại ô, không có cư dân sinh sống. Xung quanh đó chỉ toàn là những mảnh đất trống cỏ mọc cao và dày nhìn bất tận, có thể nói vào buổi tối thứ có thể nhìn thấy từ căn biệt thự chỉ là màn đêm bao trùm đầy huyền ảo và đáng sợ.

Tại nó đứng trước cái cổng sắt cao sừng sững, duy chỉ có một điểm lạ là...dù biết tính mạng mình đang bị đe dọa nhưng lão ta không hề cho một tên lính canh nào trực ở cổng! Có gì đó không bình thường ở đây, nó cảm thấy...tối nay không đơn thuần là lợi thế sẽ thuộc về phía mình.

– Sẵn sàng chưa? Bắt đầu khúc dạo đầu của thần chết nhé! – Nó quay lại nhìn ba đứa kia.

– Làm đi, Venus! – Ellie hơi cười.

– Tránh sang một bên đi. – Nó hất đầu ra hiệu, ngay lập tức cả ba chạy sang một bên, tránh xa cánh cổng.

Đặt một con chip mini lên trên cánh cổng sắt, nó xoay người bước về phía của ba đứa còn lại, trên tay cầm chiếc điện thoại màn hình đang bật sáng.

Dừng lại trước mặt Jersey, nó nhìn cả ba rồi môi khẽ nhếch lên, nói đúng một chữ:

– Start!

Ngón tay chạm nhẹ vào màn hình và...

“ÀM...BÙM...”

Một tiếng nổ vang lên chói tai, theo sau là lớp bụi mù mịt. Tại nó nhanh chân bước vào lớp khói thuốc nổ ấy để bước vào trong khuôn viên trận đấu. Khi lớp khói vừa tan cũng là lúc trước mắt tại nó xuất hiện một hàng rào vệ sĩ chắn ngang cản đường.

– Công nhận lũ vệ sĩ này cũng nhanh thật. – Vanessa hơi cười.

– Nó đánh bom như vậy mà không đá động đến cái lũ ấy mới là chuyện lạ. Mày nghĩ sao mà bọn chúng để chúng ta vào dễ dàng vậy? – Ellie rút từ eo ra thanh kiếm đeo được quần như cái thất lưng.

– 50 tên? – Jersey liếc một lượt xung quanh.

– Nhanh và gọn! – Nó buông một câu ra lệnh rồi bước lùi xuống nhường chỗ cho cuộc dạo chơi của ma nữ.

– Chơi thôi. – Ellie vuốt nhẹ lưỡi thanh kiếm.

– Món khai vị...quả là không tệ! – Vanessa mỉm cười, cô nàng bẻ tay khiến mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.

– Lắm trò. – Jersey hơi khó chịu, ngay lập tức vung tay.

Gần mười thân ảnh ngã xuống với tiếng kêu rên rĩ ai oán. Từ miệng, mũi và tai, thứ dịch lỏng cô đặc ấy từ từ trào ra thấm đẫm nền đất, đôi mắt trợn trắng lên với những tia máu đỏ rùng rợn và bọn người ngu ngốc đó không biết mình đã chết như thế nào. Jersey mở màn cho cuộc tàn sát đẫm máu, một cái khởi đầu quá tuyệt vời!

“Xoẹt...xoẹt...”

Ellie thẳng tay nhẹ nhàng hạ từng đường kiếm sắc sảo của mình xuống những tên vệ sĩ. Động tác cứ như là nhò đang khiêu vũ cùng với thanh kiếm trong bản hoà tấu của tiếng thét trong đêm đen. Thân người dẻo dai giúp Ellie tránh những đòn đánh quá dễ dàng. Đây mà là vệ sĩ cấp cao sao? Lão già Kenichi ấy đang xem thường tại nó à?

Bóng tối là một phần lợi thế của tại nó. Dưới màn đêm tĩnh mịch, những đòn đánh dứt khoát đầy sức mạnh của Vanessa cứ liên tục được tung ra. Tốc độ nhanh nhạy cộng với màu đen của bóng tối, lũ vệ sĩ ấy chẳng thể nhìn ra đâu là cô nàng. Chỉ mới đánh tay đôi mà đã dễ dàng như vậy, thử hỏi khi dùng vũ khí, Vanessa còn giết chết bao nhiêu người nữa? Cho dù họ là người vô tội, được thuê đến để bảo vệ thân chủ nhưng xin lỗi, cô nàng vẫn không thể nhẹ tay.

50 cái xác nằm gục dưới đất tượng trưng cho 50 số phận đã phó mặc cho tử thần đến rước đi. Tội nó lạnh lùng nhìn qua những cái xác không hồn ấy một lần nữa rồi bước đi nhưng tận sâu đầu đó trong lòng vẫn còn một chút run rẩy, giết người vô tội, tội nó hoàn toàn không muốn nhưng nếu để họ tiếp tục tồn tại, chân tướng sự việc diễn ra tới nay sẽ ảnh hưởng đến hoạt động của tổ chức nên buộc lòng phải vậy thôi.

Tội nó tự nhủ, cái tâm của một nữ sát thủ là con số không. Không thương người và không nương tay. Làm ơn đi, phải cứng rắn hơn nữa!

Dừng trước cánh cửa bước vào dinh thự, ánh mắt nó có một thoáng dao động. Từ hai góc trên cao, hai chiếc camera mini đặt ẩn đang nhấp nháy, thu lại hình ảnh truyền tải tới máy chủ của căn biệt thự.

Cúi thấp mặt xuống, nụ cười mê hoặc hiện rõ trên gương mặt ấy. Chơi nhau à? Kenichi, cho dù lão ta có khôn ngoan đến mức nào, tính kế thâm sâu tới đâu thì kẻ luôn đi trước lão một bước như nó sẽ thắng. Kế hoạch của nó vạch ra không phải hạng thường. Khiến cho mục tiêu tự vướn vào cái bẫy của mình rồi vùng vằng trong đó, hót tay trên để người khác không kịp trở tay mới là cái đầu của Bắc ma nữ huyền thoại. Đó mới đáng được gọi là kế hoạch hoàn hảo.

Đẩy nhẹ cánh cửa nó cùng ba người còn lại bước vào không gian tối om không một ánh đèn.

“Rầm”

Cánh cửa bỗng nhiên đóng sầm lại cùng lúc với ánh đèn sáng loá bật lên chiếu rọi khiến cả bốn đứa giật mình quay lại nhìn. Ellie cau có tính chạy lại kéo cửa ra thì bị nó chặn ngang:

– Vô ích. Nó bị khoá rồi. – Giọng nói lạnh lùng đến mức chính Ellie cũng hơi hoảng sợ. Nó lúc này với lúc cách đây vài phút khác nhau một trời một vực!

– Nhưng không phải là không mở được. – Jersey tiếp lời. Quả thật, cho dù cánh cửa đó có bị khoá đi chăng nữa cũng không cần lo, độc trong kim châm của cô có một phần là axit đậm đặc nên việc khiến cánh cửa đó tan chảy là quá dễ dàng.

– Mở làm gì, chỉ tốn thời gian thôi. Việc của chúng ta là tiến sâu vào trong. – Nó hạ cánh tay chặn ngang người Ellie xuống rồi quay lại nhìn thẳng phía đối diện.

Đây là một căn phòng trống rỗng, thứ vật thể duy nhất ở đây chắc chỉ có tội nó mà thôi. Đối diện là một cánh cửa lớn bằng sắt, không tay cầm, không bản mã, không có bất cứ thứ gì để mở cánh cửa đóng im lìm ấy. Xung quanh bao bọc bằng bốn bức tường cao với hàng vạn cái lỗ tròn nhỏ xíu chỉ chít trên ấy.

Nó không nói gì, ánh mắt tối hơn thấy rõ, hai bàn tay buông thõng nãy giờ bỗng vò thành nắm đấm. Hít một hơi cố trấn lại lòng mình, nó nghiêng răng làm bầm trong miệng:

– Nhanh lên...trước khi con thịnh nộ của quý bùng nổ!

Nó hít sâu vào thêm lần nữa rồi thả lỏng người ra, cao ngạo bước đi lên phía trước.

Thom...

Một mùi hương mê hoặc lẫn vào trong không khí đánh thức khứu giác của tội nó. Một cơn ớn lạnh chạy dọc theo xương sống của Jersey khiến cô hoảng hốt bước lùi lại mấy bước, ánh mắt mở to ra kinh ngạc.

– DF594! – Jersey bàng hoàng kêu lên.

– Gì cơ? – Nó trợn ngược mắt lên quay lại nhìn Jersey.

– Là nó! DF594. – Jersey căng thẳng nói.

– DF594? Nó là cái gì? – Vanessa thắc mắc.

– Đây là loại khí độc đang được đưa vào quá trình thí nghiệm. Chiết xuất của nó vốn 90% là phần của một loài hoa ăn thịt mang độc tính rất cao nằm trên vùng Bắc Mỹ, 10% còn lại là phụ được. Loại khí này rất nguy hiểm nên được gọi là khí DF – dead flowers, nó mang số hiệu là 594 trong hàng loạt mẫu thí nghiệm nên hay gọi tắt là DF594.

– Thế giờ làm sao? Khí độc này này giết chết ta ở đây à? – Ellie hơi tức giận.

– Không chết, mà là sống trong trạng thái thực vật cho đến khi khí độc trong cơ thể hủy hoại hết các cơ quan nội tạng thì mới kết thúc được. Có nghĩa là muốn chết phải mất một khoảng thời gian tầm 2 ngày. – Nó nhắm mắt, chậm chậm nói.

– Vậy chúng ta...chúng ta...làm...sao... – Ellie hơi lớn tiếng nhưng ngay sau đó, giọng nói nhỏ dần nhỏ dần, một màu đen sụp ngay trước mắt nhỏ. Đầu óc quay cuồng, cơ thể nặng trĩu. Nhỏ ngã rạn gáy sàn nhà.

– Ellie...Ellie...mày...mày có sao không? Ellie...E...llie... – Vanessa hoảng hốt quỳ xuống cạnh nhỏ lay mạnh nhưng mọi thứ xung quanh dường như có gì không ổn. Loạng choạng, Vanessa ngã nhào xuống nền gạch lạnh tanh.

– Họ...trúng khí độc rồi! – Jersey hét lên.

– Không chỉ họ...chúng ta...cũng không thể...có...gắng...với nó... được... – Nó khụy người xuống, hai tay chống xuống sàn nhà khó nhọc nói.

– U...lão già...khốn nạn...thật... – Jersey người nghiêng ngã rồi ngã ngay xuống đất.

Nó mơ màng quay sang nhìn Jersey, cánh tay vươn về phía ấy nhưng nhanh chóng, cả cơ thể đổ ập xuống như không trụ vững nữa.

Phòng điều khiển an ninh

Hình ảnh bốn cô gái nằm dưới sàn gạch lạnh được truyền đến màn hình lớn khiến một người thích thú. Trong khi đó, người đứng bên cạnh lại cảm thấy có điều gì đó không ổn ở đây.

– Haha...chỉ toàn là một lũ con nít ranh. Muốn giết chết ta à? Số chúng mày tàn rồi! Sai người đem nhốt chúng lại. – Lão già mặt sẹo cười to.

– Nhưng họ là Tứ ma nữ... – Cô gái bên cạnh nói.

...- Ngọc Anh, cô đa nghi quá rồi đấy. Bằng chứng kia kìa, bọn nó gục sấn hết rồi thì còn giết ai được nữa? Cô có phải là đề cao chúng quá rồi không?
– Lão già khinh khi.

– Nếu họ có thể bỏ mạng ở cái bẫy nhỏ này, thì họ đã không trở thành huyền thoại, không phải là một Tứ ma nữ tôi biết. – Ngọc Anh nhíu mày.

– Thế cô biết họ nhiều thế kia à? – Lão già vẫn đắc chí.

– Không nhiều nhưng vẫn hơn hàng vạn con người đấy, Kenichi! Khinh địch thì sẽ sớm chết thôi, đặc biệt là họ. Tôi không biết kế hoạch của họ là gì.

– Cô không đoán ra được kế hoạch của họ sao? Từ nhỏ đã được mệnh danh là thần đồng, không lẽ cô lại chịu thua tại nó? – Kenichi hơi cau mày, giọng điệu có phần thách thức.

– Không. Tôi thần đồng là nhờ cố gắng, còn họ...vốn là thiên tài từ khi mới sinh ra rồi. – Ngọc Anh chột dạ.

– Hừ...ta không quan tâm. Ta chỉ cần biết rằng bây giờ ta an toàn rồi, đi! – Kenichi hừ lạnh rồi ôm eo Ngọc Anh kéo đi ra ngoài.

Quay đầu nhìn vào màn hình lần cuối, cái chau mày khó hiểu bỗng dần ra. Thật sự thì có vẻ Kenichi không phải là đối thủ xứng tầm của quý dữ.

...

Cánh cửa sắt trơn lán được mở ra, hoá ra, muốn cánh cửa này mở thì phải từ bên kia chứ không phải là bên của nó. Khôn ngoan thật, như vậy thì bất kể tên đột nhập nào cũng không còn con đường thoát khỏi căn phòng kín này.

Bốn tên vệ sĩ to con bước tới kéo tụi nó đứng dậy để đem về phòng giam theo chỉ thị của Kenichi. Tên đầu tiên đang điu Vy bước về phía cánh cửa thì bỗng dừng ngã quỵ xuống, máu xộc thẳng ra từ miệng nhìn vô cùng kinh tởm.

“Rầm”

Một cú vật Judo cực đẹp mắt được thực hiện khiến tên đang kéo Vanessa ngã lăn ra đất bất tỉnh. Tiếp theo đó, tên đứng kế đó vừa chạm vào người Ellie đã ôm ngực thở dốc, máu nhỏ xuống đất như mưa từ vết thương hình chữ X to tướng.

– Tụi mày... – Tên đang điu nó nhìn thấy thảm cảnh trước mắt thì hoảng hồn run rẩy.

– Sâu bọ.

Bàn tay trắng mịn, nhỏ nhắn nắm chặt lấy cổ họng của tên xấu số kia. Dùng lực đưa hắn lên cao, hai bàn chân hắn vừa rời khỏi mặt đất cũng là lúc bàn tay ấy siết chặt lại.

“Bịch”

Tên đó được thả xuống đất, hai mắt trợn trắng và cả người không còn chút sức sống nào. Cả cơ thể ấy như toả ra một sự lạnh lẽo thê lương.

– DF594 sao? Lão ta nghĩ thứ đó là gì? – Jersey dùng chân đá cái xác nằm kế mình ra xa.

– Lựa chọn nhằm phương thức đầu độc rồi. – Vanessa thờ dãi tỏ vẻ thông cảm.

– Hoặc là chọn nhằm đối tượng để chơi. – Ellie khinh khỉnh, lưỡi liếm sạch máu trên con dao găm của mình rồi cất lại vào vị trí cũ.

Phải! Có lẽ sau lần này (không có lần sau đâu), Kenichi nên rút ra một kinh nghiệm cho bản thân mình rằng trước khi áp dụng một phương thức đầu độc cho ai đó thì phải tìm hiểu kĩ người đó trước cái đã. Đặc biệt là Tứ ma nữ – là 4 con quỷ sống!

DF594 là một thách thức của các nhà nghiên cứu, họ muốn phân tích thành phần độc được của loại phấn hoa này và tìm ra lời giải đáp cho nó. Thử hỏi, một vấn đề hay ho và kích thích sự khám phá như thế thì một kẻ thống trị ngành được độc như Jersey chịu ngồi yên à?

Tất nhiên là ít có ai biết được, thành phần độc tố của DF594 chỉ cần thêm một chất nữa sẽ trở thành thứ vô hại cho cơ thể, ngoài ra còn có thể xem như là vitamin hoặc thuốc bổ. Công trình nghiên cứu này làm tốn của Jersey gần 6 tháng làm việc trong phòng nghiên cứu và tuyệt đối không tiếp xúc với thể giới bên ngoài.

Trước khi tới đây, Vy đã đưa cho mỗi người một viên thuốc, thành phần của viên thuốc đó là chất khi tiếp xúc với độc tố của DF594 sẽ trở thành thứ vô hại. Xem ra, trình độ của lão già đó không thể thắng nổi trò chơi sống còn này.

Mà kẻ ra cũng một thật, đóng một vở kịch mà trong đó mình lại là kẻ bị hại thì cảm giác nó không được thoải mái là mấy. Nhưng xem ra, diễn một xú vậy mà đã qua mặt được lão Kenichi, khiến lão ta tưởng thật thì trình độ của tụi nó quả thật không tồi. Biết vậy lúc trước cả đám tham gia làm diễn viên chứ không thêm làm người mẫu rồi.

Nó phui nhẹ tay, bóp cổ một tên vệ sĩ to con không tốn sức như nó nghĩ. Chỉ mới dùng chút lực nhẹ mà tên đó đã tắt thở, quả thực bọn này không xứng đáng để nó đặt vào mắt làm đối thủ.

— Đi thôi... không có nhiều thời gian tán phét đâu. — Nó quay ngoắt về phía cánh cửa sắt đã được bọn người ngu ngốc này mở giùm.

Cả ba người còn lại nhìn nhau rồi cũng nhún vai tỏ vẻ bình thường. Cảnh tượng này đã quá quen rồi, trong lúc làm nhiệm vụ mà Venus của tụi nó cười vui vẻ bình thường thì chắc trời sập. Một là lạnh lùng, hai là cười đều và tuyệt đối không có kiểu thứ ba!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

CHAP 56

Bước sang cánh cửa, cả đám chau mày nhìn những thứ trước mặt. Ellie hơi tức giận, dậm mạnh vào cửa:

— Tỉnh đánh đổ nhau à?

— Yên lặng. — Nó khó chịu quay lại nhìn Ellie.

Nhỏ lúc này cũng bức bối trong người nhưng vẫn phải nuốt những lời nói khó chịu vào trong. Nó đã bảo thế thì ai mà dám cãi chứ? Vấn đề là nhỏ không hiểu Kenichi muốn chơi trò gì đây?

Cánh cửa để đi qua căn phòng này nằm ở trước mặt tụi nó, nhưng mà là ở bờ bên kia! Từ cánh cửa bước vào đến cánh cửa bước ra khỏi căn phòng nằm ở đối diện nhau nhưng lại bị ngăn cách bởi một cái khe ở giữa. Để có thể qua được bên kia thì chỉ có một con đường là đi qua những ô gạch được xếp cạnh nhau giống như là cây cầu bắc ngang.

Cây cầu này có bề ngang khoảng 6 ô gạch và chiều dài 15 ô. Đặc biệt hơn là trên mặt của mỗi ô gạch như thế lại có những hình ảnh rất lạ: súng, kiếm và hoa hồng! Những hình ảnh đó được xếp lộn xộn và không theo bất cứ trật tự nào.

— Súng, kiếm và hoa hồng. Ý gì đây? — Jersey đứng dựa lưng vào tường.

— Chẳng biết, hay chúng ta cứ bước qua đại đi. — Vanessa biểu môi.

— Ngốc. Mà bước sai ô gạch là toi mạng đấy. Trong đây có một số là vững, một số khác chỉ cần mảy đặt chân lên là sẽ ngã xuống ngay. Tuy nhiên, vấn đề là chúng ta phải giải đáp nhanh trước khi hết thời gian. — Nó cắn môi.

— Thời gian? — Ellie giật mình.

— Ừ. Khi mảy bắt đầu đặt chân lên các phiến gạch, thời gian đếm ngược sẽ được kích hoạt. Những ô gạch đúng chỉ cần mảy đặt chân lên là đúng 15 giây sau sẽ tự động gãy và rơi xuống cái khe ấy giống như những ô gạch không an toàn. Hai loại gạch ấy khác nhau ở chỗ, một cái thì gãy ngay còn một cái thì phải chờ tới 15 giây sau.

— Oh my God! Vậy giờ làm sao? — Ellie trợn mắt.

— Tao không biết, chẳng có chút manh mối để giải, không một lời gợi ý nào. — Nó nhún vai.

– Để xem nào...súng...ý chỉ thứ lão ta đang mua bán vận chuyển à? Kiếm...chắc là chỉ thứ hán thường xuyên sử dụng và là để tượng trưng cho hán. Còn hoa hồng thì...không lẽ ý là lão ám chỉ chúng ta sao? – Vanessa bắt đầu suy luận.

– Ai biết? – Nó thờ ơ nói.

– Hừ...Vậy thì theo cách mà Vanessa lý giải, chúng ta phải chọn con đường nào? – Jersey thờ hất ra.

– Nếu hoa hồng là Tứ ma nữ thì chúng ta không nên chọn nó. Lão ta ghét chúng ta như vậy, không lý nào lại để biểu tượng của chúng ta là an toàn được. Đã ghét thì những gì có liên quan cũng ghét luôn mà? – Vanessa hơi cười.

– Vậy còn hai cái còn lại?

– Ừm...súng, súng, hoa hồng, kiếm, hoa hồng, súng? Jersey, chị cho em mượn 6 cây châm nhé. – Nó nhìn một lượt 6 ô gạch xếp hàng ngang đầu tiên.

– Đây...em có cách gì rồi à? – Jersey nhẹ nhàng đưa nó 6 cây châm dài và mảnh.

– Nếu không thể đoán ra được, chỉ còn cách là chúng ta thử thôi. – Nó nhún vai.

– Thử? – Ba người còn lại đồng thanh.

– Phải. – Nó gạt đầu khẳng định.

Vung nhẹ cánh tay, nó để cho 6 cây kim châm nằm chễm chệ trên 6 ô gạch trước mặt.

“RẦM”

5 thân trụ của 5 ô gạch bỗng nứt va vỡ vụn rồi rơi xuống đáy vực đen thăm thẳm, chừa lại đúng một ô gạch duy nhất hình...hoa hồng!

– Ha...lần này mày đoán sai rồi nhé! – Ellie nhếch mép nhìn Vanessa.

– Thì sao? – Vanessa què quà trừng mắt nhìn Ellie.

– Thôi dẹp mấy chuyện đó đi. Thời gian bắt đầu đếm ngược. – Nó lườm cả hai rồi đặt chân lên ô gạch có hình hoa hồng.

Cứ như thế, cả bốn đứa liên tiếp bước lên những ô gạch hình hoa hồng để bước sang bờ bên kia. Khi nó vừa đặt chân lên đến trước cửa rồi căn phòng này, những ô gạch phía sau lưng nó bắt đầu vỡ ra hàng loạt.

Nó thì đã đặt chân lên phần bờ nên không lo sập, chỉ còn ba đứa kia thì vẫn đang gập rút nhảy trên từng ô vuông.

Vanessa theo sau nó cũng nhanh chóng nhảy lên được phần gạch đứng trụ...óc cửa nhưng khi cô nàng vừa chạm đất an toàn cũng là lúc có một tiếng động lớn phát ra.

“RẦM”

– Á! – Tiếng Ellie và Jersey vang lên cùng một lúc.

– Chị! – Vanessa hoảng hốt chồm người tới trước nắm lấy tay Jersey.

– Ellie! Jersey! – Nó cũng giật mình nắm chặt tay Vanessa.

Tất cả những viên gạch đều vỡ vụn, để lại cái khe sâu tăm tối ngăn cách hai cánh cửa ở giữa phòng.

Tình hình hiện tại của tụi nó khá nguy hiểm.

Jersey và Ellie do không kịp đặt chân sang tới bờ bên kia nên khi những ô gạch bị sập cũng ngã theo đó mà rơi tự do. Vanessa thấy cảnh đó thì nhanh chóng chụp lấy tay Jersey còn Jersey thì đang cầm chặt tay Ellie. Nó thấy Vanessa chồm người ra trước thì cũng nhanh tay nắm chặt lấy tay cô nàng kéo ngược lại. Tuy nhiên, sức nặng của cả Jersey và Ellie khiến Vanessa cũng bị kéo theo thế nên cô nàng cũng ngã ra ngoài. Cũng may là còn nó ở đó nắm tay kéo cả ba nên vẫn chưa sao nhưng sức nó thì làm sao mà giữ lâu được? Tình hình có vẻ không mấy khả quan.

– Hừ...mấy người...nên về nhà...giảm cân đi! – Nó khó khăn nói, cánh tay nhỏ bé đang phải chịu sức nặng của cả ba con người.

– Bỏ tay ra đi Venus, mày không chịu nổi đâu! – Vanessa lo lắng nhìn nó, mắt ngân ngấn nước.

– Diên! Mày im đi, có chết tao cũng không bỏ lại đồng đội của mình chết ở đây. – Nó gắt.

– Venus...nhưng cứ tiếp tục, em không chịu nổi đâu, bỏ ra đi! – Jersey nhìn cô em gái kết nghĩa, tuy không ruột thịt họ hàng gì nhưng với cô, tính mạng nó còn quan trọng hơn của mình.

- Phải đó, mày bỏ ra đi! – Ellie cũng ngược nhìn nó đầy cầu khẩn.
- Tất cả im đi! Tôi nói trước, ai dám chết ở đây thì sau này, dù có bình an trở về thì cũng đừng nhìn mặt tôi nữa! – Nó quát.
- Mày cứng đầu vừa thôi, nếu cứ thế thì mày cũng chết luôn đấy! – Vanessa khóc.
- Nhưng tao không muốn bạn bè chết trước mặt mình. – Nó lắc đầu kiên quyết.
- Đừng mà Venus, bỏ tay đi. – Jersey bặm môi nhìn nó.
- Đã bảo là không! – Nó hét.
- Mày không chịu bỏ thì tao bỏ! – Ellie ánh mắt cương quyết nhìn lên nó.
- Mày điên à? Tao cấm mày làm điều đó! – Nó trừng mắt.
- Nhưng nếu vậy thì mày sẽ không chết. Nếu tao bỏ tay ra, mày sẽ có sức kéo hai người kia lên và cả ba sẽ được an toàn. Nếu tao chết mà cả ba người vẫn còn sống thì tao cũng chấp nhận. – Ellie cắn răng nhìn nó.
- Không. Tao nhất định sẽ kéo cả ba lên. – Nó lắc đầu.
- Không được đâu, mày không đủ sức kéo hết đâu. Nghe lời tao, cho tao hi sinh vì mày lần này đi! – Ellie mím môi, nước mắt trào ra.
- Mày hi sinh cho tao quá nhiều rồi, tao không muốn mày làm thế. – Nó bật khóc.
- Ngốc...bây nhiêu tao làm cho mày có là gì đâu? Tao, Vanessa hay Jersey, cả ba đều nợ mày một mạng, thế thì chút ít này có là gì? – Ellie mỉm cười.
- Nhưng tao không quan tâm. Mày không được bỏ tay ra. – Nó khóc nức lên.
- Xin lỗi mày... – Ellie nhìn nó, buông 3 tiếng rồi mỉm cười.
- ELLIE! – Nó hét lên.
- Đừng mà! – Vanessa khóc to.
- Không được...Ellie! – Jersey cố gắng chồm người xuống hơn để chụp lại bàn tay nhỏ bé vừa rời khỏi tay mình nhưng không được.

Ellie buông tay Jersey ra, để cho cơ thể mình bay tự do trong không trung. Chết thì sao chứ? Chết thì hết thôi, mặc dù ở nơi đây, nhờ còn luyến tiếc sự sống lắm. Nhỏ còn ba mẹ, anh trai, bạn bè và cả Khánh kia mà? Nhỏ có tất cả mọi thứ thì có gì phải từ giả cõi đời sớm như vậy?

Tất nhiên là nhỏ không muốn chết, nhưng nếu nhỏ không làm vậy thì sẽ kéo theo ba người còn lại mất. Thôi thì nhỏ hi sinh một chút để cả ba an toàn, như vậy nhỏ cũng sẽ cảm thấy vui và không hối hận khi đã quyết định làm vậy.

- Sống tốt và nói với Duy là tao yêu anh ta nhiều! – Ellie hét lên.
- Không mà! Ellie! – Nó hét to, khóc lớn.

Tất cả mọi thứ dường như dừng lại ở đó, nó khóc và nức lên liên tục. Tại sao Thanh lại làm vậy chứ? Hi sinh cho nó được sống hả? Nó không cần nhỏ làm như vậy! Là đồng đội trong lúc làm nhiệm vụ, là bạn bè trong cuộc sống hàng ngày, là đồng nghiệp khi cùng nhau làm việc và hơn hết...là người thân khi sống trong gia đình!

Từ phía trên cao, lại thêm một chiếc camera đang hoạt động. Tất cả mọi thứ dường như đều được thu vào trong ống kính ấy, cả tình cảm cao đẹp và sự hi sinh cho người mà bản thân yêu quý cũng được thu gọn vào đó. Trong khi những giọt nước mắt đau khổ đang rơi bên dưới thì chiếc camera ấy vẫn đều đều hoạt động một cách vô tình.

Sau khi gạt hết những giọt nước mắt, nó dùng tất cả sức lực của mình kéo Jersey và Vanessa lên. Cả ba sau khi đã an toàn thì ngồi nhìn nhau. Không ai nói với ai câu nào nhưng ba đôi mắt đều ướt nhoè đi vì khóc.

Nó hít sâu một hơi rồi đứng dậy quay người nhìn vào cánh cửa. Thứ nó phải làm bây giờ là tiếp tục nhiệm vụ của mình chứ không phải ngồi đó. Cúi mặt xuống thấp, hai bàn tay nó vo chặt thành nắm đấm, giận đến run người nhưng vẫn phải bình tĩnh.

Thả lỏng cơ thể, khoé môi chọt nhếch lên đầy vẻ đắc thắng kiêu hãnh. Đó không phải là một nụ cười tức giận, cũng chẳng phải là chua xót hay mỉa mai. Chỉ đơn giản là thích thú!?!

Jersey cùng Vanessa sau đó cũng ngồi dậy, phui hết bụi đất trên người rồi nhìn sang nó. Nó hất mặt về cánh cửa cũng chẳng có cách nào mở, ra hiệu cho Vanessa.

Thật là lão già này cũng rảnh rồi thật. Tay cầm đầu được đặt ở phía bên kia cho nên tụi nó cũng chẳng thể làm gì khác.

Vanessa bước tới gần cánh cửa, tay rút ra khẩu súng ngắn cài bên hông rồi lên đạn chĩa thẳng vào cánh cửa, vị trí mà bên kia là tay cầm.

“Đoàng...đoàng...đoàng...”

Ba phát đạn được bắn ra xuyên qua cánh cửa sắt lạnh lẽo.

“Cạch”

Cánh cửa bị hư khoá do ba phát đạn của Vanessa nên bung ra, mời tụi nó bước sang căn phòng kế tiếp.

Nó nhẹ nhàng đẩy cửa và không mấy khó khăn để nhận ra cái nóng như thiêu như đốt của căn phòng này. Nóng rực như lò than khiến tụi nó đổ mồ hôi như tắm.

Trước mặt là một bức tường cao và không có bất kì cánh cửa nào khiến tụi nó hơi khó hiểu. Chẳng lẽ đây là đường cụt? Rốt cuộc là lão ta đang tính toán gì trong căn phòng nóng hổi này?

– Tường lửa? – Vanessa nhấp mày.

– Điều đó lý giải cho việc căn phòng này có nhiệt độ cao hơn mức bình thường. – Jersey nhăn mặt.

– Vậy là sao vượt qua đây? Không có lấy một cánh cửa để đi tiếp. – Vanessa quệt mồ hôi trên trán.

– Chưa biết. Bức tường đó toả nhiệt nhiều như vậy, chắc nhiệt độ của nó cũng không dưới 100 độ C đâu. – Nó mặt mũi đỏ gay do nóng.

– Nếu cứ thế này chắc chết mất. – Jersey lấy hai tay quạt.

– Chờ chút đi. – Nó nhăn mặt nói.

Hai người còn lại nghe nó nói thế thì cũng im lặng không nói gì nữa. Nó bảo chờ tức là có cách cứu cả ba ra khỏi cái lò luyện đơn này. Thay vì nói nhiều thì cứ im lặng chờ xem chuyện gì sẽ tới thì hơn.

Nó chau mày, hơi nóng khiến cơ thể nó khó chịu, mồ hôi túa ra nhiều quá mức cho phép. Nó cắn răng, trong đầu cứ nghĩ: “Nhanh lên đi! Tôi sắp bùng lên rồi. Phải để con thịnh nộ của quý đến đúng người mà quý cần ghé thăm!”

– Hự... – Tên vệ sĩ cuối cùng trong phòng điều khiển chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi bị ngắt đi mà chẳng kịp phản kháng lại.

Một cô gái với mái tóc đen dài đuôi thẳng hất mặt đầy kiêu ngạo, tay phui phui sau khi xử lý xong đám cận vệ dở hơi này.

Đi đến bên hệ thống an ninh, ngón tay thon dài được bao bọc trong chiếc găng tay da màu đen nhấn nhẹ vào một cái nút to màu đỏ ở đó. Ngay lập tức, trên màn hình hiện ra một dòng chữ: “Hệ thống bẫy đã được vô hiệu hoá.”

Mỉm cười nhẹ nhàng, cô gái lạnh lùng quay người bước ra khỏi căn phòng đó, trước khi đi miệng vu vơ nói một câu khó hiểu và sắc mùi nguy hiểm:

– Sống hai mặt phiền thật!

...

“Cạch...ầm...ầm...”

Bức tường lửa trước mặt tụi nó đang di chuyển, kéo sang một bên để lộ ra những tia sáng phía sau nó. Lớp không khí mát lạnh do điều hoà bắt đầu thổi vào giúp tụi nó sáng khoái đến lạ.

– Đúng lúc lắm. – Nó cười nhẹ, lẩm nhẩm một mình.

– Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao bức tường đó đột ngột đi chuyển? – Vanessa thắc mắc.

– Không có gì đâu. Mày đừng quên, tao luôn có cách của tao. – Nó lắc nhẹ đầu.

– Không nói thì thôi. – Vanessa nhún vai.

– Vậy giờ đi tiếp kìa, chị thấy hình như có người muốn chào đón chúng ta. – Jersey hất mặt về phía trước, sau bức tường lửa là một hàng rào vệ sĩ dày đặc.

Chương 57

CHAP 57

Trước mặt tụi nó là một đám vệ sĩ to con. Đứng chắn trước đám đó là 6 tên con trai khí chất hơn hẳn. Chắc chắn, bọn đó là cầm đầu lũ này.

– Tránh ra đi. Bọn này làm việc xong sẽ đi ngay. Chúng tôi không muốn hại người vô tội. – Vanessa hơi cau mày, đấu với 50 tên bên ngoài, thêm việc bị đùng đưa giữa không trung ban nãy khiến tụi nó mất sức. Nếu cứ tiếp tục thêm đám người này nữa thì sẽ không thể nào đấu lại với 6 tên kia được.

– Lên đi. – Một tên trong số sáu người kia hất mặt rồi cả 6 tên lần ra đứng đằng sau quan sát trận chiến.

– Bọn này! – Vanessa nghiêng răng. Được, muốn chiến thì chiến!

– Lo được chứ? – Nó đứng khoanh tay, gương mặt bình thản đến lạ.

– Đi trước đi, toàn là tép riu. Mà có phải là chỉ có hai người chơi đấu nhĩ? – Jersey mỉm cười trấn an nó.

– Được, vậy thì cẩn thận đừng đề bị thương. – Nó gạt đầu rồi tiến thẳng tới phía trước.

Sau lưng của đám vệ sĩ ấy là một cánh cửa lớn, nơi thư phòng của lão già Kenichi! Nó bước từng bước tới thẳng cánh cửa đó. Tất nhiên là bất cứ tên vệ sĩ nào nhào vô đều bị nó cho một cước rồi nằm lăn quay ra.

– Dừng lại đi. Bọn này không muốn động thủ với cô đâu. – Một trong 6 tên mạnh nhất khinh khỉnh nói với nó.

– Vậy thì tránh ra đi. Không có bản lĩnh đánh nhau thì không xứng làm sát thủ. – Nó phát tay.

– Cô biết bọn tôi là sát thủ? – Một tên tỏ vẻ bất ngờ.

– Hừ... ai thuê các anh? Kenichi sao? – Nó khoanh tay trước ngực.

– Cô không cần biết.

– Vậy ông ta có nói với các anh rằng người các anh sắp phải đối đầu nguy hiểm thế nào không? – Nó nhếch mép.

– Cô... – Một tên trừng mắt.

– Hừ... hạng như các anh, gán cái mác sát thủ nhục mặt lắm! – Nó mĩa mai.

– Thế cô có thể làm gì được tụi này mà nói mạnh miệng thế? Không phải là đánh nhau không lại nên dùng chiêu khích tướng đấy chứ? – Tên im lặng nhất trong đám đó bắt đầu lên tiếng.

– Không, tôi chỉ nghĩ rằng... lên lút như thế thì không hay mấy nhĩ? – Nó lắc nhẹ đầu rồi ngược lên trần nhà cao hơn 5m nhìn, nơi có 4 cô gái đang ngồi vắt vẻo trên thanh xà ngang.

– Khá đấy! – Một anh chàng cười nhẹ.

– Cảm ơn... giờ thì xuống đây đi! – Nó đáp lại nụ cười đó.

“Cộp”

Từ trên cao, bốn cáo bóng đen nhỏ nhắn nhẹ nhàng đáp xuống nền gạch. Tiếng gót nhọn của giày cao gót va chạm vào mặt đất giúp nó phần nào khẳng định 4 người kia là nữ.

– Giờ thì sao 1 chơi 10 à? Nồi không? – Một tên khoái chí.

– Thì sao? – Nó vắn nhún vai tỏ vẻ bình thường.

– Cô không sợ à? – Một tên lạnh lùng.

– Sợ? Vốn Bắc mã nữ không phải là hư danh! – Nó hơi nhúu mày nhưng rồi bật cười.

– Bắc ma nữ? – 6 tên con trai đồng thanh.

– Vậy hoá ra mấy người không biết à? Người nhận vụ này, giết chết thân chủ mấy người là Tứ ma nữ.

– Tứ ma nữ sao? Hình như tôi thấy chỉ có ba? – Một cô gái mỉm cười mỉa mai.

– Ba thì sao? Vẫn đủ sức hạ hết các người. Và lại tôi có nói là chỉ mỗi mình Tứ ma nữ thôi à? – Nó búng tay cái “tách”

“Đoàng...đoàng...”

Hai phát súng liên tiếp vang lên, tiếp theo đó là hai tên trong số 6 tên sát thủ ngã xuống đất với cái lỗ tròn xoáy sâu giữa trán. Cả bọn 8 người còn lại đảo dác xung quanh nhưng không thể tìm ra ai là kẻ bắn 2 phát súng đó.

– Cô! – Một tên trừng mắt, chỉ tay vào mặt nó.

– Như vậy là bất lịch sự đấy? – Nó bước tới gạt tay tên đó sang một bên rồi dùng tay đấm vào bụng hắn.

– Đừng nghĩ như vậy là làm gì được tôi. – Anh chàng nhanh chóng lánh sang một bên.

– Oh...vậy sao? Thế thì...bye nhé! – Nó tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng ngay sau đó là một nụ cười nửa miệng.

“Đoàng”

Một phát súng nữa lại vang lên và kẻ lãnh trọn viên đạn đồng đó chính là tên không may mắn chạm mặt nó. Xin lỗi nhé, dù nó không trực tiếp ra tay thì Tứ thần luôn ở bên cạnh giúp nó giết người mà?

– Kẻ nào nổ súng? – Một trong 3 tên còn lại quát lớn.

– Ngu ngốc. – Nó khinh khỉnh.

– Cô nói gì? – Tên đó nghe thấy thì nhào vào túm chặt lấy cổ áo nó.

– Tôi bảo: kẻ ngu ngốc như anh không đáng sống. – Nó rút nhanh con dao giấu ở lưng quần ra đâm thẳng vào bụng tên đó.

– Cô... – Tên đó buông nó ra rồi loạng choạng lùi lại, tay ôm miệng vết thương do dao đâm ở bụng.

– Lâm sát thủ mà mất cảnh giác như thế thì chết như chơi đấy nhé! – Nó hơ hơ con da dính đầy máu.

– Đừng tưởng vậy thì có thể hạ được tôi. – Tên đó cắn răng chịu đau rồi lại nhào vào.

– Cứng đầu. – Nó thở hắt ra rồi nhanh nhẹn tranh từng đòn đánh của hắn ta.

Cả hai cứ như mèo vờn chuột, trong khi đó thì lòng nó đang như lửa đốt. Phải nhanh chóng vào phòng lão Kenichi trước khi quá trễ. Nhưng phải làm sao đây? Tên kia dù gì cũng mang danh là sát thủ nên cũng hơi khó khăn cho nó. Càng hoạt động, hắn ta càng mất máu. Từ đó các đòn đánh cũng không còn nhanh nhạy như trước.

Cuối cùng thì thời cơ đã đến. Gỡ nhẹ mũi giày xuống đất, nó bật người thực hiện một cú đá xoay vào đầu hắn ta.

Ngay lập tức, tên sát thủ ấy ngã gục xuống. Dòng máu đỏ tươi đặc sánh tràn ra trên sàn nhà lát đá hoa cương trắng khiến người khác rùng mình. Mùi máu tươi cũng từ đó bắt đầu dấy lên khắp phòng.

Đùa với nó sao? Đánh tay đôi thì hai tên như hắn nhào vào cùng lượt nó còn chấp nỏ chứ đừng nói một tên. Mà công nhận, phụ kiện mà thầy gửi cho tụi nó cũng giúp ích đấy nhỉ? Đôi boots này không phải hạng thông thường. Khi gỡ nhẹ mũi giày xuống đất, ngay lập tức sẽ có một lưỡi dao sắc nhọn ở phần đế giày xuất hiện. Cũng chính vì thế nên lúc đá vào đầu tên sát thủ kia, con dao đã cắm sâu vào đó khiến hắn ta chết ngay lập tức.

– Giờ sao? – Nó hắt mặt.

– Cô muốn qua thì hơi khó đấy. Bọn này cũng chẳng phải hạng thường đâu. – Một cô gái nhìn mặt trước thái độ của nó.

– Haiz...đó là cô nói nhé! Bây giờ tôi cũng đâu còn một mình? – Nó lắc đầu cười nhe, hắt mặt về phía sau nơi Jersey và Vanessa đang xử gần xong bọn vệ sĩ.

– 3 chọi 6 sao? Khó đấy. – Một cô gái hơi nhíu mày.

– Tôi có bảo ba người à? Phe tôi hiện tại là 7 đấy. – Nó bật cười.

– Bây?

– Chắc... vậy là mấy người không chuẩn bị kĩ lưỡng rồi. Bộ không biết sao? Đợi cạnh Tứ ma nữ luôn là Tứ hộ vệ, ma nữ dù ác thế nào thì vẫn không đơn độc. – Nó chỉ tay về phía hai cô gái và bốn tên “vệ sĩ”

– Tứ... hộ vệ? – Một trong bốn cô gái lẩm nhẩm, cái chuyện quái gì đây? Chẳng phải Tứ hộ vệ...

– Giao lại cho mấy người, còn có việc cần giải quyết bên trong kia. – Nó quay người lại.

– Ok. Em đi đi. – Killer gật đầu. (Thiên)

– Nhớ cẩn thận đấy. – Hắc dẫn dò.

– Biết rồi. – Nó mỉm cười nhẹ, những ngày qua nó mệt mỏi với hắc thật.

– Mà... Ellie đâu? – Kun ngó ngang dọc. (Duy)

– ... – Nó nhìn Kun, ánh mắt hơi phức tạp. Kể cả Jersey và Vanessa đều mỉm môi không nói, hở miệng nửa lời xem như mọi thứ đi tong.

– Sao vậy? – Kun cau mày, cậu cảm thấy có điều gì đó không ổn.

– Bị sập bẫy, chết rồi. – Nó thờ hất ra.

– Sao? – Kun nhướn mày hỏi lại.

– Đừng giả vờ không nghe thấy. Chết rồi. – Nó cười lạnh.

– Đùa à? Nếu vậy thì em hơi quá đó! – David bắt đầu mất bình tĩnh. (Nam)

– Muốn báo thù... thì xử bọn họ đẹp vào. – Nó không nhìn David, chỉ nói rồi bật người nhảy qua đầu 6 kẻ trước mặt, đẩy nhanh cánh cửa gỗ to để bước vào và nhẹ nhàng khép lại.

– Đây... con bé đùa à? – David quay sang Jersey.

– Chuyện đã qua, không thể cứu vãn... – Jersey mỉm nhẹ môi rồi lao vào quyết đấu với một cô gái.

Nó đứng dựa lưng vào cửa nhìn người đàn ông phía đối diện. Ông ta đứng quay người về phía nó, tay cầm khăn lau rất kĩ, chăm chút từng chút một cho thanh kiếm trên tay. Tuy ông ta không phản ứng nhưng nó biết, ông ta đã phát hiện là nó vào căn phòng này.

– Kenichi... lâu quá không gặp. – Nó mở miệng lên tiếng trước.

– Tôi rồi à? – Lão ta vẫn không thèm quay mặt lại.

– Không biết ông còn nhớ tôi không? – Nó mỉm cười bước lại gần.

– Tất nhiên là nhớ. Làm sao tôi có thể quên được dễ dàng đến vậy, đặc biệt là khi cô chính là sản phẩm tối thượng nhất của D.E.A.T.H? Thật đáng tiếc nếu cô hay bất kì ai trong Tứ ma nữ phải chết. – Ông ta hờ hững.

– Vậy thì ông không cần phải tiếc đâu, bởi người phải chết hôm nay đâu phải tôi? Ông nên biết người đó là ông đi. – Nó cười lạnh.

– Chết? Tôi làm gì mà phải chết? Cô có thấy mình quá đáng khi giết người không một lý do không?

– Lật mặt với tổ chức, chỉ cần nhiều đó thôi là ông đủ phải lãnh cái án tử hình rồi.

– Cô chắc chứ? Cô nên biết tôi cũng không thua kém cô. – Ông ta quay người lại nhìn, kẻ lưỡi kiếm sáng loáng vào cổ nó.

– Ông tính giết tôi bằng thứ này à? – Nó hất mặt về phía thanh kiếm.

– Tất nhiên, kiếm đã kẻ cổ, dù cô có giỏi mấy cũng khó mà thoát. – Lão ta cười một cách mỉa mai.

– Đừng tự đắc như vậy. Ông nên nhớ, tôi là Bắc ma nữ. Mà đã có thể tạo dựng nên một huyền thoại như vậy thì ông cũng nên biết tôi có những khả năng đặc biệt, bấy nhiêu đây mà đã chết thì không còn là tôi nữa rồi. – Nó nhếch môi.

– Quả thật, tiếp xúc với cô không nhiều, chỉ là qua vài câu nói nhưng khí phách thật đáng sợ. Giọng nói của cô cũng có tính sát thương cao đấy, sự lạnh băng, oai nghiêm và không chút khiêm nhường của nó khiến đối phương phải run rẩy.

– Bản chất con người, tôi tàn bạo thế nào chắc ông hiểu?

– Được. Cứ cho là tôi không đấu lại cô nhưng nếu trong tay tôi có thứ này thì sao? Chỉ cần cô ra tay thì tôi sẽ giết cô ta ngay. – Lão ta vẫn không chút mấy may lo lắng, hạ từ từ thanh kiếm xuống.

– Sao chứ? – Nó hơi nhũn mảy.

– Đây! – Ông ta nhẹ nhàng đi đến bên chiếc bàn làm việc, nơi có chiếc ghế ngồi xoay mặt vào trong vách tường.

Kéo chiếc ghế quay về hướng đối diện nó. Một cô gái hai tay bị trói ra sau, miệng dán băng keo với vô số vết thương ngoài da trên người đang ngồi ở đó. Gương mặt cô gái có một cái gì đó rất lạ, lạnh lùng hơn tất cả mọi thứ. Giống như việc này chẳng có gì đáng bận tâm dù biết mạng sống của mình đang nằm trong tay kẻ địch.

– Ellie? – Nó mở to mắt.

– Sao nào? Cô có dám xuống tay không? Nên nhớ là cô ta ở trong tay tôi, chỉ cần cô hạ thủ thì cuộc đời cô ta cũng tiêu ngay. – Kenichi nhìn nó đầy thách thức, tay cầm kiếm kề sát cổ nhỏ.

– Đồ vô liêm sỉ. Hạ lưu thật! – Nó nghiêng răng.

– Haha...thì đã sao? Tôi không cần biết những điều đó, chỉ cần giữ được mạng sống của mình là đủ rồi. – Lão cười lớn.

– Ông...!

– Thế nào? Rút về hay là nhận xác con bé này đây? – Kenichi bắt đầu dồn nó vào đường cùng.

– Ông sẽ ra tay? – Nó nhướn mày.

– Đừng thách tôi. Cô nghĩ tôi không dám sao? – Lão ta cau mày tỏ vẻ không hài lòng.

– Ý tôi không phải là ông không dám. Vấn đề là ông có thể hay không. – Nó lắc đầu.

– Sao lại không thể?

Đúng lúc đó, không hiểu sao thanh kiếm lão đang kề vào cổ Ellie bị đẩy ra. Trước mặt Kenichi là cảnh Ellie một tay cầm kiếm đẩy thanh kiếm của lão, một tay đưa lên miệng lộn miếng băng keo.

Đây có thể nói là một sai lầm trầm trọng của Kenichi. Khi mang nhỏ tới đây, lão ta dù kiểm tra thế nào vẫn chẳng phát hiện ra được vũ khí trên người nhỏ. Chắc hẳn là đã an toàn, ai ngờ lại không. Thanh kiếm đeo của Ellie, một thanh được cuốn quanh eo giống như thắt lưng, một thanh thì để sau lưng và được lớp áo khoác dài che lại. Đó là còn chưa kể đến bộ dao găm yêu quý được nhỏ để trong túi áo khoác nằm sau lưng, giúp nhỏ cắt đứt sợi dây trói hai bàn tay nhỏ nhắn.

Ellie đứng dậy bước về phía nó, ánh mắt như chứa một tia cười.

– Bời kẻ bị giết tối nay không phải tôi, mà là ông. – Ellie nhẹ nhàng nói.

– Mày... – Kenichi tròn tròn mắt nhìn nhỏ.

– Sao vậy? Có cần ngạc nhiên thế không? Nếu để bị bắt sớm thế đâu phải là Tứ ma nữ. Ông còn non lắm. – Ellie cười nửa miệng.

– Mày được lắm con khốn! Tội mày dám lừa tao! – Lão gồng người lên.

– Tội tôi lừa ông? Bao giờ? Đó là do ông ngu quá thôi! – Ellie mỉa mai.

– Khốn nạn...Chết đi! – Lão tức giận vung thanh kiếm giáng xuống thẳng đầu Ellie.

“Keng”

Tiếng kim loại va vào nhau, một âm thanh khô khốc và lạnh lẽo. Thanh kiếm của Kenichi bị hai thanh kiếm của Ellie chặn lại dễ dàng. Cao thủ kiếm đạo ư? Cho dù có thể thật nhưng thời của lão qua rồi, thời bây giờ là thời của Ellie cơ.

Hất mạnh tay lên để đẩy thanh kiếm của Kenichi ra, Ellie nhanh chóng chém ngang người lão. Bộ yukata màu đen quý phái bị rách một đường ngang bụng do đường kiếm, cũng may là lão nhanh nhẹn lùi lại vài bước, không thì lưỡi kiếm kia đã chém ngang người.

Kenichi nhận ra nếu tránh đòn thì lão sẽ dành phần bất lợi về phía mình vì Ellie tốc độ rất nhanh, kỹ thuật xuất sắc và cơ thể lại rất dẻo. Nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn cũng trở thành bia đỡ của song kiếm kia, lão quyết định ra tay, liên tiếp tấn công nhỏ và liên tục nhắm những nơi như ngực, cổ, mắt mà tấn công.

Những đòn tấn công trực diện được lão thực hiện liên tục, trong khi đó thì người đẹp ma nữ chỉ đỡ đòn với gương mặt bình thản, đôi môi nở nụ cười nhẹ chẳng tỏ vẻ chút khó khăn nào. Và đó cũng chính là thứ giết chết lão! Lão chỉ chú tâm đến con mồi đối diện mà quên đi mất chúa quỷ thật sự là ai.

Nó đứng bên chiếc bàn làm việc làm bằng gỗ quý của lão, trên tay cầm con dao nhỏ sắc nhọn. Khắc lên mặt bàn dòng chữ “Tứ ma nữ” hoa mỹ, nó cười

thầm. Thế là xong, phen này cảnh sát Nhật sẽ lại một phen náo động nữa rồi đây!

Quay người lại nhìn trận chiến không cân sức kia, nói thật là đến thẳng ngu còn biết ai là người nắm thế chủ động. Tiếng “leng...keng...” do sự va chạm của ba thanh kiếm cứ liên tục kêu lên trong không gian.

Nó bước chậm rãi, cố để không phát ra âm thanh đánh động Kenichi.

“Phập”

Hai con dao cắm sâu hết mức vào hai bên bả vai của người đàn ông. Do chiếc áo yukata màu đen nên cái màu đỏ thẩm đẹp lộng lẫy kia không thể nhìn thấy được. Mặc dù vậy nhưng cái mùi đặc trưng đó cũng không thể lẫn đi đâu, kích thích khứu giác một cách kì lạ. Nó cảm thấy mình cũng hay thật, giết người cứ như đi chơi, chẳng sợ sệt bất cứ ai.

“Keng...Bịch”

Lão ta buông thanh kiếm rồi ngã xuống sàn nhà, đến lúc này máu mới thấm qua lớp vải rồi tràn ra lênh láng.

– Tụi mày...chơi...lên... – Lão ta run tay chỉ vào mặt nó.

– Ông không có tư cách để chỉ vào thẳng mặt tụi này đâu. – Ellie nhăn mặt khó chịu, dùng chân hất tay lão ta.

– Bẩn thiu... – Kenichi gắng gượng nói.

– Cũng không bằng ông. Nhiệm vụ của tôi là đi giết người, chơi bẩn hay chơi đẹp đâu quan trọng? Quan trọng là đạt được mục đích của mình. – Nó cười lạnh.

– Mày... – Lão ta trừng mắt nhìn nó. Bỗng, lão ta thấy sợ. Đến lúc này nhìn sâu vào đôi mắt màu tím lạnh kia, Kenichi mới phát hiện ra trong đó có chút gì giống lão. Đôi mắt màu tím ấy chứa đầy tham vọng, một chút ranh ma hơn người và khát máu như một con vampire.

– Ông hết số rồi, không hiểu sao ông lại dám mạnh miệng tuyên chiến với D.E.A.T.H thế nhỉ? Nghĩ mình có chút quyền chút tiền trong tay là làm tôi à? Tôi nói thật nhé, cho dù là so tiền của cả hai bên hay là so sự tính toán thì...ông thua chắc! Ông nghĩ, ông ta có khả năng giúp ông chống lại D.E.A.T.H à? – Nó khinh khỉnh.

– Mày điều tra tao? – Kenichi trợn ngược mắt.

– Quyền của tôi. – Nó hất mặt.

– Con ranh...mày khôn nạn hơn tao tưởng! – Lão nghiêng răng treo treo mặc dù mặt nhăn như khi bị đau.

– Thì sao? Tôi nói cho ông biết, việc ông ta giúp đỡ ông không phải là vì muốn giúp mà là muốn lợi dụng. Ông cũng ngu thật, nhận được một sự giúp đỡ từ trên trời rơi xuống mà không thấy nghi ngờ gì sao?

– Câm! – Lão ta quát lớn.

– Ngậm miệng ông lại đi, điếc tai quá! – Ellie đứng cạnh nó càu nhàu.

– Hừ...tôi cũng chả có hứng nói chuyện với ông đâu. Chuyện bị quy tiên đi. Tao nhường mày làm đấy. – Nó gằn giọng lườm lão rồi quay sang Ellie.

– Thời gian? – Nhỏ nhướn mày.

– Nhanh chóng, 1 lần thôi. – Nó đáp gọn rồi lùi lại quay mặt đi, tay đặt lên chiếc bộ đàm mini trên tai:

“Rút đi.” – Nó nói nhỏ.

“Mọi chuyện trong đó xong chưa? Ellie nó ổn không?” – Vanessa lo lắng.

“Đừng lo, Ellie xử lão rồi. Nó chỉ bị thương ngoài da thôi.” – Nó trấn an.

“Được, thoát lối nào?” – Vanessa thở ra nhẹ nhõm.

“Phòng này có cửa sổ. Tao sẽ phá để thoát ra, trực thăng cũng tới rồi.” – Nó quay người nhìn về phía chiếc cửa sổ lớn trong phòng, nơi mà bên ngoài trong màn đêm im lặng đang có một chiếc trực thăng tiên tới.

“Ok.” – Vanessa đáp rồi ngắt ngay tín hiệu.

Cùng lúc đó, nó hơi giật mình vì tiếng kêu phía sau lưng.

– Áaaa... – Tiếng lão Kenichi hét to vì đau đớn, hai mắt lão trợn trắng nhìn Ellie đầy ghê tởm, dòng máu đỏ tươi trào ra không ngừng.

Quả thật là Ellie xuống tay quá kinh khủng! Một nhát kiếm đâm sâu vào da thịt, Ellie cảm thấy mũi kiếm xuống giữa trán của lão cáo già. Cái thứ chất lỏng đặc sánh ấy hiện rõ nơi đáy mắt nhỏ, một cảm giác rất lạ dâng lên trong lòng. Sự kích thích, nhờ cảm nhận rõ ràng mùi thơm của chất lỏng đó đang dâng lên đến mũi.

Nó nhìn Ellie một chút thì rút từ hai bên hông ra hai khẩu súng lục. Nhắm bắn chuẩn xác, nó bóp cò liên tục.

“Đoàng...đoàng...đoàng...đoàng...đoàng...đoàng...”

Sáu phát đạn liên tiếp được bắn ra từ hai nòng súng còn vuron khói, chiếc cửa sổ cũng vì thế mà vỡ tan.

– Đi thôi, trực thăng tới rồi. – Nó kêu nhẹ vai Ellie.

– Được. – Ellie gạt đầu nhẹ rồi bước theo nó tới bên cửa sổ, leo ra ngoài và bám vào dây thừng được thả xuống.

...

Bên ngoài, cuộc đấu ngang tài ngang sức vẫn diễn ra mặc dù thật sự thì bên phía tụi nó có lợi thế hơn hẳn. Hai tên con trai cuối cùng bên phía đối thủ, dù mang cái mác là sát thủ nhưng thực chất cũng chẳng thể nào làm đối thủ của hắn với Thiên.

Cuộc chiến bây giờ chỉ còn vòn vẹn Kun, David, Jersey và Vanessa đấu với bốn nữ sát thủ. Kun và David dồn hết những ảm ức của mình vào từng đòn đánh. Cả hai không dám nghĩ đến việc người con gái mình yêu thương đã không còn bên cạnh mình. Thật sự, điều mà nó nói quả là khó tin và quá sức chịu đựng của cả hai.

“Bùm”

Một làn khói trắng mịt mù bao phủ toàn bộ căn phòng. Nhân cơ hội đó, Jersey túm cổ áo David lôi đi còn Vanessa đang cố gắng kéo Kun ra khỏi trận chiến. Cả hai trong đầu chỉ còn biết trả thù cho người con gái mang cái tên Trúc Thanh mà thôi.

– Không! Tôi phải trả thù cho Ellie! – Kun nhất quyết không chịu rời đi.

– Anh điên à? Đã có lệnh từ Venus, nhiệm vụ kết thúc nên chúng ta phải rút nhanh trước khi cảnh sát đến! – Vanessa rít qua từng kẽ răng.

– Tôi không quan tâm. – Kun cứng đầu.

– Nhưng Ellie quan tâm, nếu không muốn cái chết của nó là oan uổng thì đi mau!

– Tôi không muốn cô ấy không thể nhắm mắt ở thế giới ấy... – Kun nín thở.

– Tất nhiên là nó không thể nhắm mắt ở thế giới ấy... – Vanessa nói lấp lửng. Nhỏ còn ở đây thì làm sao nhắm mắt ở bên ấy được.

– Vì vậy tôi phải ở lại giết chết hết bọn họ! – Kun kiên quyết.

– Anh đừng ngoan cố nữa. Anh vốn không phải là đối thủ của cô ta! Nhanh đi Ellie không muốn anh thế này. Trả thù thì còn nhiều cơ hội, không phải chỉ riêng lần này. – Vanessa nổi nóng kéo Kun đi vào bên trong thư phòng Kenichi.

Đứng trước chiếc cửa sổ đã bị vỡ choang, cả đám từng người leo lên trực thăng bằng sợi dây thừng đã được thả xuống. Khi tất cả mọi người đã lên hết thì Vanessa vẫn phải đứng dưới này ép cho bằng được Kun lên trực thăng.

Kun dù cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua được Vanessa nên cũng khó chịu leo lên. Cậu vừa đặt chân vào khoang thì chợt đứng sững người khi hình dáng ấy hiện rõ mồn một trước mắt!

– Ellie... – Kun sững sờ mấp máy.

– Kun. Nhanh lại đây, anh đứng đó thì làm sao Vanessa nó leo lên? – Ellie cầu nài kéo tay Kun xuống chỗ ngồi bên cạnh.

– Em...chưa chết? – Kun bản thân, đưa tay chạm vào mặt nhỏ.

– Thế anh muốn em chết thật à? – Ellie đùa.

– Không! Anh không muốn! Nhưng chẳng phải...Venus bảo em... – Kun lắc đầu nguây nguậy.

– Hi...xin lỗi nhé! Nói thế thì anh với Nam mới tận tâm mà đánh chứ? Tôi sợ hai người nghĩ đối phương là con gái nên nương tay. – Nó cười trừ.

– Em? – Nam há hốc nhìn nó.

– Chắc...thật ra thì không phải thế. Bản kế hoạch hành động mà tụi em đưa cho mấy anh là “bản không hoàn chỉnh”, nó bị cắt bớt phần Ellie rơi xuống vực. Thật ra đó là kế sách của Lâm, nó biết nếu Ellie rơi xuống đó chắc chắn lão Kayushi sẽ mang Ellie ra để trao đổi. – Vanessa vừa leo lên trực thăng

đã xen vào câu chuyện.

– Sao em biết? – Hấn nhìn nó có chút ngạc nhiên.

– Bời đó là Bắc ma nữ. – Nó cười nhẹ.

– Vậy ra em không sao? Đó chỉ là kế hoạch? – Duy nhìn nhỏ chăm chăm.

– Vâng – Thanh gật đầu.

– Ôn trời... nếu em chết chắc anh điên mất. – Duy thờ ra nhẹ nhõm vô cùng.

Nhìn cảnh mọi người cười nói sau khi hiểu ra mọi chuyện, nó cảm thấy ấm lòng. Thật ra, nếu mà nói bản kế hoạch mà nó đưa cho nhóm Tứ ma nữ là hoàn chỉnh cũng không phải. Bản hoàn chỉnh là bản kế hoạch trong đầu nó kia kìa! Thật ra còn một phần nữa trong kế hoạch mà tất cả còn chưa biết, đó là việc nó có người khác đột nhập vào phòng an ninh, giúp tụi nó bước qua cái bẫy từng lừa cuối cùng nhanh chóng. Đó mới là toàn bộ kế hoạch thật sự.

Quả thật, suy nghĩ của Bắc ma nữ chẳng ai có thể theo kịp. Nhưng mà... cuối cùng thì con người bí ẩn được nhận lệnh từ nó để vô hiệu hóa hệ thống bẫy... là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

CHAP 58

Những ngày sau đó, tụi nó tiễn hấn và Duy ra sân bay để đi thực hiện khoá huấn luyện. Thật ra thì địa điểm thực hiện khoá huấn luyện đó tuyệt đối thầy không cho tụi nó biết, mặc cho các hình thức năn nỉ có, uy hiếp có và hăm dọa cũng có!?!

Haiz... sau khi hai anh chàng lên máy bay, tụi nó cùng với Thiên và Nam cũng bay về Việt Nam bởi đâu dám bỏ đi lâu được. Thứ nhất là việc học ở Kingdom, cho dù là tụi nó đã tốt nghiệp hết nhưng nếu đã đăng kí nhập học thì ít ra cũng phải thường xuyên có mặt, không thì làm ảnh hưởng đến danh tiếng trường. Vốn là trường có tiếng mà lại có học sinh vắng mặt mãi thì không hay. Thứ hai là việc ở chi nhánh công ty nó, vắng mặt thế nào cũng sẽ có người lợi dụng thời cơ hành động. Bận thật!

Ở lại trong nước gần 2 tháng, mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo vốn có ban đầu. Chỉ có điều nó không hiểu, từ khi nó đặt chân vào công ty, cả hai tháng nay đều không có chuyện gì bất thường xảy ra, không còn việc bị ăn xén bớt. Trong lòng nó bỗng hình thành một sự hoài nghi, có khi nào, lão ta đánh hơi ra được nó đã nhúng tay vào cuộc?

Những ngày ở trường Kingdom là những ngày nó im lặng đến phát sợ. Nguyên nhân là ngày nào lũ Nguyệt Thy, Bảo Ngân và Thiên Kim cũng lượn lờ trước mắt nó, dù ba à không động chạm đến tụi nó nhưng cũng tỏ thái độ khiến nó càng thêm bức. Thanh nhìn thấy mấy cảnh đó thì cũng chứng mất hồn nhưng cũng chẳng làm gì. Nó không lên tiếng thì nhỏ cũng im lặng cho qua và cũng bởi vì, nhỏ đang lo không biết nó sẽ làm gì Nguyệt Thy đây?

Nó đồng ý với Thanh việc không trả thù hấn nhưng Thanh cũng đồng ý với nó việc nó sẽ toàn quyền xử lí Nguyệt Thy. Căn bản là trong lòng nó đã có mối thù khó dứt với cô à, lại thêm hai cái tát của à mà Thành phải chịu thì... nợ cũ nợ mới, đảm bảo nó sẽ trả lại đủ và còn thêm lời nữa cơ.

Trong khi Thanh thì cứ thấp thỏm lo lắng chuyện thừa thãi đó, đến mức không để ý rằng dạo gần đây không hề gặp mặt ba con nhỏ ấy nữa thì nó đã thực hiện điều Thanh lo lắng trong thâm lặng. Nhưng có điều là lần này nó làm không như cách của nó. Nó không ra tay mà chỉ ban lệnh xuống cho Zun xử lí. Nó không muốn nhìn thấy cô ta mặc dù cái viễn cảnh à người bê bê máu dưới chân mình sẽ khiến nó thỏa mãn. Nó sợ mình sẽ không dám xuống tay, dù à có món nợ với nó thật nhưng dù sao trong quá khứ, cả hai cũng đã từng là bạn bè ở Nhật. Đó cũng chính là lý do, nó dễ dàng bị Nguyệt Thy dụ vào tròng bắt đầu cho ngã rẽ số phận.

Ngồi nhìn thẫn thờ ra ngoài qua ô cửa kính của quán cà phê, gương mặt nó trầm tư đến kì lạ. Hôm nay là một buổi chiều chủ nhật nắng vàng, cũng là buổi chiều cách giáng sinh 3 tuần đứng. Ba tuần nữa là ngày giáng sinh, ngoài ra còn là một ngày đặc biệt khác. Lễ kết nạp diễn ra vào đúng ngày lễ đó tại chi nhánh của D.E.A.T.H ở Hawaii.

Nó đang suy nghĩ, các cặp yêu nhau thường đi chơi và tặng quà vào dịp này, còn nó và hấn? Từ lúc nhận tin Zun đã làm xong nốt việc mà nó còn đang dang dở với Nguyệt Thy, nó thích ngồi một mình thế này.

Hơn cả tháng không gặp, không liên lạc, không nhìn thấy mặt hay thậm chí là nghe thấy giọng nói, nó không biết hấn thực hiện khoá huấn luyện có tốt không? Thầy không thông báo gì, tức là hấn không xảy ra chuyện gì khi đang tập luyện nhưng nó hiểu chứ, đào tạo ra một sát thủ từ lò của D.E.A.T.H là một điều kinh khủng! Khoá huấn luyện dù thời gian rất ngắn nhưng tất cả họ đều là nhân tài, điều đó đồng nghĩa với sự khắc nghiệt của kì luyện tập.

Nó lo không biết hần thế nào, ăn uống đầy đủ không? Ngủ đủ giấc không? Có bị thương, trầy xước, băng bó nhiều không? Có đau lăm không? Thật sự những cảm giác của nó lúc này chỉ Thanh là hiểu rõ.

Đưa ly espresso lên miệng nhấp một ngụm, vị đắng ngắt của thứ cà phê đen nguyên chất thấm vào đầu lưỡi mang theo mùi thơm đặc trưng khiến nó thích thú. Nó đang phân vân không biết có nên nói cho hần biết việc trí nhớ của nó không. Dù sao thì Nguyệt Thy cũng đã biến mất xem như mỗi hận đã xoá một nửa, nửa còn lại là hần thì nó lại không thể làm gì ngoài việc tiếp tục yêu. Thế thì đành biến trọn một nửa hận thù còn lại thành thứ cảm xúc không thể gọi tên vậy.

Nhưng vấn đề là hần không biết nó nhớ rõ mọi thứ. Nếu nó muốn nói thì phải chọn cách nào đây? Nó hiểu khi biết điều ấy, hần sock và tất nhiên là sẽ bị tổn thương. Nó hiểu cảm giác tổn thương là thế nào nên không muốn hần phải như thế. Một mớ bong bong, sự rắc rối cứ liên tiếp kéo vào cuộc đời nó như lẽ tất nhiên.

Đặt ly cà phê xuống mặt bàn, dần lên trên một tờ polyme 200.000 mới công còn thơm mùi, nó đứng dậy bước ra khỏi quán.

...

Chiếc audi mui trần màu trắng tiến vào khuôn viên căn biệt thự của nó. Nó bước ra đóng cửa xe lại rồi bước vào nhà.

Căn nhà im ắng, không có ai nói chuyện với ai như cách đây hai tháng. Vy thì ngồi ôm laptop lo sổ sách công ty, bên cạnh là Nam giúp đỡ. Hải Anh thì ra ngoài với Thiên từ sớm tới giờ vẫn không thấy mặt mũi. Riêng Thanh thì không nhìn nó cũng đoán ra là nhỏ đang ở đâu. Từ lúc Duy lên máy bay tham gia khoá tập huấn tới giờ, ngoài giờ lên lớp tới công ty thì Thanh chui thẳng vào phòng ngồi bó gối nhớ chồng. Bỏ mặc nó cùng Vy và Hải Anh tối nào cũng phải tới bar xem tình hình. (Vì thắng “Chiếc ghế vàng” nên tụi nó phải quản lí các bang hội, không cho làm phản).

Thả người ngồi xuống ghế năng nhọc, nó thở dài.

– Sao vậy? – Vy rời mắt khỏi laptop quan tâm nó.

– Dạ không sao...chỉ là hơi mệt. – Nó lắc đầu.

– Đạo này công việc không còn nhiều nên cũng đỡ, thôi thì mai nghỉ học đi.

– Chuyện đó tính sau. Em đang tính đi Hawaii đây, đi không? – Nó ngồi bật dậy.

– Hawaii? – Nam nhìn nó.

– Phải...dù sao thì ba tuần nữa là đến lễ kết nạp cũng bay sang. Em tính hay là chúng ta đi sớm hơn để làm chuyến du lịch luôn đi. Chứ thấy con Thanh suốt ngày chui rúc trong phòng nhớ chồng cũng không tốt cho nó. Ngột ngạt, ảnh hưởng đến sức khoẻ. – Nó chống cằm.

– Cũng đúng, suốt ngày trong nhà cũng không hay. – Vy gật gù ủng hộ.

– Nhưng mà anh cũng chẳng thể hiểu thật, thằng Duy làm kiểu gì mà hay thế? Trói chân được cả một con ma nữ cơ đấy. Làm con nhỏ toàn tâm toàn ý ở nhà chờ chồng mà không ngó ngang liếc dọc. – Nam xoa cằm.

– Ý anh bảo là Thanh sẽ thừa thời cơ Duy không có nhà mà đi dòm ngó mấy thằng khác à? Anh có ầm đầu không thế? – Nó lờm Nam.

– Haiz...anh quên em gái anh là ai rồi à? Thanh nó không mê trai và Duy cũng được liệt vào hàng mỹ nam rồi thì cần gì nhìn ai nữa? – Vy bắt lực trước ông chồng.

– Hừ...nhưng vẫn có người hơn thằng Duy mà? – Minh hất mặt.

– Ai? – Nó và Vy hỏi trong khi nó nhìn anh với ánh mắt xem thường, bĩu môi. Nó biết anh sẽ nói ai mà!

– Thì Trần Hải Nam này chứ ai? – Anh tự tin.

– Oh...nhà em có bao nhiêu cái thau đem hết lên đây giùm chị! – Vy tỏ vẻ bất ngờ rồi bịt miệng quay sang nhìn nó.

– Nhiều đấy nhưng chắc không đủ xài đâu chị ơi. Chị cứ thẳng mục tiêu mà làm là được. – Nó tỏ vẻ bối rối.

– Hai người! – Nam tức đến mức mắt tròn trắng, sùi bọt mép.

– Hahahaha... – Nó với Vy nhìn nhau rồi ôm bụng cười. Cho chừa cái tật tự tin quá đáng!

– Hừ... – Nam hậm hực đi thẳng vào bếp, tìm đồ ăn để hạ hỏa.

– Nay chồng yêu...giận vợ à? – Vy nói vọng vào nhà bếp.

– Ứ thêm giận! – Nam hét to.

- Hi...haha... – Hai chị em lại tiếp tục cười mặc cho cái núi lửa sau bếp tiếp tục bốc khói.
- Trẻ con! – Thanh lăm bầm máng một tiếng, bước xuống phòng khách ngồi cạnh nói với Vy.
- Sáng giờ trên phòng à? – Nó quay sang nhìn con nhỏ bạn. Thanh trông thảm và thiếu sức sống kinh khủng.
- Ừ...không thích xuống. – Thanh mệt mỏi nằm vật ra sofa.
- Haiz...tao không ngờ lại có một ngày hotgirl như mày lại sống dờ chết dờ chỉ vì nhớ người yêu đấy! Đó là chưa kể chỉ vừa xa nhau 1 tháng 7 ngày. – Nó nhăn mặt.
- Thế mày thì sao? Cũng nhớ lắm chứ gì? Lo lắm chứ gì? Thế nên mới đếm cả từng ngày thế kia. – Thanh cười nhạt.
- Vớ vẩn. – Nó trừng mắt.
- Sao cũng được, không phải thì thôi. – Thanh nhún vai.
- Mà nè, em tính đi Hawaii thật à? Bao giờ đi? – Vy khều vai nó.
- Bao giờ cũng được. Mà nếu muốn đi chơi thì chắc cuối tuần sau là đi được rồi. Em đang lên kế hoạch tắm nắng đây. – Nó nháy mắt.
- Đi Hawaii sao? Nhắc mới nhớ, địa điểm tổ chức lễ kết nạp lần này là tại chi nhánh ở Hawaii phải không? – Thanh bật dậy.
- Ừ...Tao thêm tắm nắng lăm rồi này. Hồi đợt đi Nha Trang với trường chưa kịp tắm biển đã phải về thành phố, chán chết. – Nó chun mũi.
- Vậy thì đi. Tao cũng muốn tắm biển lăm rồi đây. Mùa này mà ra biển mặc áo tắm thì sướng phải biết! – Thanh lúc này sáng mắt lên.
- Em tính cung cấp thêm máu cho bệnh viện nữa à? – Vy cười.
- Em làm gì mà cung cấp máu? – Thanh ngờ nghệch.
- Ngốc! Mày mà ra biển mặc áo tắm thì có khối thẳng chảy máu mũi. – Nó cốc đầu Thanh.
- À...ra thế. Nhưng có sao đâu. Vậy cũng tốt.
- Tuỳ mày thôi. Thế cuối tuần sau đi nhé! – Nó lè lưỡi.
- Ok. – Vy gật đầu.
- Ôi...biển Hawaii...tao đồng ý! – Thanh chấp tay trước ngực.

Nó với Vy nhìn Thanh bằng ánh mắt kì thị. Mới cách đây mấy phút còn chết lên chết xuống, ừ dột vì thương nhớ người yêu. Vậy mà giờ nghe tới việc đi Hawaii là mắt sáng trưng như đèn pha ô tô, thật đúng là chỉ có Thanh!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

CHAP 59

Chiếc máy bay hạ cánh xuống phi trường tại Hawaii vào lúc kim đồng hồ vừa chỉ điểm 9g tối. Tụi nó nắm tay nhau, ung dung bước ra khỏi sân bay mặc cho Thiên với Nam loay hoay tự xoay sở với đồng hành lý?!

- Chúng ta ở đâu? – Hải Anh ngó ngang ngó dọc.
- Khách sạn đi. Lâu lâu ở khách sạn cũng vui, vả lại tao không mang theo chìa khoá nhà! – Thanh lên tiếng. (Nhỏ có một căn biệt thự ở Hawaii)
- Được đấy. Vậy khách sạn nào bây giờ? – Vy gật gù.

– Thì chị với Hải Anh nhớ xem ở đây có khách sạn nào. Đừng nói với em là nhà hai người làm địa ốc mà lại không có lấy một cái khách sạn nơi này nhé!
– Nó gườm gườm nhìn hai chị em.

– Ai mà nhớ nổi! – Hải Anh dậm chân.

– Chị không rõ... hình như... có một cái tên... tên gì nhỉ? À... Queen! Queen Hotel. – Vy cố lục lọi trong đầu.

– À... em biết chỗ đó rồi. Vậy chúng ta đi. – Thanh reo lên rồi bắt taxi.

Cả bốn người vui vẻ leo lên taxi đến thẳng khách sạn mà không để ý rằng trong đoàn mất tiêu hai anh chàng hotboy! Kể cũng tội nghiệp thật, vì phải lo xách đồng hành lý khệ nệ của tụi nó mà đến khi ra được tới cổng sân bay, tụi nó đã mất dạng mất tiêu rồi!

...

Từ lúc xuống sân bay tới giờ, tụi nó đã ở trên đất Hawaii hơn hai ngày mà chưa ra biển. Thế mà trong khi đó chỉ còn bốn ngày nữa là tới lễ kết nạp nên thời gian chơi chẳng còn bao nhiêu. Ngày đầu tiên thì đi dạo, ngày thứ hai thì đi mua sắm. Cứ tưởng chiều ngày thứ hai là đã có thể ra biển rồi chứ ai ngờ việc lựa áo tắm của Thanh đã khiến cả bọn trẻ kế hoạch. Bỏ tay!

Sáng sớm tinh dậy, nó và Thanh đi mãi mà không tìm thấy Vy với Hải Anh đâu. Đến khi gọi điện thoại thì cũng không bắt máy khiến hai đứa điên máu vô cùng. Đã đánh lẻ thì thôi chứ, cũng phải biết suy nghĩ tới hai đứa đang cô độc ở đây, thế mà dám bỏ đi chơi một mình. Thật là...

– Ra biển đi. Giờ này tắm nắng thích đây. – Thanh rù rê nó.

– Được thôi... bốn người kia đi rồi thì tụi mình cũng phải đi chơi chứ! – Nó hùng hổ. (Hai anh chàng đã tìm được khách sạn rồi)

– Ok. – Thanh gật đầu chắc chắn.

...

Bãi biển trong xanh cùng hàng dừa và làn gió hiu hiu thổi khiến tụi nó cảm thấy phấn khích vô cùng và quên bồng mất nỗi nhớ chồng bao ngày qua. Mặc dù đang là mùa đông nhưng ở nơi đây cứ như mùa hè vậy, nắng vẫn chiếu xuống bãi cát trắng mịn dẫn lối cho tụi nó.

Thanh ngẩng cao đầu, tự tin đi trên bãi biển trước cái nhìn của mọi người. Con trai thì xịt máu mũi dài dài còn con gái thì đỏ mặt ghen tị với vóc dáng chuẩn của hai siêu mẫu trước mặt. Nhỏ mặc trên người một bộ bikini hai mảnh màu đỏ bốc lửa, từng đường nét đẹp đúng chất cứ hiện rõ mồn một dưới đáy mắt mấy thằng đàn ông háo sắc khiến chúng thêm thuồng. Có thể nói, bộ dạng thế này thì đây hình như không phải là Thanh mà là con người của siêu mẫu Ellie nổi tiếng.

Nó bước bên cạnh cô bạn, gương mặt đẹp như pha lê với nụ cười mỉm nhẹ trên môi khiến vô số thằng chết lên chết xuống. Tâm trạng lúc này của nó cực kì thoải mái vì đây mới đúng là một kì nghỉ đúng nghĩa. Nó đang cần xả stress vì công việc quá căng thẳng, đầu óc nó lúc nào cũng phải căng ra như dây đàn, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Bộ bikini màu đen của nó giúp làn da trắng hồng nổi bật hơn. Dù kín đáo hơn Thanh nhưng nó cũng là hai mảnh, cũng là thứ vũ khí mà nó đã vô tình giết chết ánh nhìn của bao nhiêu con người đang đứng trên bãi biển. Thật sự thì bảo nó đẹp thì không đúng, phải nói là quá đẹp khi ông trời đã cho nó cái vẻ ngoài đến bất công ấy!

Cả hai cứ cùng nhau đi trên bãi biển như thế mà không biết rằng phía sau lưng là một đám đông với ở giữa là hai người con trai – ước mơ của hàng vạn cô gái! Con gái dường như là muốn quỳ rạp dưới chân và nguyện chết vì cả hai người vậy. (Có vẻ hơi quá! =.=)

Nằm trên chiếc khăn trải trên bãi cát, hai đứa tắm nắng với một trạng thái thoải mái. Tất cả mọi mệt mỏi, căng thẳng đều đang được xả ra để tinh thần thư thái, sáng khoái chuẩn bị cho cuộc chiến lớn.

Gương mặt hai thiên thần bãi biển là cái kính đen to bản để che ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào mắt, bên cạnh còn có cả ly cocktail mát lạnh. Thật sự thì chắc chắn không có phương pháp xả stress nào tuyệt vời như thế này.

Mặc kệ đám đàn ông xung quanh cứ liếc nhìn, cả hai vẫn cứ ung dung như không. Có sắc mà không để người khác ngắm thì ở nhà cho rồi, còn vác cái mặt ra ngoài đường làm gì?

– Ha... thoải mái thật! Quyết định đi Hawaii sớm vài hôm đúng là chính xác! – Thanh vui vẻ nói.

– Hết nhớ chồng rồi à? – Nó hơi cười.

– Hừ... cái tên trời đánh đó nhớ làm gì? Hắn ta đi hơn cả tháng có thèm gọi về một lần đâu! – Thanh cau gắt.

– Oh... thật là không nhớ chứ? Tao thấy mày suốt ngày chui rúc vào phòng không thèm ra ngoài lấy nửa bước, toàn ôm ảnh chụp mà ngắm lại bảo là không nhớ à? – Nó bĩu môi.

– Tao thế bao giờ? Chẳng qua... là...

- Là sao? Nhớ thì nói thẳng nhé! – Nó cười gian.
- Mệt! Ừ thì nhớ! Mà mày thì sao, cũng nhớ muốn chết mà bày đặt! – Thanh gắt.
- Hừ...tao không thèm quan tâm hần. – Tối lượt nó nhăn mặt.
- Không quan tâm...nói nghe ngon quá ha. – Thanh lườm nó.
- Ừ đấy. – Nó kênh mặt.
- Mà công nhận đi biển không có mấy tên đó cũng sướng thật.
- Sao lại sướng? – Nó chớp mắt.
- Có tên Duy đi theo tao chẳng dám mặc áo tắm. Mà mày biết tao rồi...đi biển mà không mặc áo tắm thì đi làm gì chứ? – Thanh khó chịu ra mặt.
- Thế thì về mặc đi qua đi lại cho tên đó ngắm cũng được mà? – Nó đùa.
- Tao không có biến thái nhé. Hần ta có nước thịt tao luôn thì có. – Thanh rung mình. Ai chứ Duy thì dám lắm, sói thể còn gì?
- Oh...hai cô em đẹp quá! – Một anh chàng tóc vàng nán lại gần.
- Anh là ai vậy? – Thanh nghe tiếng nói thì kéo cái kính đen xuống nhìn người đứng cạnh.
- Tự giới thiệu...tôi tên là Michael. – Anh chàng thân thiện nói bằng tiếng Anh. Rõ ràng là một anh chàng người nước ngoài.
- Oh...hân hạnh. Tôi tên Ellie. – Nhỏ mỉm cười đáp trả. Cũng bởi Thanh sống khá thoáng (không có nghĩa là lẳng lơ đâu nhé), lại thêm một khoảng thời gian ở Anh nên việc tiếp chuyện với người khác giới ở bãi biển cũng khá bình thường.
- Vậy còn cô gái bên cạnh em? – Michael hướng mắt nhìn snag nó.
- À...là bạn em, tên Venus. – Thanh nhìn sang nó.
- Venus sao? Một cái tên khá lạ nhỉ?
- Vâng. – Thanh gật đầu.
- Mà em có biết là hai người nằm đây khiến bao nhiêu tên thiếu máu rồi không? Thật sự thì đây là lần đầu tiên anh thấy người đẹp như cả hai đây. – Anh chàng cười híp mí.
- Cảm ơn anh đã khen. – Thanh gãi đầu cười ngượng mặc cho phía xa xa sau lưng có ngọn núi lửa sắp phun!
- Mà em bao nhiêu tuổi rồi? – Michael hỏi.
- A...em mới 17 thôi. – Thanh gãi đầu.
- Vậy sao? Anh cứ tưởng em 20! – Michael hơi bất ngờ.
- Dạ... – Thanh cười như mèo, ý nói nhỏ già trước tuổi à?
- Lâu quá không gặp. – Thêm một giọng nói xen ngang vào giữa cuộc trò chuyện, nhưng có vẻ lần này, giọng nó ấy cũng thu hút sự chú ý của nó.
- Chào hai người. – Thêm một người đứng cạnh lên tiếng.
- Hai người... – Nó đẩy gọng kính xuống nhìn hai kẻ vừa mới đến, ánh mắt không giấu nổi sự bất ngờ.
- Sao anh ở đây? – Thanh mở căng mắt nhìn.
- Khoá tập huấn diễn ra ở Hawaii, hai người không biết à? – Một người nói.
- Không. – Thanh với nó đồng thanh lắc đầu ngơ ngác.
- Sao em ăn mặc thế này? – Người còn lại nhìn chăm chăm Thanh.
- Hơ...Duy...em...em... – Thanh gãi đầu, không ngờ lại gặp người yêu trong hoàn cảnh này.
- Đây...bạn trai em à? – Michael nhìn Thanh hỏi nhỏ.

- Sao...sao anh biết? – Thanh trợn mắt.
- Ánh mắt anh ta nhìn anh có hai ngọn lửa, chứng tỏ anh chàng đang ghen lắm đấy. – Michael há mắt về phía Duy.
- Thật xin lỗi anh... – Thanh ái ngại.
- Không sai, người có lỗi là anh mới phải vì đã nói chuyện với người đã có bạn trai. Thôi, bye em, có duyên thì gặp lại! – Michael tiếc rề đứng dậy bỏ đi mất.

Khi Michael đi mất thì không khí giữa bốn con người chùng xuống hẳn. Đảm bảo là hai anh chàng ghen lắm đấy. Người yêu mặc bikini ra biển cho cả khối thằng ngăm ngăm thêm thương thì thằng nào không tức? Nếu muốn mặc bikini thì về nhà mặc cho một mình tụi hấn xem là được rồi!?! (Để hai anh thật hai chị ấy à???)

Thanh lột cái áo thun đang mặc trên người thả xuống cho Vi, cậu đang bốc hỏa trước ánh nhìn của lũ đàn ông ngoài kia. Thanh rõ ràng đã là người yêu của cậu thì ai cho nhìn chứ? Nhìn tiếp chắc chắn Thanh sẽ nhào ra cho mỗi thằng một phát nhập viện.

- Anh đưa em làm gì? – Thanh giờ cái áo lên trước mặt Duy.
- Mặc vào! – Duy không thèm nhìn nhỏ lấy một cái.
- Nhưng để làm gì? – Nhỏ vẫn ngô nghê không hiểu. (Hay không thèm hiểu?)
- Anh bảo em mặc thì cứ mặc đi! – Duy gắt.
- Anh sao kì vậy? – Thanh dùng dằng đứng dậy trừng mắt với Duy.
- Em... – Duy tức không chịu nổi, đành giật lấy cái áo trên tay Thanh rồi mặc luôn vào cho nhỏ. Xong thì kéo nhỏ đi thẳng.
- Anh bỏ em ra! – Thanh cố gắng giật tay ra khỏi tay Duy.
- Em còn nói một tiếng nữa thì đừng nhìn mặt anh! – Duy quay lại hăm dọa nhỏ rồi tiếp tục kéo nhỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

CHAP 60

Bỏ lại cặp đôi còn đang bơ vơ nhìn hai người đó ở chốn này, hai cái mặt ngu ngơ nhìn nhau một hồi rồi cũng bó tay. Thanh chỉ mới là mặc áo tắm đi tắm nắng ở biển mà đã vậy rồi, Duy mà theo nhỏ sang Anh làm việc, xem nhỏ lúc chụp hình rồi sẽ tức điên nữa!

- Chắc...cái thằng... – Hấn tặc lưỡi.
- Ghen quá đáng. – Nó cười khẩy.
- Mà sao em qua đây sớm vậy? Anh nghĩ chắc hai ngày nữa em mới qua?
- Đi sớm xả stress, dạo này đau đầu quá! – Nó lại kéo kính lên, tiếp tục nằm tắm nắng.
- Này...em không sợ anh ghen giống Duy sao mà còn làm vậy? – Hấn chau mày tỏ vẻ không hài lòng.
- Thế anh làm gì được em? – Nó cười khẩy.
- Em... – Hấn tức nghẹn họng.
- Anh có gì muốn nói hay sao? Gọi người khác mà không nói nữa là hơi bất lịch sự đấy. – Nó dùng dụng trêu tức hấn.
- Được đấy! Em được lắm! – Hấn nghiêng răng.
- Cảm ơn vì lời khen.

Hắn há mồm nhìn nó ung dung. Cái kiểu gì đây? Hắn nói đến thế mà vẫn thản nhiên đáp lại như vậy, rõ ràng là muốn thách thức sự nhẫn nhịn của hắn!

Thật là quá đáng, nó có xem hắn là người yêu không thế? Đang lẽ sau gần hai tháng gặp lại, nó phải hỏi han hắn thời gian qua thế nào chứ? Có ăn no ngủ kĩ hay không? Có gặp chuyện gì khó khăn không?

Thay vào những suy nghĩ của hắn là thái độ bình thản đến phát điên của nó. Hắn hậm hực ngồi quay lưng hắn sang một bên, hai tay khoanh trước ngực với vẻ mặt cực-kì-nghiêm-trọng!

Mất một lúc thấy hắn không nói lấy một tiếng làm nó cảm thấy bất bình thường. Tháo cặp kính đen xuống, nó nhìn thấy tấm lưng rộng đang quay mặt về phía mình. Chồng hay tay xuống nên cát, nó ngồi dậy rồi chọt chọt vào lưng hắn:

– Này...Phong! Anh giận à?

– Tránh ra. – Hắn nghiêm giọng.

– Thôi mà...em đùa chút. Anh dỗi làm như con nít không bằng. Anh nên nhớ anh sắp 19 rồi đấy! – Nó kéo áo hắn.

– Kệ...buông ra. – Hắn hất gông.

– Không buông! – Nó cương quyết.

– Buông ngay! – Hắn gắt.

– Không!

– Buông!

– Không!

– Đã nói là buông ra ngay! – Hắn quay lại hất tay nó làm nó đang quỳ trên chiếc khăn phải ngã sang một bên.

– Á! – Nó kê lên một tiếng làm hắn chú ý.

– Tiểu Lâm! Em...có sao không? – Hắn hơi sững người nhìn nó rồi đỡ nó ngồi dậy.

– Anh đúng là đồ quá đáng, trẻ con vừa thôi! Hức... – Nó quát hắn rồi nấc lên khiến hắn ngỡ ngàng. Đôi mắt tím trong veo trước mắt đang ngân ngấn nước, gương mặt xịu xuống vì đau trông đến tội nghiệp.

– Anh...anh xin lỗi! Em có sao không? Đau lắm không? Trầy cả rồi... – Hắn bối rối cầm tay nó lên, ngay ở khuỷu tay, mấy vết xước nhỏ bé đã sưng lên và rướm máu nổi bật trên làn da trắng.

– Anh bỏ ra! – Nó phụng phịu.

– Đề im anh xem nào! Em đừng có bướng được không? – Hắn khó chịu nói, đôi mắt cứ dán chặt vào vết thương còn con của nó còn tay thì liên tục xoa nhẹ.

Nó im lặng ngồi không nói nữa, để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Khoé môi chọt nhếch lên một nụ cười, nó không ngờ hắn ngốc vậy. Chỉ một cú đẩy nhẹ thế thôi thì có gì ghê gớm chứ? Nó là Bắc ma nữ mà, vốn dĩ đã không té do cú hất tay đó nhưng thôi, thêm tí kịch cũng hay. Nó muốn xem phản ứng của hắn ra sao. Xem ra nó cũng đáng đi làm diễn viên đấy chứ? Qua mắt cả một con người kinh nghiệm đầy mình như hắn thì khả năng không tởi.

Duy ấn Thanh vào trong chiếc BMW của mình rồi lái thẳng đến khách sạn. Do cả hai dùng danh và cả nguyên chặng đường chỉ một mình Thanh gất gồng nên nhỏ cũng không để ý rằng Duy đưa mình về...khách sạn QUEEN?!?

Duy bực tức không thèm trả lời nhỏ lấy một câu mà kéo thẳng nhỏ ra khỏi xe, lên thẳng lầu và vào thẳng phòng 2056.

“Cạch”

Đóng cửa và khoá chốt, Duy đẩy Thanh vào phòng khiến nhỏ chúi nhủi xuống giường. Lồm cồm ngồi dậy ngay mép giường, Thanh ngẩn mặt lên nhìn Duy đầy khó hiểu:

– Anh làm gì vậy? Sao lôi em vào đây?

– Xem ra anh phải dạy lại em rồi. Có chồng mà còn mặc áo tắm ra biển là thế nào? – Duy đứng khoanh tay trước mặt nhỏ.

– Chồng gì? Chúng ta chưa kết hôn đâu mà chồng con nhé! – Thanh khó chịu phản bác.

– Oh...thế là em chưa biết gì à? Cách đây hai tuần, pama anh sang gặp pama em rồi.

- Thì sao chứ...hà? Cái gì cơ? – Thanh phẩy tay nhưng sau đó khựng lại.
  - Mẹ em quyết định giao em cho anh rồi nên em chính thức trở thành vợ anh rồi nhé. – Duy hất mặt.
  - Anh điên à? Chỉ mới là pama gặp thôi, em cũng chưa quyết định đi lấy chồng à nha. – Thanh găng họng cái.
  - Pama em đã quyết rồi thì đừng có mong mà cãi lời. – Duy nhe nhón.
  - Nhưng anh quên à? Em vẫn còn hôn ước với bên nhà Triệu gia nhé.
  - Anh không lo, pama em bảo sớm muộn cũng sẽ huỷ hôn ước đó thôi! – Duy khoái chí.
  - Em không tin. Có phải anh làm sức ép gì với pama em không? – Thanh nhìn Duy đầy ghê ngại.
  - Anh không biết...anh bắt đền! Ba em còn dặn ba anh là về nhà khuyến khích anh nhanh nhanh đấy, pama em muốn có cháu! – Duy hất mặt.
  - Anh! Nhưng anh điên à? Em với anh còn chưa kết hôn đấy, ở đó mà con với cháu! – Thanh chỉ thẳng tay vào Duy.
  - Thì sao? Anh không quan tâm. Có con rồi rước em về dinh cũng chưa muộn. – Duy nhún vai hờ hững.
  - Nhưng em chưa đủ tuổi, mới 17 thì vẫn còn là trẻ dưới vị thành niên! – Thanh bĩu môi.
  - Thì sao? Chẳng phải con đường chúng ta đang đi vốn không coi trọng pháp luật sao? Chỉ cần chủ tịch Trúc Hải vào chủ tịch Nguyễn bắt tay nhau đứng lên cất tiếng nói thì sẽ được thôi. Thế lực của hai bên thế nào, em phải biết chứ? – Duy tỏ vẻ bình thản như chẳng có chuyện gì to tát.
  - Nhưng em không muốn! Em còn trẻ, em chưa muốn có con vội, để dành thời gian đi chơi có phải sướng không? Có con rồi phải ở nhà làm vợ hiền dâu thảo, em không chịu nổi cảnh đó. – Thanh ầm ừc.
  - Đến đó gửi con cho pama giữ. Họ chắc chắn không từ chối. – Duy vẫn cứ lí lẽ. (Xem ra anh này muốn có con lắm rồi)
  - Nhưng...nhưng... – Thanh cứng họng, nói mãi không thành câu.
- Nhỏ không hiểu nổi Duy đang suy nghĩ cái gì nữa? Chẳng phải điều này trước đây Thanh đã từng nói rồi à? Thời điểm này là chưa thích hợp. Nguy hiểm còn xung quanh, thân mình chưa chắc đã bảo vệ nổi, huống chi...
- Anh không cần biết. Chỉ biết là em mang tội đã có chồng rồi mà còn để mấy tên vô lại ngoài kia ngắm là sao? Lại còn mặc áo tắm ai mảnh nữa chứ! Em tính chọc điên anh à? – Duy cúi mặt xuống sát mặt nhỏ.
  - Thì sao? Ra biển không mặc áo tắm thì mặc gì? Anh vô lý vừa thôi. – Thanh trừng mắt.
  - Nhưng có cần phải hai mảnh không?
  - Thời trang, em thích thế. – Thanh hất mặt thách thức.
  - Em đúng là hư lắm rồi nhé. Không dạy không được. – Duy nhăn mặt, đôi mắt khế kiếc xuống dưới rồi lại đỏ mặt hướng mắt lên đối mặt với Thanh. Đến cậu mà còn đỏ mặt muốn chảy máu mũi thì lũ sói già ngoài kia thì sao? Nghĩ đến lại càng tức hơn!
  - Anh dám! – Thanh thách thức.
  - Em nghĩ anh không dám à? Tình trạng của em hiện tại...nên nhớ là anh thật em dễ lắm đấy! – Duy sấn tới làm Thanh ngã người ra sau cho tới khi nằm hẳn xuống giường.
  - Anh...dừng lại! Em thua! – Thanh giơ tay xin đầu hàng.
  - Muộn rồi cung. Em nghĩ sao thế? Khiêu khích anh cho đã rồi bảo thôi, dễ vậy à? Anh chỉ là đang thực hiện nghĩa vụ sinh cho pama một đứa cháu thôi. – Duy chụp hai tay nhỏ để lên đầu.
  - Anh là đồ đồi! – Thanh nghiêng răng, cô ẹo người nhưng...vô ích!
  - Đều nên em mới mê anh thế chứ? Nghĩ lại cũng đáng mà? – Duy nhếch môi, cúi mặt lại gần hơn nữa.
  - Anh...anh tránh ra...anh...um...um... – Thanh bị bịt miệng nhanh chóng nhờ nụ hôn của Duy.

Thanh mở tròn mắt ra nhìn con người trước mặt. Duy...hắn ta...dám? Cô không thể tin được là cậu dám làm điều ấy. Cô thật sự chưa chuẩn bị tinh thần làm vợ, làm mẹ. Đặc biệt là trong hoàn cảnh này. Mẹ nó vốn đã bước chân vào con đường tội lỗi, nay ba nó cũng sắp bước vào chốn ấy thì khi sinh linh ấy ra đời, sự nguy hiểm rình rập xung quanh nó là vô kể!

Thanh không đủ tin để bảo vệ đứa con của mình, nhờ không đủ khả năng để lúc nào cũng có thể bảo vệ con. Chỉ cần một giây lơ là, chỉ cần một giây thôi thì nguy hiểm sẽ chớp mắt đưa bé khỏi tay Thanh, đó là chuyện sớm muộn.

Không thể vùng vẫy khỏi Duy, một giọt nước trong veo chảy ra từ khoé mắt. Đúng lúc ấy, Duy mở bừng mắt nhìn nhỏ rồi ngồi dậy. Cả hai thật sự không biết phải làm sao.

– Đừng khóc... anh không làm điều đó đâu! – Duy gạt đi giọt nước mắt của Thanh.

– Nhưng em... – Thanh ngẩng mặt lên nhìn Duy muốn giải thích.

Kết hôn với Duy là điều nhỏ thật sự muốn nhưng không phải là bây giờ. Mọi thứ, cái gọi là nguy hiểm bây giờ mới chính thức bắt đầu...

– Suyt... anh hiểu em nghĩ gì, em cảm thấy lo điều gì. Chuyện của chúng ta, sau khi kết thúc tất cả, anh nhất định sẽ sang hỏi cưới em ngay lập tức. Thật sự là bây giờ anh dù không muốn thật đấy, anh muốn nhanh chóng rước em về nhà nhưng mà... anh tôn trọng suy nghĩ của em. – Duy đặt tay lên môi nhỏ, ra dấu im lặng rồi nói.

– Em...

– Thôi được rồi. Em thay đồ đi rồi chúng ta đi chơi, mặc vậy sẽ cảm lạnh mất! – Duy cắt ngang lời của Thanh.

Cậu hiểu đó là lời giải thích nhưng giải thích làm gì trong khi Duy hiểu tất cả? Suy nghĩ của Thanh hoàn toàn đúng.

– Ó... nhưng đồ đâu em thay? Đây là đâu? – Thanh ló ngó.

– A... anh quên hỏi em ở khách sạn nào mất rồi. Đây là phòng anh, phòng 2056 khách sạn Queen. – Duy đập tay vào đầu một cái.

– CÁI GÌ? Khách sạn Queen? – Thanh hét lên.

– Phải, sao em hét to thế! – Duy bịt tai lại.

– Quái lạ... em ở đây ba hôm rồi mà chưa gặp anh? Em ở phòng 2053. – Thanh tròn mắt.

– Sao? 2053? Cùng một dãy hành lang sao chúng ta chưa từng gặp? – Duy ngạc nhiên.

– Ai mà biết? Thế là hiểu em với anh không có duyên rồi. – Thanh nhếch môi.

– Làm sao mà không có duyên được? Chắc tại anh đi sớm về khuya nên ít gặp thôi. – Duy ngay lập tức bác bỏ.

– Thì thôi. Em về phòng thay đồ, hẹn gặp anh sau. – Thanh nhún vai rồi đứng dậy.

Nhỏ bước đi một mạch thẳng ra khỏi phòng không thèm ngoảnh lại lấy một cái. Duy ngồi bên trong chỉ biết ngả người nằm xuống giường, nén lại tiếng thở dài vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

CHAP 61

Trước ngày lễ kết nạp 2 ngày

Cả đám đủ 8 người, 4 cặp đôi ngồi trong phòng 2054 của nó. Mỗi người một trạng thái, một công việc.

Nó ngồi trên giường dựa lưng vào tường, trên đùi là chiếc laptop với đôi bàn tay thon dài gõ liên tục. Hắn ngồi cạnh nó cứ đưa tay nghịch mái tóc hung đỏ kia khiến nó mấy phen cau gắt. Nó đang làm một số tài liệu cần thiết cho KK.

Thanh và Duy lộn xộn, nhốn nháo ngồi chơi đùa xe không yên thân. Cứ chốc chốc đưa này chồm qua đưa kia chê bai và tất nhiên, theo sau đó là một mầng chí chèo cạnh khoé không ngừng nghỉ.

Trong khi cặp đôi đó ồn ào thì cặp đôi Hải Anh với Thiên im lặng hơn. Cả hai đang tình cảm gọt trái cây đút nhau ăn. Hix...

Vy thì tối mặt tối mũi ngồi nói chuyện điện thoại với ai đó với giọng điệu cáu gắt, khác hẳn nét điềm tĩnh thường ngày. Nam ngồi bên cạnh cứ liên tục vuốt lưng cho cô hạ hỏa.

“Tôi đã bảo là làm cho cẩn thận vào. Các người làm ăn kiểu gì mà lại để chuyện ấy xảy ra?” – Vy gắt gỏng.

“...”

“Tôi không muốn nghe giải thích. Nếu các người có trách nhiệm thì làm ơn mau chóng thu hồi số hàng ấy lại giùm tôi!” – Vy lại gắt to hơn.

“...”

“Bồi thường? Tất nhiên rồi, số hàng đó công ty chúng tôi đã bỏ một số tiền không nhỏ để mua. Các người nghĩ chúng tôi bỏ tiền để mua hàng kém chất lượng về bán à? Tiền thì tôi không tiếc nhưng còn uy tín của công ty, các người có nghĩ cho chúng tôi không?”

“...”

“Tôi không muốn nói nhiều. Ngay lập tức thu hồi số hàng ấy lại, bồi thường đúng khoản hợp đồng và chúng ta ngưng hợp tác. Đừng bảo chúng tôi hủy hợp đồng và phải bồi thường khoản phí, chính các người đã làm trái hợp đồng trước!” – Vy lớn tiếng rồi cúp máy. Thật tức mà!

Dần mạnh cái điện thoại xuống đất khiến màn hình bị nứt, Vy chẳng thèm quan tâm. Nam bên cạnh quan tâm, nhanh tay mở nắp chai nước suối mát lạnh đưa cho Vy.

Cô giật lấy chai nước từ tay anh đưa lên miệng uống một hơi hết sạch. Nói chuyện với cái lũ thiếu động não ấy thật là tốn thời gian, tốn nước bọt lại còn mau già.

– Ai chọc giận chị thế? – Hải Anh bỏ trái dâu vào miệng, quan tâm hỏi.

– Đối tác vừa kí hợp đồng. Đúng là lũ ăn hại! – Nhắc lại càng khiến Vy bức mình, cô đưa tay ném mạnh cái chai về phía tường, ngay thẳng mặt của nó.

“Bộp”

Nó đưa tay lên mặt chụp lại cái chai, mặt ngược lên nhìn tinh bơ:

– Là lũ ấy chọc chị mà? Sao lại nhắm vào em?

– Hừ...lỡ tay! – Vy hậm hực nói một câu không thể tinh hơn được.

– Mà bọn chúng làm gì vậy? Đạo này không theo dõi việc công ty. – Thanh đặt cái điện thoại xuống.

– Phải rồi...chị từ khi thằng Duy đi có chịu để ý gì đâu? Toàn chui rúc trong phòng. – Vy khinh khinh.

– Chị! – Thanh phụng phịu nhảy dựng lên.

– Hihi... – Duy cười lém lỉnh lên nhìn Thanh và ngay sau đó thì nhận được một cái nhìn cảnh cáo đến mức báo động đỏ của người đẹp.

– Bọn đấy giao hàng theo đúng hợp đồng nhưng toàn là kém chất lượng. – Vy lặng lẽ thở dài.

– À...chuyện ấy à? Tưởng giải quyết xong rồi chứ? – Nó chớp mắt nhìn Vy

– Em biết chuyện này à? Đối tác mới gọi báo chị thôi mà? – Vy ngạc nhiên.

– Ô...thế chị không biết số hàng đó chưa được tung ra thị trường à? Em chặn hàng hết rồi? – Nó nhú mày?

– Sao em biết mà chặn? – Vy lại hỏi.

– Số hàng đó lúc đưa hoá đơn lên cho em có gì đó không ổn. Số lượng là 1200 nhưng khi kiểm kê lại thì 1550! Không lí nào họ lại dư đến 350 phần hàng đó. Trước giờ em chỉ mới gặp trường hợp thiếu chứ chưa có trường hợp nào lạ đến vậy. Ngoài ra... – Nó đang thao thao bất tuyệt thì im lặng.

– Sao nữa? – Thiên tò mò nhìn em gái.

– Em không nói được. – Nó lắc đầu, làm sao mà nó có thể nói cho mọi người là nó cài người vào công ty đối tác kia chứ? Và sự thật khi phát hiện quả thật là quá sức mong đợi!

– Sao thế? – Hân tiếp tục nghịch tóc nó.

– Không có gì, cũng chẳng quan trọng. Mà anh làm gì nghịch tóc em hoài vậy? – Nó lắc đầu rồi quay sang nhìn mặt.

- Hừ... – Hấn đổi quay sang chỗ khác nhưng nó không thêm bận tâm khiến hấn què.
- Thì thôi, mày không muốn nói thì thôi vậy. Mà hay là tối nay chúng ta đi chơi đi! – Thanh nhún vai rồi hào hứng đưa ý kiến.
- Đi chơi? À...mấy giờ rồi? – Nó nheo mắt.
- 9g hơn. – Nam nhìn đồng hồ đeo tay.
- Oh...vậy à? Ai muốn đi cứ đi nhé, có việc rồi. – Nó đặt cái laptop sang một bên rồi đứng dậy.
- Đi đâu vậy? Cho tao đi với! – Thanh nhón nháo.
- Stop! Mày ở nhà không làm phiền tao! – Nó chặn Thanh lại.
- Sao chứ? Mày đi đâu mà không cho tao đi? – Thanh phụng phịu.
- Đi gặp một người.
- Ai vậy? – Hấn ngược mắt lên hỏi nó. Không phải là đi gặp thằng nào đấy chứ?
- Hừm...Nữ tước! – Nó đảo mắt quanh phòng rồi nhún vai.
- Nữ tước? Chị ấy sang bao giờ? Cứ tưởng lễ kết nạp lần này chị ấy sẽ không dự chứ? – Hải Anh ngỡ ngàng.
- Lần này thì chắc phải dự thôi. Bị tao và thầy làm sức ép thế mà... – Nó trề môi.
- Nếu mày đi gặp bà già ấy thì thôi, tao không đi! – Thanh dùng dằng ngồi xuống.
- Thì đấy nên tao mới bảo mày ở nhà đi. – Nó hơi cười.
- Nhưng mà Nữ tước là ai thế? – Duy nghiêng đầu.
- Oh...người này mày chưa gặp bao giờ thì phải? Cô ta có thân phận giống mày đấy. – Thiên giải thích.
- Ế...vậy cô ta đẹp không? – Duy sáng mắt.
- Đây thì đẹp! – Thanh đánh một phát vào đầu Duy nỗ đom đóm bay vòng vòng.
- Au...sao em đánh anh? – Duy nhăn nhó.
- Thích bà già đó thì đi luôn đi. Miễn về! – Thanh trừng mắt gắt gỏng, lấy điện thoại rồi đi về phòng đóng cửa cái “rầm” muốn rung cả nền đất! Ai bảo khen “Nữ tước” trước mặt nhỏ?
- Đây...làm gì mà cô ấy làm dữ vậy? – Duy khó chịu ra mặt, cậu có làm gì nên tội đâu?
- Đáng đời cho bỏ cái tật. – Hấn cười khẩy.
- Khen Nữ tước trước mặt Nam mà nữ là điều cấm kị mà bất cứ ai trong tổ chức đều phải biết đấy. Cũng như ngược lại, đừng bao giờ khen Nam mà nữ trước mặt Nữ tước nếu không muốn chết. – Hải Anh cười đùa.
- Có cần ghê thế không? Mấy người nói quá à? – Duy hơi rợn.
- Hoàn toàn chính xác đấy. Cho mày chừa cái tật nghe thấy gái là sáng mắt lên, háo sắc thấy sợ. – Nam hất mặt chê bai nhưng ngay sau đó lại la oai oái vì bà xã véo tai:
- Anh thì sao? Đi tới đâu cũng nháy mắt với mấy em chân dài thì có tư cách gì mà nói người khác?? – Vy nghiêng răng treo treo.
- Á...đau...đau anh! Em bỏ tay ra đi...anh chỉ đùa...đùa thôi! Với lại dù sao anh chỉ muốn cảnh cáo thằng em rề tương lai thôi mà? – Nam nhăn mặt, xuyt xoa vì đau.
- Cẩn thận, lo cái thân anh đi! – Vy buông tay, trừng mắt.
- Hix... – Nam mặt như mếu, khóc không ra nước mắt.
- Hahaha...cho chừa cái tật. Làm như mày hay lắm ấy! – Duy ôm bụng cười.
- Im. – Vy lừ mắt sang, buông đứng từ.

– Dạ, em im – Duy nhận được ánh mắt của Vy thì ngay lập tức ngồi ngay ngắn lại.

– Hừ... thừa hơi thì về xem con Thanh thế nào đi kìa. Giờ chắc nó ầm ức lắm đấy. Anh nên nhớ rằng Nữ tước với Nam ma nữ là khắc tinh của nhau. – Nó chau mày bực bội.

– À... quên. Vậy mọi người ở đây nhé, tao next. – Duy vội vã đứng dậy vọt ra khỏi phòng với tốc độ ánh sáng.

– Haiz... thôi... mọi người về phòng đi, em cũng phải đi rồi. – Nó đuối.

– Ok, bye. Nhớ về sớm. – Vy vẫy tay, kéo Minh ra khỏi phòng.

– Có gì gọi nói tao biết nhé. Nhớ chị ấy thật! – Hải Anh cười vui vẻ rồi cũng bước ra ngoài song song cùng Thiên.

– Đi cẩn thận đấy. Có chắc là không cần anh đi theo không? – Hân lo lắng dặn dò.

– Không sao. Anh về phòng ngủ trước đi. – Nó lắc đầu rồi đẩy hân ra, đóng cửa phòng.

Chốt khoá cửa, nó đứng dựa vào tường thở dốc. Một tay nắm chặt, một tay đưa lên ôm trán, mặt nó tái xanh. Có gì đó không ổn. Nó có linh cảm không hay!

Một thiên thần ngồi trên chiếc moto đang chạy đua với gió. Từng giây từng phút trôi qua quả thực rất nặng nề. Từng nhịp thở gấp gấp, chẳng hiểu vì sao trong lòng lại bức rức, tim đập nhanh tới thế.

Chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra!

“Két”

Chiếc xe moto đen phanh gấp trước cổng của một căn biệt thự bằng gỗ nằm trên sườn núi, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài nhộn nhịp kia. Bây giờ cũng tối rồi, chắc hơn 10g mà căn nhà không có lấy một ánh điện.

Chắc chắn không thể nào là đi ngủ sớm, con người đo hoàn toàn không đó thói quen đó. Càng chắc chắn hơn là không phải người đó đi vắng bởi vì đằng kia còn có một chiếc BMW. Cuối cùng là vì sao? Nó cảm thấy lo lắng.

Tháo mũ bảo hiểm rồi móc lên trên xe, nó bước tới mở cửa.

“Cạch...cạch...”

Bị khoá rồi!

Nó bước lùi lại phía sau, nhấp nhấp vài cái lấy đà rồi xoay người xung một cú đá phá cửa.

“Rầm”

Cánh cửa bị tác động một lực lớn, ngã sập xuống đất.

– Trâm Anh! Trâm Anh! Chị đang ở đâu? – Nó lao vào nhà hét lớn, tay mò mẫm trên tường tìm công tắc điện.

Đây rồi! “Tách...phụt...”

Nó nhấn công tắc đèn, ánh sáng xuất hiện và chiếu rọi khắp nơi.

– Ừ... – Một tiếng kêu nhỏ phát ra gây sự chú ý cho nó.

– Trâm Anh? Chị...chị... – Nó tròn tròn mắt nhìn con người đang ngồi trên ghế sofa trước mặt.

Trâm Anh gương mặt xanh xao, tái nhợt rịn đầy mồ hôi do thiếu máu và đau do vết thương. Hai bàn tay đang ấn chặt vào bụng để kìm máu, từng giọt nước đỏ tươi tràn qua từng kẽ tay.

– Hộp cứu thương ở đâu? – Nó quỳnh quáng.

– Tủ...dưới bếp... – Trâm Anh mấp máy, nói không ra hơi.

Nó nghe thấy bấy nhiêu thôi thì vùng chạy xuống phía sau nhà tìm hộp cứu thương. Nhìn vết thương của Trâm Anh thì ít nhất cũng đã phải chịu gần 4g rồi chứ chẳng ít, máu chảy xuống nền nhà lênh láng cả. Chỉ có điều nó không hiểu, sao Trâm Anh lại không tự băng bó, sơ cứu mà lại nằm im lâu vậy để bị mất máu?

Một vết thương hình tròn nhỏ, xung quanh là máu đã khô cứng đọng lại trên nền da trắng, nó khẳng định đây là vết thương do đạn bắn.

Cầm con dao nhỏ rạch một đường ngay vết thương, nó cố gắng lấy viên đạn ra khỏi cơ thể Trâm Anh.

– Á...hờ...hờ...áaa... – Cô nhóc thở khó nhọc, đau đớn kêu lên.

– Cố gắng chịu chút đi. Chị mất máu quá nhiều! – Nó cắn răng, cố tập trung xử lý vết thương trước mặt.

Sau một hồi khó khăn, nó cũng lấy được viên đạn ra. Quả thật, viên đạn ấy cắm sâu quá. Cũng tầm hơn 4cm chứ ít gì?

Khâu lại miệng vết thương xong xuôi, nó lấy bông tẩm nước ấm lau sơ qua rồi băng lại đàng hoàng. Ngược mắt lên thấy Trâm Anh cũng đã thiếp đi, nó cười nhẹ vì giờ đã bớt lo lắng. Chắc cô nhóc đau lắm rồi, và lại mất máu nhiều thế kia.

Dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, nó bế Trâm Anh vào phòng nằm nghỉ. Trong đầu cứ lòng vòng thắc mắc. Rốt cuộc, ai là kẻ tấn công Trâm Anh?

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ rọi thẳng vào đầu giường. Khó chịu trước ánh sáng, Trâm Anh nheo mày mở mắt. Thứ đầu tiên mà cô nhóc cảm nhận được là đau, thuốc tê đã hết tác dụng nên Trâm Anh nhăn mặt.

Giờ chấn ra, cô nhóc thấy vết thương đã được chăm sóc và băng bó kỹ lưỡng. Có điều, miếng băng trắng sau một đêm cũng đã thấm đỏ một màu máu.

“Cạch”

Nó mở cửa bước vào, trên tay là ...một tô cháo bốc khói nghi ngút. Đặt tô cháo xuống bàn cạnh giường, nó nhìn Trâm Anh hỏi han:

– Cảm thấy thế nào? Đỡ hơn chưa? Còn đau lắm không?

– Được rồi. Còn đau nhưng không sao. Đỡ chị ngồi dậy với. – Trâm Anh nói như không ra hơi.

– Được. – Nó gạt đầu rồi bước lại gần giúp Trâm Anh

– Ừ...au... – cô nhăn mặt.

Chắc có lẽ do vết thương còn mới nên ngồi dậy khá đau, tại động đến miệng vết thương mà.

– Đau lắm sao? – Nó quan tâm.

– Không sao... ổn rồi... – Trâm Anh lắc đầu.

– Vậy chị ăn chút cháo đi, cháo thịt bò đấy. Chị thiếu máu nhiều lắm nên nó sẽ giúp chị. – Nó bê tô cháo đưa lên trước mặt Trâm Anh.

– Cảm ơn em – Cô nhóc gượng cười đón lấy tô cháo rồi cầm muỗng lên cho từ từ vào miệng.

– Coi chừng nóng đấy. – Nó nhắc nhở.

– Ừ...

– Mà sao chị bị thương vậy mà khi về tới nhà lại không sơ cứu ngay, để lâu cho máu chảy nhiều thế? – Nó nhăn mặt.

– Lũ khốn đó...viên đạn có thuốc mê. Về đến nhà là chị ngất luôn...đến khi em tới gọi chị mới lơ mơ tỉnh. – Trâm Anh có vẻ tức tối.

– May là tối nay em đến, không biết nếu không thì mọi chuyện thế nào rồi?

– Chị xin lỗi đã làm phiền em. – Trâm Anh cảm thấy hơi có lỗi.

– Không sao đâu. Chị em quen biết cả mà. Nhưng chị có biết ai là kẻ đã bắn mình không?

– Không. Lạ hoắc. – Cô nhóc trề môi, lắc đầu.

– Vậy em sẽ cho người điều tra. Chắc chắn không phải là chuyện xích mích thù hằn bang phái. Bang ta không hoạt động ở Hawaii thì lấy đâu ra kẻ thù? Không lẽ lại là lũ đó? – Nó khoanh tay trước ngực.

– Lũ đó? Ai? – Cô nhóc nhìn nó.

– Lũ chó quay lại cắn chủ thôi.

– Vậy là em biết ai rồi à? Chị giao vụ này cho em xử lý nhé. – Trâm Anh không hỏi thêm.

– Ok...nhưng xử lý thì giờ chưa phải lúc. Đến đúng thời điểm, em sẽ làm luôn một lượt. Tội nó nợ em nhiều đấy. – Nó thở hắt ra.

– Ai biết em, muốn bao giờ xử cũng được. Mà sao em tới đây tìm chị? – Trâm Anh tỏ vẻ không quan tâm mấy.

- Sợ chị trốn không sang nên em ghé kiểm tra. Thầy bắt chị lần này nhất định phải có mặt nhưng tình hình này... – Nó nhìn vết thương, ái ngại.
- Không sao, đi chút về cũng được thôi. – Cô nhóc nhún vai.
- Tùy chị, nhưng cẩn thận động vết thương đấy. Hơi sâu, đạn 9 li bình thường.
- Ừm... vậy lủ kia đâu?
- Tụi nó không biết chị bị thương. Vy và Nam ở khách sạn có chút việc cần làm cho công ty. Thanh thì chị biết là nó không thích gặp mặt chị mà? Chị cũng không muốn gặp mặt nó thì hỏi làm gì? Hải Anh đánh lè với Thiên rồi. – Nó bĩu môi.
- Thiên với Hải Anh? Thành cặp bao giờ nhỉ? – Trâm Anh có vẻ hơi sững người.
- Cách đây gần ba tháng. – Nó thần nhiên như không.
- Oh... vậy còn anh ta biết chuyện gì chưa? Anh ta chờ Hải Anh cũng gần 4 năm rồi còn gì? Chắc khi biết tin này, anh ta sock lắm.
- Có vẻ, Hải Anh từ chối anh ta rồi nhưng tại anh ấy không chịu từ bỏ thôi. Cứ mù quáng mà nhìn tới Hải Anh, trong khi đó lại không để ý tới người phía sau mình. – Nó chẹp miệng, tình yêu rắc rối thật.
- Huyết Dạ... à... phải nói là Kiệt nhỉ? Anh ta yêu Hải Anh hơn chị tưởng, lần đầu một tên sát gái như hắn yêu thật lòng mà lại gặp tình đơn phương, kẻ cũng tội. Mà không chỉ anh ta, Bướm Đêm cũng đâu tốt hơn? Ropez yêu Kiệt từ ngày mới trở thành con nuôi của thầy vậy mà. Nếu là chị, người mình yêu lại đi yêu người em gái kết nghĩa từ nhỏ thì... – Trâm Anh lắc đầu thông cảm.
- Chuyện tình người ta, để họ tự giải quyết. Ropez dù yêu Kiệt nhưng chắc chắn sẽ không làm tổn hại đến Hải Anh, Kiệt dù yêu Hải Anh nhưng sẽ không tranh giành với Thiên nếu biết mọi việc. Họ biết suy nghĩ và biết cách để buông tay.
- Nhưng chị vẫn lo. Haizz... – Trâm Anh thở dài.
- Chắc... thừa hoi. – Nó tặc lưỡi.
- Nói gì đó con kia? – Trâm Anh trừng mắt.
- Không có gì? Mà tên Hoàng không theo chị sang à? – Nó lắc đầu nguây nguậy.
- Không, chị trốn về mà? Để anh ta theo, chuyện chị làm chắc anh ta phát hiện mất. – Cô nhóc bật cười.
- Cũng phải thôi, Trâm Anh cũng là một thành phần của D.E.A.T.H mà? Ai lại chịu nổi khi biết người yêu mình là một sát thủ thuộc tổ chức tầm cỡ thế giới?
- Anh ta yêu chị thì chấp nhận, không được thì chia tay. Trúc Thanh nó đã từng có cảm giác sợ sệt đó khi bị tên kia phát hiện. – Nó nhìn mông lung đầu đó.
- Bị tên kia phát hiện? Chị không nghĩ là có chuyện đó xảy ra. Danh phận của một sát thủ là một thứ nguy hiểm, bị lộ là chỉ có chết. Thế sao em lại làm vậy? Chị biết chắc chắn không phải là tình cờ. Em là người thế này chị hiểu, em làm việc cẩn trọng và gọn gàng, không thể nào lại để lộ đuôi.
- Ừ thì đó là lúc em làm nhiệm vụ nhận chuyển hàng vũ khí của tổ chức, Thiên theo dõi và phát hiện được nên nhờ sự giúp đỡ của hắn ta và người yêu Thanh.
- Vậy sau đó, em tự nhận là Tứ mã nữ? – Trâm Anh nhướn mày.
- Không... hai tên đó thông minh mà, tự hiểu rồi hỏi lại Thiên với Nam thôi. Thật sự thì em cũng chỉ là muốn xem hai người ấy sẽ phản ứng thế nào khi nghe chuyện đó. Lộ hay không em không quan tâm vì ngay từ trước, em đã nhắm cả hai cho hai vị trí còn thiếu rồi. – Nó bình thản.
- Ngay từ trước? Vậy là em có sắp đặt? Em đoán được việc Thiên sẽ nhờ sự trợ giúp của họ?
- Phải. Em đã từng nói Tứ mã vệ chi được hoạt động khi đủ bốn người, thế nên anh ấy mới kéo theo hai người nữa cho đủ bốn. Anh ấy nghĩ em dễ dàng để lộ thông tin nhiệm vụ cho anh ấy biết như vậy à? Chỉ là đưa họ vào tròng. – Nó cười nhẹ.
- Hừ... quá thật đến cả ông anh em còn bị đưa vào tròng dễ như thế. Suy nghĩ của em, thật chẳng ai có thể nắm bắt! – Trâm Anh lắc đầu phục nó.
- Hi...
- Mà em nói là hai người sao? Một kẻ là người yêu Thanh, kẻ còn lại là ai? – Cô nhóc như sực nhớ ra.
- Hừ... một người quen... – Nó khựng người rồi cười giả lả.

– Người quen?

– Phải... Vũ Gia Phong – con trai ông Vũ Minh, cậu chủ của Vũ gia. – Nó gạt nhẹ đầu, đáp lại nó là ánh mắt tối dần của Trâm Anh.

– Gia Phong? Em... – Trâm Anh tròn mắt.

Cái tên này vốn không xa lạ gì, cô nhóc cũng biết kẻ từng gây ra vết thương lòng cho nó là kẻ mang cái tên đó.

– Đừng lo... thù cũ nợ mới... hết rồi. Em với hắn ta chẳng còn vương vấn gì chuyện cũ. Hắn ta nghĩ em còn mất trí nhớ! – Nó cười nhạt.

– Sao chứ?

– Em đóng vai kẻ mất trí nhớ luôn cả trước mặt hắn. Chỉ ba người kia và chị biết em đã bình thường rồi. Hắn ta bây giờ đã biết chuyện ngày xưa là hiểu lầm nhưng em cũng chẳng biết phải làm sao? Thà đóng vai người mất trí nhớ, còn hơn là đối diện với hắn rồi nhắc lại chuyện cũ. Còn về con nhỏ ấy... em giết nó rồi. – Nó hơi mỉm cười.

– Giết rồi? – cô hơi bất ngờ.

– Phải... Zun làm. Em không muốn đụng tay vào con nhỏ ấy. Mục đích em trở về đây đứng cạnh hắn cũng không còn nữa. Hơn ai hết, em hiểu mình không thể giết hắn, không thể trả thù. – Nó thờ dãi.

– Vì sao? Yêu? – Cô nhóc nhún mày.

Kẻ khi giết người thì tàn nhẫn như nó, chẳng bao giờ thông cảm hay run tay trước kẻ mình vừa giết mà lại nhẫn nhịn và chấp nhận. Run rẩy không dám xuống tay thì thật không phải là con người của Bắc mã nữ.

Nó không trả lời, thấy Trâm Anh ăn được nửa tô cháo rồi bỏ xuống bàn thì đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Quay lại với ly nước và hai viên thuốc trắng trên tay, nó chìa ra trước mặt Trâm Anh.

– Uống đi, bỏ máu. Nó sẽ giúp tăng nhanh quá trình sản xuất hồng cầu trong máu của chị.

– Ừ... cảm ơn. – Cô nhóc đón lấy hai viên thuốc và ly nước, đưa lên miệng uống.

Nó không trả lời câu hỏi ban nãy mà đi luôn ra ngoài lấy thuốc có nghĩa là lơ đi không muốn trả lời. Nếu đã thế thì có gì cô nhóc bắt ép nó dành cho mình một đáp án kia chứ? Nếu nó không muốn nói thì thôi, có làm cách gì cũng vậy, dù sao thì cũng nên tồn trọng nó.

– Vậy chị uống xong rồi thì nghỉ sớm đi. Chiều mai là lễ kết nạp, đi nổi thì đi còn không thì ở nhà, em sẽ nói thầy. – Nó dọn dờ rồi cầm ly nước trên tay Trâm Anh đặt lên đầu giường.

– Đi được, hai năm rồi chị không có mặt, nhiều kẻ hăm he muốn leo lên chức của chị lắm rồi.

– Tùy chị. Em về! – Nó nhún vai rồi vẫy tay bước ra khỏi phòng.

– Đi cẩn thận! – Trâm Anh nói to.

Gạt nhẹ đầu cho cô nhóc yên tâm, nó đóng cửa lại.

“Cách”

Nén lại tiếng thở dài, nó dựa lưng vào tường. Phải nhỉ? Từ bao giờ mà Bắc mã nữ mềm yếu đến thế? Sẵn sàng gạt bỏ mọi thù hận chỉ vì cảm xúc bên trong.

Nó không dám trả lời câu hỏi của Trâm Anh không phải vì không biết trả lời mà là vì không biết phải nói thế nào, giải thích ra sao dù nó biết cô nhóc hiểu. Ừ thì là vì... yêu...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Sáng sớm ngày hôm sau là buổi sáng của giáng sinh ấm áp dưới nắng Hawaii, đồng thời cũng là ngày mà nó với Thanh phải dằn lòng xuống, đem tiếu nuối, day dứt và phân vân chôn sâu vào nơi không thể lấy ra được – ngày kết nạp.

Phong và Duy, hai con người từ khi mới tỉnh giấc đã không thấy mọi người đâu, sáu con người kia như đã bốc hơi biến mất, cả điện thoại cũng chẳng thể liên lạc. Thứ duy nhất còn lại cho cả hai là mẫu tin nhắn còn con: ” Không phải tìm. Quần áo, giày dép sẵn trong tủ. Chiều mặc những thứ ấy và đeo cái mặt nạ trong hộp tủ cạnh giường vào, sẽ có xe tới đón lúc 6g.”

Quái lạ trước hành động này, cái lũ này có hành tung mờ ám từ khi nào vậy? Duy và hấn thắc mắc nhưng vẫn thôi, vẫn xách nhau đi dạo và thăm thú. Dù tò mò nhưng tốt nhất là cũng không nên xen vào chuyện của những kẻ bí ẩn ấy. Cả hấn và Duy đều luôn cứ nhủ thầm trong lòng là như vậy nhưng có ai hiểu, nguyên do chính vẫn là không có cách liên lạc nên không thể hỏi?

Sáu bộ óc thiên tài đang đau đầu cho việc tổ chức tiệc chiều nay, tất cả mọi thứ đều do một tay tụi nó sắp xếp cho ổn thoã. Thật ra thì những việc còn con này giao cho người khác làm cũng được nhưng bất cứ ai trong tổ chức cũng đều đã đánh hơi ra mùi nguy hiểm lấp ló quanh đây. Ai cũng hiểu mặt trái của tổ chức đã có kẻ phát hiện, điều này lý giải cho việc Interpol đang cố gắng phanh phui mọi việc làm phi pháp của tập đoàn D.E.A.T.H, công khai tuyên chiến.

Chính vì thế, Tứ ma nữ và Tứ hộ vệ phải góp phần vào công cuộc chuẩn bị nhằm đảm bảo an toàn tuyệt đối trong quá trình buổi lễ diễn ra. Phải đảm bảo mọi thứ phải thật an toàn và không để cảnh sát đánh hơi thấy, đặc biệt là cục an ninh quốc tế.

– Mạng lưới an ninh dựng xong rồi. – Hải Anh gấp laptop lại.

– Chắc chắn chứ? Đảm bảo là sẽ không ai phá được? – Thiên hơi nheo mày.

– Đảm bảo. Ngoài em và hacker Queen, không ai có thể phá thủng nó được. Anh phải hiểu, em bỏ công sức hơn ba giờ đồng hồ thì tất nhiên nó phải tuyệt vời chứ? Em là East mà? – Hải Anh thờ hất ra tỏ vẻ không hài lòng nhìn người yêu.

– Hi...anh chỉ hơi thôi mà? – Thiên cười nhăn răng.

– Đẹp bộ mặt đó đi. Anh không thấy ở ngoài kia biết bao cô đang thèm thuồng anh à?

– Thì cứ để họ thèm. Anh chỉ là của em thôi. – Thiên bỏ laptop sang một bên, chạy qua ôm cứng lấy Hải Anh.

– Anh điên à? – Hải Anh bật người vì giật mình do bị Thiên ôm chầm lấy.

– Thiên! Trở về vị trí cũ làm việc. Thời gian còn bao nhiêu mà anh có tâm trí đùa giỡn? – Nó lạnh giọng, mắt quét ngang một lượt tới chỗ cặp tình nhân.

– Nhưng ngồi lâu không tốt cho sức khỏe. – Thiên nhăn mặt, chủ yếu là viện cớ để rời khỏi chỗ sang bên Hải Anh ôm người yêu thì đúng hơn.

– Quay-về! – Nó nhấn mạnh từng chữ.

– Về thì về. Em cứng nhắc quá Lâm à. – Thiên hậm hực, mặt cứ y như trẻ con hờn dỗi.

– Hừ...đừng để em nhắc lại nữa. Còn Hải Anh, xong rồi thì xem lại mạng lưới truyền thông tin, bộ phận nhiễu sóng. Còn thiếu gì việc làm? – Nó hơi cau có rồi đánh mắt sang cô nàng.

– Vả...vâng... – Hải Anh hơi ớn lạnh, nhanh chóng thi hành nhiệm vụ.

– Đây...danh sách những ai tham gia vào hàng ngũ bảo vệ tao làm xong rồi, gửi mail cho mày đấy. – Thanh nhả mặt lên nhìn nó rồi chống cằm ngáp dài.

– Tốt. – Nó gật đầu.

– Mà chị Vy với anh Nam đâu rồi nhỉ? – Thanh nhìn ngó xung quanh.

– Hai người đó ở hội trường tổ chức tiệc, trực tiếp chỉ đạo việc trang trí và tổ chức. – Nó cúi mặt xuống nhìn màn hình laptop.

– Sướng! Đảm bảo hai đứa nó rù nhau đi đánh lè rồi chứ ngu gì mà ở lại làm nghiêm túc! – Thiên bất mãn kêu.

– ... – Nó ngẩng mặt lên chiếu tia nhìn khó chịu về phía anh.

– ... – Thiên nhận thức được ánh mắt đó, ngay lập tức cúi đầu cặm cụi làm.

– Anh nghĩ nông cạn nhì? Lâm đã nói trước với họ là hội trường có gắn camera rồi, nó mà phát hiện hai người đó trốn đi thì đừng hòng yên thân. – Thanh lắc đầu.

– Phải thế chứ! – Thiên đập hai tay nhưng nhanh chóng giả bộ ngoan hiền cặm cụi làm việc khi thấy nó lại nhìn mình.

– Thiên! Anh uống lộn thuốc à? Sao hôm nay nói nhiều thế? – Nó gất gỏng.

– Anh xin lỗi. – Thiên cúi đầu.

– Hừ... làm ơn trật tự làm việc giúp tôi. Còn chưa đầy nửa ngày để hoàn thành đâu. Thanh, đi kiểm tra lại mọi thứ đã chuẩn bị đi. – Nó bực dọc.

– Rõ. – Thanh nhún vai rồi bước ra khỏi phòng làm việc nhanh chóng.

– Hai người, ai mà còn hó hê thì chết với tôi! – Nó liếc cặp tình nhân trước mặt rồi lại chăm chú vào màn hình.

Giờ thì có cho tiền cả hai cũng chẳng dám nhúc nhích. Khô cái thân chưa? Ai bảo trước đó chọc điên nó làm gì?

Chưa tới 6g thì cả hần và Duy đều đã chuẩn bị xong xuôi. Mái tóc được chải chuốt cẩn thận, áo sơ-mi đen hờ hai cúc cùng với quần âu đen và giày da bóng khiến hần trở nên cuốn hút. Nét nam tính trên con người hần hiện rõ ràng khiến bao cô chết mê chết mệt. Bộ đồ này, hần chắc chắn là do nó chính tay chọn lựa.

Duy đứng ngay cửa phòng đợi hần cùng xuống sảnh đón xe. Cách ăn mặc nhìn cậu đúng chất lãng tử: sơ-mi hờ hai cúc làm lộ ra bộ ngực rắn chắc, quần âu đen và áo vest đen khoác ngoài giúp tăng vẻ nghiêm túc, chính chắn nhưng vẫn có gì đó trẻ trung, phá cách.

– Đi thôi, sắp 6g rồi. Đến đó nhanh để tao còn gặp vợ yêu. – Duy hỏi.

– Mày thì suốt ngày chỉ có Thanh. Yêu mờ mắt rồi. – Hần cười khẩy.

– Thì sao? Mày không có người yêu như tao nên ghen à? – Duy hất mặt thách thức.

– Có lẽ... – Hần hơi cười rồi lướt qua mặt Duy ra khỏi phòng.

Cậu nói vậy cũng phải thôi. Mối quan hệ giữa nó và hần là mối quan hệ trong bóng tối mà? Nhưng dù vậy trong lòng cũng khó chịu thật! Cái cảm giác không thể đường đường chính chính nắm tay nó, cho cả thế giới biết nó là người yêu hần thật sự rất bức bối!

Cả hai xuống tới nơi với hai cái mặt nạ trên tay thì đã thấy ngoài cổng khách sạn có chiếc Limous chờ sẵn.

Bước lên xe rồi im lặng suốt quãng đường đi, hai tên chẳng biết nói gì lúc này, cũng chẳng hiểu cảm xúc bây giờ ra sao. Sắp phải dấn thân vào con đường đánh đổi, một mất một còn, có chút gì đó căng thẳng và lo lắng xen lẫn vào nhau. Thật sự cả hai chưa từng một lần nghĩ rằng con đường này dành cho mình.

– Thưa hai ngài, tới rồi ạ. – Anh lái xe quay xuống nhìn cả hai tên.

– A...ờ...cảm ơn. – Duy hơi giật mình rồi mở cửa bước xuống xe rồi kéo theo luôn hần.

Nhìn toà nhà trước mặt cả hai có chút hơi sững sốt. Đây là tập đoàn D.E.A.T.H? Nếu nói đúng hơn là một chi nhánh. Nhưng mà vấn đề là cả hần lẫn Duy vẫn chưa hiểu tại sao lễ kết nạp lại diễn ra ở nơi này? Trong lòng thật có cảm giác như vẫn có điều gì đó mà mình chưa biết.

– Hai người là... – Một cô gái tiến sát lại gần, khép nép hỏi.

– À...tôi được đưa tới đây. – Hần quay sang nhìn cô gái.

– Có phải ngài Trent và Kun không ạ? – Cô gái tiếp tục.

– Phải? – Duy hơi nhướn mày, tụi hần quen cô gái này sao?

– Vậy thì đúng rồi. Xin tự giới thiệu, tôi tên là Linda. – Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng.

– Linda? Nhưng sao cô lại biết tên tụi tôi? Chúng tôi quen cô sao? – Hần nhìn người con gái trước mặt dò xét.

– Không hần. Tôi được giao nhiệm vụ đứng đây đón hai người. Hai người có thể xem tôi là trợ lý đặc biệt của cô Trúc Lâm. Hoặc cũng có thể xem là quản lý của Bắc ma nữ. Xin mời theo tôi. – Linda nở một nụ cười bí ẩn rồi quay ngoắt bước vào trong toà nhà.

– Trợ lý? – Hần nheo mắt. Chưa từng nghe nó nói bao giờ.

Hần và Duy dù thắc mắc nhưng vẫn bước theo Linda. Những con mắt nhòm ngó của mấy nữ nhân viên thực khiến người khác khó chịu. Cứ nhìn chăm chăm như thế như kiểu muốn soi kỹ đến từng cái lỗ chân lông.

Lúc đi đến trước cửa thang máy, hần thấy có hai tên mặc đồ đen toàn tập đang đứng canh hai bên, xem chừng là vệ sĩ. Cả hai đang nói chuyện gì đó với nhau rất vui, có tên còn cười lớn. Linda hơi dừng chân khi thấy cảnh tượng vừa rồi nhưng nhanh chóng thờ hất ra, bước nhanh lại đó:

– Hai người đang làm gì đấy? – Linda khoanh tay đứng trước mặt hai tên vệ sĩ.

– Cô Linda! – Hai tên thấy cô thì vội vàng nghiêm chỉnh cúi chào.

– Đừng để tôi thấy lại việc này, chú tâm vào công việc chút đi. Tối nay có một sự kiện quan trọng nên bất cứ lúc nào bọn cớm cũng có thể mò đến, chưa kể là đến Interpol. Thái độ làm việc như thế thì đến khi lũ đó đến thì biết tính làm sao? – Linda gần giọng.

– Xin lỗi. – Cả hai tên cúi đầu.

– Tôi nghĩ hai người cũng chẳng muốn Venus đích thân đi xuống nhắc nhở đâu nhỉ? Thế nên làm việc cho đảng hoàng đi. – Linda hơi cúi rồi quay sang nhún nút thang máy.

“Tink”

Cánh cửa thang máy mở ra và Linda bước vào trước, Duy và hấn đơ đơ một hồi mới chịu bước vào sau. Linda với tay nhấn số 19 trên bảng, cánh cửa thang máy đóng lại nhanh chóng.

– Tôi thấy hình như lúc nãy cô làm hơi quá? Có cần phải nặng giọng với họ thế không? – Hấn quay sang nhìn Linda.

– Không phải thế đâu ạ. Phong cách làm việc của cô Venus là thế, cô ấy không thích ai đang trong giờ làm mà đùa giỡn đâu. Tôi là chỉ muốn tốt cho họ, để Venus mà thấy cảnh đó thế nào họ cũng bị đuổi việc. – Linda lắc đầu.

– Có vẻ hơi cứng nhắc. – Khánh nhún vai.

– Cũng bắt buộc thôi, nếu không như thế an toàn của mọi người có thể bị đe dọa. Các buổi lễ thế này của tổ chức hiếm khi có vì sợ cảnh sát phát giác được. Hiện tại trong nội bộ cũng có gián điệp nên mọi thứ đều phải phòng bị. Đặc biệt là trong thời điểm hiện tại, tổ chức đang bị Interpol đưa lên thớt. Họ đang điều tra và tìm bằng chứng buộc tội ta.

– Interpol? – Hấn và Duy hơi nheo mày. Dính vào thứ này thì cũng có vẻ hơi không tầm thường rồi đấy!

– Phải. Mặt trái của D.E.A.T.H bị lộ rồi. – Linda gật nhẹ đầu.

– Mặt trái của D.E.A.T.H? Ý cô là tổ chức sao? – Duy chớp mắt.

– Phải, ngoài các phi vụ làm ăn hợp pháp, D.E.A.T.H còn là một tổ chức sát thủ hàng đầu với những thành quả đáng tự hào. Nếu muốn tìm ví dụ thì có thể nhắc đến Tứ ma nữ, họ là sản phẩm tối thượng nhất mà tổ chức từng có từ khả năng, trí tuệ, nhan sắc. Tất cả. – Linda mỉm cười nhẹ nhàng.

– Nhưng mà hình như không một ai biết Tứ ma nữ là người của D.E.A.T.H thì phải? – Duy thắc mắc.

– Chính xác, trên thế giới thì như mọi người vẫn nghĩ, Tứ ma nữ chỉ đơn giản là một nhóm sát thủ bậc thầy hoạt động tự do nhưng hiếm có ai biết, thực tế Tứ ma nữ làm việc cho D.E.A.T.H, chỉ nhắm vào những kẻ gây tổn hại đến công việc của tổ chức. – Linda vui vẻ giải đáp.

– Ra là thế. – Hấn có vẻ đã hiểu.

– Tới rồi. – Linda nhướn miệng cười khi cánh cửa thang máy mở ra.

– Đi theo tôi nếu không muốn bị lạc. – Linda quay người lại dặn dò cả hai rồi bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

CHAP 63

Bước ra khỏi cửa thang máy là một dãy hành lang dài, ngoài ra bên cánh phải là cửa kéo bằng kính để bước ra ngoài sân thượng, nơi tổ chức tiệc tối nay. Thứ gây ấn tượng ở sân thượng không chỉ là sự trang hoàng hoành tráng mà còn là bể bơi đẹp ngoài sức tưởng tượng, một bể bơi hình trăng khuyết.

– Chúng ta không ra nơi tổ chức tiệc sao? – Duy đứng lại hỏi Linda rồi chỉ tay ra ngoài.

– Không! Đó là nơi lát nữa các anh phải thi hành lễ thôi. Nơi các anh cần đến lúc này là phòng làm việc của Tứ ma nữ. – Linda nhẹ lắc đầu.

– Tại sao? Chưa tới giờ bắt đầu à? – Hấn hơi thắc mắc.

– Một phần là vì thế, phần còn lại là vì Venus dặn tôi như vậy. – Linda trả lời xong lại quay người đi tiếp.

Cuối dãy hành lang là hai ngã rẽ. Đi sang ngã bên trái, nhanh chóng một cánh cửa gỗ màu đen đóng im lìm hiện ra, bên ngoài còn có bốn tên vệ sĩ gác hai bên.

– Cô Linda! – Cả bốn người vệ sĩ cúi chào.

– Mọi người có trong không? – Linda dừng lại hỏi.

– Thưa, cô Ellie đi làm một số việc theo chỉ thị cô Venus. Cô Emily, Sara và Gosa đi kiểm tra lại mọi thứ còn cô Jersey và cậu David ở nơi tổ chức tiệc chuẩn bị thêm một số thứ. Trong phòng chỉ còn cô Venus, cô Vanessa và cậu Killer. – Một tên báo cáo.

– Tốt. Tôi vào trong. – Linda gật đầu hài lòng.

– Còn họ? Có cần xét không ạ? – Tên khác hướng mắt về phía tụi hần.

– Không cần, là Bắc và Nam hộ vệ. – Linda lắc đầu.

– Vậy mời cô cậu vào. – Tên khác nhanh nhẹn mở cửa cho ba người.

– Cảm ơn. – Linda cười nhẹ rồi bước nhanh vào trong căn phòng lớn im lặng chỉ nghe thấy được mỗi tiếng thở, tiếng giấy bút sột soạt và tiếng gõ máy tính.

– Tới rồi à? – Nó không thèm ngẩng mặt lên.

– Vâng, em đưa họ tới rồi. Cũng khoảng hơn một tiếng nữa mới tới giờ nhưng mọi người nên chuẩn bị đi, ra ngoài đó cũng có thể gặp mặt một số người có chức quyền, tốt cho mối quan hệ của tổ chức. – Linda dịu dàng hơn hẳn lúc nói chuyện với hần và Duy. Giọng có chút gì đó kính trọng, kiên nhẫn và ấm áp.

– Ủ...tôi cũng đang tính đi thay đồ chuẩn bị nhưng phải kẹt đi xuống kho rượu kiểm tra. Cô tới rồi thì đi hộ tôi, kiểm tra số lượng cho kỹ càng, xem đúng nhãn hàng hay không. Tôi sợ họ xáo hàng kém chất lượng cho chúng ta. – Nó đóng nắp máy tính.

– Vâng, em đi ngay. – Linda cúi đầu.

– Mà khoan tối nay về gửi email cho tôi bộ hồ sơ ấy. Tôi cần nó gấp. – Nó nói vội.

– Sao ạ? Bộ hồ sơ ấy em tưởng không quan trọng?

– Nhưng đối với tôi thì lại khác, tôi cần chứng cứ xác thực hơn nữa nên đi lại từ đầu có vẻ tốt đấy. Tất cả những gì thu thập được từ sau vụ ấy hoặc có liên quan thì gửi hết cho tôi. – Nó cười nhẹ.

– Vâng, nếu không có gì thì em đi. – Linda đảo mắt một vòng rồi xin phép ra ngoài.

– Ủ. – Nó gật đầu.

Im lặng lại bao trùm lấy căn phòng khi Linda vừa bước ra khỏi đó. Nó ngồi chống cằm tay để lên bàn ung dung nhìn Thiên với Hải Anh, hai kẻ đang chăm chú vào công việc nhưng thực chất là giả vờ kia.

– Không tính đẹp đi thay đồ à? Diễn ai coi? – Nó nhếch môi cười khẩy.

– Hừ...biết sớm thì nói ngay từ đầu đi. Khiến người ta giả vờ một muốn chết. – Hải Anh bỏ ngay tập hồ sơ xuống sau khi nghe nó nói.

– Tại em uy hiếp anh lúc trước nhé. – Thiên héch mồm lên.

– Hừ...phiền. – Nó đứng dậy phất tay.

– Mặt lạnh quá vậy Lâm? Hình như cô không giống như thường ngày? – Duy xen ngang.

– Thế nào là giống thường ngày? – Nó nhìn Duy.

– Ít nói nhưng cười nhiều. – Duy phán một câu.

– Nhưng đây là tổ chức, ai cũng có lớp vỏ bọc. – Nó nhún vai thờ ơ.

– Nhưng nhìn không quen mắt. – Duy chau mày.

– Thế thì chuẩn bị tinh thần đi, anh sẽ còn chứng kiến một kẻ còn lạnh lùng hơn nữa cơ. Người ta thường bảo Venus không giống như tên gọi Bắc ma nữ vì không đủ độ lạnh bằng Ellie. – Nó nghiêng đầu cười đều.

– Ellie sao? – Duy nhướn mày, có vẻ điều này hơi khó tin.

– Đó mới thực sự là tăng băng đấy. – Hải Anh cười nhẹ.

– Con người của Ellie khi ở tổ chức là tăng băng di động, nhưng mà từ khi người đó mất thì thái độ ấy thay đổi đến chóng mặt. Một tăng băng biết cười, nhưng đó là nụ cười giả tạo. Điều đó khiến mọi người trong tổ chức cảm thấy sợ khi đứng gần Ellie, nụ cười ấy tuy rất thật nhưng nó không phải là cảm xúc, chỉ đơn thuần là một thứ để chứng minh cho mọi người thấy. – Thiên xoay xoay cây bút trên tay.

– Nghe hơi lạ. – Duy nhìn Thiên.

–Ừ, nhưng có vẻ con bé đã tìm lại được người thứ hai như người đó nên tăng băng ấy lại xuất hiện. Thật là muốn xoay con người ta như chóng chóng. – Thiên chép miệng.

– Phải mất một thời gian để tất cả mọi người chấp nhận nỗi nụ cười tươi tắn của Ellie, vậy mà bây giờ lại bắt họ thay đổi lại cũng tội nghiệp. – Hải Anh giả vờ thương tiếc, khóc không ra nước mắt.

– Bạn bè không thương, thương tiếc chỉ cho cái lũ dờ hơi lo chuyện bao đồng đó? – Thanh bước nhẹ vào phòng không tiếng động.

– Em! – Khánh đứng ngậy người rồi nhào vào ôm chặt cứng nhỏ.

– Buông ra. – Thanh nhún mày, giọng nói lạnh hơn bình thường rất nhiều.

– Em sao thế? – Duy thả ngay nhỏ rồi nhìn Vi bằng ánh mắt lo lắng.

– Đây là tổ chức, ra ngoài rồi thì muốn làm gì thì làm. – Thanh hơi cau có rồi bước tới trước mặt nó.

– Thế nào? – Nó cười nhẹ.

– Ổn mọi thứ sẵn sàng. – Thanh nhún vai báo cáo.

– Được rồi, vậy đi thay đồ thôi. – Nó gật đầu hài lòng rồi bước ra ngoài trước.

– Hải Anh đi. – Thanh quay sang nhắc cô bạn rồi cũng đi thẳng ra ngoài, không buồn để ý đến anh chàng người yêu bị cho ra rìa.

Ba cô gái vừa bước ra ngoài là lúc không khí trong căn phòng nhẹ hẳn đi. Duy thì vẫn cứ đứng đực mặt ra một chỗ gãi cằm suy nghĩ về tính cách của Thanh. Cô người yêu bé nhỏ này của cậu thật sự quá nhiều bí ẩn để khai thác, thậm chí dùng cả đời không biết có đủ để khai thác hết hay không.

– Tính cách của bộ tứ này quả thật là khó hiểu? – Hấn cười khê.

– Chẳng phải đã nói rồi sao? Đó là đa tính cách. – Thiên nhún vai.

– Không thể nào nắm bắt được. Lần đầu tiên có người khiến chúng ta đau đầu đến vậy. – Hấn cũng thờ dài ngao ngán.

– Chịu đựng lâu sẽ cảm thấy quen thôi. Vì tính chất công việc bắt buộc, nếu để người khác dễ dàng nắm bắt thì còn gì để nói nữa? – Thiên chép miệng.

– Cũng phải.

– Nhưng họ như thế, tao cảm thấy như họ không cần sự che chở của chúng ta. Họ vẫn có thể sống mà không cần ta bên cạnh. – Duy trầm ngâm.

– Ý mày là mạnh mẽ quá à? – Thiên nhướn mày.

– ... – Duy không trả lời, chỉ gật đầu.

– Mạnh mẽ mới cần được bảo vệ. Những kẻ yếu đuối nhưng tâm hồn họ dẻo dai và bền bỉ, riêng những kẻ mạnh mẽ thì bên trong yếu đuối hơn ai hết. Biết tại sao không? Chính vì họ biết họ dễ tổn thương, yếu đuối nên mới phải tạo dựng một lớp vỏ mạnh mẽ khiến người khác không chạm vào tới mình. Còn những kẻ bề ngoài yếu đuối, đơn giản vì trái tim quá cứng rắn, dẻo dai nên đôi lúc muốn trở thành yếu đuối. – Hấn cúi thấp đầu nói. Quả thật, điều này hấn đã trải nghiệm qua nó, một quá khứ mà tội hấn chồng chặc.

– Sặc mùi triết lý. – Duy nhăn mặt.

– Haha...ai bảo mày hỏi. – Thiên cười lớn.

Duy nghe xong chỉ biết ngồi xuống ghế chẳng thể nói gì thêm. Hấn thì bước đến cạnh bàn làm việc của nó, ngón tay trở miết nhẹ lên nắp laptop với gương mặt rất nhiều xúc cảm.

Sân thượng của toà nhà cao 19 tầng đón gió từ biển lùa vào mát rượi. Từ đây có thể phóng tầm mắt ra tới tận bãi biển và ngắm cảnh mặt trời đang dần đi xuống không một chút khó khăn.

Hơi gió mang mùi vị của biển, cái mùi mặn mặn không thể lẫn khiến nó có hơi khó chịu dù tinh thần thoải mái hơn hẳn.

Liếc ngang toàn bộ sân thượng nơi tổ chức lễ, nó khẽ cười nhạt rồi quay lưng bước đi vào ngay. Nơi đây nó không có quyền tùy tiện ra vào thoải mái như thế. Bắc ma nữ chưa được phép xuất hiện trước mặt mọi người lúc này.

Ở giữa sân thượng là một cái hồ bơi trắng tuyết với nước màu xanh trong thấy đáy, bên trên là cái cầu dựng tạm bằng gỗ bình thường nhưng chẳng ai dám bước lên. Lối đi trên cây cầu được lót thảm đỏ trải dài đến bậc thang trước mặt.

Đi qua cây cầu nhỏ là bước tới sân khấu cao hơn 20 bậc tam cấp khiến mọi người ngược nhìn đến mỏi cổ. Cũng may là tổ chức vào buổi tối nên không có nắng chói còn ban sáng thì chói đến mức trời chưa chắc đã nhìn lên được.

Hai bên hồ bơi là hai chiếc bàn trái khay trắng tinh tuom, bên trên chỉ toàn là rượu mà không có lấy một món ăn. Cũng phải thôi, đây là một buổi lễ mà? Mà còn là buổi lễ của một tổ chức ngầm thì tốt nhất chỉ cần như thế, không quá rườm rà rắc rối chính là phong cách của tổ chức quốc tế này.

Tất cả những kẻ được mời đều có mặt tại đây lúc này với quần áo nghiêm chỉnh, phẳng phiu. Từ con người họ, một bá khí không tầm thường toát ra khiến những kẻ yếu tim có thể chết giấc. Mà hình như mức độ sát thương ấy vẫn chưa cao nhỉ?

Những nhân vật ở đây đều là sát thủ trong tổ chức, ước tính trên dưới 150 người, ngoài ra còn có vài ba vị đặc biệt được mời đến dù là làm ăn phi pháp hay hợp pháp. Có thể nói, Vĩnh Phước mời họ đến đây không phải là ý tốt lành gì nhưng dù sao cũng là có quan hệ, một buổi lễ thế này mà không mời thì ảnh hưởng đến mối giao hảo bấy lâu. Còn có thể lợi dụng lợi thế của nhau để mà sinh tồn thì phải lấy lòng, dù D.E.A.T.H có lớn đến mức nào mà không có những kẻ bên dưới tiếp tay thì cũng hoàn toàn vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Nó bước vào lại bên trong dãy hành lang vắng khi yên tâm về việc tổ chức tiệc. Tiến thẳng tới thang máy, nó cần xuống bên dưới để thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài kia nghênh tiếp những vị khách quý.

“Tink”

Cánh cửa thang máy mở, nó chưa kịp bước ra ngoài thì đã có vài người vội vã bước vào. Ánh mắt thoáng giật dử nhưng vội tan biến, nó nhỏ giọng:

– Xin lỗi...cho tôi đi. – Nó vội cúi mặt, luồn lách qua năm người đàn ông.

Những tên trong đó nhìn nó không nói gì mà nhanh tay nhấn nút thang máy vội về rất vội vã. Khi cánh cửa vừa đóng lại cũng là lúc gương mặt nó vừa vận một nét biểu cảm Tức giận!

Nó nhận ra lũ người đó, chỉ đơn giản là không hiểu tại sao đến đây làm gì? Chắc chắn là có chuyện không ổn. Thấy mặt lũ người này ở đây rõ ràng là một điểm báo không lành, nhưng nó vẫn chưa biết mục đích chính của kẻ chơi trò này.

“Cổng rần cần gà nhà”, nó cắn chặt môi rồi về nên nụ cười. Nó dư khả năng, thừa bản lĩnh để chơi với cô ta ván cờ này!

Rảo nhanh bước trên dãy hành lang tầng 12. Nó bước vào một căn phòng chứa dụng cụ, nơi đặt sẵn một tủ đồ cho tụi nó thay. Mở tung cửa tủ, trong đó chỉ còn mỗi bộ váy màu đen thẫm của nó. Vậy là những người còn lại đã thay đồ xong, không ngờ nó ra khỏi phòng trước mà lại vào đây sau cùng.

Lấy cái váy ra khỏi đó, nó giơ lên cao rồi ngắm nhìn chăm chú. Nó chẹp miệng tiếc rẻ. Đây quả là một cái váy đẹp, dù nó không ưa mặc váy nhưng cũng không phủ nhận là mình có vẻ thích nó. Nhưng đành thôi...

“Rẹtttttt...”

Nó xé ngay bộ váy trên tay không một chút do dự. Tối nay không cần đến thứ đó, thế thì nó cũng chẳng muốn để lại làm gì. Có thể nói toàn bộ sự tức giận nhờ vụ chạm mặt ở thang máy đều đã được nó trút hết lên chiếc váy không liên quan này.

Thả thứ mà nó cho là “vải vụn” xuống đất, nó quay ra ngoài không một chút do dự. Nó bây giờ cần phải về phòng làm việc ở tầng 19 để tìm hiểu tại sao có mặt ở đây để làm gì nhưng có vẻ...việc có mặt ấy không tốt lành mấy?

“Tạch...tạch...tạch...”

Nó gõ ngón tay trên bàn phím liên tục, quan sát camera của từng lầu, từng phòng, từng khu vực không được bỏ sót. Tất cả mọi hình ảnh và hoạt động thu vào tầm mắt nhưng chưa có gì là kết quả cho câu hỏi trong đầu nó.

Bất lực dựa lưng ra ghế, nó nhìn lên đồng hồ trên tường, còn 25 phút nữa là bắt đầu lễ, không tìm ra manh mối nó không thể nào yên tâm.

Vậy thì phải suy nghĩ bọn chúng có vẽ vội vã. Chắc chắn là muốn làm gì đó theo chỉ thị của cô ta vì nó hiểu, chưa được lệnh thì cái lũ ấy cũng chẳng dám mò tới đây chui vào hang cọp.

Có thể là muốn gây ảnh hưởng đến buổi lễ ngày hôm nay nhưng cô ta cũng có mặt, chẳng lẽ lại liều lĩnh làm một việc ảnh hưởng đến sự an toàn của mình. Chắc chắn là không! Nhưng vẫn không thể khẳng định được, cô ta đầu óc mưu mẹo nên chắc chắn sẽ có cách thoát thân. Vậy thì không thể loại trừ khả năng cô ta làm những việc nguy hiểm.

Muốn cắt ngang buổi lễ chỉ có thể là do bọn cóm đột ngột tấn công, bao vây tấn công có vũ trang, khủng bố... Mà khoan! “Khủng bố”? Có thể nào cô ta muốn đặt bom? Nhưng nếu thế thì xác suất chạy thoát của cô ta quá thấp. Nếu là nó thì sẽ tìm cách nào hay hơn chứ không làm vậy nhưng suy nghĩ của cô ta, nó đâu biết được cô ta có thông minh như nó để có thể nghĩ cách hay hơn?

Ngồi bật dậy lướt tiếp ngón tay trên bàn phím. Nếu là đặt bom thì chỉ có thể đặt ở những tầng cao. Đặt ở những nơi như tầng trệt thì nguy cơ sập cả toà nhà là 98%, đến nước đó có là thánh cô ta cũng chẳng thể chạy. Duy chỉ khi đặt ở những tầng cao cao, gần với nơi tổ chức tiệc là sân thượng thì khác. Phần bị nổ tung chỉ là phần trên nên cô ta sẽ thoát dễ hơn, không bị hàng đồng gạch đè lên khi nổ và cũng có thể tìm đường leo xuống mấy tầng bên dưới không bị ảnh hưởng nhiều đến trốn.

Tầng 18 và tầng 17 là dành cho những người có quyền hạng cao trong tổ chức lui tới, hiện tại thì ở đó sẽ không có một ai vì đều phải có mặt ở buổi lễ rồi. Vậy thì mọi việc khá đơn giản, nó sẽ cho máy quét và bật bộ cảm biến nhiệt của camera khởi động. Chỉ cần có người xuất hiện ở hai tầng lầu này, nhiệt độ từ cơ thể toát ra sẽ đánh động đến bộ phận cảm biến. Bọn chúng dù chuẩn bị kĩ lưỡng, tránh góc nhìn máy quay đi nữa thì đối với bộ phận cảm biến tuyệt đối cũng bị phát hiện.

Sau 15s rà soát, kết quả đã chuyển về máy chủ với thông tin chuẩn xác. Nó khẽ nhếch mép, quả không phụ sự mong đợi của nó. Bốn góc toà nhà của tầng 18 đều có người. Tổng cộng là 16 tên, mỗi góc 4 thẳng. Nhưng có điều nó vẫn không hiểu? Tại sao máy quay lại không thấy chúng, vị trí đó không hề khuất tầm nhìn. Chẳng lẽ...?

Nó trừng mắt đầy tức giận. Quả thật là có kẻ to gan dám xâm nhập hệ thống của nó để thay đổi, vô hiệu hoá camera. Lần này nó không hiểu sao mình bất cẩn thế, chỉ là lúc đầu nó không nghĩ sẽ xảy ra tình huống này nên lơ là. Thế mới biết nó cũng có lúc mắc sai lầm, lần này phải rút kinh nghiệm.

Hoàn thành mấy thao tác cắt đứt sự xâm nhập đó, nó bực bội thở hắt ra, lấy tai nghe liên lạc với Ropez:

“Ropez, chị tới tổ chức chưa?”

“Tiểu Lâm? Sao lại liên lạc với chị giờ này? Chị đang cùng ba nuôi chào hỏi một số người ở trên sân thượng đây.” – Ropez có vẻ hơi bất ngờ khi thấy nó liên lạc.

“Chị giúp em được chứ âm thầm điều người lên bốn góc toà nhà ở tầng 18. Có kẻ đột nhập ở đó, em nghi là có bom.” – Nó nhip ngón tay trên bàn.

“B...bom?” – Ropez suýt hét lên, may mà kiềm chế lại chỉ hỏi nhỏ.

“Phải. Nhanh đi.”

“Sao không giao cho ba đứa kia? Có vẽ chúng nó xử nhanh hơn chị đấy?” – Ropez bất mãn.

“Tại nó hiện tại chắc đang ở cùng Tứ quản lí nên không được đâu, tuyệt đối hành động trong thầm lặng. Dặn lũ người đó là im mồm, bép xép để bất kì ai biết là một phát vào đầu ngay.”

“Ok. Nhưng mà nếu là bom, thời gian còn chưa tới 15 phút thì phải làm sao đây? Số người thuộc đội phá bom hiện tại ở tổ chức cũng chỉ có 3 người thì em tính chỗ cuối cùng ai làm? Tất cả những người đang có mặt ở đây, ngoài Hải Anh ra thì không có ai có thể vô hiệu hoá nó.” – Ropez báo cáo tình hình.

“Hải Anh nhất định không được rời khỏi hội trường nơi buổi tiệc, em sẽ phụ trách điểm cuối cùng.” – Nó nghiêm rắng.

“Tùy em. Còn 14ph23s.” – Ropez không phản đối chỉ nói nhanh rồi ngắt liên lạc.

Bỏ tai nghe xuống bàn, nó thở dài. Bom thì sao? Nổ nó vẫn không sợ, chỉ có điều là nó ghét cái kiểu hành động này của cô ả đó. Phiền phức cho nó lúc này, phải đích thân nhanh chóng đi xuống đó giải quyết quả bom thật nhanh trước khi buổi lễ bắt đầu. Đứng giờ khai mạc mà thiếu mặt nó với Ropez, chắc chắn cũng sẽ không ít người đánh hơi được mùi vị kì lạ.

Đúng lúc đó, cánh cửa đột ngột mở ra, một người con trai bước vào khiến nó hơi giật mình. Sự xuất hiện gương mặt này ở đây nằm ngoài suy đoán của nó, nó thật không hiểu một kẻ không có phận sự như tên đó vào đây làm gì? Lại còn dám xuất hiện trước mặt nó?

– Anh? Sao lại ở đây? – Nó nhướn mày hỏi.

– Tôi cũng là người của tổ chức. – Anh chàng bình tĩnh đáp nhẹ.

– Người cùng thuyền. – Nó hơi chau mày.

– Là Hắc Vũ. – Chàng trai mỉm cười.

– Tôi không biết anh cũng trực thuộc tổ chức cũng phải. Lẽ ra mắt lần đó kết nhiệm vụ nên tôi không tới, Nữ tước thì vẫn đang nằm trong thời gian nghỉ phép vô thời hạn. – Nó nhếch môi.

– Nữ tước? Liên quan gì đến tôi?

– Rồi cũng sẽ gặp thôi. Anh vào phòng làm việc của tôi làm gì? – Nó lắc đầu.

– Không phải là tôi muốn nghe lén, chỉ là vô tình đi lạc sang đây nên mới nghe cô nói chuyện. Cô không cần xử lý quả bom cuối cùng, tôi sẽ làm. – Anh chàng thẳng thắn.

– Anh làm được? – Nó nhướn mắt, chỉ là muốn dò hỏi chứ không phải là nghi ngờ.

Đã là người của tổ chức thì đều được huấn luyện kỹ càng, nếu anh ta nói là làm được, nó cũng đủ biết chuyên ngành của anh ta.

– Tất nhiên, tôi được đào tạo ra để giúp tổ chức nghiên cứu và tiến hành sản xuất nó mà. Tôi học về vũ khí và nguyên tử hạt nhân. – Hắc Vũ tự tin.

– Vậy tôi giao cho anh, còn 12ph56s. – Nó không dò hỏi thêm mà bước thẳng ra ngoài.

Hắc Vũ quay đầu nhìn theo hướng nó thối lui. Anh chàng biết chắc chắn nó biết kẻ đứng sau vụ này là ai. Có điều anh ta không hiểu, nếu đã là đặt tới tận 4 trái bom, sao nó phải hành động trong âm thầm thế này? Thông báo cho tất cả để cùng tìm hướng giải quyết cùng nhau sẽ nhanh chóng hơn bởi vì những kẻ có mặt trong toà nhà lúc này, không là người của tổ chức cũng là những kẻ không nên xem thường.

Nó dùng thang máy xuống tầng 18 xem xét tình hình. Chắc chắn là bây giờ Ropez chưa thể đem người xuống đây nhanh chóng theo lời yêu cầu của nó vì phải tập trung và lôi đầu ba tên trong đội phá bom tới. Từ lúc nó ngắt liên lạc với Ropez đến giờ chưa quá 2ph.

“Tink”

Thang máy vừa mở, nó nhanh chóng bước ra không một chút chần chừ. Nó hôm nay thật sự không một chút hứng thú để ra tay, giết được tên nào nhanh gọn thì nó sẽ làm liền. Đề lâu phiền phức!

Hai bàn tay không biết từ lúc nào đã cầm sẵn hai khẩu súng lục được đặc chế đặc chế đặc biệt giúp khẩu súng nhẹ hơn, độ giật thấp và loại đạn của nó cũng chẳng phải đạn thường.

Bước chân men theo lối đi của dây hành lang đi tới góc thứ nhất của tòa nhà hướng Đông Bắc. Ở đó có 4 tên đang đứng. Hai tên đang loay hoay lắp bom còn hai tên đứng canh cho đồng bọn.

Cái nhú mào thoáng qua trên gương mặt, nó cảm thấy cái cảnh tượng này rất chương mắt.

Dây hành lang tối đen vì không có đèn, do lúc đầu tầng lầu này không có người sử dụng nên điện hành lang hay văn phòng đều được tắt hết, chỉ có vòn vện mỗi ánh sáng từ cái đèn pin của tụi kia dùng để hỗ trợ công việc lắp đặt.

Bóng tối giúp nó dễ dàng hành động và nhanh chóng kết thúc mọi việc trong im lặng. Vừa bước chân ra khỏi dây hành lang, hai tên đứng canh đã phát giác được việc có người đang đi đến. Tiếng gót nhọn giày nó va chạm vào nền gạch men đã đánh động cho bọn chúng.

Đôi mắt được huấn luyện thích nghi nhanh với bóng tối, nó đã xác định được vị trí của mục tiêu đang đứng.

Chưa để hai tên đứng canh lên tiếng, hai phát súng rùng rợn đã vang lên.

“Đoàng...đoàng...”

Tiếng súng vang lên chói tai. Nó chẳng hề bận tâm đến âm thanh đó, tường của tòa nhà được làm bằng chất liệu cách âm cực kì tốt nên không lo những người đứng bên trên đầu nghe thấy, và lại nó cũng chẳng mang theo giảm thanh cho súng.

– Ai?Ai đó? – Hai tên đang lắp bom nghe thấy tiếng súng thì hoảng sợ.

– Im! – Nó gằn mạnh rồi bắn thêm hai phát súng nữa.

“Đoàng...đoàng...”

Hai viên đạn vô tình cắm sâu vào mi tâm của hai tên còn lại, mùi tanh của máu bắt đầu xộc lên mũi nó. Có vẻ nó khá nhạy cảm với cái mùi này, giống như là cá mập có thể ngửi thấy mùi máu trong phạm vi cả ngàn cây số.

Ngay sau đó, nó lại nghe thêm 4 phát súng nữa phát ra. Giương mặt đánh lại trong giây lát rồi lại dần ra như bình thường, nó đã biết là ai nổ súng!

Nó bắt tính hiệu liên lạc với Ropez qua cái bộ đàm mini trên tai:

“Chặn đường thoát của chúng, phong tỏa tầng 17 và 18. Chúng nghe thấy tiếng súng của em nên chắc chắn bỏ chạy.”

“Được.” – Ropez nhanh chóng đồng ý rồi ngắt tín hiệu liên lạc.

Đến lúc này nó cũng chẳng cần đi đến ba góc còn lại của tòa nhà làm gì. Bọn còn sống còn lại thể nào sau khi nghe súng bắn nhiều thế lại chẳng bỏ chạy? Mà bọn chúng chạy tới thang máy hay thang bộ thì đã bị người mà Ropez dẫn tới tiền sảnh xuống Diêm Vương. Muốn thoát khỏi nòng súng của người tổ chức thì chỉ có cách nhảy lầu, mà nhảy lầu thì không cần bàn cãi, chết là đáp án!

– Ra đi! – Nó cất hai khẩu súng vào lại vị trí cũ.

Từ trong bóng tối dằng dặc người con trai bước ra, dừng lại phía sau nó một khoảng cách vừa phải.

– Sao cô biết là tôi đứng trong đó? – Hắc Vũ bình thần hỏi. Anh ta không ngạc nhiên mấy, như kiểu việc Venus phát hiện ra anh ta chỉ là việc sớm muộn.

– Tôi nghe tiếng súng mà? Anh đi trước tôi nên chắc chắn tiếng súng đó là của anh. Chỉ có điều tôi không nghĩ anh đi trước mà lại ra tay sau tôi. – Nó như cười như không.

– Tôi không thể nào sánh lại bằng cô, cô cũng biết điều đó mà? – Hắc Vũ đáp lại lời.

– Hừ...điều đó không quan trọng. Quả bom này anh lo đi. – Nó hơi cau có rồi hất mặt về phía quả bom.

– Là bom hẹn giờ, loại này nổ không tới mức nghiêm trọng, nhưng mà nếu là bốn quả ở bốn góc thì... – Hắc Vũ bước lại gần soi đèn pin xem xét quả bom.

– Đủ sập tầng 19 chứ gì? – Nó nhếch môi.

– Chắc thế đấy. – Hắc Vũ nhún vai.

– Tôi không quan tâm, làm lạ đi. Anh còn 8ph17s. – Nó nhắc nhở.

– Đừng lo, cô cứ lên trước đi, chỗ này tôi và Bướm Đêm lo nhanh thôi. – Hắc Vũ phẩy tay.

Nó chột cau mày rồi cũng quay lưng bước đi. Tới trước cửa thang máy thì có vẻ hơi khó khăn cho việc đi chuyển của nó. Gắn chực xác chết máu me lênh láng nằm chắn hết lối đi của nó.

Nó hướng mắt về phía Ropez đang đứng nhìn nó cạnh cửa thang máy.

– Em không bị thương chứ? – Ropez hỏi thăm.

– Vẫn ổn. – Nó giọng đều đều.

– Vậy thì tốt. Chị đã cho người tới ba điểm gắn bom còn lại rồi, nhanh chóng được tháo dỡ thôi.

– Tốt...cho người phong tỏa tòa nhà, cử người đi thăm dò. – Nó gật đầu hài lòng.

– Em sợ họ sẽ cho người phục kích trong quá trình buổi lễ à? – Ropez hỏi.

– À ta là rắn độc, đơn giản thế này thì còn nói làm gì? – Nó nhếch mép.

– Được...theo ý em. – Ropez gật đầu rồi nhanh chóng liên lạc qua bộ đàm, truyền đạt mệnh lệnh.

– Lên thôi, còn 5ph nữa là bắt đầu. – Nó kéo tay Ropez bước vào thang máy.

Thang máy vừa mở, nó đã nhanh chóng bước ra ngoài đi thẳng tới phòng làm việc.

– Đây, không ra luôn sao? – Ropez gọi với tới nó.

– Không, thầy muốn em xuất hiện đặc biệt. – Nó nhún vai rồi đi lẹ.

Bước vào phòng, nó lúi từ trong góc ra một cái hộp tròn, bên trong chứa một dung dịch đặc sệt trong suốt. Nhúng cả hai tay vào, nó rút ra rồi để cho khô, xong lại lấy đôi găng tay bằng da màu đen trong tủ mang vào. Nó tin cô ta không đơn giản như thế, không chỉ có bom mà phải còn gì đó nữa!

Rời đi khỏi đó nhanh, nó đi ra phần sân thượng sau lưng. Tầng 19 của tòa nhà có phần sân, được chia ra bởi phòng làm việc của nó trên dãy hành lang hình chữ I nằm giữa. Phần sân thượng trước dùng để tổ chức lễ, phần sân thượng sau là đáp trực thăng.

Leo lên chiếc ghế cạnh ghế lái, nó thắt dây an toàn rồi ra hiệu cho anh chàng phi công ngồi chờ nó từ trước. Anh chàng phi công hiểu ý, gạt đầu rồi điều khiển cho chiếc trực thăng từ từ bay lên.

Nó nhìn qua khung cửa sổ thấy toàn cảnh bên dưới, Hawaii đúng là đẹp thật.

– Đi một vòng đi rồi hãy ghé, chưa tới lúc. – Nó ra lệnh cho phi công.

– Nhưng thưa... – Anh chàng phi công đang tính phản bác thì nó cắt ngay.

– Anh không lái thì cút xuống. – Nó gắt.

– Vâng.

Nhấn mặt tỏ ý khó chịu, nó bảo sao thì làm thế đi. Nó biết nên làm thế nào chứ không cần ai phải dạy.

Thở dài rồi dựa lưng ra ghế, nó đưa đôi bàn tay lên ngắm. Bên trong lớp găng da này là một thứ rất ghê gớm. Nó là thứ vũ khí giết người kinh tởm thom mùi máu tanh.

Lại nhìn ra cửa sổ, nó giật mình phát hiện hôm nay là giáng sinh. Biết bao nhiêu gia đình, cặp tình nhân dắt tay nhau vui vẻ dạo phố trong khi nó biết chắc rằng mình sắp làm gì. Giết người. Cùm từ đối với nó vô cùng đơn giản nhưng đây tội lỗi mà chẳng ai muốn làm.

Khẽ cười nhạt, giết người trong ngày lễ giáng sinh chắc cũng vui!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Trên sân khấu cao 20 bậc tam cấp là bốn chiếc ghế chạm trổ hình hoa hồng một cách tỉ mỉ được dát vàng. Trên lưng ghế được khảm những viên đá quý tương ứng với chủ nhân nó. Chiếc ghế đầu tiên khảm kim cương đen huyền bí, chiếc ghế thứ hai chói mắt do mấy viên ruby màu đỏ với nhiều kích cỡ, chiếc ghế thứ ba sáng loá với cơ sở viên sapphire màu trắng và chiếc ghế cuối cùng sang trọng với những viên ngọc trai quý của vùng biển Hawaii.

Từ đó bước xuống 5 bậc tam cấp có tiếp 8 chiếc ghế dát bạc nguyên chất xếp đều trái phải 4 cái đối mặt nhau. Đây là vị trí của tám con người phục vụ cho Tứ ma nữ.

Xuống 5 bậc tam cấp tiếp theo là bốn cái ghế bằng gỗ quý, một cái chạm hình rồng uốn lượn, một cái chạm hình con chim đại bàng oai hùng, một cái chạm hình bướm kiều sa và một cái chạm hình rắn dẻo dai. Có thể nói, bốn con vật đó là tượng trưng của bốn cấp bậc dưới Tứ hộ vệ và Tứ quản lí được đặt bốn góc.

Đồng hồ chậm chạp từng chút từng chút nhích cây kim của mình. Chỉ chưa đầy 1ph nữa thôi là mọi thứ sẽ bắt đầu. Con đường tội lỗi của hai nhân vật mới sẽ mở màn từ đây.

“Boong...”

Chiếc đồng hồ treo tường trên cánh cửa nơi bước ra sân thượng chỉ điểm 7g. Đến lúc này, hàng loạt đèn điện sáng trưng được bật lên theo một thứ tự nhất định.

Tất cả mọi người đứng hai bên hồ bơi cạnh bàn rượu đều đồng loạt quỳ một chân xuống, gương mặt trang nghiêm không còn chút đùa cợt như bình thường. Không khí im lặng thấy rõ.

Từ nơi bắt đầu thăm đó, người con trai mặc bộ comple màu tro với chiếc mặt nạ màu nâu đất bước từng bước đi cứng rắn của mình, về chững chạc và dứt khoát toát lên từ con người đó là quá nhiều khiến biết bao người si mê. Có điều, từ “Yêu” đối với những sát thủ có vẻ là là trò cười.

Người con trai bước đến trước chiếc ghế chạm trổ hình rồng thì lại tiếp tục chống tay quỳ xuống đầy kính trọng, có vẻ nhân vật sau đó là người không hề tầm thường. Là Huyết Dạ.

Tiếp theo đó, cô gái mặc trên mình bộ đầm dạ hội dài tay cổ sâu màu trắng dài chấm đất, đuôi váy xoè có màu tím than in hình những chú bướm vờn nhau tuy đẹp mà lạnh lùng. Cô gái mang chiếc mặt nạ màu tím đen hình bướm che đi những đường nét của một mỹ nhân bước đi uy nghiêm lên vị trí có chiếc ghế hình bướm rồi lại quỳ xuống. Đó là người mang cái tên Bướm Đêm.

Nữ tước xuất hiện trong cái rừng mình của tất cả mọi người. Bộ váy dài chấm đất màu bạc cổ yếm hở khoảng lưng trắng, phần eo buộc lại bằng sợi dây màu đen bản to. Vết đạn bắn ở eo chưa lành, dù đã quấn băng rất kĩ nhưng chắc chắn máu vẫn có thể thấm ra ngoài nên bộ váy màu là thích hợp nhất. Dù có chảy máu, sợi dây đen bản to sẽ che mất màu đỏ máu. Trên gương mặt thanh tú là chiếc mặt nạ màu bạc hình vảy rắn.

Về bề ngoài dù đẹp cách mấy đi chăng nữa, ai cũng phải khiêm nhường trước con người ấy nếu không muốn chết dưới nọc độc của Độc Xà. Độc Xà là con rắn độc châu Mi của Nữ tước, là người bạn tâm giao của cô nhóc với kích cỡ lớn, dù đã quấn một vòng rộng quanh cổ Nữ tước, thân người nó vẫn kéo lê một đoạn trên nền đất. Bàn tay thon dài dịu dàng vuốt trên đầu của Độc Xà, đó là hành động cưng nựng thú cưng nhưng đối với tất cả mọi người, nó thật rung rợn. Chơi đùa với con vật đó, ngoài Nữ tước ra thì ai cũng có thể mất mạng như chơi.

Bước về chiếc ghế chạm hình rắn, Nữ tước khẽ khàng quỳ xuống.

Hắc Vũ vừa xong nhiệm vụ đã chạy lên ngay, may là vừa kịp. Điều chỉnh nhịp thở, anh chàng bước nhanh trên thảm đỏ với bộ comple màu đen và chiếc mặt nạ màu đen với bên góc hình đại bàng. Bước về vị trí của mình, Hắc Vũ quỳ xuống.

Sara và Gosa bước trên thảm đỏ, gương mặt một biểu lộ cảm xúc của bản thân. Thật không thể hiểu hai con người này, là bản thân vô cảm hay giấu cảm xúc quá giỏi đến nỗi khó ai có thể nắm bắt. Tuy thế nhưng nơi đây mắt hiện rõ một tia gian xảo. Về tới vị trí của mình, cả hai quỳ xuống mặc dù trong thâm tâm thật sự hiện rõ một chữ “không cam”.

Ngay sau đó, Killer và David cũng xuất hiện trong độ comple chỉnh chu. Một bộ mặt bình thản đến mức bất bình thường được trưng ra, bộ mặt đó khiến nó nhìn vào chỉ muốn đâm cho một phát. Kênh kênh kiêu ta đây là nhất. Những sai chân dài giúp hai mỹ nam nhanh chóng bước đến vị trí của mình và quỳ xuống, mặt cuối gầm.

Cẩn nhẹ môi, đôi long mày thanh tú chột chau lại. Jersey phải bước ra và đi trên tấm thảm đỏ ngoài kia. Thật sự, cô chẳng muốn ra đó đối mặt chút nào. Cái thế giới “màu đen” đáng khinh bỉ cô không hề ưa. Nếu không muốn nói thẳng ra ghét cay ghét đắng cả cái tên mà người ta gọi mình, cái tên gây nên nỗi lo sợ hoảng loạn vô hình.

– Tây ma nữ! – Tất cả đồng loạt hô to khi Jersey xuất hiện nơi đầu thảm đỏ.

Ngắn cao đầu bước từng bước đi đầy quyền uy, từ Jersey toả ra một khí thế ít tai có được. Bộ đầm ôm sát lấy cơ thể, cúp ngực màu xám có phần đuôi loe rộng đỉnh vò số pha lê giúp cho Jersey nhìn cao sang quý phái. Ngoài ra, nổi bật trên tấm lưng trắng là hình xăm bông hoa hồng màu đen, biểu tượng của Tứ ma nữ. Gương mặt đẹp như tượng tạc của một siêu mẫu được che đi một nửa bởi chiếc mặt nạ màu bạc đính ba viên thạch anh màu vàng ngay góc.

Lúc đặt chân lên cây cầu nhỏ, mặt nước hồ bỗng dung như nước sôi, mặt nước chuyển động và âm thanh “lụp...bụp...” phát ra đến vui tai. Nhưng ngay sau đó, khi Jersey đã đi qua thì mặt nước lại trở về với vẻ phẳng lặng như cũ, chẳng một chút thay đổi.

Đến trước chiếc ghế vàng dát ngọc trai, Jersey vén tà váy ngồi xuống vị trí của mình – một trong bốn vị trí tối cao.

Vanessa xuất hiện trong tiếng hô to của tất cả:

– Đông ma nữ!

Vanessa trong bộ đầm trắng dài chấm gót hai dây xuyên không một điểm nhấn nào, lướt đi trên thảm đỏ. Môi hồng như cánh đào e ấp nở nụ cười dịu dàng quyền rũ, nhìn nụ cười trong sáng đầy thánh thiện của người con gái ấy, không ai dám tin cô lại tồn tại trên con đường này. Trên gương mặt là chiếc mặt nạ màu trắng đính ba viên pha lê màu hồng che mất phải cùng với hình xăm của Tứ ma nữ trên mu bàn tay trái.

“Lụp...bụp...”

Mặt nước hồ lại sôi lên những tiếng động, có điều màu xanh trong của nước đã mất và thay vào đó là làn nước đục ngầu một màu xám xịt không thấy đáy. Tâm hồn Vanessa trong sáng, linh hồn hoàn toàn thánh thiện nhưng hành động và việc làm lại nhuộm màu đen tối. Thế nên màu tượng trưng cho cô nàng là xám, là sự trung hoà của hai thế giới đối ngược nhau, là sự hoà hợp của thiên thần và ác quỷ.

Đã có ai nói màu đỏ chỉ đẹp khi đi cùng màu trắng chưa nhỉ? Sự trong trắng là cái nền làm nổi bật lên màu đỏ tươi sinh động của máu. Máu chỉ có thể thấy rõ khi cạnh nó là màu trắng. Trắng giúp máu đẹp lộng lẫy hơn bất cứ lúc nào, khiến bản thân con người trở dậy một thứ gì đó khó kiềm chế. Thích thú chẳng? Chưa đủ. Thèm khát à? Không hẳn. Là một cái gì đó khó diễn tả...

Hoi cúi đầu trước Jersey, Vanessa nhẹ nhàng ngồi xuống vị trí của mình – chiếc ghế vàng dát đá sapphire trắng.

Ellie ngó nghiêng xung quanh không thấy nó đâu. Nhỏ bây giờ đã phải ra rồi mà nó chưa có mặt. Không biết là lại đang tính giờ trò gì nữa đây?

Hít sâu một hơi. Thôi thì kệ vậy. Nó là Venus, là kẻ tự biết phải làm thế nào cho tốt nên chắc chắn sẽ không có chuyện gì tồi tệ xảy ra đâu. Cứ lo cho bản thân nhỏ bây giờ có lẽ là tốt hơn.

– Nam ma nữ! – Tiếng hô khiến Ellie phải chau mày khó chịu.

Sẫm trên người chiếc váy màu đỏ chói mắt cổ áo chữ V xẻ sâu đầy gợi cảm, đuôi váy xoè dài kéo lê trên mặt đất. Trên mu bàn tay phải, hình xăm bông hồng đen nổi bật trên nước da trắng đầy mê hoặc cám dỗ. Gương mặt vốn xinh đẹp nay còn bí ẩn hơn nhờ chiếc mặt nạ che phần mắt trái màu đỏ có đính ba viên ruby trắng. Không một nụ cười trên gương mặt vô cảm lạnh băng kia, băng lãnh đến mức cho dù người ta không đối mặt cũng thấy nhiệt độ

giảm xuống.

Mặt nước sôi lên một màu đỏ khi Ellie đặt chân lên cầu. Màu đỏ thắm của máu tươi, nét đặc trưng của Nam ma nữ. Nhìn thấy màu sắc ấy, trong lòng nhỏ lại thấy phấn chấn hẳn. Máu đem lại cho nhỏ một cảm giác rất lạ, rất mới và rất kích thích. Nó khiến con ác quỷ ngùi vùi phải thức giấc. Ellie chưa từng phủ nhận là mình thích máu, thích màu đỏ tươi ấy, thích mùi tanh nồng ấy. Rất thích, kiểu đam mê.

Ngồi xuống chiếc ghế vàng dát đá ruby đỏ, một tay chống cằm, một tay gõ theo một nhịp nào đó trên tay dựa của ghế. Ellie có chút linh cảm gì đó. Có mùi nguy hiểm đâu đây.

Lia cặp mắt của mình khắp bên dưới, bao quát toàn bộ khung cảnh. Không có điều gì bất thường là nhận xét của nhỏ. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không an tâm lắm, rốt cuộc là có gì sắp xảy ra?

Im lặng...

Mọi thứ chìm vào khoảng không ngột ngạt đó. Đã hơn 1ph trôi qua, con người đứng đầu đó vẫn không thấy mặt mũi đâu.

Không có tiếng xì xầm bàn tán, tuy thế nhưng không có nghĩ là không có những suy nghĩ lo lắng, thắc mắc lẫn nghi ngờ.

“Phạch...phạch...”

Tiếng máy bay trực thăng ngày một lớn, càng ngày càng gần. Nó đứng từ độ cao bên trên nhìn xuống, mọi thứ đã xong, chỉ còn chờ sự xuất hiện của nó thôi. Hơi nhún vai, sự xuất hiện của bản thân xem ra nhiều lúc cũng quan trọng thật.

Thả dây thừng xuống, nó từ trên trực thăng trượt theo sợi dây đi xuống rồi nhảy hẳn, thực hiện một cú đáp đất đầy trình độ và đẳng cấp.

“Bộp.....”

Đáp đất trên cây cầu nhỏ, nó nhẹ nhàng đứng dậy phui tay nhàn nhai.

– Bắc ma nữ! – Tiếng hô cung kính vang lên thật đều.

– Hừ... – Điều cười khẩy hiển hiện trên môi nó. Giả tạo thật!

Ngoài mặt thì phục tùng, nghe lời và kính nể nhưng có ai biết được suy nghĩ thật, tâm địa rắn độc thế nào chứ? Che mắt thiên hạ bằng mấy trò mèo đầy mưu toan nham hiểm để dối lấy thứ mà bản thân không đủ trình độ để giật được. Trách ư? Nó có quyền trách những kẻ đáng khinh đó à? Chỉ là cảm giác kinh thường, trong mắt nó những kẻ đó rẻ mạt một một chút gì đáng để quý.

Mặt nước sôi sục một màu đen u tối không thấy lối thoát. Màu đen bí ẩn và nguy hiểm. Là một thế giới không ngừng tranh đấu và chém giết, đem tiền đổi tình và mạng. Rẻ rúng không hơn không kém.

Đen của ác quỷ, sẫm nhuộm mùi máu tanh và tương lai không chút ánh sáng. Là một biểu tượng đáng ghê sợ mà vẫn còn hàng tá con thiêu thân bán mạng lao vào như mù mắt. Kể cả Venus, đạt được đỉnh cao nhưng những thứ phải đổi không ai có thể hiểu.

Ngoảnh mặt đi và đưa tay lên phẩy như kiểu không cần phải lễ nghĩa nhiều, nó hất mái tóc ra sau rồi bước nhanh về chỗ của mình. Hơi nhăn mặt, mùi nguy hiểm nồng nặc quanh đây.

Nó vừa ngồi xuống vị trí thì tất cả đều đứng dậy. Kể cả Tứ quản lí, Đông cùng Tây hộ vệ, Bướm Đêm, Huyết Dạ, Nữ tước và Hắc Vũ cũng ngồi vào vị trí.

Môi khẽ cong lên, nó cất tiếng với thái độ nhón nhor, không xem không khí nặng nề trang nghiêm lúc đầu ra gì. Cơ mà ai cho dù không đồng ý cũng chẳng thể lên tiếng, lộn xộn một chút là bị cho xoi kẻo đồng ngay lập tức.

– Các vị có mặt đủ ở đây chắc là cũng biết mục đích hết rồi nhỉ? – Nó cười cợt nhìn xung quanh.

Xung quanh im lặng không lên tiếng. Chẳng ai dám hé miệng thốt lên một tiếng trước uy quyền kia vì hiểu bản thân không đủ sức để ngang hàng mà mở miệng nói với nó. Trẻ nhưng mỗi một từ đều rất có giá trị, đó chính là điều làm nên Bắc ma nữ đang ngồi trên kia. Phán là chết, trái lệnh là đi luôn và không có một ngoại lệ nào.

– Tôi cũng chẳng muốn làm cho bầu không khí này nặng nề chút nào. Thả lỏng đi, chúng ta sẽ kết thúc buổi lễ này nhanh chóng thôi. Giờ thì mời hai nhân vật chính bước ra đây. – Nó nhún vai, môi cười nhẹ nhưng đầy lạnh lẽo.

Hắn và Kun hơi lạnh người trước giọng điệu đó của nó. Có chút gì đó rất đáng sợ, khiến người nghe ớn lạnh cả sống lưng.

Bước nhanh lên đến trước mặt nó, trên sân khấu cao hơn cả vạ con người. Biết bao nhiêu ánh nhìn soi mói, bói móc chiếu vào hai chàng trai lạ mặt. Quả thật những con người trên kia đều rất trẻ, chẳng bù cho những ông già bà lão đã vì tổ chức này mà cống hiến mấy chục năm tuổi thanh xuân, dù vậy thứ đổi lại vẫn là những chức vụ thấp kém không hơn. Bởi thế mới nói, xã hội không chỉ cần những kẻ biết cống hiến, mà những người có bộ não thiên tài mới có đủ khả năng lên nắm quyền kiểm soát cả xã hội. Ngu muội chỉ biết đắm đầu vào không hẳn là tốt

– Tứ ma nữ. – Cả hai cúi mặt quỳ xuống dưới chân nó.

– Chắc, cả hai người đều là những người tôi đã chọn. Đầu là những người tôi biết rõ ràng nhất thực lực là tới đâu. Hàng vạn con người xếp hàng ngoài kia khao khát đặt chân lên vị thế mà hai người sắp sở hữu, vì thế nên tôi mong hai người sẽ chứng tỏ cho tôi thấy sự lựa chọn của tôi là đúng, là không sai lầm. Muốn ngồi vững ở đó chỉ có thể là khi hai người hơn hẳn người khác. Đừng nói với tôi là có khả năng, có trí thông minh thì sẽ không sao. Đối với tôi thứ đó nực cười lắm! Phải chứng minh cho tất cả thấy bản thân là không ai có thể vượt qua được mới thật sự là tài giỏi. Bên dưới kia biết bao người có khả năng, có trí thông minh như những nhà bác học những vẫn không thể đảm đương nổi hai chiếc ghế ấy. Hai người chỉ có một cơ hội duy nhất thôi, bất cứ lúc nào nếu hai người không làm được việc tổ chức cũng có thể khứ cả hai rất dễ dàng. – Nó dùng cặp mắt sắc của mình chiếu xuống hai con người kia, từng câu từng chữ đánh thếp như muốn đâm vào mặt người khác.

– Rõ! – Cả hai đồng thanh.

– Tốt, tôi mong hai người sẽ không hối hận với quyết định ngày hôm nay, Trent và Kun. – Nó gật đầu.

Hai người gật đầu đầy dứt khoát rồi đứng dậy cúi người chào nó. Bước lùi từng bước cho đến mép bậc tam cấp, cả hai mới quay lưng xuống vị trí ngồi của mình.

Nói là lễ cho long trọng nhưng thực chất cũng chỉ có thế, chỉ đơn giản là một màn ra mắt đầy trang nghiêm hơn bình thường mà thôi.

Chiếc bộ đàm bên tai của nó bắt được tín hiệu liên lạc, cùng lúc đó nó nhìn thấy một đám người rất đông kéo vào trong toà nhà. Ngồi trên cao thế này nhiều lúc cũng tiện lợi thật!

“200 tên, em tài thật.” – Ropez ngồi bên dưới nhếch môi.

“Chỉ là em hiểu cô ta sẽ có kế hoạch dự phòng thôi. Đám canh gác bên dưới không chơi nổi 300 thằng đâu.” – Nó vén tóc ra sau tai.

“Choi?”

“Đã gọi nơi đây là D.E.A.T.H mà? Vào thì dễ nhưng ra thì khó. Tiếp bọn chúng chu đáo. Sớm thôi sẽ được diện kiến bọn chúng tại đây.”

“Lũ ruồi muỗi.” – Ropez có vẻ hơi cáu gắt.

“Kệ bọn nó đi, thích xuống âm phủ thì chiều. Nhờ chị để mắt đến Nữ tước nhé, chị ấy hôm qua bị bắn lên nên không thể hoạt động được. Độc Xà không thể bảo vệ chị ấy an toàn.” – Nó dặn dò.

“Ok...Lâu rồi chưa nghe Nữ tước bị thương.” – Ropez nhún vai rồi ngắt liên lạc, ánh mắt loé lên vài tia thích thú.

Kể từ ngày Nữ tước xin nghỉ phép vô thời hạn cách đây hai năm tới giờ ít khi nào nghe thấy việc cô nhóc bị thương. Không ngờ là sau hai năm không gặp, kẻ thù vẫn còn nhớ mặt Nữ tước dai đến thế.

– Choi chứ? Khách quý tới rồi. – Nó nghiêng đầu nhìn ba đứa ngồi cạnh.

– Hử? – Vanessa chột nhịu mày không hiểu trong khi Jersey thì đã linh tính thấy điều gì đó còn Ellie vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh tanh của mình.

Đúng lúc ấy có tầm 200 tên xông vào hội trường trên sân thượng. Quả không hổ danh là người của D.E.A.T.H đào tạo, chỉ cử 50 người canh chừng bảo vệ thôi mà đã hạ gục được 100 tên loi choi, tốt quá rồi.

Chưa kể là hiện tại trên này có trên dưới 150 sát thủ bình thường của tổ chức nữa, đám người này chạy đâu cho thoát?

– Máy người là ai? – Một trong số những sát thủ của tổ chức lên tiếng hỏi.

– Tụi mày không cần biết. Nhiệm vụ của tao là phải đến đây phá hoại buổi lễ này. – Một tên trong đám người mới xông vào hùng hổ.

“Lũ ăn hại!” Đâu đó trong nội bộ có một người tức điên lên. Lúc cần đến không đến, lễ xong xuôi rồi mới thấy lũ cái bản mặt ra rõ là lũ đàn độn.

Và tất nhiên, sau câu trả lời của tên đó thì nhanh chóng, hắn đã không còn bất cứ cơ hội nào để mở miệng lần nữa. Một cái lỗ xoáy sâu vào vào giữa mi tâm. Cái chết đến lúc đến nhanh thật, lúc mà con người ta chẳng thể nào phản kháng kịp.

Phát súng nhanh kết liễu con người ta được bắn ra từ một khẩu súng có một không hai vẫn còn vuron khói trên tay Vanessa. Đúng là một tay súng cừ khôi khi khoảng cách xa đến thế mà vẫn có thể bắn trúng mục tiêu của mình. Nếu cứ tiếp tục thì e là sẽ còn cãi nhau dài dài, thôi thì Vanessa sẽ mở màn cho cuộc chơi trước bằng phát súng đó.

– Bắn chuẩn đấy, em gái. – Jersey nhếch môi.

– Quá khen. – Vanessa hươ hươ khẩu súng trước mặt.

– Lũ ngu! – Ellie cất tiếng nói hiềm hoi của mình trong ngày hôm nay, giọng đều đều nhưng có vẻ chủ nhân của nó đã khá giận dữ.

– Không thích thì đừng chơi, tao sẽ lãnh. – Nó đứng dậy.

– Không tranh. – Ellie quay mặt đi.

– Chắc... – Nó tặc lưỡi, thái độ đó xoay người khác như chong chóng vậy.

Tháo chiếc găng tay da tay trái ra, nó chờ kẻ có thể vượt qua hàng phòng thủ dày đặc bên dưới để tiến lên trên.

Từ quản lý và Từ hộ vệ cũng bắt đầu nhập cuộc cũng như bọn của Bướm Đêm. Bọn chúng cứ tràn lên làm cả đám trở tay không kịp. Lúc đang giết tên này thì kẻ khác cướp thời cơ chạy lên trên. Cứ thế, kẻ xấu số đầu tiên cũng gặp phải nó. Có điều tên này hình như vô dụng quá!

Vừa chạm mặt nó là đơ ra ngay vì gái đẹp. Mặc dù đã đeo mặt nạ rồi đấy nhưng vẻ đẹp kia không hề mất đi chút nào, chính sự bí ẩn là thứ lôi kéo đàn ông. Chính vì đơ ngay trước nó nên tên đó chết không kịp ngáp.

Ngón tay cái của bàn tay trái của nó kéo dài trên má kẻ đối diện, ngón tay nó đi tới đâu, da chỗ ấy bắt đầu lở loét và chảy máu một cách đáng sợ.

– Áaaaa! – Tên đó hét lên vì đau và rất, cái nóng như bị lửa thiêu rụi gương mặt.

Nó nhấn mặt rồi tóm lấy cổ tên đó siết chặt. Vùng da dưới cổ bắt đầu cháy dưới bàn tay của nó, cảm giác đau đến tột cùng, chưa kịp tắt thở vì bị bóp cổ thì đã chết vì thứ ấy.

Thả tay ra cho cái xác đó rơi xuống đất, hai mắt tên ấy trợn trắng trông thật khiếp. Máu dính trên tay nó nhỏ từng giọt xuống dưới đất. Màu đỏ của máu ửng trên làn da trắng thật bắt mắt và nổi bật. Thứ chất lỏng ấy dần khô lại, đặc sệt trên lòng bàn tay nó.

– AX169...chơi đến thế à? – Jersey hơi chau mày, môi khẽ cười đầy ẩn ý.

– AX169? Phát minh của chị sao? Em chưa từng nghe. – Vanessa thắc mắc.

– Tất nhiên là chưa nghe, thứ này dành riêng cho Venus mà. Nó vốn dĩ là axit đậm đặc, ngoài ra còn chứa trong đó một vài chất kịch độc nên khi chạm vào da, axit gây nên hiện tượng lở loét và da bị cháy, tiếp đó chất độc từ miệng vết thương ngấm vào cơ thể rồi theo đường máu nhanh chóng dẫn tới tim. Chưa đầy 30s sau sẽ chết. – Jersey phân tích.

– Thế sao Venus sử dụng được chất độc đó? Rõ ràng là như thể bàn tay của nó có chất độc ấy mà lại không sao?

– Nó đeo một lớp da giả bên ngoài. Loại da này không bị AX169 tác dụng nên nó sẽ không bị nhiễm thứ chất đó. Đáng lẽ ra ngay từ đầu thấy nó mang găng tay là phải đoán ra rồi chứ nhỉ? – Jersey chep miệng rồi lại tiếp tục theo dõi cuộc đấu.

Lại một tên nữa lao lên như thiêu thân. Nó chụp ngay mặt hắn ta rồi ném sang một bên không thèm ngó tới. Dù gì thì chỉ cần chạm một chút vào thì 30s sau sẽ chết. Thế thì nếu chạm vào cả gương mặt thì kết quả cũng dễ đoán thôi, không cần quan tâm nhiều lắm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Bên dưới chỗ của Bướm Đêm khá suôn sẻ. Huyết Dạ, Hắc Vũ và Ropez đều là những tay không vừa, tuy thua ba bộ tứ trên kia nhưng chắc chắn là không ai có thể giỏi hơn được nữa.

Còn về phần Nữ tước thì hơi chật vật tí. Do vết thương chưa liền miệng mà hôm nay đã gắng gượng hoạt động nên chắc chắn là chỉ có thể ngồi lì một chỗ mà không thể đi đâu. Rồi khỏi giường trong giai đoạn này đã là kì tích rồi, không cần phải đánh đấm gì thì cũng phải nói Nữ tước cũng ghê thật.

Cô nhóc chỉ ngồi trên ghế của mình, phía trước là con rắn cung Độc Xà đang siết chặt kẻ thù muốn tiếp cận chủ nhân. Có điều trong lúc Độc Xà đang bận việc thì có kẻ chơi khăm từ đằng sau. Cảm thấy được mối nguy hiểm rình rập nhưng chẳng thể phản kháng hay quay đầu lại nhìn là một cảm giác cực kì tồi tệ. Nữ tước chẳng thể quay đầu vì con đau do vết thương ở bụng.

“Hự...”

Có điều là may cho cô nhóc, khi tên kia vừa giơ con dao lên thì ngay lập tức đã bị Hắc Vũ cho một nhát chí mạng vào cổ từ đằng sau lưng. “Gậy ông đập lưng ông”, tính chơi bản à? Không dễ đâu.

– Cảm ơn. – Nữ tước cười gượng do vết thương quá đau, mồ hôi từ trên trán cũng bắt đầu túa ra.

– Nữ tước? – Hắc Vũ hơi nhũn mày nhìn cô gái trước mặt, có nét gì đó rất quen thuộc. Từ mái tóc, giọng nói đến dáng người như in sâu trong tiềm thức.

– Hắc Vũ? – Cô nhóc cũng có một chút nghi hoặc. Tên con trai trước mặt... thật sự rất giống anh ta...

– Là em? Trâm Anh sao? – Hắc Vũ tròn mắt, chắc chắn là không sai.

– Vương... Vương Hoàng? – Cô nhóc lắp bắp, cả hai đã nhận ra nhau thì phải?

– Em là người của tổ chức? – Hắc Vũ nghi hoặc.

– Rõ ràng là thế. Anh cũng vậy? – Nữ tước chợt thấy buồn cười.

Không ngờ trong tổ chức lâu vậy mà cô nhóc không hề biết người yêu mình cũng nằm trong số ấy. Chung quy cũng tại Hắc Vũ gia nhập trong khoảng thời gian cô nhóc được nghỉ phép nên cả hai chẳng biết mặt nhau.

– Em giấu anh! – Hắc Vũ có vẻ hơi tức giận.

– Anh cũng thế. Việc này không phải muốn nói ai cũng được. – Nữ tước trừng mắt nhưng ngay sau đó lại nhắm mắt vì vết thương.

Phần vải đen ngay bụng đã ướt, chắc chắn là máu chảy nhiều rồi, thấm ra khỏi cả lớp băng quấn dày.

– Em... sao vậy? – Hắc Vũ cảm thấy có điều gì không ổn.

– Không sao... chỉ là vết thương nhẹ thôi. – Nữ tước xua tay.

– Vết thương? Sao lại bị thương? Bị thương từ bao giờ? – Hắc Vũ giật mình.

– Bị đạn bắn hôm qua. – Cô nhóc dùng hai tay ôm miệng vết thương lại để máu ngừng chảy.

– Hôm qua? Em...! Bị thương thế sao hôm nay dám đến đây? – Hắc Vũ điên tiết.

– Lễ quan trọng, không thể không đến. Địch thân thầy đã mời mà. – Nữ tước nhắm mắt cố chịu đau.

– Thầy?

– Lưu Vinh Phước, ông ấy là thầy em...

– Nhưng cũng không thể bỏ mặc vết thương như... – Hắc Vũ đang nói thì cô nhóc hét:

– Phía sau!

“Bốp”

Một tên ngã xuống bất tỉnh sau cú đá ngược của Hắc Vũ. Mãi lo nói chuyện với cô nhóc nên anh chàng cũng không để ý đến xung quanh. Có vẻ chuyện vết thương của cô nhóc về hấn tính, giờ phải chú tâm với cái đám này trước, kẻo không mất tập trung lại có nhiều kẻ thừa nước đục thả câu. Nếu vậy thì chết chắc!

...

Nhanh chóng, đám lâu nhâu đó đã bị xử gọn gàng. Nó nhìn lại tàn cuộc một lần nữa rồi đeo găng tay trở lại. Nó bước xuống cùng ba đứa kia, lúc đi ngang Linda, nó nói mà không thèm nhìn:

– Dọn dẹp sạch sẽ, tên nào còn sống thì bắt nhốt.

– Vâng. – Linda cúi đầu.

– Về thôi. – Nó hất mặt cho cả đám bao gồm cả bọn hấn.

Nó bước đi trước vì muốn nhanh chóng thoát khỏi đám hỗn độn này. Nó thích máu nhưng mùi tanh bốc lên ghê quá khiến nó cũng thấy khó chịu.

Đang đi thì Vanessa bị kéo giật tay lại:

– Em nói chuyện với anh một lát được không? – Huyết Dạ hỏi.

– Nói chuyện với anh? Em... – Vanessa có chút lưỡng lự, cô nàng phần nào đoán ra trọng tâm của cuộc nói chuyện đó.

– Đi mà... anh nghĩ em sẽ không từ chối. – Huyết Dạ có vẻ nài nỉ.

– ... – Vanessa không trả lời, chỉ quay đầu lại nhìn cả đám.

– Thế nào? – Huyết Dạ hỏi với giọng mềm mỏng.

– Cũng được. – Vanessa đồng ý khi nhận được cái gật đầu rất khẽ của Killer.

– Tuyệt...em thay đồ đi rồi chúng ta ra cà phê nói chuyện, ở đây không tiện. Anh lấy xe rồi chờ em bên dưới. – Huyết Dạ mỉm cười rồi bỏ đi.

Vanessa nhìn theo rồi chỉ biết buông tiếng thở dài. Bao lâu rồi nhỉ mà vẫn chưa dứt ra được? Cứ như một vở bi hài kịch ấy mà trong đó cô nàng cũng là diễn viên chính. Đau khổ vì tình, Huyết Dạ cảm thấy thế nào Vanessa hiểu rõ vì bản thân cũng phải nếm trải, thậm chí là gấp ba lần như thế.

Nếu là thế thì hôm nay phải dứt khoát hơn, kết thúc nhanh hơn để tránh đau khổ. Cô nàng biết nếu không dứt ra nhanh chóng, không chỉ có Vanessa đau khổ mà còn cả Huyết Dạ, Killer và Bướm Đêm.

Phía sau đó là một người con gái im lặng và cam chịu dõi theo. Là người đến trước những vấn đề mãi đứng sau lưng để dõi theo, đau khổ chứ? Tim như bị bóp nghẹn. Đến hô hấp cũng cảm thấy thật khó khăn. Đau nhưng chẳng dám nói lòng bàn tay để buông xuôi. Con người đó như thể cả mạng của bản thân. Muốn buông xuôi thì chẳng lẽ mình lại đi bỏ rơi mạng sống của mình?

Cần nhẹ môi, nơi đây mắt hiện rõ lên nỗi đau khắc khoải mặc cho bờ mi đã ướt từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Quán cà phê

Hải Anh đi theo sau lưng Kiệt bước vào một quán cà phê với không gian khá ấm cúng với cách trang trí cho ngày giáng sinh. Hải Anh thầm than trong lòng. Đã tính trước với Thiên là tối nay cả hai sẽ đánh lẻ đi chơi Noel vậy mà lại bị vướng phải anh chàng này, thật là phá hỏng kế hoạch của người khác. (Có ai còn nhớ Kiệt không nhỉ? Là con trai của thầy tại nó, là tổng giám đốc tập đoàn Vương Hải của Thanh á mọi người, ngoài ra còn có tên gọi là Huyết Dạ)

Ngồi xuống một cái bàn tròn cạnh cửa sổ, Kiệt mở lời trước:

– Đạo này cuộc sống em thế nào? Cũng gần 3 tháng rồi chúng ta chưa gặp nhỉ? Cơ mà lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, anh chưa thể nói với em câu nào.

– Vâng...vẫn tốt như thường thôi anh. Có điều là dạo gần đây công việc của tổ chức nặng nề, em chẳng phải làm gì nhiều. – Hải Anh mỉm cười đáp lại.

– Vậy là sướng nhỉ? Công việc anh ngày càng nhiều. – Kiệt bĩu môi.

– Hi.

– À...em uống gì?

– Cacao sữa. – Hải Anh nhanh miệng đáp ngay.

– Vẫn món đó nhỉ? Em có vẻ thích loại đó. – Kiệt hơi cười.

– Vâng...vì anh Thiên rất thích cacao sữa nên em cũng thấy thích nó. – Hải Anh mỉm cười thật tươi, nơi đây ánh lên niềm hạnh phúc to lớn khi nhắc đến người mình yêu.

– À...ra là Thiên thích... – Kiệt gật gù có vẻ hiểu, ánh mắt chùng xuống hẳn.

– Anh sao thế? – Hải Anh hỏi giọng cực kì ngô nghê (thật sự là mình ko bik phải ghi chữ ngô nghê ra làm sao nữa) làm người đối diện tưởng chừng như nghệt thờ. Cô nàng hiểu chứ, biết cảm giác bây giờ trong lòng Kiệt là thế nào nhưng cũng chẳng thể làm khác được, cứ vờ ngây ngốc lúc này có vẻ lại là cách hay.

– À không...chỉ là anh thật không hiểu? Sao em lại yêu Thiên, lại còn nhiều đến thế? – Kiệt lắc đầu cười gượng.

– Em yêu Thiên? Tất cả chỉ là vì anh ấy là người khiến em rung động. Tất cả những cung bậc cảm xúc trong tình yêu, Thiên đã cho em nếm đủ. Ban đầu

chỉ là thứ tình cảm của hai đứa trẻ con, rồi càng ngày nó càng lớn dần đến mức trở thành tình yêu lúc nào em cũng không biết. Em yêu Thiên từ cái cách mà ngày xưa anh ấy quan tâm em âm thầm mà ngoài mặt như có vẻ trốn tránh tình cảm em dành cho anh ấy, yêu từ cái sở thích nhỏ nhặt là uống cacao sữa mỗi sáng sớm hay thích lướt web vào lúc 2g sáng cho tới việc anh ấy giết người. Em yêu tất cả, chỉ cả những thứ ấy thuộc về Thiên. – Hải Anh chậm rãi trả lời.

– Vậy tại sao anh lại không thể? Sao em không thể yêu anh? – Kiệt vỗ chặt hai bàn tay thành nắm đấm.

Từng câu từng chữ như nhát dao chí mạng đâm thẳng vào tim một cách phũ phàng.

– Vì anh không phải Thiên. – Hải Anh buông một câu nói thật nhẹ, thật đau rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Dù biết trước câu trả lời là như thế nhưng vẫn có cảm giác trái tim như bị bóp nghẹn. Ba năm theo đuổi, mỗi lần hỏi câu hỏi ấy vẫn mãi chỉ có một câu trả lời: “Vì anh không phải...”

Một cuộc tình lần đầu, không phải vì tình yêu của Kiệt không đủ lớn để thay đổi Hải Anh mà là vì tình yêu của Hải Anh đã khắc ghi đến tận xương cốt một cái tên “Thiên”. Yêu đối với Hải Anh không phải là từ về bề ngoài hay những thứ hiện hữu, nó chỉ đơn giản là vì con người đó khiến trái tim trong lồng ngực đập không theo một nhịp điệu nào. Nó chỉ đơn giản là vì con người đó khiến ta phải chú ý, phải để tâm. Khiến đầu óc quay cuồng chóng mặt theo những cảm xúc không nhất định từ hạnh phúc cho đến đau khổ, ngọt ngào đến cay đắng, chua xót đến lâng lâng...

Yêu cứ ngỡ là phức tạp nhưng lại rất đơn giản, đôi khi nghĩ nó đơn giản nhưng lại rất phức tạp. Thật khó để hiểu.

Kiệt yêu lâu đến vậy, làm nhiều việc cho Hải Anh đến vậy nhưng đến phút chót vẫn là con số 0 như lúc mới bắt đầu. Đối với Hải Anh, một người bạn và một người anh trai là ngưỡng mà Kiệt chỉ có thể đạt tới, không hơn.

Người con gái trước mặt khiến Kiệt yêu quay cuồng. Nét trong sáng của một ác quỷ đã thu hút ánh mắt anh từ lần đầu gặp nhau. Ba năm, đủ dài để yêu đơn phương chưa nhỉ? Kiệt hiểu rất rõ, những việc làm của bản thân chưa bao giờ lọt vào mắt Hải Anh. Cô nàng cho dù cảm kích với những việc làm ấy thật đấy, nhưng vẫn chẳng thể yêu vì trái tim nhỏ bé đó chỉ có thể chứa một người mà thôi. Và người mà trái tim ấy chọn là Thiên, mãi mãi là Thiên chứ không phải Kiệt. Đau thật!

– Nhưng bao lâu rồi? Em yêu Thiên hơn 10 năm rồi đấy. Đến giờ vẫn vậy thì em cố gắng với cậu ta làm gì? – Kiệt nói, giọng kìm nén sự đau khổ.

Hải Anh hột cau mày rồi lại nhanh chóng dẫn ra. Cũng đúng thôi, việc đó Kiệt chưa biết. Mọi quan hệ giữa hai con người bây giờ đến mức nào, Kiệt không thể tưởng!

Môi cười khê, Hải Anh lên tiếng trả lời:

– Em và Thiên đang yêu nhau.

– S...Sao? – Kiệt dường như chẳng thể tiếp thu nổi những thứ mình vừa nghe.

– Em và Thiên bắt đầu cũng được gần 3 tháng rồi. Mọi thứ hiện tại đang rất tốt. Anh đừng lo. – Hải Anh lại tiếp.

– Sao lại có thể? Chuyện này...

– Em yêu Thiên, mãi vẫn là thế. Em biết anh yêu em nhưng em không thể. Biết là sẽ làm anh đau khi nói những điều đó nhưng em chẳng thể làm khác. Anh phải hiểu! – Hải Anh nén tiếng thở dài.

– Em đừng nói nữa! Cảm xúc là của anh, em đừng bắt anh phải hiểu những thứ anh không muốn. – Kiệt gần như nổi điên lên.

– Sao anh cứ phải cố chấp điều đó. Anh phải hiểu là nếu tiếp tục anh sẽ khổ, em sẽ cảm thấy có lỗi và sẽ khiến chị ấy tổn thương! – Hải Anh bắt lực.

– Em im đi!

– Anh đừng cư xử như thế! Đầu phải anh không biết Ropez yêu anh thế nào? Anh đang làm tổn thương chính mình và làm đau chị ấy đấy! – Hải Anh mất hết kiên nhẫn.

– ...

– Em nghĩ anh nên suy nghĩ lại. Em yêu Thiên và mãi mãi yêu anh ấy, sẽ không thay đổi được điều đó. Anh nên quên cảm xúc đối với em lúc này đi và đối xử tốt với Ropez hơn, chị ấy yêu anh hơn bất cứ ai. Chị ấy là cô gái tốt và xứng đáng có được tình yêu của mình, đừng bắt chị ấy phải đau vì anh thêm bất cứ lần nào nữa. Anh cứ ngồi đó đi, em về trước và suy nghĩ kĩ lại đi! – Hải Anh đứng dậy bước ra khỏi quán cà phê, bỏ lại Kiệt ngồi thất thần.

Kiệt ngồi gục đầu vào hai bàn tay. Bấy lâu vẫn chưa đủ sao? Tất cả mọi thứ, tất cả những cố gắng của anh chàng cuối cùng vẫn chẳng thể kéo trái tim người con gái ấy về phía mình lấy một lần. Đau thật! Tại sao lại đau quá? Là do trái tim Kiệt quá nặng tình hay do trái tim Hải Anh sắt đá?

Hải Anh bước ra khỏi quán cà phê, lòng chợt thấy không yên. Cô nàng làm vậy có quá đáng lắm không nhỉ? Đây là lần đầu tiên nói chuyện với Kiệt thẳng thắn đến vậy, những lần trước cũng chỉ là ậm ừ rồi lờ đi cho qua thì chắc lần này đối với Kiệt, đây sẽ là cú sock lớn.

– Em sao vậy? – Thiên từ sau đi tới nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ bé kia.

Anh đi theo cả hai đến đây nhưng chỉ đứng ngoài chờ. Anh tôn trọng Hải Anh và Kiệt nên để họ nói chuyện riêng và Thiên biết, Hải Anh đã đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm mới có thể cứng rắn đến vậy.

– Hà? Anh...anh làm em hết hồn. – Hải Anh giật mình.

– Hi...tại em lo suy nghĩ quá nên không để ý đến anh. Mọi chuyện thế nào rồi mà em trông lo lắng thế? – Thiên xoa đầu cô nàng.

– Em lo Kiệt vẫn cố chấp, không biết anh ấy có chịu hiểu em nói gì không? – Hải Anh thở dài.

– Kiệt sẽ hiểu, anh ấy không mù quáng đâu. – Thiên trấn an.

– Nhưng lỡ không thì sao? Nếu như thế em sẽ cảm thấy có lỗi với anh ấy lắm, còn chị Ropez nữa? Em không muốn chị ấy đau khổ. – Hải Anh chùng giọng.

– Em đừng suy nghĩ nhiều quá, mọi thứ hãy để thời gian trả lời.

– Em không biết...

– Đừng nghĩ nữa...chuyện đó tính sau, giờ chỉ đi chơi với anh, chỉ cần thấy anh trong mắt là đủ rồi. – Thiên đặt hai tay lên má Hải Anh.

– Ừm...anh làm như mình quý lắm. – Hải Anh phồng má.

– Tất nhiên...bao nhiêu cô muốn mà không được nhé. – Thiên cười hề hề.

– Hừ...chành! Em không thèm. – Cô nàng lườm.

– Vậy anh đi tìm cô khác... – Thiên đang tính quay lưng đi thì Hải Anh trợn mắt:

– Anh...anh dám...

– Tất nhiên là dám. – Thiên hất mặt.

– Anh...em giận. Đi luôn đi! – Hải Anh đuổi làm Thiên đứng hình. Cứ ngỡ cô nàng sẽ níu tay lại không cho đi, ai ngờ lại đuổi luôn. (Đừng đùa với chị ấy!)

– Hải Anh, em...Thôi mà...anh xin lỗi, cục cưng đừng giận anh tội nghiệp. – Thiên nài nỉ.

– Không, cục cưng giận anh luôn. – Hải Anh làm mặt dỗi.

– Thôi mà...em giận là anh buồn lắm. Mà buồn là phải hôn em đấy. – Thiên xụ mặt trông rất đáng yêu.

– Hừ...anh điên à? – Hải Anh trợn ngược mắt.

– Em không tin? – Thiên cười gian.

– Hi...tin...anh đừng có làm bậy giữa đường thế. Anh mà dám là em... – Hải Anh than thầm, trêu ai không trêu, trêu trúng kẻ sĩ diện cao này.

Thiên cúi đầu xuống, phủ lên đôi môi hồng mềm mại kia một nụ hôn thật sự. Hải Anh đơ thật sự, mắt mở to nhìn kẻ đối diện. Vị ngọt từ trên môi trôi tuột xuống cổ họng rồi lan đến tận tim. Cảm giác lâng lâng của hạnh phúc chìm đắm cả lí trí, đánh bật cả những suy nghĩ ngại ngùng ban đầu.

Thiên nhẹ nhàng rời đôi môi nhỏ ấy, trong lòng thật sự cảm thấy có chút luyến tiếc. Vị ngọt trên nó, lần đầu tiên Thiên cảm thấy nó lại cuốn hút đến thế.

Hải Anh vẫn còn có chút mơ màng, gương mặt ửng đỏ đáng yêu. Thật là ngại chết đi được! Giữa đường thế này mà...

– Em muốn thêm à? – Thiên nhìn gương mặt còn đang mơ mộng của cô nàng, trêu.

– Anh? Đồ biến thái! – Hải Anh bặm môi, trừng mắt, mặt càng đỏ hơn.

– Haha...thì anh biến thái thế đấy. Thế giờ em có chịu đi chơi giáng sinh với tên biến thái này hay không? – Thiên bật cười.

– Tất nhiên là đi. Được đi chơi thì ngu gì từ chối? – Hải Anh hất mặt.

– Thế thì chúng ta đi. – Thiên cười nhẹ rồi luồn bàn tay của mình xen qua mấy kẽ tay của Hải Anh, nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia.

Hải Anh mỉm cười đáp lại, lòng dấy lên một niềm hạnh phúc rất ngọt ngào. Bấy lâu nay theo đuổi trong vô vọng, trong thứ mà bản thân hoang tưởng. Đến khi bất chợt nhận ra mọi thứ và nói lòng bàn tay thì chính bàn tay ấy níu lại mọi thứ tưởng chừng như vỡ vụn.

Cả hai cứ thế nắm tay nhau, hoà vào dòng người trên phố đi đón Giáng sinh. Đôi môi cả hai nở nụ cười hạnh phúc, nói chuyện rất vui vẻ. Hạnh phúc đối với họ rất đơn giản, chỉ cần bên cạnh nhau, cảm nhận được hơi thở, nhịp tim và sự tồn tại của nhau là đủ. Họ nhận ra được giá trị của hạnh phúc là thế nào bởi dòng đời xô bồ, do số phận của họ khắc nghiệt hơn tất cả và do... họ không thể lường trước được ngày mai sẽ ra sao?

Kiệt bước ra khỏi quán cà phê và nhìn thấy những thứ khiến bản thân cảm thấy tổn thương. Vẫn cứ ngỡ những lời nói của người con gái ấy chỉ là để ngăn mình chứ không hề thật nhưng mà nhìn thấy như thế rồi thì làm sao là giả được đây?

Nhói...nghet thờ...

Mọi thứ dường như tối sầm trước mắt. Hoá ra mọi thứ là thật, chứ không phải chỉ là một câu nói cho qua như thường lệ. Đau thật đấy! Em làm tôi ra nông nổi này rồi phải tay bỏ đi nhanh vậy? Có gì chứ? Em là ai mà có quyền giằng vò tôi đến vậy?

Quay mặt bước về hướng ngược lại, cái bóng cao to của Kiệt toát lên vẻ lẻ loi, cô độc. Chứng kiến những thứ đó có vẻ bây giờ buông tay là vừa rồi nhỉ? Kiệt không muốn xen ngang, không muốn làm người thứ ba, lại càng không muốn phá hỏng cái hạnh phúc của người con gái đó.

Lúc Kiệt cất bước quay đi, từ phía sau vẫn có một người luôn nhìn theo, bước theo bước chân của anh chàng. Nén nỗi đau của bản thân xuống, sự thương cảm lẫn đau đớn ánh lên đầy mắt người đó.

Nói anh chàng ngu ngốc cũng được, dại dột cũng được. Miễn sao bản thân bảo vệ được cho nụ cười trong sáng kia là vui lắm rồi.

Bất chợt bước chân dừng lại. Kiệt cúi gằm gương mặt của mình nhìn xuống đất. Bờ vai rộng kia bỗng dưng run lên từng hồi.

Con trai khóc có phải là nhục nhã quá không? Giọt nước mắt ấy sao mà nhiều nỗi niềm đến thế? Cứ bảo là phải mạnh mẽ, phải kìm nén nhưng không được mọi thứ chực vỡ oà. Ai bảo con trai là không có quyền khóc, là không có quyền yếu đuối cơ chứ?

Mỗi giọt nước mắt của Kiệt rơi xuống, đằng sau lưng lại có người bịt miệng ngăn lại tiếng nấc của mình. Có ai hiểu không? Có ai thấu được? Mỗi khi giọt nước mắt của người con trai đó trào ra, trái tim này cũng nhỏ một giọt máu từ vết thương ngày một khắc sâu chẳng thể lành.

Người này đau, người kia hiểu. Người kia khóc, người này quay lưng...

Hít một hơi sâu, dần lại tiếng nấc và kìm chế nước mắt, người đó bước lên phía trước từng bước một nặng nề. Bàn tay gơ ra như muốn chạm vào kẻ trước mặt, một kẻ quá xa tầm với, một kẻ chẳng bao giờ chịu thấy người đứng sau.

Vòng tay qua tấm lưng rộng, áp mặt vào thân người cô độc ấy như muốn abo trọn tất cả để sưởi ấm trái tim đang run rẩy kia. Thật sự lúc này cũng chẳng thể hiểu, bản thân mình cũng tổn thương rất nhiều nhưng mà vẫn cứ yêu.

– Hải Anh...có Thiên rồi... – Người đó nói nhỏ khi vùi mình vào tấm lưng ấm áp đầy lạnh lẽo.

– ... – Kiệt không quay lưng, không trả lời.

– Thế sao anh chưa buông tay? – Người đó lại tiếp lời.

– Vì...không thể, không đành lòng...tôi yêu cô ấy nhiều thế nào, sao cô ấy không chịu hiểu? – Kiệt cười khẩy, nụ cười đầy chua chát.

– Hải Anh hiểu chứ...rất hiểu...

– Vậy tại sao bấy lâu rồi cô ấy vẫn chẳng thể chấp nhận tôi? – Kiệt như thể muốn hét lên.

– Vì người Hải Anh yêu là Thiên...chứ không phải anh...Kiệt...Nó đã yêu 10 năm trời rồi! – Giọng nói nhỏ phát ra đầy nghẹn ngào.

– ... – Kiệt im lặng chẳng thể nói bởi điều ấy là đúng. Là Kiệt tới sau nên đành chấp nhận.

– Vậy còn em thì sao? Em yêu anh nhưng tại sao anh chẳng thể yêu em cho dù là quay lại nhìn em lấy một cái. – Người đó nén lại tiếng nấc nhưng còn nước mắt, dù đã cố gắng nhưng nó vẫn cứ chảy trào ra, ướt đầm lưng áo anh.

– ...

– Em biết là anh thấy mà? Thấy em luôn đứng sau anh thế này, luôn bên cạnh anh nếu anh muốn. Là em tới trước nhưng vẫn thua Hải Anh...

– Bảo My... – Kiệt lên tiếng nhưng lại phải im phất vì tiếng găt:

– Đừng gọi em bằng cái tên đó! Bảo My...chết rồi...nó là kẻ yếu đuối, chấp nhận yêu anh nên nó chết rồi, giờ chỉ còn Ropez thôi. Để có thể bên cạnh anh, em chấp nhận giết chết Bảo My của chính mình, thay vào đó là một Ropez đủ mạnh mẽ để vươn lên đứng cạnh anh. – Ropez găt lên với hai hàng nước mắt.

– Vậy thì Ropez...em hiểu anh yêu ai mà? Là Hải Anh... – Kiệt tháo bàn tay đang vòng qua ôm eo mình rồi xoay người lại nhìn chị.

– Nhưng Hải Anh không phải của anh cũng chẳng dành cho anh. Từ khi sinh ra, cô bé đã tự ấn định mình là của Thiên rồi... – Ropez cười buồn, Kiệt đau thì cô khá hơn chắc?

– Thì sao? Anh không quan tâm... dù sao bây giờ anh cũng chẳng thể yêu em được.

– Tại sao chứ?

– Anh... không muốn biến em thành kẻ thay thế. Như thế không công bằng với em... – Kiệt lưỡng lự thấy rõ, anh chàng biết Ropez yêu mình đến mức nào.

Chính vì thế, Kiệt không muốn cô phải tổn thương thêm vì mình. Thật sự không đáng!

– Nhưng em chấp nhận. Chỉ một lần thôi cũng được, cho em cạnh anh một lần thôi. Em muốn ở cùng anh đêm hôm nay sau hôm nay anh sẽ không thấy em nữa đâu. Nếu anh muốn em biến mất cũng được, không dính dáng đến anh nữa cũng được. Chỉ cần một đêm nay thôi rồi em sẽ đi... – Ropez ngược đôi mắt đầm nước của mình lên nhìn Kiệt, hoàn toàn đó là lời cầu xin.

Kiệt đứng hình, cố gắng tiếp thu những điều vừa nghe. Đôi mắt ấy thành khẩn nhìn anh. Yêu nhiều đến mức chấp nhận làm thế thân sao? Nhiều đến nỗi chấp nhận tất cả chỉ để đổi lấy một chút giây phút bên cạnh nhau thôi sao? Tại sao chứ? Tại sao Ropez lại yêu nhiều đến vậy, không đáng mà...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Cảnh báo trước là có một phần nó hơi ngờiu lón xiu. Ai muốn đọc thì đọc không đọc thì qua chap mới! Matcha cảnh báo rồi đó nha!!

~~~~~

“Sao cơ? Rồi đi nhanh thế?” – Nó nhăn mặt ngồi trong lòng hán trên ghế sofa trong phòng khách, chân vắt vẻo gác hán lên cái bàn đối diện.

“Chị xin lỗi... và lại bên này chị còn nhiều việc cần xử lý lắm, đâu thể trốn đi chơi mãi.” – Ropez cười hời hợt.

“Hừ... chưa chơi với chị đã mà đi mất rồi...” – Nó phụng phịu.

“Thôi mà, khi nào rảnh rồi chị sẽ lại sang thăm em.”

“Haiz... thôi thì đành. Chị làm việc thì làm nhưng đừng quá sức nhé!” – Nó dặn dò.

“Biết rồi, em cũng phải cẩn thận đi. Tất cả bắt đầu rồi đây. Một năm 7 tháng nữa là sinh nhật 18 tuổi của em rồi. Máu sẽ đỏ...” – Ropez đang nói thì im lặng.

“Máu... em cũng đang chờ đây, mùi rất thơm...” – Nó hơi nhếch môi, ánh mắt có vài tia rất lạ.

“Dừng trò chơi của em lại đi, làm ngay trước khi quá muộn.” – Ropez nhăn mặt.

“Dừng lại lúc này sao? Không thể. Đã đi tới mức này thì không thể quay đầu rồi.” – Nó ngược mặt lên nhìn hán, ngón tay miết nhẹ trên đôi môi kia.

“Nhưng lỡ nó quá tầm kiểm soát?”

“Dừng lo... kế hoạch đã xong rồi. Chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi để tìm ra kẻ đứng sau cùng của tất cả.” – Nó hơi cắn môi.

“Sau cùng? Không phải ông ta à? Chị tưởng là Ngô Ngọc chứ?” – Ropez chột cau mày.

“Không, chỉ là con cò chủ chốt thôi. Kẻ đứng sau nguy hiểm hơn nhiều. Kẻ đó trong nội bộ, là người quen nên nắm rất rõ tất cả mọi thông tin. Kẻ đó mới chính là mối nguy hiểm thật sự.” – Nó liếm môi.

“Ok... thế thì tìm ra mau đi. Chị cúp đây, giữ gìn sức khỏe” – Ropez thờ dãi.

“Vâng, chị cũng thế.” – Nó nói rồi buông điện thoại xuống.

Từ lúc trở về Việt Nam từ Hawaii cũng được gần một tuần rồi mà nó chẳng thèm đến công ty, chỉ đến trường cho có lệ thôi. Nó đang câu dẫn con mồi,

chờ con cá sập bẫy. Có nó xuất hiện ở công ty, con cá đó sẽ đề phòng hơn. Thế thì đành núp ở nhà chờ động tĩnh vậy.

– Ai thế? – Hấn nghịch tóc nó, hỏi.

– Ropez... – Nó tựa người vào lòng hấn.

– Có chuyện gì sao? Nghe giọng em bức bối sắc mùi thuốc súng.

– Cũng chẳng có gì, chỉ là vài vấn đề lặt vặt về việc nguy hiểm đang tăng dần thôi. Bọn chúng bắt đầu lên sẵn kế hoạch cho ngày đó rồi. – Nó bình thản.

– Ngày gì cơ chứ? – Hấn không hiểu.

– “Ngày Tái Giả”. – Nó nhắm mắt lại nói, đó là ngày nó không bao giờ trông mong.

– Ra là nó, thế thì em chẳng có gì phải sợ cả, anh sẽ bảo vệ em bằng mọi giá. Sau khi ngày đó kết thúc, em nhất định sẽ còn sống. – Hấn véo mũi nó.

– Không, đừng nhúng tay vào. – Nó vội mở mắt rồi lắc đầu.

– Tại sao chứ? – Hấn hơi ngỡ ngàng.

– Cuộc chiến đó là của Tứ ma nữ. Hôn hết, còn là của tập đoàn KWT, Trần gia và Lê gia. Nó không phải là cuộc chiến của Vũ gia hay Tứ hộ vệ nói chung. – Nó nhướn mày.

– Nhưng thế thì sao? Chẳng phải nhiệm vụ của Tứ hộ vệ là bảo vệ Tứ ma nữ à? Anh hiểu anh sẽ không chết. – Hấn mỉm cười.

– Hừ... anh chết cũng chẳng sao. Chết quách đi cho rồi. – Nó dẫu môi.

– Em? – Hấn trừng mắt.

– Độ mắt à? Anh chơi lại em không? – Nó trừng mắt lại.

– Rồi thôi, anh chịu thua em. – Hấn chào thua.

– Hừ... háo thắng. Anh nghĩ em là ai mà lại chịu để cho anh bắt nạt? – Nó cười mỉa.

– Đây... đừng thấy anh nhường mà em làm tới nhé. Nếu cứ tiếp tục thì anh không nhịn nữa đâu. – Hấn hăm dọa.

– Vâng... thế anh tính làm gì? Đừng dọa hôn em đấy nhé! – Nó hơi cười.

– Ó... sao em biết? Cứ y như đi guốc trong bụng anh. – Hấn nghệt mặt.

– Xi... thích thì cứ việc, em chẳng sợ. Cũng chỉ là một nụ hôn thôi mà.

– Là em nói nhé. Em không biết là mình đang thách thức ai sao? – Hấn nheo mắt cười đều.

– Tất nhiên là biết sói háo sắc! – Nó hất mặt.

– Đã biết anh là sói, không sợ bị thịt à?

– Không. Anh dám làm gì thì coi chừng, em không phải loại con gái để người khác dễ dàng đụng vào đâu.

– Thế à? Nhưng mà biết là em đánh nổi anh không nhỉ? Anh không giống như cách đây 2 tháng, dễ dàng bị em đánh gục đâu.

– Không biết. – Nó nhún vai. (Vâng, bắt đầu phần mà Matcha cảnh báo rồi đó! Mặc dù nó nhẹ nhưng mà vẫn phải cảnh báo trước!)

Thấy nó cũng chẳng phản đối nên hấn được nước lấn tới, lật người đè nó nằm ra ghế sofa. Một gương mặt thì gian tà đầy đen tối, một gương mặt thì bình thản vô đối. Cái viễn cảnh này thật quá trái ngược với những gì người khác thường nghĩ và thường thấy. Cũng đúng thôi, đây là hai kẻ khác người mà? Mà trong đó, kẻ bất bình thường nhất lại là nó!

Gương mặt hấn dần cúi xuống, ngày một gần. Khoảng cách được rút ngắn, đến mức hơi thở của cả hai phả vào mặt nhau, nóng bừng. Gương mặt bình thản của con người kia dù có là trâu bò cũng bắt đầu thấy ngượng. Chữ “ngượng” không hiện rõ lên trên mặt nhưng lại thể hiện bằng trái tim trong lồng ngực đang chơi trò đánh lố tồ.

Hấn nhắm mắt lại, chuẩn bị độc chiếm bờ môi nhỏ kia. Mềm đó là cảm giác đầu tiên của hấn, tiếp theo là ngọt một vị ngọt chết người. Tuy nhiên, có vẻ ông trời không tán thành hành động này của hấn nên chỉ vừa mới mút đôi môi đó một lần thì có một âm thanh vang lên khiến hấn bất động:

“Hệ thống bị xâm nhập.”

Giọng nói từ chiếc laptop đặt cạnh đó của nó vang lên cắt đứt tất cả mọi thứ. Sự ngưng ngáp cũng theo đó mà tan biến hoá thành nét cứng đờ trên cả hai gương mặt.

Hơi lúng túng, nó đẩy hẳn ra rồi nhếch môi cười:

– Làm gì mà đờ người vậy? Lấy giúp em cái laptop đi chứ?

– Hừ...đồ phá đám! – Hắn nhăn mặt cau gắt nhưng vẫn chịu khó lấy cái laptop bên cạnh đưa cho nó.

– Hừ...cho cái tội, anh thấy chưa? Đến cái máy laptop cũng phản đối việc làm của anh. – Nó cười.

– ... – Hắn không trả lời, trong lòng chắc chắn là sang tới ngày hôm sau cái laptop sẽ ra nằm ngoài bãi rác.

Nhận lấy cái máy rồi đặt lên đùi, nó mở laptop ra và bắt đầu làm việc. Hắn ngồi sau dù hăm hực máy cũng chẳng dám lên tiếng, sợ bị đá bay ra khỏi cửa nên chỉ ngồi ôm nó, hai tay vòng sang cái eo thon thon.

Ngón tay thon dài thoăn thoắt trên bàn phím như múa, ngay lập tức một dãy chữ và số hiện ra trước mặt. Là địa điểm của máy tên xâm nhập hệ thống.

– Địa chỉ này... – Hắn nheo mắt.

– Anh biết tên dê già ấy à? Lâm Anh Đức? – Nó ngược mặt lên. (Có nói đến trong chap 33)

– Phải, là Lâm Anh Đức, nhưng sao em biết? – Hắn reo lên.

– Hừ...là tên nội gián trong công ty đấy. Hắn nắm chức phó tổng của chi nhánh tại Việt Nam suốt ngày chỉ biết tan gái giống anh thôi. – Nó khinh khỉnh.

– Sao lại lôi anh vào đây?

– Không phải à? Anh nổi tiếng là sát gái nhất cái thành phố này đấy liệu mà coi chừng! – Nó trừng mắt, lấy ngón tay dí vào trán hắn.

– Nếu vậy em nói tên đó giống anh...Hắn ta dám tán tỉnh em sao? – Hắn suy nghĩ một lúc rồi tròn mắt.

– Tất nhiên, em đẹp thế nên hắn ta mê từ lần đầu gặp. Cái tên phiền phức, cứ vừa bước vào cửa công ty là bị ám, thật không hiểu hắn ta dư đâu thời gian nhiều thế. – Nó hồn nhiên kể tội mặc cho gương mặt hắn đang biến đổi.

Cặp lông mày dần chau lại với nhau sát tới mức không thể tiếp tục được nữa. (Chị ấy mà hồn nhiên kể tội chết liền. Matcha xin thề đây là hành động có chủ đích, mục đích không hề trong sáng!?!)

– Hắn ta dám làm thế thật?

– Phải, còn có lần em làm rơi chìa khoá xe nên cúi xuống nhặt, anh biết hắn ta làm gì không? Hắn ta chăm chú nhìn vào cổ áo em mới ghê chứ? Em hận thật là lúc đó sao không cho hắn một bạt tay vào mặt về khỏi ăn cháo. – Nó mím chặt môi bức tức.(Ai bảo chị mặc áo sơ-mi mà mở đến 2 cúc đầu?)

– Hắn dám? – Hắn nhướn một bên mày, gương mặt tối thui.

– Anh...anh sao vậy? Anh làm em...sợ đấy! – Nó ngược lên nhìn hắn, da gà từng đợt nổi lên.

– Hừ...làm thế thì không thể tha được. Anh còn chưa nhìn được em thì ai cho hắn ta nhìn chứ? Sau này có mà đến công ty thì anh sẽ đi theo, anh sẽ đưa đón em nên em đừng có hồng mà liếc mắt đưa tình với hắn ta đấy. – Mùi dấm chua bốc lên kín phòng.

– V...vâng... – Nó nuốt khan tự bảo mình ngu ngốc chộc phải tên có tính sở hữu cao này.

Quay mặt lại màn hình, có một khung chữ hiện ran gay giữa với dòng chữ: “Bạn có muốn chặn máy chủ xâm nhập?” Khoé môi hơi nhếch lên, lần này hắn ta chết chắc. Không do dự lấy 1s, nó nhấn lấy ngón tay gõ phím Enter.

– Ngu xuẩn. – Nó mĩa mai.

– Em vừa làm gì vậy? – Hắn nhìn vào màn hình laptop của nó.

– Thì làm việc. Em xoá hết những dữ liệu mà hắn ra lấy được, đồng thời thả virus vào máy hắn. Cho chừa cái tội đi trộm dữ liệu. – Nó bĩu môi.

– Chắc...mà nãy em bảo hắn ta nhìn vào cổ áo em? Thế hắn có thấy gì chưa? – Hắn bỗng dưng lạc chủ đề.

– Hà? Sao em biết? Hắn ta nhìn chứ có phải em? – Nó nghệt mặt.

– Em...thật là đã biết mình đẹp thì lần sau ra đường phải tìm cách giấu đi chứ? Không lẽ anh cứ phải đi theo đẹp bọn hám gái ấy? – Hắn nhăn mặt không vừa lòng nhưng sau đó lại cúi xuống hít hà mùi hương trên cổ nó.

Thì không biết hắn muốn làm gì nhưng sau đó, tự nhiên khẽ rùng mình. Hắn đang liếm láp cái cổ nó, cái lưỡi kia đang lướt đi trên nền da nhạy cảm của nó. (Rồi, tới cảnh Matcha cảnh báo nữa rồi đó)

Hai cánh tay đang ôm nó bỗng dưng luồn vào trong áo, lướt nhẹ trên eo thon khiến người nó nóng bừng. Hắn lại ngược mặt lên nhìn nó, ánh mắt có chút gì đó như mê hoặc.

Phủ lên đôi môi kia một nụ hôn, không dịu dàng, không ngọt ngào mà là một chút gì đó cuồng dã, mạnh mẽ khiến tim nó run lên. Đôi môi kia mạnh bạo mút đôi môi nó sung tấy, đỏ ửng. Từng hành động khiến nó cho dù có là tinh thần thép cũng phải run lẩy bẩy khó kiểm soát bản thân.

Hắn nhanh chóng đè nó xuống ghế sofa, hai tay chống xuống giam nó trong lòng. Đến lúc này nó cũng chẳng biết làm gì, tiếp tục thì chỉ biết cứng đờ chẳng biết đón ra nhận ra sao, đẩy ra thì thật sự bản thân sẽ cảm thấy luyến tiếc lắm nên chỉ biết nhắm mắt lại, để yên cho hắn tung hoành tự do tự tại.

Đôi môi hắn lại từ từ rời môi nó, lướt dần dọc theo cái cổ trắng ngần. Hơi thở nó gấp gáp, đứt quãng, mặt mũi nóng bừng bừng, đỏ gay, ánh mắt mơ hồ nhìn lên trần nhà.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng kéo lớp áo hai dây của nó lên rồi cởi nó ra. Hiện dưới đáy mắt hắn là thân hình chuẩn không cần chỉnh với cái áo lót màu đen. Máu trong người hắn sôi lên, bỗng chốc cơ thể trở nên nóng bừng khó kiểm soát.

Môi hắn lướt nhẹ trên phần xương quai xanh của nó, liếm láp. Mùi hương từ cơ thể này khiến hắn bị mê hoặc, một sức hút vô định nhưng lại rất mạnh mẽ.

Sợi dây áo của nó cũng nhờ những động tác dây dưa của hắn mà trôi tuột xuống khỏi vai, vô cùng quyến rũ và nóng bỏng. Đôi môi nhỏ nhắn mím chặt lại để không bật ra những tiếng kêu nhưng bắt thành:

– Ừm... – Nó hơi kêu lên, rất nhỏ nhưng lại vô tình lọt vào tai hắn.

Tiếng kêu như chất kích thích tiêm vào trong cơ thể khiến hắn đá bay lí trí vào một xó xỉnh ảm thấp, chẳng quan tâm tới hậu quả thế nào mà vẫn tiếp tục. Cái lưỡi hắn bắt đầu di chuyển đến trên khe ngực nó, lướt nhẹ. Bàn tay không tự chủ di chuyển dần theo từng đường cong mềm mại của người con gái trước mặt.

Nó khó khăn kiềm nén, cơ thể nóng bừng đến khó chịu, có chút gì đó lâng lâng nhưng lại bức bối. Những cảm giác ấy đã nhanh chóng đá bay cái thứ gọi là lí trí ban đầu của nó. Lúc đầu còn có suy nghĩ đến việc đẩy hắn ra nhưng còn phân vân, giờ thì chẳng thể nhớ được nữa. Đúng thật là...

Hắn lướt nhẹ trên ngực nó, chuẩn bị cởi khoá chiếc áo lót ra thì...

“Kính...coong...” (Không ngờ được là cái cảnh này do mình viết!?!)

Hành động của hai con người bỗng chốc cứng đờ, ngừng lại hẳn. Nó hơi chau mày rồi nhanh chóng đẩy hắn ra, vơ lấy cái áo của mình trên sàn rồi mặc nhanh vào rồi chạy ra mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Hắn ngồi lại trên ghế, thần người một lúc thì tức giận bùng tiếng chửi thề. Đoạn cao trào gây cản mà lại cắt ngang khiến hắn bức bối không chịu được. Chính trang lại bộ quần áo cho bớt xộc xệch, hắn ngồi khoanh tay xem xem tên nào cả gan dám cắt ngang cuộc vui của bản thân.

Nó hấp ta hấp tấp chạy nhanh ra ngoài cổng thì thấy Thanh và Duy đang ngồi trên con Audi mui trần vẫy tay. Nhìn thấy cái bản mặt tươi cười rất phấn khích khiến nó muốn cho ăn một cước sang tới tận Trung Quốc nhưng vẫn phải nín nhịn.

Mở cổng cho chiếc xe chạy vào, nó chưa kịp nói thì cái giọng của Thanh đã oang oang lên rồi:

– Mày làm cái gì trong nhà mà như con rùa thế? Tao nhắn chuông cả buổi trời thì mới thấy mày bò ra. Mày có biết trời nắng thế nào không mà để tao đứng phơi dưới ông mặt trời?

– Ai bảo thích đi mui trần lắm cơ? Ráng chịu. – Nó cộc cằn hất mặt khoá cửa rồi đi vào nhà, xuống thẳng bếp rót nước uống để hạ hỏa. Nói chuyện tiếp với nhỏ, nó sợ không kìm được mà cho ăn 1 đập.

Thanh nhìn theo nó mà lơ ngơ chẳng hiểu. Hở? Cái thái độ gì đây? Quay sang nhìn Duy thì nhận được láicắc đầu chịu thua của cậu, nhỏ lại càng khó hiểu. Bình thường nó có thể này đâu? Hay tại hôm nay trời nóng nên nó trở chứng?

Nhanh chóng gạt mọi suy nghĩ sang một bên rồi đi vào nhà. Dù gì thì nó thế nào trời còn chẳng hiểu thì người trần mắt thịt như Thanh làm sao có khả năng đó? Dù nói là thế, nhưng chữ “tò mò” cứ như đập vào mặt Thanh.

Vừa bước vào phòng khách thì Thanh với Duy đồng loạt rùng mình. Sao tự dưng không khí lạnh thế nhỉ? Rõ ràng ngoài kia trời nắng chang chang, trong nhà cũng chẳng bật điều hoà thì có gì nhiệt độ lại xuống thấp đến thế?

Liếc mắt tới bộ sofa, Thanh thấy hắt và hình như, nhiệt độ của khu vực xung quanh đây còn thấp hơn ở đây. À ra nguyên nhân là đây. Nhiệt độ xuống thấp vậy cũng là do cái tên mặt lạnh như tiền cùng đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống người khác kia.

– Mày sao vậy? Mặt cứ y như cục băng ấy? Mối chui từ trong tủ lạnh ra à? – Duy hỏi han hắt.

– ... – Hắt không trả lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm.

– Mày, đang làm tao rét đấy! – Duy nuốt nước bọt, khó khăn lên tiếng. (Ngoài trời đang nóng mà!)

– Hai người về đây làm gì? – Hắt lên tiếng, giọng đều đều lạnh tanh.

– Hờ...về...về nghỉ...với lại ăn trưa. – Duy lấp bắp.

– Ăn xong thì xéo nhanh. – Hắt trừng mắt.

– Này, dù gì thì đây cũng là nhà tôi nhé. Anh đừng có q... – Thanh bức xúc nói nhưng ngay sau đó thì im bật khi nhận được tia laze của hắt.

– Lẹ... – Hắt nhướn mày, ngay sau đó là có hai con người cầm tay nhau chạy như bay vào bếp.

Vừa bước vào bếp, cả hai đã thấy cảnh tượng nó đứng trước tủ lạnh tu ừng ực chai nước...thứ 4. Mặt nó nhăn như khi, đầu bốc hoả trái với tầng băng Bắc Cực ngoài kia. Hai con người, hai trạng thái nhưng cùng một cảm xúc.

– Mày...tính tự sát bằng nước à? Tính uống căng bụng, rách bao tử để chết hả? – Thanh nhìn nó, mặt thộn ra.

– Con điên! – Nó mắng, trắng trợn lên.

– Á...tao xin lỗi, đừng nhìn tao nh...ư thế! – Thanh hét toáng lên rồi chạy ra đằng sau lưng Duy.

– Rồi hoi...tôi nay đi với tao. – Nó lờm rồi lại tiếp tục uống nước.

– Mày tính đi đâu à? – Thanh lộ đầu ra sau lưng Duy.

– Tôi công ty.

– Đến đó đêm hôm làm gì? Bộ đầu óc mày có vấn đề rồi à? – Thanh phản bác ngay.

– ... – Nó nhiu mày. Đầu óc có vấn đề?

– À à không...tao nói nhầm...tao đùa thôi chứ tao biết mày rất thông minh. Nhưng lí do mày muốn đến đó làm gì? Chán chết. – Thanh cuống quýt.

– Hừ...bất tên nội gián. – Nó nhăn mặt đặt chai nước xuống bàn.

– Nội gián? Mày biết ai rồi à? – Thanh nghệt mặt.

– Phải...Lâm Anh Đức... – Nó gật nhẹ đầu.

– Tên phó tổng dê già? – Thanh nhướn mày, không phải chứ?

– Chắc chắn, hắt ta vừa xâm nhập vào máy tính của tao ở công ty chắc là để tìm báo cáo chỉnh sửa lại nhưng bị tao phát hiện ra, thả một đàn virus rồi. Nếu muốn sửa bản báo cáo đó, chỉ có cách là thao tác trên máy của tao thôi, tao dám khẳng định tối nay hắt sẽ lên vào phòng làm việc của tao rồi chỉnh sửa. – Nó tự đắc.

– Sao mày biết? Nhỡ không phải tối nay thì thế nào? – Thanh gãi đầu.

– Ngốc...ngày mai là nộp hết báo cáo lên trên tổng công ty rồi nên chỉ có thể sửa tối nay thôi. Và lại vừa qua có một dự án rất lớn, nếu sửa báo cáo đột này thì món tiền bị luồn ra ngoài cũng khoảng gần 500 tỉ. – Nó dăm chiêu tính toán rồi thần nhiên nói.

– Thế mày tính làm gì? Ngang nhiên đi vào bắt sao? Vậy nếu hắt ta chối thì mày lấy gì để buộc tội đây?

– Camera. – Nó nhún vai.

– ... – Thanh chợt chau mày rồi nhanh chóng dẫn ra, hiểu rồi.

– Vậy có cần bọn này đi theo không? – Duy nhanh nhâu.

– Không đâu, việc con con thôi nên cũng chẳng cần nhiều người đi. – Nó lắc đầu.

– Thế thôi mà cái tên ngồi ngoài phòng khách bị sao thế? – Duy hơi liếc ra ngoài.

– Không có gì đâu. – Nó liếc Duy và Thanh rồi nghiêng răng nói. Chẳng phải tại hai người thì còn tại ai nữa đây?

– Thế sao mặt hấn ta như vừa mới ở Bắc Cực về ấy nhỉ? – Thanh xoa cằm.

– Giờ muốn sao đây? Nhiều chuyện à? Xin lỗi nhưng ở đây chẳng có chuyện gì để nói đâu nhé. Hai người còn nói thêm tiếng nào thì đừng trách tôi đá bay hai người ra cổng. – Nó chống hông, gương mặt thách thức đầy sát khí.

– ... – Duy với Thanh im lặng, đến mức nhích còn không dám.

Nộ khí bùng bùng lần sang tới tận chỗ hai người lạnh sống lưng. Ai chứ Trúc Lâm mà đã nói thì chắc chắn làm, mà làm thì có khi chẳng phải đá ra tới cổng mà đá về Nhật luôn ấy chứ? Một bài học kinh nghiệm đầy đau khổ nhưng lại rất chính xác: Đừng bao giờ đùa với quỷ!

– Hử! – Nó quay ngoắc đi ra ngoài phòng khách, tay cầm theo chai nước.

Đến khi nó đi mất tiêu rồi, cặp đôi này vẫn chẳng dám hó hé. Sát khí của nó vẫn còn luẩn quẩn quanh đây, thật đáng sợ.

Tuy nhiên, 5ph sau khi cơ thể bắt đầu được thả lỏng thì con ác quỷ đó lại bước vào, trên tay là một tập hồ sơ dày.

– Điều tra cho tao người này, những hoạt động của ông ta trong suốt 20 năm qua. – Nó cất tiếng nói trầm có chút gì đó buồn lăm, tay ném tập hồ sơ lên chiếc bàn trước mặt Thanh.

– Ai thế? – Nhỏ cầm tập hồ sơ lên mở ra xem.

Gương mặt trắng bệch, mắt mở to lo sợ đến mức nói không nên lời. Không phải chứ? Là người này sao? Nó có làm không? Không thì cái đầu kia đang suy nghĩ điều gì mà làm vậy? Chuyện này quả thực phi lý!

– Sa...sao lại là... – Thanh lắp bắp.

– Không biết, cứ điều tra đi. Tao cũng mong nó không phải... – Nó ngược lên nhìn trần nhà.

– Chắc chắn không phải, không cần điều tra làm gì đâu. – Thanh ném tập hồ sơ lại xuống bàn.

– Làm đi! – Nó gắt.

– Nhưng không thể thế được! Vô lí! – Thanh cũng gắt lại với nó, mắt rung rung.

– Trúc Thanh! Đau nhưng phải nén...mày nên hiểu, tao cũng đau lắm chứ. Bao nhiêu năm tin tưởng, cuối cùng chỉ là lợi dụng. Tao....chỉ muốn tốt cho chúng ta thôi. – Nó mím môi, quay mặt đi.

– Nhưng... – Thanh ngẩn mặt lên nhìn về phía nó, sau đó lại cúi gằm mặt xuống.

Thanh cảm thấy tổn thương thật sự. Bao nhiêu năm qua xem kẻ đó như người thân trong gia đình, như máu mủ đầy tin tưởng. Thế mà cuối cùng...lại là sự dối trá, lọc lừa thế này đây.

Tất cả không gian xung quanh im lặng, chùng xuống. Nó mím môi. Điều tra ư? Nó đã suy nghĩ rất nhiều mới có thể nói với Thanh điều đó. Tổn thương thật sự. Nó biết tất cả mọi thứ, biết hết rồi. Bảo với Thanh điều tra chỉ là để cho bản thân thêm một tia hy vọng thôi, mong mọi thứ là sự hiểu lầm, là nó sai!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Bước chân lạnh lùng trên hè phố, đèn đường đã lên và không thấy bóng của một chiếc xe nào. Âm thanh còn sót lại chỉ là tiếng gió thổi qua từng kẽ tóc, tiếng lá xào xạc đung đưa. Không đi vào bằng cửa chính, thân ảnh màu đen nhảy vào bên trong qua bức tường cao.

“Bịch”

Nó chống tay xuống đất, đảo mắt một vòng rồi đứng dậy phui phui. Phía sau công ty là khu vực vắng vẻ, không có ánh đèn, chỉ duy nhất một chút ánh sáng le lói từ đèn đường rọi vào.

Một cái áo ba lỗ đen cùng với áo khoác da đen dài tay bên ngoài, quần da bó cùng với đôi boots đen giúp nó như ẩn vào trong bóng tối. Mái tóc dài buộc cao đung đưa theo từng nhịp chân bước, mỗi huyết sáo theo một điệu nhạc nhanh và cao, trên bàn tay là cái bật lửa được liên tục bật rồi tắt như một thú vui.

Nó tiến vào bên trong toà nhà bằng cửa sau. Khoá ư? Nực cười thật. Vậy là nó đã hiểu tại sao đêm tối, tên nội gián có thể lên vào trong mà không bị camera chính ngay công nhìn thấy. Rút thẻ nhân viên quẹt một đường dọc theo cánh cửa, cánh cửa nhỏ bật mở cùng với tiếng ổ khoá bật ra.

“Cạch”

Đẩy cửa bước vào rồi khoá lại như cũ, nó nhìn lên trần. 3 chiếc camera cho một dãy hành lang. Như vậy có gọi là kĩ chưa nhỉ? Chắc không vì nó đã bị vô hiệu hoá hết rồi. Tên nội gián này cũng thông minh và cẩn thận đấy. Cảm ơn vì đã lo việc này giúp để nó có thể lên vào đây. Anh cao tay nhưng tôi cũng không vừa đâu, Lâm Anh Đức!

Đi thang bộ lên đến tầng 12, nó thở một bở người. Cái quỷ gì thế này? Cái công ty gì đâu mà phòng kế toán đặt tới tận tầng 12 làm đi bộ muốn thấy sao. Chết tiệt cái thang máy nếu không phải trong đó có camera chưa vô hiệu hoá thì đã chẳng khổ thế này! Nó nghiêng răng nghiêng lợi rửa xả một lúc thì cũng bước vào phòng làm việc.

Hắn ta chưa tới! Cũng đúng thôi, giờ cũng chỉ mới có 8g30. Chẳng tên trộm nào lại lựa giờ này mà lên vào cả (trừ nó), sợ có người tăng ca về trễ thì chết.

Nép người vào góc tường, nơi cái khe của cái tủ đựng tài liệu và bức tường có khoảng trống rồi đứng ở đó chờ. Nơi đây khuất bóng với bàn làm việc, chắc chắn sẽ không thể nào thấy được nó đứng đây.

Lấy dây phone đeo vào tai nghe nhạc, nó đứng đó và chờ trong bóng tối và im lặng. Sẽ tới! Nhanh thôi. Nhạc dù mở to nhưng chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tới nó.

“Kéttt”

Cánh cửa phòng làm việc mở ra một khe hở đủ cho một người đi vào. Đóng cửa lại nhẹ nhàng, con người đó vội vã đi về phía bàn làm việc của nó, khởi động máy.

Màn hình vi tính sau một hồi thì phát ra ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi khắp phòng. Một tên ngốc! Đến khi đã có ánh sáng mà hắn ta vẫn chưa thể phát hiện ra nó đang có mặt ở đây.

Hắn ta thao tác trên máy tính nó rất nhanh, bàn tay gõ liên tục trên bàn phím tạo thành một loạt các âm thanh “lạch cạch” cứ như tiếng mưa.

– Khốn nạn thật! Cái con nhỏ đó làm gì với cái máy tính vậy trời? – Hắn ta dậm mạnh xuống bàn.

Khoé môi cong lên một nụ cười. Hừ... nó thách đấy! Xâm nhập vào lấy được báo cáo thì nó sẽ khen hắn ta ngay. Thật là ngu xuẩn khi đối đầu với nó mà. Lại cất lên tiếng huyết sáo của mình, nhẹ và nhỏ nhưng lại ngầm báo hiệu rằng: Trong phòng này vẫn còn có một người nữa!

– Ai! Ra đây! – Hắn ta phát giác, gắt lên.

– Chắc... – Nó khẽ tặc lưỡi, đến giờ mới phát hiện ra sao? Thật là đáng thất vọng mà...

Đánh chiếc bật lửa trên tay, ngọn lửa sáng nho nhỏ cùng với tiếng cháy “lách tách” vui tai giúp nó thích thú. Nhưng ngay sau đó ngọn lửa bựt tắt khi cơn gió nhẹ đi qua, chỉ còn khói...

– Cô là ai? Sao lại ở đây? – Hắn ta dè chừng nó.

– Thế còn anh? Anh đến đây làm gì hả, Anh Đức? – Nó cười mỉa.

– Cô...biết tôi? – Hắn ta hơi nhoe mắt.

– Phải. Rất rõ đấy anh chàng phó tổng đẹp trai và biến thái ạ! – Nó lại cười, một nụ cười đầy mê hoặc.

– Cô... – Anh Đức bắt giác lùi lại, hắn ta ngửi thấy mùi nguy hiểm toát ra từ nó.

Rõ ràng con người trước mặt không hề đơn giản, bá khí bức người kia khiến cho cô gái ấy chưa kịp đe dọa mà người khác đã sợ chết đứng.

- Thôi nào, bình tĩnh. Tôi có giết chết anh đâu? Tự giới thiệu nhé, tôi tên là Venus. – Nó mỉm cười thân thiện.
  - Ve...Venus...cô...Bác ma nữ? Cô tìm tôi...có việc gì sao? – Hấn ta gần như chết điếng trước câu nói.
  - Tất nhiên...rất nhiều việc đấy chứ. Anh ở đây làm gì vào giờ này? – Nó bật cười rồi hỏi.
  - Tôi...tôi có việc, nhưng sao cô hỏi thế? Đây là công ty tôi làm, tôi ở đây chẳng lẽ lại phải xin phép cô sao?
  - Không...chỉ là, tôi thắc mắc nếu anh ở lại thì chỉ có thể ở trong phòng làm việc của mình thôi chứ? Hà có gì mà lại chạy sang phòng làm việc của người khác thế này? – Nó chau mày nhưng môi thì nhếch lên.
  - Hừ...vậy ý của cô là gì đây? Bác ma nữ sao? Cũng có phần nể sợ đấy nhưng đừng lấy nó ra đe dọa tôi. Tôi không tin một đứa con gái có thể thắng mình được. – Anh Đức tỏ vẻ bực tức.
  - Anh đang làm những gì thì chỉ có anh biết mà thôi. Muốn sửa báo cáo của công ty sao? Dễ vậy à? – Nó khoanh tay trước ngực.
  - Chuyện này...sao cô...? – Hấn ta ngạc nhiên, chuyện công ty và những việc hấn ta đang làm, sao nó biết?
  - Trịnh Hoàng Thiên Nhi, nhớ cô ta chứ? – Nó nhướn một bên mày.
  - Trưởng phòng kế toán? Cô quen cô ta à?
  - Không quen. - Nó phủ định ngay lập tức.
- Cũng phải, tất nhiên là không quen rồi. Căn bản tên của nó khi làm ở đây là Trịnh Hoàng Thiên Nhi kia mà? Pama không muốn nó nhúng tay vào chuyện công ty nên chỉ còn cách thay đổi thông tin mới có thể đi làm. Mà đã là cùng một người thì làm sao có thể sử dụng từ “quen” được?
- Vậy sao cô biết?
  - Vì cùng một thực thể. Hiểu chứ? – Nó hást mặt.
  - Cô...trà trộn vào công ty?
  - Thông minh! – Nó buông lời khen mang hàm ý có chút mỉa mai.
  - Nhưng tại sao lại làm vậy? Cô không có chút liên can nào tới tập đoàn này, lại càng không có lý do để giúp đỡ.
  - Vậy nếu tôi nói...tôi là tiểu thư của nơi này?
  - ... – Hấn ta im bật.
  - Hừ...anh nghĩ tôi sẽ để yên cho kẻ dám động đến công ty nhà mình ư? Tôi không phải là con tiểu thư chỉ biết ăn bám đâu. – Nó quắc mắt.
  - Vậy...cô muốn gì? Đuổi tôi? – Hấn ta hình như chẳng sợ.
  - Nói cho tôi biết...anh làm việc cho ai? Tập đoàn Ngô Ngọc? Chủ tịch Ngô Thái Minh? – Nó bắt đầu tra hỏi.
  - Như cô đã biết. – Hấn ta nhún vai.
  - Vậy kẻ đồng lõa với ông ta là ai?
  - Tôi không biết.
  - Thật là không? Anh đừng tưởng có thể qua mặt tôi. – Nó hơi cau mày.
  - Tùy cô thôi. – Hấn ta nhón nhơ.
  - Vậy là anh không chịu khai sao? Muốn tôi dùng biện pháp mạnh à?
  - Cô nghĩ mình đầu lại tôi? Chơi đùa với cô này giờ cũng đã đủ, nên kết thúc tại đây. Có vinh dự được giết chết Bác ma nữ, cũng thú vị. – Hấn ta mở miệng cười, tay cầm khẩu súng đặt vào giữa trán nó, ngay mi tâm.

“Klick”

Hấn ta lên nòng, tâm trạng khá tốt vì nắm được thể chủ động. Khẩu súng đặt ngay giữa trán mà nó không hề tỏ ra sợ hãi, một chút run rẩy cũng không hề có. Gương mặt ấy vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì to tát xảy ra. Biết bao nhiêu năm, thứ mất chỉ là máu và máu, gương mặt không có chút sắc thái biểu cảm này chính là thứ đã được nó luyện nên.

Chẳng thêm đề ý tới nòng súng, nó vẫn bình thản đưa cái bật lửa lên trước mặt rồi bật, một chút ánh sáng màu vàng vàng đỏ đỏ nhảy múa trong không trung. Có điều đó không phải là thứ tồn tại vĩnh viễn, chỉ chưa đầy 10s sau, một ngọn gió thổi đến, dập tắt đi ánh lửa. Mọi thứ lại trở nên tối đi, còn mỗi ánh sáng từ chiếc màn hình vi tính.

– Anh thấy ngọn lửa đó chứ? Bật lên rất dễ, tắt lại càng nhanh hơn. Cũng như anh, vinh quang đến rất sớm, rất dễ dàng nhưng cái chết thì chỉ diễn ra trong vài tích tắc ngắn ngủi mà thôi. Anh nghĩ anh giết được tôi? Nếu anh có thể thì đã không có hàng ngàn con người chết dưới tay tôi rồi. – Nó cười.

– Cô! – Hấn ta trợn mắt tức giận, tay để vào cò súng chuẩn bị bóp.

“Rầm...đoàng...”

– Áaaa...

Cánh cửa ngay lập tức mở tung ra, mang theo đó là một viên đạn xé toạt cả không gian và thời gian di chuyển một cách thờ ơ lạnh lẽo.

Máu chảy...

Con người đó ngã gục xuống đất nhưng chưa chết, ánh mắt trợn trừng lên như thể không tin nổi, khuỷu hai đầu gối xuống và ôm lấy vết thương ngay cả vai tay cầm súng, đau đớn. Là Lâm Anh Đức.

– Sập bẫy! – Nó nhếch môi cười, đúng là một lũ ngu ngốc, chỉ có thể xuôi theo những gì nó đã sắp đặt mà không thể làm khác.

Cũng như gã thợ săn thấy con mồi nằm trong lưới thì thích thú, nó cảm thấy khinh khi bất cứ con mồi nào cũng nằm trong tầm kiểm soát của mình, chẳng ai khiến nó bất ngờ.

– Đụng nhầm người rồi! – Hải Anh tươi cười, tay quay quay khẩu súng lục còn vuron chút khói.

– Tụi mày... – Hấn ta đau đớn.

– Sao thế này? Chỉ có một phát súng thôi mà sao nhăn nhó thế? Lúc nãy, cũng nói ngang lắm mà? – Hải Anh bước lại, lấy khẩu súng nâng cằm hấn ta lên.

– Mày cút! – Hấn ta nghiêm rặng.

“Bóp”

Hải Anh chau mày lấy bán súng đánh mạnh vào đầu Anh Đức một phát khiến hấn ta té nhào, chảy máu. Máu đỏ từ đầu chảy ra, dính vào tóc bết lại thành từng mảng đáng sợ.

– Đừng thách thức tôi. BẮC MA NỮ GIỎI KIỂM CHẾ KHÔNG GIẾT ANH TẠI CHỖ THÌ THÔI CHỨ ĐÔNG MA NỮ NÀY THÌ ĐỪNG CÓ HÒNG! – Hải Anh nghiêm rặng.

– Ra...là Đông ma nữ. – Hấn ta cố gượng dậy.

– Nói mau! Kê thông đồng với Ngô Thái Minh là ai? Anh không nói đừng trách tôi không dám bóp cò. (cò hay còi vậy? Mấy bạn cmt trả lời đc ko mình ngu tiếng Việt lắm!) – Hải Anh hướng nòng súng về phía hấn.

– Tôi không biết! – Hấn ta gượng nói, vết thương từ đầu và vai đau buốt.

“Bóp”

Hải Anh nổi điên đá một phát ngang đầu hấn ta. Lại ngã nhào ra đất, máu từ mũi và miệng cũng rỉ ra, chứng tỏ lực đá không nhẹ, cộng thêm đôi giày cao gót thì...

– Nói! – Hải Anh gằn giọng.

– K...không...biết... – Anh Đức thờ dốt nói, giờ có cứu hấn ta đem tới bệnh viện cũng chưa chắc là sống nổi.

“Đoàng”

Hải Anh không ngần ngại tặng hấn ta thêm một phát súng vào bả vai còn lại. Thách thức sức chịu đựng của người khác quả là việc làm ngu ngốc, đặc biệt là đối với quý. Xui cho hấn, trước khi đến đây Hải Anh và Thiên vừa mới cãi nhau nên nghiêm nhiên hấn trở thành vật thế mạng cho Thiên để cô nàng trút giận. Tội nghiệp!

Anh Đức ngã xuống nền gạch lạnh ngắt lênh láng máu tanh. Hơi thở gấp gáp như thể chắc chịu đựng nổi nữa cũng không khiến Hải Anh lung lay tinh thần, sự tàn nhẫn trong con người cô nàng trở dậy hơn lúc nào hết.

“Bóp”

Chưa ngừng lại tại đó, Hải Anh dẫm thêm một phát khá mạnh vào bụng hấn ta, máu từ mồm cứ ộc ra đầy kinh tởm khiến nó đứng một bên xem cũng cảm thấy khiếp.

– Có nói không!? – Hải Anh gằn giọng, lớn tiếng.

– Tồ...tôi nói...l...là...là...J... – Anh Đức khó khăn, hơi thở đứt quãng nhưng...

“Xoảng...”

– Ự... – Anh Đức chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi nhắm mắt. Cái chết đến với hấn ta nhanh thật, như những lời nó đã nói!

Nó với Hải Anh sau khi vừa nghe tiếng cửa sổ vỡ đã nằm ngay xuống đất. Một lúc sau khi thấy mọi thứ im lặng, cả hai ngồi dậy nhìn qua tên xấu số bên cạnh. Một phát đạn vào mi tâm, tuôn máu phát sợ. Nhìn hấn ta bây giờ tàn tạ, khắp người là vết thương và máu ướm đầm.

Nó hiểu việc gì vừa xảy ra, liếc nhìn cái xác nằm bên cạnh 1s, nó liên lạc qua chiếc bộ đàm mini, mắt hướng về phía cửa sổ:

“Phong toả khách sạn đối diện, có người bắn chết hấn ta rồi!”

“Gì chứ?” – Thanh gần như hét toáng lên.

“Lục soát từ tầng 12 đến 14 của khách sạn đó, tao với Hải Anh sang ngay.” – Nó không nói nhiều rồi ngắt liên lạc.

Nó ngoảnh mặt đi ra cửa chẳng thèm nhìn lại cái xác chết nằm đằng sau một lần. Tàn nhẫn thật, dứt khoát thật nhưng đó mới là Venus, là Bắc ma nữ.

Hải Anh nhăn mặt nhủ mảy má cái xác sang một bên rồi chạy theo nó, cô nàng trong lòng đang rất rối bời. Có khi nào, kẻ nỏ súng chính là...

Đứng trước cửa khách sạn, nó liên lạc:

“Thế nào?”

“Lên phòng 1305 đi, tầng 13.” – Lần này là Vy trả lời tin hiệu liên lạc, giọng trầm xuống đầy tức tối. Nó cảm thấy và hiểu được chuyện gì rồi.

“Tink”

Thang máy mở, nó và Hải Anh tiến đến căn phòng – nơi trước cửa có Thanh đang đứng.

– Sao rồi? – Nó nhướn mày hỏi Thanh, mắt ngó vào căn phòng.

– Chỉ thấy mỗi cây súng bắn tia đặt ở đó, không dấu vân tay, không dấu vết. Tay sát thủ cũng nhanh chóng rời khỏi đây, cứ như là bốc hơi vậy. – Thanh lắc đầu ngán ngẩm, đường cùng rồi!

– Không có bất cứ manh mối gì thật sao? – Hải Anh nhìn chị mình đang đứng trong phòng, môi mím chặt hướng ra khung cửa sổ.

– Trúc Lâm...em đọc đi. – Vy hít sâu một hơi rồi quay ra nhìn nó, tay chìa ra một tờ giấy đỏ, ghi bằng bút bạc bên trong:

“Venus à, cô nghĩ có thể đầu lại tôi? Dù sớm hay muộn, cái tập đoàn ấy cũng rơi vào tay tôi thôi. Cả chức danh của cô nữa, hư danh cả! Cô còn non lắm!”

Nó nhủ mảy mảy tức, vò nát tờ giấy trong tay rồi ném sang một bên, nó không ngờ lại có người dám mạnh miệng như thế. Được thôi, thách đấu tôi sao, khích tôi à? Nếu thế thì đừng bao giờ hối hận. Venus này chưa bao giờ biết đến việc thua ai hay chết dưới tay ai bao giờ.

Nó liếc mắt về phía Thanh, buông một câu hỏi:

– Việc điều tra thế nào?

– Tập hồ sơ ban sáng? – Thanh đang dựa lưng vào cửa thì giật mình nhìn nó.

– Phải...kết quả? – Nó nheo mắt.

– Ừm... – Thanh không nói, mà thực ra là không muốn trả lời, không muốn khẳng định điều đó. Đáng tiếc, đó là sự thật, kẻ đứng sau...

– Ông ta...sẽ hối hận! – Nó cúi mặt nhìn xuống đất, ánh mắt vẫn lên những tia máu đỏ thù hận.

Tìm co thất từng đợt, đúng thật là khó chấp nhận mà. Đã tự cho mình một tia hy vọng để tin tưởng nhưng mà...lại thất vọng.

Cả bốn con người đều không nói nhưng lại thấu hiểu cảm giác của nhau: Cảm giác bị phản bội! Tin tưởng nhiều, tình thương cũng nhiều nhưng tất cả chỉ là công cụ để lợi dụng mà thôi! Tại sao lại làm thế chứ?

Có vẻ như những ngày sắp tới sẽ có bão. Bão to hay nhỏ không quan trọng. Quan trọng là tất cả có nhìn thấy được ngày mai hay không. Rùng mình, bất giác tự dưng nó có linh cảm chẳng lành cho những ngày sắp tới ở tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

“Đoàng...”

Vanessa vừa chạy vừa quay đầu bắn về phía đám vệ sĩ đuổi theo sát nút phía sau. Thật không ổn! Vanessa dù có tự nhận là đệ nhất thiên xạ cũng chẳng thể vừa chạy vừa quay đầu kiểu này mà giết hết. Hơn hết, nhiệm vụ tối nay của cô nàng không phải là giết bọn chúng, mục tiêu chính vẫn là...

Chạy ra tới công, Vanessa chui tọt vào trong chiếc Ferrari màu đỏ máu mở sẵn cửa. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh, chạy nhanh về hướng đường cao tốc hiện đang vắng bóng người.

Phía sau chiếc Ferrari màu đỏ là 6 chiếc xe BMW đen chạy xé gió đuổi theo. Nhìn qua kính chiếu hậu, đôi long mày cô nàng bất giác cong lại nhưng ngay sau đó nhanh chóng dần ra, nụ cười hài lòng vẽ trên môi.

– Đồ chơi của em? – Vanessa quay sang nhìn Killer đang phóng tốc độ.

– Ghế sau đây, hai khẩu MS2000. – Killer mỉm cười nhẹ nhàng, hất mặt ra phía sau.

– Hi...có dịp thử nghiệm hai em rồi! – Vanessa hí hửng chồm người ra bằng ghế sau lấy hai khẩu súng có bệ ngoài của một khẩu súng ngắn được cải tiến, nhìn chắc chắn hơn hẳn.

Loại súng này là sản phẩm mới nghiên cứu của cô nàng, mỗi khẩu có 35 viên đạn, độ giật giảm xuống tới mức gần như bằng 0 cùng lực bắn rất mạnh, ít nhất phải xuyên qua hai người. Vanessa cười lạnh, nói nhỏ:

“Đã thành công!”

Hạ kính xe xuống, Vanessa luồn người ra ngoài, nửa thân dưới bên trong, nửa thân trên để mặc cho gió mạnh tấp vào. Mát thật! Vanessa ngồi trên cửa sổ chiếc xe đang phóng, khẽ cười tận hưởng chút gió đêm, song sẽ thi hành nhiệm vụ quan trọng của mình.

– Cảnh đêm chẳng có gì đẹp đâu mà ngắm. Nếu muốn ngắm thì lo cho xong chuyện đi rồi vào đây anh cho ngắm anh. – Killer nhếch môi, hơi liếc nhìn sắc thái của cô người yêu.

– Hừ...đây chẳng thêm. Anh chẳng đẹp bằng cảnh, với lại ngắm mãi cũng bắt đầu thấy chán rồi. – Vanessa bĩu môi.

– Em dám? Dám chán anh à? Đừng có nói đùa kiểu đấy nhé. Killer này đẹp trai vẫn còn ngồi ngồi, bỏ ra ngoài cả khối cô chết lên chết xuống mà bảo chán thì làm sao được? – Killer nhếch mày thách thức.

– Nhiều chuyện rồi đấy, tập trung mà lái đi. Đường sắp tới sẽ xóc lăm đấy. (đường bị xóc hay bị sóc? Ai cho Matcha biết đi, hu...hu...Matcha ko được thông minh tiếng Việt lắm!) – Vanessa không tỏ chút gì bức dọc, ngược lại còn tỏ ra hứng thú, cười nhẹ nhắc nhở Killer.

Liếc mắt về phía 6 chiếc xe đang đuổi theo, Vanessa chợt thấy thương tâm cho họ. Là thương tâm chứ không phải là bi lụy! Lũ đó thấy cô nàng nửa thân bên ngoài cũng đoán được phần nào, có tên bắt đầu nổ súng.

“Đoàng...”

Viên đạn bắn trúng vào tấm kính xe nhưng không làm nứt mẻ miếng nào. Cũng thật là khâm phục, nếu viên đạn ấy mà gây ra thương tích hay dấu vết trên tấm kính đó thì mặt mũi D.E.A.T.H để đi đâu? Tấm kính chống đạn mà một viên cũng không đỡ nổi thì tất cả về quê chăn trâu đi.

“Đoàng...đoàng...đoàng...”

Vanessa giương tay phải lên bóp cò súng ba phát. Súng không giật nên khi bắn rất dễ chịu, có điều là cũng không quen lắm bởi trước giờ, mỗi khẩu súng trên tay cô nàng đều giật, chỉ tùy độ giật khác nhau mà thôi.

Hai phát làm thùng hai lớp xe trước, một phát nhắm vào đầu máy của chiếc xe đang chạy. Rò rỉ bình xăng công với sự tích điện, e rằng không xảy ra chuyện thì cũng hơi lạ.

“Bùm...”

Ngay sau đó, chiếc xe ấy phát nổ giữa màn đêm thanh tịnh. Một tiếng nổ to, kèm theo luồng sáng như pháo hoa nở rộ và hơi nóng bức người, nếu không phải là do Killer chạy nhanh chắc Vanessa đã bị hơi nóng đó nướng chín. Đáng sợ thật!

Thật giống như một phản ứng di chuyển, sau khi chiếc xe bốc hoả, hai chiếc xe chạy sát cạnh đó cũng bắt đầu nổ.

“Bùm...bùm...”

Hai tiếng vang đĩnh tai nhức óc khiến Vanessa hơi choáng váng. Đầu óc cũng muốn trở thành mù mịt nhưng vẫn phải tỉnh táo.

— Màn trình diễn rất đẹp. — Killer ngồi trong xe nói vọng ra.

Anh nhận thấy được cái cau mày của cô nàng nên lên tiếng. Âm thanh vừa rồi nếu không phải là đã chuẩn bị tốt tinh thần từ trước chắc cũng đã chết vì khiếp vía giật mình.

— Cảm ơn, còn 3 chiếc. — Vanessa lạnh lùng gật đầu, nét cười trên môi lúc đầu đã biến đâu mất.

Cũng phải, do âm thanh ban nãy phát ra khiến tai khó chịu, đâm ra bực bội.

— Làm thêm một màn pháo hoa nữa đi! — Killer nhanh nhẩu góp ý nhưng lại lập tức im bặt, giả vờ như chưa từng mở miệng mình ra.

Vanessa trừng mắt nhìn Killer, ánh nhìn như muốn xé đôi người đối diện làm anh đỏ mặt hộc hột. Hừ... đã không làm thì thôi, ai cho ý kiến? Killer ngồi trong xe nên tai không chịu ảnh hưởng như cô nàng, nếu tiếp tục thêm một màn tương tự, chắc chắn sau chuyến này, tai phải khám lại thật kĩ!

Thấy Killer im lặng chẳng dám hó hé nữa, Vanessa mới dụi đi ánh nhìn, thay vào đó, bàn tay cầm khẩu súng lại siết chặt hơn nữa. Dám đùa với cô nàng sao? Uy lực của ma nữ còn ghê hơn thế nhiều!

Trong lúc đó, nơi mặt thất của toà dinh thự kia đang trong trạng thái im lặng, đến hơi thở cũng khó nhận định. Sau khi cánh cửa mặt thất đóng lại, Jersey và Ellie nghiêng đầu xem xét kĩ.

Đối diện là bệ đá cao chắc chắn, bên trên nó là cái lồng kính bị nhiễm điện.

Thứ bên trong nó lại đáng chú ý hơn, là một viên kim cương đen, ước tính phải tới 100 cara. Ngoài ra nhiều đó vẫn chưa có gì gọi là đáng nói, quan trọng hơn hết là viên kim cương ấy được chạm khắc thành hình đôi cánh. Là một đôi cánh đen kim cương quý giá, là viên đá biết bao người săn lùng “Black Wings” và cũng là thứ mà Tứ ma nữ cùng tổ chức gọi là “chìa khoá”.

“Bên ngoài an toàn. Có 3ph” — Nó lãnh đạm nói qua bộ đàm.

Thời gian có bao nhiêu, Jersey và Ellie đều nhắm tính được. Duy chỉ có việc là phải nhanh chóng tìm ra trong căn phòng này có giấu thứ gì chết người hay không? Laze, cảm biến, tia hồng ngoại, súng tự động...?

Jersey lấy từ trong túi áo ra một nắm bột trắng, đơn giản, nó chỉ là bột mì mà thôi. Thôi nhẹ, đám bột ấy cuốn theo không khí bay ra khắp phòng.

Từng tia sáng màu đỏ hiện ra rõ nét, là tia laze loại bình thường nhưng chỉ cần đi ngang, cơ thể có thể bị cắt ngay lập tức.

Hai thân ảnh nhào lộn trong không trung, luồn lách qua từng kẻ hở một cách dễ dàng. Thân người dẻo dai cộng với sự khéo léo giúp cho cả hai tránh được nguy hiểm nhanh chóng.

Đến trước bệ đá cao ngang người, Ellie mang găng da vào rồi nhẹ nhàng nhấc cái lồng điện lên. Jersey cẩn thận lấy viên đá từ trong đó ra, đưa lên ngắm nghía xem là đồ thật hay đồ giả. Viên kim cương đen nhưng trong suốt, không chút vân đục, khối lượng và thể tích đúng chuẩn. Có điều nhiều đó vẫn chưa thể chắc chắn. Muốn khẳng định thật giả chỉ có cách đem ra đưa cho nó. “Chìa khoá” chỉ có Venus là người nắm rõ nhất!

Bỏ viên đá vào trong một cái hộp bọc nhung đen, Jersey cất vào túi cẩn thận rồi gật đầu với Ellie. Nhỏ cũng đáp lại bằng cái gật đầu rất nhẹ, xoay người ném mạnh cái lồng thủy tinh xuống đất vỡ tan.

“Choang”

“Tí...tí...tí...”

Chuông báo động vang lên âm trời một thứ âm thanh cực kì khó nghe. Phải! Khó nghe, là rất rất khó nghe!

“Xong rồi...mấy anh tự tìm đường thoát ra đi.” — Jersey nói nhỏ qua bộ đàm, thông báo với hai kẻ đang đứng ngoài canh chừng.

— Không còn thời gian. — Ellie giục Jersey rời vội vàng đảo mắt xung quanh.

Ánh mắt dừng lại trên trần nhà, Ellie lấy con dao có dây buộc ở chuôi ném lên chỗ cửa thông gió. Con dao mắc lại ngay cửa bị Ellie kéo mạnh một cái, cánh cửa bằng kim loại rơi xuống đất.

Lấy đà, Jersey bật người lên cao túm lấy cửa thông gió rồi trèo lên, sau đó giúp kéo Ellie.

Khi cả hai vừa an toàn leo lên đến nơi thì bọn vệ sĩ cũng đổ ập vào. Tính từ thời điểm chuông báo động bắt đầu reo cho tới lúc cả hai vào được vị trí an toàn cũng chưa đủ 1ph. Ấy vậy mà bọn này lại vào tới vừa kịp lúc, cũng nhanh thật!

Cả hai mò theo đường ống thông gió, khum người bò. Cái tư thế này thực khó chịu! Kim xuống sự khó chịu nhưng Ellie vẫn không thể nén lại một câu nói tục. Tự dung đang yên ổn, nhỏ đang tận hưởng những ngày tháng cực kì thoải mái chẳng cần động tay vào bất cứ thứ gì, suốt ngày chỉ có mỗi việc ăn, ngủ, chơi mà thôi lại bị kéo đi làm nhiệm vụ.

Mà nghĩ thử xem có tức không? Đang rảnh rỗi ở Việt Nam mà phải cấp tốc bay sang Anh chỉ để trộm về một viên đá. À mà nhắc tới viên đá nhỏ mới thắc mắc, viên “Black Wings” tại sao lại xuất hiện ở đây? Khi nghe thấy thông tin này, trong lòng tự dung hình thành một mối hồ nghi.

“Black Wings” vốn dĩ là viên đá quý của Lưu gia truyền nhau rất nhiều đời, đến đời của Lưu Vĩnh Phước – thầy tui nó thì được mang ra làm “chìa khoá”. Thật sự thì “chìa khoá” là thứ mà Bắc ma nữ phải bảo vệ còn ba người còn lại của Tứ ma nữ có nhiệm vụ bảo hộ “ba mảnh ghép”.

“Ba mảnh ghép” là ba mảnh của một hình tròn được cắt ra làm bằng ba chất liệu quý: vàng, bạc, đồng, tâm là lỗ hồng để vừa khít viên đá. Bốn thứ này chính là thứ mà tổ chức che giấu bấy lâu nay. Là một căn phòng bí mật. Nếu nó chỉ đơn giản là một căn phòng bí mật thì cũng chẳng có gì đáng nói, thứ nằm trong căn phòng đó mới là thứ quan trọng.

Tất cả các tư liệu mật, các bản nghiên cứu vũ khí hạt nhân, bom nguyên tử, tàu chiến và máy bay chiến đấu thế hệ mới đều nằm trong đó. Thêm vào đó là những ghi chép trong thời kì từ chiến tranh thế giới thứ I đến giờ, tất cả đều được thu thập đầy đủ, những bí mật quân sự. Đó là lý do tại sao những thứ ấy phải được giấu kĩ, thời đại đang hỗn loạn này nếu những giấy tờ đó rơi vào tay bất kì quốc gia nào cũng sẽ xảy ra đại loạn, chiến tranh chém giết nhau khôn lường. Quyền lợi là thứ được đặt lên hàng đầu chứ không phải là mạng sống!

“Rầm”

Jersey bò đi phía trước dùng chân đạp mạnh cánh cửa ống thông gió khiến nó bong ra, rơi xuống đất. Thò cái đầu ra ngoài, Jersey nhìn ngó xung quanh rồi khẽ nuốt nước bọt, quay lại nhìn Ellie

– Sao? – Nhỏ nhưn mày nhìn cô đầy nghi hoặc, ánh mắt kia lộ rõ vẻ phân vân, khó xử.

– Cao quá...chị không dám nhảy! – Jersey gần như meo meo.

– Bao nhiêu? – Ellie chau mày.

– Tầm từ 5 tới 6m. Xuống tới dưới chắc hai chị em mình cũng chẳng còn gì đâu. – Jersey bĩu môi.

– Thế tính sao? Gọi tìm người giúp đi chứ? Sao lần này con Lâm làm việc bất cẩn thế này, tính toán đường chạy trốn mà sao cuối cùng lại mắc kẹt rồi? – Ellie cảm than.

– Biết gọi ai? – Jersey cười như meo.

– Thế hai thằng cha kia đâu? Trốn biệt tăm hơi chỗ nào? – Ellie nghiêng răng trèo trẹo.

– Chẳng biết... – Jersey nhún vai.

– Hừ... – Ellie tức giận trừng mắt nhìn Jersey một cái rồi nhấn bộ đàm mini trên tai, dò tần số liên lạc với hai anh chàng.

“Có vấn đề gì sao?” – Từ bên kia có giọng nói truyền tới.

“Anh ở đâu?” – Ellie hơi cau gắt.

“Em...có chuyện gì à? Giọng nghe bức mình thế? Anh với Nam sắp ra tới cổng rồi.” – Kun trả lời.

“Hai người ngay lập tức tới chỗ cửa ống thông gió cho em! Em với Jersey bị kẹt không nhảy xuống được.”

“Hừ? Ok...chờ bọn anh chút...” – Kun gật đầu rồi nói, giữ chừng thì bị Ellie cắt đứt liên lạc. Nhỏ là thế, nghe được trọng tâm là đủ, mấy câu sau lúc này chỉ là dư thừa.

– Họ bảo sao? – Jersey nhìn Ellie.

– Sắp tới rồi, cứ cái tư thế này chắc tới nay về đâu nhức chết mất. – Ellie thở dài, cứ khum người bò trong ống thông gió, hồi lâu không ra được sẽ khiến các cơ đau nhức à xem.

– Chịu chút đi...không chết là may.

Ellie cũng chẳng nói thêm lời nào, cứ lẳng lặng mà nghe ngóng xung quanh xem có ai không. Thật sự, im lặng đến mức như muốn nuốt trọn cả hai người.

Ellie đột nhiên hơi nhũn mày, quay sang nắm giắt áo Jersey một cái. Nhỏ cảm thấy...

– Có chuyện gì sao? – Jersey hỏi.

– Có người đang đến. Nghe tiếng bước chân chắc cũng không dưới 30 người. – Ellie cau mày nhăn nhó.

– Vệ sĩ sao?

– Không rõ nhưng chắc chắn không cùng phe với ta. – Ellie nhún vai.

Nhỏ cũng ở trong này với Jersey thì làm sao biết ngoài kia có phải là vệ sĩ hay không?

– Động thủ trước hay chờ?

– Đừng... cứ để yên xem sao. Mong là họ không biết, ta đỡ phải tốn công. Dù sao cũng không có gì đáng sợ, cho chúng một ít thuốc mê cũng được mà.
– Ellie vội ngăn cản.

– Sao hôm nay nhân từ thế?

– Tích đức cho con cháu. – Ellie chán nản, trong lòng thầm rủa hai người kia sao mãi mà chưa tới thể này.

“Bình...bộp...bộp...”

Những âm thanh va chạm da thịt thật mạnh vang lên nhất thời làm cả hai người chú ý. Jersey bò phía trước nên hé mắt ra khỏi lỗ thông gió nhìn diễn biến bên dưới, thêm vào đó là Ellie cũng đẩy lên sự tò mò nên cũng chồm người, rướng đầu ra xem.

Hai thân ảnh nhanh nhẹn dùng từng đòn đánh hạ gục đối phương. Một đòn chí mạng đưa tiễn một người, rất nhanh chóng 30 người nằm rạp trên nền cỏ được cắt tỉa gọn gàng của dinh thự.

– David! Kun! Trên này! – Jersey ngó đầu ra, kêu lên không to cũng không nhỏ.

Cả hai tên đứng bên dưới đều bị tiếng nói làm cho giật mình đồng loạt ngẩng đầu dậy nhìn lên phía trên – nơi có một lỗ hổng và có một cái đầu thò ra ngoài. Không cần ai nói cũng biết cái đầu đó là của Jersey.

Không hiểu sao khi nhìn thấy cô trên đó, cả hai gương mặt đang giật mình thảng thốt kia lại chuyển đổi rất nhanh trở nên méo xệch. Cái quái gì thế? Làm sao mà hai người đó lại ở cao đến vậy?

– Em...sao cao thế? Cao vậy sao em nhảy lên ống thông gió được? – David nhìn Jersey, miệng méo mó nở nụ cười.

– Hừ? Trong mật thất từ mặt đất nhảy lên ống thông gió cũng cao chưa qua 3m, chẳng hiểu sao đến đây lại cao thế. – Jersey cũng lắc đầu bất lực.

– Thế bây giờ xuống bằng cách nào? Hay em nhảy đi rồi anh đỡ cho. – David chớp chớp mắt.

– Nhảy? Em sợ đấy, gãy xương như chơi. – Jersey mặt mày trắng bệch.

– Không sao...anh đỡ được. Mà Ellie đâu? Con bé không theo em à?

– Có, nó sau em này. Anh sẵn sàng chưa? Em nhảy nhé! – Jersey hất mặt về phía sau rồi nhanh chóng chồm người tới trước, lao ra ngoài.

– Á...em... – David chưa kịp chuẩn bị, thấy Jersey đang lao xuống thì hoảng hồn chạy tới vị trí tiếp đất của Jersey.

“Bịch”

David chưa kịp dang hai tay ra đỡ lấy người đẹp thì ngã bật ra sau do có vật nặng. Jersey thấy mặt sắp đập xuống đất thì lộn người một vòng trên không về phía trước rớt mạnh về chỗ David đang bước tới.

Quá chuẩn! Tính toán hay thật, vừa vặn đáp vào cái nệm thịt cực êm đó. Ellie từ trên ngó đầu ra tặc lưỡi thầm khen một câu. Nói thật là lúc thấy Jersey chuẩn bị đập mặt xuống đất nhỏ đã hoảng hồn biết chừng nào. Đến khi thấy “bà chị dâu” đã an toàn yên vị trên người anh trai, nhỏ mới nhẹ trút tiếng thở dài ra.

– Nhảy xuống đi. – Kun ngước lên nhìn thấy cái đầu người yêu ló ra ngoài.

– Hừ...cho tan xương nát thịt à? Anh hai còn xem không chụp được chị ấy nữa, anh thì em không trông mong được rồi. – Ellie bĩu môi.

– Em khinh thường anh? Không tin tưởng anh sao? – Kun cau mày.

– Tin anh để bán nhà à? Em không muốn đem mạng mình đặt lung tung. – Ellie trêu tức Kun.

Nói sao chứ, miệng nói vậy nhưng trong lòng hoàn toàn nghĩ ngược lại, bằng chứng là sau câu nói đó, nhỏ cũng lao ra bên ngoài nhảy xuống.

Niềm tin mà Ellie đặt nơi đó là vô tận, là bất diệt, là không bao giờ có thể đánh mất. Đối với người mình yêu, nếu không tin thì đừng đây đưa thêm nữa, chia tay cho rảnh nợ nhẹ người.

“Bịch”

Cứ tưởng là đau lắm chứ. Ellie nhắm tịt mắt lại không dám mở, gương mặt nhăn nhó sợ đau đáng yêu kinh khủng. Gần cả phút trôi qua chẳng thấy đau đâu cả, cả người đều rất bình thường, lại còn có chút âm ấm nữa.

He hé mắt ra nhìn, ánh nhìn có chút buồn bã lẫn tức giận khiến Ellie giật nảy người.

– Em không tin anh đến thế à? Em sợ anh để em ngã đau hay sao mà mắt nhắm tịt, mặt nhăn nhó thế kia? – Kun bất mãn nói, hiện tại, Ellie đang nằm gọn trong tay cậu.

– Hi... – Ellie cười cười, gỡ đầu.

– Em... thật là... – Kun bắt lực lắc đầu, thờ dài.

– Anh giận em sao? – Ellie chớp mắt ngây thơ hỏi.

– Anh... – Kun đang tính nói nhưng lại ngưng, quả thật là trong lòng có chút giận cơ mà biết nói sao đây? Tại bản thân khiến cho người yêu không an tâm còn trách ai được?

– Thôi mà, đừng giận. Em nói thế thôi chứ anh là người đáng tin nhất. Đừng có giận em tội nghiệp. Anh xem, nếu không tin anh thì em đâu có liều mình mà nhảy xuống chứ? Phải không? – Ellie luôn mồm nói.

– Nhưng em dám nói anh không đáng tin, tội này khó tha à. – Kun lườm nhỏ, ánh mắt vui hơn đôi chút.

– Hơ... chuyện này... tính sau nhé... – Ellie cười méo.

– Khó... – Đang tính trả lời nhỏ, Kun bị giọng nói khác cắt ngang:

– Hai người muốn nói gì thì thoát khỏi đây rồi nói. – Jersey ngồi dậy rồi kéo David đang nằm bên dưới lên, lấy tay phui bụi đất bám đầy trên người cả hai. Thời điểm này là lúc nào mà còn...

– Được... vậy về nhà tính. – Kun gật đầu rồi nhẹ nhàng đặt Ellie xuống.

– ... – Ellie chẳng nói gì, chỉ quay sang liếc Jersey một cái thật dài, đáp lại nhỏ chỉ là cái nhún vai không liên can.

Nói giúp kiểu gì thế? Quanh co chung quy vẫn là về nhà sẽ bị xử tội, Jersey muốn giết nhỏ sao? Cả đám lúc này mới ngó nghiêng xung quanh tìm lối thoát. Chán thật, nhìn một bên là dinh thự, 3 hướng còn lại đều là tường cao. Nhấn mặt, chẳng lẽ lại phải nhờ vả anh “lương tèo” nữa à?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Nó gấp cái laptop màn hình đã tối thui lại. Việc quan sát qua màn hình laptop khiến nó không thể giúp Ellie và Jersey trong việc giám định lại viên đá. Chỉ còn cách là tự mình cầm lấy rồi sẫm soi mới biết nó có phải đồ thật không.

Tiếng thở dài lặng lẽ buông ra, nghiêng đầu sang một bên tựa vào vai người ngồi cạnh rồi đứng đưa hai chân, ngồi vắt vẻo trên cành cây thế này mát thật.

Trong khi nó thích thú với hoàn cảnh hiện tại thì người ngồi cạnh chẳng thích tạo nào, khi không ban đêm lại ngồi trên cây ôm laptop kia chứ? Kiến này, muỗi này, sâu này,... ớn chết đi được!

– Em có vấn đề ở não không mà tự dưng leo lên đây ngồi? Kiến cắn hết cả người anh rồi đây! – Hấn ngồi một bên nhăn nhó.

– Anh đừng có cầu nhàu... thích thì xuống xe mà ngồi hưởng điều hoà ấy, có ai bảo anh lên đây với em đâu chứ? – Nó bậm môi, ngồi bật dậy quay sang trừng mắt nhìn hấn.

– Nhưng để em ngồi trên đây một mình không an tâm. Nhỡ té thì sao? – Hấn phản bác ngay làm nó cứng miệng.

Sợ...sợ nó té? Hấn đùa à? Nó đường đường là đệ nhất sát thủ đấy, chẳng lẽ lại để thiên hạ cười vào mặt vì té cây? Nó mà bị té cây dễ thế thì đã không leo lên được tới vị trí ngày hôm nay rồi.

– Anh thật là! Mất cả hứng ngắm cảnh, đi xuống! – Nó bực dọc cúi gắt, một tay ôm laptop nhảy thẳng xuống dưới.

– Tiểu Lâm! – Hấn gọi với theo rồi cũng vội vã nhảy xuống.

Gương mặt, giọng nói cùng điệu bộ ấy giận thật rồi! Nó dùng dằng bỏ đi vào xe ngồi trước chẳng thèm ngoái đầu đáp trả lại một tiếng. Dám nói thế chả khác nào là đang khinh thường nó kia chứ? Lại còn dám bảo là nãy nó có vấn đề ashiii...tức quá mà!

Ai bảo nó khi không lại ngồi trên cây chứ? Ngồi trong xe ghế dựa bọc da, máy điều hoà thổi mát lạnh sướng chết trong khi ngồi trên cành cây khô cứng cùng thời tiết nóng muốn giết người. Nó cũng có điên đầu mà ngồi trên đó làm gì? Chỉ là ngồi trên cây cao thì tầm quan sát sẽ rộng, nó sẽ dễ dàng quan sát mọi việc diễn ra trước cổng và trong khuôn viên toà dinh thự kia hơn.

Hấn đã không chịu thông thì thôi, còn dám bảo...Á...tức, tức, tức...Đúng là tức muốn hộc máu mà!

Phong nhẹ nhàng mở cửa xe ngồi vào ghế lái, tự cảm thấy bản thân mình hôm nay “may mắn”. Đã chọc giận nó thì thôi, nó mà ngồi vào ghế lái chắc không thể biết được chặn đường về sắp tới hấn sẽ xuống địa phủ mấy lần? Còn nhớ một lần làm nhiệm vụ, mục tiêu đã chọc giận nó điên lên. Hậu quả là lúc về nó chở hấn phóng như bay trên moto, thắng gấp, cua gấp mấy lần đến mà đáng sợ.

Bản thân hấn cũng là một tay lái lùa nên nói với mọi người là mình sợ tốc độ chắc không ai tin. Thật sự, tốc độ thì hấn không sợ, chỉ riêng tốc độ của Trúc Lâm là khiến hấn bần rùn tay chân, đổ mồ hôi lạnh. (Hoan hô Lâm tỷ ty!!!)

Liếc mắt qua thấy ánh mắt bình tĩnh của nó, lòng tự sau ót bỗng nhiên dừng đứng hết cả. Vốn dĩ ánh mắt bình tĩnh ấy là thứ luôn dùng để che mắt mọi người, che đi sự giận giữ, bốc hỏa và cả suy nghĩ của bản thân. Phen này chết chắc!

– Tiểu...Lâm... – Hấn dè giọng, kéo kéo tay áo nó.

– ... – Không trả lời, nó chỉ quay sang, mày nhướn lên một bên kiêu muốn hỏi hấn là có chuyện gì.

– Giận anh? – Hấn chớp mắt, mặt ngây thơ còn hơn cáo già. (so sánh cực hay)

– ... – Nó không đáp cũng không nhìn.

– Tiểu Lâm à...anh xin lỗi mà. Tha lỗi cho anh, là tại lúc đó bị kiến cắn đau quá nên anh mới bực tức mà trút vô em...anh... – Hấn gãi đầu đầy ăn năn. (Công nhận...biết lấy lý do thật...)

– Anh? Kiến cắn? Anh đang kể chuyện cười ai nghe thế? – Nó mặt mày méo xệch.

Một thân khổ luyện trở thành sát thủ chuyên nghiệp lại vì mấy con kiến cắn mà nổi khùng? Ời trời ơi...

– Hi...anh có kể chuyện cười gì cho ai đâu. Tha lỗi cho anh, lần sau không dám nữa! – Hấn lay tay nó như con nít.

– Hừ... – Nó nhăn mặt rồi lại thờ dài.

Cái tên này... Đúng lúc đó, bốn con người kia đã thoát khỏi dinh thự gọn gang đứng trước cửa xe của nó, gõ vào tấm kính.

– Sao? – Nó hạ cửa kính xuống, chống tay, hất mặt hỏi.

– Đây...xem thử đi. – Vy lấy ra chiếc hộp bọc nhung, thả cho nó.

Nó chụp lấy chiếc hộp đang bay về phía mình, nhanh tay mở ra. Một viên đá tuyệt đẹp! Tất cả mọi thứ đều không có gì để nói. Từ độ trong, kích thước, khối lượng tất cả đều hoàn hảo!

– Thế nào? – Thanh hào hứng chen vô.

– Ừm...đúng là đồ thật nhưng đây không phải là Black Wings. – Nó hơi chau mày rồi lại thờ dài, cất viên đá trả lại vào hộp.

– Sao? – Duy cùng với Nam nheo mắt.

Không phải? Thế sao lại gọi nó là đồ thật?

– Haiz...biết ngay mà – Vy lắc đầu.

– Có nói cũng không tin được là viên đá lại bị lấy sang tới tận đây. – Thanh bĩu môi khinh thường.

Ngay từ đầu nhỏ đã có chút nghi ngờ. Viên đá này đang nằm trong kết sắt của Vinh Phước ở Nhật Bản, sao lại có thể dùng một cái bay sang Anh quốc được?

Tuy nhiên khi nghe tin có người bảo thấy viên đá ở đây thì cả đám dù có nghi ngờ cũng cuốn gói lên đường xem thử. Dù sao cũng là một tia hy vọng, lỡ như viên đá thật ở đây thì sao?

– Nhưng sao em biết nó không phải Black Wings? – Hấn nhìn viên đá.

Rõ ràng là giống với tấm ảnh hấn từng nhìn.

– Thiếu kí hiệu trên viên đá. – Nó liếm nhẹ môi dưới.

– Kí hiệu? – Cả đám cùng đồng thanh.

– Ồ... hình con bướm được khắc lên, cỡ bằng cái móng tay á. – Nó gật gù.

– Nhưng sao lại là hình con bướm? – Vy day day hai huyệt thái dương.

– Bởi vì đó là biểu tượng của Ropez. Là Bướm Đêm.

– Nhưng tại sao lại là chị ấy? – Hấn cảm thấy có gì đó không ổn.

– Haiz... thật ra, viên đá đó là chính thầy đã khắc lên kí hiệu, thầy quyết định sau này sẽ dùng nó làm quà cưới cho chị Ropez. – Nó thờ dài.

– Quà cưới sao? Rõ ràng viên đá chỉ giao cho người của dòng họ giữ. Chẳng lẽ... – Thanh cắn môi.

– Ồ... dù Kiệt không thích Ropez đi chăng nữa thì thầy đã định chị ấy là con dâu rồi. Chuyện này chỉ có tao và thầy biết, đến hai người họ còn không hay mà. – Nó gật đầu.

Cả đám chìm vào im lặng. Hai người đó vốn được định sẵn sẽ phải kết hôn, thế mà bây giờ lại cùng nhau ngụp lặn trong bể tình trớ trêu. Một kẻ đứng sau luôn hướng nhìn người đứng trước, mà người đứng trước lại chẳng bao giờ để tâm ngoảnh mặt nhìn về kẻ đứng sau. Thật là trớ trêu. Đúng là cuộc đời...

– Thôi... về! Đứng đây làm gì. Mọi người ra sân bay về nước trước đi, em ngày mai sẽ bay về sau. – Nó phẩy tay.

– Sao mai mới về? – Thanh huých nhẹ tay nó.

– Còn chút việc cần làm. Cần gặp người đó đã... – Nó nháy mắt, miệng nhếch lên.

– Hử? Thế thì đi đi rồi mai về sau. Cho tao gửi lời hỏi thăm. – Thanh gật đầu rồi quay ngoắt đi về xe mình, tay kéo theo Duy đang ngủ gật.

– Chị cũng thế, nói là khi nào đến sinh nhật 2 tuổi, chị sẽ tới dự cùng với quà mừng. – Vy cười nhẹ với nó rồi cũng đi về xe.

– Vâng. Đi đường cẩn thận. – Nó gật đầu.

Vy với Thanh không ngoảnh lại, chỉ giơ tay lên vẫy vẫy. Hai chiếc siêu xe kia cũng nhanh chóng rời đi trong màn đêm và ánh đèn đường.

– Chờ em về biệt thự rồi anh ra sân bay sau được không? – Nó nghiêng đầu nhìn hấn.

– Được, nhưng em muốn thăm ai? – Hấn nhún ga cho chiếc xe vọt đi.

– Một người quen thôi, là phụ nữ 1 con, anh không cần phải lo em đi gặp trai đâu. – Nó miệng hơi cười.

– Ai bảo anh ghen? – Hấn phản bác ngay.

Nó cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi tựa vào ghế rồi nhìn ra bên ngoài. Thời gian trôi nhanh quá, mới đó mà đã một năm trôi qua rồi. Bọn hấn đã gia nhập tổ chức, trở thành một phần tử không thể thiếu cũng được một

năm.

Nếu một năm đã trôi qua nhanh đến vậy thì chắc 7 tháng để ngày đó đến chẳng cũng mau thôi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Thêm một đêm không ngủ. Nó lết thết đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân và nhìn đôi mắt đã thâm đen của mình trong gương. Quả thật nó rất khâm phục chính bản thân mình. Đã 4 đêm không ngủ cũng may là nó vốn đã quen, không thì gục lâu rồi. Suốt cả bốn ngày chỉ ngủ được nhiều lắm là 3 tiếng, nó sắp kiệt sức mất!

Chung quy cũng tại KK gần đây có rất nhiều đối tác tìm đến kí hợp đồng, thêm vào đó là một vài dự án mới mang tầm ảnh hưởng lớn mà Trâm Anh không kịp xoay sở. Thế là nó phải nhúng tay.

Vừa xem xong được 2 cái hợp đồng ngược mắt lên đã thấy 9g hơn rồi. Thời gian mới đó mà trôi qua nhanh thật. Nó đang suy nghĩ không biết lũ kia về tới nước an toàn chưa?

Đang vừa suy nghĩ vừa đánh răng, chuông điện thoại nó reo. Vội vàng làm cho nhanh rồi cuộn cuộn chạy ra, là hấn gọi. Mới nhắc đã thấy rồi, cái tội lâu la này thật khiến người khác sợ!

“Alo...em đây.” – Nó nhắc máy.

“Tiểu Lâm...em dậy rồi à?” – Hấn dịu dàng hỏi thăm.

“Không.” – Nó thẳng thắn đáp.

“Sao thế? Lại thức làm việc nữa sao?” – Hấn cau mày tự hỏi công việc đâu mà nó làm nhiều thế?

Ba hôm trước là đã có hấn phụ chung một tay, làm một là người mà tận hôm nay vẫn còn?

“Ừm...còn vài hợp đồng cần xem. Mà mọi người về tới nơi chưa?” – Nó lảng vảng đề. Nó biết nếu cứ tiếp tục nói thế nào hấn cũng lại mắng nó cho xem.

“Vừa đáp đây, đi chuyên cơ riêng nên nhanh hơn bình thường.”

“Vậy anh về nhà nghỉ ngơi đi. Đêm qua thức khuya làm nhiệm vụ rồi còn ngồi máy bay cả chặn đường như thế, sẽ suy nhược mất!” – Nó lo lắng.

“Không sao...anh không yếu thế đâu. Mà em tính khi nào bay về nước? Anh bắt đầu cảm thấy nhớ em rồi đây này.” – Hấn nheo mắt cười gian một cái, bất quá là nó không thể nhìn thấy được nụ cười đó.

“Hừ...không có em ở đó anh tranh thủ đi tìm mấy con bồ cũ thì có, nhớ cái gì? Anh mà lén phét trong lúc không có mặt em đi...” – Nó nghiêng răng ken két.

“Hơ...em đánh giá anh cao quá rồi đó...anh sao mà dám...” – Hấn cười gượng.

“Biết thân biết phận thế là tốt. Anh mà dám thì không chỉ con nhỏ đó bị em tru di cửu tộc mà cũng đem anh đi thiên đấy!” – Nó đe dọa.

“Thôi thôi...anh xin. Em làm gì con đó cũng được nhưng em mà đi thiên anh thì sao được? Em muốn lấy một ông chồng không thể sinh con sao?”

“Hừ...ai nói sẽ lấy anh? Mà anh bảo em cứ việc xử con nhỏ ấy tức là có phải không? Anh dám đi lăng nhăng với con nào?” – Nó bốc hỏa quát lớn vào điện thoại.

“Bình tĩnh bình tĩnh...anh chỉ nói thế thôi chứ nào có. Em phải tin anh, anh vô cùng trong sạch.” – Hấn cười khổ thầm than trong lòng.

“Ai chứ lũ mấy người khó tin à...” – Tiếng Thanh đứng cạnh đó nghe cuộc nói chuyện của nó và hấn chen vào.

Nhỏ còn lạ gì? Nói Thiên thì còn tin được chứ hấn, Nam cho đến Duy vốn dĩ là playboy mà. Sát gái không có giới hạn luôn ấy chứ. Nó nghe cũng đủ biết nhỏ đang lừa lờn Duy chấy da rồi.

“Em nói thế là sao? Anh có làm gì đâu mà lừa anh?” – Giọng Duy oang oang lên phản đối.

Cậu thừa thông minh để hiểu mục tiêu trong câu nói của Thanh là ai.

“Hừ...anh liệu hồn đi.” – Thanh quát lớn.

Bật cười. Nó thật không tưởng tượng nổi cái tính trẻ con của tội này lớn vậy, đã vậy máu ghen còn cao nữa chứ? Nó biết là Thanh mạnh miệng thế thôi chứ tin Duy sái cả cổ.

Và lại có cho tiền Duy cũng chẳng dám tìm nhỏ khác, tính mạng quan trọng hơn nhiều, tới nó còn không tưởng tượng nổi lúc Thanh ghen lên sẽ làm những

chuyện kinh khủng gì với Duy nữa. Phòng bị vẫn hơn.

“Chắc...thôi em tắt đây. Phải đi công việc nữa, kéo lại không kịp chuyến bay. Hẹn sáng mai gặp anh.” – Nó tặc lưỡi.

“Ừm...nhớ ăn uống cẩn thận, chăm sức khỏe cho kĩ đấy. Về mà sụt mất kí lô nào là biết tay anh.” – Hấn hăm he dặn dò kĩ lưỡng. (Anh này làm quá...nhìn thêm ngày nữa về để cho anh kiểm thì chị ấy cũng chẳng sụt được kí nào đâu)

“Dạ...em biết, em biết.” – Nó thờ dãi, lo thừa thật nhưng cũng thấy ấm lòng.

“Ừm...vậy bye em, yêu nhiều.” – Hấn mỉm cười nhẹ nhàng.

“Vâng...yêu anh, bye.” – Nó nhẹ nhàng trả lời rồi tắt ngay máy.

Day day hai huyết thái dương, nó lại cảm thấy đau đầu. Chắc là do thức đêm nhiều, thiếu ngủ, cộng thêm việc nó ăn uống không điều độ nên đâm ra như thế.

Lục lọi một hồi trong hộp tủ, nó tìm thấy hai viên thuốc giảm đau rồi cho vào miệng, uống một ngụm nước nuốt trôi xuống cổ họng. Có chút vị đắng vờn lại trên cuốn lưỡi.

Nhanh chóng thay đồ, nó xuống gara đảo mắt một vòng rồi leo lên chiếc Ferrari màu đỏ máu. Giờ cũng tầm 10g rồi, nhanh chóng đến gặp người đó xong, nó còn phải ghé sang trụ sở KK bàn gia lại một số chuyện với Trâm Anh nữa. Hai giờ là lên máy bay, thời gian ít ỏi, sợ không kịp.

Phanh xe trước cửa một toà nhà lớn, nó chậm rãi ngược mắt lên nhìn rồi thở một hơi dài. Nó ghét mùi công sở! Thực tranh giành và ngột ngạt.

Vò vò mái tóc dài màu hung đỏ xoắn lộn, vẻ đẹp của nó khiến biết bao người đi ngang qua phải kinh ngạc. So với một năm trước, gương mặt cùng phong thái đều không thay đổi, thứ khác xa với ngày xưa chính là sự trưởng thành và trái tim bây giờ ấm hơn nhưng cũng sắc đá hơn. Bộ não kia bây giờ còn vượt bậc hơn ngày xưa nữa!

Gỡ ngón tay xuống mặt bàn lát đá hoa cương, nó giương đôi mắt bất cần cùng chút lơ đãng của mình lên nhìn chị tiếp tân:

– Tổng giám đốc, cô ấy tới chưa?

– Rồi ạ, xin hỏi cô có hẹn trước? – Chị nhân viên gật nhẹ đầu.

– Không có...nói với chị ấy Tiểu Lâm tìm – Nó phất tay.

– Vậy xin cô chờ chút. – Chị tiếp tân lắng nghe kĩ lưỡng rồi trả lời, tay nhắc điện thoại nội bộ.

Nó cũng chẳng thêm để ý mà nhòm ngó xung quanh một chút, trong đầu lo nghĩ vẫn vơ gì đó mà chính bản thân cũng chẳng rõ. Thật sự lúc này trong lòng có dọn lên chút sóng, trong đầu bỗng dưng hiện ra câu hỏi:

“Sao chị ấy có thể chấp nhận được?”

Nhận thấy được suy nghĩ ngu ngốc của mình, nó tự đánh vào trán một cái. Hỏi gì kì cục! Chính bản thân cũng biết rõ câu trả lời là gì mà sao vẫn thắc mắc? Nếu thật sự người đó yêu đến mức chết đi sống lại thì bấy nhiêu vẫn cảm thấy chưa đủ. Bản thân cũng trong tình trạng đó một thời gian nên hiểu rất rõ cảm giác là thế nào.

Đau, chua xót, hận...nhưng bị chữ yêu đánh gục tất cả. Dù bị người ta ruồng rẫy, chán ghét đến mức nào vẫn một lòng yêu trọn vẹn. Biết người phụ ta, biết ta xót người nhưng tình nguyện đem dâng hết tất cả. Đó là ngu ngốc hay là vì tình yêu cao cả? Hít sâu một hơi, tự trách bản thân. Đó là chuyện người ta, nó lấy đâu ra cái quyền để soi xét chứ? Chỉ là có chút chút xót thay và đồng cảm thôi!

– Tổng giám đốc bảo cô cứ vào phòng cô ấy. – Chị tiếp tân quay lại nói với nó.

– Hửm? Cảm ơn. – Nó hơi nhướn mày lên rồi cũng gật đầu trả lời.

Quay lưng lại bước về phía thang máy, trong đầu nó vẫn còn suy nghĩ rất nhiều.

“Cách”

Nó đẩy cánh cửa gỗ có gắn bảng “tổng giám đốc” mà bước vào, không thềm gõ cửa thông báo lấy một tiếng.

– Vào phòng người khác mà không gõ cửa là bất lịch sự đấy! – Một giọng nói cao vút nhưng lạnh tanh vang lên.

– Chắc...toàn là người nhà với nhau cả, câu nệ tiểu tiết làm gì? – Nó tặc lưỡi.

– Nói hay nhỉ? – Cô gái không ngần đầu lên nhưng cũng hơi liếc nó.

– Vâng, và lại nói chuyện mà không nhìn người khác cũng là bất lịch sự đấy.

– Thì đã nói rồi còn gì, người với nhau cả, mấy cái tiểu tiết quan tâm làm gì?

– Chị! – Nó gầm lên, tức tối.

– Sao? – Cô gái buông bút xuống ngược lên nhìn nó.

Gương mặt tuyệt mỹ đẹp bởi nét trưởng thành, cứng rắn, ánh mắt kiên định cùng phong thái bình tĩnh. Tất cả những đường nét so với lần cuối cùng nó nhìn thấy không khác nhau là bao, nếu có khác thì chính là vết thương đã nứt toát trong tim cùng với một khởi đầu mới của cuộc đời – bước lên thiên chức làm mẹ!

– Haiz...Ropez à, em lặn lội thế này sang thăm chị, không hỏi thăm em lấy được một câu hay sao mà đã vội đá đều thế? – Nó thờ dài, phồng má giận dữ.

– Chị không quan tâm. Và lại nguyên nhân em sang đây đâu phải thăm chị? Là tìm “chìa khoá” cơ mà? – Ropez chẹp miệng.

– Hừm? Chuyện “chìa khoá” lan tới tận đây rồi hả? – Nó nhướn mắt.

– Tất nhiên, chuyện tổ chức thì chị cũng có một phần trách nhiệm, cho dù không tham gia nhưng ít nhất cũng phải nắm bắt thông tin. – Ropez thật thà gật đầu.

– Ừm...mà kể ra đúng là đáng tiếc thật. Hết Trâm Anh rồi lại đến chị xin nghỉ vô thời hạn, đúng là tổn thất lớn cho tổ chức. Thiết nghĩ đến lúc cả Tứ mã nữ cùng Tứ hộ vệ tụi em giải nghệ còn đáng tiếc tới mức nào nhỉ? – Nó chống cằm và bắt đầu “tự kỉ”.

– Em phải cảm ơn vì chị và Trâm Anh đã hy sinh “nhượng” lại “đất diễn” ấy chứ chứ? – Ropez cười đùa.

– Không ham! – Nó trừng mắt.

– Hahaha... – Ropez bật cười ha hả.

– Chị có biết từ lúc chị đi, công việc đồ dòn lên đâu em nhiều đến mức nào không? Đến mức em phải nghỉ học ở Kingdom mới có thời gian giải quyết hết mớ rắc rối ấy đấy! – Nó nhăn mặt cau mày, tâm tình càng lúc càng xấu.

– Chị đi thì công việc có tăng lên bao nhiêu đâu? Chưa kể nhóm em tận 8 người, chia nhau làm không được à? – Ropez tỏ thái độ khi dễ.

– Nghe hay nhỉ? Bình thường một tháng chỉ có đôi ba vụ, từ lúc Trâm Anh đi cũng tăng thêm vài vụ, rồi đến chị nữa cũng thêm vài vụ. Chị có biết là bây giờ một tháng em phải gánh ít nhất mười vụ không? Em biết em thông minh nhưng không có thừa chất xám để đầu tư mãi vào đó! – Nó nghiêng răng.

– Haiz...nhiều vụ thì tăng lương tháng, em phải biết là nghỉ ngơi thì chị mất hẳn khoản lương ấy không? Mà sau mỗi vụ, tiền thưởng cũng đâu ít? – Ropez hất mặt.

– Chị còn dám nói? – Nó trừng mắt.

– Ha ha...thôi, dù sao chị cũng cần thời gian nghỉ ngơi, khi nào ổn chị sẽ quay lại. Em cố gắng gánh thêm hai năm nữa giúp chị. – Ropez nài nỉ nhìn nó.

– Hay nhỉ? Hai năm nữa? Chị giết em luôn đi! – Nó hét.

– Xin lỗi đã làm phiền em nhưng giúp chị đi!

– Hừ...nếu không nể mặt chị là chị của hắn ta thì chị chết với em! – Nó nghiêng răng lăm lăm không nói lớn.

– Sao? Em nói gì? – Ropez nhướn mày, tai cố dỏng lên nghe.

– Không có...

– Thế thì tốt với lại nghe chị dặn này, vì tính chất công việc nên em phải tiếp xúc nhiều với thằng em trai chị. Chị biết nó đẹp trai, có tài nhưng tuyệt đối em phải tránh xa nó ra. Càng không liên quan nhiều đến nó càng tốt.

– Hừ? Bộ anh ta bị bệnh gì sao? – Nó chớp chớp mắt ngây thơ hỏi.

Có thể vì Ropez không để ý nên không phát hiện nơi đáy mắt kia gọn lên chút xao động.

– Không, chỉ là chị dặn trước. Nam với nữ tiếp xúc lâu ngày sẽ dễ sinh ra tình cảm, mà chị lại không muốn em dấn vào nó. – Ropez thờ dài.

Căn bản chỉ là tất cả vẫn chưa thể nhìn nhận rõ vấn đề này, vẫn chưa phát hiện (trừ Thanh). Cứ mỗi lần thấy nó với hắn hay đi chung thì cũng nghi ngờ mà hỏi, đáp lại chỉ là ánh mắt rất bình thường của nó, nói:

“Là bạn bình thường thôi, tại có một vài sở thích giống nhau nên mới thân.”

Dù sao nói gì thì nói, là cái bọn ngốc ấy không nhớ rằng kẻ trước mặt là một diễn viên giỏi tới chừng nào. Tài ứng phó như thần và gương mặt lúc nào cũng tỏ vẻ bình thản, ít khi nào lo lắng chính là một phần giúp cho nét giả vờ kia giống như thật.

— Làm gì có, em chỉ được cái nói linh tinh! Chị tự thấy rằng đáng với những người đẹp trai rất phiền phức vì họ sớm muộn cũng tổn thương chính chúng ta. — Ropez nhấn mặt, càng nói về sau càng trầm giọng.

— Hi...chị đừng lo, chuyện của em, em tự giải quyết được. Em sẽ không để ai tổn thương mình, sẽ bắt họ trả giá. — Nó cười, có chút gượng. Trả giá? Nói nghe dễ thật!

— Nhưng chị...

— Đừng lo...sẽ không! Em hứa. Mà sức khỏe Kim Ánh gần đây thế nào rồi? — Nó cắt ngang rồi lảng sang vấn đề khác.

— Hừm? Con bé do sinh non nên sức khỏe yếu hơn những đứa khác. Cũng sinh được gần ba tháng rồi nên cũng dần ổn định, tăng cân đều. Nói chung là tình hình hiện tại không cần phải lo lắng nhiều. — Ropez dịu dàng nói, ánh mắt ánh lên vài tia ôn nhu.

— Vậy còn chuyện cha nó? Chị không tính... — Nó đảo mắt một vòng rồi hỏi, nói được chưa xong một câu thì ngưng lại nhìn sắc mặt Ropez dò xét.

— Sao? Em nói tiếp đi, chị không sao. — Ropez lắc đầu, hơi cười.

Để có thể bình thản như vậy, chị đã phải tập chịu đựng với nỗi đau rất lớn đến mức có thể che giấu đi một cách hoàn hảo.

— Chị không tính nói cho anh ấy biết về sự có mặt của đứa nhỏ? — Nó hít sâu rồi thở mạnh ra một hơi.

— Anh ta...là cha của Kim Ánh nên...anh ta có quyền được biết! Đó chính là lý do chị để họ của anh ta cho con bé: Lư Kim Ánh. Chị cũng không chặn thông tin về nó, cũng không làm bất cứ điều gì phủ nhận về sự tồn tại của con bé chỉ là nếu anh ta tìm hiểu thì sẽ biết. Còn không mãi mãi anh ta cũng chẳng thể biết được anh ta từng có một đứa con. — Ropez cẩn thận mỗi một cái, hai ngón tay vô thức vuốt vuốt chóp mũi đã bắt đầu cay cay của mình.

— Sao chị không nói thẳng?

— Để làm gì? Trước khi rời khỏi, chị đã nói là sẽ không làm phiền anh ta nữa, không để anh ta thấy mặt chị nữa. Đem con bé quay về chẳng khác nào để anh ta khinh thường, nói chị muốn níu kéo? — Ropez cười lạnh.

— Anh ấy đâu phải người như thế? — Nó cau mày, phản đối.

— Nhưng chị vẫn không muốn. Anh ấy là người có trách nhiệm, nhất định sẽ cưới chị vì con bé nhưng chị không muốn Kim Ánh sống trong một căn nhà mà ngay chính cả cha ruột nó còn không để mẹ nó vào trong lòng. Như thế thì không có cha còn hơn. — Ropez nhếch môi cười đầy chua chát nét, nét chán ghét lẫn đau thương hiện rõ trong mắt.

— Vậy là chị chấp nhận để con bé bị người ta nói là không cha sao?

— ... — Ropez chợt im lặng, bản thân rơi vào một khoảng trầm tư.

Điều này...không phải là chị không nghĩ đến. Đó là sớm muộn, chị cũng sợ con bé bị người ta nói là thứ con rơi, là đứa không cha lắm chứ nhưng mà...so với việc có một người cha không thương yêu nó thật lòng thì...

— Em...không có tư cách gì để khuyên chị. Chỉ là em muốn chị sẽ hạnh phúc còn quyết định thế nào trong tương lai, chỉ có chị là hiểu rõ. — Nó ngập ngừng.

— ...

— Còn đây...em nghĩ chị nên giữ thứ này. Nó nằm trong tay em lúc này là vô cùng nguy hiểm. — Nó thấy Ropez im lặng thì lấy trong túi xách ra một chiếc hộp bọc nhung màu tím, khá giống với chiếc hộp mà Vy dùng để đựng viên Black Wings vừa trộm tới qua, có điều là khác màu.

Ropez nhanh tay đón lấy. Cái gì thế nhỉ? Bình thường thì mọi thứ nằm trong tay nó sẽ là an toàn nhất, vậy thì thứ gì mà ngay cả chính bản thân nó cũng không tự tin rằng mình sẽ giữ tốt?

Mở cái hộp, Ropez suýt nữa đánh rơi nó.

— Sao...lại...lại là... — Ropez cứng đờ cả khuôn mặt.

— Là của chị mà, lúc này bọn họ chắc cũng đang săn lùng nó. Chị cũng hiểu bọn họ thông minh, chắc chắn không dễ dàng tin em cùng thầy làm mất, nhất định sẽ lục kỹ chỗ em. Trong khi đó, họ không biết được nơi chị đang ở, chị giữ sẽ an toàn hơn. — Nó nhanh miệng giải thích.

— Nhưng sao lại là của chị? “Chìa khoá” là của em!?! — Ropez nhíu mày.

— Chủ nhân thật sự của nó vốn là con dâu tương lai của Lư gia, mà trong khi đó thầy đã định chị là con dâu rồi thì tất nhiên, viên Black Wings thật sự

này là của chị chứ?

– Con đâu?

– Phải... là thầy định, viên đá là của hồi môn đấy. Giữ cho kĩ. – Nó hăm he.

– Nhưng... – Ropez tỉnh lên tiếng phản bác nhưng nó lại cắt ngang.

– Đừng nói nữa. Em biết là chị muốn nói gì. Những chuyện đó cứ để thời gian trả lời, việc hiện tại của chị chỉ là chăm sóc Kim Ánh thật tốt và giữ thật kĩ viên đá. Chị cũng hiểu là viên đá này quan trọng thế nào mà? Black Wings không chỉ là vật gia truyền của Lưu gia mà còn là tử thần của cả nhân loại. – Nó chậm rãi nói tiếp.

–... – Ropez khoé miệng hơi giật giật.

Sao những chuyện này chị không biết, lại chưa từng nghe qua? Thật sự là quá bất ngờ.

Lấy viên đá từ trong hộp ra ngắm nghía thật kĩ, không khí chìm vào im lặng. Cả hai chỉ im lặng và suy nghĩ mặc cho thời gian cứ lặng lẽ trôi qua cho tới lúc nó rời khỏi toà nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Ánh nắng buổi sáng len qua ô cửa kính, hắt vào gương mặt thanh tú đang ngủ ngon trên giường. Hơi thở đều đều, mi cong đôi lúc rung nhẹ, làn da trắng mịn, môi đỏ mọng tự nhiên đúng là một nhan sắc hiếm có. Thật sự nét đẹp kia khiến cho đàn ông khó kìm được lòng.

Đôi lông mày thanh tú bỗng dựng hơi chau lại, gương mặt mỗi lúc biểu hiện nét khó chịu càng rõ ràng. Rõ là do nắng!

– Ừm... – Nó cựa người, mắt nhắm mắt mở ra lười nhác nhìn xung quanh.

Đáng ra nó chưa tỉnh nhưng thật sự, nắng chói quá khiến nó không thể không mở mắt. Liếc một con mắt qua cái đồng hồ, mới hơn 8g sáng. Còn sớm chán!

Nó hơi bĩu môi rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Bốn đêm kia chưa ngủ, giờ giải quyết xong hết công việc rồi thì nó phải ngủ bù cho đã. Hừm? Cái gì thế này?

Nó vừa nhắm mắt lại thì lại bất chợt hé mắt ra. Nó về nhà lúc nào nhỉ? Rõ ràng tối qua vừa xuống sân bay thì nó gặp hấn rồi lên xe trở về. Tỉnh dậy đã thấy là nằm trên giường? Là hấn đem nó lên phòng?

Lại cựa người một cái, hơi giật mình, vòng eo nó bị siết chặt lại. Đến lúc này nó mới để ý đến hơi thở nóng ẩm phả vào trong cổ mình. Mấy hơi nhú lại nhưng lại dần ra, xem việc đó dường như rất bình thường.

Tay nắm chặt lấy cánh tay đang ôm chặt eo của mình, nó nhẹ nhàng xoay người lại đối mặt với người phía sau. Khuôn mặt ngược lên nhìn người đó, nó không khỏi mỉm cười một cái đầy dịu dàng. Là hấn!

Hơi thở trầm ổn, cảm giác ngọt ngào cùng an toàn, mùi hương quen thuộc trên người đàn ông này làm nó cảm thấy có chút “nghiện”. Cũng phải thôi từ nhỏ tới lớn, ngoài papa và anh trai, nó tiếp xúc với ai cũng không gần gũi như vậy. Chỉ có hấn là nằm trong trường hợp “cá biệt” xú!

Vòng hai tay ôm thắt lưng hấn, nó dúi đầu mình vào khuôn ngực chắc chắn kia, thoả mãn hít hà mùi hương quen thuộc rồi nhắm mắt lại, ngủ tiếp. Nó thật sự chưa muốn thức dậy lúc này.

Hấn cảm thấy một vòng tay ấm áp ôm lấy thân mình thì he hé mắt ra nhìn. Thấy gương mặt nhắm nghiền mắt ngủ ngon cùng với điệu bộ vùi đầu vào lòng hấn an ổn như con mèo con của nó thì chỉ cười nhẹ rồi lại nhắm mắt lại ngủ tiếp. Vòng tay dường như siết lại chặt hơn. (May cho hai anh chị là chị Thanh đã dọn sang nhà anh Duy chơi vài tháng nay nên anh Phong mới dám vác mặt sang đây ngủ ké đây chứ! Thế mà có mấy hôm mới sáng sớm cái lũ ấy đã đến tìm làm nó bấn loạn tìm chỗ giấu hấn đi rồi nhanh chóng đuổi khách chặc chặc tội nghiệp!)

Nó đang nằm ngủ mê mẩn, tay vô thức vòng sang bên kia tìm “cái gối ôm 37 độ” của mình thì trống trơn. Nhăn trán nhú mày, nó đột ngột tỉnh giấc.

Ngồi bật dậy, nó nhìn sang bên cạnh. Không thấy một ai, kể cả chỗ nằm ấy hiện tại cũng đã lạnh rồi. Chứng tỏ hấn rời giường cũng được khá lâu.

Đào mắt khắp phòng, nó đặt chân xuống giường thì chuông điện thoại chọt reo:

“Alo...” – Nó cất chất giọng ngái ngủ, khàn khàn nhưng đáng yêu, có phần mềm dịu.

“Dậy rồi hả Tiểu Lâm?” – Hấn nhẹ nhàng hỏi thăm nó.

“Vâng...mới thức thôi, tại không thấy anh...” – Nó nheo mắt lại, chu chu mỏ ra nói.

“Hi...xem ra em xem anh như gối ôm thật rồi.” – Hấn nhăn nhó, trong lòng cảm thấy cao hứng.

“Vâng...không có anh không ngủ được.” – Nó phụng phịu trả lời.

“Thế cũng được, anh tình nguyện làm gối ôm cho em suốt đời đồng ý không?” – Hấn chép miệng rồi cười ranh mãnh.

“Tất nhiên là đồng ý. Anh cả đời chỉ được làm gối ôm của em thôi.” – Nó rất nhanh đồng ý mà không biết rằng mình vừa bị lừa một cách trắng trợn. (Haiz...Chị đồng ý sẽ ôm ảnh ngủ suốt đời chẳng khác nào đồng ý chị là sẽ gả cho anh ý?)

“Anh rất vui khi nghe điều đó.” – Hấn cười gian.

“Ừm...mà anh đi đâu vậy?”

“À...đi công việc chút thôi, sẽ về sớm mà nên em đừng có lo.”

“Vâng...thế thôi anh lo công việc đi, xong rồi về. Đừng lo cho em” – Nó cười nhăn nhá, mắt sáng lên thấy rõ.

“Ừm...vậy thôi anh có việc rồi. Bye em yêu.” – Hấn dịu dàng nói với nó.

“Dạ...bye anh.” – Nó nhanh nhẩu trả lời rồi cúp máy cái “rụp”.

Gương mặt ngái ngủ đáng yêu lúc đầu bỗng dung biến mất, thay vào đó là nụ cười gian trá trên gương mặt.

Ngước lên nhìn đồng hồ, nó suýt té giường. Nó ngủ cả ngày tới 9g tối?

Sau một loạt các biểu hiện khó đỡ trên gương mặt, nó mới vắn vẹo người một chút để dẫn gân cốt. Đúng lúc đó, chuông điện thoại lại reo lên.

“Alo...chuyện gì?” – Nó ngáp dài trả lời. Hôm nay là ngày gì mà nhiều người đến tìm nó thế nhỉ?

“Hehe...Lâm ơi. Dậy đi đâu rồi, bảo là đi công việc. Tụi mình ra bar chơi đi. Tao bị lão Duy cầm tù bốn tháng nay rồi, chịu không nổi!” – Thanh hí hửng, giọng nói dường rất hào hứng.

“Được đấy! Tao cũng tính gọi tụi tụi bây đây, mấy người này đồng tâm hiệp lực giam lỏng tụi mình ở nhà hay sao ấy. Tao thêm Vodka!” – Nó tán thành ngay lập tức.

“Ừm...thế thì chuẩn bị nhanh nhanh đi rồi tao sang đón mày. Mày gọi luôn hai người kia đi nhé!” – Thanh cười mãn nguyệt rồi tắt máy đi sửa soạn.

Buông điện thoại xuống, nó vui vẻ đi thay đồ. Bốn tháng rồi bị bốn “ông chồng cà tung” cầm cung làm tụi nó ngứa ngáy muốn chết! Tụi nó vốn náo nhiệt, sôi động thì làm sao chịu nổi cái cảnh suốt ngày ở nhà chứ? Nguyên do cũng tại mấy anh chàng phát tiết thích ăn giấm chua thôi. Ai bảo mỗi lần tụi nó đến bar đều trở thành tâm điểm, bốc lửa đến thế chứ? Đảm bảo đêm nay sẽ là một đêm làm loạn cả thành phố!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

“Kì...”

Thanh phanh chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt của mình lại trước cửa bar Vegas. Thật sự là không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả được về mặt của Thanh. Có hứng khởi, có nồn nao, có phấn khích thậm chí có một chút nhớ nhung!

– Mày đẹp cái ánh mắt đó đi giùm tao. Có nghĩ lại tao cũng không biết là giữa bar và Duy, mày thích bên nào hơn. – Nó cau có nhìn Thanh, thật sự có cần làm quá lên thế không?

– Hừ...tất nhiên là tùy thời. – Thanh hất mặt lên.

– Chắc... – Nó tắc lưỡi, bừa môi quay đầu đi.

Cũng may là chỉ có nó nghe thấy thôi chứ mà tên Duy chứng kiến được, đảm bảo thể nào cũng “tăng cường kiểm soát”, không thoát được mà trốn đi đâu chơi nữa!

Đúng lúc đó, một chiếc BMW mui trần màu trắng đỗ lại bên cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ của Thanh, Hải Anh vui vẻ cùng Vy bước xuống, tiến về phía 2 người.

– Haizz...chậm đấy nhá! – Thanh chống nạnh nhìn cả hai.

– Hừ...nếu không phải tại kẹt đèn đỏ phải đứng lại thì đừng có mơ mà mày đến trước được! – Hải Anh trừng mắt.

Thật ra mọi chuyện đều là do trước khi đi, Thanh với Hải Anh cùng nhau cá cược xem ai đến trước thì thắng, phần thưởng là toàn bộ chi phí tối nay người thua đều phải chi hết cho nên Hải Anh mới đâm ra cáu gắt. Gì chứ đi với cái lũ quý này, tiền bỏ ra không ít nha. Tính đi tính lại thì cũng đủ để cô nàng đi Hàn Quốc du lịch một phen xa xỉ.

– Thế sao không vượt đèn đỏ luôn mà chạy? – Nó nheo mắt, hơi cười nhìn Hải Anh.

– Ở đây không giống với Anh hay Nhật nhé. Mày tưởng đây là đâu? Việt Nam xe đông như kiến, tao không muốn vào viện sớm, còn tốn tiền hơn. – Hải Anh trừng mắt với nó.

Đến lúc này tự dung nó cảm thấy hình như Hải Anh ngày càng hồ báo hơn thì phải? Tính cách không còn trẻ con cho lắm mặc dù đôi lúc thì vẫn còn như thế nhưng mà đường như ngày càng đánh đá hơn. Ngẫm lại tự dung lại thấy tội nghiệp ông anh trai!

Vy lúc này đứng một bên ngồi nghe thì xen ngang. Hải Anh thua cũng như Vy thua, hai chị em cũng như chung tiền mà? Em mất tiền cũng là chị mất tiền thôi.

– Thôi, đi vào đi. Chị biết chị đẹp, đủ làm mọi người nhìn nên chị không muốn bị mọi người chú ý hơn nữa đâu à!

Ba người còn lại bỗng dừng khựng người, đồng loạt hướng ánh mắt về phía Vy, biểu tình thật khó đỡ!

– À...thôi thôi...cũng chẳng có gì. Vào, vào nhanh! – Vy bỗng chốc ngượng chín mặt, tự dung nhìn người ta như thế.

Ba người còn lại bỗng dừng nhử mày. Thay đổi nhanh như chong chóng. Nó bỗng dừng ngược mắt nhìn lên trời, rõ ràng thời tiết hôm nay cũng không tới nỗi nào, không đến mức thất thường mà sao thần kinh của Vy lại bị chạm thế này?

Khẽ thờ dài, nó lắc lắc đầu bó tay rồi dẫn đầu bước vào bar. Vừa đẩy cánh cửa, tiếng nhạc âm ỉ như đập một phát vào tai, có chút không quen. Đưa mũi lên ngửi, nó hít hà một lần hơi mang mùi rượu thơm ngát, lẫn vào đó có chút khói thuốc cũng dễ khiến người ta say.

Oa...mùi rượu thơm thật! Đã hơn bốn tháng nó không uống rượu, tự dung bản thân lại cảm thấy thèm ghê gớm! Ngẫm ngẫm lại cũng thấy chắc nó bị nghiện thật rồi!

– Chị! – Zun đang đứng ở quầy bar quan sát thì thấy bốn đứa nó.

– A...nhóc đấy hả? Gần đây có chuyện gì xảy ra không? – Thanh hí hửng.

– Ừm...cũng không có gì. Từ dạo đó đến nay các bang đều chung sống ôn hoà với nhau. Đặc biệt là mọi người đều e sợ Killing với Monster, trong lúc hai bang gần như có thâm tình liên kết lại khiến không ít người không dám tạo phản.

– Tốt...tụi đấy làm phản thì cũng chẳng có gì, chỉ là hơi cực vì phải giải quyết hậu sự mà bọn chúng gây ra thôi. – Hải Anh hài lòng.

– Hi...mà sao lâu quá không thấy mấy chị ghé? – Zun chớp chớp mắt hỏi, điều này thật sự là cậu nhóc thắc mắc mấy tháng này.

Gì chứ chẳng lẽ Zun lại không hiểu tính mấy bà chị mình? Ít nhất một tuần phải ghé bar một lần, thế mà lần này hơn bốn tháng rồi vẫn chưa thấy mặt, tự hỏi không biết mấy chị công việc gì mà nhiều thế?

– ... – Một câu hỏi, cả bốn con người còn đang vui vẻ lập tức khựng lại ngay, nét biểu cảm trên gương mặt dường như cứng đờ.

– Sao thế ạ? Không lẽ em không nên hỏi? – Zun nhìn bốn đứa bằng ánh mắt e dè.

– Không phải, cũng chẳng phải là nói không được. Thật ra là bị...cầm tù! – Thanh đảo mắt một vòng rồi chep miệng, hàng lông mày chau lại thấy rõ.

– Cầm...tù? – Zun dường như muốn bật ngửa. Thật sự lại không nghĩ đến sức công phá của hai tù đó ghê gớm đến vậy.

– Em đừng có làm như gặp ma như thế có được không? – Vy im lặng nãy giờ cũng bắt đầu cau có.

– Nhưng rốt cuộc...là thế nào? Em không tin với khả năng của mấy chị lại có thể bị bắt đi...cầm...cầm tù... – Zun nhăn mặt, cụm từ đó thật mới lạ và khó phát âm.

– Thì tại bốn cái tên của Monster chứ ai! Hừ! – Thanh đậm mạnh chân, lửa bốc lên đỉnh đầu không ít.

– ... – Zun vẫn thộn mặt ra, thật không tiêu hóa nổi.

– Thu lại bộ mặt ấy. – Hải Anh bình thường rất dịu dàng với Zun mà hôm nay cũng không tránh khỏi bức tức với biểu cảm của cậu nhóc, tặng một cái “bóp” vào đầu Zun.

– Au... – Zun ôm đầu.

– Em biết nhiều đó được rồi. Đừng có hỏi việc này nữa, tội này cũng không ngăn việc tiếp nhóc một chạng xuống dưới. – Nó vỗ vỗ vai Zun rồi chỉ ngón tay xuống đất.

– Híc...dạ... – Zun xụ mặt xuống hẳn, trong lòng thầm nhủ sau bữa nay phải tìm mấy anh bên Monster chỉ giáo thêm.

– Lấy chị 2 chai Vodka lạnh. Còn tội này. – Nó nói tiếp rồi quay sang nhìn ba người còn lại.

– Whisky. – Thanh hờ hững.

– Ồm...gì nhĩ? X.O nhé! – Hải Anh nhăn trán rồi nở nụ cười.

– Không! – Tất cả đồng thanh, kể cả Zun.

– Hừ? Tội này ích gì, vậy thì thôi, Calvados. – Hải Anh xụ mặt, phụng phịu giận dỗi.

– Được...lấy cho Hải Anh Calvados đi, chị thì Brandy Collins. – Vy gạt đầu hài lòng, cứ tưởng cô em gái mà uống X.O thật thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

– Vậy mấy chị tìm chỗ ngồi đi. – Zun chạy đi ngay.

Nếu như cậu nhóc nhớ không lầm thì mấy anh Monster đang trong phòng Vip2 thì phải? :))

Phòng Vip2.....

Trong một căn phòng của bar có bốn chàng trai đẹp như tượng tạc ngồi nói chuyện với nhau, dường như có chuyện gì đó rất quan trọng cần thảo luận.

– Mà tính làm thế thật? – Thiên thoáng giật mình, đứng bật dậy tròn tròn mắt.

– Ừ...dù gì ngày đó cũng sắp tới. Tao cũng hưởng những ngày tháng hạnh phúc cuối cùng. Dù thắng hay bại, đến lúc đó tao cũng không hối hận. – Nam cười nhẹ, ánh mắt ánh lên tia nhìn ấm áp nhưng kiên định.

– Cũng phải. Vy nay 19, mà cũng 20 rồi còn gì? Nhưng không tính tổ chức lớn à? – Duy gạt gù.

– Không, sau khi mọi chuyện kết thúc thì mới tổ chức. – Nam lắc nhẹ đầu.

– Tao không phản đối, hạnh phúc của mày, mày tự quyết định. – Hấn nhún vai, ngồi ngả ra sau ghế sofa.

– Cảm ơn đã ủng hộ. – Nam cười hiền.

– Ừ...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

“Choang...”

Nó ném chai Vodka vừa hết vào bức tường. Tự dung uống xong một chai thì thoải hết cơn giận...có điều lại cảm thấy có chút buồn bực.

- Mày sao thế? Không khỏe? – Thanh ngồi nhịp chân, ánh mắt lơ đãng như thể không chú tâm vào câu hỏi, tay cầm ly Whisky đưa lên miệng.
- Có chút gì đó hơi khó chịu. Chẳng biết là sao? Là có gì đó bất an... – Nó hơi nheo mắt.
- Chắc lại sắp có chuyện xảy ra. – Vy thở dài.
- Nói cũng phải, thời gian qua im hơi lặng tiếng cũng lâu quá rồi. Đúng vào thời điểm này bọn họ rục rịch chuẩn bị cũng chẳng có gì là bất ngờ. – Hải Anh tỏ vẻ lơ đãng.
- Vậy mọi chuyện thế nào rồi? – Thanh buông ly rượu xuống ngã người ra sau ghế.
- Ồn, vẫn theo đúng kế hoạch đề ra, không có bất cứ phát sinh ngoài ý muốn nào. Chúng ta chỉ cần đi bước cuối cùng nữa thôi – Nó khui chai Vodka thứ hai.
- Vậy tính khi nào bắt đầu tiến hành bước cuối cùng đó? – Thanh hỏi tiếp.
- Bây giờ. Gọi thằng Zun vào. – Nó hất mặt.
- Một lúc sau, Zun mở cửa bước vào. Trước khi tiến vào trong còn cẩn thận đứng lại dãn dò hai người ngoài cửa căn chừng căn mặt, không cho bất cứ ai tiến vào phòng.
- Mấy chị gọi em? – Zun ngồi xuống đối diện nó.
- Chứ nhóc nghĩ ai? – Vy nghiêng đầu.
- Thế có việc gì cần em làm ạ?
- Ừm, biết nói sao đây ta? Việc này phải để con Lâm trực tiếp phân phó em thôi. Tụi chị không chắc là nắm rõ được suy nghĩ của nó. Muốn hỏi gì thì hỏi nó ấy! – Thanh hất mặt về phía nó đang ngồi nhịp chân uống rượu.
- Có việc gì quan trọng lắm sao chị? – Zun hơi e dè hỏi nó.
- Phải. Việc này có vẻ khá vất vả cho em, tuy nhiên nó cũng là một cơ hội rèn luyện bản thân. – Nó gật đầu.
- Có việc gì thì chị cứ nói, em theo chị bao nhiêu năm, được chính bàn tay chị huấn luyện thì không lẽ thấy khó khăn lại chạy trốn?
- Tốt... vậy trong vòng hai tuần. Em nghe cho rõ, là hai tuần! Em hãy chọn ra trong bang chúng ta 300 người mạnh nhất, tất nhiên phải loại trừ những thành phần không tận tâm nhé, rồi tranh thủ sang Nhật. – Nó hài lòng.
- Nhật? Về đó... – Zun nhướn mắt.
- Em sẽ phải phối hợp với Trâm Anh, ngoài ra còn có một người nữa... – Nó nói đến đây thì ngưng lại, nhìn Zun.
- Là Ji Eun? – Zun cười gượng.
- Phải. Mục đích là huấn luyện số người đem sang của em, của Trâm Anh có sẵn tại Nhật. Tổng cộng 1200 người sẽ luyện tập. Thời gian là 6 tháng. Sau sáu tháng chị sẽ đích thân sang kiểm tra. Em cũng phải tham gia tập luyện.
- Nhưng sao lại còn có cô ấy? – Zun cuối đầu.
- Đừng xen tình cảm của em vào công việc. Ji Eun có mặt tại đó vì chị ta là quản lý của bang tại Nhật. – Hải Anh xen vào một câu.
- Hừ... thật không tưởng... – Zun cười nhạt.
- Còn có thứ khác còn không tưởng hơn. Người trực tiếp huấn luyện em và các thành viên trong bang sẽ là Ji Eun và Trâm Anh, ngoài ra đôi lúc còn có Ropez.
- Huấn luyện? Ji Eun căn bản không đánh lại em. – Zun nhún mày tỏ rõ sự không hài lòng.
- Đến lúc đó rồi em sẽ hiểu lý do chị sắp xếp như vậy, còn bây giờ thì đừng phàn nàn. Ji Eun có thứ đặc biệt mà em không thắng nổi.
- ... – Zun không trả lời, trong lòng có chút gì đó rất bối rối? Còn có hội hộp nữa chứ.
- Em đi chuẩn bị mọi việc đi. Không có nhiều thời gian. – Vy thấy tình trạng im lặng này kéo dài mãi cũng không hay nên cắt đứt khoảng không gian khó chịu ấy.
- Vâng... thế thôi em ra trước sắp xếp. – Zun không nói nhiều, trực tiếp đứng dậy đi nhanh ra ngoài, không ngoái đầu lại lấy một cái.

“Cách”

Khi cánh cửa vừa khép lại, mọi thứ lại trở nên im lặng. Thật sự, nó hiểu cảm giác của Zun lúc này là thế nào. Đó cũng giống như lúc nó còn đang ở Nhật trước khi sang Việt Nam cách đây hơn 1 năm trước. Đối mặt với người mình yêu thương đã lâu không gặp cùng với trở ngại tâm lý lớn chính là thứ ngăn cản quyết định lúc đó của nó.

– Sau em lại để Zun đi? Chị thấy ý kiến này không hay đâu. Thằng bé chưa chuẩn bị được tâm lý đối mặt. – Vy nhìn nó, cất tiếng hỏi.

– Hừ... mềm yếu như thế không đáng làm đàn ông. Chuyện gặp mặt không sớm thì muộn, cũng đâu thể tránh? Sớm chút cũng tốt, giải quyết hết mọi chuyện trước khi đầu sẽ tập trung hơn. – Nó cười lạnh.

– Nhưng làm sao em chắc được mọi thứ trong 6 tháng sẽ được giải quyết? – Vy không khỏi nhăn nhó mặt mũi.

– Cứ chờ rồi xem – Nó không trả lời thẳng vấn đề, chỉ nói như thế rồi tiếp tục uống rượu.

Vy nhú nhú mày rồi quay sang nhìn Hải Anh cùng Thanh. Đáp lại cô chỉ là hai cái nhún vai chứng tỏ mình cũng chẳng biết, Vy chỉ biết thờ dài. Đúng là suy nghĩ của nó lúc nào cũng khác với mọi người mà!

Xin lỗi mọi người vì mk ra chap mới hơi lâu, và chap này có vẻ hơi ngắn! Mk sẽ cố ra chap mới sớm hơn!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Dạo này mình bị bệnh lười nên nếu như mình đăng chap trễ thì mí pạn thông cảm giúp mình nha!!

Sau khi nó nốc cạn chai Vodka thứ hai, hai gò má đã ửng hồng vì say.

Thanh thì sau khi dẹp chai Whisky đầu tiên sang một bên thì thấy chưa đủ, mò mẫm xuống hầm rượu xách lên thêm một chai XO và một chai Brandy.

– Hải Anh...em đừng uống nữa! Là XO đó! – Vy chồm tới giật ly rượu trên tay Hải Anh, đầu óc bắt đầu văng lên vì chất men của rượu.

– Ừm...chút thôi. – Hải Anh làm nũng.

– Mày điên à? Mày đừng có làm loạn ở đây nhé. – Thanh trừng mắt.

– Nhưng sao không cho tao uống? Mới có 2 ly thôi mà? – Hải Anh gục gặc cái đầu. (Haiz...cái tật uống không được XO mà ham...=.)

– Tao muốn uống...muốn uống... – Hải Anh phồng mặt giận dữ.

– Thôi nào, đừng uống XO nữa. Say...đó! Ra sàn nhảy với tao... – Nó cười hi hi, kéo tay Hải Anh.

– Sàn nhảy á? Được đó...tao thích! – Thanh bật người ngồi dậy.

– Vậy hai đứa mình đi. – Nó bám vào bức tường, loạng choạng đứng dậy.

– Hi...hai người đi không? – Thanh quay sang nhìn Hải Anh và Vy hỏi.

– Ok. – Vy gạt đầu, kéo Thảo Anh cùng đứng dậy.

Ánh đèn màu xoay vòng trước mặt. Nhíu mày, nó cố gắng thích nghi với không gian mới. Chep miệng, nó cảm thấy hưng phấn. Đúng là ngày xưa đi thường xuyên nên thấy chán, giờ xa bar 4 tháng nên bước vào mới có cái cảm giác thích thú đến lạ này. Huych tay Thanh, nó nói thầm bên tai:

– Ê này...lâu quá chưa xem mày nhảy đó! Tới hết ga một lần nhé.

– Hừm? Xem tao nhảy? Ý mày là... – Thanh nhìn nó, chớp chớp mắt.

– ... – Nó không trả lời, chỉ cười nham hiểm.

– Hừ! Mày nhảy cũng có thua gì tao? Mày đang tính giết tao đấy hả? Người của Monster đầy trong đây đấy, tai mắt của tên Khánh ở đây không ít đâu. Tao chưa muốn chết. – Thanh lườm nó cháy da.

– Mày sợ tên đó à? Mày nghĩ tụi Monster dám hó hé sao? Đứa nào dám mở miệng tao cắt lưỡi đứa đó. – Nó hất mặt.

– Mày nói nghe ngon com dữ nhì? Ok, vậy tao với mày lên sàn! – Thanh không chịu kém, quắc mắt nhìn.

– Được thôi. – Nó cười lạnh, xoay người giật lấy ly rượu trên tay mà Hải Anh cầm ra uống sạch.

– Hờ? Của tao mà? – Hải Anh nghệt mặt nhìn nó, ngây thơ.

– Hừ... – Nó không trả lời, uống xong rồi thì ném thẳng cái ly xuống đất vỡ tan.

Nó lườm Thanh một cái, Thanh liếc nó một lần. Không khí bắt đầu nóng lên. Lâu rồi không thử, nó cũng chẳng biết tay nghề mình thế nào nữa rồi đây. Tối nay, tự dưng cảm thấy hứng thú.

Được thôi, màn trình diễn của hai hotgirl hạng đầu chính thức bắt đầu!

Để xem trình của ai nhìn hơn nhé! Hai cây cột kim loại dựng thẳng đứng, mang theo chút hơi lạnh được đặt cạnh nhau. Chạm bàn tay lên thân cây cột, nó mát lạnh, môi mỏng đỏ hồng vẽ nên một đường cong tuyệt hảo. Tâm trạng tốt đây. Máu nóng trong người cũng được khơi dậy.

Nó thật sự rất hứng thú với màn solo này với Thanh. Đứng tựa lưng vào cây cột cao, Thanh hát cảm tỏ vẻ kiều ngao, nét tự tin hiện rõ trong đôi mắt. Đưa bàn tay trắng nõn lên vuốt vuốt vài sợi tóc mái lòa xòa trước mắt, Thanh thật sự không biết hành động của mình tạo nên nét đẹp mị hoặc đến thế nào.

Vy bỏ lại Hải Anh đang đứng lẫn trong đám người đông đúc, chen chúc nhau vây quanh sàn nhảy mà đi tới chỗ DJ. Nói thầm vài câu vào tai anh chàng DJ, Vy mới vui vẻ đi tìm cô em gái. Đây mới là chỗ thoải mái vài tia ranh mãnh.

Âm thanh sôi động vang lên, rất nhanh! Phải nói là tiết tấu cực nhanh lại rất chất. Đây có thể gọi là nhờ vào âm nhạc kích thích thêm phần tài năng của họ.

– Oh...bài này... – Nó nhưn một bên mày, liếc mắt về phía tên DJ.

– Là Zun. Khả năng DJ như thế...đúng là một tầm cao. – Thanh không thèm nhìn, chỉ chép miệng.

– Haiz...đúng là...bắt đầu nhé! – Nó hơi thở dài, giờ ngón cái ra với Zun rồi lại nhìn Thanh.

– Sẵn sàng. – Thanh nhún vai tùy ý, cơ thể cũng theo đó từ từ chuyển động.

Bắt đầu, hai cô gái với những động tác thật gợi cảm khiến cả nam lẫn nữ phải hò hét, thậm chí xịt máu mũi. Với vẻ bề ngoài nóng bỏng của bản thân, Thanh tự hiểu múa cột chính là hình thức “lấy máu” triệt để nhất. Đây cũng chính là một phần nguyên nhân mà Khánh giam lỏng Thanh ở nhà.

Nó thì sao nhì? Sinh ra vốn là thiên tài nên nó cũng chẳng cần phải học nhiều với những động tác rườm rà. Bản thân là chính mình vẫn tốt nhất, tất cả các động tác hầu như là bộc phát, chỉ nhảy theo cảm hứng và sự thật đã chứng minh, những động tác đó làm sàn nhảy nóng nhanh đến mức khó tin. Thật sự thì kể cả Vy và Hải Anh đứng bên dưới cũng bắt đầu vất vả suy nghĩ, đây có thể gọi là một con người hoàn hảo, không học cũng giỏi?

Trong khi không khí bắt đầu nóng lên, những kẻ bên trong phòng Vip2 cũng vừa vặn đứng dậy, chuẩn bị ra về. Mới đi có vài tiếng mà nhớ “người đẹp” quá, trong lòng tò mò không biết “người đẹp” ở nhà có nhớ mình không? (Xin thưa là KHÔNG...mấy chị ấy mừng như bắt được vàng khi mấy anh đi mà!!!)

– Hừm? – Thiên chợt cau mày vì âm thanh sôi động này, thêm vào đó là tiếng hò hét rất chói tai. Đôi mắt theo quán tính mà nhìn cả lượt xem chuyện gì đang xảy ra.

– Kia! Là Thanh mà? – Nam nhìn về hướng sàn nhảy, mắt hơi nhú lại rồi lấy tay chỉ vào cô nàng sexy với chiếc váy ngắn ôm màu đỏ.

– Thanh? – Duy hơi ngẩn ra rồi cũng nhìn theo hướng ngón tay của Nam. Chẳng phải lúc này nhò đang ở nhà sao?

– Múa cột sao? Chẳng phải Thanh không muốn nhảy nữa à? – Thiên chớp mắt.

– Bên cạnh...hình như...là Lâm! Con Lâm! – Nam chăm chú nhìn cho kỹ, xong rồi lại la lên rất to.

– Sao? – Hân nãy giờ chẳng chú ý lắm, bản thân cảm thấy khó chịu vì những tiếng hét nhưng lại bị câu nói của Nam thu hút tầm nhìn.

– Cái gì thế này? Sao Thanh với Lâm ở đây? Lại còn...múa cột? – Duy tròn mắt nhìn chằm chằm.

Cái gì kia chứ, chẳng phải là đã bảo ở nhà rồi sao còn tới đây? Chẳng những thế, cái kiểu ăn mặc hời hợt cùng với điệu nhảy quá nóng bỏng như đốt con mắt người nhìn như thế kia. Duy với hắn có chung một cảm giác khó chịu. Dù gì cũng là hotboy, nếu đã yêu thì sĩ diện cũng rất cao, kèm theo đó là tính chiếm hữu cũng cao không kém. Nếu thế thì nhìn thấy cảnh này, chữ “GHEN” sẽ hiện rõ rành rành trên mặt rồi còn gì?

Hừ... đáng rất chuẩn, ăn mặc rất sexy, khả năng nhảy nhìn thì mê ly nhưng mà tuyệt đối không thể nhảy ở đây, trước mặt mấy tên sói già này như thế được! Nếu muốn nhảy, cả hai tự nguyện bỏ tiền lắp sẵn một cây cột ở nhà để Thanh và Lâm nhảy. Đương nhiên kiểu nhảy nóng bỏng như thế thì chỉ có thể nhảy riêng cho hai người xem mà thôi.

– Hai đứa mày lên ngăn lại, bọn bên dưới thèm lắm rồi! Thanh và Lâm mà đã đến đây thì chắc chắn không thể thiếu Hải Vy với Hải Anh. Tụi tao đi tìm hai người kia. – Nam nói.

– Đưa hai đứa trên đó về tận nhà giùm, nhìn điệu bộ, chắc cũng khá say rồi! – Thiên nhú chặt mày, nói rồi nhay chóng bỏ đi tìm người.

Nam không nói gì thêm, cũng ngoảnh đầu đi theo Thiên. Bốn chàng trai trong đôi mắt hiện lên sự tức giận rõ ràng. Đã cấm là không được đến bar mà vẫn còn lên lúc tụi hắn vắng nhà, chưa kể là còn mặc đồ quá sexy đến mức như thế, đừng nói là ai, đến tụi hắn cũng còn muốn phạm tội chứ đừng nói cái lũ du côn kia. Lần này về nhà là biết tay!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Hải Anh và Vy đứng cạnh nhau, không hiểu vì lý do gì mà toàn thân bất chợt lại run lên. Cảm giác có gì đó không đúng, Vy nhấn màn hình điện thoại xem giờ.

– 12g30 rồi! Giờ này không lẽ Nam với Thiên chưa về sao? – Vy chau mày, trong lòng hiện ra nỗi sợ hãi mơ hồ.

– Chị lo gì? Nếu họ mà về tới nhà rồi thì kiểu gì cũng sẽ gọi điện thoại tìm chúng ta thôi. Chưa gọi tức là chưa về. – Hải Anh vô tư.

– Nhưng chị... – Vy ngược mắt lên khỏi cái điện thoại, vô tình bắt gặp hai người đang đi lẫn trong đám đông, ánh mắt như tìm kiếm ai đó.

– Chỉ sao vậy? – Hải Anh đẩy nhẹ vai Vy.

– Không xong rồi! Thiên với Nam làm cái gì ở đây vậy? – Vy lăm bằm, mặt cau có hẳn, quay lưng cố gắng luồn lách tránh né tiến thẳng về hướng cửa sau.

– Thiên với Nam?? – Hải Anh hướng theo ánh nhìn của Vy, hơi hoảng hốt rồi cũng chạy theo sau chị gái.

Vy với Hải Anh ra ngoài bãi đỗ xe, nhanh chóng tìm con Lamborghini màu trắng, lên đường trở về biệt thự.

– Chúng ta đi về trước, bỏ hai đứa kia ở lại có ổn không? Dù không bị Thiên với Nam phát hiện nhưng sớm muộn cũng bị con Lâm mắng cho xem! – Hải Anh nhìn sang Vy đang cầm lái, ánh mắt lo lắng.

– Lo việc trước mắt đi! Con Lâm cũng sẽ bỏ về nếu như trong trường hợp đó.

– Haiz... thế thì chị lái nhanh nhanh đi. Em sợ hai người kia về trước mắt. – Hải Anh thở dài rồi hối thúc.

– Chị biết rồi! Ban đêm phóng trên 150km/h là nguy hiểm lắm đấy! – Vy trừng mắt nhưng không nhìn Hải Anh.

Sau 20ph, chiếc xe phanh lại trước cổng căn biệt thự xa hoa trắng muốt của Thiên.

– Mở cửa nhanh! – Vy cau có, giọng nói gấp rút.

Hải Anh không dỗi với chị nhiều, ngoan ngoãn mở cửa xe chạy đi nhập mã mở cửa.

Cánh cổng sắt cao vút từ từ chuyển động. Khi Vy ổn định xong cho chiếc xe vào gara thì chạy lên phòng khách, dặn dò Hải Anh:

– Bây giờ em nhanh chóng lên phòng tắm lại cho kỹ, mùi rượu kiểu này sẽ bị lộ mất thôi. Còn lại bộ quần áo, giầy đâu thì giấu, không thì thầy ngay vào trong máy giặt đi. – Vy phẩy phẩy tay.

– Em biết r... – Hải Anh đang định trả lời thì tiếng còi xe bên ngoài vang lên khiến hai chị em chết đứng. Không phải ngay lúc này đây chứ?!

Nam bước vào phòng khách, thấy cả hai đang đờ người, mặt tái mét thì sự tức giận trong lòng cũng nguôi đi bớt. Biểu hiện đó chứng tỏ còn biết sợ, còn biết mình làm sai điều gì.

– Hai người sao thế? Sao còn chưa ngủ? Khuya rồi, thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu, lại hại da nữa. – Nam cười tỏ nể nhìn hai chị em.

Ông trời đánh chết con đi! Ai chứ Vy từ nhỏ gắn bó với Nam cơ mà. Cả hai được xem là thanh mai trúc mã, có chung một tuổi thơ và hơn bốn năm yêu nhau. Nụ cười đó cô đâu có lạ gì...

Người ta thường nói, trước con bão trời bình lặng, nếu đem ghép vào trường hợp này thì có lẽ sẽ là: “Trước khi nổi điên thì hiền lành!”

Nụ cười cực cự, rất cực kì đáng sợ, rất tươi nhưng cũng rất lạnh, ánh mắt manh theo nét cười nhưng vẫn còn vài tia tức giận. Lần này thật sự là Vy đã chọc trúng Nam rồi. Bình thường anh chàng là một ông chồng ngoan, sợ vợ nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Vy không biết sợ Nam.

Hơn ai hết Vy hiểu, bình thường là vì Nam rất thương cô nên cái gì cũng nghe theo để cô vui, riêng về vấn đề chọc trúng những thứ anh chàng kiêng kị thì lại sẽ có kết quả khác!

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Nam hiền lành, riêng Vy thì khi được hỏi đến chắc chắn sẽ không ngần ngại nói Nam đích thực là một con quỷ đội trong cái lột thiên thần đẹp trai!

– A...tại tụi em... – Vy đảo mắt khắp phòng, cố gắng lấp liếm.

– Mà khoan...hai người sao lại mặc thế này? Chẳng lẽ lại vừa mới đi đâu về sao? – Nam cắt ngang lời nói của Vy.

Àm...kiểu này trả lời sao đây? Vy gần như muốn chết đứng (Não lun ngừng hoạt động những lúc như thế này sao?) May sao lúc đó, Hải Anh cũng còn chút lạnh trí, trả lời:

– A...hai chị em tụi em mới...mới...mới đi shopping về! – Hải Anh nờ nụ cười rất tươi, rất thật nhưng chính bản thân cũng biết là nó rất gượng gạo.

– Shopping sao? – Thiên đỗ xe vào gara xong, bước vào phòng khách cất tiếng.

– A...dạ! – Hải Anh giật mình đến mức này cả người.

– Làm gì mà em giật mình dữ vậy? – Thiên chau mày.

– Tại...tại anh...nói bất ngờ sau lưng nên... – Hải Anh mặt nhăn nhó, cộng với nụ cười có chút gượng trên môi nhìn rất là kì quái.

– Nhưng mà sao shopping đến giờ này mới về? Gần 1g sáng rồi? Đi tới giờ này có phải là rất kì cục không? – Nam nhìn vào đồng hồ đeo tay.

– Hừ...mà hình như còn có mùi rượu... – Thiên khịt khịt mũi nhìn ngó xung quanh.

– Thôi đủ rồi! – Vy siết chặt hai nắm đấm, nhắm mắt hét to.

– Hai người đừng có như thế nữa! Nếu đã biết tụi này đi đâu thì nói luôn đi, đừng có giả vờ kiểu như thế! – Hải Anh bức tức cúi người tháo đôi giày cao gót ra, ném sang một bên.

Thiên với Nam im lặng nhìn thái độ của cả hai mà không nói. Căn phòng khách sang chảnh với không khí có chút kì dị, rất yên tĩnh nhưng lại đầy sát khí. Mọi người một lẽ, đều có lý do riêng mà không chịu hiểu xem đối phương thế nào.

Vy cảm thấy bản thân không chịu nổi sự im lặng này, lên tiếng trước:

– Có gì thì nói đi! Sao im lặng thế? – Làn môi cười khẩy.

– Em đi bar? Không nhớ anh nói gì sao? – Nam không hề có chút lép vế so với khí chất tỏa ra từ người Vy, bình thản ngược lên đối mặt với cô.

– Nhớ thì sao? Cho dù nhớ thì em cũng xem như bản thân đã quên. Anh lấy quyền gì mà cấm em tới đó? Tới đó thì đã sao? Chẳng phải anh cũng đến ư? – Vy mím môi, trợn mắt.

– Em đừng có mà suy diễn lung tung như thế. Anh đến đó gặp Phong với Duy nói chuyện thôi chứ có chuyện gì xảy ra đâu? Có làm gì đâu? Trong khi đó em xem, em cũng tự biết bản thân mình thế nào mà? Em không an tâm khi anh tới đó thì anh cũng không an tâm khi em tới bar thôi! – Nam không chịu thua, gặng hòng nói.

– Hừ...nói nghe hay nhỉ? Thế em cũng tới đó gặp Thanh với Lâm đấy thôi? Anh nghĩ em như anh sao? Làm sao em dám yên tâm khi anh tới đó? Bọn con trai tới gần, em đuối. Còn anh thì thế nào? Trong lúc em không ở Việt Nam, anh có dám nhận là mình làm gì không? Anh tưởng em không biết trong lúc đó anh cặp bồ với bao nhiêu người hả? – Vy to tiếng.

– Em! – Nam trừng mắt.

– Hừ... em không nói không có nghĩa là em không biết, mà em không nói có nghĩa là em tin tưởng anh. Em biết là anh ham vui nên em cũng không cấm, không quản anh quá chặt. Chúng ta yêu nhau, nhưng cũng phải có những lúc riêng tư! – Vy cười lạnh rồi lườm Nam.

– Riêng tư? Ý là bây giờ em bảo anh phải cảm ơn em vì không xen vào chuyện riêng của anh sao? Nực cười... – Nam cười lạnh.

– Nực cười? Anh... anh dám? – Vy cau mày lặp lại, không dám tin Nam dám nói với cô bằng giọng điệu đó.

– Em nghĩ anh không dám? Em nghĩ anh sợ em? Trần Hải Nam này vốn chẳng biết sợ ai, em nên hiểu tất cả là anh nhún nhin cho em thôi! – Nam hất mặt sang một bên.

– Ừ... thế thì được lắm! Tôi không thèm! Anh vui lòng đem cái sự nhún nhin ấy cho người khác đi, tôi rất biết ơn đấy! – Vy gần từng tiếng rồi quay lưng bỏ ra ngoài, lấy xe từ trong gara phóng thẳng đi.

– Hừ! – Nam giật dử nên không thèm ngăn, thấy Vy rời khỏi thì lại điên tiết hơn đi thẳng lên lầu đóng cửa lại, phá hoại tài sản cá nhân. ^^

Hải Anh thấy chị gái bỏ đi ra ngoài cũng chẳng nói năng gì chạy theo, trước khi rời khỏi cửa cũng không quên lườm Thiên một cái. Đối với Hải Anh, suy nghĩ của cô nàng cũng giống hệt Vy. Những lời nói đó của Nam chẳng khác này đánh vào lòng tự tôn của hai chị em.

Theo cách nói của Nam có khác gì là bảo cả hai không đáng tin cơ chứ? Như kiểu sợ hai chị em phản bội, bắt cả hai tay, muốn xoay người theo kẻ khác ấy! Thật là hết chịu nổi mà!

Thiên thấy ánh nhìn tóe lửa của Hải Anh cũng không chút biểu cảm, nhẹ nhàng xoay người trở về phòng mặc dù lòng canh cánh nỗi khó chịu trào dâng. Ánh mắt ấy, Thiên đủ hiểu Hải Anh nghĩ gì...

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Không khí đã lạnh do điều hòa, nay nhiệt độ còn giảm xuống hơn nữa. Duy nghiêng rặng, nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp mặc váy đỏ trên sàn nhảy đông người, bản thân tự cảm thấy có một sự khó chịu đến cùng cực.

Phong đứng bên cạnh, không chút biểu hiện nhưng đôi mắt âm u, lãnh băng nhìn không thấy đáy đã tố giác mọi thứ. Liếc mắt về phía Zun đang làm DJ, không khí xung quanh cậu nhóc bỗng hạ xuống, động tác cũng theo đó mà dừng lại. Jun rung mình ngẩn đầu dậy, đập vào mắt là ánh nhìn đáng sợ của hắn.

Chẳng thèm liếc nhìn Zun nữa, hắn quay mặt lại đã thấy Duy hùng hổ xông thẳng lên sàn nhảy, kéo mạnh tay Thanh lời ra khỏi bar trong khi nhò vẫn còn ngu ngơ chưa kịp phản ứng lại điều gì.

Nó chau mày đứng nhìn về phía cửa bar, nơi mà Duy vừa kéo Thanh đi khỏi. Trong lòng cảm thấy có chút gì đó mơ hồ, không an tâm. Bỗng dừng lại lạnh sống lưng...

– Đi về!? – Hắn đứng sau lưng nó, dựa lưng vào cây cột lúc nãy của Thanh cất lên tiếng nói.

Câu nói nghe như hỏi nhưng cũng vừa lại như ép buộc.

– Hừ? – Nó nhún mày quay lưng lại nhìn người đứng sau.

– Múa cột... Zun! – Hắn nhìn chăm chăm nó và cây cột, môi vẽ nên một nụ cười tàn nhẫn rồi gọi lớn.

– Anh Trent! – Zun hấp tấp chạy từ vị trí của DJ lên sàn nhảy, cười như mèo gãi đầu nhìn hắn.

Nhìn gương mặt kia mặc dù lạnh băng nhưng dù sao cũng là con trai với nhau, Zun hiểu bên ngoài lạnh bao nhiêu thì độ nóng bên trong còn kinh khủng hơn thế nữa.

– Đánh hết những kẻ này giờ đứng đây xem! – Hắn quát con mắt xuống bên dưới sàn nhảy.

Nghe xong câu nói của hắn, tất cả những con người nãy giờ đang đứng đây xem trò vui ngay lập tức vội vã, sợ hãi chạy đi ngay rồi khỏi chỗ đó.

Hắn bước hai bước lại gần nó hơn nữa, bản tay chụp lấy cổ tay mảnh khảnh bóp mạnh khiến nó chột cau mày vì đau. Dù sao nó cũng là con gái, so với sức của con trai dĩ nhiên là có chênh lệch, mà lại còn là chênh lệch rất lớn nên dù có tài đến mức nào cũng phải đau do cái nắm tay siết chặt ấy.

– Buông em ra...đầu... – Nó mím môi, kêu nhỏ chỉ để hai người nghe.

– Ra ngoài! Về! – Hấn không chút do dự ném ra ba chữ, sau đó buông bàn tay nó ra, ngoảnh mặt bước ra khỏi bar trước.

Nó đứng lại phía sau xuyết xoa bàn tay nhứt nhối đã đồ lên hấn dấu 5 ngón tay của ai kia, trong lòng đầy than oán. Cái gì chứ? Cái vẻ mặt đó là sao đây? Thật là hết chịu nổi mà!

Dù khó chịu nhưng nó vẫn không thể nói, cũng chẳng nhiều lời bước theo về hướng mà trước đó hấn đã đi. Mỗi bước chân càng lúc càng mang theo một cỗ hoang mang càng lúc càng dâng cao trong lòng.

Trên suốt chặng đường về, hấn chẳng hề môi nói lấy một tiếng và tất nhiên, hấn đã không lên tiếng thì mặc gì nó phải nói trước? Muốn chơi trò im lặng? Được thôi, xem ai hơn ai...

Về tới nhà hấn bỏ lên phòng nó trước, gương mặt vẫn lạnh tanh lãnh đạm. Nó biết là hấn đang rất tức giận, ấy thế mà lại chẳng có lấy một hành động quá đáng nào như to tiếng chửi vắn nó, đóng mạnh cửa...

Hấn không bộc lộ bất cứ hành động gì nó cũng mừng, nhưng cũng lo. Bởi người ta thường nói mà, càng im lặng thì càng nguy hiểm...

Nó đẩy cửa phòng bước vào, không thấy hấn mà nghe tiếng nước chảy. Chắc là đi tắm nữa rồi! Bực bội, nó bước về phía tủ quần áo, lục lọi tìm quần áo để thay. Nếu không có chuyện gì thì thôi, nó đi ngủ cho rảnh, mệt quá rồi, chẳng có chút tâm tình nào mà tranh cãi với hấn đâu.

Thay xong chiếc váy ngủ bằng satanh màu đen, nó loay hoay chuẩn bị leo lên giường đi ngủ. Lăn qua lăn lại, sau mười lăm phút nó bật người dậy và kết luận rằng: Mình không buồn ngủ.

Đây là hậu quả của việc nó ngủ cho tới tận 9 giờ tối. Dù có giỏi lắm, nó cũng chẳng ngủ thêm được nữa!

Cau mày khó chịu, nó kéo ngăn kéo chiếc tủ gỗ đầu giường, bên trong là một cái bật lửa mạ vàng trắng có khắc hình hoa hồng cùng một bao thuốc.

Hấn mở cửa phòng tắm bước ra trong tâm trạng bức rức. Rõ ràng là nhiệt độ trong cơ thể dâng rất cao, thế mà ngâm nước lạnh cả một buổi cũng chẳng thấy có chút hiệu quả. Đường như lúc này chỉ có cách tìm chỗ cho hấn phát tiết thì may ra tâm trạng mới bình thường được trở lại.

Hừm? Đâu rồi?

Rõ ràng lúc nãy hấn nghe có tiếng mở cửa mà? Sao lại không thấy nó trong phòng?

Đảo mắt xung quanh, hấn dừng lại ánh nhìn của mình trên cơ thể của người con gái mặc chiếc váy ngủ màu đen đứng ngoài ban công như hòa tan vào bóng tối. Suối tóc dài thả tự do tùy ý, nước da trắng nõn đối lập với màu đen của không gian và của bộ váy khiến nó trở nên hấp dẫn. Thêm vào đó là làn khói trắng mờ ảo lượn lờ xung quanh, hấn cảm thấy hình ảnh đó thật cảm động.

Bỗng dưng hấn hơi giật mình.

Cái gì? Khói? Sao lại có khói?

Bước chân về phía ban công, mùi thuốc lá xộc vào mũi hấn. Không còn nghi ngờ gì nữa, làn khói trắng ấy chính là khói thuốc.

– Anh không nhớ là em có thói quen hút thuốc? – Hấn đứng sau lên tiếng, người dựa nghiêng sang một bên vào cửa ban công.

– Ngủ không được. – Nó hơi quay đầu, nhìn hấn bằng nửa con mắt, nhẹ nhàng nhả ra thêm một làn khói nữa.

– Đừng hút nữa. Không tốt cho sức khỏe và... – Hấn gương mặt bình lặng chẳng chút sắc thái, đang nói nhưng đột nhiên lại ngưng giữa chừng.

– Và? – Nó nhưn đuôi mày, muốn biết phần còn lại của câu nói.

– Và rất cảm ơn. – Hấn không chút chần chừ, nói tiếp.

– Hừ... – Nó nhếch môi cười lạnh, tiện tay ném điếu thuốc còn đang dở đi ra xa.

– Em thật sự không coi anh ra gì?! – Hấn đặt hai tay lên lan can ban công, giam nó giữa lòng ngực.

– Anh nghĩ sao? – Nó xoay người lại đối diện với cái nhìn trong gang tấc của hấn.

– Vậy thì em tới đó làm gì? Chẳng phải anh đã nói là đừng tới à? – Hấn nói giọng đều đều nhưng nếu nghe kỹ, sự kìm nén trong đó là trái bom có thể nổ bất cứ lúc nào.

– Em có nhiệm vụ quản lý nơi đó...bỏ bốn tháng rồi. Anh muốn em trở thành người vô trách nhiệm? – Nó không e dè trước hấn, ngược lại còn ngẩng cao đầu nhìn, ánh mắt điềm nhiên.

– Thế gì đâu cần phải nhảy? Em rõ ràng biết mình rất quyến rũ đàn ông. – Nói tới đây, ánh mắt hắn chợt tối lại, có hắc vài tia máu.

– Em không quan tâm, chỉ là xả stress. – Nó nhún vai vô tội.

– Hừ...cho dù em không để người nào đụng đến mình nhưng em cũng phải hiểu, anh không thích người yêu mình bị người khác nhìn chăm chăm. – Hắn thờ ắt ra rồi cúi sát đầu xuống, nói nhỏ vào tai nó.

Hơi thở nóng ẩm phả vào tai khiến cơ thể nó bắt giác run nhẹ, có cảm giác tất cả các tế bào thần kinh như bị tê liệt.

– Anh ghen? Tính chiếm hữu của anh thật cao nhưng mà...hình như em không phải là của anh. Là người yêu, em không đồng nghĩa là của anh. Đừng đánh đồng hai việc đó. – Nó nhếch môi cười khe khẽ.

– Nhưng anh muốn em là của anh! – Hắn nghiêng rằng nói, dùng răng cắn nhẹ vành tai nó rồi thổi nhẹ.

– Anh muốn ăn em? – Nó hơi nghiêng người tránh né nhưng bị hai tay hắn giữ chặt cái eo thon.

– Phải...anh rất muốn! – Hắn thừa nhận.

– Nhưng em không đồng... – Nó đang tính phản kháng thì bị bịt miệng lại.

Đôi môi mềm đỏ mọng bị một đôi môi khác nhấn xuống chiếm lấy thế thượng ưu, không chút khó khăn tiến vào bên trong đảo quanh từng góc ngách.

Hô hấp như bị ngưng trệ, nó không có cách nào hô hấp. Cứ mỗi lần muốn thoát ra lại bị kéo lại. Một nụ hôn đầy dục, ướt át...rất ngọt ngào, mê đắm khiến cơ thể nóng bừng lên nhanh chóng.

Hắn nhả môi nó ra nhìn người con gái trong lòng. Nó thờ dốc vài cái nhưng chưa kịp ổn định lại bị tiếp tục quấy rầy, hắn lại cúi đầu xuống tiếp tục chặn đường hô hấp của nó.

Hắn một tay ôm eo nó, bước lui vào trong phòng, một tay cầm chặt lấy hai bàn tay mảnh khảnh khóa chặt sau lưng không cho vùng vẫy.

Bàn tay của hắn mạnh chút hơi lạnh, không chịu yên phận đang vòng qua eo lại mò dần lên dọc theo cánh tay nó khiến nó run rẩy thật sự. Có cảm giác như bị kiến cắn, đầu óc mơ hồ không thể suy nghĩ.

Xoa nhẹ bả vai nó nó, chiếc dây áo ngủ của nó bị hắn vuốt ve trôi tuột khỏi vị trí ban đầu. Cánh xuân bắt đầu lộ ra...

Rồi môi nó, hắn lướt xuống dần. Cái lưỡi liên tục động đập, đảo quanh phần xương quai xanh làm nó cảm thấy rùng rợn, ngồi bệt xuống giường phía sau.

– Ừm...Phong... – Nó hô hấp không đều, ngắt quãng gọi tên hắn.

Nghe thấy tiếng kêu của nó, hắn như bùng nổ, cơ thể nóng dần lên nhanh chóng. Nó đang ngồi trên mép, bỗng chốc bị hắn đè giường giường, nó nằm dưới, hắn nằm trên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Sáng sớm, nó nằm trên giường say giấc. Thật sự lúc này cho dù tận thế nó cũng chẳng thèm lưu luyến, vẫn sống chết bám lấy cái giường đáng yêu của mình.

Cảm giác hơi lạnh, nó theo quán tính kéo nhẹ chiếc chăn lên trùm qua đầu rồi xoay người tìm hơi ấm quen thuộc.

Hửm? Đầu mất rồi?

Nó nhăn mặt, khó chịu mở mắt ra nhìn. Trống trơn! Thay vào khoảng trống đó là tiếng xả nước xối xả trong phòng tắm.

Ngước nhìn đồng hồ, chỉ mới 8g sáng. Sáng không tắm, muộn không tắm, sao giờ mới tắm?

À...mà nghĩ đến tắm nó mới thấy khó chịu, cả cơ thể dính lấy nhau vì mồ hôi, nhóp nhép làm nó không thể ngủ tiếp được nữa.

Chống hai tay xuống mặt giường, nó cố gắng ngồi dậy.

A! Một cảm giác đau buốt truyền đến từ bên dưới, truyền đến não và từng tế bào li ti trong cơ thể. Cấn rặng nghiêng lợi, nó rủa cái tên nào đó đã khiến nó rơi vào hoàn cảnh này.

Cúi người nhặt lên chiếc váy ngủ màu đen rơi cạnh giường lên, tính mặc vào lại thì nó bỗng đứng hình, không biết nên cười hay nên khóc trong hoàn cảnh này.

Chiếc váy ngủ bằng vải satin đen của nó, biết phải nói sao đây nhỉ?

Rách? Không đúng. Nát?

Cũng chưa phải. Thật sự nó không thể hình dung được cái đồng vải bụi nhùi trên tay mình từng là chiếc váy satin đen hàng hiệu mấy triệu bạc ngoài cửa tiệm. Còn thua cái giẻ lau nhà nữa là!

Rít răng, nó bắt đầu thăm hỏi hẩn qua từng câu từng chữ rất “dịu dàng”, “đầy quan tâm” và “thiết tha” (Vâng... thiết tha lắm cơ ạ...))).

Đúng lúc đó, hẩn mở cửa phòng tắm bước ra với mỗi chiếc quần short jeans bạc màu. Làn da màu đồng khỏe mạnh, cơ bắp không đến mức nhiều, chỉ thấy rất săn chắc, bụng cũng cò rõ sáu múi. Thật đúng là người đàn ông hoàn hảo của thời đại!

Những điều đó đều là mơ ước của hàng ngàn, hàng vạn cô gái. Có điều, làm ơn xin chừa nó ra! Đối với nó, những thứ này rất rất rất ư là bình thường. Bởi vì sao? Vì bản thân nó vốn là trung tâm, mà hàng trăm tên con trai đẹp là vệ tinh xoay quanh nó. Những thứ ấy, nó thấy thiếu gì? Chưa kể đến, nó còn có một tên anh trai cũng chẳng thua kém, cũng rất đẹp mã nhưng chẳng biết bên trong thế nào. Điều này muốn kiểm chứng chắc nó phải chọn một hôm trời đẹp hỏi nhỏ Thảo Anh mới biết được.

Hẩn thấy nó ngồi nhìn mình thì nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, đi luôn ra khỏi phòng không thèm ngoái lại nhìn lấy một cái làm nó đỏ mặt. Đỏ là vì tức chứ không phải vì ngượng!

Gì thế? Sao nhìn thấy nó cái là quay mặt đi luôn chẳng thèm nói gì? Chẳng lẽ còn giận nó chuyện tự ý bỏ đi bar sao? Con trai gì mà giận dai còn hơn con gái vậy?

Thật là uổng công mà! Nó biết hẩn giận nên tối qua không phản đối, bị hẩn hành hạ lên xuống tới gần sáng mới chợp mắt. Vậy mà đến giờ vẫn còn giận là thế nào?

Thật sự thì điều này có trời mới biết. Hẩn vốn dĩ không phải là còn giận nó cho nên mới không thèm nhìn. Không đúng! Nói đúng hơn là không dám nhìn chứ không phải là không thèm nhìn. Chẳng lẽ nó không biết bộ dạng lúc này của mình quyến rũ thế nào sao?

Làn da trắng hồng như ả như hiện dưới lớp chăn mỏng, mái tóc dài hơi rối thả dài trên tấm lưng ngọc, môi đỏ mọng như cherry, mắt như có một tầng sương mờ đầy mê hoặc vì vừa mới ngủ dậy. Thật sự là quá thu hút! Quá đẹp! Đẹp say lòng người! Hẩn chỉ sợ nếu mình cứ tiếp tục nhìn sẽ không chịu nổi mà lại phải vào phòng tắm xả nước lạnh. Cảm giác gần ngay trước mặt mà không thể làm gì, hẩn không chịu được.

Bằng chứng là lúc sáng sớm, hẩn không ngủ được nên nằm bên cạnh nhìn nó ngủ. Bàn tay không yên phận làm những chuyện mình muốn và điều ấy đã dẫn đến việc hẩn không tìm thấy nơi để phát tiết. Nó lúc này đang ngủ say, hẩn không muốn phá hỏng giấc ngủ ấy vì nó đã bị hẩn hành hạ cả đêm, mới ngủ được 1, 2 tiếng đồng hồ chẳng lẽ lại kêu dậy?

Lúc ấy, hẩn chỉ đành ngậm ngùi đi ngâm nước lạnh mà thôi.

Trong lúc ấy tại mọi nơi cách đó không xa, trong căn biệt thự mà xanh lam tuyệt đẹp phát ra một tiếng động rất lớn:

“CHÁT”

Dấu năm ngón tay thon dài hiện rõ trên gương mặt sưng lên tấy đỏ do lực tát vừa rồi. Thanh vẫn giữ bàn tay trên không trung không thả xuống, khuôn mặt tái mét, sa sầm lại, môi hồng mím chặt đầy vẻ căm tức.

Gương mặt điển trai của Duy nghiêng sang một bên vì cái tát mạnh, ánh mắt dường như biểu hiện như kiểu không thể tin được.

Cả hai cứ duy trì trạng thái như thế khá lâu cho đến lúc Duy không nói bất cứ câu gì mà đứng dậy khỏi giường, đi thẳng ra khỏi phòng.

“Rầm”

Cánh cửa đóng lại rất mạnh, nghe thấy như muốn rớt ra.

Thanh ngồi im lặng, bàn tay từ từ hạ xuống rồi vo chặt tấm chăn trắng trên người. Từ khóe mắt nhỏ rơi xuống một giọt nước mắt trong veo. Nhìn về tấm trải giường màu trắng điểm lên dấu vết màu đỏ tươi như bông hoa nở rộ, lòng nhỏ hơi thất lại.

Cúi đầu gục mặt giữa hai đầu gối để che đi gương mặt, bờ vai gầy run lên từng hồi không đều. Là khóc. Thanh thật sự khóc. Bản thân nhỏ tự trách vì sao lúc nãy mình làm vậy đối với Duy, vì sao bản thân cứ phải lo lắng về chuyện đó. Đến nỗi khi vừa thức giấc và phát hiện ra mọi chuyện, nhỏ đã không kịp suy nghĩ gì mà tát Duy một cái thật mạnh, thật đau.

Có phải vì bản thân mình đã suy nghĩ nhiều quá rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Kể từ cái ngày xảy ra cái và cho đến giờ cũng được bốn hôm, Thiên với Nam thì làm lơ Hải Vy với Hải Anh, mà nói một cách chính xác hơn là chưa từng gặp mặt kể từ đó đến nay.

Thanh và Duy thì ở trong tình trạng còn tệ hơn như thế, sống chung nhà, chung một bầu không khí mà lúc nào cũng làm mặt lạnh với nhau, thực ngọt ngào. Riêng về nói với hần thì trái ngược hoàn toàn, rất ư là bình thường như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mà kể cũng phải, rõ ràng sau vụ việc đó, Phong có hơi tức giận nhưng mà xét về mặt khác, hần cũng khá “hời” trong vụ này. Thế thì ngu gì mà giận tiếp, giận dai thì đến khi nó ghét không thèm nhìn mặt hần luôn thì khổ à?

Một buổi chiều đầy nắng với bầu không khí đầu năm mát mẻ, tụi nó ngồi ngay chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ nhìn ra dòng xe tấp nập qua lớp cửa kính.

Cà đám im lặng không lên tiếng.

Bê ly cappuchino nóng đặt trên bàn lên miệng nhấp một ngụm, nó mở lời:

– Sao không ai nói gì thế? Không khí này thật không quen. – Nó nhàn nhả.

– Nếu mày vào trong trường hợp của tụi này thì biết. – Hải Anh cau có, lấy ly cocktail lạnh lên uống ừng ực hạ hỏa.

– Thì làm hòa đi, chẳng lẽ lại muốn tiếp tục cái tình trạng này sao? Không lẽ lại muốn tao nhắc hai ngày nữa là valentine rồi à? – Nó bĩu môi.

– Hừ...tao cũng có muốn đâu? Nhưng rõ ràng nếu mà nói ra thì không chỉ tụi tao có lỗi trong chuyện này, bọn họ cũng có lỗi mà? – Hải Anh dung dăng không chịu nhượng bộ.

– Thế mày tính kéo dài chuyện này? – Nó nhướn một bên mày?

– Không! Khi nào chị Vy với anh Nam hòa thì tao mới nói chuyện lại với anh Thiên. – Hải Anh không chút do dự lắc đầu, nó tự dưng lại cảm thấy cô bạn này phiền phức.

– Rõ là...làm sao thì làm, không thì valentine năm nay mày chẳng có quà đâu. – Nó thờ dãi.

– Hừ...không cần. Chỉ cần tao nói một tiếng, thiếu gì người chen nhau mà tặng? – Hải Anh hất mặt tự tin.

– Mày...thật là! – Nó lắc đầu ngán ngẩm.

Đúng lúc này, Thanh không nói không rằng mà đứng bật dậy, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi và ưu phiền nhìn nó, lãnh đạm nói:

– Tao về trước...có chuyện gì thì gọi sau. – Thanh nói xong rồi cầm túi xách bước thẳng ra khỏi quán cà phê không thèm ngoái lại nhìn.

– Chị cũng về trước nghỉ ngơi, có chút mệt mỏi. Hai đứa cứ ở lại nói chuyện. – Vy cũng giống như Thanh vội vàng rời khỏi đó, ánh mắt của cô nhìn thật buồn.

– Cái gì thế này? – Nó nhăn mặt.

– Thôi, nếu hai người đó về rồi thì tụi mình cũng về luôn chứ còn ngồi tiếp ở đây làm gì? Tao về trước á, mày ở lại thanh toán đi. – Hải Anh nhìn theo hai hình dáng vừa khuất bóng, nói với nó rồi đứng dậy trốn đi mất.

Nhìn ba con người vừa mới tới chưa được 15p đã nhanh chóng bỏ đi, nó chỉ biết tặc lưỡi nhún vai mà thôi. Bất chợt, nó nhìn về phía ly cà phê espresso của Thanh.

Espresso là cà phê Ý, là cà phê đen đậm đặc, rất đắng. Thanh rất ít khi uống loại này trừ khi nhỏ muốn cảm nhận vị đắng của nó, để lấn át cảm xúc của bản thân. Đến bây giờ thì nó mới chợt hiểu ra Thanh đang buồn phiền về điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Một tay đặt trên vô-lăng, một tay gác lên cửa sổ xe chống cằm đầy chán nản, gương mặt Thanh chẳng chút biểu cảm. Chiếc Ferrari mui trần màu đỏ phóng đi với vận tốc nhanh trên con đường cao tốc dài và vắng.

Cho chiếc xe giảm tốc độ từ từ khi đi vào địa phận thành phố Nha Trang, nhờ cố gắng cảm nhận hơi mặn của biển một cách trọn vẹn nhất, cố gắng thả hồn vào con gió biển mát mẻ tự do tự tại kia nhưng lại không thể. Không có chút tâm trạng.

Đỗ chiếc xe trước cánh cổng to của một căn biệt thự cỡ vừa màu trắng hai tầng nằm len lỏi trong rừng hoa giấy màu hồng rực rỡ chói lóa, cảnh nhẹ môi rồi thờ hất ra. Buồn thật, cứ ngỡ valentine năm nay sẽ có thể hạnh phúc vui chơi rồi chứ, ai ngờ lại phải trốn biệt ở đây đón valentine một mình, có chút tủi thân.

Thế cơ mà là tại nhỏ, là nhỏ quyết định như thế thì trách ai bây giờ? Nhỏ có cái “tôi” lớn, Duy cũng lớn chẳng kém, chẳng ai chịu nhường nhịn ai lấy một chút nên năm nay cả hai đều phải chịu thiệt thòi.

À...mà nếu nói đúng hơn thì thiệt thòi chỉ có mình nhỏ thôi chứ Duy thì làm gì có, ở thành phố cậu thiếu gì người tặng quà valentine? Chắc sẽ không để ý đến món quà nhỏ bé của Thanh trong hàng tá quà tặng đó đâu. Nghĩ lại mà thấy buồn, yêu một hotboy cũng đâu có sướng?!

Cho xe chạy vào nhà, nhỏ mở cốp xe lấy cái túi xách ra rồi bước vào phòng khách. Bỗng chuông điện thoại lại reo.

“Mày rời thành phố rồi à?” – Nó ôn tồn hỏi.

“Hừm...sao mày biết tao không ở lại?”

– Thanh nhẹ nhàng thả túi xách xuống xuống chiếc ghế sofa đắt tiền, thản nhiên hỏi như chẳng lấy làm ngạc nhiên khi nó biết mọi chuyện.

Nhỏ biết là thế nào nó cũng sẽ để ý đến ly Espresso đó.

“Chỉ đơn giản là biết thôi. Đón valentine một mình...cô đơn lắm!” – Nó nhún nhẹ vai, nói tiếp nhưng giọng có vẻ ngập ngừng.

“Cũng chẳng sao, quen rồi. Đây đâu phải là năm đầu tiên tao ở một mình ngày này. Mày đừng lo lắng quá cho tao, cũng đừng nói với hần ta tao ở đâu. Tao muốn một mình mấy ngày này.” – Thanh nói, giọng bình thường như thể không thể bình thường hơn được nữa mà chỉ có chính nhỏ biết, càng cố ra mạnh mẽ chính là càng tỏ ra yếu đuối.

“Vậy tao ra với mày nhé?” – Nó lo lắng.

“Không sao, đã bảo là tao muốn ở một mình. Mày đừng lo, tao không phải là đứa đại dốt, sẽ không có chuyện gì...”

“Thật ra thì tao thấy mày bỏ đi mấy ngày như thế này mà không nói Duy cũng tội hần ta. Mày hiểu là Duy yêu mày mà? Là “yêu” chứ không phải “thích”. – Nó ngồi trước bàn làm việc, tay cầm điện thoại còn tay còn lại thì xoay xoay cây bút bi.

“Đừng...ở lại mà chơi valentine với tên Phong của mày đi. Mày mà ra đây sớm tối gọi điện thoại anh yêu, em yêu tao chịu không nổi đâu. Chắc chết sớm mất!” – Thanh nhăn mặt cười cười.

“Hừ...là tao có lòng tốt mà mày từ chối đẩy nhé, có gì thì đừng hối hận. Cơ hội không quay lại thêm lần nữa đâu.” – Nó bĩu môi.

“Tao chắc chắn, mày không cần tới đâu, tao vẫn ổn.” – Thanh cười hiền.

“Có thật là ổn không đó? Tao thấy mày với tên Duy đó làm căng mọi chuyện lên quá nên giờ mới cách mặt nhau thế này này. Chuyện đó chẳng phải không sớm thì muộn sao? Mày lo lắng chuyện chi? Nếu sợ thì sau đó cứ uống thuốc là được.” – Nó nhún mày.

“Chỉ là tao sợ, tao không muốn lại như thế. Cảm giác của tao lúc đó, đã rất đau rồi, nếu lại xảy ra lần nữa chắc tao chết. Thời gian này là không thể...có thai lúc này...là điều không nên...” – Thanh lắc đầu, thờ dãi. Ngày xưa là một vai trò khác, nếu bây giờ nhỏ có thai trong cái hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng thế này, nhờ có chuyện bất trắc gì thì sao?

Nói sao đây nhỉ? Nỗi sợ của Thanh bắt đầu từ nỗi ám ảnh bị kịch của sự việc cách đây 7 năm.

Bảy năm trước là khoảng thời gian mà những tập đoàn đứng đầu như KWT, Trần gia, Lê gia, D.E.A.T.H, Vũ gia, Nguyễn gia...phát triển mạnh mẽ nhất.

Sự tiến bộ vượt bậc và gặt hái được nhiều thành công hái ra tiền khiến nhiều kẻ căm ghét. Đó cũng chính là một phần lý do quan trọng nhất dẫn đến một bi kịch.

Thông thường, khi con người đã đi vào bế tắc thì sẽ cố gắng tìm đường thoát thân, bất chấp tất cả mọi thứ, chỉ cần đạt được mục đích là tất cả những gì họ quan tâm.

Thậm chí không thể cạnh tranh công bằng trên thương trường lũ người đó chấp nhận mình là kẻ tiểu nhân, sử dụng những toan tính hèn hạ mà tất nhiên, trong đó không thể nào thiếu việc thuê mafia, băng đảng xã hội đen.

thanh toán những kẻ ngáng đường.

Điều đó không nằm ngoài dự tính của Trần Lâm (papa Thanh nè!!!), ông không khó để đoán ra việc đó bởi thương trường vốn dĩ là như thế.

Muốn leo lên, trước hết phải dọn sạch kẻ đứng mình trước cái đã, như thế mới có thể thuận lợi mà từng bước phát triển.

Đối với Trần Lâm ông, những kẻ như thế không đáng để ông bận tâm, không đáng để hao tâm tốn sức vào cho phiền toái. Chiêu trò vặt vãnh chẳng thể đầu lại một vị chủ tịch có thể từng bước đưa một tập đoàn vô danh lên đến hàng top thế giới chỉ trong vòng chưa quá 10 năm ngắn ngủi. Thế thì Trần Lâm tất nhiên phải có bản lĩnh, tài cán đặc biệt rồi.

Chỉ có một điều khiến ông phải suy nghĩ, đó là gia đình. Thanh lúc này vốn dĩ chỉ mới là cô bé 11 tuổi vẫn còn rất thơ ngây mặc dù quậy như quỷ sứ. Nam thì bước sang tuổi 13 nên bắt đầu chính chắn hơn, lịch thiệp hơn đúng theo như kiểu con nhà quyền thế. Vấn đề là ông không sợ bọn người kia sẽ làm gì hai đứa con cưng của mình, có khi tiếp xúc với cả hai một lúc lại chạy mất không chừng... (Wow... hai anh em nhà này kinh!)

Cái ông lo lắng chính là bà Minh Nguyệt – Trần phu nhân. Thật sự ông cũng chẳng hiểu tại sao lại là vào lúc này bà lại mang thai. Đứa trẻ trong bụng chính là em của Thanh và Nam.

Khi đứa bé trong bụng đã dần thành hình, cái bụng thon thả của Bà Minh Nguyệt nhô lên tròn trĩnh, đó là vào đầu tháng thứ 6 của thai kì. Ông Trần Lâm cứ mong rằng mọi thứ cứ thế qua đi đừng xảy ra bất cứ chuyện gì vào những ngày tháng này. Đã 6 tháng trôi qua vẫn yên ổn, mong rằng 3 tháng cuối sẽ êm xuôi.

Có điều, ông muốn như thế nào còn phải tùy thuộc vào ý định của trời, Ngay tối hôm sau, lũ người mặc áo đen bặm trợn kéo đến đông nghịt. Trên dưới không ít nhất 400! Tay người nào người nấy cũng cầm gậy gộc, dao búa, rất đáng sợ vây kín khu dinh thự của ba nhà Kivasato, Trần gia và Lê gia.

Dù đã cố gắng rất nhiều, ông luôn bên cạnh bảo vệ cho vợ mình nhưng mà một nhát dao chém! Ông chính là người đáng lý ra phải nhận vết dao cắt sâu đây đau đớn ấy. Thế mà vết cắt ấy lại hiện rõ ràng trên cái bụng tròn nhẵn nhô cao kia. Bà Minh Nguyệt lao ra chắn cho ông Trần Lâm, máu tươi tràn ra thấm ướt lớp vải áo dày của bà.

Kết cuộc... cái thai đã... bị mất. Ông Trần khẳng định, chắc chắn với vị bác sĩ rằng hãy bỏ đứa bé và bảo vệ lấy mẹ nó. Trong tình cảnh chỉ cứu được một trong hai, ông chưa bao giờ từng nghĩ mình sẽ rơi vào tình huống phải quyết định khó khăn ấy. Một bên là con, một bên là vợ... thật sự rất bối rối!

Thanh sau nghe tin mẹ sảy thai cũng trầm mặc, nhốt mình trong phòng gần cả tháng, gương mặt lầm lì ít nói hẳn, chưa kể mỗi đêm đều ôm gối thút thút khóc một mình cho đứa em còn trong bụng mẹ chưa kịp thấy mặt. Thanh thương đứa em trong bụng ấy lắm!

Đó chính là lý do sáng sớm hôm ấy tỉnh dậy, khi thấy trên người mình chẳng còn lấy một mảnh quần áo nào, nhỏ chẳng cần nghĩ ngợi nhiều mà nổi cáu với Duy. Nhờ có thai thì nhỏ biết tính thế nào đây. Trong khi còn chưa tới 1 năm nữa là đến “Ngày Tái Giá”? Trong khoảng thời gian này là khoảng thời gian mà những người trong tổ chức đấu đá nhau và Tử ma nữ là mục tiêu hàng đầu.

Khi đó với cương vị là một người chị, Thanh đã suy sụp như thế. Vậy thì nếu là ở cương vị của một người mẹ bị mất đi đứa con trong bụng, nhỏ sẽ cảm thấy thế nào? Chắc sẽ chết mất!

Lặng người đi với những dòng hồi tưởng, Thanh không tiếp tục cuộc nói chuyện điện thoại với nó nữa, im lặng nắm chặt điện thoại trong tay. Nó cũng biết ý, hiểu là con bạn thân đang kim nén nỗi mất mát vào trong nên cũng chẳng nói tiếp, âm thầm lặng lẽ gác máy.

Thở dài... nó cũng từng có suy nghĩ như Thanh vậy, rất sợ nhưng lại không tránh. Nó tin là mình có thể vẹn toàn được mọi thứ.

Nhìn vào chiếc điện thoại nằm trong tay, nó phân vân không biết có nên gọi không. Gọi một người biết cách xoa dịu đi nỗi đau lớn trong tim của cô gái nhỏ ngốc nghếch kia.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Valentine năm nay, mỗi trái tim đều mang theo một nỗi niềm riêng, một nỗi khắc khoải riêng, một nỗi cô đơn riêng.

Ai nói valentine chỉ dành cho những cặp đôi đang hạnh phúc, nếu có thể thì có lẽ để dành nó trở thành một ngày suy nghĩ thật sâu về tình yêu của bản thân thì vẫn hơn. Và có lẽ, năm nay, valentine sẽ rất buồn, có phải không???

Đứng ngay ban công ngược nhìn lên trời ngắm ánh trăng sáng trong đêm khuya tịch mịch, nó tựa người ra phía sau, dựa hẳn vào lồng ngực vững chắc của ai kia. Hắn đứng phía sau ôm eo nó, vùi đầu vào hóm cô, hít hà mùi hương thơm dịu dàng say mê kia. Hắn đứng là rất “nghiện” hương vị này!

– Anh...ngứa...! – Nó nhăn mặt, cố né cái cổ rời xa khỏi hắn.

– Nhưng anh thích! – Hắn bá đạo tuyên bố.

– Anh thật là mất hết sĩ diện. Cái tính hotboy kiêu ngạo đâu mất rồi? – Nó cười như trêu ghẹo.

– Hừ...em còn hỏi? Muốn theo đuổi lại để có được em, việc đầu tiên cần làm chẳng phải là vất bỏ mất thứ đó vào trong xó sao? Em khó chiều chết đi được. – Hắn nhăn mặt.

– Thì thế đấy. Em khó chiều đấy không thích thì bỏ đi. – Nó lớn giọng thách thức.

– Em nói đùa kiểu gì vậy? Làm sao mà bỏ được? Yêu còn không hết đã thế em bây giờ còn là của anh, anh phải có trách nhiệm với em chứ? Nói bỏ là bỏ được hay sao? Không bao giờ! – Hắn kiên quyết, điều này khiến trai nó ảm áp, ngọt ngào thật!

– Hừ! Hóa ra là do trách nhiệm sao? – Nó bĩu mọi nhưng trong lòng thì lại đang cười.

– Ấy...ý anh không phải thế. Ý anh là anh phải có trách nhiệm với người mà sau này sẽ trở về làm Vũ phu nhân của anh đó. – Hắn cười ranh mãnh, cúi thấp đầu tiến về phía gương mặt nó

– Em không thèm nhé! – Nó hất mặt.

– Ó...anh có bảo là em đâu? – Hắn chớp chớp mắt ngây thơ.

– Thế-thì-con-nào? – Nó gần từng tiếng, ánh mắt sắc lém nhìn hắn.

– Hi hi...em...bình tĩnh đã nhé! Là em chứ là ai? Anh chỉ đùa...không lẽ em lại không biết là anh đang đùa sao? – Hắn cười cầu hòa.

– Đùa mặc xác anh...nhưng em tin là quyền của em. Anh liệu làm sao thì làm! – Nó chẳng thềm bận tâm tới hắn nữa, tiếp tục ngắm trăng.

Vòng tay ảm áp bao vây lấy nó nhẹ siết chặt thêm, khoảnh khắc này thật ngọt ngào. Bỗng dưng, hắn lại lên tiếng:

– Valentine này...em thích quà gì? – Hắn dịu dàng hỏi.

– Hừm... – Nó nhún mày nhìn hắn như khó tin.

Cái tên này từ bao giờ hình thành cái thói quen hỏi nó muốn gì thế nhỉ?

– Valentine mà...không lẽ nào em lại không muốn có quà?

– Tất nhiên là muốn. Vậy anh nghĩ em thích gì? – Nó hơi cười.

– Chocolate? Hoa hồng? Nhẫn? Dây chuyền? Đá quý? – Hắn đảo mắt một vòng rồi liệt kê khiến nó trở mắt.

– Anh sành nhỉ? Tặng bao nhiêu em rồi mà rõ thế? – Nó cười trêu.

– Hừ...bình thường thôi. Mà không phải là anh tặng đứa con gái nào hết. Là do lúc trước khi em mất trí nhớ, năm nào anh chẳng tặng quà valentine cho em? Ngày đó hình như em rất có hứng thú với những thứ đó. – Hắn thành thật khai báo.

– Thế à? – Nó gật gù, trong lòng cười lạnh.

Thì ra là ngày đó, hắn nhớ hết những việc này sao?

– Vậy thì em muốn thứ gì, anh tặng. – Hắn gật đầu.

– ... – Nó không trả lời, khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Chocolate, hoa hồng, nhẫn, dây chuyền, đá quý...là một tiểu Trúc Lâm ngây ngô chấp nhận những món quà đó, không phải nó của hiện tại. Ngày đó đối

nó những món đồ này rất quý, rất đáng trân trọng nên giữ gìn rất kỹ. Là vì hân tặng chứ không phải là vì nó vốn là con gái nên mê mẩn những thứ đó.

Những món đồ như vậy, gia tộc Kiwasato chẳng hề thiếu. Nhưng vì nó là món quà của một người rất quan trọng nên, nó mới thấy những thứ đó đặc biệt hơn hẳn. Nhưng mà ở hiện tại kí ức đã bị đánh vỡ mất rồi. Nó thay đổi và tất cả mọi thứ cũng thay đổi theo.

– Tiểu Lâm! Em suy nghĩ gì thế? – Hân gọi nó.

– Chẳng có gì, chỉ là nghĩ đến một số thứ đã đánh rơi rồi vỡ nát... – Nó nhoen miệng cười có chút cô đơn.

Cũng đúng... là một số thứ đã đánh rơi rồi vỡ nát giống như khúc dạo đầu của cuộc tình này...

– Đánh rơi rồi vỡ nát? – Hân chau mày nhìn nó.

– Không có gì... vậy anh tính valentine tặng em những thứ ấy sao? – Nó cười đánh trống lảng.

– Hử? Vậy là em không muốn?

– Em không giống bọn con gái khác. Em là Venus những thứ đó không có giá trị. – Nó cười khẩy.

– Vậy em muốn thứ gì? – Hân siết chặt vòng tay, trong lòng lóe lên chút tia sáng.

– Một khẩu FR3000. – NÓ nhẹ nhàng thốt ra.

– Là khẩu súng tiền tiến nhất hiện nay sao? Nó vẫn còn đang nằm trong kì thử nghiệm của bộ quân sự Mĩ! – Hân cảm thán.

– Em không quan tâm. Chính vì nó chưa hoàn thiện nên em mới cần. Nếu có được khẩu súng đó thì với khả năng của Hải Anh, cũng không khó để FR3000 trở nên hoàn hảo. – Nó nhún nhẹ.

– Thế thì để anh tính cách. – Hân chẹp miệng.

– Hi... vậy thì cảm ơn anh trước. Thôi em xuống dưới làm chút thức ăn, anh có muốn ăn gì không? – Nó cười.

– Ừm... ừm Ý đi! – Hân suy nghĩ rồi trả lời.

– Ok anh yêu! – Nó gạt đầu rồi nhón chân, đặt lên môi hân một nụ hôn phớt rồi nhanh chân chạy khỏi hiện trường.

Hân nhìn theo bóng lưng nó khuất dần, bật cười. Thật là dễ thương! Có điều ngay sau đó nụ cười hân tự dưng tắt ngấm. Hân nhớ tới đôi mắt lúc ấy của nó, lúc nó nhắc đến thứ đã đánh rơi rồi vỡ tan. Đôi mắt đó như che giấu rất nhiều thứ, rất nhiều suy nghĩ. Nhiều đến nỗi đã vô tình để lộ ra!

Hân muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 85

Ngày 14 tháng 2 – Valentine

Ngay từ sáng sớm, lúc hân mở mắt đã không thấy nó đâu, ngó quanh khắp phòng cũng không thấy. Từ trong nhà cho tới ngoài sân, hân tìm đủ mọi góc ngách trong căn biệt thự cũng không thấy nó đâu.

Kì lạ thật!

Nó bình thường rất thích ngủ nướng, thế sao hôm nay lại đột xuất dậy sớm như thế? Đã vậy, mới sáng sớm thì có thể đi đâu được?

Hân xoa cằm đầy nghĩ ngợi, quay người bước và lại trong nhà thì cánh cổng biệt thự được mở ra nhờ hệ thống tự động, đánh động tới sự chú ý của hân.

Chiếc BMW màu xanh dương từ từ tiến vào rất nhẹ nhàng trước con mắt của hân. Nó từ trong xe bước ra, chưa kịp để hân mở miệng nói năng điều gì thì đã nhảy vào hòng hân trước:

– Xách hết đồ trong xe xuống bếp giúp em, em có chút chuyện! – Nó nói rồi đi thẳng, ngang qua hân mà không nói thêm gì nữa khiến Đấng Trọn Tròn

mất.

Giữ thế? Sao cái thái độ của nó hôm nay lạ vậy? Quay ngoắc 360 độ khiến hấn chẳng kịp đỡ.

Bình thường nếu nó đi về sẽ để cho hấn hỏi là đi đâu rồi ngoan ngoãn trả lời hết, thế mà sao hôm nay chưa gì đã cắt ngang hấn.

Mà thôi cũng kệ, chắc cũng tại cái “việc bận” mà nó cần làm như lúc này nó nói nên nó mới hấp tấp thế thôi, cũng chẳng có gì cần để mà phải suy nghĩ nhiều.

Hai tay rút túi quần, thông dong đi về phía xe nó, hấn mở cửa và thở dài đầy chán nản. Thảo nào nó bắt hấn xách! Trong đó là mấy túi đồ nó vừa mua ở siêu thị về, có 4 túi to và 3 túi nhỏ? Nó tính khuôn của cái siêu thị về chắc, đồ đâu mà làm thế này?

Khệ nệ xách một hồi, hấn mới đem tất cả vào sau bếp cho nó. Đang tính quay người lên phòng, hấn bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện:

“Cứ làm như thế đi!” – Nó cất giọng có phần mất bình tĩnh.

“...”

“Tôi đã bảo là anh cứ làm như vậy đi, hậu quả tôi tự chịu.” – Nó hơi gắt.

“...”

“Chắc chắn thành công, bảo với ông ấy là tôi sẽ tự tay dẫn tên phản bội ấy về chịu tội, không cần ông ấy phải lo lắng. Bấy nhiêu để dụ con cá lớn sa lưới coi như cũng không uổng phí.” – Nó khẳng định, răng cắn chặt môi dưới đến nỗi muốn rách cả môi.

“...”

“Việc đó tôi giao anh sắp xếp. Việc bố trí người tôi sẽ bàn lại với anh sau. Tôi muốn nghe kết quả vào 4 ngày nữa. Chậm nhất là ngày hôm đó mọi thứ đều phải chuẩn bị sẵn sàng hết cho tôi, còn nếu anh mà lo không xong thì đừng nhìn mặt tôi nữa!” – Nó nhạt giọng nói, sau đó gác máy ngay không nói chuyện nữa.

Cắt điện thoại trở vào trong túi, nó nhíu mày suy nghĩ. Việc này tạm thời chưa thể thông báo với mọi người, ít nhất bốn hôm nữa khi đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi hấn nói. Trong quá trình chuẩn bị chưa chắc đã không xảy ra sơ suất, nói điều này với những người còn lại không phải là cách hay. Nhất là ở thời điểm hiện tại.

Hải Anh, Vy và Thanh vẫn còn đang nằm trong tình trạng lơ ngơ vì dư âm của vụ xung đột tình cảm. Chuyện tình cảm của ba cô gái này mà không giải quyết sớm, e là sẽ ảnh hưởng đến công việc nên tốt nhất, cứ khoan hãy nói. Tối đâu rồi tính tiếp tối đó.

Hấn đứng dựa vào cánh cửa sau của bếp nhìn tấm lưng của nó. Cuộc đối thoại vừa rồi của nó, hấn nghe và đương nhiên, với chỉ số thông minh của hấn cũng đoán ra được 30% nội dung cuộc đối thoại vừa rồi.

Sơ qua, hấn có thể đoán là đây là một nhiệm vụ mới của Tứ ma nữ cùng Tứ hộ vệ, nội dung là bắt tên phản bội tổ chức về chịu sự trừng phạt. Có điều, hấn vẫn không rõ ý định của nó là gì? Nó tính dùng cách gì để bắt hấn ta, thậm chí đến mức trong tay chẳng có chút thông tin nào? Những thứ nó có hiện tại chỉ là những thông tin lí lịch giả nằm trong kho bảo mật của tổ chức, nhưng mà từ đó cũng chẳng thể làm gì được? Hấn đang rất trông chờ xem nó sẽ làm gì để tóm lấy tên phản bội ấy đây?

Nó đứng chep miệng không thêm suy nghĩ nữa, có chút đau đầu. Xoay người tính trở lại vào trong nhà, nó suýt nữa thì bị hù cho đứng tim vì hấn. Đáp vào mắt nó là hấn đang đứng dựa vào cửa sau của căn bếp, hai tay khoanh trước ngực rất lạnh nhạt.

Nó nhún một bên mày, không lẽ hấn đã nghe? Không phải chứ?!

– Anh đứng đây làm gì? Từ bao giờ? – Nó chau mày hỏi.

– Anh tìm em, đứng cũng được một lúc rồi. – Hấn nhún vai tỏ vẻ bình thường.

– Thế thì đã nghe được những gì? – Nó liếm nhẹ môi.

– ... – Hấn không trả lời nó, chỉ khẽ nhếch môi cười rồi lại quay người bước vào trong.

Nó nhìn theo hấn, cũng chẳng gọi lại chất vấn thêm. Thái độ ấy, nụ cười ấy...

Được thôi, nếu hấn đã muốn biết nó sẽ làm gì thì cứ chống mắt lên mà chờ, màn trình diễn đó thật sẽ không khiến hấn phải thất vọng đâu. Nó chấp nhận đánh cược, nghĩa là nó phải suy nghĩ đến cách chu toàn ọi thứ. Tuyệt đối không được phép xảy ra sai sót, phần thắng không nói trước cũng có thể rõ!

Màn mê lộn tóc trên tay, môi nó chợt kéo lên thành nụ cười quỷ dị.

Cắt bước vào trở lại trong bếp, nó bắt

tay vào chuẩn bị một bàn tiệc thật thịnh soạn cho ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Hải Anh thả hồn đi dạo trên con đường tràn ngập hương vị của ngày valentine, ánh mắt rất trong sáng thoáng nét buồn.

Cô nàng cứ lững lờ đi một mình giữa con phố. Lướt qua từng cặp đôi ân ái cùng nhau, thỏa sức bày tỏ nhìn cảm của mình vào ngày lễ tình nhân, môi Hải Anh vẽ nên nụ cười.

Năm nay là năm valentine thứ hai tính từ ngày cô nàng quen Thiên, có điều, cả hai mùa valentine, không một mùa nào là có được một buổi đi chơi trọn vẹn. Năm ngoái cũng vào dịp valentine, cả đám bắt ngờ bị dính vào một nhiệm vụ. Tất cả mọi lịch trình đều bị xáo trộn, kết quả là ngày valentine hôm đó không hề có hoa hồng, ánh nến. Đơn giản chỉ là một hộp quà.

Quà sao? Hải Anh dù có rộng rãi mấy cũng cảm thấy có chút không hài lòng. So với việc được tặng một món quà, đối với Hải Anh, được dành thời gian cùng Thiên hẹn hò như bao cặp đôi khác lại hạnh phúc hơn cả. Đối với nhỏ, quà không quan trọng, chỉ cần có Thiên là đủ.

Nén lại tiếng thở dài, đôi vai chợt run lên vì lạnh. Ngày đầu năm còn có chút lạnh vì mới sang xuân.

Dừng chân, bên cạnh cô nàng là tấm kính của một quán café. Nghiêng đầu sang một bên nhìn vào tấm kính, không hiểu sao dù chẳng thấy rõ nhưng Hải Anh thấy được vài giọt lấp lánh trên gò má, cảm thấy được rõ ràng hương vị mặn nóng ấm trên gương mặt mình.

Chỉ cần nghĩ tới là dễ khóc vậy sao?

Mím lại bờ môi, nước mắt đã rơi, thế thì Hải Anh sẽ tuyệt đối không để cho tiếng khóc bật lên.

Lấy bàn tay quét đi hàng nước, bước chân Hải Anh ngày một nhanh. Cô nàng phải đi khỏi đây càng nhanh càng tốt. Những cảm xúc ngọt ngào đó nếu cứ tiếp tục ở lại, sớm muộn cũng giết chết cô.

Hải Anh cũng chưa từng nghĩ sự việc diễn ra cách đây một tuần tại bar lại tồi tệ đến thế. Vốn dĩ cứ tưởng sẽ bị trách móc một chút rồi thôi, không ngờ lại khiến mấy người kia giận dữ đến vậy. Dù biết là do mấy người kia sợ tội nó bị làm phiền nhưng những lời nói của Nam với chị gái cô nàng lúc đó có phải là quá đáng lắm không?

Ừ thì cô nàng chấp nhận nếu nói Vy và Hải Anh cũng có phần sai trong việc này nhưng Nam nói thế thì thật sự đã tổn thương đến lòng tự trọng của cả hai mất rồi. Nói thế nào cũng được nhưng cũng không nên nghi ngờ tâm lòng của chị Vy đối với anh Nam chứ?

Đối với người con gái, trong tình yêu cần có sự tin tưởng. Chính vì tin tưởng nên trong khoảng thời gian 2 năm mà Vy và Hải Anh ở Pháp cách đây 3 năm, Vy mới không quản thức Nam, để mặc anh tự do cặp bồ với người khác. Tin tưởng nhưng lúc đó Hải Anh đã thật sự nghĩ: “Chẳng lẽ chị chưa từng lo sợ anh ấy sẽ quay lưng?”. Đáp lại cô nàng chỉ là câu nói: “Nam không phải loại người đó.”

Phải tin tưởng đến mức một mực chắc chắn rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra! Vy tuyệt đối đặt niềm tin với Nam. Vậy mà...

Nam thời gian đó còn cặp kè với người này người khác, Vy chỉ đơn giản là đến bar giải khuây. Thế thì lấy lý do gì trách cả đám tội nó? Tội nó hoàn toàn chưa vượt quá phạm vi cho phép của bản thân. Tội nó thoáng vì sống theo phong cách của Anh. Nhưng như thế thì đã sao? Thoáng không thể đánh đồng với buông thả!

Hải Anh bước càng ngày càng nhanh. Đêm nay sẽ là một đêm valentine buồn!

Thiên kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống che đi khuôn mặt, lầm lũi bước theo sau bóng dáng của người con gái mình yêu. Thiên hiểu rõ Hải Anh. Dù có là sát thủ máu lạnh, Hải Anh cũng vẫn là con gái. Vẫn yêu sự dịu dàng và lãng mạn như bao người và tất nhiên, cũng muốn có một tình yêu đẹp như cổ tích.

Đi theo Hải Anh qua từng con phố, Thiên kiên nhẫn không tiến lại gần, không nói cho cô nghe là anh đang ở phía sau. Cũng giống như con đường mà Hải Anh vẫn luôn bước đi, cũng có Thiên luôn luôn đứng đằng sau bao trọn mọi thứ, bảo vệ cô trong vòng tay của mình.

Đứng khóc chứ, thiên thần!

Bước chân nhanh dần theo bước chân của Hải Anh nhưng đến ngã tư thì lại mất dấu.

Ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc trong dòng người đông đúc, Thiên bất chợt cảm thấy bức bối khi không thấy Hải Anh.

Không phải chứ? Đầu mắt rồi?

Giữ ngã tư đường anh lạc mất em. Có khi nào trong dòng đời anh cũng để lạc mất? Để rồi đến khi bừng tỉnh giấc. Mới phát hiện chính mình đã thương tổn em quá nhiều?

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Mưa trút xuống nặng hạt trên thành phố vào buổi chiều buồn. Trong con hẻm nhỏ tối tăm không thấy ánh sáng, vị mằn mặn hòa cùng nước mưa, rơi xuống đất. Đầy chua chát, đắng ngắt và tủi thân...

Mái tóc dài màu nâu hạt dẻ thấm ướt nước mưa, dính chặt vào gương mặt xinh đẹp tuyệt nữ, môi mím chặt, mắt nhắm nghiền.

Vy đưa tay vuốt hết nước trên gương mặt rồi nhẹ mở mắt ra.

“Rằm”

Vy tức giận nện một đòn vèo bức tường đối diện. Vài miếng vụn gạch rơi xuống, thấm màu đỏ tươi của máu, bức tường lõm sâu một lỗ nhòe nhoẹt máu.

– Hức... – Vy nấc lên một tiếng rồi khụy hai chân xuống đất thất thần.

Nam là đồ ngốc, là đồ đáng ghét, là tên tiểu nhân!

Vy trách, gào lên trong lòng. Bấy nhiêu lâu này, hóa ra chỉ có mỗi Vy là có niềm tin với tình yêu này. Tin tưởng đến mức mãi đến lúc này mới chợt nhận ra là mù quáng. Phái! Là quá tin tưởng, là tin Nam hiểu cô, là tin Nam cũng sẽ tin tưởng mình như vậy!

Nhưng hóa ra ở cạnh Vy, Nam chẳng có chút cảm giác an toàn nào cả. Luôn sợ cô cấm sừng anh, luôn sợ cô phản bội trong khi Vy tin tưởng Nam đến như vậy. Thử hỏi như thế có công bằng hay không?

À...mà không đúng. Vốn dĩ chữ “công bằng” không hề tồn tại!

Vy không hề nghĩ Nam chưa từng có lòng tin với cô. Chính vì thế mới thất vọng đến mức này. Quá thất vọng!

Môi cong lên thành nụ cười gượng đầy nhạt nhẽo. Vy ngược lên trời nhắm mắt cho nước mưa táp vào mặt.

Hận vì niềm tin anh cho em không có.

Hận vì tất cả mọi thứ đã có cũng không khiến anh tin em.

Hận vì bản thân không đáng để tin tưởng.

Hận vì tình yêu anh chưa đủ lớn để có thể tin tưởng em.

Ở một nơi khác cũng có một con người cũng buồn như Vy.

Nam ngồi trên bàn làm việc, mắt nhìn chăm chăm vào khung hình bằng cả bức tường phía đối diện. Trong tấm hình là thiên thần hay là ác quỷ?

Và nếu Nam được trả lời, xin nói:

“Người tôi yêu vốn không phải là thiên thần! Mà là một ác quỷ có trái tim còn đẹp hơn cả thiên thần.”

Vy trong bức hình với nụ cười tươi năm 16 tuổi, mái tóc màu nâu hạt dẻ bồng bềnh thoảng bay trong gió, trên người là bộ váy xuống chấm gót màu trắng tinh. Phải là hình ảnh thực thụ của một thiên thần, nhưng mà là một thiên thần không-trọn- vẹn với đôi cánh hai màu đen trắng.

Đứng giữa cánh đồng hoa Lavender phát phơ buổi chiều mát, Vy quá đẹp!

Rời khỏi chỗ ngồi, Nam đặt bàn tay lên vuốt ve gương mặt trong tấm hình rất nhẹ nhàng. Đặt nụ hôn nhẹ lên đó, Nam mím môi lẩm bẩm:

– Anh xin lỗi...vợ yêu...!

Hít sâu một hơi, Nam xoay người nhanh chóng rời khỏi căn phòng rộng thênh thang. Một bức hình không thể lấp thỏa một nỗi nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Thanh một tay cầm đôi giày búp bê, một tay giữ chặt cái nón rộng vành đội trên đầu khỏi cơn gió to. Một chiếc áo ba lỗ đỏ, khoát ngoài áo len trắng cùng cái váy trắng dài qua đầu gối, Thanh nhìn rất dịu dàng với bộ trang phục này.

Đi dọc bờ biển, để cho từng cơn sóng nhỏ vừa vào bờ tấp vào chân mát lạnh, Thanh nhovn miệng cười vui vẻ. Nụ cười chẳng chút gượng gạo, rất ấm áp chứ không hề lạnh lùng.

Thanh suy nghĩ rất lâu, cả đêm không ngủ. Nhỏ biết là bản thân đã rất quá đáng với Duy nhưng mà nhỏ ám ảnh! Chính vì thế mà Nam luôn bảo bọc nhỏ rất kĩ càng, không để cho xã hội này tổn thương đến Thanh.

Cái vỏ bọc mạnh mẽ rất dễ vỡ khi bị chạm vào. Thả đôi giày trong tay xuống, làn nước lạnh ngắt tóe lên trúng vào quần áo Thanh, thật lạnh!

Mắt nhìn chăm chăm vào làn sóng cứ mãi vỗ về, mặc cho cơn gió khẽ lùa qua mái tóc cảm giác lúc này thật tuyệt!

Không gặp nhau thật nhớ! Nhưng chính vì những giây phút này ngẫm nghĩ mới thấy được tầm quan trọng của nhau.

Em lần tránh vì em ám ảnh.

Em căng thẳng vì em không dám đối mặt.

Em xin lỗi vì bản thân sợ hãi.

Nhưng làm ơn đừng như vậy mà ghét bỏ em.

Hung hăng nhấn mạnh chân ga, cơn Bugatti Veyron màu cam đen phóng đi bạt mạng trên đường cao tốc. Duy hiện tại đang rất bối rối, trong lòng như một mớ tơ vò.

Tối hôm qua, Phong gọi cho Duy. Và kết quả của cuộc nói chuyện đó là hiện tại Duy đang gấp rút đi tìm Thanh theo địa chỉ đã có được từ thằng bạn.

Cậu thật sự hối hận vì hành động hôm đó. Chỉ vì bản thân kiêu chể không tốt nên...

Duy đã vô tình làm Thanh phải khổ sở mấy ngày qua. Ở chung một nhà, đi ra đi vào chạm mặt nhau mà xem như không thấy, cảm giác đó rất khó chịu, rất không thoải mái.

Nhưng mà cũng chính vì thế, cậu mới phát hiện ở Thanh còn rất nhiều bí mật. Tất cả những tổn thương nằm sâu thẳm trong lòng người con gái ấy luôn được giấu kín rất hoàn hảo. Một nụ cười thật tươi, một nét bất cần đời bất chấp mọi thứ khiến cho vỏ bọc của nhỏ trở nên kiên cố. Lẽ ra ngay từ đầu Duy phải phát hiện ra điều này chứ?

Từ ma nữ hoàn hảo trong mắt mọi người, nhưng thật ra thì chỉ có chính họ mới biết bản thân mình bị tổn thương đến mức nào, bị khoét sâu một lỗ trong tâm can.

Bốn con người với bốn vỏ bọc kiên cố, trái tim yếu mềm và dễ lung lay hơn bất cứ ai chính là lý do vỏ bọc kia hoàn hảo. Hoàn hảo để làm gì? Để che giấu đi bản thân, che giấu đi vết thương mà chẳng ai trong họ muốn nhắc đến.

Gầm gừ đầy tức giận, Duy như nói với chính mình:

– Hừ...em là đồ ngốc! Em liệu mà ngồi yên một chỗ, đừng bắt anh phải đi tìm em rồi kéo em về!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88

Một mùi thơm nức mũi đánh thức hấn khỏi giường. Chóp chóp mắt mơ màng nhìn lên đồng hồ treo tường, đã gần 6g tối rồi sao?

Chắc... chắc tại mệt quá nên ngủ say đây mà!

Hấn thật sự chẳng biết nó muốn làm gì? Chỉ mới mới 10g sáng đã tổng cổ hấn lên phòng, giao một núi tài liệu của KK để giải quyết hộ. Chặt vật 5 tiếng đồng hồ, hấn mới có thể giải quyết xong. Đang tính chạy xuống nhà tìm nó thì đã thấy nó đứng ngay trước cửa nhìn hấn mỉm cười nhìn, ánh mắt gian gian.

Chưa kịp mở miệng nói nó đã xen ngang hấn, tặng cho hấn một cục tức to đùng. Nó bảo hấn ngủ đi, khi nào nó kêu hấn dậy rồi sau đó bỏ ra ngoài, chốt luôn khóa cửa. Ưc chế chuẩn bị phá đi vật cản đường, nó lại đứng bên ngoài buông một câu bình thản: “Phá đi rồi tối ra sofa mà ngủ!”

Khựng người, hấn đứng hình tròn mắt nhìn chăm chăm cánh cửa, một lúc sau mới hậm hực leo lên giường nhắm mắt ngủ. Hừ... lúc này xông ra ngoài thì làm được gì chứ?

Thôi thì chịu khó nghe lời nó để tối còn được lên giường ôm người đẹp ngủ dù có hơi ảm ức.

Và tất nhiên, chưa đầy 5ph sau, hấn chẳng còn có thể tức được nữa vì đã ngủ mất tiêu! Chóp mắt đến dậy đã gần 6g tối, đây là lần đầu tiên hấn ngủ trưa nhiều đến vậy.

Mang quần áo vào phòng tắm vsen rồi thay đồ hấn bước xuống nhà với quần short jeans và áo thun trắng.

Khịt... khịt...

Hấn hơi chep miệng. Mùi này rõ ràng là thịt nướng. Mà tại sao trong nhà lại có mùi thịt nướng? Là nó làm?

Lò dò theo mùi hương ra sau vườn, hấn nhìn theo tấm lưng nhỏ nhắn đang đứng quay lưng về phía hấn kia.

Một chiếc bàn gỗ trải khăn trắng thêu hoa, trên bàn là chén đĩa được bày sẵn đẹp mắt. Không có bóng bay, ánh nến lãng mạn thường hay có trong mấy bữa tiệc valentine thường gặp. Hấn cứ nghĩ nếu làm bữa tiệc, nó sẽ không thiếu chi tiết đó chứ?

Bước từ từ đến gần thân hình nhỏ nhắn đang cặm cùi nướng từng miếng thịt thơm lừng, tay không ngừng trở đều trên vỉ nướng, nóng đến mức mồ hôi thấm đầy làm hấn cảm động.

Nó “nhót” hấn trong phòng là vì muốn cho hấn bữa tiệc bất ngờ này sao?

Một tay vòng lấy tấm eo thon, một tay đưa lên quệt đi mồ hôi trên trán nó đầy ân cần, hấn mở miệng trách móc:

– Em không thấy nóng sao?

– Hi... một xíu thôi. Có chút này mà chịu không nổi thì làm được cái trò trông gì? – Nó cười nhăn nhó.

– Nhưng như thế không tốt. Thôi em lên lầu tắm rồi thay đồ đi, mấy thứ này cứ để đó anh làm tiếp cho. – Hấn chau mày, đẩy nó ra xa khỏi bếp nướng.

– Anh làm được không mà tranh? Em làm cực khổ lắm đấy đừng bắt em phải nhịn. – Nó nhìn hấn nghi ngờ.

– Đây... em xem thường anh? – Hấn hást mặt.

– Hừ... ai mà thèm! Kiêu căng! – Nó trề môi rồi ngung nguẩy đi vào trong, nhìn cái mặt nghênh nghênh kia thấy phát ghét! (Có thật là ghét được không???)

Hấn nhìn theo nó mỉm cười, đúng là trẻ con! Đây là người con gái hấn yêu đúng không? Vốn dĩ trước giờ đó vẫn là người hấn yêu, chỉ là cái tính cách kia là chính là con người thật sự của người đó trước khi mất đi một mảnh kí ức (Thật không??? @@).

Khẽ thở dài, hấn chẳng buồn nghĩ thêm mà quay đầu chăm chú vào đám thịt nướng nhìn ngon mắt kia.

Nó ngấm lại mình trong gương, một chiếc quần short jeans bạc màu, áo phông đen cùng với chùm tóc màu đỏ cột cao phía sau nhìn rất năng động. Dù gì thì cũng chỉ là ở nhà, không cần quá cầu kì vào chuyện ăn mặc.

Vui vẻ bước ra phía sân sau, nó vừa đi vừa hát vu vơ một điệu nhạc tâm trạng cực kì thoải mái. Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại chọt reo.

Nó nhìn vào màn hình sang nhấp nháy của điện thoại, hơi nhíu mày, lại chuyện gì nữa?

“Alo... lại xảy ra chuyện gì?” – Nó nhắc máy.

“Mọi thứ đã xong rồi.” – Từ đầu dây điện đàm trả lời.

“Xong rồi? Nhanh như vậy đã xong? Có chắc là mọi thứ ổn thỏa?” – Nó nhẩn mặt,

“Đã ổn, chắc chắn không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.”

“Tốt, tôi sẽ trực tiếp tìm cô ta để lo phần còn lại. Việc của anh đến đây là xong. Tôi cúp máy trước.” – Nó gạt đầu, đang tính nhấn nút tắt thì đầu dây bên kia lại chặn.

“Khoang đã!”

“Hừm... còn chuyện gì sao?” – Nó hơi khó chịu.

“Còn... Em có biết... Ropez hiện tại... đang ở đâu không?” – Đầu dây bên kia khó khăn nói.

“Ropez?” – Nó nhắc lại, khóe môi chột vô thức cong lên khi nghe thấy cái tên này từ miệng của người kia.

“Phải. Em biết không?” – Anh chàng xác nhận.

“Tìm chị ấy có việc gì?” – Nó đứng dựa lưng vào bức tường, nhàn nhã hỏi, hai tay khoanh trước ngực.

“Chỉ là... anh thấy cần tìm cô ấy thôi.” – Người kia hơi ấp úng trả lời.

“Cần? Tại sao cần tìm?” – Nó chẹp miệng rồi kặc đầu.

“Có một số chuyện riêng cần giải quyết, thế em có biết Ropez ở đâu không?”

“Biết thì sao mà không biết thì sao? Nếu muốn gặp anh chị ấy đã chẳng mất công chơi trò trốn tìm hể này rồi.”

“Nhưng anh cần tìm cô ấy. Rốt cuộc thì Ropez đang ở đâu?” – Chàng trai có vẻ mất kiên nhẫn.

“Hừ... muốn gặp chị ấy sao? Ok... cũng được thôi. Nếu tìm thấy Ropez thì vui lòng lấy mỗi nhữ từ tay chị ấy về, nói là mượn tạm rồi sẽ trả lại sau.” – Nó nhếch mép

“Mỗi nhữ? Thứ gì?” – Chàng trai khó hiểu.

“Black Wings...”, “Chìa khóa”,...”- Nó bình thản nói.

“Black Wings? Sao nó lại nằm trong tay Ropez?”

“Đừng hỏi nhiều, anh chỉ cần biết như thế thôi. Ropez hiện tại đang ở London, tổng giám đốc của chi nhánh Vũ gia.” – Nó vắn về lộn tóc.

“Thông tin anh cần biết tôi đã nói. Thế nhé, khi gặp Ropez thì nhớ chuyển lời hỏi thăm của tôi đến chị ấy. Và nhớ là, đừng tổn thương chị ấy, Kiệt!” – Nó chậm rãi dặn dò rồi gác máy ngay.

Ngón tay thon dài miết nhẹ lên bức tường trắng, vẽ thành những hình thù không xác định. Nói ra điều này với Kiệt, liệu có là tốt cho Ropez hay không?

Ropez cứ luôn miệng bảo mình không tránh né Kiệt nhưng chính bản thân chị lại hiểu rõ, bản thân mình sợ phải đối mặt đến mức nào. Sợ cái không khí gượng gạo, sợ lòng thương hại, sợ cái chữ “trách nhiệm” mà Kiệt phải vì chị gánh lấy. Ropez thật sự chẳng muốn thế.

Cuộc tình của hai người đó cứ luẩn quẩn một vòng chẳng tìm thấy lối thoát. Một người đã chấp nhận, vậy tại sao cả hai vẫn chưa khỏi dây dưa? Vậy rốt cuộc, cái đích đến của chuyện tình này là ở đâu mà tại sau nỗi đau cứ mãi kéo dài thế này?

Mang theo một bụng tâm trạng đi về phía sân sau, nó suýt bật cười vì cái hành động lén lút, vụng trộm của hấn.

Hấn đang vừa nướng vừa ăn! Mà hình như cái tốc độ ăn còn nhanh hơn cái tốc độ nướng. Không phải chứ? Hấn mà cũng có cái mặt đáng yêu này sao?

– Nay... anh đang ăn vụng đấy! – Nó nhẹ nhàng nhắc nhở.

– Hờ... ừm... Á...? – Hấn quay lại nhìn nó gạt đầu rồi ăn tiếp.

Nhưng mà miếng thịt vừa đưa lên tới miệng đã khựng lại. Não bộ hấn đã phân tích xong, người mới nói là nó!

– Haiz... thế đấy! Ăn tới mức còn chẳng nhận ra em... – Nó lắc đầu đầy cảm thán.

– Á... Tiểu Lâm! – Hấn cười trừ.

– Hừ...cười cái gì? Anh nói với em là anh nướng thịt mà? Em nhớ lúc này anh đâu có bảo là sẽ ăn? – Nó nhướn mày.

– Tại...tại nó hấp dẫn quá...nên...nên...anh...

– Anh ăn chứ gì? – Nó há mắt.

– Hừ...thì thế đấy! Nướng ra là để ăn, sớm muộn nó cũng vào bụng thôi. Có cần phải quan tâm? – Hấn hậm hực.

– Anh thật là...dối rồi hả? Em đã nói gì anh đâu? – Nó bật cười, chạy lại ôm hấn, đầu dụi dụi vào khuôn ngực rắn chắc kia.

– Thế ý em là gì? – Hấn thở hắt ra, cũng vòng tay lại ôm nó.

– Chẳng ý gì cả? Chỉ thấy bộ dạng ăn vụng của anh rất dễ thương. – Nó lắc đầu.

– Thật? – Hấn hơi nhướn mày.

– Em không đáng tin? – Nó ngẩn đầu nhìn hấn, nhú mày.

– Không...ý anh không phải thế... – Hấn vội vàng, đáng vẻ sợ như nó chuẩn bị giận.

– Thế thì tốt...không tin em thì tối nay anh chịu khó ra sofa mà ngủ. – Nó gật đầu hài lòng, môi cười nhẹ nhàng.

– Hi...sao anh dám... – Hấn cười gượng.

– Biết rồi...thịt sắp khét! – Nó gật đầu, há mắt về phía lò nướng.

– Á... – Hấn giật mình quay người về phía bếp lò đang bật bùng cháy, lật đặt trở mặt từng miếng thịt thơm lừng.

Nó ngồi xuống bàn, hai tay chống cằm nhìn người con trai đang vì mình mà chịu khó mà nướng từng miếng thịt khi. Hơi nóng từ bếp than bốc lên, phả vào mặt hấn nhỏ từng giọt mồ hôi.

Môi hơi mỉm cười khi thấy hấn bê cái đĩa thịt thật to, thật nóng và thật thơm nức mùi tới gần, nó nhanh nhẹn tới giúp hấn đặt lên bàn.

Đưa tay lên quạt mồ hôi của hấn, nó mở miệng hỏi thăm:

– Thế nào? Nóng lắm hả?

– Không có gì, chỉ một chút thôi. – Hấn lắc đầu, tay cầm chai rượu vang đỏ Pháp năm 1984 hào hạng rót ra 2 chiếc ly thủy tinh.

– Ừm...cứ nghĩ là làm bữa tiệc này tặng anh, ai ngờ lại phải nhờ anh nướng chút thịt. – Nó hơi cúi đầu.

– Có gì đâu chỉ cần ngồi cùng em ở đây là được rồi. Valentine vui vẻ! – Hấn giơ ly rượu lên, cười nhếch môi.

– Valentine vui vẻ! Hy vọng anh thích bữa tiệc. – Nó đáp lời, đưa ly rượu lên nhấp miệng.

– Tất nhiên anh thích. Có điều anh thấy cũng hơi tiếc, hôm nay anh chưa thể tặng quà valentine cho em. – Hấn gật đầu rồi bỗng thờ dãi.

– Sao thế? Chưa tặng kịp quà cũng chẳng sao, có gì mà phải thờ dãi? Nhưng mà sao lại chưa thể tặng vậy? – Nó lắc đầu cười khổ, có một chút như thế mà cũng phải xin lỗi. Bộ hấn nghĩ nó nhỏ nhen đến thế à?

– Ừm...khẩu súng em thích, anh đã cho người đi lấy được rồi. Có điều họ vẫn không chắc chắn nên cần anh sang đó xác nhận lại, nếu đúng thì mang về, còn không thì sẽ tiếp tục săn lùng. – Hấn giải thích.

– Nhanh thế đã lấy được rồi? Thật không thể phủ nhận năng lực làm việc của anh rất khá! – Nó hơi bất ngờ rồi tán thưởng.

– Ý em là trước giờ anh làm việc không tốt? – Hấn hơi cau mày.

– Không phải chỉ là thấy nên khen thì khen thôi. – Nó lắc đầu phủ nhận.

– Haiz...vậy lần này phải mất công

sang Mỹ một chuyến rồi. Anh không muốn xa em... – Hấn xịu mặt làm nũng.

– Xí...anh lắm điều thật nhá. Miệng lưỡi bắt đầu dẻo rồi rồi đó, học tập ai thế? – Nó nhìn hấn nguyễn dãi, gương mặt tỏ rõ vẻ khinh thường.

– Anh có học ai đâu?

– Thì thôi, mà anh khi nào sang Mĩ? – Nó nhún vai.

– Ừm, để nhanh nhanh trở về, anh tính ngay tối nay sẽ bay. – Hấn hơi trầm tư.

– Gấp thế làm gì? Huỷ vé máy bay tối nay đi. – Nó mỉm cười.

– Huỷ? Thế em muốn khi nào anh đi? – Hấn hơi bất ngờ, chẳng phải nó rất thích khẩu súng kia sao?

– Để từ từ rồi đi cùng với em. – Nó nháy mắt đầy ẩn ý.

– Đi cùng em? Em tính sang Mĩ? – Hấn nhìn nó chăm chú.

– Phải. Cuối tuần sau tại Las Vegas, ở casino của Trương gia tổ chức một buổi đấu giá đá quý. Những loại đá quý trong đó có bao gồm rất nhiều thể loại, từ nhiều thời đại khác nhau, chắc chắn sẽ tạo ra một làn sóng lớn. Quan trọng hơn, Killing và Monster cũng đã nhận được thiệp mời. Dù sao cũng là trong một giới xã hội đen, dù mình mạnh nhưng cũng phải cho người khác mặt mũi. Huống hồ thế lực của Trương gia cũng không kém chúng ta, thời điểm này tốt nhất là nên tạo mối quan hệ hoà bình chứ không phải là tạo hiềm khích. – Nó nói một tràng.

– Vậy là em quyết định tham gia? Anh không nghĩ lý do chỉ đơn giản như thế? – Hấn hơi nhướn mày.

Nó nghĩ hấn đơn thuần không hiểu lý do nó tham dự buổi đấu giá này? Hấn không tin với thế lực của dòng họ Kiwasato, Trương gia lại dám làm cản. Khẳng định có thể đây là nó lợi dụng cái cơ này để sang Mĩ làm nhiệm vụ.

Thậm chí hấn vẫn còn đang có suy nghĩ, việc nó nhờ vả Trương gia tổ chức ra cuộc đấu giá này thực sự không phải là không có khả năng.

Nó nhìn gương mặt hấn, môi không chủ động khẽ cong lên cười. Nó không phải không biết hấn nghĩ gì, từ câu nói đó của hấn cũng không khó đoán ra ẩn ý sâu xa bên trong. Đúng là chỉ có hấn hiểu nó rất rõ, kể cả thủ đoạn của nó cũng dần dần nắm bắt.

Nhưng mà dần dần nắm bắt thôi vẫn chưa đủ. Để theo được suy nghĩ của nó chưa từng có lấy một ai. Không phải vì lối suy nghĩ của nó khiến người khác không thể theo mà là cách để nó thực hiện cái lối suy nghĩ đó lại không giống với những suy nghĩ lúc đầu.

– Đừng nhìn em như thế. Đúng buổi đấu giá đó là do em tạo ra. – Nó hơi ngả người dựa vào sau ghế.

– Lý do? – Hấn thắc mắc.

– Nằm trong phán đoán của anh? Nhưng xin lỗi, hiện tại em vẫn chưa thể nào phổ biến nhiệm vụ, đợi sáng ngày mai họp em sẽ nói luôn một thể. – Nó hơi cười.

– Tuỳ em. Thôi, ngày valentine, đừng nhắc mấy chuyện đó nữa. – Hấn xua tay.

– Ok! – Nó gạt đầu cầm cùi xuống thưởng thức những miếng thịt nướng chất đầy công sức của mình.

Cả hai cùng nhau thưởng thức bữa tối, một khoảnh sân vườn im lặng bấy giờ lại náo nhiệt hẳn lên, tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

Đơn giản như thế thôi, chẳng cần hoa hồng, ánh nến lãng mạn, chẳng cần bóng bay hay nhà hàng xa hoa. Bên cạnh nhau như thế là đã đủ, là đã ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Chiếc xe Bugatti Veyron đỗ lại xa xa căn biệt thự trắng muốt xa hoa, nằm cách biệt và đối diện với mặt biển. Địa thế đẹp, khẳng định căn biệt thự kia cũng tốn kém không ít tiền đồ vào đó.

Duy đứng bên cạnh tựa lưng vào cửa xe, chăm chú nhìn vào thân ảnh nhỏ nhắn đang đứng trên ban công kia hóng gió. Thật sự là chẳng biết vì sao, Duy lại cảm thấy tất cả mọi cảnh đẹp trên đời đều không đẹp được như thế, cứ như tranh vẽ. Là tiên nữ? Không, thậm chí còn đẹp hơn!

“Tạch...tạch...”

Mưa bắt đầu đổ xuống từng hạt nặng nề, mới đầu chỉ là mưa phùn nhưng từ từ lại lớn lên. Chết tiệt! Sao lại mưa lúc này?

Duy cúi gắt. Mưa đã bắt đầu lớn, thế tại sao Thanh vẫn chưa chịu đi vào nhà? Nhỏ tính để mặc cho cảm lạnh luôn chắc. Cứ đứng chờ xem bao giờ Thanh mới trở vào trong, đến khi Duy chịu không nổi tính xông ra đuổi Thanh vào lại thì nhỏ ngoảnh mặt bước vào trong.

Thấy điều đó, Duy thở phào nhẹ nhõm nhưng mà Thanh đi vào rồi, làm sao cậu ngấm? Ngấm lại tự dưng thấy luyến tiếc rất nhiều.

Cả tuần lễ không nói với nhau câu nào, xem nhau như không khí khiến Duy thấy nhớ. Không có tiếng nói dịu dàng, những nhéo, mè nheo, không có những hành động thân mật, gần gũi, những cái ôm. Cảm thấy thật nhớ...

Duy cứ như thế đứng yên trong cơn mơ mà gặm nhấm cơn nhớ, suy nghĩ thật nhiều đến mức chẳng cảm thấy lạnh. Là do không để ý hay do những cảm giác ấm áp kia đã lấn mất cái lạnh giá của mưa?

Bỗng dưng, Duy cảm thấy nước mưa không còn thấm vào cơ thể nữa, không còn nước tấp vào mặt chảy xuống từng giọt. Là hết mưa sao?

Không phải! Rõ ràng vẫn còn nghe tiếng mưa cơ mà, vậy là sao?

– Anh là đồ ngốc sao? Không sợ cảm lạnh? – Thanh đứng đằng sau tay cầm chiếc ô trong suốt che cho cả hai, giọng nói có chút lạnh nhạt, có chút trách móc nhưng cũng có chút lo lắng.

– Thanh? – Duy bất chợt gọi theo bản năng, đang tính quay người thì bị Thanh chặn:

– Đừng quay lại! – Thanh hơi lớn tiếng, có chút hoảng loạn. Nhỏ chưa thể đối diện ngay lúc này.

– Thanh? Em làm sao? – Duy hơi lo lắng, cũng chịu đứng yên không quay lại nhìn hình dáng đó.

– Em... xin lỗi! – Thanh lặng lẽ cúi mặt, nước mắt lăn dài.

– Không... là anh... – Duy lại chuẩn bị quay người thì phải khựng ngay.

Thanh buông cái ô xuống, hai tay vòng qua eo Duy ôm chặt từ đằng sau, vùi mặt vào tấm lưng rộng kia mà nức nở.

Nhỏ... nhỏ không dám! Là nhỏ quá mềm yếu. Nhỏ sợ phải đối diện Duy. Là nhỏ sai, sai ngay từ đầu. Đáng lẽ không nên làm thế mới đúng.

Chỉ... chỉ là...

Hai bàn tay từ từ nắm chặt trước ngực áo sơ-mi của Duy, bàn tay nhỏ run run không theo nhịp điệu. Độ ẩm từ sau lưng truyền tới khiến Duy cảm thấy có chút gì đó thỏa mãn, cảm thấy được sự hiện hữu rõ ràng từ đằng sau.

Trái tim từ bức bối cũng dần dần chuyển sang hài lòng, đã một tuần rồi chưa nhận được hơi ấm ấy khiến cậu thấy thật chịu không nổi! Thật không hiểu từ lúc nào bản thân lại phụ thuộc vào người con gái này như vậy?!

Đưa bàn tay lên xoa xoa đôi tay nhỏ nhắn của Thanh, cử chỉ thật nâng niu như báu vật. Duy thở nhẹ ra một hơi, mở miệng:

– Thanh... em đừng khóc nữa. Là lỗi của anh, đáng lẽ phải hỏi ý kiến em. – Khánh cố gắng dỗ dành Thanh.

– Không... là em hành động thái quá. Chỉ vì... em... em sợ... – Thanh ngập ngừng nói.

– Em đừng nói thế. Rõ ràng vì anh hành động quá lỗ nên em mới phải như thế. Là tại anh nên em đừng khóc nữa. – Duy cung chiều dỗ dành Thanh.

– Không... em... – Thanh đang tính phản bác lại thì bỗng dưng Duy xoay người lại, chặn câu nói tiếp của nhỏ.

– Ừm... – Thanh khó khăn muốn kêu lên nhưng bất lực.

Ngọt quá!

Là hương vị thiếu mất mấy ngày vừa qua khiến Thanh điên đảo vì nhớ nhưng, khiến nhỏ khó lòng để mà chống cự lại được.

Môi lưỡi dây dưa mang theo hơi ấm không được cảm thụ nhiều ngày, khiến nụ hôn càng lúc càng sâu, càng quyến luyến mê đắm.

Duy đẩy người Thanh dựa vào thành xe, hai tay chống hai bên giam nhỏ trong lồng ngực. Nụ hôn ngọt ngào giữa cơn mưa trước căn biệt thự đối diện bãi biển. Thật sự cũng chưa từng tưởng tượng hai người lại có thể có phút giây ngọt ngào, lãng mạn này.

Hết hơi, Thanh đẩy nhẹ Duy ra, liếc mắt nhìn tên lưu manh trước mặt đã sắp trở thành dã thú, Thanh trong lòng chợt cảm thán: “Thật sự mình thích cảm giác đó đến như vậy sao?”

– Em rất hư chạy lung tung báo hại anh phải ra tận đây tìm. Các thiết bị liên lạc, dò tìm cũng đều chẳng tìm thấy em. Nếu không phải do Phong báo tin, chắc anh cũng chẳng nghĩ đến việc em ở nơi này. – Duy vẫn chưa chịu buông tha, lướt qua lướt lại trên môi Thanh.

– Hừ... là em cố tình tránh mặt anh, còn để anh tìm được? Đứng đắn một chút đi, không phải trong nhà! – Thanh thật có chút cau có vì bản thân cảm

thấy mình bắt đầu có chiều hướng phụ thuộc vào người đàn ông trước mặt quá nhiều.

Chỉ mới một tuần mà đã nhớ đến thất kinh bát đảo thế này.

– Tránh mặt anh? Em muốn đón valentine một mình? Không sợ cô đơn sao? – Duy trêu chọc.

– Nếu sợ thì đã chẳng làm. Hừ! – Thanh hất mặt.

– Rồi rồi là chỉ có mình anh không chịu được nên mới phải đi đến tận đây tìm em. Là anh nhớ chứ em không có. Trú Thanh thật sự một tuần qua anh rất nhớ em! – Duy thờ dài, nhưng bộ Thanh rồi âm trầm nói.

– Em... – Thanh bất chợt chẳng biết phải trả lời thế nào.

Là nhờ bắt nguồn cho cuộc chiến tranh lạnh này.

– Đừng nói gì hết. Chỉ cần ở cạnh anh là đủ. Một tuần qua cứ tỏ ra làm người xa lạ, anh đã rất sợ. Anh sợ cứ tiếp tục như thế, chúng ta sẽ đẩy nhau ra xa, không thể quay lại. Kì thực là anh chịu không nổi, nhớ đến mức bị nổi nhớ đó dày vò, gặm nhấm cực kì khó chịu. Em có hiểu cảm giác của anh không? Cũng từ đó anh mới phát hiện, không có em anh thật sống không nổi, tất cả mọi hoạt động của anh đều phụ thuộc vào em mất rồi. Anh không dám tưởng tượng, nếu một ngày không có em bên cạnh nữa anh sẽ ra sao? Sẽ chết? – Duy gục mặt vào vai của Thanh giọng trầm trầm nói.

Những ngày qua thực là cực hình, Duy đã bắt đầu hình thành một nỗi sợ mơ hồ, nếu một ngày thật sự Thanh không còn bên cạnh, cậu còn có thể hô hấp nổi để tiếp tục sống?

– Anh rõ ràng là đồ ngốc! Chính em khiến mọi chuyện xảy ra như vậy thì cần gì anh phải xin lỗi? Em không nhớ mọn nên em biết rõ ai mới chính là người sai. Nếu em không trái lời anh tới bar thì chúng ta đã không dẫn tới tình huống đó, sẽ không giận dỗi nhau. Là em sai! – Thanh đẩy Duy ra, nếu cứ tiếp tục để Duy vờn như thế, cả hai không biết sẽ làm gì tiếp theo.

– Em không sai, là ai quá đáng, kìm kẹp không cho em đi chơi nên em mới phải trốn đi. Là anh. – Duy lắc đầu, tay giữ chặt cằm của Thanh.

– Không. Anh sợ bọn sói già làm hại đến em nên mới cấm. Em không trách anh, chỉ là em có chút nông nổi. – Thanh không chịu.

– Là anh sai! – Duy chau mày, mặt dán sát mặt Thanh.

– Không phải, là em. – Thanh cũng không chịu thua. (Hai anh chị tính nhận lỗi đến bao giờ?!)

– Là anh... em đừng nói nữa! Nếu em cứ tiếp tục cãi, anh cũng chẳng ngại mà mang em lên giường đâu. Em thích giận dỗi thì giận, lúc đó anh không quan tâm. – Duy đe dọa.

– Anh!? Em không nói nữa là được... – Thanh tròn mắt nhìn Duy nhưng rồi cũng chịu thỏa hiệp.

– Thế mới ngoan chứ. – Duy dùng hai bàn tay ôm gọn khuôn mặt Thanh, dùng mũi cọ xát.

– Hừ... – Thanh dẫu môi, nơi đấy mắt hiện lên ý cười. Cả tuần lễ rồi mới có thể như thế này, thật là rất nhớ!

Cả hai cứ thế đứng trong cơn mưa, nói chuyện rất vui. Cơn mưa lạnh nhưng trái tim ấm áp đã lấp át tất cả. Hương vị ngọt ngào len lỏi trong tim mỗi người. Đơn giản chỉ cần như thế thôi. Yêu nhau rồi giận dỗi là chuyện thường tình nhưng chỉ cần một câu xin lỗi đơn giản là mọi thứ lại được xóa bỏ.

Valentine có mưa.

(Thế là có hai cặp Valentine hạnh phúc! Mọi người đoán hai cặp còn lại sẽ như thế nào?)

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

“Kính coong”

Chuông cửa reo, Vy lật đật chạy ra, trong lòng thật mong chờ một chút gì đó. Làm ơn đi, cô nhớ đến phát điên rồi! Chỉ cho Vy nhìn một chút thôi, không cần lâu đâu để thỏa nỗi nhớ đó, để khắc sâu hình ảnh đó vào tim một lần nữa.

Nhưng mà...

Lại thất vọng...

Trước mặt Vy chỉ là một nhân viên chuyển phát nhanh rất bình thường.

Anh chàng chuyển phát viên như sững sờ trước thiên thần trước mặt, nhìn chăm chăm mãi vào Vy cho đến khi cô lên tiếng. Vy khó chịu vì ánh mắt đó, nó làm cô nhớ tới lý do hai người giận nhau.

– Anh mang gì tới sao? – Vy cau mày, giọng nói lạnh nhạt pha và phần khó chịu.

– À...ừ...có người gửi bưu phẩm cho cô. Của cô đây. Phiên cô kí giúp tôi. – Anh chàng chuyển phát viên như giật mình bừng tỉnh khỏi cơn mộng, lật đặt giao chiếc hộp cho Vy rồi chìa cho cô tờ giấy xác nhận.

– Xong rồi, anh có thể đi! – Vy nhanh tay đặt bút kí tên rồi bỏ vào thùng trong nhà, không thèm nhìn lại khiến anh chàng thất vọng.

Nhìn chiếc hộp vừa nhận được, Vy có chút xót xa, nước mắt đã dâng lên chực trào. Bưu phẩm là một chiếc hộp hình chữ nhật màu đỏ bắt mắt cùng dây nơ ruy băng màu trắng có ren. Món quà này làm Vy nhớ tới cái ngày mà Nam mở lời yêu cô. Cũng là một hộp quà màu đỏ dây ruy băng trắng. Cho đến bây giờ, Vy vẫn giữ chiếc hộp cất giữ yêu thương ấy rất cẩn thận.

Chốt cửa phòng, Vy nhẹ nhàng đặt chiếc hộp lên mặt bàn làm việc. Bàn tay run run kéo sợi dây ruy băng rồi mở nắp hộp. Thứ bên trong khiến Vy muốn ngã bệt xuống đất.

Vy một tay chống vào bức tường bên cạnh để đứng vững, một tay che miệng để tránh bật ra tiếng khóc. Hoa Laverder! Vy thích nhất hoa Laverder và thứ hoa ấy đang hiện diện bên trong hộp. Từng bông hoa được cắt mất thân, sắp đều nhau che kín hết trong hộp. Trên lớp hoa Laverder rực đẹp để ấy là một cuộn giấy, luôn qua một một chiếc nhãn pha lê trong suốt như giọt nước.

Hai bàn tay nâng niu, run run cầm cuộn giấy lên, Vy từ từ kéo cuộn giấy ra khỏi chiếc nhãn. Chiếc nhãn này rất quen thuộc....

Cách đây 5 năm, lúc vừa quen nhau, Vy và Nam từng đi vào một tiệm trang sức. Với gia thế này, Nam chẳng khó khăn để mua cho Vy một chiếc nhẫn thật đẹp và thật có giá trị. Nhưng cuối cùng chính Vy đã ngăn Nam lại. Cô nói:

“Đừng mua lúc này, em muốn chiếc nhẫn này là chiếc nhẫn cưới của chúng ta. Nếu chúng ta kết hôn thì hãy mua nó chứ lúc này vẫn chưa cần. Chỉ cần hứa là anh sẽ không quên những điều em vừa nói là được. Em chỉ muốn chiếc nhẫn này làm nhẫn cưới.” Vy cười vui vẻ nhìn Nam.

Và hiện tại, trước mặt Vy là chiếc nhẫn của năm nào mà Vy cứ một mực cho là nhẫn cưới!

Bàn tay nâng niu chiếc nhẫn, mang vào ngón áp út. Vừa như in! Như thể nó từ lúc được làm ra đã định là của cô. Vui sướng không thể kìm nén trở thành những giọt nước mắt lăn dài trên bờ má.

Đứng tựa lưng vào tường, Vy dùng một tay ôm chặt nơi con tim đang đập rất nhanh. Một cảm xúc mãnh liệt trào dâng. Tư vị ngọt ngào len lỏi vào từng tế bào li ti, niềm hạnh phúc vỡ òa trong những cơn xúc động không ngừng.

Là thật sao?

Không phải mơ?

Có phải hay không cô là người hạnh phúc nhất?

Đưa mắt về phía bàn, là tờ giấy bên trong chiếc nhẫn. Trong đó viết những gì?

Vy vội vàng đọc từng nét chữ quen thuộc, tuy không đẹp nhưng có thể nhìn. Quan trọng hơn là do chính tay người con trai đó viết từng câu từng chữ trau chuốt dành cho cô. Dù thật sự là lời ong bướm nhưng dù sao Vy cũng là con gái, cũng liều xiêu theo những lời nói ngọt ngào đó.

“Gửi vợ yêu, Hải Vy!

Chắc em giận anh lắm nhỉ? Cũng đúng thôi, là chính anh đã không yên tâm về em, là vẫn chưa có thể đặt hoàn toàn đặt niềm tin vào em. Anh xin lỗi vì điều đó. Anh thực sự hối hận, rất hận bản thân. Đáng lẽ anh phải tin em nhiều hơn nữa vì giữa chúng ta có tình yêu, mà tình yêu thì vĩnh viễn không thể thiếu sự tin tưởng. Chỉ vì em là tâm điểm chú ý của biết bao người đàn ông, anh chỉ sợ họ sẽ cướp mất thiên thần của anh. Anh rất sợ. Thực sự rất sợ! Nỗi sợ đó đeo bám anh mãi như một nỗi ám ảnh!

Anh xin lỗi!

Anh không nghĩ những lời nói trong lúc tức giận đó lại khiến em tổn thương sâu đến vậy. Anh là thằng tồi phải không? Vì không thể tin chính người con gái của mình mà ngược lại còn đẩy cả hai ra xa. Anh thật là không xứng đáng với sự tin tưởng của em!

Nhưng mà anh yêu em. Yêu em. Rất yêu em. Yêu em đến phát điên, như thể nó còn quan trọng hơn cả anh. Nếu em đồng ý với điều kiện của anh, hãy kí tên vào tờ giấy kèm theo. Anh thật sự mong rằng em không từ chối. Làm ơn đừng bỏ lại anh phía sau em!

Chúng ta kết hôn nhé!?”

Kèm theo còn một tờ giấy khác, là: Giấy đăng kí kết hôn

Vy bất ngờ. Đến nỗi hô hấp dường như cũng quên mất. Cô chưa từng tưởng tượng đến một ngày cả hai sẽ chính thức trở thành vợ thành chồng, cùng bước đi trên một con đường nãi mãi cho đến khi chết đi. Cũng bởi vì Vy chỉ muốn đắm chìm trong hiện tại, không dám nghĩ tới những thứ xa xôi hơn. Con đường của cô đi là thế nào, tất nhiên cô hiểu.

Khái niệm tương lai không có đối với những kẻ như cô. Hôm nay mình giết ai đó, ai có thể nói trước ngày mai sẽ không có người quay lại giết cô? Thế nên thay vì suy nghĩ về những thứ quá xa xôi ấy, Vy chỉ muốn hưởng thụ trọn vẹn những ngày tháng còn lại cùng Nam (Sao giống bị bệnh nan y khó chữa, sắp hết thời gian quá vậy!?!)

Nắm chặt tờ giấy trong tay, Vy do dự rồi run run đặt bút xuống tạo thành một chữ kí rất đẹp. Có ai nhìn vào mà biết được, bên trong chữ kí đó là những hạnh phúc, ngọt ngào, những xúc động và tình yêu quá mức sâu sắc.

Buông cây bút, Vy bật khóc nức nở. Cố gắng kìm nén hết những tiếng nấc vào trong, Vy chạy tới cửa phòng mở toan ra.

Người đứng bên ngoài dường như hơi bất ngờ khi cánh cửa mở, càng bất ngờ hơn khi Vy đã chồm người kéo đầu mình xuống, ấn lên môi một nụ hôn thật nặn vì mùi vị nước mắt.

Đưa cái lưỡi vào khuấy đảo, Vy gần như phát điên.

Không bất cứ một hành động chống cự, hai người dây dưa với nhau giữa hai hơi thở nóng ấm

– Nam... – Vy thều thào kêu.

– Anh đây... – Nam nhẹ nhàng đáp lời cô, môi lưỡi vẫn tiếp tục quấn quýt.

– Em yêu anh... – Vy có chút chật vật nói.

– Anh cũng thế. – Nam đáp lời Vy

– Em đồng ý... làm vợ... anh... – Vy ôm chặt cổ Nam, nhắm mắt tận hưởng tư vị ngọt ngào.

– ... – Nam không trả lời, im lặng đẩy Vy vào bức tường trong phòng rồi nhanh tay đóng cửa, khóa trái.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Hải Anh đứng ngoài cổng biệt thự nhìn vào, môi nở nụ cười yên tâm. Vậy là xong. Có lẽ hai người đó làm lành với nhau rồi. Với cương vị là một người em, Hải Anh hạnh phúc khi chị mình đã hoàn thành được tình yêu mà chính cô vun đắp.

Nhìn vào lại màn hình điện thoại, Hải Anh bất chợt cười một tiếng. Thật không ngờ, Nam lại leo cổng vào nhà để tìm Vy, anh muốn cho Vy bất ngờ nên không nhấn chuông đành phải làm cách đó. Vậy là để an toàn vào trong, Nam phải gọi điện thoại cho Hải Anh, nhờ cô nàng gỡ bỏ hệ thống an ninh tạm thời một lúc. Thật là!

Cắt điện thoại vào trở lại túi xách, Hải Anh nhìn đồng hồ trên tay, cũng đã 8g tối.

Nhìn lên bầu trời đêm, thật khó thấy sao vì đèn đường. Cùng như không thể giới này, Hải Anh chẳng thể dễ dàng tìm thấy Thiên giữa biển người mê mông.

Valentine năm nay, ai cũng buồn và chính bản thân Hải Anh cũng thế. Rất buồn.

– Em suy nghĩ gì vậy? – Thiên đứng sau lưng Hải Anh, dựa vào bức tường cổng biệt thự.

– Hửm? Anh theo em từ lúc nào? – Hải Anh hơi giật mình quay đầu nhìn rồi lại ngược lên nhìn trời.

– Từ lúc có một cô gái rất ngốc nghếch, đi dạo phố một mình rồi lại khóc. Vì sao phải làm vậy chứ? – Thiên nói, giọng khàn đặc như kim nén.

– Anh thấy sao? – Hải Anh hơi mím môi nhưng vẫn không nhìn Thiên.

– Ừm... – Thiên ậm ừ.

– Vậy đi theo em làm gì? Em không bảo anh đi theo. – Hải Anh hỏi.

– Vì anh lo cho em. Valentine... thật sự em có nghĩ bản thân muốn một mình? – Thiên hơi trầm tư một chút rồi hỏi.

– Có lẽ là không. Em không thích cảm giác cô đơn một mình đi trên phố như sáng nay. Nó mang em trở về những cảm giác ngày đó, ngày em vẫn chưa có anh bên cạnh, vẫn còn là người đi phía sau anh. Đến khi nhớ lại những cảm giác đó, em không hiểu sao từng ấy thời gian mình lại có thể chịu đựng nổi nhỉ? Hay là vì thời gian qua đã phụ thuộc vào anh quá nhiều? Đến mức chỉ cần thiếu vắng là ngạt thở sống không nổi? – Hải Anh chậm rãi nói, thanh âm đều thấp xuống khiến Thiên chẳng thể đoán ra được cảm xúc của cô nàng.

– Vậy tại sao không nói chuyện với anh? Em không nói chuyện làm anh cảm thấy rất nhớ. – Thiên ôm lấy Hải Anh từ đằng sau.

– Chẳng phải anh giận em? – Hải Anh cau mày hỏi.

– Không hề. Chẳng giận đối gì cả, chỉ là anh thấy lúc Nam và Vy cãi nhau, ánh nhìn của em làm anh nghĩ em hiện tại chẳng muốn gặp anh. – Thiên thành thật thú nhận.

– Thật vậy sao? – Hải Anh nắm lấy bàn tay anh.

– Thật. Vậy thì giờ em có muốn đi chơi không? Valentine, chẳng lẽ em muốn chúng ta chỉ đứng đây tâm tình? – Thiên cười nhẹ, hôn lên mái tóc Hải Anh.

– Không đòi nào. Em còn rất nhiều kế hoạch cho ngày hôm nay của chúng ta. Đầu tiên sẽ đi ăn tối trước, rồi sau đó xem phim, rồi lại đi ăn kem... – Hải Anh huyền thuyên, tay kéo Thiên rời khỏi đó.

Thiên mỉm cười ảm áp nhìn người con gái đi trước kéo tay anh theo. Đây mới chính là Hải Anh của anh, một cô gái chỉ đơn thuần trong tình yêu mà thôi.

Ngày Valentine năm nay, thật sự buồn nhưng đổi lại sau những giọt nước mắt là nụ cười thật sự, là hạnh phúc trọn vẹn mà ai cũng khao khát.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Nó ngồi trước bàn làm việc trong căn phòng bí mật sau chiếc tủ rượu ở phòng bếp, một tay cầm điện thoại áp vào tai, một tay gõ gõ lên mặt bàn kính, lâu lâu lại lướt trên màn hình cảm ứng của chiếc laptop trước mặt tìm một ít thông tin cần thiết.

Tại thành phố Paris xa hoa của Pháp, tại một căn phòng trên tòa cao ốc cao có một cô gái với mái tóc đen truyền thống của người châu Á, trên người quấn một chiếc khăn tắm khá ngắn. Hơi nước đọng trên làn da trắng nhẵn mịn thật khiến cho người khác thêm khát. Cô gái tay cầm điện thoại đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ngắm tháp Eiffel đã lên đèn sáng rực rỡ đối diện qua khung cửa kính.

“Alo...” – Cô gái lạnh nhạt nói, tay còn lại day day huyết thái dương.

“Xin chào. Khỏe không?” – Giọng nói của nó vang lên, có vẻ cợt nhả.

“Phải, rất khỏe. Nhờ phúc một số người mà đây sống rất khỏe.” – Cô gái có hơi cau mày trả lời.

“Hahaha... thế sao? Vậy thì tốt rồi. Tôi cứ sợ cô không khỏe.” – Nó bật cười, tiếng cười truyền sang đầu dây bên này khiến cô gái có chút tức giận.

“Hừ... cuối cùng là có chuyện gì? Thiết nghĩ nếu không có vấn đề quan trọng, rỗng sẽ không đến tìm tôi.” – Cô gái thờ ơ hất ra.

“Đừng nói giọng điệu như thể tôi đang lợi dụng cô.” – Nó nhếch mép.

“Chẳng phải sao? Chuyện sắp diễn ra tại Las Vegas có dính tới Trương gia, không phải cô làm thì ai làm? Đừng nghĩ tôi không rõ thủ đoạn của cô, ai không thể hiểu chứ tôi thì dư khả năng đấy. Cô đừng nghĩ chỉ có mỗi mình mình là tài giỏi.” – Cô gái có hơi bất đắc dĩ, chán nản nói.

“Cũng phải... nếu cô không đoán ra được ai là người làm việc đó, cô không xứng đáng là Trương Nhã Ngọc mà tôi từng biết.” – Nó liếm nhẹ môi.

“Kiwamoto Trúc Lâm! Tôi hỏi cô, cuối cùng là cô muốn dùng Trương gia của tôi làm gì? Hình như cô đã quên, Mĩ và Pháp và địa bàn của tôi, chứ không phải của cô.” – Nhã Ngọc có chút nhắc nhở.

“Không cần nói, điều này tôi chưa từng quên.”

“Thế thì cô muốn làm gì? Dù chúng ta mãi mãi là đối thủ, tôi cũng không ác độc đến mức dồn cô vào bước đường cùng.” – Nhã Ngọc cười bí hiểm.

“Haha... quả thật, trên thế giới này, người có thể làm đối thủ của tôi chỉ mình cô. Chủ nhân của nhà họ Trương quả thật là một người không hề tầm thường, tôi chỉ mới chuẩn bị mà giờ đã thấy cô nắm bắt tin tức này rồi.” – Nó bật cười.

Chính xác, người con gái nó đang nói chuyện là con người không hề đơn giản, cũng giống như nó. Chỉ số thông minh cả hai xấp xỉ nhau, thủ đoạn cùng lối suy nghĩ cũng gần như tương tự. Có thể nói, con người kinh khủng này là đối thủ chưa từng phân biệt thắng thua với nó trong 5 năm qua.

Cũng may, người này là bạn, tuy là đối thủ nhưng cũng có tình bạn ở giữa. Nó thật không dám nghĩ, nếu à kẻ thù, cuộc chiến này sẽ kéo dài bao lâu?

“Cô khen tôi thật sao?” – Nhã Ngọc có chút cao hứng.

“Phải, nhưng mà có điều hình như cô đã quên? Tôi là Venus không cần đến cô tôi cũng vẫn còn rất nhiều cách để đạt được mục đích của mình.” – Nó mỉm cười.

“Đúng rồi nhỉ? Sao tôi không nghĩ ra? Nếu đã vậy thì tôi tin chắc, những kẻ sách còn lại của cô không hoàn hảo bằng cách này, nên cô mới lựa chọn nó?” – Nhã Ngọc bật cười.

“Không, tôi tìm cô không chỉ còn công việc mà còn về vấn đề khác nữa.” – Nó có chút bất đắc dĩ thờ dài.

“Vấn đề khác? Lại là chuyện đó sao?” – Nhã Ngọc hơi nhướn một bên mày, cô cũng đã đoán ra chuyện ngoài lề mà nó muốn đề cập.

“Phải, cô vẫn tuyệt không muốn nói ra?” – Nó nhún mày.

“Tôi vẫn sẽ không thay đổi câu trả lời của mình.”

“Tại sao cô lại không muốn nói? Nhất thiết phải giấu tôi việc ấy? Từ đó thời gian không tra ra được một chút thông tin nào, thực hết cách nên mới phải hỏi cô. Tôi không tra ra nhưng tôi biết cô chắc chắn biết rõ. Nói cho tôi, Hạo Khang đang ở đâu?” – Nó gần từng tiếng.

Trương Nhã Ngọc: Hiện tại là chủ nhân của Trương gia – một gia tộc hắc đạo đã ba đời buôn bán vũ khí. Cô cùng tham gia khóa huấn luyện của D.E.A.T.H cùng với nó. Có thể nói, trên đời này, đây mới chính là đối thủ mà nó lúc nào cũng rất quan tâm. Cả hai tuy là đối thủ nhưng không xem nhau là kẻ thù, có thể gọi là bạn. Hiện tại đã rút khỏi D.E.A.T.H vì lý do còn phải quản lý gia tộc, đồng thời cũng là cháu của Vĩnh Phước, em họ Kiệt. IQ: 299/300.

Tất cả mọi người hiện tại đang tập trung tại căn phòng bí mật, ngồi xung quanh chiếc bàn dài nhìn nó, trước mắt cả lũ đều là laptop đã khởi động sẵn.

Cả đám im lặng theo dõi từng chuyển biến cảm xúc trên gương mặt nó. Đáng tiếc là chẳng thể nào phát hiện ra bất cứ thứ gì. Là một khuôn mặt lạnh tanh, không một chút cảm xúc này. Đã thật lâu rồi chưa nhìn thấy bộ mặt đó của nó khiến mọi người cảm thấy thực ngỡ ngàng.

– Lâm... có chuyện gì xảy ra với mày sao? – Thanh rụt rè lên tiếng.

– Không. – Nó trả lời cụt ngủn.

– Thế thì đừng trưng ra bộ mặt đó nữa. Mày muốn đóng băng hết cả mọi người ở đây à? – Thanh đập hai tay xuống bàn, đứng bật dậy.

– Từ lúc nào mà mày quên phép tắc ở đây hết rồi vậy? – Nó lạnh tanh nói.

– Tao không quên phép tắc, chỉ là muốn nhắc nhở mày thôi. – Thanh gằn giọng.

– Thôi nào... hai người đừng cò như thế nữa. Rót cuộc thì chúng ta lại có nhiệm vụ gì? – Hải Anh lên tiếng xen ngang rồi lảng chủ đề, mắt nháy nháy cho Thanh như bảo nhớ ngồi xuống, bình tĩnh lại.

– Hừ... – Nó nhìn thấy ám hiệu của Hải Anh dành cho Thanh, không nói, tay chỉ lướt vào cái trên màn hình laptop cả mình để gửi thông tin thu thập được vào laptop mọi người.

Mọi thứ chìm vào im lặng, mọi người chăm chú xem xem đối tượng của nhiệm vụ này là ai.

Thật ngoài sức tưởng tượng, Vy có chút cau mày, Hải Anh có chút khinh bỉ, Thanh thì nhìn những dòng thông tin với ánh mắt lạnh nhạt chẳng muốn quan tâm. Với những biến hóa đó trên gương mặt, bốn tên con trai chẳng nói bất cứ thứ gì, biểu cảm vẫn như bình thường, cực kỳ bình thản.

Hai tay chống xuống mặt bàn làm điểm tựa, nó đứng nhìn mọi người, buông lời hỏi:

– Cảm thấy sự việc này thế nào? – Nó nhướn mày.

– ... – Bốn người con trai không trả lời, chỉ lắc đầu như thể không có ý kiến.

– Không khó để đoán ra. – Đến khi nó đưa mắt sang, cả Vy, Hải Anh và Thanh đều đồng thanh nói.

– Có vẻ mấy người sẽ đoán được người tên Jackie sẽ phản bội tổ chức? – Hấn nhướn mày.

– Ừm... mọi hành động của ông ta bị tội này quan sát từ lâu rồi. Thái độ tăng bốc của lão già đó không phải là thầy không nhận ra. Hấn lúc đầu mới làm chỉ là một nhân viên hành chính bình thường, nhờ chút thủ đoạn nên mới leo lên thành người kề cạnh của thầy. Đáng tiếc, thầy cho hấn leo lên vị trí đó không phải vì năng lực của hấn mà là để tiện theo dõi. Ngay từ đầu, thầy đã nhìn ra con người ấy sớm muộn gì cũng sẽ phản bội lại tổ chức. – Vy giải thích.

– Ra thế. – Hấn gật đầu tỏ ý hiểu.

– Vậy kế hoạch lần này là gì? Yêu cầu của tổ chức? – Duy lên tiếng.

– Giết cũng được, mang về tổ chức cho họ xử tội cũng được, miễn sao tóm gọn không để hấn ta trở thành mối nguy hại. – Nó chậm rãi từng tiếng.

– Ok. Phổ biến kế hoạch đi. – Vy gật gù.

– Trước mắt, chúng ta sẽ lên đường đi Las Vegas, thời gian cụ thể là 4 ngày nữa, mong mọi người chuẩn bị. Mục tiêu sẽ là cuộc đấu giá đá quý của casino lớn nhất của Trương gia, chắc chắn hấn sẽ đến đó.

– Trương gia? – Gần như tất cả mọi người đều đồng thanh, trừ hấn và Duy là không.

– Có chuyện gì sao? – Hấn cảm thấy có điều không ổn.

– Trương gia? Vào casino của họ ư là hơi khó. Trương gia vốn dĩ là một gia tộc thuộc hắc bang, chuyên mua bán vũ khí. Thật sự thì nhắc đến tên thì khá nhiều quan chức cấp cao cũng phải e sợ. Nếu đã là một cuộc đấu giá, chắc chắn mạng lưới bảo vệ rất nghiêm, làm sao chúng ta vào? – Duy nói ra suy nghĩ.

– Anh bị ngốc sao? Cuộc đấu giá lần này mở ra, tất cả các bang hội xã hội đen lớn đều được mời tham dự. Anh mang Killing với Monster vút vào xó nào rồi hả? – Thanh lên giọng dạy dỗ Duy.

– Anh đâu biết? – Duy tỏ vẻ vô tội.

– Thế chúng ta sẽ dùng danh phận đó tiến vào hội trường đấu giá sao? Nhưng mà rút cuộc, ở buổi đấu giá đó lại có thứ gì để dụ dỗ hấn chứ? Tin là đá quý tầm thường cũng chẳng là gì trong mắt hấn. – Hải Anh hơi xoa cằm.

– Phải, đối với hấn, những viên đá đó không hề có giá trị. Nhưng thứ hấn muốn tìm lại là thứ khác. Đạo gần đây đã hình thành nên tin đồn, tại buổi đấu giá ấy sẽ xuất hiện một viên đá đặc biệt: Black Wings – Nó hơi cong môi.

– Black Wings? – Cả đám gần như thét lên trong phòng.

Có lẽ mọi người không đoán ra được, cuối cùng sẽ thành công? Theo những gì kế hoạch nó đã trình bày, cơ hội thành công rất thấp. Ai mà biết được, sự thật là toàn bộ kế hoạch vẫn chưa được nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Cuối tuần, Las Vegas

Trên đất Mĩ, 9g chưa thể gọi là tối vì cuộc chơi giờ mới chính thức bắt đầu!

Trên chiếc Lamborghini Aventado vừa đậu lại trước cổng casino lớn bậc nhất Las Vegas, một nụ cười nguy hiểm xuất hiện.

Tất cả mọi người nhìn vào chiếc xe cũng thừa sức đoán được người bên trong hẳn là người không hề tầm thường, phải là gia sản kết xù mới có thể tậu được một chiếc siêu xe như thế này.

Từ ghế lái của chiếc siêu xe, một chàng trai cao lớn, tướng mạo đẹp cùng với gương mặt tựa như điêu khắc bước xuống khiến biết bao nhiêu cô gái đứng gần xa cũng phải điên đảo vì ánh hào quang tỏa ra từ người chàng trai.

Áo sơ-mi đen, vest đen, quần tây đen và giày da đen bóng, chàng trai vừa bước xuống đồ tủa ra một sát khí bức người, hẳn là đang cau có bức bối chuyện gì đó.

Và nguyên nhân của sự cáu bẳn sắp xuất hiện!

Chàng trai vòng qua bên ghế phụ, mở cửa. Từ bên trong, một cô gái xinh đẹp bước xuống khiến mọi người còn choáng hơn. Vẻ đẹp này, thực không tưởng lại có người có thể sở hữu. Da trắng má hồng, mày liễu mắt to tròn, lại còn là màu tím long lanh rung động lòng người, mỗi mống lúc nào cũng hơi cong lên như ý cười.

Cô gái mặc trên người một bộ sườn xám Trung Quốc màu đen có thêu hình hoa hồng bằng chỉ vàng bất mắt ngấn ngang nửa đùi. Bộ đồ ôm sát lấy từng đường cong chuẩn đẹp mê người cô gái, khiến nó toát ra một khí chất khác lạ, tao nhã nhưng cũng thật nguy hiểm. Chân đi giày cao gót đen, mái tóc màu hung đỏ được vắn lên cao thành một búi, có cài một chiếc trâm có ngọc trai đen thật xa xỉ. Có điều, những thứ đồ xa xỉ ấy khi mang lên người cô gái này khiến người ta không thấy tiếc mà lại thấy xứng đáng.

Hàng tá đàn ông đứng đó như bị hớp hồn trước vẻ đẹp tuyệt vời này, cô điển nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Chàng trai liếc mắt, ném cho tất cả những tên đàn ông ở đây một ánh nhìn chết chóc, hung hăng vòng tay ôm lấy eo cô gái, kéo mạnh cho nép sát vào người:

– Chết tiệt! – Chàng trai buông tiếng chửi tục.

– Bình tĩnh nào. – Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng, dùng bàn tay ngà ngọc vuốt nhẹ ngực chàng trai ý bảo anh ta hạ hỏa.

– Hừ... ai bảo em quá đẹp khiến tất cả bọn sói già kia phải nhìn chứ? Anh đã nói rồi, em đừng mặc bộ đồ này! Thực là quyến rũ chết người đấy Tiểu Lâm – Hấn cau có.

– Thôi nào Phong, nếu đã thế thì anh phải cảm thấy may mắn khi mình là người đàn ông của em chứ? – Nó nhếch mép.

– Phải, là may mắn! – Hấn gật gù, thật sự phải cảm ơn là số phận của hắn quá may mắn khi ông trời đẩy cô gái xinh đẹp này vào tay mình.

– Được rồi, chúng ta cùng vào. – Nó gật đầu.

Nghe lời nó, hắn ôm eo cùng nó tiến vào. Đưa tấm thiệp mời dành cho Monster cho tên vệ sĩ đứng canh ngay cổng, anh ta xem kỹ rồi lại ngược nhìn cả hai như đánh giá. Sau lại cúi người cung kính với cả hai:

– Ngài cùng tiểu thư theo tôi.

Người vệ sĩ dẫn cả hai lên tầng cao nhất của casino, nơi diễn ra cuộc đấu giá. Cung kính mời họ đi vào, tên vệ sĩ nhanh chân rời khỏi đó. Nơi đây không tới lượt anh ta có thể vào, thậm chí là liếc mắt.

Rất nhiều người đang đứng uống rượu ở quầy bar, một số lại tụ tập nói chuyện. Thực là ngoài những chuyện như hợp tác thì nó cũng chẳng nghĩ ra lí do gì khác để bọn họ nói chuyện với nhau.

Hắn thấy nó chăm chú nhìn mọi thứ xung quanh, liền kéo nhẹ tay nó một cái:

– Kun và Ellie đâu? Họ chưa tới? – Hắn hỏi.

– Ừm... trước khi đến đây Ellie phải ghé một nơi trước lấy “hàng”. – Nó gật đầu.

– “Hàng”? – Hắn nhướn mày, việc này có trong kế hoạch sao? Mà thứ “hàng” nó nói là thứ gì?

– Phải... chỉ là mấy món đồ chơi phòng bắt trắc thôi. Ellie thích nên em để cho nó lấy. – Nó nhún vai.

– Thế khi nào họ tới?

– Em không rõ nhưng chắc cũng sắp. Anh ở đây uống rượu rồi đi bắt chuyện với một số người đi, biết đâu sẽ mở rộng thêm mối quan hệ hay... tìm ra chút thông tin gì đó thú vị? – Nó nhếch môi nhìn hắn xong quay lưng đi.

Có điều, nó chỉ mới bước đi được một bước đã bị hắn níu tay lại. Hắn nhăn mặt:

– Em muốn đi đâu?

– Đi toilet chút thôi, và lại cần phải chuẩn bị một vài thứ. – Nó mỉm cười, đưa tay lên vén ra sau tai vài sợi tóc mái lòa xòa trước mặt.

– Cẩn thận. – Hấn nhú chặt mày một lúc rồi nói.

– Biết rồi! – Nó cười nhẹ, nhón chân lên hôn nhẹ vào má hấn một cái rồi bước đi về hướng nhà vệ sinh.

Nó bước khi khuất tầm mắt của mọi người, khi vừa đến trước cửa nhà vệ sinh lại vòng đi về hướng lối thoát hiểm vắng tanh không có người.

Tránh tất cả những hệ thống camera, nó như con mèo nhỏ luồn lách đến trước cửa phòng theo dõi. Dùng tay vuốt lại tóc và chỉnh lại quần áo, nó mở cửa bước vào đây tự tin.

Bên trong phòng theo dõi đặt những màn hình truyền hình ảnh từ camera khắp casino tới, có điều hiển tại không có lấy một người bảo vệ nào ở đây cả. Thay vào đó là một cô gái rất xinh đẹp đang ngồi ở ghế sofa, mái tóc dài màu đen óng xoắn lộn, mày kiếm mắt to tròn màu đen, mũi cao, môi đang cười giương giương tự đắc nhìn nó.

Thấy con người trước mặt, nó chẳng tỏ ra bất ngờ là mấy, như thể đã đoán trước được. Cũng phải thôi, nơi đây là nhà cô ta, cô ta có ở đây cũng chẳng lạ. Cô gái nhìn biểu hiện của nó, giọng uể oải đầy chán nản:

– Hình như cô không thấy bất ngờ? Tôi cố tình muốn tạo bất ngờ cho cô đấy.

– Hừ... kiểu cách. Cô nghĩ tôi đoán không ra cô ở đâu? – Nó nhướn mày.

– Có lẽ vậy. – Cô gái nhún vai, gác thẳng hai chân lên chiếc bàn trà đối diện, nhìn không ra đâu là đáng vẽ của thực nữ.

– Nhã Ngọc, cô đang tự phá hủy hình tượng thực nữ với kiểu ngồi đó đấy. – Nó khéo léo nhắc nhở.

– Hừ? Tôi không phải là thực nữ. – Nhã Ngọc hơi liếc nó rồi một môi trả lời. Có thể nói đây là một ví dụ điển hình cho kiểu người lười nói chuyện.

– Có thể?! – Nó nhún vai.

– Thế cuối cùng là làm sao cô biết tôi ở đây? – Nhã Ngọc vẫn vẻ lộn tọc.

– Cô quan sát tôi được bằng camera thì tôi cũng có thể hack camera để xem cô đang ở đâu. Ngoại trừ nơi này, những nơi khác đều bị theo dõi. Không thấy cô trên màn hình chỉ có hai trường hợp: một là cô chưa tới, hai là chỉ có thể ở đây. – Nó nhàn nhã giải thích, đi tới ngồi xuống ghế sofa, tự rót ỉnh một chén trà như nơi vô chủ.

– Chắc... đúng là Venus. – Nhã Ngọc tặc lưỡi, cũng chẳng để ý mấy đến những hành động của nó.

– Cảm ơn đã khen. – Nó nhấp một ngụm trà rồi mỉm cười đáp.

– Haiz... thế rốt cuộc là muốn tôi giúp thế nào? – Nhã Ngọc bật người ngồi thẳng dậy.

– Là thế này... – Nó chồm người tới nói nhỏ vào tai Nhã Ngọc vài câu, gương mặt cô dần dần chuyển sang thích thú rồi cười to:

– Hahahaha... Quý kếp! Đầu óc cô thật chỉ chứa những thứ quý kếp! – Nhã Ngọc cười, ánh mắt lộ rõ tia khát máu.

– ... – Nó không nói gì, chỉ nhìn Ngọc rồi cũng cười nhẹ.

Quý kếp? Quả thật là như vậy. Trong đầu nó mà không chứa thủ đoạn thì chắc đã không leo lên được vị trí ngày hôm nay. Mà còn cô gái bên cạnh, so với nó thủ đoạn cũng trăm cái, không cái nào là hai bên thua nhau. Thế mới bảo là đến bây giờ vẫn chưa phân được thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Nhã Ngọc chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại đầu tóc rồi bước gần tới phía cửa sổ, mở toan ra. Gió lùa vào thật lạnh, những ngày đầu năm ở Mỹ thật có chút rét.

Nhìn thấy gương mặt thắc mắc như muốn hỏi của nó, Ngọc lười nhác phải giải thích nhưng vẫn buộc phải mở miệng:

– Bảo vệ đang tới, cô muốn để họ bắt gặp đang lớn vồn xung quanh khu vực cấm này? Bên trên là tầng lầu có nhà vệ sinh và cũng cùng tầng nơi diễn ra buổi đấu giá.

– Hi...không ngờ cô quan tâm tôi? – Nó bật cười, cũng bước về phía cửa sổ.

– Tất nhiên, cô chết tại nơi này cũng hơi tiếc, dù sao cô cũng là đối thủ của tôi. Nếu cô chết, chẳng ai xứng để tôi so sánh. – Nhã Ngọc đứng dựa người vào tường.

– Vậy tôi cảm ơn, việc còn lại mong cô giúp đỡ. – Nó nhún vai.

– Cô học được thói khách sáo từ bao giờ thế? Chẳng qua tôi cần phải giúp cô lúc này thôi. Tôi và cô luôn chung kẻ thù, kẻ thù của cô cũng như là của tôi. Tôi cũng giống bọn Trúc Thanh đối với cô, chỉ là họ đối với cô không đối nghịch, còn tôi với cô lại là đối thủ. – Nhã Ngọc vén mái tóc lòa xòa ra sau tai.

– Tôi biết nhưng dù sao cũng phải cảm ơn. Tôi đi trước, gặp nhau tại hội trường. – Nó nháy mắt, nhanh nhẹn leo qua khung cửa sổ mở toan, phóng lên trên.

Nhã Ngọc ló đầu ra ngoài nhìn, dù biết rõ bản lĩnh của nó chẳng thua kém bản thân nhưng cũng cảm thấy lo lắng. Đây có thể là giải pháp câu nói:

“Anh hùng tiếc anh hùng” hay không?

Nó thuận tiện luồn thân người nhỏ nhắn qua cửa thông gió của nhà vệ sinh trên tầng lầu. Cũng may thời điểm hiện tại, buổi đấu giá đang chuẩn bị bắt đầu nên không có ai bên trong.

“Cộp”

Nó đứng vững trên mặt đất, tiếng giày cao gót va chạm nền gạch vang lên đầy âm u.

Nhìn vào trong gương nó sửa sang lại quần áo, đầu tóc. Thấy tất cả mọi thứ đã ổn, miệng nó nhếch lên cười rồi bước ra ngoài.

Hướng chân về phía hội trường diễn ra buổi đấu giá, nó dáo dác ngó xung quanh để tìm vị trí hắt ngòi.

Thật không khó để nhận ra Phong trong hàng vạn khách mời ở đây. Thứ nhất, hắt từ đầu là luôn có một ánh hào quang bao trùm lấy bản thân, rất dễ dàng nhận thấy.

Thứ hai, Monster và Killing là những bang phái đứng đầu, tất nhiên vị trí ngồi cũng phải đặc biệt, là hàng ghế đầu. Vậy chỉ cần lướt qua hàng ghế đầu là đã có thể tìm ra.

Bước chân đầy tự tin tới bên cạnh chỗ ngồi còn trống cạnh hắt, nó nhẹ nhàng ngồi xuống.

Vừa thấy nó bên cạnh, hắt đã không biết vì sao mà lòng dương như buông được gánh nặng, nhẹ thò ra một hơi. Lâu quá chưa thấy nó trở lại, hắt cứ sợ đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ thấy nó lành lặn trở về, tâm tình bỗng dưng được thả lỏng.

– Em đi đâu mà lâu vậy? Xảy ra chuyện? – Hắt hỏi thăm.

– Không có chuyện gì. Chỉ là ngồi lại nói chuyện một chút với một người. – Nó lắc đầu.

– Ai?

– Chủ nhân của Trương gia. – Nó thở ra một hơi, ánh mắt có tia buồn.

Mất một lúc tra hỏi Nhã Ngọc xem tung tích hiện tại của Hạo Khang đang ở đâu, kết quả là cô ta chung thủy không tiết lộ dù chỉ một chút.

– Cô ta không nói chuyện đó à? – Lúc này Killer đi tới, vừa vặn nghe câu nói của nó cũng đủ hiểu là có chuyện gì.

Có điều anh thắc mắc, tại sao lại phải đi gặp Trương Nhã Ngọc trong tình huống này? Đây là đang thi hành nhiệm vụ, thật sự không hiểu vì lý do gì mà nó còn tâm tình đi tìm cô ta tán gẫu, trừ phi là muốn mượn thế lực Trương gia nhúng tay vào chuyện.

Với tính cách của nó, Killer chắc chắn nó sẽ không chọn thời điểm này để hỏi về Hạo Khang. Nếu thế thì tại sao lại phải gặp nhau? Mà nếu là mượn thế lực theo những gì Thiên ngĩ thì không có khả năng. Rõ ràng lúc phổ biến kế hoạch tác chiến không có phần này. Rốt cuộc, có điều gì khó hiểu ở đây?

– Không...không nói. Là nhất định không. – Nó lắc đầu lia lịa.

– Có chuyện gì thế? Không nói? Là không nói chuyện gì? – Hắt dờ mắt ra.

– Chuyện này nói ở đây không tiện đâu, về nhà rồi nói tiếp. – Vanessa đứng sau lưng Killer, kéo nhẹ tay anh.

Chuyện của dòng họ Kiwasato, bên ngoài hoàn toàn chẳng thể soi mói được. Nếu tin tức cậu út của gia tộc này bỏ đi lọt ra ngoài, thật không biết sẽ có chuyện gì xảy ra? (Hehe...biết Hạo Khang là ai rồi nhỉ??? ^^~)

– Haiz... – Killer thờ dài, gật đầu với ý kiến của người yêu.

– À...mà vẫn chưa thấy Ellie với Kun đâu nhỉ? Còn Jersey và David? – Nó nhìn nghiêng xung quanh.

– Hừ...tìm tao à người yêu? – Ellie từ sau lưng nó, đập mạnh tay tay xuống vai Venus

– Mày... – Nó quay người nhứ mày.

Giật mình thì nó không có, chỉ là sao tự đứng lại giờ cái trò trẻ con này?

– Hehe...đừng nhìn tao thế. Tao với Kun ghé sang kia lấy chút đồ, mà ở đó có nhiều món mới lắm, tao phải thử một hồi với chọn được vài món tâm đắc nhất để lấy nên hơi trễ. Còn chị Jersey còn đang bên kia bố trí, chắc tầm 10p nữa mới sang tới đây. – Ellie trả lời nó rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Tới giờ bắt đầu rồi!

– Khả năng làm việc của chị ấy hình như dạo này xuống dốc nhỉ? Đã hơn 45p mà chưa xong? Cần thêm thời gian? – Nó khoanh hai tay trước ngực, giọng nói có phần thân nhiên nhưng chính Ellie và Vanessa hiểu rõ ý tứ trong câu nói ấy.

45p là quá nhiều thời gian! Đối với một sát thủ, thời gian là điều kiện kị. Phải tận dụng triệt để và rút ngắn khoảng thời gian bởi vì, ai mà biết được, nếu kéo dài thời gian ra thì nguy hiểm lúc nào sẽ bất ngờ xuất hiện chứ?

– Trục trặc nhỏ. – Jersey bước lại gần, cúi người nói nhỏ vào tai nó.

– Chuyện gì xảy ra? – Nó nhướn mày.

– Bọn chúng thuê rất nhiều phòng của khu khách sạn đó. Thật không biết bọn chúng sẽ đặt người vào phòng nào thế nên cần không ít thời gian để xác định chính xác vị trí. Chúng ta không đủ người để canh hết số lượng phòng ấy. – Jersey lại tiếp tục nói nhỏ vào tai nó.

– Bao nhiêu?

– 16 phòng. – David nhăn mặt, anh chàng không ngờ bọn người này lại chịu chi đến vậy.

– Nếu huy động quá nhiều người sợ rằng sẽ “rút dây động rừng”. Tốt nhất vẫn là cẩn thận. – Jersey nói tiếp lời của David.

– Thế cuối cùng kết quả? – Nó có vẻ chăm chú.

– Xong rồi. Chỉ cần con mồi vào bẫy. – Jersey nở nụ cười quỷ dị.

– Ok...vậy đã phát hiện ra con mồi ở đâu chưa? – Nó gật đầu xong rồi hỏi, mắt nhìn cả bọn.

– Thấy ông ta rồi, nhưng đi cùng ông ta chỉ có 1 cô gái thôi. – Hấn trả lời nó.

– Một thôi sao? Cô gái đó có hình xăm ngôi sao mười cánh sau tai? – Nó nhứ chặt mày.

Chuyện gì thế này? Nó đoán sai rồi sao? Nhưng mà không thể. Nếu nói nó đoán sai thì thật cũng có khả năng, nhưng mà đây là thông tin nó được nghe từ “nội gián”. Sao lại có sự nhầm lẫn được?

– Phải. Chỉ có một thôi. Cô ta mặc váy màu đỏ, tóc đen buột cao. Gương mặt nhìn như người Nhật Bản. – Hấn gật đầu xác nhận.

– Tóc đen, gương mặt như người Nhật? – Nó nhắc lại, mày dãn ra được một chút nhưng vẫn còn nhìn ra sự khó chịu.

– Sao thế được? – Kun đứng im lặng này giờ cũng lên tiếng.

– Làm sao mà không được? – Hấn ngược nhìn Kun.

– Lúc này tao cũng có thấy ông ta, nhưng lúc đó ông ta lướt ngang qua một cô gái váy xanh. Rõ ràng là lúc cả hai đi ngang nhau có liếc nhìn nhau. – Kun gãi đầu, bộc bạch nói những điều mình thấy.

– Thì sao? Cô gái với ông ta đi ngang thôi mà? – Ellie nhéo một cái vào tay Kun.

– Áaa...á...đau...đau anh! Nhưng anh nhìn thấy chắc mà, sau tai cô gái đó cũng có hình xăm! – Kun rên nhỏ.

Cậu chàng dù rất đau nhưng cũng chẳng dám hét toáng lên giữa chốn đông người thế này. Ellie ơi là Ellie! Dù sao móng tay nhỏ cũng đâu phải ngắn, lại còn sắc nữa! Đau chết đi được!

– Có hình xăm? – Hấn nhìn lại Kun.

– Phải! – Kun quả quyết.

– Có khi nào mày... – Hắn đang định nói gì nó thì nó cắt ngang.

– Về chỗ ngồi đi, sắp bắt đầu rồi. Việc đó giờ không còn quan trọng. – Nó phẩy tay.

– Ừm...nhưng mà lát nữa, ai sẽ chặn bắt ông ta? – Vanessa chớp chớp mắt ngây thơ.

– Chuyện đó đã có người làm hộ rồi. Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay chỉ là đến đây xem chút kịch, diễn cho trót vở diễn này. Bằng chứng ngoại phạm phải tạo cho hoàn hảo bởi vì rắc rối sắp xảy ra sẽ đánh động tới cớ. – Nó cười nhạt, mắt sẫm soi cái móng tay.

– Được. – Ellie, Vanessa và Jersey đồng thanh, quay lưng đi.

Chuyện này thật sự chẳng nhất thiết phải hỏi nhiều làm gì. Nếu nó đã nói thế thì tức có chủ ý riêng không nằm trong kế hoạch. Hoặc là phần kế hoạch được phổ biến lần trước không hoàn chỉnh. Thật sự việc nói không nói kế hoạch gốc cho cả ba nghe không phải chỉ xảy ra một hai lần nên có ngu mới không biết. Nhưng dù sao cả ba vẫn không trách hay nói gì, đơn giản những việc nó làm luôn có lý do.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Tất cả mọi người ổn định vị trí ngồi, dường như mọi ánh mắt đều hướng về phía căn phòng trên lầu kia. Đó là mà Trương chủ nhân sẽ ngồi theo dõi buổi đấu giá.

Nhà Ngọc ngồi trên chiếc ghế dựa to, hai chân bắt chéo, tay chống cằm cùng ánh mắt hồ hững đầy lười nhác. Đáng về rất ư là nhàn nhả ấy không nghĩ lại khiến người khác rung mình, chỉ cần là một cái liếc mắt cũng rất đáng sợ.

Trái với dáng vẻ lười biếng kia là bang chủ của Killing. Một cô gái vô cùng xinh đẹp, đôi mắt tím to tròn thực thu hút. Có điều về đẹp đó lại là thứ gây chết người không nên đụng vào. Cái danh của bang Killing không phải ai cũng không biết. Thống trị của một vùng xã hội đen châu Á chính là Killing, mà bang chủ của bang hội ấy chính là cô gái này.

Hai chân bắt chéo, một tay khoanh trước ngực, một tay gác lên cánh tay kia ngồi vãn về lộn tóc mai được uốn xoắn. Tất cả mọi hành động đều toát lên nét con nhà quý tộc. Đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng cứ cười thật nhẹ, rất nhạt như một nụ cười mỉm. Có điều nụ cười đó lại như muốn đóng băng tất cả. Như một vị nữ vương uy quyền.

Khí thế của nữ vương cùng khí thế bất cần nhưng đáng sợ ấy đối lập nhau, tạo thành một không khí rất quý dị.

Nhà Ngọc hướng tầm mắt về phía nó, mắt cũng chịu khó mở to hơn được một tí rồi thôi.

Về phía nó, ánh mắt hướng về phía đối thủ cùng chiến tuyến đêm nay của mình càng lấp lánh hơn, môi nhếch cao hơn một chút và nụ cười càng ngày càng sâu.

Người MC lúc này mới bước ra từ trong kháng đài, trên tay là một xấp giấy. Chắc chắn đó là danh sách những thứ đá quý được đấu giá, kèm theo là niên đại của chúng.

– E hèm...tôi xin phép được bắt đầu buổi đấu giá hôm nay. Trước tiên, xin cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian, xem như là cho Trương gia của Trương chủ nhân một tí mặt mũi. – Người MC mở lời.

“Bốp...bốp...bốp...”

Tất cả mọi người vỗ tay. Nó thật sự hiểu trong lòng những người có mặt ở đây đang nghĩ điều gì. Cho Trương gia một tí mặt mũi là điều bắt buộc phải làm nếu không muốn mất đi một chỗ bọ đờ. Quan trọng hơn nếu xem thường Trương gia, những kẻ hiện đang ở Mĩ và Pháp thậm chí có thể trong một ngày bị hất cẳng ra khỏi đất nước.

Ai có thể không làm được nhưng Trương gia là chỗ không nên đụng. Đến cả quan chức của một quốc gia cũng phải xem xét mà cho họ mặt mũi chứ đừng nói tới ai!

– Và không làm mất thời gian của quý vị. Thứ đá quý đầu tiên trong đêm nay là... – Anh MC bắt đầu buổi đấu giá.

Từng loại đá quý bắt đầu lên sàn đủ các loại, từ rất nhiều niên đại khác nhau.

Tiếng hô giá cứ liên tục chen nhau khiến không khí như nóng hổi. Gì chứ đừng đến chuyện chi tiền bạc, ai ai cũng tính toán với nhau.

Tại một căn phòng khách sạn cách đó không xa, ngồi trên giường là một chàng trai đang cầm ipad rất chuyên chú nhưng trong lòng lại bức bối.

Haiz... tự dừng lại bị kéo sang đây vác cái của nợ này vào người. Đang ở Anh hưởng những ngày tháng rất êm đềm cùng người yêu thì đột nhiên bị vướn vào vụ việc rắc rối này. Thật tức chết!

Cánh cửa phòng tắm mở ra, một cô gái mặc áo choàng tắm màu trắng bước tới gần người con trai, ôm lấy cổ anh chàng:

– Thế nào? Có tín hiệu chưa? – Cô gái hôn nhẹ vào má chàng trai.

– Chưa. Anh thật rất muốn nhấn nút ngay, san bằng nơi đó thành bình địa rồi đi về ngay lập tức. Rõ ràng việc này không liên quan đến chúng ta, sao lại phải giúp?

– Hoàng à, lâu lâu đừng tay vào mấy việc này cũng có sao? Chỉ là chút chuyện nhỏ anh có cần phải suy xét?

– Hừ... anh không biết nên nói là em quá tốt bụng hay thích mua việc vào người đây nữa đây Trâm Anh? – Hoàng cau kinh.

– Tội nó là em gái em – Trâm Anh tốt bụng nhắc nhở Hoàng.

– Thì sao? Nhưng tội nó là Tử ma nữ, không lẽ không tự lo được?

– Anh...! Dù sao thì cũng phải có lúc tội nó cần giúp đỡ. Mà chính em bảo với tội nó rằng lâu lâu có nhiệm vụ gì hay thì cho em làm chung. Nếu em không nói thế tội nó cũng chẳng gọi điện thoại nhờ vả đâu! – Trâm Anh tức giận, đứng dậy quay lưng đi về phía vali.

– Đây... em giận hả? – Hoàng kéo tay Trâm Anh lại.

– Hừ! – cô quay mặt sang chỗ khác, không thèm nhìn anh chàng.

– Thôi mà... anh bức tại... họ phá chuyện tốt của anh! – Hoàng kéo Trâm Anh vào lòng, hai tay ôm chặt eo cô nhóc.

– Chuyện tốt? Lại chuyện gì? – cô chán ghét chẳng thèm vùng vẫy.

– Haiz... anh hẹn pama ngày mai sẽ dắt em sang chơi. Nhưng mà với tình hình này thì không ổn nên anh dời lại ngày khác. Dù sao đây cũng là lần đầu em và pama anh gặp mặt nhau, dời hẹn như vậy có vẻ không hay. – Hoàng thở dài.

– Sao chuyện này em không biết? – Trâm Anh mở to mắt giật mình.

– Anh sợ em biết rồi lại lo lắng nên không nói. – Hoàng vui mặt vào cổ Trâm Anh

– Anh thật là! Chuyện này lẽ ra phải nói để em còn chuẩn bị. Anh có tính độc tài từ bao giờ thế? – Trâm Anh thúc nhẹ tay vào bụng Hoàng.

– Hi... đau anh! Em có biết vì em anh mới chịu giúp bọn nó không? Báo hại anh lỡ mất một ngày đưa người em về nhà. Chuyện này em tính bồi thường thế nào cho anh? – Mặt gian nhìn Trâm Anh

– ANH! – Trâm Anh chẳng chút nể mặt người yêu, dùng sức đẩy Hoàng một cái rồi đứng dậy thay đồ, cứ y như con mèo nhỏ xù lông. Cơ mà lại đáng yêu!

Nhìn dáng vẻ này của Trâm Anh, Hoàng lại càng thấy vui vẻ. Phải nắm thật chặt, không được buông tay. Biển người thật đông quá, chỉ sợ một cái lỏng tay cũng đủ để không tìm lại được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Sau hơn 3g đồng hồ của buổi đấu giá. Cả trăm viên đá quý đã được mua lại với giá cả trên trời. Và cuối cùng, mục tiêu cũng sắp được xuất hiện!

– Thưa quý vị, buổi đấu giá đêm nay chỉ còn lại duy nhất một sản phẩm cuối cùng. Có lẽ, nó chính là mục tiêu của rất nhiều người ở đây hôm nay! –

Người MC giới thiệu rồi vỗ tay hai cái, từ bên trong khán đài có một người đẩy một chiếc xe ra, bên trên được phủ vải nhung màu đỏ.

Người MC gạt đầu ra hiệu cho người kia lui vào, bản thân đi đến gần bên chiếc xe đẩy, dùng hai tay cẩn thận vén tấm nhung đỏ lên để lộ vật bên trong.

Môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, một kế hoạch đã sắp chờ được đến lúc thu lưới!

Bên dưới lớp nhung đỏ là một viên đá quý to bằng cỡ bàn tay được đặt trong một chiếc hộp, là một viên kim cương đen nhưng trong suốt, không đục ngầu. Dưới ánh đèn vàng, viên kim cương phản chiếu ra nhiều màu sắc thật diễm lệ.

– Đây là viên đá làm điên đảo giới xã hội đen khắp các châu lục những tháng vừa qua. Viên Black Wings! – Người MC trịnh trọng nói.

“Xì xào... xì xào...”

Khắp các chỗ ngồi trong hội trường vang lên tiếng nói nhỏ nhỏ. Nhiều người còn chồm lên xem xem viên đá kia là thế nào.

Ngồi bất chéo hai chân, nó dùng ngón trỏ miết nhẹ trên môi, nét cười của nó càng sâu hơn. Chưa từng nghĩ mức độ ảnh hưởng của viên đá này lại lớn như vậy.

– Giá khởi điểm cho viên đá này là 200 triệu dollar. – Người MC nhẹ nhàng nói một câu.

Choáng! Thật sự là rất choáng!

Chưa từng nghe có viên đá nào lại đắt đến như thế. Khi tất cả mọi người đang do dự, một cô gái mặc váy xanh đứng dậy mở miệng:

– 230 triệu dollar!

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào cô gái ấy. 230 triệu dollar! Đây là một số tiền không hề nhỏ, cô ta...

Chưa để bất kì ai tiếp tục hô giá, cô gái áo xanh đã nói tiếp:

– Nhưng trước hết tôi muốn kiểm tra xem viên đá đó là đồ thật hay đồ giả!

Sự im lặng tuyệt đối. Người MC nhìn lên phía Nhã Ngọc, chờ đợi ý kiến. Ngay sau khi nhận được một cái gật đầu thật nhật từ phía chủ nhân, người MC mới dám ra hiệu cho cô gái áo xanh bước về phía viên đá.

Cô gái cầm lên xem xét, ngón tay sờ nhẹ lên từng góc cạnh của viên kim cương. Xong, cô ta đặt viên đá lại trên xe đẩy, gật đầu hài lòng với anh MC, nói:

– Tôi thực hài lòng, đây là đồ thật!

Có điều, vừa dứt câu nói thì...

“Phụt”

Toàn bộ đèn trong hội trường đều vụt tắt. Một khoảng tối đen thật đáng sợ!

– Màn biểu diễn bắt đầu rồi. – Hoàng lướt nhẹ tay trên màn hình ipad.

– Thế nào? Có tín hiệu rồi? – Trâm Anh đứng bên cửa sổ, nhìn về hướng casino sáng đèn.

– Bắt đầu hành động. – Hoàng gật đầu.

– Được, bắt đầu thôi. – Trâm Anh cười nhẹ, bước tới gần Hoàng rồi cúi đầu xuống từ từ.

Khi hai gương mặt chỉ còn cách nhau 5cm, ngón tay thon nhỏ của Trâm Anh chạm nhẹ vào màn hình ipad trên tay Hoàng.

“Bùm... ầm...”

Mặt đất hơi rung nhẹ, một âm thanh to vang lên muốn xuyên thủng cả màn nhĩ người khác.

Trâm Anh khẽ cười rồi đứng thẳng người dậy, vén lại mái tóc rồi lấy cái nón lưỡi trai đen đặt trên bàn trà đội lên đầu, kéo sụp xuống che đi gương mặt. Hoàng vội về mặt bất đắc dĩ, vòng tay sang eo Trâm Anh, kéo sát về phía mình:

– Sao em lại làm vậy?

– Em thích thế. Có như vậy con mới có thể rời khỏi vị trí ban đầu chứ? Em lúc này là thợ săn, con mồi vẫn đứng yên ngay chỗ nó chọn thì bắt lợi em hưởng sao? – Trâm Anh nói, về mặt hơi bất đắc dĩ.

– Em nên cẩn thận. – Hoàng dặn dò.

– Em hiểu, Nữ tước không chỉ là hư danh. – Trâm Anh hôn nhẹ lên trán Hoàng trấn an rồi ngoảnh bước ra khỏi phòng.

Đóng nhẹ lại cánh cửa, môi cô nhóc xuất hiện một nụ cười. Ở vị trí của một người thợ săn, mỗi cuộc săn bắt là một sự thú vị khó diễn tả. Cũng như lúc này, cảnh con mồi cố gắng chạy thoát khỏi tầm ngắm của kẻ muốn săn nó quả thực là một trò chơi rất thú vị.

Có điều ngay từ sớm, Trâm Anh đã rút chân ra khỏi cuộc chơi ấy. Không phải vì đã chán hay không lưu luyến gì mà bởi những con mồi đủ để khơi dậy hứng thú của cô không nhiều. Hầu hết toàn là những người ở cạnh. Nhưng mà xem ra, lần này phải đích thân Nữ tước ra mặt săn mồi, thật không thể nói trước chuyện gì có thể xảy ra...

Vài giây sau, ánh đèn trong hội trường buổi đấu giá lại vụt sáng. Mọi người lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Bản thân vốn là những người có máu mặt, ai mà có thể đoán trước được trong bong tối bản thân có xảy ra chuyện không may hay không?

Ai cũng nhẹ nhõm cho sự an toàn của bản thân mà không để ý rằng, trong hội trường đã vắng đi vài cái bóng.

Tám ghế đầu tiên đã mất dáng vị chủ nhân của nó, cũng như ba ghế ngồi cuối hội trường cũng vậy. Đặc biệt hơn hết, Trương Nhã Ngọc cũng đã bốc hơi trong vài giây ngắn ngủi đó.

Rốt cuộc, chuyện gì sắp xảy ra mà nhiều gương mặt có máu mặt như thế lại đồng loạt biến mất chỉ trong vài giây điện mắt?

Người MC vội vàng đưa mắt về phía chiếc xe đẩy, viên Black Wings vẫn còn đó. Anh ta chột thờ ra một hơi, lo sợ trong lòng cũng giảm bớt hơn phân nửa rồi quay sang nhìn những vị khách đang từ từ ổn định mà không nhìn kĩ lại, trên mặt viên đá đó không hề có hình con bướm được tí mĩ khắc lên.

Đúng lúc đó...

“Bùm... ầm...”

Một âm thanh lớn vang lên đỉnh óc, kèm theo là đợt rung chuyển mạnh dưới chân, các bức tường kiên cố cũng muốn nứt toát cả ra đầy kinh sợ.

“É...É...É...”

Tiếng chuông báo cháy vang vọng kinh hoàng, khiến tâm vốn vừa được trấn tĩnh lại một lần nữa hoảng sợ cực độ.

Nơi đây là đâu mà chẳng khác gì địa ngục? Vài giây trước vừa thấp thỏm do điện mất, khi vừa trấn tĩnh được bản thân lại xảy ra nổ bom?

“Huych...huych...”

Tiếng bước chân chạy gấp gấp trên dãy hành lang vắng tanh le lói chút ánh sáng.

Một cô gái thân mặc chiếc váy đỏ kéo theo một người đàn ông khoảng 40 tuổi gấp rút chạy mà không biết vẫn luôn có một ánh mắt theo dõi họ.

“Viu...”

Một thứ gì đó xé gió phóng thẳng tới cả hai người bọn họ.

“Bốp”

Cô gái đẩy người đàn ông sang một bên khiến ông ta va vào vách tường vang lên một tiếng động, bản thân cô cũng nép người sang bức tường bên cạnh.

Là dao!

Được huấn luyện từ nhỏ một cách bài bản, việc nhìn thấy một thứ gì đó trong hoàn cảnh ánh sáng không đủ cũng không hẳn là khó khăn đối với bản thân cô gái này.

Có dao phóng tới, tức có người theo dõi! Là nguy hiểm rình rập.

Vấn đề, kẻ này chắc hẳn hơn cô một bậc mới có thể đi theo mà làm cả hai người không phát hiện. Cô cơ bản không nghe thấy hơi thở của kẻ kia!

– Kẻ nào đánh lén? Đi ra! – Cô gái quát lớn.

Cả không gian im lặng, không một tiếng trả lời. Mất một lúc sau, một giọng nữ cười ghê rợn phát ra vọng khắp các dãy hành lang khiến người khác bủn rủn tay chân mà sợ hãi:

– Ha...hahahaha...

Cô gái chột chau chặt đôi lông mày thanh tú trong khi người đàn ông kia đã muốn ngất ngay tại chỗ, gương mặt ông ta tím tái lộ rõ sự sợ hãi.

Không chần chừ lâu, cô gái kéo tay người đàn ông quay đi chạy thực mạng. Ông ta cảm thấy rõ ràng được sự nguy hiểm nên dốc sức chạy, vừa chạy vừa thở dốc hỏi cô gái:

– Sao...phải chạy? Cô không...giết...kẻ đó?

– Lo mà chạy đi. Nếu tôi giết được thì cũng chẳng cần bỏ trốn thế này. Ông mà tuột ở lại tôi cũng chẳng thêm lo cho cái mạng già của ông đâu! – Cô gái hung hăng nói rồi tiếp tục chạy, đôi tai nhỏ hết sức tập trung nghe ngóng mọi âm thanh xung quanh xem xét điều bất thường.

Ông ta tái mặt. Người mà bọn họ chạm mặt rồi cuộc là ai mà đến cô gái đi cùng với ông cũng phải tháo chạy? Nếu theo như lời cô ta, ông không cố gắng hết sức mình, rất có thể năm mồ chôn thân ông ta chính là ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Đồng thời lúc đó, ngay tầng hầm nơi để xe của casino, có một cái bong nhỏ màu xanh, trên tay là chiếc túi xách đang chạy rất nhanh về phía chiếc Ferrari màu cam.

(Casino là hai tòa nhà nằm cạnh nhau nhé. Tòa nhà thứ nhất là khu vui chơi như bao casino khác, khu thứ hai là khu vip, dùng để đón tiếp đại gia cũng như khách quý của Trương gia và lần này là nơi tổ chức đấu giá bị nổ bom. Cô gái hiện tại đang ở tầng hầm khu 1).

Bàn tay vừa chạm vào cánh cửa xe của cô gái đột ngột rút thật nhanh về. Cảm giác tê dại ở đầu ngón tay khi vừa chạm vào truyền đến từng tế bào, từng neuron thần kinh.

Đây là bị điện giật!

Nhưng sao mà xe cô lại có điện được cơ chứ?

– Muốn trốn hả?

Cách đó không xa, trên nóc một chiếc Lamborghini màu trắng có một thân ảnh màu đỏ đầy điểm lệ ngồi, hai chân bắt chéo, một tay để trên đầu gối, một tay chống xuống xe nhìn rất cuồng ngạo. Là một cô gái với mái tóc vàng kim dài ngang vai uốn cúp vào đẹp đẽ, đôi môi đỏ nhõn lên nụ cười đầy ý vị cùng đuôi mắt cong lên thành một đường đầy thích thú.

Cô gái vừa bị điện giật nhìn thân ảnh màu đỏ trước mắt mình dò xét. Bản thân cô hiểu, hẳn đây là một trong Tứ ma nữ huyền thoại, có điều gương mặt bọn họ mãi mãi là chủ đề bất cứ lúc nào cũng có thể mang ra mà bàn tán. Chung quy cũng là vì những gương mặt đó luôn bị che lại dưới lớp mặt nạ, tổ chức muốn như vậy để đảm bảo an toàn cho các sát thủ của mình.

Có điều, Tứ ma nữ thì ngược lại, việc tìm ra một người và biết gương mặt người đó thật sự không quá khó.(nhìn vào màu áo là biết) Phái người đi theo dõi, khoanh vùng đối tượng nghi vấn và loại trừ dần là phương pháp chẳng mấy khó khăn mà ai cũng có thể nghĩ ra.

Ấy vậy mà nghĩ ra là một chuyện, chuyện quan trọng nhất là người nào được phái đi để cho đối tượng dù có là cao thủ cũng chẳng thể nhận biết được mình bị theo dõi mới là tất yếu. Hoặc đối tượng là người bất cần hơn một chút, vẫn có thể dùng công nghệ thông tin để điều tra.

Ellie chăm chú nhìn gương mặt kẻ kia, trong lòng lúc này thật cảm thấy chẳng mấy dễ chịu. Ellie biết cô ta. Là Gosa – Đông quân lí, người dưới quyền của Vanessa.

– Cô muốn rời khỏi đây? – Ellie hơi nghiêng đầu hỏi.

– Cần xin phép? – Gosa biểu lộ rõ vẻ lạnh tanh của mình, ánh mắt kiên định nhưng giọng nói có phần hơi căng thẳng mà chính cô ta cũng không hề biết.

– Tôi không giết cô, không cần căng thẳng. – Ellie lắc nhẹ đầu.

– Cô...dựa vào cái gì cho là tôi căng thẳng? – Gosa hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại bản thân.

Cô ta hiểu rõ rằng trước mặt con người này, chỉ cần một sự sợ hãi cơ hồ chỉ thoáng qua trong chốc lát của mình cũng dễ dàng lọt vào con mắt ai kia.

– Tôi tin cô biết tại sao tôi biết điều đó. Nếu cô muốn đi, tôi không cản. Nhưng mà trước hết, bỏ lại thứ cô lấy thì cô mới có cơ hội toàn vẹn ra khỏi đây.

– Ellie cười híp mí mắt.

– Ý cô là sao? Tôi chẳng lấy thứ gì không phải của tôi. Mà nếu đã thế thì tại sao tôi phải trả những thứ của mình? – Gosa quay sang giọng chất vấn.

– Có phải đồ của cô hay không, tôi và lòng cô hiểu rõ chuyện đó. Viên Black Wings vốn dĩ thuộc về người khác. – Ellie nhảy xuống khỏi nóc xe.

– Black Wings? Viên kim cương đen ấy? Cô có nhầm không vậy? An ninh của casino này rất tốt, cô bảo tôi trộm được viên đá chẳng khác nào đang tát vào mặt Trương gia một cái. – Gosa cẩn thận từng câu nói của mình, tuyệt đối không chịu nhận tội.

– Thế cô có dám cho người của tôi kiểm tra túi xách của cô? – Ellie nhìn Gosa đầy thách thức, búng tay một cái “tách”, gần 10 người mặc đồ đen bước ra đứng cạnh Ellie.

Mười người này, thật sự là không tầm thường, có thể nói họ là tâm phúc của một Trương Nhã Ngọc đầy thủ đoạn.

– Cô có biết đây có thể quy vào tội xâm phạm đồ cá nhân của người khác? Xét túi của tôi trong không cô không có quyền được làm như vậy? – Gosa khôn ngoan trả lời, lấy pháp luật ra làm sức ép.

Cả đời cô ta chưa từng nghĩ, một kẻ giết người như mình lại lấy luật pháp ra làm lá chắn chống tội.

– Cứ tự nhiên, Mĩ là quốc gia tự do, hưởng hờ các viên chức của các quốc gia này cũng phải nể mặt mũi của Trương gia không hề ít. – Ellie nhếch mép.

– Hừ... cô là đang uy hiếp tôi? – Gosa cười lạnh.

– Chẳng dám. Giờ thì cho chúng tôi xét túi của cô. Nếu chứng minh được cô trong sạch thì cô có thể ra khỏi đây dễ dàng, còn ngược lại... – Ellie nói một hồi thì ngừng, tin chắc nếu nhò không nói tiếp Gosa vẫn có thể đoán được về sau.

– Hừ... – Gosa nghiêm mặt, ném chiếc túi xách tới trước mặt 10 tên vệ sĩ.

Được sự ra hiệu của Ellie, một người trong số họ cầm chiếc túi xách lên mở từng ngăn nhỏ ra kiểm tra rất kĩ.

Có điều xem xét vài lần vẫn không tìm thấy!

Người vệ sĩ chán nản lắc đầu với Ellie làm nhò nhăn mặt, ánh mắt tối sầm lại còn Gosa thì khoái trá. Nghĩ cô ta dễ dàng chịu thua như thế sao?

Ellie ngược mặt lên trừng trừng ánh mắt nhìn Gosa trong lòng thật đang cố gắng phân tích mọi chuyện. Rốt cuộc viên đá đang nằm ở đâu?

Cho mình xin lỗi mỗi người nha vì mình đang chap chậm, mặc dù là hè nhưng mình rất bận, mong các bạn thông cảm nha. Có thể là chap sau hơi lâu một tí các bạn thông cảm cho mình nha! Xin lỗi các bạn nhiều lắm! ~T_T~

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Trong một căn phòng có bộ sofa đắt tiền, một tủ trưng toàn những loại rượu quý cùng với màn hình TV tinh thể lỏng để quan sát hình ảnh được truyền từ chiếc camera ở tầng hầm, có cả thầy ba người đang ở trong đó.

– Viên đá không cánh mà bay? Xem ra kế hoạch của cô lần này có chút sơ hở. Mà có điều vận cô xui, bị bọn chúng nắm thóp được sơ hở ấy rồi. – Nhã Ngọc hơi hơi chau mày, dù miệng vẫn cười, nói những câu như chọc tức nó nhưng ánh mắt kia rõ ràng là đang tức giận.

– Bình tĩnh đi nào. Nếu dễ dàng thất bại như thế, tôi đã không làm đối thủ của cô được trong suốt 5 năm qua. – Nó khép hờ mắt.

– Vậy viên đá, cô biết nó nơi nào sao? – Nhã Ngọc chột sáng mắt.

– Tôi tin cô biết nó nằm ở đâu, không cần tôi mở miệng chỉ. – Nó chán nản, nhăn mặt mở một con mắt lên liếc nhìn về phía Ngọc.

– Hừm... thì ra... – Nhã Ngọc đảo mắt một vòng rồi như chợt phát hiện ra điều gì, gật gù cái đầu.

– Màn kịch vẫn còn rất dài, mà xem ra bọn cóm cũng sắp truy tới cửa rồi. Trái bom kia nổ, tính thời gian đến bây giờ cũng đã hơn 7p. – Nó thờ dãi.

– Cô sợ cóm?

– Cô biết là không phải mà. – Nó hung hăng mở mắt nhìn Ngọc.

– Chỉ thuận miệng nói thôi. – Ngọc nhún vai.

– Chắc...cô thật...mà Hạo Khang, sao cô mãi vẫn không nói cho tôi biết nó ở đâu? – Nó tặc lưỡi rồi nói tiếp, giọng chùng xuống.

Nét cột nhà trên gương mặt Ngọc thoáng chốc biến mất, thay vào đó là con ngươi đen nhìn không thấy đáy, từ người thấp thoáng một lớp băng tỏa hàn khí.

Cùng lúc đó, khi cái tên này thoát khỏi miệng của nó thì có một kẻ đang đứng sầm soi tử rượu cũng khựng cả người. Hấn nhú mày, Hạo Khang? Cái tên này đối với hắn quả thực không xa lạ nhưng mà dường như đã lâu rồi không còn được nghe thấy.

Nó nhìn phản ứng của Nhã Ngọc, len lén thở dài. Thế nào Ngọc cũng sẽ chọn cách im lặng mà thôi!

Cô gái mặc áo đỏ đứng trước thang máy, đập mạnh vào nút nhấn, gương mặt đầy vẻ bức tức. Thật là tức chết! Sao lại lâu đến như vậy?

– Hahaha...tiếng cười đáng sợ đó lại một lần nữa vang lên, vọng vào các bức tường khiến âm thanh càng thêm khủng khiếp.

Người đàn ông bên cạnh cô gái mặt vốn đã tím tái vì sợ, nay còn khó coi hơn. Thật sự nếu có thứ gì bất ngờ xuất hiện lúc này, ông ta không dám chắc là bản thân còn đứng vững nổi không.

“Tink”

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, vội càng, lần cô gái và người đàn ông đang cố gắng nhanh chóng bước vào thì lại khựng người sững sờ.

– Hừ...

Từ trong thang máy, một bóng dáng mảnh mai bước từng bước thật nhẹ nhàng. Khoé môi xinh đẹp cong lên thành một nụ cười hút hồn, rất lạnh nhạt.

Quần đen áo ba lỗ bằng da, giày cao gót dây đơn độc, trên đầu là chiếc nón lưỡi trai với hình cây quyền trượng bao quanh bởi gai nhọn được thêu bằng chỉ trắng đầy nổi bật.

Cô gái mặc áo đỏ như thể là bản năng vội vàng bước giật lùi trước nguy hiểm.

Người ngoài nhìn vào không biết, nhưng đối với cô, biểu tượng kia là vô cùng quen thuộc.

Biểu tượng của Nữ tước!

Nữ tước cũng như Tứ ma nữ, là một con ác mộng mà bất kì ai nhắc tới cũng cảm thấy run sợ. Nữ tước giết người vô cùng ngoan độc. Như thể người thợ săn vòn con mồi của mình giống một trò tiêu khiển. Và tất nhiên, thứ làm nên cái tên Nữ tước huyền thoại là con mồi chết không thể nhắm mắt, chết trong đau đớn tột cùng, quần quai mà ra đi.

– Nữ tước gác công địa phủ! – Cô gái mặc áo đỏ bật lên một câu nói.

Người ta nhắc đến Nữ tước như nhắc đến người đứng gác trước địa ngục.

– Nữ...Nữ...Nữ tước... – Người đàn ông lắp bắp đầy run sợ.

Cái tên này đúng là một ám ảnh đối với ông ta, nhắc đến là chỉ muốn ngất xỉu tại chỗ.

– Thật vinh dự cho tôi...tôi thật không ngờ các người lại nhận ra tôi sớm vậy. – Nữ tước chột khoái trá.

– Cô đến đây làm gì? Chẳng phải cô rút lui từ lâu rồi sao? – Cô gái áo đỏ mím môi.

– Chuyện đó...tôi không có bổn phận phải giải thích cho cô biết. Cô là Linda? – Nữ tước nở nụ cười.

– Cũng như cô, tôi chẳng có bổn phận phải giải thích chuyện này. – Linda nắm chặt hai bàn tay, mồ hôi từ lòng bàn tay túa ra khá nhiều, chứng tỏ cô đang rất căng thẳng khi đối diện với người trước mặt.

– Haha...cô dám nhại lại lời nói của tôi? – Nữ tước bỗng dưng bật cười lớn.

– Làm sao tôi dám? – Linda ngày càng căng thẳng.

– Chuyện đó cũng chẳng quan trọng, tôi không phải là người nhỏ mọn, câu nệ tiểu tiết. – Nữ tước nhún vai.

– Thế rốt cuộc, cô muốn gì mà chặn đường chúng tôi? – Linda cảm thấy bất an, chắc chắn là có mục đích.

Gặp nhau tại nơi vắng vẻ vào thời điểm này hoàn toàn không thể là sự trùng hợp.

– Chặn đường cô? Cô nghĩ tôi rảnh mà làm việc đó? – Nữ tước bật cười.

– Nếu điều tôi nói là không đúng thì cho tôi xin lỗi, phiền cô tránh đường cho chúng tôi. – Linda nheo mắt nghi ngờ một hồi rồi nói.

Không phải chứ? Cô ta không có ý định nhắm vào hai người sao?

– Muốn đi? Cô nghĩ quá đơn giản rồi. – Nữ tước nhướn mày.

– ... – Linda cứng họng.

Quả nhiên, ý định xuất hiện của cô ta không hề đơn giản. Nhưng mà là nhắm vào viên đá Black Wings, nhắm vào kẻ đang bị tổ chức truy nã hay

Nữ tước không chút chần chừ, vẫn thong dong như thể chẳng có chuyện gì gấp gáp mà bước tới gần Linda. Bàn tay nhỏ bé khẽ nâng cằm cô gái trước mặt, Nữ tước cười như có như không.

– Tôi nghĩ cô là người thông minh, sẽ biết được mục đích của tôi hôm nay... – Nữ tước thì thầm vào tai Linda.

– ... – Linda căng thẳng, không mở miệng nói.

– Nhưng mà xem ra tôi đã đánh giá cô quá cao rồi nhỉ? – Nữ tước tiếp lời.

– Là cô muốn giết người đàn ông này? – Linda cắn chặt môi dưới.

– Haha... hoàn toàn không chỉ là như thế! – Nữ tước bật cười thật to.

– Viên đá? – Linda lại tiếp tục hỏi.

– Cũng không hẳn. – Nữ tước nhún vai.

– Không lẽ... mục tiêu của cô lại là tôi? – Như vỡ lẽ ra chuyện gì đó, Linda bất chợt cười lạnh một cái.

Hoá ra chung quy vẫn là muốn mạng của cô.

– Rất tốt! Lần này cô đoán cũng có phần đúng. Chi tiếc... giết cô lúc này vẫn không nằm trong kế hoạch của tôi.

– Hừ muốn gì thì giải quyết thật nhanh đi. Tôi và cô mất khá nhiều thời gian tán gẫu rồi đấy. – Linda lạnh nhạt.

– Tôi thích phong cách này của cô. – Nữ tước cười, thân thể bước nhanh ra sau vài bước để tạo khoảng cách thuận lợi.

“Vút”

Một âm thanh xé gió rất rõ ràng vang lên trong bóng tối.

“Huych”

Tiếng một thứ gì đó khá mềm đổ ập xuống đất như thể một xác người, kèm theo đó là những giọt nóng ẩm ướt bắn lên tung toé mọi phương.

Tanh nồng xộc thẳng vào mũi khiến cả Nữ tước và Linda đều có chút không quen.

Qua khung cửa sổ, mượn ánh trăng để nhìn rõ mọi thứ trong bóng đêm mờ mịt, Linda thấy rõ bộ mặt kia, một cỗ sát khí đến kinh người mà e rằng mãi mãi cô vẫn không thể nào sánh nổi. Cỗ sát khí ấy rành rành là được tôi luyện theo năm tháng, là qua một quá trình đầy những đau khổ chứ chẳng phải ngày một ngày hai.

Nữ tước tay vung một roi hướng về phía Linda, thân thủ nhanh đến nỗi chóng mặt. Biết bản thân chẳng thể nào né tránh kịp đòn này, Linda nhanh tay kéo áo người đàn ông đến trước mặt che chắn.

Ông ta lúc này đã quá hoảng hốt, chẳng kịp phản kháng lại trước hành động của Linda mà chỉ biết chết sững, cả người chịu đòn.

Chiếc roi da chẳng chút chần chừ quật thẳng vào người đàn ông. Nó như kẻ không có mắt chỉ biết nhắm đến con mồi đã được định trước của mình.

Chỉ một lần vung roi như thế, người đàn ông đau đến mức trợn trừng con mắt mà ngã xuống chết. Những cái gai sắc nhọn trên chiếc roi cắm sâu vào da thịt ông ta đầy ghê tởm.

Đến khi Nữ tước thu lại roi, máu từ những chỗ bị gai đâm bỗng phụt ra, bắn tung toé khắp mọi nơi. Cái thứ chất lỏng nóng hôi ấy liên tiếp dính vào người

hai cô gái.

– Cô sẵn sàng hy sinh đi kẻ bên cạnh mình để bảo toàn tính mạng? – Nữ tước cười khẩy.

– Một kẻ đã trở nên vô dụng thì còn giữ lại làm gì? Để hắn sống mà liên lụy đến tôi thì tất nhiên tôi sẽ giết. Dù sao nếu cô không giết hắn thì tôi cũng định sẽ kết liễu hắn ta ngay sau khi rời khỏi đây. – Linda chậm rãi đáp, tay cũng nhanh chóng rút hai con dao găm giấu ở đùi, bên trong lớp váy.

– Cô tính đấu với tôi chỉ bằng hai con dao? Cô nghĩ mình sẽ thắng?

– Cho dù không có cơ hội tôi cũng biến thành có. – Linda vung tay, ném con dao sắc nhọn về phía Nữ tước.

“Vụt”

Nữ tước nghiêng người tránh, lưỡi dao bén nhọn kia vô tình trượt ngang qua mặt để lại một vết thương dài nhưng không sâu. Máu ứa ra từ vết thương khiến Nữ tước cảm thấy gương mặt hơi xốt.

Cái camera đang hoạt động ngay góc hành lang, đèn hiệu cứ liên tục nhấp nháy, một phát đã bị con dao xé làm nửa, ngừng ngay tất cả mọi hoạt động truyền tín hiệu.

“Lộp...bộp...”

Vài mảnh vụn từ chiếc camera rơi xuống đất phát ra âm thanh khá vui tai.

Nữ tước nhũn mày quay đầu nhìn về phía chiếc camera, tay thì nhanh chóng thu lại roi. Linda đảo mắt kiểm tra lại khắp hành lang, không còn lấy một cái camera nào nữa thì thở phào an tâm. Cất con dao về trở lại vị trí cũ, Linda dựa người vào bức tường, nhìn qua cửa sổ xuống dưới mặt đường.

– Còn đứng đó nhìn làm gì? Không mau rời khỏi đây? Người của Trương gia tới kịp thì không biết chạy đường nào? – Nữ tước kéo sụp xuống cái nón lưỡi trai đen.

– Trương gia đã là gì? Chẳng phải có Trương Nhã Ngọc rồi hay sao? Tin chắc cô ta cũng đã nhận được lệnh của Venus thả tôi rời khỏi đây. – Linda vén lọn tóc ra sau tai, bộ dạng âm trầm chứ chẳng còn chút vẻ sợ sệt như ban nãy.

– Đúng thật là Venus đã lo mọi chuyện chu đáo hết cả rồi. Nhưng mà cô ở đây lâu không sợ đồng bọn nghi ngờ? Vỡ kịch vừa rồi che mắt được một lần nhưng khẳng định lần thứ hai sẽ bại lộ. – Nữ tước nhấp nháy đôi con ngươi.

– Lần sau sẽ là cách khác. Lấp liếm mọi chuyện, so với Venus chuyện này thực quá đơn giản. – Linda lắc nhẹ đầu.

– Cô hình như rất tin tưởng Venus? Cô chưa từng nghĩ mình bị lợi dụng? – Nữ tước hỏi, ánh mắt sâu không thấy đáy.

– Lợi dụng? Tôi nghĩ cô hiểu rằng Venus đủ thông minh để tìm cách giải quyết chứ không phải là tìm người lợi dụng. Mà dẫu sao, nếu có như thế thì tôi vẫn sẽ tin tưởng và phục tùng Venus. Tôi nợ cô ấy một lần được sống, hơn hết nhờ cô ấy tôi mới hiểu yêu là thế nào dù kết cuộc của nó không như những gì tôi mơ. – Linda cười nhạt, phảo, rất nhạt.

– Hừ...thôi. Không nói chuyện nữa mau đi đi! – Nữ tước phẩy tay.

– Cô thật là hợp tác với tôi xong lại đuổi sao? – Linda hơi cười mỉa rồi quay lưng nhún thang máy rời khỏi.

Khi cánh cửa thang máy vừa mới đóng, gương mặt của Nữ tước chợt nhăn nhó. Lấy ngón tay quệt nhẹ lên vết thương trên mặt, gương mặt cô nhóc càng thêm khó coi. Lúc này chỉ là thấy xốt một chút, sao bây giờ mới cảm thấy đau như vậy? E là phải về nhà bôi thuốc nhanh thôi nếu không muốn bị để lại “tàn tích”. Lắc đầu, Nữ tước cũng nhanh chân quay người rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Gió thổi thoáng qua từng lọn tóc, mái tóc dài đen bóng tung bay nhẹ nhàng trong đêm của cái rét buốt đầu năm tại Mĩ.

Ngước mặt lên trời, để cho giọt nước mắt chảy xuôi xuống, thấm vào môi. Mặn chát và cả đắng ngắt.

Thì thầm thật nhỏ, mong con gió kia sẽ mang nó tới bên cạnh một người nào đó:

– Em không cần anh tha thứ... chỉ cần anh chờ đợi và luôn nhớ rằng... em đã từng xuất hiện trong cuộc đời của anh.

Nó đưa mắt về lại màn hình trước mặt, không nhắc về con người tên Hạo Khang nữa. Đã bao nhiêu lần? Một trăm? Một ngàn? Hay là bao nhiêu lần mà chính nó còn không nhớ nổi là đã hỏi Nhã Ngọc. Nhưng mà cuối cùng vẫn thế, cô ta vẫn không trả lời nó.

Không khí trầm xuống hẳn, khác với sự tự nhiên ban đầu.

Hắn cảm thấy không khí như thế này thật khó chịu, lên tiếng trước:

– Viên đá... 2 người biết cô ta giấu ở đâu sao?

– Hửm? – Nó nhướn mi, không lẽ hắn không biết viên đá ở đâu?

Bài học của một sát thủ có bao gồm giấu đồ vật cùng để lại dấu hiệu. Chính là Sara đã áp dụng nó rất đúng lúc dù rằng nhằm người có thể chơi!

– Một chút thủ thuật nhưng mà đảm bảo chẳng bao lâu nữa đâu sẽ bị Thanh phát hiện ra. Cô ta là đang đánh cược mạng sống của bản thân. – Nhã Ngọc hít lấy một hơi thật sâu.

– Có lẽ, vậy chuyện này tôi giao cho cô. – Nó nhún vai rồi đứng dậy.

– Tính đi đâu à? – Nhã Ngọc ngược mặt, hờ hững hỏi nó.

– Hawaii. – Nó đáp lại ngắn gọn.

– Em đến đó làm gì? Nếu em muốn đi thì để anh đi cùng! – Hắn đến gần nó.

– Không cần. Em về báo cáo thu hoạch nhiệm vụ này, tiện thể lấy chỉ thị của nhiệm vụ kế tiếp. Hôm qua thầy gọi, bảo là có chuyện hơi nghiêm trọng xảy ra. – Nó phẩy tay.

– Nguy hiểm? Đó là nơi kẻ thù của cô đang ở. Trên địa bàn của họ, cô khó có khả năng tránh được. – Nhã Ngọc nhắc nhở.

– Hừ... việc ai gặp nguy hiểm còn chưa biết được đâu. Và lại Nhật có thể là nơi bọn chúng đang ở. Nhưng thế thì đã sao? Nhật Bản vốn là đất nhà tôi, có gì mà phải sợ họ đuổi cùng giết tận chứ? – Nó cười lạnh một cái.

– Xem ra cô khá tự tin? – Nhã Ngọc lơ đãng hỏi, tự trách bản thân đã lo lắng thái quá.

Đúng thật là cô đã quên mất một điều. Nhật Bản là nhà của Venus, cơ sao cô ta lại không có một phương trở về đó an toàn nhỉ? Cô ta dám đi, thì chắc chắn chuẩn bị mọi chuyện chu đáo, sẵn sàng hết rồi.

– Vậy thì đi nhanh đi. Trận cuộc ngày hôm nay tôi sẽ dọn dẹp thay cô. – Ngọc phẩy tay như đuổi đi.

– Phải. Em đi nhớ cẩn thận, tới nơi thì gọi cho anh. – Hắn tỉ mỉ dặn dò.

– Ok... Mọi chuyện ở đây giao hai người vậy. Bye! – Nó mỉm cười rồi mở cửa bước ra ngoài.

“Cạch”

Khép lại cánh cửa, đáy mắt màu tím của nó thoáng tia lạnh đầy chết chóc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Ác Quỷ Có Gương Mặt Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.